STEPHEN KING

ORAŞUL BÂNTUIT

Vol. 2

Partea a treia
Întoarcerea acasă

„Declinul
alcătuit din disperări
şi din neîmpliniri
dă naştere unui nou simțământ:
care este opusul disperării.

Căci, după neîmplinirile noastre,
după iubirile noastre interzise,
după speranțele noastre năruite – urmează declinul
nesfârşit şi indestructibil."

William Carlos Williams,
Paterson

„Nu-ți trezeşte dorul de casă?
Nu-ți trezeşte dorul de casă?
Toți copiii lui Dumnezeu obosesc cutreierând lumea,
Nu-ți trezeşte dorul de casă?
Nu-ți trezeşte dorul de casă?"

STEPHEN KING

ORAŞUL BÂNTUIT

Vol. 2

Partea a treia
Întoarcerea acasă

„Declinul
alcătuit din disperări
şi din neîmpliniri
dă naştere unui nou simţământ:
care este opusul disperării.

Căci, după neîmplinirile noastre,
după iubirile noastre interzise,
după speranţele noastre năruite – urmează declinul
nesfârşit şi indestructibil.”

William Carlos Williams,
Paterson

„Nu-ţi trezeşte dorul de casă?
Nu-ţi trezeşte dorul de casă?
Toţi copiii lui Dumnezeu obosesc cutreierând lumea,
Nu-ţi trezeşte dorul de casă?
Nu-ţi trezeşte dorul de casă?”

Joe South

Capitolul 10
Întrunirea

1

Bill Denbrough ia un taxi

Telefonul suna, trezindu-l dintr-un somn prea adânc pentru vise. Bâjbâi după receptor fără a deschide ochii, fără a se trezi decât pe jumătate. Dacă sunetul ar fi încetat chiar atunci, ar fi lunecat înapoi în somn fără o tresărire măcar; ar fi făcut-o la fel de simplu şi uşor precum se dădea odinioară pe derdeluş în McCarron Park, cu săniuţa sa Flexible Flyer. Fugeai cu săniuţa, te aruncai pe ea şi hai la vale! – cu viteza sunetului, aşa i se părea. Ca adult, nici vorbă să te încumeţi la aşa ceva, dacă ţineai la cele două giuvaieruri cu care te înzestrase Mama Natură şi pe care le ascundeai cu grijă în pantaloni.

Degetele i se plimbară peste discul telefonului, lunecară, se căţărară la loc. Avea o vagă premoniţie că îl sună Mike Hanlon, Mike Hanlon vorbind din Derry, spunându-i că trebuie să se întoarcă, spunându-i că trebuie să-şi amintească, spunându-i că au făcut o promisiune – Stan Uris le tăiase palmele cu un ciob de sticlă de Coca-Cola şi făcuseră o promisiune…

Numai că toate acestea se întâmplaseră deja.

Ajunsese ieri, după-amiaza târziu – mai precis, chiar înainte de ora 18.00. Bănuia că, dacă numărul său fusese ultimul de pe lista lui Mike, cu toţii trebuie să fi ajuns, la diferite ore; unii poate chiar apucaseră să petreacă acolo aproape toată ziua. El, unul, nu văzuse pe nimeni, nu-i era deloc dor să se vadă cu vreunul dintre ei. Pur şi simplu se înregistrase la recepţie, urcase în cameră, comandase o gustare de la *room-service,* descoperind că n-o putea

mânca o dată ce-i fusese pusă dinainte, iar apoi se aruncase în pat şi dormise până acum un somn fără vise.

Bill întredeschise un ochi şi dibui după receptorul telefonului. Acesta căzu pe masă, şi fu nevoit să-l caute pe pipăite, deschizând şi celălalt ochi. Îşi simţea capul complet gol pe dinăuntru, scos din priză, funcţionând pe baterii.

Reuşi într-un târziu să apuce receptorul. Se săltă într-un cot și-l duse la ureche:

— Alo?

— Bill?

Era într-adevăr glasul lui Mike Hanlon – cel puţin atâta dreptate tot avusese. Săptămâna trecută nu şi-l amintise deloc pe Mike, iar acum un singur cuvânt era de ajuns ca să-l identifice. Putea spune că e miraculos… Dar într-un chip prevestitor de mari nenorociri.

— Mda, Mike.

— Te-am trezit?

— Mda, m-ai. Da’ nu-i nimic.

Pe perete, deasupra televizorului, stătea agăţat un tablou reprezentând pescuitori de stridii, în mantale şi pălării de ploaie galbene, scoţând coşuri cu scoici. Privind-o, Bill îşi aminti unde se afla – Pensiunea Derry, pe Upper Main Street. Mai în sus cu o jumătate de milă, peste drum, erau Parcul Bassey… Puntea săruturilor… Canalul.

— Ce oră e, Mike?

— Zece şi-un sfert.

— Ce zi?

— Treizeci.

Mike părea amuzat.

— Mda. Bine.

— Am aranjat o mică întrunire, spuse Mike.

Acum glasul îi suna altfel.

— Zău? făcu Bill, coborându-şi picioarele jos din pat. Au venit cu toţii?

— Toţi, în afară de Stan Uris.

Acum în vocea lui Mike se simţea ceva ce Bill nu putea desluşi:

— Bev a ajuns ultima. A sosit aseară târziu.

— De ce zici că ultima, Mike? Stan s-ar putea să se arate azi.

— Bill, Stan a murit.

— Ce? Cum? Avionul lui s-a…

— Nu, nimic de soiul ăsta. Uite, dacă nu te deranjează, cred c-ar fi bine să aşteptăm până suntem toţi laolaltă. Ar fi mai bine dacă v-aş putea spune tuturor în acelaşi timp.

— E ceva în legătură cu asta?

— Da, aşa cred.

Mike făcu o scurtă pauză:

— Sunt sigur.

Bill simţi apăsarea familiară a groazei prinzându-i din nou inima în gheare – aşadar acesta era un lucru cu care te puteai deprinde atât de repede? Sau era ceva ce-l însoţise tot timpul, pe nesimţite şi pe negândite, la fel ca inevitabila realitate a propriei sale morţi?

Întinse mâna după ţigări, îşi aprinse una şi suflă chibritul o dată cu primul fum.

— Nu s-au întâlnit nici unii dintre ei ieri?

— Nu – n-aş crede.

— Şi nici tu încă nu ne-ai văzut pe niciunul.

— Nu – am vorbit cu voi doar la telefon.

— În regulă. Unde se ţine întrunirea?

— Ţii minte unde era oţelăria veche?

— Pasture Road, sigur că da.

— Ai rămas în urmă, bătrâne. Acum îi zice Mall Road. Avem acolo a treia hală comercială din tot statul. Patruzeci şi opt de Magazine într-unul Singur la Dispoziţia Excelenţei Voastre Cumpărătorul.

— Sună într-adevăr a-a-american, nici pomeneală.

— Bill?

— Ce?

— Ţi-e bine?

— Da.

Dar inima îi bătea prea repede, iar scrumul ţigării tresăltă un pic. Se bâlbâise. Mike auzise.

Urmă un moment de tăcere, apoi Mike spuse:

— Imediat dincolo de hală e un restaurant numit Jadul Orientului. Au saloane private pentru petreceri. Am aranjat ieri să ne reţină unul. Putem sta toată după-amiaza, dacă vrem.

— Crezi că ar putea să dureze atât de mult?

— N-am de unde şti.

— Un taxi o să ştie să mă ducă acolo?

— Sigur.

— În regulă, spuse Bill, scriind denumirea restaurantului pe blocnotesul de lângă telefon. De ce acolo?

— Pentru că e nou, aş zice, spuse rar Mike. Mi se părea că e… Nu ştiu…

— Un teren neutru? sugeră Bill.

— Da. Cred că asta e.

— Ceva mâncare bună?

— Nu ştiu. Cum stai cu apetitul?

Bill pufni fumul afară, râzând şi tuşind în acelaşi timp.

— Nu chiar bine, bătrâne.

— Mda, făcu Mike. Te-aud.

— La amiază?

— Să zicem la unu. O lăsăm pe Beverly să mai doarmă puţin.

Bill strivi chiştocul.

Mike ezită iar:

— O să ne punem la curent cu toate.

— La fel ca atunci când te duci la întrunirea de zece ani după absolvirea liceului, mm? Mergi ca să vezi cine s-a îngrăşat, care-a chelit, cine are co-copii.

— Aş vrea să fie aşa.

— Mda. Şi eu, Mikey. Şi eu.

Închise telefonul, făcu un duş pe îndelete şi comandă un mic dejun pe care nu-l voia şi din care doar ciuguli. Nu; nu

stătea deloc bine cu pofta de mâncare.

Bill formă numărul de la Big Yellow Cab Company şi ceru să fie luat la unu fără un sfert, gândindu-se că cincisprezece minute vor fi suficiente ca să ajungă la Pasture Road (descoperi că-i era absolut imposibil să se gândească la el ca la Mall Road, nici chiar când văzu cu ochii lui hala[{1}]), dar subestimase traficul rutier de la ora mesei… Şi dezvoltarea din ultimul an a oraşului Derry.

În 1958 era o localitate mare, şi nimic mai mult. Locuiau poate treizeci de mii de cetăţeni între limitele oficiale ale oraşului şi eventual încă şapte mii în afara lor, prin suburbii.

Acum devenise un oraş – un oraş foarte mic, după standardele londoneze sau newyorkeze, dar absolut onorabil după cele din Maine, unde Portland, cel mai mare oraş al statului, se putea lăuda abia cu trei sute de mii de suflete.

În timp ce taxiul înainta încet pe Main Street (*acum suntem deasupra Canalului,* îşi spuse Bill; *nu-l văd, dar e acolo jos, curgând prin întuneric*), iar apoi coti pe Center, prima sa impresie se dovedi îndeajuns de previzibilă: cât de multe se schimbaseră! Dar gândul cel previzibil era însoţit de o nelinişte profundă la care niciodată nu s-ar fi aşteptat, îşi amintea de copilăria sa acolo ca de o perioadă foarte agitată, plină de temeri… Nu numai din cauza verii lui ’58, când toţi şapte priviseră teroarea în faţă, ci şi din cauza morţii lui George, a coşmarului îngheţat în care păruseră să fi căzut părinţii săi ca urmare a acelei morţi, a hărţuielii continue în legătură cu bâlbâiala lui, Bowers, Huggins şi Criss mereu pe urmele lor, după bătaia cu pietre de pe Maidan

(*Bowers, Huggins şi Criss, o, Doamne! Bowers, Huggins şi Criss, o, Doamne!)*

şi avu sentimentul că Derry era rece, că Derry era dur, că Derry nu dădea nicio ceapă degerată pe viaţa sau moartea vreunuia dintre ei şi cu siguranţă că nu-i păsa nici dacă triumfau sau nu asupra Clovnului Pennywise. Oamenii din

Derry locuiseră alături de Pennywise cu toate chipurile lui multă vreme… Şi poate, în vreun mod nebunesc, chiar ajunseseră să-l înţeleagă. Să-l placă, să aibă nevoie de el. Să-l iubească? Poate. Da, poate chiar şi asta.

Atunci, de ce această nelinişte?

Poate doar pentru că schimbarea era, întrucâtva, atât de difuză. Sau poate fiindcă oraşul Derry părea să-şi fi pierdut chipul său real.

Cinematograful Bijou dispăruse, fiind înlocuit acum de o parcare („NUMAI PENTRU ABONAŢI”, anunţa inscripţia de deasupra rampei; „CONTRAVENIENŢII VOR FI AMENDAŢI”). „The Shoeboat” şi „Bailley’s Lunch”, care se aflaseră alături, nu mai erau nici ele. Le luase locul o filială a Northern National Bank. Un afişaj digital ieşea din faţada de zgură a construcţiei de ţunder gol, arătând ora şi temperatura – aceasta din urmă atât în grade Fahrenheit, cât şi în grade Celsius. Farmacia de pe Center Street, bârlog al domnului Keene, de unde Bill îi cumpărase în ziua aceea lui Eddie doctoria pentru astm, dispăruse şi ea. Richard’s Alley devenise un fel de hibrid straniu numit „minimall”. Privind înăuntru pe când taxiul zăbovea la un stop, Bill văzu un magazin de discuri, unul de alimente naturale şi unul cu jocuri şi jucării, cu un afiş ce anunţa o lichidare a „STOCULUI DE TEMNIŢE ŞI DRAGONI”

Taxiul demară cu o smucitură.

— O să dureze ceva, spuse şoferul. Bine-ar fi ca toate băncile astea să programeze pe rând în dumnezeirea mamii lor pauza de masă. Scuzaţi expresia, dacă sunteţi religios.

— Nu face nimic, răspunse Bill.

Cerul era acoperit, iar acum câţiva stropi de ploaie căzură pe parbrizul maşinii. Radioul murmura ceva în legătură cu un pacient de la balamuc de undeva, care cică era foarte periculos, apoi se apucă să murmure despre Red Sox, care cică nu erau. Când Barry Manilow începu să geamă despre Mandy, care venea şi care dădea orice fără o vorbă, taximetristul închise radioul. Bill întrebă:

— Când le-au ridicat?

— Ce? Băncile?

— Mhm.

— A, ăle mai multe pe la sfârşitul şaizecilor, începutul şab’zecilor, răspunse şoferul.

Era un tip masiv, cu gât gros. Purta o scurtă vânătorească în pătrăţele roşii şi negre. O şepcuţă oranj-fluorescentă îi stătea înfiptă pe cap. Era mânjită cu ulei de motor.

— Au făcut rost de banii ăia de-amenajări urbane. Rata la Ben’ficiu, i se zice. Aşa că, cum i-au împărţit, au dat jos totu’. Şi au apărut băncile. Cred că asta-i tot ce şi-au putut permite s-apară. A naibii notă de plată, nu-i aşa? Amenajări urbane, zice ei. Rahat cu perje, zic io. Scuzaţi-mi expresia, dacă sunteţi religios. S-a vorbit mult de cum să învioreze iar centrul. Phui, l-au înviorat taman bine. Demolat prăvăliile vechi şi pus în loc o droaie de bănci şi parcaje. Şi să ştii că tot nu poţi să-ţi parchezi maşina. Ar fi căzu’ să apuci tot Consiliu’ Orăşenesc de coaie. Afară de madam Polok aia, care e şi ea acolo. Pe aia s-o spânzuri de ţâţe. Da’, dacă stau şi mă gândesc, se pare că nici n-are. Dreaptă ca o afurisită de scândură. Scuzaţi-mi expresia, dacă sunteţi religios.

— Sunt, replică Bill, zâmbind.

— Atunci jos din maşina mea şi mergeţi să vă futeţi la biserică, i-o întoarse taximetristul şi izbucniră amândoi în râs.

— Locuieşti de mult aici? întrebă Bill.

— De când mă ştiu. M-am născut în Derry Home Hospital şi-au să-mi îngroape fututele de rămăşiţe pământeşti la Mount Hope Cemetery.

— Bună treabă, comentă Bill.

— Aşa, sigur, spuse şoferul.

Îşi drese glasul, coborî geamul şi expulză o flegmă galben-verzuie extrem de mare; atitudinea sa, contradictorie, dar oarecum atrăgătoare – aproape picantă – era una de voie bună posacă.

— Ăl de-o prinde-o p-asta n-o să mai tre’ să-şi cumpere ciungă o săptămână-ntreagă. Scuzaţi-mi expresia, dacă sunteţi religios.

— Nu s-a schimbat totul, spuse Bill.

Promenada deprimantă cu bănci şi parcări luneca prin dreptul lor în timp ce urcau pe Center Street; după creasta colinei şi dincolo de First National începură să ia din nou viteză.

— „Aladdinu”-i tot la locul lui.

— Mda, cedă şoferul. Da’ numa’ un pic. Muiangii au încercat să-l dărâme şi pe-ăsta.

— Tot pentru-o bancă? întrebă Bill.

O parte din el era amuzată să constate că cealaltă parte rămăsese cu gura căscată la acest gând. Nu-i venea să creadă că un om în toate minţile ar putea dori să demoleze cupola aceea de ţinută, cu candelabrul ei de sticlă scânteietoare, scările şerpuitoare din stânga şi din dreapta, ce urcau în spirală până la balcon, şi cortina-mamut, care nu se dădea pur şi simplu la o parte când începea reprezentaţia, ci se ridica în falduri, cute şi pliuri vrăjite, toate luminate de jos în sus cu spoturi în nuanţe fabuloase de roşu, albastru, galben şi verde, pe când scripeţii din culise scârţâiau şi gemeau. *Nu „Aladdinul”,* strigă şocată acea parte din Bill*. Cum le-a putut trece prin minte măcar să dărâme „Aladdinul” pentru o BANCĂ?*

— Zău, chiar aşa, o bancă, spuse taximetristul. Aţi bunghit-o, scuzaţi-mi expresia, dacă sunteţi religios. Primii Negustori din Comitatul Penobscot au pus ochii pe „Aladdin”. Voiau să-l dea jos şi să pună în loc ce ziceau ei c-ar fi o „hală bancară completă”. Au obţinut toate hârtiile de la Consiliul Orăşenesc, şi „Aladdinul” a fost condamnat. Pe urmă, o ceată de oameni au format un comitet – oameni care locuiau de mult aici – şi au depus petiţii, au făcut marşuri, au urlat, şi până la urmă au obţinut să se ţină pe chestia asta o întrunire cu public a Consiliului, iar Hanlon i-a făcut praf pe bulangii.

Şoferul părea extrem de satisfăcut.

— Hanlon? întrebă Bill, uluit. *Mike* Hanlon?

— Mm-da! făcu şoferul, răsucind o clipă capul să-l privească pe Bill, dezvăluind o faţă rotundă, fălcoasă şi nişte ochelari cu rame de corn împestriţate pe suporturi cu alb. Bibliotecar. Negru', băiatu'. Îl ştii?

— L-am cunoscut, răspunse Bill, amintindu-şi cum îl întâlnise pe Mike, în iulie 1958.

Tot din cauza lui Bowers, Huggins şi Criss… Fireşte. Bowers, Huggins şi Criss

(o, Doamne)

la fiecare colţ de stradă, jucându-şi propriul lor rol, şuruburi involuntare strângându-i pe toţi şapte laolaltă – strâns, şi mai strâns, cel mai strâns.

— Ne jucam împreună când eram puşti, înainte să mă fi mutat din oraş.

— Ei, ca să vezi, spuse taximetristul. Ce mică e lumea, futu-i mama mă-sii, scuzaţi-mi…

— … Expresia, dacă sunteţi religios, încheie Bill în cor cu el.

— Ca să vezi, repetă alene şoferul, şi-şi continuară drumul în tăcere până ce spuse: S-a schimbat mult Derry ăsta, da', sigur, mult din el e încă aici. Pensiunea, de unde te-am luat pe mata. Turnu' de Apă din Memorial Park. Ţii minte locu-ăla, domnu'? Când eram mici ziceam că-i bântuit de stafii.

— Ţin minte, spuse Bill.

— Ia uite spitalul, îl recunoşti?

Acum treceau pe lângă Derry Home Hospital, pe dreapta. Dincolo de el, Penobscot-ul curgea spre confluenţa sa cu Kenduskeag-ul. Sub cerul ploios de primăvară, râul avea culoarea mată a cositorului.

Spitalul de care îşi amintea Bill – o clădire albă pe structură de lemn, cu două aripi şi trei etaje – se afla la locul său, dar acum era înconjurat, strivit de un întreg complex de clădiri, poate vreo duzină cu totul. Putea vedea

o parcare departe spre stânga, şi ceva ce păreau a fi mai bine de cinci sute de maşini staţionate acolo.

— Doamne, ăsta nu-i un spital, e un futu-i mă-sa de campus universitar! exclamă Bill.

Şoferul de taxi pufni:

— Făr-a fi religios, îţi scuz expresia. Mda, i-aproape la fel de mare ca Eastern Maine din Bangor. Au laboratoare de iradiere, şi un centru de terapie, şi şase sute de camere, şi spălătoria lor proprie, şi Dumnezeu mai ştie ce. Spitalu' vechi îi tot acolo, da' acuma nu-i în el decât administraţia.

Bill simţi înlăuntrul său o stranie senzaţie de dedublare, genul de senzaţie pe care-şi amintea că o avusese pentru prima oară în timp ce privea un film tridimensional. Încercarea de a contopi două imagini ce nu se potriveau întocmai. Îţi puteai scurge ochii şi screme creierul pentru a înghiţi trucul, aşa ţinea minte, dar aveai şanse să termini cu o belea de migrenă… Iar acum putea simţi apropierea unei migrene reale. Noul Derry, ce minunat. Dar vechiul Derry încă mai era acolo, ca de pildă clădirea de lemn a spitalului. Vechiul Derry era în cea mai mare parte îngropat sub toate construcţiile noi… Dar ochiul minţii era tras, neputincios, înapoi ca să se uite la el… ca să îl *caute*.

— Triajul s-a dus probabil, nu? întrebă Bill.

Taximetristul râse iar, încântat:

— Pentru unu' care s-a mutat din oraş când era doar un ţânc, ai memorie bună, domnu'!

Trebuia să mă fi întâlnit săptămâna trecută, amice cu limbaj atât de bogat, cugetă Bill.

— Tot acolo e, da' acum nu mai sunt decât ruine şi şine ruginite. Mărfarele nici măcar nu se mai opresc. Un tip a vrut să cumpere terenul şi să pună de-un întreg bâlci la margine de drum – tras la ţintă, cuşti de bătut, standuri de condus, minigolf, karturi, bărăcuţe doldora de jocuri pe video, mai ştiu eu ce – da' acuma-i încurcătură mare că al cui e pământul. Cred c-o să-l capete pân' la urmă, pen' că-i un tip insistent – da' taman acu-i la judecătorie.

— Şi Canalul, murmură Bill, în timp ce coteau de pe Outer Center Street pe Pasture Road – care, aşa cum spusese Mike, era acum marcat cu un semn rutier verde pe care scria „MALL ROAD” Canalul e la locul lui.

— Mda, făcu şoferul. Asta o să fie totdeauna la locu’ lui, zice-s-ar.

Acum în stânga lui Bill se afla Derry Mall, şi, în timp ce se deplasau în lungul său, avu din nou senzaţia aceea ciudată de dedublare. Când erau mici, locul acesta fusese o câmpie întinsă şi lungă, plină de iarbă bogată şi flori-ale-soarelui gigantice care mărgineau la nord-est Maidanul. Mai încolo, spre vest, se aflau amenajările locative cu preţuri mici. Îşi aducea aminte cum exploraseră acea câmpie, având grijă să nu cadă în pivniţa căscată a Oţelăriei Kitchener, care explodase în Duminica Paştilor din anul 1906. Câmpul fusese plin de relicve, iar ei le dezgropau cu tot interesul solemn al unor arheologi explorând nişte ruine egiptene: cărămizi, polonice, bucăţi de fier cu bolţuri ruginite atârnând de ele, ochiuri de geam, sticle pline de cocă fără nume ce mirosea precum cea mai rea otravă din lume. De asemenea, se întâmplase ceva rău în groapa cu pietriş de lângă cea de gunoi, dar încă nu-i venea în minte ce. Nu-şi putea aminti deocamdată decât un nume, Patrick Humboldt, şi că avea ceva de-a face cu un frigider. Şi ceva cu o pasăre care se luase după Mike Hanlon. Ce?…

Scutură din cap. Fragmente. Pleavă-n vânt. Atâta tot.

Acum câmpia nu mai era, cum nu mai erau nici rămăşiţele oţelăriei. Deodată, Bill îşi aminti hornul enorm al fabricii. Îmbrăcat în ţiglă, înnegrit de funingine pe ultimii zece metri lungime, zăcea în ierburile înalte ca o ţeavă gigantică. Cum-necum, se căţăraseră deasupra şi umblaseră în lungul lui, cu braţele întinse ca echilibriştii de la circ, râzând…

Îşi scutură iarăşi capul, ca pentru a alunga mirajul halei, o colecţie urâtă de clădiri cu inscripţii pe care scria „SEARS”, şi „J.C. PENNY”, şi „WOOLWORTH’S”, şi „CVS”, şi

„YORK’S STEAK HOUSE”, şi „WALDEN-BOOKS”, şi altele, zeci şi zeci. Drumuri coteau în şi afară din parcări.

Hala nu dispăru, căci nu era un miraj. Oţelăria Kitchener nu mai era acolo, iar vegetaţia ce crescuse împrejurul ruinelor dispăruse de asemenea. Hala, şi nu amintirile, era realitatea.

Dar, într-un fel sau altul, nu credea asta.

— Am ajuns, domnu’, spuse taximetristul.

Trase în faţa unei clădiri ce arăta ca o uriaşă pagodă de plastic.

— Cam târzior, da’ mai bine mai târziu decât niciodată, n-am dreptate?

— Ai, într-adevăr, spuse Bill şi îi dădu şoferului de taxi o hârtie de cinci. Păstrează restul.

— Bună treabă, futu-i! exclamă taximetristul. Ai nevoie să te ducă careva, suni la Big Yellow şi-ntrebi de Dave. Comandă-mă pe nume.

— Am să-ntreb doar de băiatu’ religios, replică Bill, rânjind. Ăl de şi-a cules tot lotul pe Mount Hope.

— Ai bunghit-o, râse Dave. O zi bună, domnu’

— Şi dumitale la fel, Dave.

Stătu o clipă în ploaia măruntă, privind la taxiul ce se îndepărta, îşi dădu seama că voise să-i mai pună şoferului o întrebare, şi uitase – poate intenţionat.

Voise să-l întrebe pe Dave dacă-i *plăcea* viaţa în Derry.

Brusc, Bill Denbrough se întoarse şi intră în „Jadul Orientului” Mike Hanlon era în hol, aşezat într-un fotoliu de răchită cu spătar enorm. Se ridică în picioare, iar Bill simţi o adâncă irealitate revărsându-se peste el – *prin* el. Senzaţia aceea de dedublare revenise, dar acum era mult, mult mai accentuată.

Îşi amintea un băiat înalt cam de un metru şaizeci, suplu şi agil. În faţa sa stătea un bărbat de un metru şi vreo şaptezeci de centimetri. Era slab. Hainele păreau să atârne pe el. Iar liniile feţei îl plasau pe versantul de dincolo ai celor patruzeci de ani, în loc de numai treizeci şi opt.

Se vede că Bill lăsase şocul să i se citească pe faţă, căci Mike spuse liniştit:

— Ştiu cum arăt.

Bill roşi şi zise:

— Nu-i chiar atât de rău, Mike, doar că-mi amintesc de tine când erai copil. Asta-i tot.

— Zău?

— Arăţi puţin cam obosit.

— *Sunt* puţin cam obosit, spuse Mike, dar cred că am să fac faţă.

Atunci zâmbi, iar zâmbetul îi lumină faţa. În acel surâs Bill îl văzu pe băiatul pe care-l cunoscuse cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. La fel ca vechiul Home Hospital din lemn, copleşit de zgură şi sticlă modernă, băiatul pe care-l ştiuse Bill fusese covârşit de inevitabilele accesorii ale maturităţii. Avea riduri pe frunte, creţuri i se săpaseră de la colţurile gurii până la bărbie, iar părul îi încărunţise la tâmple. Dar, întocmai cum vechiul spital, deşi copleşit, se afla la locul lui, vizibil încă, acelaşi lucru se întâmpla şi cu băiatul din copilăria lui Bill.

Mike întinse mâna şi spuse:

— Bun venit înapoi la Derry, Bill Barosane.

Bill nu luă în seamă mâna şi îl îmbrăţişă pe Mike. Mike îl strânse în braţe cu putere, iar Bill îi simţi părul, aspru şi creţ, atingându-i umărul şi gâtul.

— Oricare-ar fi necazul, Mike, o să ne ocupăm noi de el, spuse Bill – auzi sunetul răguşit al lacrimilor în gât şi nu-i păsă. L-am bătut o dată şi-l mai putem ba-bate încă o-o-odată.

Mike se trase de lângă el, ţinându-l la o lungime de braţ; deşi zâmbea încă, ochii îi luceau un pic cam prea mult. Scoase batista şi şi-i şterse.

— Sigur, Bill. Pe pariu.

— Sunteţi amabili, domnilor, să mă urmaţi? întrebă amfitrioana.

Era o orientală zâmbitoare, într-un chimonou roz pe care un dragon făcea tumbe, arcuindu-şi coada solzoasă. Părul negru prins în piepteni de fildeş îi era adunat într-un coc înalt pe vârful capului.

— Cunosc drumul, Rose, spuse Mike.

— Foarte bine, domnule Hanlon, le zâmbi ea amândurora. Sunteţi buni prieteni din copilărie, cred.

— Aşa cred şi eu. Pe aici, Bill.

Îl conduse pe un coridor, pe lângă salonul principal, spre o uşă unde atârna o perdea de mărgele.

— Ceilalţi?… începu Bill.

— Sunt toţi aici. Toţi cei care-au putut veni.

Bill ezită un moment în faţa uşii, dintr-o dată înspăimântat. Nu necunoscutul îl speria, nu supranaturalul, ci simpla conştiinţă a faptului că, faţă de cum fusese în 1958, avea plus douăzeci şi opt de centimetri şi minus cea mai mare parte a părului. Se simţi deodată jenat – aproape îngrozit – la gândul de a-i vedea din nou pe toţi, chipurile lor copilăreşti aproape şterse, aproape îngropate sub schimbare, întocmai cum fusese îngropat spitalul. Bănci construite în capetele lor, acolo unde odinioară existaseră cinematografe fermecate.

Am crescut, reflectă el. *Nu credeam că se va întâmpla, nu atunci, nu nouă. Dar s-a întâmplat, iar dacă intru aici, totul va deveni realitate: acum suntem cu toţii adulţi.*

Îl privi pe Mike, dintr-o dată uluit şi sfios:

— Cum arată? se auzi pe sine însuşi întrebând cu un glas pierdut. Mike… Cum arată?

— Intră şi ai să vezi, spuse Mike şi îl conduse pe Bill în micul salon privat.

2

Bill Denbrough face observaţii

Poate că doar penumbra încăperii crea iluzia, care nu dură decât un infim moment, dar Bill se întrebă mai târziu dacă nu fusese cumva un soi de mesaj adresat numai lui: anume că soarta putea fi şi generoasă.

În acel scurt moment i se păru că *niciunul* dintre ei nu crescuse, că prietenii săi făcuseră cumva o scamatorie ca în *Peter Pan* şi încă erau cu toţii copii.

Richie Tozier îşi balansase scaunul pe spate, astfel încât stătea rezemat de perete, surprins în timp ce-i spunea ceva lui Beverly Marsh, care îşi acoperise gura cu mâna într-un chicotit; Richie avea pe faţă un rânjet deştept, întru totul familiar. Mai era şi Eddie Kaspbrak, aşezat în stânga lui Beverly, iar în faţa sa, pe masă, lângă paharul cu apă, stătea o butelie de plastic cu un pat ca de pistol arcuindu-i-se din vârf. Dichisurile erau un pic mai artistice, dar servea în mod evident aceluiaşi scop: era un inhalator. Aşezat într-un capăt al mesei, privind acest trio cu o expresie de nelinişte, amuzament şi concentrare amestecate, se găsea Ben Hanscom.

Bill se pomeni că mâna-i tindea să i se urce spre cap şi-şi dădu seama cu un soi de tristă nostalgie că în secunda aceea aproape îşi pipăise chelia să vadă dacă nu cumva, ca prin minune, părul îi crescuse la loc – părul acela roşcat şi frumos pe care începuse să şi-l piardă pe vremea când încă nu era decât un student în anul doi.

Cu asta, vraja se risipi. Richie nu purta ochelari, observă el, şi îşi spuse: *Probabil că are lentile de contact – aşa ar face. Detesta ochelarii ăia.* Tricourile şi pantalonii de doc pe care-i purta de obicei fuseseră înlocuiţi cu un costum care nu zăcuse prin niciun magazin de confecţii de mâna a doua – Bill estima că admiră nouă sute de dolari exprimaţi în croitorie de comandă.

Beverly Marsh (dacă numele ei încă mai *era* Marsh) devenise o femeie trăsnitor de frumoasă. În locul dezinvoltei cozi-de-cal, părul ei având acum aproape aceeaşi nuanţă cu a lui odinioară – se revărsa pe umerii

bluzei simple şi albe într-un şuvoi de culoare stinsă, în acea lumină difuză nu făcea decât să ardă ca un rug de jăratic mocnit. La lumina zilei, până şi la lumina unei zile mohorâte ca aceea, Bill avea impresia că aruncă văpăi. Şi se pomeni întrebându-se ce ar simţi dacă şi-ar cufunda mâinile în părul acela. *Cea mai veche poveste din lume,* medita el amar. *O iubesc pe nevastă-mea, dar, of, puştoaica.*

Eddie – curios, dar adevărat – ajunsese, crescând, să arate cam ca Anthony Perkins. Avea chipul ridat prematur (deşi în mişcări părea oarecum mai tânăr decât Richie sau Ben) şi îl îmbătrâneau şi mai mult ochelarii fără rame pe care-i purta – ochelari pe care ţi-i închipuiai că-i poartă vreun avocat englez în timp ce se apropie de boxa acuzaţilor într-o pauză a şedinţei. Avea părul scurt, tuns într-un stil demodat cunoscut ca „Ivy League" la sfârşitul anilor cincizeci şi începutul şaizecilor. Purta un sacou sport în carouri mari, arătând ca un veşmânt înşfăcat din raftul de ajutoare al unui magazin de confecţii bărbăteşti ajuns în pragul falimentului... Dar ceasul era un Patek Philippe, iar inelul de pe degetul mic al mâinii drepte era împodobit cu un rubin. Piatra era prea vulgară şi ostentativă ca să fie altfel decât veritabilă.

Ben era cel care se schimbase cu adevărat, şi, privindu-l din nou, Bill simţi realitatea inundându-l fără pic de efort. Chipul îi era acelaşi, iar părul, deşi încărunţit şi ceva mai lung, şi-l purta pieptănat cu aceeaşi neobişnuită cărare pe dreapta. Dar Ben slăbise. Şedea nonşalant pe scaunul său, cu vesta de piele neornamentată deschisă spre a-i dezvălui cămaşa albastră de lucru, din diftină. Avea blugi Levi's strâmţi, ghete de cowboy şi o centură lată cu catarama bătută în argint. Hainele acestea se ţineau cu dezinvoltură pe un trup zvelt şi îngust în şolduri. Purta la mână o brăţară cu verigi grele – nu din aur, ci de cupru. *A slăbit,* constată Bill. *E o umbră a lui cel de altădată, ca să zic aşa... Bătrânu' Ben a slăbit. Minunile nu mai contenesc.*

Domnea între toţi şase un moment de tăcere cu neputinţă de descris. Era unul dintre cele mai stranii momente pe care le cunoscuse Bill Denbrough în viaţa lui. Stan nu era printre ei, dar cu toate acestea venise şi un al şaptelea. Aici, în salonul acesta privat de restaurant, Bill îi simţi prezenţa, aproape până la personificare – dar nu sub forma unei hârci în linţoliu alb cu coasa pe umăr. Era pata albă de pe harta ce se întindea între 1958 şi 1985, o regiune pe care exploratorul ar fi putut-o numi Marele Nu Ştiu.

Bill se întrebă ce anume se afla acolo. Beverly Marsh în fustă scurtă ce-i dezvelea cea mai mare parte din picioarele lungi şi sprintene, o Beverly Marsh cu încălţări albe, cu părul despărţit pe mijloc şi ondulat cu fierul? Richie Tozier purtând o pancartă pe care scria „JOS RĂZBOIUL” pe-o parte şi „AFARĂ CU ROTC-II DIN CAMPUS” pe cealaltă? Ben Hanscom purtând o canotieră galbenă cu drapelul pe-un abţibild pe cozoroc, conducând un buldozer sub o umbrelă de prelată, cu cămaşa scoasă lăsând să i se vadă pântecele care-i ieşea tot mai puţin peste betelia pantalonilor? Era oare neagră această a şaptea făptură? Nicio legătură cu H. Rap Brown sau Grandmaster Flash, nu omul ăsta, omul ăsta purta cămăşi albe simple şi pantaloni J.C. Penny şi şedea într-o despărţituri a bibliotecii din Universitatea Maine, scriind fişe despre originea notelor de subsol şi despre posibilele avantaje ale numerelor ISBN în catalogarea cărţilor, în vreme ce demonstranţii mărşăluiau afară, iar Phil Ochs cânta „Richard Nixon, găseşte-ţi altă ţară” şi mureau oameni cu maţele vărsate pentru sate ale căror nume nici măcar nu le puteau pronunţa; stătea acolo aplecat sârguincios peste lucrarea sa (Bill îl *văzu*), care zăcea într-o rază piezişă a luminii albe şi tăioase de iarnă, cu faţa sobră şi absorbită, ştiind că a fi bibliotecar însemna a ajunge cât de aproape era omeneşte posibil să stai pe locul din faţă al maşinii eternităţii. Era el cel de-al şaptelea? Sau poate era un tânăr stând dinaintea oglinzii sale, privind la o mână de fire roşii de păr desprinse din cap, privind la

un teanc de caiete studenţeşti pe birou reflectate în oglindă, primă ciornă încâlcită a unui roman intitulat *Joanna*, care avea să fie publicat un an mai târziu?

Câte ceva din toate acestea, toate acestea, nimic din toate acestea.

Chiar nu conta. Al şaptelea era acolo, iar în acel unic moment îl simţiră cu toţii… Şi poate înţeleseseră cel mai bine cumplita putere a lucrului ce-i adusese înapoi. *Trăieşte*, gândi Bill, înfrigurat în veşminte. *Ochi de salamandră, coadă de dragon, Mână a Gloriei… Orice ar fi, e din nou prezent, în Derry. Prezent. Prezentă. El. Ea. Monstrul.*

Şi deodată simţi că Monstrul era al şaptelea; că Monstrul şi timpul se puteau substitui unul pe celălalt, că Monstrul purta chipurile lor; ale tuturor; precum şi pe cele ale altor o mie pe care îi îngrozise şi-i ucisese… Iar ideea că el putea fi ei era întrucâtva cea mai înfricoşătoare idee dintre toate. *Cât* din noi *a rămas* în urmă aici? se întrebă el cu spaimă brusc crescândă. Cât de mult din noi n-a mai ieşit niciodată din canalele şi tunelurile unde locuia Monstrul… şi unde se hrănea Monstrul? De asta am uitat? Pentru că o parte din fiecare dintre noi niciodată n-a avut vreun viitor, niciodată n-a crescut, niciodată n-a plecat din Derry? De asta?

Nu văzu niciun răspuns pe chipurile lor… Doar propria-i întrebare, reflectată înapoi către el.

Gândurile se formează şi trec în răstimp de secunde sau milisecunde, îşi creează propriile lor sisteme temporale, şi toate acestea trecură prin mintea lui Bill Denbrough în intervalul a nu mai mult de cinci secunde.

Apoi Richie Tozier, rezemat de perete, rânji din nou şi spuse:

— Măi, să fie, ia priviţi la asta – Bill Denbrough a căpătat mutra de cupolă cromată. De când îţi dai pe cap cu ceară de ghete Turtle, Bill Barosane?

Iar Bill, fără habar de ce-ar putea să iasă, deschise gura şi se auzi pe sine rostind:

— Să te fut pe tine şi calu’ care te-a adus, Gură-spartă.

Urmă un moment de tăcere – apoi încăperea explodă de râs. Bill se îndreptă spre ei şi începură să îşi strângă mâinile şi, câtă vreme în ceea ce simţea acum domnea ceva oribil, mai recunoscu şi un lucru mângâietor: senzaţia de-a fi venit acasă cu adevărat.

3

Ben Hanscom ţine regim

Mike Hanlon comandă de băut şi, ca pentru a drege tăcerea de dinainte, toţi începură să vorbească în acelaşi timp. Beverly Marsh era acum Beverly Rogan, după cum se află. Spuse că era măritată cu un om minunat, la Chicago, care îi întorsese pe dos toată viaţa şi, prin cine ştie ce farmece binefăcătoare, reuşise să transforme simplul talent într-ale croitoriei al soţiei sale într-o afacere vestimentară încununată de succes. Eddie Kaspbrak era patronul unei companii de limuzine, la New York.

— Tot ce pot spune e că nevastă-mea s-ar putea să fie chiar în clipa asta în pat cu Al Pacino, zise el zâmbind vag, şi toţi izbucniră în râs.

Ceilalţi ştiau cu ce se ocupau Bill şi Ben, dar Bill avea o senzaţie ciudată cum că nu se făcuse până de curând nicio asociere personală între numele lor – al lui Ben ca arhitect, al lui ca scriitor – şi nişte oameni pe care nu-i cunoscuseră decât ca fiind copii. Beverly avea în poşetă câte un exemplar de buzunar din *Joanna* şi *Torentul negru*, şi-l întrebă dacă vrea să-i dea pe ele autografe. Bill o făcu, observând în acest timp că ambele cărţi erau noi-nouţe – cumpărate parcă de la toneta aeroportului după ce coborâse din avion.

Pe acelaşi ton, Richie îi spuse lui Ben cât de mult admirase centrul de comunicaţii al BBC-ului din Londra… Dar în ochi îi stăruia un soi de luminiţă nedumerită, ca şi

cum n-ar fi putut întocmai să se împace clădirea aceea cu omul acesta… Sau cu băiatul gras şi onest care le arătase cum să inunde jumătate din Maidan cu scânduri şterpelite şi o portieră de maşină ruginită. Richie era disc-jockey în California. Le spuse că era cunoscut ca Omul cu o Mie de Voci, iar Bill gemu:

— Doamne, Richie, Vocile tale au fost întotdeauna atât de *îngrozitoare*.

— N-ajungi nicăieri cu linguşeala, conaşule, replică trufaş Richie.

Când Beverly îl întrebă dacă acum purta lentile de contact, Richie răspunse cu glas scăzut:

— Ia vino mai aproape, pu-iu-leee. Uită-te în ochii mei.

Beverly se supuse şi exclamă cu încântare când Richie înclină puţin capul astfel ca să i se vadă marginile de jos ale lentilelor moi Hydromist pe care le purta.

— Biblioteca-i tot cum era? îl întrebă Ben pe Mike Hanlon.

Mike îşi scoase portofelul şi dădu la iveală un instantaneu al bibliotecii, luat de undeva de sus. Li-l arătă cu aerul mândru al unui om care oferă pozele copiilor când e întrebat despre familie.

— Asta a făcut-o unul cu un avion mic, spuse el, în timp ce fotografia trecea din mână-n mână. Tot încerc să obţin ca fie Consiliul Orăşenesc, fie vreun donator particular cu dare de mână să ofere destui bani ca s-o developăm mare cât peretele, pentru Biblioteca de Copii. Până-n prezent, nicio para. Dar e o poză bună, nu?

Erau toţi de acord. Ben o ţinu cel mai mult timp, privind-o fix. În cele din urmă bătu cu unghia în coridorul de sticlă ce unea cele două clădiri.

— Pe ăsta nu-l ştii şi din altă parte, Mike?

— E centrul tău de comunicaţii, zâmbi Mike, şi toţi şase izbucniră în hohote.

Sosiră băuturile. Se aşezară.

Aceeaşi tăcere, bruscă, stângace şi derutantă, se instală din nou. Se uitară unul la altul.

— Ei? întrebă Beverly cu vocea ei dulce, uşor uscată. Pentru ce bem?

— Pentru noi, spuse deodată Richie.

Iar acum nu mai zâmbea. Ochii săi îi prinseseră pe ai lui Bill şi, cu o forţă atât de mare, încât abia dacă îi putea face faţă, Bill îşi aminti cum stătuseră el şi Richie în mijlocul străzii după ce dispăruse arătarea care putea să fi fost un clovn sau poate un vârcolac, cum se îmbrăţişau şi plângeau. Când ridică paharul, mâna-i tremura şi o parte din băutură i se vărsă pe faţa de masă.

Richie se ridică încet în picioare şi, unul câte unul, ceilalţi îl urmară: mai întâi Bill, apoi Ben şi Eddie, Beverly şi, ultimul, Mike Hanlon.

— Pentru noi, repetă Richie, şi, asemenea mâinii lui Bill, glasul îi tremură puţin. Pentru Clubul Păguboşilor din 1958.

— Păguboşii, spuse Beverly uşor amuzată.

— Păguboşii, zise Eddie.

Chipul îi era palid şi îmbătrânit în spatele ochelarilor fără rame.

— Păguboşii, fu şi Ben de acord.

Fantoma unui surâs vag şi dureros îi plutea la colţurile gurii.

— Păguboşii, rosti încet Mike Hanlon.

— Păguboşii, încheie Bill.

Paharele li se atinseră. Băură.

Se lăsă din nou tăcerea, iar de astă dată Richie n-o mai întrerupse. De astă dată, tăcerea părea necesară. Se aşezară la loc, iar Bill spuse:

— Aşa că dă pe gură, Mike. Zi-ne ce se-ntâmplă aici şi ce putem face.

— Mai întâi să mâncăm, spuse Mike. Vom vorbi pe urmă.

Aşa că mâncară… Şi… Mâncară îndelung şi bine. Ca în bancul acela vechi despre oamenii condamnaţi, îşi spuse Bill, dar propria sa poftă de mâncare era mai bună, cum nu

mai fusese de ani de zile… Din copilărie, se simţi el ispitit să-şi spună. Mâncarea nu era uluitor de gustoasă, dar era departe de a fi rea şi aveau din belşug. Toţi şase începură să se ospăteze – costiţă, *moo goo gaipan,* aripi de pui rumenite delicat, rulouri cu ou, castane învelite în şuncă, felii de vită înşirate pe frigărui din lemn.

Începură cu platouri de *pu-pu*, iar Richie îşi făcu o ocupaţie copilărească, dar amuzantă din a pârli câte puţin din toate la flacăra din centrul platoului pe care-l împărţea cu Beverly – inclusiv o jumătate de rulou cu ou şi câteva boabe de fasole roşie.

— *Flambé* la masa mea, mor când mă gândesc, îi spuse el lui Ben. Aş mânca şi căcat pe-o ţiglă dacă ar fi *flambé* la masa mea.

— Şi probabil ai şi făcut-o, remarcă Bill.

Beverly râse cu atâta poftă, încât trebui să scuipe în şervet o îmbucătură de mâncare.

— O, Doamne, cre’ că-mi vine să borăsc, făcu Richie într-o imitaţie lugubru de exactă a lui Don Pardo, iar Beverly râse şi mai tare, aprinzându-se în obraji ca focul.

— Termină, Richie, spuse ea. Te previn.

— Prevenire acceptată, replică Richie. Poftă bună, draga mea. Rose în persoană le aduse desertul – o movilă enormă de Alaska la cuptor pe care o aprinse în capul mesei, unde stătea Mike.

— Iarăşi *flambé* la masa mea, spuse Richie cu vocea unui om care a murit şi a ajuns în rai. S-ar putea ca asta să fie cea mai bună masă din câte am avut în viaţa mea.

— Dar fireşte, răspunse cu modestie afectată Rose.

— Dac-o sting dintr-o suflare, mi se împlineşte dorinţa? întrebă el.

— La „Jadul Orientului”, toate dorinţele sunt garantate, domnule.

Zâmbetul lui Richie deveni dintr-o dată nesigur.

— Aplaud sentimentul, zise el, dar, ştii, mă-ndoiesc de veridicitate. Aproape că demolară Alaska la cuptor. În timp

ce stătea rezemat de spătar, cu burta întinzând betelia pantalonilor, Bill observă întâmplător paharele de pe masă. Păreau sute şi sute. Zâmbi puţin, dându-şi seama că turnase în el două Martini-uri înainte de masă şi Dumnezeu ştie câte sticle de bere Kirin alături. Ceilalţi se descurcaseră cam la fel de bine. În halul în care se aflau, nişte cioburi de bilă de bowling fripte ar fi avut probabil un gust de soi. Şi totuşi, nu se simţea beat.

— N-am mai mâncat atât de când eram puşti, spuse Ben; îl priviră, iar în obraji îi apăru o pată vagă de culoare. Literalmente, vorbesc. Nu-i exclus să fie cea mai copioasă masă a mea de când eram în anul doi de liceu.

— Ai trecut la regim? întrebă Eddie.

— Mhm, făcu Ben. Am trecut. Regimul Libertăţii Ben Hanscom.

— Ce te-a determinat s-o faci? întrebă Richie.

— V-ar plictisi s-auziţi toată istoria asta de demult… se foi stingherit Ben.

— Nu ştiu ce zic ceilalţi, interveni Bill, dar pe mine mă interesează. Haide, Ben. Glăsuieşte. Ce anume l-a transformat pe Haystack Calhoun în fotomodelul pe care-l avem azi înaintea ochilor?

Richie pufni uşurel:

— Clăiţă, aşa. Uitasem de asta.

— Nu-i cine ştie ce poveste, spuse Ben. Nicio poveste, chiar că nu e. După vara aia – după 1958 – am mai stat în Derry încă doi ani. Pe urmă, mama a rămas fără slujbă şi am ajuns să ne mutăm în Nebraska, pentru că avea acolo o soră care s-a oferit să ne ia la ea până se va pune mama din nou pe picioare. N-a fost chiar grozav. Sora ei, mătuşă-mea Jean, era o ticăloasă mizerabilă care trebuia să-ţi spună încontinuu unde ţi-e locul în marea schemă a mersului lucrurilor, ce norocoşi suntem că mama are o soră care să ne ofere ajutorul, ce noroc avem că n-avem avere, tot soiul de chestii de-astea. Eram atât de gras, încât o dezgustam. Nu putea să se împace cu asta. „Ben, ar trebui să faci mai

multă mişcare. Ben, o să ai un atac de inimă înainte de patruzeci dacă nu mai dai jos de pe tine. Ben, când în lume mor copilaşi de foame, ar trebui să-ţi fie ruşine de tine.”

Tăcu o clipă şi sorbi puţină apă:

— Atât numai că bătea şaua pe copilaşii care mor de foame în lume şi dacă nu-mi lăsam farfuria linsă.

Richie râse şi dădu din cap.

— Oricum, ţara tocmai îşi revenea din recesiune, iar mamei i-a trebuit aproape un an până să-şi găsească un loc de muncă stabil. La vremea când ne-am mutat din locuinţa mătuşii Jean din Vista şi ne-am instalat la casa noastră în Omaha, pusesem pe mine cam patruzeci de kile faţă de cum mă ştiaţi voi. Cred că cele mai multe le-am luat doar ca să-i fac în ciudă mătuşă-mii Jean.

Eddie scoase un fluierat:

— Asta ar însemna cam…

— Cam optzeci şi cinci de kile, spuse grav Ben. Oricum, învăţam la East Side High School din Omaha, iar orele de educaţie fizică erau… Mă rog, cam rele. Ceilalţi copii îmi spuneau Marmită. Asta ar putea să vă dea o idee… M-am măcinat aşa vreo şapte luni, până într-o zi când, în timp ce ne echipam în vestiar după oră, doi-trei băieţi au început să… Cum să spun, să mă plesnească peste burtă, îi ziceau „bătut-slana” Nu peste mult s-au mai adăugat alţi doi-trei. Pe urmă încă patru sau cinci. Curând începuseră toţi, fugărindu-mă prin vestiar şi pe hol, pocnindu-mă în burtă, în fund, în spinare, în picioare. M-am speriat şi am început să ţip. Asta i-a făcut pe ceilalţi să râdă ca scoşi din minţi. Ştiţi, continuă Ben, privind în jos şi aranjându-şi cu grijă tacâmurile, asta-i ultima oară când mi-amintesc că m-am mai gândit la Henry Bowers, până acum două zile când mi-a dat telefon Mike. Băiatul care a-nceput era de la o fermă, avea mâini de-alea mari şi bătătorite, şi, în timp ce mă alergau, ţin minte cum m-am gândit că se-ntorsese Henry. Cred – ba nu, *ştiu* – că ăla a fost momentul când am intrat în panică.

M-au urmărit pe culoar, pe lângă dulapurile unde-şi ţineau echipamentul băieţii care practicau sporturi. Eram gol şi roşu ca un rac. Pierdusem orice simţ al demnităţii sau… Al meu însumi, cred că s-ar putea zice. Iar ei fugeau după mine, zbierând *Bătut-slana! Bătut-slana! Bătut-slana!* La capătul coridorului era o bancă…

— Ben, nu e nevoie să te chinui cu asta, spuse pe neaşteptate Beverly.

Faţa i se făcuse palidă ca de cenuşă. Jucându-se cu paharul de apă, aproape îl vărsă.

— Lasă-l să termine, spuse Bill.

Ben îl privi o clipă, apoi dădu din cap:

— La capătul coridorului era o bancă. M-am împiedicat de ea şi m-am lovit la cap. S-au mai învârtit în jurul meu un minut, două, iar apoi s-a auzit Vocea aceea: „Gata. Ajunge. Mergeţi să vă schimbaţi, băieţi”. Era antrenorul, apărut acolo în uşă, în pantalonii lui de trening albaştri cu dunga albă pe margine şi tricoul alb. Nu puteam şti de cât timp stătea acolo. S-au uitat cu toţii la el, unii rânjind, alţii cu vinovăţie, alţii doar cu nişte mutre goale cumva. S-au dus. Şi am izbucnit în plâns. Antrenorul nu făcea decât să stea acolo, în uşa ce ducea înapoi în sala de gimnastică, privindu-mă, privind băiatul acela gras şi gol, cu pielea înroşită toată de la bătutul-slanei, privind puştiul ăla gras care plângea întins pe jos.

Şi, într-un târziu, a spus:

— Benny, de ce nu taci din gură în pizda mă-tii?

Am fost atât de şocat să aud un profesor folosind acel cuvânt, încât am tăcut. Am ridicat ochii spre el, iar el s-a apropiat şi s-a aşezat pe banca de care mă împiedicasem. S-a aplecat spre mine, şi fluierul pe care-l avea la gât s-a balansat şi m-a lovit în frunte. O clipă, am crezut c-o să mă sărute sau cam aşa ceva, şi m-am tras din faţa lui, dar ceea ce-a făcut el a fost să-mi apuce câte-o ţâţă în fiecare mână şi să mă strângă. Apoi şi-a retras mâinile şi s-a şters pe ele de pantaloni, ca şi cum ar fi atins o murdărie.

— Crezi c-am să te consolez? m-a întrebat. Ei bine, nu. Îi dezguști pe băieţi, şi pe mine la fel. Avem motive diferite, da’ asta pentru că ei sunt copii, iar eu nu. Ei nu ştiu de ce îi dezguști. Eu ştiu. E din cauză că te văd îngropând trupul bun pe care-l ai de la Dumnezeu într-un morman de grăsime cât toate zilele. Eşti plin de o indolenţă prostească, iar asta pe mine mă face să-mi vină să vărs. Acum ascultă-mă, Benny, pentru că e singura oară c-am să ţi-o spun. Am de antrenat o echipă de fotbal, şi baschet, şi atletism, şi pe undeva printre astea mai am şi echipa de înot. Aşa că n-am s-o spun decât o dată. Aici, sus, eşti gras.

Şi-mi ciocăni fruntea drept în locul unde mă izbise blestematul de fluier.

— Aicea-i grasă toată lumea. Pune-ţi la regim chestia pe care-o ai între urechi şi ai să-ncepi să pierzi din greutate. Da’ tipii ca tine nu reuşesc niciodată.

— Ce ticălos! exclamă indignată Beverly.

— Mda, făcu Ben, rânjind. Dar nu *ştia* că e un ticălos, atât de prost era. Probabil că-l văzuse pe Jack Webb în filmul ăla, *The D.I.*, de vreo şaizeci de ori şi chiar credea că-mi face o favoare. După cum avea să reiasă, mi-a şi făcut. Pentru că atunci m-am gândit la ceva. M-am gândit…

Îşi mută privirea, încruntându-se – iar pe Bill îl cuprinse senzaţia cum nu se poate mai ciudată că ştia ce-avea să spună Ben încă dinainte de-a spune.

— V-am zis că ultima oară când mai ţin minte că m-am gândit la Henry Bowers a fost atunci când ceilalţi băieţi mă fugăreau şi băteau-slana. Ei, când antrenorul s-a ridicat să plece, atunci m-am gândit cu adevărat pentru ultima oară la ceea ce făcuserăm în vara lui ’58. M-am gândit…

Ezită iar, privindu-i pe toţi pe rând, părând să le cerceteze feţele. Continuă cu multă grijă:

— M-am gândit cât de *bine* ne-am descurcat împreună. M-am gândit la ceea ce-am făcut şi la cum am făcut şi dintr-o dată m-a izbit gândul că, dacă antrenorul ăla ar fi avut de înfruntat aşa ceva, părul i-ar fi albit probabil de îndată, iar

inima i s-ar fi oprit pe loc în piept ca un ceasornic vechi. Nu era cinstit, desigur, dar nici el nu fusese cinstit cu mine. Ceea ce s-a întâmplat a fost destul de simplu…

— Ai înnebunit, spuse Bill.

— Mhm, aşa e, zâmbi Ben. Am strigat: „Domnule antrenor!”, iar el s-a întors şi m-a privit.

— Spuneaţi că faceţi antrenamente de atletism? l-am întrebat.

— Aşa e, spuse el. Nu că te-ar privi pe tine treaba asta.

— Ascultă aici, ticălos tâmpit cu capu’ ca piatra, am spus eu, de rămase cu gura căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite. Vin să mă înscriu în echipa de atletism în martie. Ce părere ai de asta?

— Am părerea că mai bine ţi-ai ţine gura până nu te bagă rău la apă, răspunse el.

— Am să-i întrec pe toţi pe care-i scoţi pe pistă, am zis eu. Am să-i întrec pe cei mai buni. Şi pe urmă o să vreau să-ţi ceri scuze-n pizda mă-tii.

Pumnii i se încleştară, şi un minut am crezut c-o să se-ntoarcă şi o să-mi arate el mie. Pe urmă s-au desfăcut la loc.

— Vorbeşti ca să n-adormi, grăsuţule, spuse el încetişor. Numai gura-i de tine. Da-n ziua când ai să-i poţi tu întrece pe cei mai buni alergători ai mei, în ziua aia eu am să-mi dau demisia de-aici şi-o să mă-ntorc să culeg porumb pe circuit.

Şi plecă.

— Şi-ai dat jos kilele? întrebă Richie.

— Păi, le-am dat. Dar antrenorul greşise. N-a început în capul meu. Cu maică-mea a-nceput. M-am dus acasă în seara aia şi i-am zis că vreau să pierd din greutate. Am terminat cu o ceartă a dracului, plângând amândoi. Ea a-nceput cu aceleaşi vechi cântece şi dansuri: că nu eram de fapt *gras*, că doar aveam *oase mari* şi că un băiat mare care vrea s-ajungă om mare trebuie să mănânce mult ca să nu-şi iasă din formă. Era un… fel de chestie de siguranţă la ea, cred. O speria încercarea de a creşte singură un băiat. Nu

avea nici educaţie, nici vreo pricepere reală, doar voinţa de a munci din greu. Iar când îmi putea da o a doua porţie… Sau când putea privi la mine peste masă, şi mă vedea că arăt robust…

— Se simţea ca şi cum ar câştiga lupta, spuse Mike.

— M-hm.

Ben îşi bău restul de bere şi-şi şterse cu podul palmei mustăcioara de spumă de pe buza superioară:

— Aşa că lupta cea mai grea nu în capul meu am dus-o; cu ea a fost. Pur şi simplu n-a vrut să accepte, luni în şir. Nu voia să-mi strâmteze hainele şi nu voia să-mi cumpere altele noi. De-acum alergam, alergam pe oriunde şi uneori inima îmi bubuia aşa de tare, încât credeam c-am să cad din picioare. Prima mea alergare pe-o milă s-a terminat cu vărsături şi leşin. Pe urmă, o vreme doar am vărsat. Şi peste un timp am ajuns să-mi ţin pantalonii când fugeam.

Am început să difuzez ziare, şi alergam cu geanta de gât, săltându-mi pe piept, în timp ce-mi ţineam sus pantalonii. Cămăşile mele au început să arate ca nişte pânze de corabie. Iar serile, când mergeam acasă şi nu mâncăm decât jumate din ce aveam în farfurie, maică-mea izbucnea în lacrimi şi spunea că mă flămânzesc, că mă omor, că n-o mai iubesc, că nu-mi pasă cât de greu muncea pentru mine.

— Hristoase, murmură Richie, aprinzându-şi o ţigară. Nu ştiu cum te-ai descurcat, Ben.

— Pur şi simplu aveam în faţă mutra antrenorului, explică Ben. Îmi tot aminteam felul cum s-a uitat după ce mă apucase de ţâţe, atunci pe culoarul de la vestiarele băieţilor. Aşa am reuşit. Mi-am luat nişte blugi noi şi altele cu banii din vânzarea ziarelor, iar bătrânul din apartamentul de la etajul întâi şi-a folosit sula de cizmărie ca să-mi facă la curea câteva găuri noi – cam cinci, din câte îmi amintesc. Cred că mi-am amintit şi de ultima ocazie când trebuise să-mi cumpăr o pereche de blugi noi – atunci când Henry m-a îmbrâncit pe Maidan în ziua aia şi s-au sfâşiat pe mine.

— Mda, spuse Eddie, zâmbind. Şi când mi-ai spus mie de ciocolata cu lapte. Mai ştii?

Ben dădu din cap.

— Dacă mi-am adus aminte, continuă el, n-a ţinut decât o secundă – a venit şi a trecut. Cam prin aceeaşi perioadă am început să învăţ sănătate şi nutriţie la şcoală şi am descoperit că poţi mânca toate verdeţurile şi cruditățile de care ai poftă şi să nu câştigi deloc în greutate. Aşa că într-o seară maică-mea mi-a pus pe masă o salată de lăptuci şi spanac crud, bucăţele de măr şi puţină şuncă rămasă de la prânz. Eu, care n-am prea agreat niciodată mâncarea de ierburi, am luat trei porţii şi nu mă mai săturam să-i spun iar şi iar maică-mii ce bună era.

Asta a ajutat mult la rezolvarea problemei. Nu prea-i păsa ce mâncăm câtă vreme mâncăm *mult*. M-a îngropat în salate. Am mâncat salate în următorii trei ani. Aveam momente când trebuia să mă uit în oglindă ca să fiu sigur că nu mi s-a înverzit nasul.

— Şi ce s-a întâmplat cu antrenorul? întrebă Eddie. Ai ieşit la alergări?

Îşi atinse inhalatorul ca şi cum gândul la alergări i-ar fi adus aminte de el.

— A, da, am ieşit. La doi-douăzeci şi la patru-patruzeci. De acum dădusem jos treizeci de kilograme şi mă înălţasem cu cinci centimetri, aşa că ceea ce rămăsese era distribuit mai bine. În prima zi de încercări am câştigat doi-douăzeciul cu şase lungimi şi patru-patruzeciul cu opt. Pe urmă m-am dus la antrenor, care arăta destul de turbat ca să-şi roadă unghiile şi să scuipe belciuge, şi i-am zis:

— Se pare c-a venit vremea să ieşiţi pe circuit şi să v-apucaţi de cules porumb. Când o luaţi spre Kansas?

În primul moment n-a spus nimic – doar a-nvârtit o cazma şi m-a trântit drept pe spate. Pe urmă mi-a zis să mă car de pe teren. A zis că nu vrea ticăloşi cu gura mare ca mine la el în echipă.

— N-aş intra în echipa aia nici să mă numească preşedintele Kennedy personal, am spus eu, ştergându-mi sângele de la colţul gurii. Şi, o dată ce m-ai pus pe roate, n-am să-ţi port pică… Da', data viitoare când o să te aşezi lângă o strachină mare cu ştiuleţi de porumb, să nu mă uiţi.

Mi-a spus că dacă n-o şterg în clipa aia mă bate de-am să mă cac pe mine.

Ben zâmbea puţin… Însă nu se zărea nimic plăcut în zâmbetul acela, cu siguranţă niciun strop de nostalgie.

— Astea au fost exact cuvintele lui. Toată lumea se uita la noi, inclusiv băieţii pe care-i învinsesem. Arătau al dracului de jenaţi. Aşa că am mai spus doar atât:

— Uite care-i treaba, dom'le antrenor. De prima te iert, pe chestia că eşti un păgubos jalnic, da' prea bătrân ca să te mai înveţi minte. Da', o dată să mai dai în mine, şi-am să fac tot ce pot ca să-ţi pierzi slujba. Nu-s sigur că reuşesc, da' merită să-ncerc. Am pierdut din greutate, aşa ca să pot avea şi eu puţină demnitate şi puţină linişte. Astea-s lucruri pentru care merită să lupţi.

Bill spuse:

— Tot ce zici sună minunat, Ben… Dar scriitorul din mine se întreabă dacă vreun copil a vorbit vreodată aşa în realitate.

Ben dădu din cap, continuând să surâdă în felul acela ciudat:

— Şi eu mă-ndoiesc că le-a spus vreun copil care n-a trecut prin ce am trecut noi. Dar eu le-am spus… Şi nu glumeam.

Bill se gândi la cele auzite şi înclină capul:

— Aşa e.

— Antrenorul a făcut un pas înapoi, cu mâinile în şolduri, urmă Ben. A deschis gura şi pe urmă a-nchis-o la loc. Nimeni nu spunea nimic. Eu am plecat, şi asta a fost ultima oară c-am avut de-a face cu antrenorul Woodleigh. Când diriginta mi-a dat foaia matricolă pe anul doi, cineva bătuse

la maşină *scutit* la rubrica de educaţie fizică şi îşi trecuse doar iniţialele.

— L-ai bătut! exclamă Richie şi-şi agită pumnii încleştaţi deasupra capului. Hai, tu, Ben!

Ben ridică din umeri:

— Cred că ceea ce-am făcut eu a fost să bat o parte din mine însumi. Antrenorul m-a pus pe roate... Dar mă gândeam că voi, ăştia, m-aţi făcut să cred cu adevărat că pot s-o fac. Şi am făcut-o.

Mai ridică o dată din umeri, dar lui Bill i se păru că-i zăreşte broboane fine de sudoare lângă firele de păr.

— Gata cu Confesiunile Adevărate. Numai că în mod sigur mi-ar mai prinde bine o bere. Vorbăria-i o treabă care-ţi face sete.

Mike îi făcu semn chelneriţei.

Până la urmă toţi şase comandară încă un rând, vorbind despre nimicuri până sosi băutura. Bill privi în berea sa, observând felul cum se căţărau balonaşele în sus pe pereţii paharului. Era atât amuzat, cât şi copleşit dându-şi seama că sperase ca altcineva să-nceapă a povesti despre anii trecuţi în timp – că Beverly le va vorbi despre omul minunat cu care se măritase (chiar dacă era plicticos, aşa cum sunt majoritatea oamenilor minunaţi) sau că Richie Tozier îşi va începe o expunere despre Incidente Comice din Studioul de Emisie ori că Eddie Kaspbrak le va spune cum era ca om Teddy Kennedy sau cât dădea bacşiş Robert Redford... Sau poate să le ofere câteva sugestii privind motivul pentru care Ben fusese în stare să dea jos kilogramele în plus câtă vreme el avea nevoie să se agate şi acum de inhalatorul său.

Realitatea este, meditä Bill, *că Mike va începe să vorbească dintr-un minut în altul, şi nu-s sigur că vreau s-aud ceea ce are de spus. Realitatea este că inima mea bate doar un pic prea repede şi mâinile mele sunt doar un pic prea reci. Realitatea este că-s cam cu doar douăzeci şi cinci de ani prea bătrân ca să-mi fie atât de frică. Toţi suntem. Aşa că ziceţi ceva, careva. Hai să vorbim de cariere şi*

neveste şi despre cum e să te uiţi la foştii tovarăşi de joacă şi să-ţi dai seama că ai încasat câţiva pumni zdraveni în nas de la nenea timpul în persoană. Hai să vorbim despre sex, despre baseball, despre viitorul naţiunilor din Pactul de la Varşovia. Despre orice în afară de motivul pentru care am venit aici să vorbim. Aşa că ziceţi unul dintre voi ceva.

Cineva zise. Eddie Kaspbrak zise. Dar nu era despre cum se purta ca om Teddy Kennedy, sau despre bacşişurile lui Redford, sau măcar de ce găsise de cuviinţă să păstreze obiectul pe care pe vremuri Richie îl numea uneori „biberonul de plămâni al lui Eddie”. Îl întrebă pe Mike când murise Stan Uris.

— Alaltăieri noapte. Când am dat eu telefoanele.

— A avut vreo legătură cu… de ce ne aflăm noi aici?

— Aş putea cere să fiu crezut pe cuvânt şi să spun că, de vreme ce n-a lăsat niciun mesaj, nimeni nu poate şti sigur, răspunse Mike, dar, cum s-a întâmplat aproape imediat după ce-am vorbit eu cu el, cred că ipoteza e destul de sigură.

— S-a sinucis, nu-i aşa? întrebă posomorâtă Beverly. O, Doamne – bietul Stan.

Ceilalţi se uitau la Mike, care-şi termină berea şi spuse:

— Sinucis, da. Se pare că a intrat în baie la scurt timp după ce l-am sunat, şi-a umplut cada, s-a băgat în apă şi şi-a tăiat venele.

Bill coborî privirea spre masă, care dintr-o dată păru aşternută cu chipuri şocate, palide – fără trupuri, doar chipurile acelea, ca nişte cercuri albe. Ca baloane albe, baloane-lună, priponite aici printr-o veche făgăduială care-ar fi trebuit de mult să cadă în uitare.

— Cum ai aflat? întrebă Richie. A apărut în ziare până aici?

— Nu. De câtăva vreme m-am abonat la ziarele din oraşele cele mai apropiate de locuinţele voastre. Am ţinut evidenţe de-a lungul anilor.

— *Eu spionez,* făcu Richie o mutră acră. Mersi, Mike.

— A fost sarcina mea, replică Mike cu simplitate.

— Bietul Stan, repetă Beverly; părea năucită, incapabilă să accepte vestea. Dar atunci a fost atât de curajos. Atât de… hotărât.

— Oamenii se schimbă, spuse Eddie.

— Chiar aşa? întrebă Bill. Stan era…

Îşi plimbă mâinile pe faţa de masă, încercând să găsească termenii potriviţi.

— Era o persoană ordonată. Genul de persoană care trebuie să-şi ţină pe rafturi cărţile împărţite în ficţiune şi non-ficţiune… Şi pe urmă vrea ca fiecare secţiune să fie pusă în ordine alfabetică. Mi-aduc aminte ce-a spus odată – nu mai ştiu unde eram sau ce făceam, cel puţin nu încă, dar cred că era spre sfârşitul poveştii. A spus că poate îndura să-i fie frică, dar detestă să fie nespălat. Asta mi s-a părut mie a fi esenţa lui Stan. Poate că pur şi simplu a fost prea mult pentru el când i-a dat Mike telefon. A văzut că n-are decât două variante: să rămână viu şi să se murdărească sau să moară curat. Poate că, de fapt, oamenii nu se schimbă atât de mult pe cât credem. Poate că doar… Poate că doar… înţepenesc.

Domni un moment tăcerea, după care Richie spuse:

— În regulă, Mike. Ce se întâmplă în Derry? Spune-ne.

— Pot să vă spun câte ceva, răspunse Mike. Pot să vă spun, de pildă, ce se întâmplă acum – şi vă pot spune câteva lucruri despre voi înşivă. Dar n-am cum să vă spun tot ce s-a întâmplat aici în vara lui 1958 şi nici nu cred c-o să fie nevoie vreodată. Până la urmă vă veţi aminti singuri. Şi cred că, dacă vă spun prea multe înainte ca minţile voastre să fie pregătite să-şi amintească, ceea ce i s-a întâmplat lui Stan…

— Ni s-ar putea întâmplă şi nouă? întrebă calm Ben.

Mike dădu din cap:

— Da. Exact de asta mă tem.

— Spune-ne atât cât poţi, Mike, îl îndemnă Bill.

— Bine. Am să vă spun.

4

Păguboşii sunt puşi la curent

— Au reînceput omorurile, spuse scurt Mike.

Îşi plimbă privirea în jurul mesei, apoi ochii i se fixară asupra lui Bill.

— Prima dintre „noile crime” – dacă-mi permiteţi această formulare cam sinistră – a început pe Main Street Bridge şi s-a terminat dedesubt. Victima era un homosexual destul de copilăros, pe nume Adrian Mellon. Suferea grav de astmă.

Mâna lui Eddie se furişă şi atinse inhalatorul.

— S-a întâmplat în vara trecută, pe 21 iulie, în ultima seară a Festivalului Zilelor Canalului, care era un soi de sărbătorire, un… un…

— Un ritual în Derry, rosti Bill cu glas încet.

Degetele sale prelungi masau lent tâmplele, şi nu era greu de ghicit că se gândea la fratele său George… George, care aproape sigur fusese cel care deschisese calea ultima oară când se întâmplase aşa ceva.

— Un ritual, spuse liniştit Mike. Da.

Le relată repede ce i se întâmplase lui Adrian Mellon, privind fără pic de plăcere cum ochii li se deschideau tot mai larg. Le spuse ce publicase ziarul *News* şi ce nu publicase… Printre acestea din urmă numărându-se şi mărturia lui Don Hagarty şi Christopher Unwin despre un anume clovn care se aflase sub pod precum căpcăunul din legendara poveste de odinioară, un clovn ce arăta ca o încrucişare între Ronald McDonald şi Bozo, conform celor spuse de Hagarty.

— El era, spuse Ben cu glas răguşit şi bolnăvicios. Nemernicul ăla de Pennywise.

— Mai e un lucru, spuse Mike, privindu-l pe Bill. Unul dintre ofiţerii de anchetă – cel care l-a şi scos pe Adrian Mellon din Canal – era un poliţist din oraş pe nume Harold Gardener.

— O, Iisuse Hristoase, murmură Bill cu voce slabă şi înecată de lacrimi.

— Bill? îl privi Beverly, apoi îi puse o mână pe braţ; glasul îi era plin de îngrijorare surprinsă. Bill, ce s-a întâmplat?

— Harold trebuie să fi avut vreo cinci ani pe vremea aia, răspunse Bill; ochii săi împietriri căutară chipul lui Mike, dorind o confirmare.

— Da.

— Ce este, Bill? întrebă Richie.

— H-H-Harold Gardener era fi-fiul lui Dave Gardener. Dave locuia pe-aceeaşi stradă cu noi când a fost o-omorât George. A fost cel care-a ajuns la G… G… la fratele meu primul şi l-a adus acasă, învelit într-o pă-pătură.

Rămaseră tăcuţi, fără să scoată o vorbă. Beverly îşi acoperi ochii cu mâna.

— Toate se leagă destul de bine, nu? zise într-un târziu Mike.

— Da, confirmă Bill încet. Se leagă, nici pomeneală.

— Am ţinut evidenţe despre voi toţi şase de-a lungul anilor, cum v-am spus, continuă Mike, dar abia atunci am început să-nţeleg exact de ce o făcusem şi că totul avea un scop real şi concret. Totuşi, m-am abţinut, aşteptând să văd cum vor evolua lucrurile. Vedeţi, simţeam că trebuie să fii absolut sigur înainte de a vă… tulbura vieţile. Nu nouăzeci la sută, nici chiar nouăzeci şi cinci la sută. Sută la sută era singura măsură care să mă satisfacă. În decembrie anul trecut, un băieţel de opt ani numit Steven Johnson a fost găsit mort în Memorial Park. La fel ca Adrian Mellon, fusese grav mutilat înainte sau după moarte, dar arăta de parcă ar fi murit numai şi numai de frică.

— Agresiune sexuală? întrebă Eddie.

— Nu. Doar mutilare brutală.

— Câţi sunt cu totul? întrebă Eddie, fără să arate ca şi cum ar fi dorit într-adevăr să ştie.

— E grav, spuse Mike.

— Câţi? repetă Bill.

— Nouă. Până acum.

— Nu se poate! ţipă Beverly. Aş fi citit în ziare… Aş fi văzut la actualităţi! Când poliţistul ăla nebun a omorât toate acele femei în Castle Rock, Maine[{2}]… Şi copiii ăia care-au fost ucişi în Atlanta…

— Da, întâmplarea aia, spuse Mike. M-am gândit mult la ea. E într-adevăr cea mai strânsă asemănare cu ceea ce se întâmplă aici, iar Ben are dreptate: aia chiar a fost o ştire de răsunet. În unele privinţe, comparaţia cu Atlanta e cea care mă sperie cel mai tare în legătură cu toate astea. Uciderea a nouă copii… Ar fi trebuit să avem aici corespondenţi de presă, de televiziune, paranormali de bâlci şi reporteri de la *The Atlantic Monthly* şi *Rolling Stone*… Pe scurt, tot circul mass-media.

— Dar n-a fost aşa, spuse Bill.

— Nu, răspunse Mike, n-a fost. A, au scris despre asta într-un supliment de duminică al ziarului *Sunday Telegram* din Portland şi încă un articol în *Boston Globe* după ultimele două. Un program de televiziune din Boston, numit *Bună ziua!*, a transmis în februarie o emisiune despre crimele nerezolvate, şi unul dintre experţi a menţionat asasinatele din Derry, dar numai în treacăt… şi cu siguranţă n-a dat nicio indicaţie cum că ar fi ştiut că mai fusese o serie de asasinate în 1957-1958 şi o alta în 1929-1930.

Există unele motive evidente, fireşte. Atlanta, New York, Chicago, Detroit… Astea sunt marile oraşe ale mass-media, iar, când se întâmplă ceva într-un mare oraş, bubuie toată presa. N-avem nici măcar un singur post de televiziune sau de radio în Derry, dacă nu pui la socoteală mica staţie pe unde medii de la liceu a Departamentului de Engleză şi Conversaţie. Bangor are piaţa la dispoziţie când vine vorba de mass-media.

— Cu excepţia ziarului *Derry News*, spuse Eddie, şi râseră toţi.

— Dar ştim cu toţii că asta nu-l izolează cu adevărat de ceea ce se întâmplă azi în lume. Avem aici reţeaua de

comunicaţii, şi la un moment dat povestea ar fi trebuit să explodeze pe plan naţional. Dar asta nu s-a întâmplat. Şi cred că motivul nu-i decât unul singur: nu vrea Monstrul.

— Monstrul, mormăi Bill, aproape pentru sine.

— Monstrul, încuviinţă Mike. Dacă trebuie să-i zicem în vreun fel, atunci n-ar strica să ne obişnuim să-l numim Monstrul. Am început să mă gândesc, vedeţi voi, că a fost aici de-atâta vreme… indiferent ce-o fi cu adevărat acest Monstru… încât a devenit parte din Derry, în egală măsură cu Turnul de Apă sau Canalul, cu Bassey Park ori Biblioteca. Doar că el nu ţine de geografia exterioară, înţelegeţi ce vreau să zic. Poate că asta a fost adevărat cândva, dar acum Monstrul e înăuntru, într-un fel a ajuns înăuntru. Asta-i singurul mod pe care-l ştiu de a înţelege toate întâmplările cumplite care s-au petrecut aici – cele relativ explicabile, ca şi cele absolut inexplicabile. A fost un incendiu la un local de noapte al negrilor, numit *The Black Spot*, în 1930. Cu un an înainte, o bandă de infractori semianalfabeţi din perioada Crizei au fost ciuruiţi pe Canal Street ziua-n amiaza mare.

— Banda Bradley, spuse Bill. FBI-ul le-a venit de hac, nu?

— Asta spun relatările, dar nu-i întocmai adevărat. Din câte am reuşit să aflu până acum – şi ce n-aş da să pot crede că n-a fost aşa, pentru că iubesc oraşul ăsta – banda Bradley, toţi şapte, au fost împuşcaţi de bunii cetăţeni ai oraşului Derry. O să vă povestesc eu odată.

A fost şi explozia de la Oţelăria Kitchener, în timpul unei căutări a ouălor de Paşti, în 1906. A mai fost o serie oribilă de mutilări de animale în acelaşi an, pistele ducând în cele din urmă la Andrew Rhulin, străunchiul celui care conduce acum fermele Rhulin. Se afirma că a fost omorât în bătaie de cele trei ajutoare de şerif care era vorba să-l bage la puşcărie. Niciunul dintre poliţişti n-a fost judecat vreodată.

Mike Hanlon scoase un carneţel dintr-un buzunar interior şi îl răsfoi, vorbind fără a ridica privirea.

— În 1877 au avut loc patru linşaje în perimetrul oraşului. Unul dintre cei care-au dansat în ştreang era

predicatorul mirean al Bisericii Metodiste, care zice-se că-şi înecase toţi cei patru copii în cadă ca pe nişte pisoi şi pe urmă îşi împuşcase nevasta în cap. I-a pus pistolul în mână ca să pară sinucidere, dar nimeni nu s-a lăsat prostit. Cu un an mai devreme, patru tăietori de lemne fuseseră găsiţi morţi într-o colibă, pe Kenduskeag în jos, literalmente sfâşiaţi în bucăţi. Dispariţii de copii, de familii întregi sunt consemnate în vechi însemnări zilnice… Dar nu şi în vreun document public. Şi merge tot aşa, dar poate că aţi prins ideea.

— Am prins ideea, nu zic, spuse Ben. Se întâmplă ceva aici, dar e o chestie intimă.

Mike închise carneţelul, îl puse la loc în buzunarul dinăuntrul hainei şi-i privi sobru.

— Dacă aş fi agent de asigurări în loc de bibliotecar, poate v-aş desena un grafic. Ar prezenta o rată neobişnuit de înaltă a tuturor delictelor violente pe care le ştim, fără a exclude violul, incestul, spargerile, furtul de maşini, molestările de copii şi soţii, agresiunile. Există în Texas un oraş de mărime medie unde rata delictelor cu violenţă e mult sub cea la care v-aţi aştepta într-o localitate de asemenea proporţii şi cu un asemenea amestec rasial. Extraordinara placiditate a celor care locuiesc acolo a fost identificată ca având-şi cauza în ceva din apă… Un pacificator natural de-un fel sau altul. Aici se aplică exact opusul. Derry e un loc al violenţei în orice an oarecare. Dar la fiecare douăzeci şi şapte de ani – deşi ciclul n-a funcţionat niciodată cu perfectă exactitate – violenţa a escaladat spre un furibund punct culminant… Şi *niciodată* n-a devenit ştire de răsunet naţional.

— Ai zice că aici acţionează un cancer, spuse Beverly.

— Câtuşi de puţin. Un cancer netratat ucide invariabil. Oraşul Derry n-a murit; dimpotrivă, a prosperat… într-un mod nespectaculos, nedemn de a-şi face reclamă, desigur. Pur şi simplu e un orăşel onorabil de prosper într-un stat relativ nepopulat, unde se întâmplă prea adesea lucruri

rele… Şi unde lucruri feroce se petrec cam la fiecare sfert de secol.

— Asta se aplică până la capăt? întrebă Ben.

Mike dădu din cap.

— Până la capăt. 1715-1716,1740 până prin 1743 – asta trebuie să fi fost o perioadă rea de tot – 1769-1770 şi aşa mai departe. Până la momentul prezent. Am un sentiment că devine în mod constant tot mai rău, poate pentru că la sfârşitul fiecărui ciclu în Derry existau tot mai mulţi oameni, poate din vreun alt motiv. Iar în 1958 ciclul se pare că a cunoscut un sfârşit prematur. De care răspunzători suntem noi.

Bill Denbrough se aplecă spre el, cu ochii dintr-o dată strălucitori:

— Eşti sigur de asta? *Sigur?*

— Da, răspunse Mike. Toate celelalte cicluri au atins apogeul cam prin septembrie, pentru a se sfârşi apoi în stil măreţ. De obicei viaţa îşi relua ritmul mai mult sau mai puţin normal pe la Crăciun… Cel mai târziu la Paşti. Cu alte cuvinte, au existat „ani” răi, de paisprezece până la douăzeci de luni, din douăzeci şi şapte-n douăzeci şi şapte de ani. Însă anul cel rău care a început cu uciderea fratelui tău în octombrie 1957 s-a încheiat brusc în august 1958.

— De ce? întrebă agitat Eddie; respiraţia i se subţiase.

Bill îşi aminti de ţiuitul acela înalt al inspirării lui Eddie şi ştiu că în curând acesta îşi va suge iar biberonul-de-plămâni.

— Ce-am *făcut?*

Întrebarea rămase suspendată în aer. Mike păru să cugete la ea… După care clătină din cap.

— Vă veţi aminti, spuse el. Cu timpul, vă veţi aminti.

— Şi dacă nu ne amintim? întrebă Ben.

— Atunci, Dumnezeu să ne-ajute pe toţi.

— Nouă copii morţi anul ăsta, spuse Rich. Hristoase.

— Lisa Albrecht şi Steven Johnson la sfârşitul lui 1984, spuse Mike. În februarie a dispărut un băiat numit Dennis

Torrio. Un elev de liceu. Cadavrul i-a fost găsit la jumătatea lui martie, pe Maidan. Mutilat. În apropiere se afla asta.

Scoase o fotografie din acelaşi buzunar unde pusese carnetul. O dădu din mână-n mână în jurul mesei. Beverly şi Eddie o priviră nedumeriţi, dar Richie Tozier reacţionă violent. O scăpă ca şi cum l-ar fi fript.

— Iisuse! Iisuse, Mike!

Ridică ochii, mari şi şocaţi. După o clipă, îi trecu poza lui Bill.

Bill o privi şi simţi lumea din jurul său topindu-se în tonuri cenuşii. Un moment, fu sigur că va leşina. Auzi un geamăt şi ştiu că el scosese acel sunet. Lăsă fotografia să cadă.

— Ce este? o auzi pe Beverly întrebând. Ce înseamnă, Bill?

— E poza de şcoală a fratelui meu, spuse într-un târziu Bill. E G-Georgie. Fotografia din albumul lui. Cea care s-a mişcat. Cea care-a făcut cu ochiul.

Atunci şi-o trecură iar de la unul la altul, în timp ce Bill stătea încremenit, ca de piatră, în capul mesei, privind în gol. Era fotografia unei fotografii. Imaginea înfăţişa o poză de şcoală, mototolită, rezemată de un fundal alb – buze zâmbitoare despărţite spre a lăsa să se vadă două goluri unde nu mai crescuseră niciodată dinţi noi (*doar dacă nu-ţi cresc în sicriu*, îşi spuse Bill şi se cutremură). Pe marginea de sub fotografia lui George erau scrise cuvintele „PRIETENII ŞCOLII 1957-1958”

— A fost găsită *anul ăsta?* întrebă din nou Beverly.

Mike dădu din cap, iar ea se întoarse spre Bill.

— Când ai văzut-o ultima oară, Bill?

Acesta îşi umezi buzele, încercând să vorbească. Nu ieşi niciun sunet. Încercă iar, auzindu-şi în cap ecoul cuvintelor, conştient de revenirea bâlbâielii, luptând cu ea, luptând cu teroarea.

— N-am mai văzut poza aia din 1958. În acea primăvară, după moartea lui George. Când am încercat să i-o arăt şi lui

Richie, nu mai e-era.

Răsună un zgomot exploziv şi înecat care-i făcu pe toţi să privească în jur. Eddie îşi punea inhalatorul la loc pe masă, arătând uşor stânjenit.

— Eddie Kaspbrak dă recital! exclamă voios Richie, şi imediat, brusc şi sinistru, Vocea Comentatorului de Ştiri de la Movie Tone răsună din gura lui: Azi în Derry un oraş întreg iese să vadă Parada Astmaticilor, iar starul spectacolului este Marele Ed Capdemuci, cunoscut în toată Noua Anglie ca…

Tăcu deodată, şi o mână îi urcă spre faţă ca pentru a-i acoperi ochii, iar Bill îşi spuse pe neaşteptate: *Nu – nu, nu asta vrea. Nu să-şi acopere ochii, ci să-şi împingă ochelarii mai sus pe nas. Iar ochelarii nici măcar nu mai sunt acolo. O, Doamne Sfinte, ce se întâmplă aici?*

— Eddie, iartă-mă, se rugă Richie. A fost o răutate. Nu ştiu ce mama dracu’ mi-a trecut prin cap.

Privi în jur la ceilalţi, uluit.

Mike Hanlon vorbi în tăcerea ce se lăsase:

— Mi-am făgăduit, după descoperirea cadavrului lui Steven Johnson, că, dacă se mai întâmplă ceva – dacă mai apare vreun caz clar –, am să dau telefoanele pe care până la urmă nu le-am dat încă două luni. Era ca şi cum aş fi fost hipnotizat de ceea ce se întâmplă, de *conştiinţa* faptului – de *hotărârea* lui. Fotografia lui George a fost găsită lângă un trunchi prăbuşit, la nici trei metri faţă de trupul micului Torrio. Nu era ascunsă; dimpotrivă chiar. Parcă însuşi ucigaşul ar fi vrut să fie găsită. Cum sunt sigur că a şi vrut.

— Cum ai pus mâna pe fotografia de la poliţie, Mike? întrebă Ben. Aia e, nu?

— Da, aia e. Există în Departamentul Poliţiei un băiat care n-are nimic împotrivă să facă un bănuţ în plus. Îi dau douăzeci de dolari pe lună – tot ce-mi pot permite. E o sursă. Cadavrul lui Dawn Roy a fost găsit la patru zile după cel al lui Torrio. McCarron Park. Treisprezece ani. Decapitat. 23 aprilie, anul ăsta. Adam Terrault. Şaisprezece

ani. Dat dispărut când n-a mai venit acasă de la repetiţia de orchestră. Găsit a doua zi chiar lângă cărarea care trece prin gardul viu de după West Broadway. Tot decapitat. 6 mai. Frederick Cowan. Doi ani şi jumătate. Găsit într-o baie de la etaj, înecat în toaletă.

— Oh, Mike! ţipă Beverly.

— Da, e groaznic, spuse el aproape furios. Crezi că nu ştiu asta?

— Poliţia e convinsă că n-a putut fi… mă rog, un fel de accident? întrebă Bev.

Mike clătină din cap:

— Maică-sa întindea rufe în curtea din spate. A auzit zgomote ca de luptă – şi-a auzit fiul zbierând. A dat fuga cât a putut de repede, în timp ce urca scara, spune că a auzit sunetul apei de la toaletă trase de mai multe ori – şi asta, şi pe cineva râzând. A spus că nu părea un râs omenesc.

— Şi n-a văzut nimic? întrebă Eddie.

— Pe fiul ei, spuse simplu Mike. Avea şira spinării frântă, craniul fracturat. Uşa cu geam a boxei duşului era spartă. Sânge peste tot. Acum, mama e internată în Institutul de Sănătate Mintală din Bangor. Sursa, sursa mea din Departamentul Poliţiei, spune că şi-a pierdut complet minţile.

— Nici nu-i de mirare, rosti răguşit Richie. Care-aveţi o ţigară?

Beverly îi dădu una. Richie şi-o aprinse cu mâini care-i tremurau rău.

— Versiunea poliţiei e că asasinul a intrat pe uşa din faţă în timp ce mama micului Cowan îşi punea rufele la uscat în curtea din dos. Apoi, când ea urca în fugă scara din spate, el, zice-se, a sărit pe fereastra băii în curtea de unde ea tocmai plecase şi a scăpat basma curată. Dar fereastra-i o treabă din-alea pe jumătate; un ţânc de şapte ani ar fi trebuit să se chinuie ca să încapă în ea. Şi ar fi căzut de la opt metri pe o potecă pietruită. Lui Rademacher nu-i place

să vorbească despre lucrurile astea, şi nimeni din presă – cu siguranţă nimeni de la *News* – n-a insistat cu întrebările.

Mike bău puţină apă, apoi le mai dădu o fotografie. Nu era dintr-ale poliţiei; era o altă poză de şcoală. Arăta un băiat zâmbitor care să tot fi avut vreo treisprezece ani. Îmbrăcat în hainele cele mai bune, pentru fotografie, avea mâinile curate, împreunate cuminte în poală… Dar în ochi i se zărea o mică lucire diabolică. Era negru.

— Jeffrey Holly, spuse Mike. 13 mai. O săptămână după asasinarea micului Cowan. Spintecat. L-au găsit în Bassey Park, pe malul Canalului. După alte nouă zile, la 22 mai, un elev de clasa a cincea pe nume John Feury a fost găsit mort pe Neibolt Street…

Lui Eddie îi scăpă un ţipăt ascuţit, jalnic. Bâjbâi după inhalator şi îl răsturnă de pe masă. Se rostogoli până la Bill, care îl ridică. Faţa lui Eddie se făcuse de un galben-bolnăvicios. Răsuflarea îi şuiera rece în gâtlej.

— Dă-i să bea ceva! tună Ben. Daţi-i careva…

Dar Eddie clătină din cap. Trase o salvă cu inhalatorul pe gât. Pieptul i se umflă în timp ce înghiţea o gură de aer. Mai apăsă o dată trăgaciul, apoi se rezemă de spetează cu ochii pe jumătate închişi, gâfâind.

— Am să-mi revin, icni el. Lăsaţi-mă un minut, şi-o să-mi fie bine.

— Eddie, eşti sigur? întrebă Beverly. Poate-ar fi bine să te întinzi…

— Am să-mi revin, repetă el ursuz. N-a fost decât… şocul, înţelegeţi voi. Şocul. Uitasem cu totul de Neibolt Street.

Nu răspunse nimeni; nimeni nu simţea nevoia. Bill îşi spuse: *Crezi că ţi-ai atins limita maximă, iar apoi Mike oferă încă un nume, şi încă unul, ca un magician negru cu pălăria plină de trucuri maligne, şi iar primeşti una de cazi în fund.*

Era prea mult de înfruntat dintr-o dată, acest torent de violenţă inexplicabilă, aţintită oarecum drept spre cei şase

oameni de aici, sau cel puţin aşa părea să sugereze fotografia lui George.

— Lui John Feury îi lipseau amândouă picioarele, continuă încet Mike, dar medicul legist zice că i s-a întâmplat după ce murise. I-a cedat inima. Pare să fi murit, literalmente, de frică. L-a găsit poştaşul, care a văzut o mână ieşind de sub verandă…

— Era la numărul 29, nu? întrebă Richie, iar Bill îi aruncă în fugă o privire.

Richie se uită la el, dădu uşor din cap şi se întoarse din nou spre Mike:

— Neibolt Street, douăzeci şi nouă.

— O, da, spuse Mike cu aceeaşi voce calmă. Era la numărul 29.

Mai bău puţină apă.

— Chiar te simţi bine, Eddie?

Eddie dădu din cap. Respira mai uşor.

— Rademacher a operat o arestare a doua zi după ce-a fost găsit cadavrul lui Feury, continuă Mike. În aceeaşi zi a apărut pe prima pagină a *News*-ului un editorial în care, în mod cu totul întâmplător, i se cerea să-şi dea demisia.

— După opt crime? întrebă Ben. Cam radicali băieţii, n-aţi zice?

Beverly vru să ştie cine fusese arestat.

— Un tip care locuieşte într-o cocioabă mică pe Drumul Naţional 7, aproape dincolo de limita oraşului, în Newport. Un fel de pustnic. Îşi făcea focul cu aşchii de lemn şi îşi construise acoperişul din ţigle şi capace adunate de prin gunoaie. Harold Earl. Probabil că nu vede două sute de dolari bani gheaţă în total pe tot anul. Cineva care tocmai trecea cu maşina a spus că l-a văzut stând în uşă cu ochii la cer în ziua când a fost descoperit cadavrul lui John Feury. Avea hainele pline de sânge.

— Atunci, poate… începu Rich cu speranţă.

— Avea în colibă trei cerbi măcelăriţi, îl întrerupse Mike. Braconase în Haven. Pe haine avea sânge de cerb.

Rademacher l-a întrebat dacă el l-a ucis pe John Feury, iar Earl e de presupus să fi răspuns: „A, ie, omorâi puzderie de oameni. P-ăi mai mulţi i-mpuşcai în război” A mai spus că văzuse diverse lucruri noaptea în pădure. Lumini albastre uneori, plutind la doar câteva degete de pământ. Lumini-de-hoit, le zicea el. Şi un Bigfoot[3]. L-au trimis la Sănătate Mentală în Bangor. Conform fişei medicale, are ficatul făcut praf. Obişnuia să bea dizolvant de vopsele…

— O, Doamne, murmură Beverly.

— …Şi e predispus la halucinaţii. S-au ţinut de capul lui, şi până acum trei zile Rademacher şi-a susţinut ideea că Earl era cel mai probabil suspect. A trimis acolo opt oameni, să sape împrejurul colibei în căutare de capete tăiate, abajururi făcute din piele omenească, te miri ce.

Mike tăcu, cu capul plecat, apoi continuă. Acum glasul îi era uşor înăsprit:

— M-am abţinut şi iar m-am abţinut. Dar, când am văzut-o pe asta din urmă, am dat telefoanele. Pe Dumnezeu c-aş fi vrut să le dau mai repede.

— Hai să vedem, spuse brusc Ben.

— Victima era alt elev de clasa a cincea. Un coleg de clasă al micului Feury. L-au găsit chiar lângă Kansas Street, aproape de locul unde avea Bill obiceiul să-şi ascundă bicicleta când ne duceam pe Maidan. Se numea Jerry Bellwood. A fost sfâşiat în bucăţi. Ceea… ceea ce-a mai rămas din el s-a găsit la baza unui zid de sprijin din ciment, ridicat de-a lungul unei mari părţi din Kansas Street acum vreo douăzeci de ani, ca să oprească eroziunea solului. Această fotografie a poliţiei cu secţiunea din zid unde au găsit cadavrul lui Bellwood a fost luată la nicio jumătate de oră după ridicarea trupului. Priviţi.

Îi dădu poza lui Rich Tozier, care se uită la ea apoi i-o trecu lui Beverly. Femeia îi aruncă o privire scurtă, tresări şi i-o întinse lui Eddie, care se holbă la ea îndelung şi cu nesaţ înainte de-a i-o da lui Ben. Ben i-o dădu mai departe lui Bill, abia privind-o în treacăt.

Nişte cuvinte se lăbărţau pe zidul susţinător din beton. Spuneau:

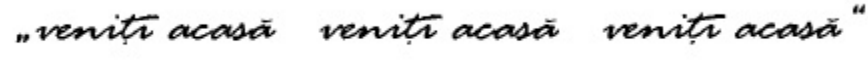

Bill ridică spre Mike o privire sumbră. Fusese uluit şi speriat; acum simţea primul freamăt de furie. Iar asta îl bucura. Furia nu era un mod prea grozav de-a se simţi, dar era preferabilă stării de şoc, preferabilă fricii nevolnice.

— E scris cu ce cred eu că-i scris?

— Da, răspunse Mike. Cu sângele lui Jerry Bellwood.

5

Richie e pus la punct

Mike îşi luase fotografiile înapoi. Bănuia că Bill ar putea-o cere pe cea cu ultima poză de şcoală a lui George, dar Bill n-o făcu. Le puse în buzunarul interior al sacoului şi, când nu le mai văzură, cu toţii – inclusiv Mike – avură o senzaţie de uşurare.

— Nouă copii, spuse încet Beverly. Nu pot să cred. Adică… Pot să cred, dar nu pot să *cred*. Nouă copii şi nimic? Absolut *nimic?*

— Nu-i chiar aşa, replică Mike. Oamenii sunt furioşi, sunt înspăimântaţi… Sau cel puţin aşa se pare. E într-adevăr imposibil să spui care simt realmente aşa şi care se prefac.

— *Se prefac?*

— Beverly, îţi mai aduci aminte, când eram copii, de omul ăla care doar şi-a împăturit ziarul şi a intrat în casă în timp ce tu ţipai la el după ajutor?

O clipă, ceva păru să sară în ochii ei, şi Beverly arătă atât îngrozită, cât şi conştientă. Apoi deveni doar nedumerită:

— Nu… Când a fost asta, Mike?

— Nu contează. O să-ţi aminteşti cu timpul. Tot ce pot spune acum e că totul pare aşa cum ar fi normal să pară în Derry. Confruntaţi cu o atât de cumplită serie de crime, oamenii fac tot ce te-ai aştepta să facă, iar în marea

majoritate acestea sunt aceleaşi lucruri care se întâmplau când dispăreau şi erau ucişi copiii, atunci în 1958. Comitetul „Salvaţi Copiii Noştri” se întruneşte iar, numai că de astă dată la Şcoala Primară Derry, în loc de Liceul Derry. În oraş se află şaisprezece detectivi de la Biroul Procurorului General al Statului, plus un contingent de agenţi FBI – nu ştiu cât de mulţi şi, deşi Rademacher dă din gură, cred că nici el nu ştie. Stingerea e iarăşi în vigoare…

— A, da. Stingerea.

Ben se freca pe o parte a gâtului, încet şi meditativ.

— Asta a făcut minuni în ’58. Atâta lucru îmi aduc aminte.

— …Şi mai avem şi Grupele de Patrulare ale Mamelor, ca să se asigure că fiecare copil care merge la şcoală, de la clasa întâi până la a opta, e condus până acasă. La *News* s-au primit peste două mii de scrisori numai în ultimele trei săptămâni, cerând o soluţie. Şi, bineînţeles, iar a început emigrarea. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ăsta-i singurul mod de-a observa *cu adevărat* cine-i sincer când spune că vrea să se termine şi cine nu. Cei cu adevărat sinceri se sperie şi pleacă.

— Chiar pleacă oamenii? întrebă Richie.

— Se întâmplă de fiecare dată când ciclul se declanşează iarăşi. E imposibil de spus exact câţi pleacă, întrucât ciclul n-a căzut într-un an de recensământ de prin 1850 încoace. Dar e un număr de speriat. Fug ca nişte copii care tocmai au constatat că, la urma urmei, casa e bântuită de fantome adevărate.

— Veniţi acasă, veniţi acasă, veniţi acasă, spuse cu glas scăzut Beverly.

Când îşi ridică ochii de pe propriile-i mâini, la Bill se uită, nu la Mike.

— *A vrut* să venim înapoi. De ce?

— *Poate* că ne vrea pe toţi înapoi, spuse puţin cam criptic Mike. Sigur. *Poate*. Poate vrea să se răzbune. La urma urmei, i-am făcut figura o dată în trecut.

— Răzbunare… Sau doar să pună lucrurile la loc în ordine, spuse Bill.

Mike dădu din cap:

— Lucrurile nu-s în ordine nici cu propriile voastre vieţi, să ştiţi. Niciunul dintre voi n-a părăsit neatins oraşul Derry… fără semnul Monstrului asupra sa. Aţi uitat toţi ceea ce s-a întâmplat aici, iar amintirile voastre din vara aceea încă nu sunt decât fragmentare. Şi mai e şi faptul curios, în treacăt fie spus, că sunteţi cu toţii bogaţi.

— Ei, haide-acuma! exclamă Richie. Greu de…

— Şezi blând, şezi blând, ridică Mike o mână, surâzând vag. Nu vă acuz de nimic, încerc doar să pun faptele pe masă. Sunteţi bogaţi după standardele unui bibliotecar de orăşel, căruia îi rămân doar ceva mai puţin de unsprezece bătrâne pe an după ce-şi achită taxele, da?

Richie ridică stânjenit din umerii costumului său scump. Ben părea adânc absorbit de ruperea şerveţelului în fâşii subţiri. Nimeni nu-l privea pe Mike direct în faţă, cu excepţia lui Bill.

— Nu vă înscrieţi niciunul în clasa H.L. Hunt, cu siguranţă, spuse Mike, dar v-aţi aranjat bine chiar şi după standardele clasei americane mijlocii-superioare. Aici suntem între prieteni, aşa că nu vă mai ascunderi după degete: dacă e printre voi vreunul care a declarat mai puţin de nouăzeci de mii de dolari la fisc în 1984, să ridice mâna.

Se uitară unul la altul aproape pe furiş, încurcaţi, aşa cum par a fi întotdeauna americanii, de realitatea crudă a propriului lor succes – ca şi cum banii lichizi ar fi ouă răscoapte şi ar urma afluenţa de vânturi care însoţeşte inevitabil excesul de acest fel. Bill simţi cum i se urcă sângele în obraji şi nu reuşi să şi-l stăpânească. Fusese plătit cu zece mii peste suma pe care o menţionase Mike, doar pentru a fi scris prima ciornă a scenariului *Attic Room*. I se promiseseră douăzeci de mii de dolari în plus pentru fiecare două rescrieri, la nevoie. Mai erau apoi drepturile de autor… Şi avansul gras al unui contract pentru două

cărţi, proaspăt semnat… Cât de mult *declarase* el la fisc în 1984? Nu mai puţin de vreo opt sute de mii de dolari, corect? Destul, oricum, ca să pară monstruos pe lângă venitul declarat al lui Mike Hanlon, de nici unsprezece mii de dolari pe an.

Deci atât te plătesc ca să ai grijă de far, Mike bătrâne, reflectă Bill. *Iisuse Hristoase, ar fi trebuit undeva pe interval să ceri o mărire!*

Mike spuse:

— Bill Denbrough, romancier de succes într-o societate unde nu există decât câţiva romancieri şi chiar mai puţini destul de norocoşi ca să-şi câştige pâinea cu talentul lor. Beverly Rogan, care lucrează în domeniul ţoalelor, zonă unde mulţi sunt chemaţi, puţini aleşi. Ea e de fapt cea mai căutată designeră din treimea de mijloc a ţării în momentul de faţă.

— Oh, nu *eu* sunt, protestă Beverly slobozind un mic râs nervos şi aprinzându-şi o altă ţigară de la chiştocul fumegând al celei dinainte. E Tom. Tom e omul. Fără el, încă aş mai pune căptuşeală nouă la fuste şi-aş coase tivuri. N-am deloc simţul afacerilor, până şi Tom o spune. E doar… înţelegeţi, Tom. Şi norocul.

Trase un singur fum adânc din ţigară şi o strivi.

— Măndelu-ar zice că coniţa protestează prea mult, spuse răutăcios Richie.

Femeia se răsuci iute în scaun şi-l privi cu duritate, aprinsă în obraji.

— Şi asta cam ce-ar vrea să însemne, Richie Tozier?

— Nu da-n mine, Miz Scarlett! exclamă Richie cu o Voce de Negrişor înaltă şi tremurătoare.

Iar în acel moment Bill putu să-l vadă cu sinistră claritate pe băiatul pe care-l cunoscuse; nu mai era doar o prezenţă înăbuşită pândind de sub exteriorul adult al lui Rich Tozier, ci o făptură aproape mai reală decât bărbatul însuşi.

— Nu da-n mine! Las’ să-ţ’ ad’ alt suc dă mentă, Miz Scarlett! Ş-o să-l bei colo-şa pă ve’andă unde-i un picuţ mai

’ăcoa’e! Nu da cu biciu-n băietu’!

— Eşti imposibil, Richie, replică rece Beverly. Trebuia să te fi maturizat până acum.

Richie o privi, cu rânjetul pălindu-i încet în nesiguranţă.

— Până nu m-am întors aici, spuse el, credeam că am făcut-o.

— Rich, s-ar putea să fii chiar cel mai îndrăgit disc-jockey din Statele Unite, interveni Mike. Cu siguranţă că ai Los Angelesul la degetul cel mic.

— Mai bine ia seama, nebune, îl întrerupse Richie cu o arţăgoasă Voce Mr. T., deşi roşise. O să-ţi fac faţa şi dosu’ să-şi schimbe locu’. Îţi fac o operaţie pe creier cu pumnu’. Îţi…

— Eddie, continuă Mike, neluându-l în seamă pe Richie, tu ai un prosper serviciu de limuzine, într-un oraş unde cam trebuie să-mpingi din drum cu cotul maşinile mari şi negre când treci strada. Câte două companii de limuzine pe săptămână dau faliment în Mărul cel mare[{4}], dar tu te descurci de minune. Iar tu, Ben, eşti probabil cel mai plin de succes arhitect tânăr din lume.

Ben deschise gura, probabil ca să protesteze, apoi o închise brusc la loc.

Mike le zâmbi şi desfăcu mâinile:

— Nu vreau să fac pe nimeni să se simtă prost, dar aş dori să puneţi toţi cărţile pe masă. Există oameni care au succes de tineri şi oameni ce reuşesc în domenii specializate – dacă n-ar fi unii care-şi înving cu succes soarta, cred că toată lumea ar capitula. Doar unul sau doi dintre voi să fi fost, am fi putut să vorbim despre coincidenţe. Dar nu-i vorba doar de unul sau doi; sunteţi *toţi*, şi asta-l include şi pe Stan Uris, care a fost cel mai bun expert contabil tânăr din Atlanta… Ceea ce înseamnă din tot Sudul. Concluzia mea e că succesul vostru izvorăşte din cele întâmplate aici acum douăzeci şi şapte de ani. Dacă aţi fi fost cu toţii expuşi azbestului pe vremea aia, iar acum aţi avea cancer pulmonar, legătura n-ar fi mai puţin clară sau convingătoare. Vrea vreunul din voi să mă contrazică?

Îi privi. Nu răspunse nimeni.

— Toţi în afară de tine, spuse Bill. Cu tine ce s-a întâmplat, Mikey?

— Nu-i evident? rânji el. Eu am stat aici.

— Ai avut grijă de far, murmură Ben.

Bill tresări şi se uită la el, surprins, dar Ben, care îl privea intens pe Mike, nu observă.

— Asta nu mă face să mă simt prea grozav, Mike. De fapt, mă face să mă simt cam ca un găinaţ.

— Amin, completă Beverly.

Mike clătină din cap, răbdător:

— N-aveţi de ce să vă simţiţi vinovaţi, niciunul. Credeţi că eu am ales să stau aici mai mult decât aţi ales voi – oricare dintre voi – să plecaţi? Ce naiba, eram *copii*. Dintr-un motiv sau altul părinţii voştri s-au mutat, iar voi făceaţi parte din bagajele pe care le-au luat cu ei. Părinţii mei au rămas pe loc. Şi chiar o fi fost decizia lor – a vreunuia dintre *ei?* N-aş prea crede. Cum s-a hotărât cine să plece şi cine să rămână? A fost norocul? Soarta? Monstrul? Altcineva? Nu ştiu. Dar nu noi am vrut-o. Aşa că lăsaţi-o baltă.

— Nu eşti… Nu eşti supărat? întrebă timid Eddie.

— Am fost prea ocupat ca să mai fiu şi supărat, răspunse Mike. Am petrecut mult timp privind şi aşteptând… Priveam şi aşteptam încă înainte s-o fi ştiut, cred, dar în ultimii cinci ani am fost în ceea ce s-ar putea numi alarmă de gradul întâi. De la începutul anului m-am apucat să ţin un jurnal. Iar, când un om scrie, gândeşte mai profund… Sau poate doar mai concret. Şi unul dintre lucrurile cu care mi-am petrecut vremea scriind şi gândindu-mă este natura acestui Monstru. El se schimbă; o ştim. Mai cred şi că Monstrul manipulează şi îşi lasă urmele pe oameni prin însăşi natura a ceea ce este el – la fel cum ţi se impregnează pe trup mirosul unui sconcs chiar şi după o baie lungă, dacă animalul îşi deschide punga de parfum prea aproape de tine. Cum lăcusta îţi scuipă sucul ei în palmă când o prinzi între degete.

Mike se descheie încet la cămaşă şi o desfăcu larg. Văzură cu toţii dârele rozalii ale cicatricelor ce-i brăzdau pielea netedă şi cafenie de pe piept.

— La fel cum ghearele lasă cicatrice, spuse el.

— Vârcolacul, aproape că gemu Richie. O, Hristoase, Bill Barosane, vârcolacul! Când ne-am întors în Neibolt Street!

— Ce? întrebă Bill – suna ca un om trezit dintr-un vis. Ce spui, Richie?

— Nu-ţi mai *aminteşti?*

— Nu… Tu, da?

— Eu… Eu aproape-mi amintesc…

Cu o figură confuză şi speriată, Richie cedă.

— Vrei să spui că lucrul ăsta nu-i rău? îl întrebă dintr-o dată Eddie pe Mike; se holba ca hipnotizat la cicatrice. Că face parte pur şi simplu din… din ordinea naturală?

— Nu face parte dintr-o ordine naturală pe care noi s-o înţelegem sau s-o tolerăm, răspunse Mike, încheindu-şi la loc cămaşa, şi nu văd niciun motiv de a opera pe orice altă bază decât cea pe care o *înţelegem*; aceea că Monstrul ucide, ucide copii, şi asta nu e bine. Bill a înţeles înaintea oricăruia dintre noi. Îţi mai aduci aminte, Bill?

— Îmi aduc aminte c-am vrut să-l omor, spuse Bill. Dar nu prea aveam cine ştie ce concepţie despre lume asupra subiectului, dacă înţelegeţi ce vreau să zic – nu voiam decât să-l omor pentru că Monstrul acela îl omorâse pe George.

— Şi încă mai vrei?

Bill cugetă pe îndelete. Îşi coborî privirea spre mâinile pe care şi le ţinea pe masă cu degetele desfăcute şi şi-l aminti pe George în pelerina sa cea galbenă, ţinând într-o mână bărcuţa din hârtie cu pelicula ei subţire de parafină. Îl privi pe Mike.

— M-m-mai mult ca oricând, răspunse el.

Mike dădu din cap ca şi cum exact la asta s-ar fi aşteptat.

— Monstrul şi-a lăsat semnul pe noi. Monstrul şi-a exercitat voinţa asupra noastră, întocmai cum şi-a exercitat-o asupra întregului oraş, zi de zi, chiar şi pe durata acelor

lungi intervaluri când Monstrul doarme, sau hibernează, sau cine ştie ce mai face între perioadele sale mai… mai înviorate.

Mike ridică un deget:

— Dar dacă Monstrul ne-a impus voinţa sa, la un moment dat, în vreun mod anume, *ne-am impus şi noi voinţa asupra lui.* L-am oprit înainte să fi terminat – ştim că am făcut-o. L-am slăbit? L-am vătămat? Am reuşit de fapt aproape să-l ucidem? Cred că da. Cred că am ajuns atât de aproape de a omorî Monstrul, încât am plecat crezând că o şi făcuserăm.

— Dar nici tu nu-ţi aminteşti partea asta, nu-i aşa? întrebă Ben.

— Nu. Îmi aduc aminte totul până la 15 august 1958, cu claritate aproape perfectă. De atunci însă şi până cam prin 4 septembrie, când a reînceput şcoala, totul e un vid absolut. Nu e obscur sau înceţoşat; pur şi simplu a dispărut complet. Cu o singură excepţie: mi se pare că mi-l amintesc pe Bill zbierând despre ceva numit *lumini moarte.*

Braţul lui Bill zvâcni convulsiv. Lovi o sticlă goală de bere, iar sticla explodă pe podea ca o bombă.

— Te-ai tăiat? întrebă Beverly, pe jumătate ridicată în picioare.

— Nu, spuse el.

Avea vocea aspră şi uscată. Pe braţe i se făcuse pielea de găină. Părea că i se mărise cumva ţeasta; simţea cum *luminile moarte* îi apasă pielea întinsă a feţei în pulsaţii constante, amorţitoare.

— Am să ridic eu…

— Nu, stai jos.

Voia s-o privească şi nu putea. Nu-şi putea lua ochii de la Mike.

— Îţi aminteşti de *luminile moarte,* Bill? întrebă încet Mike.

Nu îşi simţea gura ca atunci când dentistul se joacă puţin cam prea mult cu novocaina.

— O să-ţi aminteşti.

— Să dea Dumnezeu să nu.

— O să-ţi aminteşti oricum, stărui Mike. Dar deocamdată… nu. Şi nici eu. Vreunul dintre voi?

Rând pe rând, clătinară din cap.

— Dar am făcut *ceva*, continuă calm Mike. Într-un anume punct am fost în stare să exercităm un fel de voinţă de grup. Într-un anume punct am atins o oarecare înţelegere deosebită, fie conştient, fie inconştient.

Se foi nelinişti.

— Doamne, cât aş vrea să fie aici şi Stan. Am un simţământ cum că Stan, cu mintea lui ordonată, ar fi putut avea idee ce anume.

— Poate că asta s-a şi întâmplat, spuse Beverly. Poate de asta s-a sinucis. O fi înţeles că, dacă e vorba de magie, cu oamenii mari nu mai ţine.

— Cred că s-ar putea, totuşi, zise Mike. Pentru că mai e un lucru pe care îl avem în comun, toţi şase. Mă-ntreb dacă v-aţi dat seama vreunul ce anume.

A fost rândul lui Bill să deschidă gura şi s-o închidă apoi la loc.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Mike. Ştii ce este. Ţi-o văd pe faţă.

— Nu sunt *sigur* că ştiu, replică Bill, dar *cred* că e vorba de faptul că niciunul dintre noi nu are copii. A-asta o fi?

Domni un moment de tăcere şocată.

— Da, făcu Mike. Asta-i.

— Iisuse Hristoase Atotputernice! exclamă indignat Eddie. Ce Dumnezeu are *asta* de-a face cu preţul fasolei în Peru? Cine v-a băgat în cap că toţi oamenii din lume trebuie să aibă copii? Asta-i o prostie!

— Tu şi soţia ta aveţi copii? întrebă Mike.

— Dacă te-ai ţinut pe urmele noastre tot timpul, cum spui că ai făcut, atunci ştii dracului prea bine că n-avem. Dar eu tot zic că nu înseamnă nimic.

— Aţi *încercat* să faceţi copii?

— Nu folosim anticoncepţionale, dacă la asta te referi, vorbi Eddie cu o demnitate ciudat-emoţionantă, dar roşu în obraji. Se-ntâmplă doar că nevastă-mea e puţin… Of, fir-ar a dracu'. *E foarte* supraponderală. Ne-am dus să consultăm un medic şi i-a spus că s-ar putea să n-aibă niciodată copii dacă nu mai pierde din greutate. Asta face din noi nişte criminali?

— Ia-o uşor, Eds, îl linişti Richie, aplecându-se spre el.

— Să nu-mi spui Eds şi să *nu-ndrăzneşti* să mă ciupeşti de obraz! ţipă Eddie, stropşindu-se la Richie. Ştii că nu pot suferi asta! *Niciodată* n-am putut să sufăr chestia asta!

Richie dădu înapoi, clipind din ochi.

— Beverly? întrebă Mike. Cum e cu tine şi cu Tom?

— N-avem copii. Tot fără contraceptive. Tom vrea copii… Şi eu la fel, desigur, adăugă ea în grabă, aruncându-le priviri iuţi: lui Bill i se păru că avea ochii cam prea strălucitori, aproape ca ochii unei actriţe care joacă bine un rol. Pur şi simplu încă nu s-a întâmplat.

— V-aţi făcut examenele alea? o întrebă Ben.

— A, da, sigur că da, răspunse femeia şi scoase un râs subţire, aproape ca un tril.

Şi, printr-unul dintre acele salturi ale comprehensiunii de care se bucură oamenii înzestraţi atât cu un dram de curiozitate, cât şi cu clarviziune, Bill înţelese deodată mult mai multe despre Beverly şi soţul ei Tom, alias Ăl Mai Tare Om din Lume. *Beverly* se dusese să-şi facă examenele de fertilitate. Bănuia că Ăl Mai Tare Om din Lume refuzase să conceapă fie şi doar un moment ideea că ar putea fi ceva în neregulă cu sperma fabricată în Sacrii Săculeţi.

— Cu tine şi soţia ta cum stau lucrurile, Bill Barosane? întrebă Rich. Vreo încercare, ceva?

Îl priviră cu toţii curioşi… Fiindcă soţia lui era o persoană pe care o cunoşteau. Audra nu era în niciun caz cea mai celebră sau cea mai îndrăgită actriţă din lume, dar făcea cu siguranţă parte din mărunţişul celebrităţii ce înlocuise cumva talentul ca monedă de schimb în ultima jumătate a

secolului al XX-lea; îi apăruse o fotografie în revista *People* când se tunsese scurt, şi într-o perioadă deosebit de plicticoasă la New York (piesa în care plănuise să joace căzuse), lucrase o săptămână la *Hollywood Squares*, în ciuda obiecţiilor stăruitoare ale impresarului ei. Era o străină al cărei chip drăgălaş le era cunoscut. Îşi spuse că Beverly arăta deosebit de curioasă.

— Am încercat tot timpul în ultimii şase ani, spuse Bill. De vreo opt luni am întrerupt, din cauza filmului pe care-l facem – *Attic Room* îi zice.

— Ştii, noi avem o mică emisiune de divertisment zilnic de la cinci şi-un sfert după-amiază până la cinci jumate, interveni Richie. *Seein' Stars* se numeşte. Au băgat un reportaj despre afurisitul ăsta de film chiar săptămâna trecută – ceva în genul Soţul şi Soţia Lucrând Fericiţi împreună. Au pronunţat numele voastre, ale amândurora, şi n-am făcut nicio clipă legătura. Curios, nu-i aşa?

— Foarte, fu Bill de acord. Oricum, Audra a spus că n-ar fi decât bafta noastră să rămână gravidă în perioada de pregătire şi să fie nevoită să joace apoi zece săptămâni extenuante având în acelaşi timp greţuri de dimineaţă. Dar vrem copii, da. Şi am încercat din răsputeri.

— Aţi făcut teste de fertilitate? întrebă Ben.

— Mhm. Acum patru ani, la New York. Doctorii au descoperit o foarte mică tumoră benignă în uterul Audrei şi au spus că-i un noroc pentru că, deşi n-ar fi împiedicat-o să rămână gravidă, putea cauza o sarcină extrauterină. Totuşi, şi ea, şi eu suntem fertili.

Eddie repetă cu încăpăţânare:

— Asta nu *dovedeşte* nimic.

— Sugerează, totuşi, murmură Ben.

— Niciun mic accident pe frontul tău, Ben? întrebă Bill.

Era şocat şi amuzat să constate că gura sa fusese foarte aproape de a-l numi, în loc de Ben, Clăiţă.

— N-am fost niciodată însurat, am avut întotdeauna grijă şi n-au fost niciun fel de procese de paternitate, spuse Ben.

Mai mult de-atât nu cred că e vreo cale de a stabili ceva exact.

— Vreţi să auziţi o poveste comică? întrebă Richie.

Zâmbea, dar în ochi nu i se citea niciun strop de zâmbet.

— Sigur, îl îndemnă Bill. Te-ai priceput întotdeauna la comicării, Richie.

— Faţa ta şi bucile-mi, băietu', aruncă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Era o Voce *grozavă* a Copoiului Irlandez. *Ai progresat peste orice măsură, Richie,* remarcă în sinea sa Bill. *Copil fiind, nu-l puteai face pe Copoiul Irlandez oricât îţi strofocai creierii. Decât o dată... Sau de două ori... Când (luminile moarte) asta a fost?*

— Faţa ta şi bucile-mi; doar să ţii minte comparaţia asta, băiete!

Ben Hanscom se apucă pe neaşteptate de nas şi ţipă cu glas ascuţit şi tremurător, băieţesc:

— Biip-biip, Richie! Biip-bip! Bip-bip!

După o clipă, râzând, Eddie se apucă şi el de nas şi i se alătură. Beverly făcu acelaşi lucru.

— Ghini! Ghini! strigă Richie, râzând şi el. Ghini, mă predau! Hristoase!

— O, Doamne, făcu Eddie; se lăsă moale pe spătar, râzând cu atâta poftă, încât aproape-i dăduseră lacrimile. Ţi-am făcut-o de data asta, Gură-spartă. Hai, tu, Ben!

Ben surâdea, dar arăta puţin cam uimit.

— Bip-bip, făcu Ben şi chicoti. Uitasem *complet* de asta. Tot mereu te bipuiam, Richie.

— Voi ăştia n-aţi apreciat niciodată adevăratul talent, asta-i tot, spuse înfumurat Richie.

La fel ca pe vremuri, îi puteai zbura picioarele de sub el, dar parcă ar fi fost un Hopa-Mitică – îşi revenea aproape imediat.

— Asta a fost una dintre micile tale contribuţii în Clubul Păguboşilor, nu-i aşa, Clăiţă?

— Mda, cred că da.

— Ce mai om! murmură Richie cu o voce tremurândă, lovită de extaz, iar apoi începu să facă plecăciuni peste masă, aproape înfigându-şi nasul în ceaşca de ceai la fiecare dintre ele. Ce mai om! O, copchii, ce mai om!

— Bip-bip, Richie, făcu solemn Ben, după care râsul explodă într-un timbru baritonal robust, cu totul diferit de glasul său tremurător din copilărie. Eşti acelaşi neserios dintotdeauna.

— Băi, voi vreţi s-auziţi povestea aia sau nu? întrebă Richie. Vreau să zic, nu-i nicio scofală, nici aşa, nici aşa. Bipuiţi dacă aveţi chef. Sunt călit la injurii. Vreau să zic, aveţi în faţă un om care odată i-a luat un interviu lui Ozzy Osbourne.

— Zi, spuse Bill.

Îi aruncă o privire lui Mike şi văzu că acesta arăta mai mulţumit – sau mai liniştit – de când începuse întâlnirea lor. Oare din cauză că vedea această strângere aproape inconştientă a rândurilor, acel soi de uşoară cădere la loc în vechi roluri, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată atunci când se reîntâlnesc prieteni din copilărie? Bill aşa credea. Şi-şi mai spuse*: Dacă există anumite condiţii premergătoare pentru credinţa în magie care fac posibilă folosirea magiei, atunci poate că aceste condiţii se vor aranja inevitabil de la sine.* Nu era un gând prea încurajator. Îl făcea să se simtă ca un om legat de vârful unei rachete teleghidate.

Bip-bip, într-adevăr.

— Ei bine, spuse Richie, aş putea să vă spun o istorie lungă şi tristă sau aş putea să vă ofer versiunea de bandă desenată Blondie şi Dagwood, dar mă voi aşeza undeva la mijloc. În anul în care m-am mutat în California am întâlnit o fată şi ne-am îndrăgostit tărişor unul de altul. Am început să trăim împreună. La început lua pilule, dar o făceau să-i vină rău aproape tot timpul. Zicea că o să-şi implanteze un sterilet, da’ nu prea mă înnebuneam după asta – primele ştiri după cum că s-ar putea să nu fie complet sigure tocmai

începeau să apară în ziare. Vorbiserăm o grămadă despre copii şi eram hotărâţi binişor să nu-i avem chiar dacă decideam să ne legalizăm legătura. E iresponsabil să aduci copii într-o lume atât de căcăcioasă, periculoasă şi suprapopulată… şi bla-bla-bla, bâra-bâra-bâra, hai mergem să punem o bombă-n toaleta pentru bărbaţi de la Bank of America şi pe urmă hai înapoi în magherniţă să fumăm nişte drog şi să trăncănim despre diferenţa dintre maoism şi troţkism, dacă pricepeţi ce vreau să zic. Sau poate că-s cam prea dur cu amândoi. Rahat, eram tineri şi rezonabil de idealişti. Concluzia a fost că mi-am tăiat cablurile, cum se exprimă gloata din Beverly Hills cu infailibilul ei şic vulgar. Vasectomia a mers fără probleme şi n-am avut niciun efect secundar negativ. Se mai întâmplă, vezi dumneata. Am avut un prieten căruia i s-au umflat boaşele cam până la mărimea unor cauciucuri de Cadillac 1959. Mă pregăteam să-i dăruiesc un suspensor şi două butoaie de ziua lui – un fel de bandaj – da' între timp i s-au dezumflat.

— Totul enunţat cu tactul şi demnitatea ta obişnuită, remarcă Bill, iar Beverly izbucni din nou în râs.

Richie oferi un surâs larg, sincer:

— Îţi mulţumesc, Bill, pentru aceste cuvinte de susţinere. Termenul „fut" a fost folosit de două sute şase ori în ultima ta carte. Am numărat.

— Bip-bip, Gură-spartă, făcu solemn Bill, şi râseră toţi.

Bill găsi aproape incredibil faptul că vorbiseră despre copii morţi cu nici zece minute în urmă.

— Dă-i bătaie, Richie, spuse Ben. S-a făcut târziu.

— Sandy şi cu mine am locuit împreună timp de doi ani şi jumătate, continuă Richie. De două ori am fost chiar aproape să ne căsătorim. După cum avea să reiasă, se pare că ne-am scutit de multe dureri de cap şi de toate palavrele alea cu proprietatea în comun, rămânând concubini. A primit o ofertă de a lucra la o firmă de avocaţi asociaţi din Washington cam în aceeaşi perioadă când mi-a venit şi mie oferta să mă angajez la KLAD ca *disc-jokey* la sfârşit de

săptămână – nu mare lucru, dar era un picior proptit în uşă. Mi-a spus că e marea ei şansă şi că trebuie să fiu cel mai insensibil mascul misogin care-şi târâie picioarele prin Statele Unite, şi pe deasupra se săturase oricum de California. I-am spus că am *şi eu* o şansă. Aşa că am rupt pisica-n două şi ne-am rupt unul pe altul în două şi, când n-a mai rămas nimic de rupt în două, Sandy s-a dus cu Dumnezeu. Cam după un an m-am gândit să-ncerc să-mi remediez vasectomia. N-aveam niciun motiv serios, şi ştiam din ce citisem că şansele erau destul de pestriţe, da' mi-am zis că ce mama dracu'.

— Te întâlneai constant cu cineva pe-atunci? întrebă Bill.

— Nu – aicea-i toată comicăria, se încruntă Richie. Pur şi simplu m-am trezit într-o dimineaţă cu… Nu-ş' ce să zic, cu damblaua asta că să mi-o fac la loc.

— Trebuie că-ţi ieşiseşi din minţi, comentă Eddie. Anestezie generală în loc de locală? Operaţie? Poate o săptămână în spital, pe urmă?

— Mda, toate chestiile astea mi le-a zis şi doctorul, replică Richie. Şi i-am spus că vreau oricum să-i dăm bice. Nu ştiu de ce. Doctorul m-a întrebat dacă mi-e clar că urmarea operaţiei va fi cu siguranţă dureroasă, câtă vreme rezultatul nu poate fi decât un dat cu banul, în cel mai bun caz. Am spus că da. A zis că bine, şi l-am întrebat când – atitudinea mea, vedeţi, fiind de „cu cât mai repede, cu atât mai bine". Aşa că, zice el, ţine-ţi caii, fiule, ţine-ţi caii, primul pas e să luăm o probă de spermă doar ca să fim siguri că e necesară operaţia. Zic: „Haide, mi-am făcut examenul după vasectomie. A mers". Mi-a spus că uneori canalele se reconectează spontan. „Mamma mia!" zic eu. „Nimeni nu mi-a spus una ca asta." A zis că şansele erau foarte mici – infinitezimale, de fapt –, dar că, întrucât operaţia e atât de serioasă, ar trebui să verificăm. Aşa că am făcut hop în toaleta de bărbaţi cu un catalog Frederick's of Hollywood şi-am spârcâit într-o ceşcuţă Dixie…

— Bip-bip, Richie, îl cenzură Beverly.

— Mda, ai dreptate. Secvenţa cu catalogul Frederick’s i-o minciună – în veci n-ai să găseşti ceva atât de bun într-un cabinet medical. Oricum, doctorul m-a chemat peste trei zile şi m-a întrebat care veste o vreau mai întâi, p-aia bună ori p-aia proastă. „Zi vestea bună mai întâi”, zic.

— Vestea bună-i că operaţia nu mai e necesară, zice. Vestea proastă-i că oricine cu care-ai fost în pat în ultimii doi-trei ani, îţi poate da-n cap c-un proces de paternitate cam cum îi vine pofta.

— Vrei să zici ce cred eu că vrei să zici? l-am întrebat.

— Vreau să zic că nu mai tragi cu gloanţe oarbe şi n-ai mai tras de o bună bucată de vreme, zice. Milioane de peştişori mititei în mostra dumitale de spermă. Zilele de călărit voios pe deşelate fără să te ia nimeni la întrebări s-au sfârşit pentru o vreme, Richard.

I-am mulţumit şi-am închis telefonul. Pe urmă am sunat-o pe Sandy la Washington.

— Rich! îmi zice ea mie (şi vocea lui Richie *deveni* deodată vocea acelei fete numite Sandy pe care niciunul din ei n-o întâlnise vreodată. Nu era o imitaţie, nici măcar o asemănare; semăna mai mult cu o pictură auditivă). Ce bine că te-aud! M-am măritat!

— Da, grozav, zic eu. Trebuia să-mi dai de veste. Ţi-aş fi trimis un mixer.

La care ea:

— Acelaşi Richie dintotdeauna, mereu plin de poante.

Aşa că zic:

— Sigur, acelaşi Richie, mereu plin de poante. Că tot veni vorba, Sandy, nu cumva s-a-ntâmplat să faci vreun copil sau ceva după ce-ai plecat din Los Angeles?

— Poanta nu-i foarte nostimă, Rich, zice ea, şi-am avut o undă-n creier că se pregăteşte să-mi trântească telefonul, aşa că i-am spus ce s-a-ntâmplat.

A început să râdă, numai că de data asta chiar râdea în hohote – râdea aşa cum râdeam eu întotdeauna cu voi, parcă i-ar fi spus cineva cel mai căcăcios banc din lume. Aşa

că, atunci când în sfârşit a început s-o lase mai moale, am întrebat-o ce, pentru numele lui Dumnezeu, i se pare atât de comic.

— Cât e de minunat! zice. De data asta, ţie ţi s-a întâmplat bancul. După toţi aceşti ani, bancul i se întâmplă în sfârşit lui Records Tozier. Câţi bastarzi ai adus pe lume de când m-am mutat eu în est, Rich?

— Deduc că asta-nseamnă că încă n-ai cunoscut bucuriile maternităţii, o-ntreb eu.

— Urmează, în iulie, zice. Mai sunt şi alte întrebări?

— Mda, dau eu-nainte. Când te-ai răzgândit în legătură cu adusul copiilor într-o lume atât de căcăcioasă?

— Când am întâlnit în fine un bărbat care să nu fie un căcat, zice şi-mi închide telefonul.

Bill izbucni în râs. Râse până-i şiroiră lacrimile pe obraji.

— Mda, continuă Richie, cred c-a închis repede ca să-i rămână ei de fapt ultimul cuvânt, da' putea să fi stat pe fir cât era ziua de lungă. Ştiu prea bine când sunt făcut marţ. După o săptămână m-am întors la doctor şi i-am cerut să fie, dacă se poate, mai clar privind şansele împotriva acestui soi de regenerare spontană. A zis că discutase cu câţiva colegi despre cazul meu. Reieşea că-n perioada de trei ani dintre 1980 şi 1982 în California s-au înregistrat douăzeci şi trei de regenerări spontane raportate. Şase din astea s-a dovedit că erau simple operaţii de mântuială. Alte şase erau fie falsuri, fie înscenări – tipi care căutau să muşte o îmbucătură din contul bancar al câte unui doctor. Deci… Unsprezece autentice în trei ani.

— Unsprezece din câte? întrebă Beverly.

— Douăzeci şi opt de mii şase sute optsprezece, răspunse calm Richie.

Tăcere în jurul mesei.

— Aşa că m-am apucat şi-am bătut recordul armăsarilor, urmă Richie, şi nu s-a arătat niciun copil. Asta-ţi dă vreo idee, Eds?

Eddie începu cu încăpăţânare:

— Tot nu *dovedeşte*…

— Nu, îl întrerupse Bill, nu dovedeşte nimic. Dar categoric sugerează o legătură. Întrebarea e ce facem acum. La asta te-ai gândit, Mike?

— M-am gândit, sigur, dar mi-era imposibil să iau vreo hotărâre până nu vă adunaţi toţi iarăşi laolaltă să staţi de vorbă ca acum. Nu aveam nicio cale de a prezice cum va merge reuniunea asta înainte să aibă loc cu adevărat.

Tăcu un răstimp îndelungat, privindu-i gânditor.

— Am o idee, zise el, dar, înainte de-a v-o spune, cred că trebuie să cădem de acord dacă avem sau nu de făcut vreo treabă aici. Vrem să încercăm iarăşi să facem ceea ce am mai încercat o dată să facem? Vrem să-ncercăm iar să omorâm Monstrul? Sau doar împărţim nota de plată la şase şi ne întoarcem la treburile noastre?

— Se pare că… începu Beverly, dar Mike o opri cu o mişcare a capului.

Încă nu terminase.

— Trebuie să înţelegeţi că şansele noastre de succes sunt imposibil de prevăzut. Ştiu că nu sunt prea mari, la fel cum ştiu c-ar fi fost puţin mai bune dacă Stan era şi el aici. Nu bune cu adevărat, dar ceva mai mari. Fără Stan, cercul pe care l-am format în ziua aceea s-a rupt. Nu cred cu adevărat că putem distruge Monstrul, nici măcar să-l trimitem de aici pentru un scurt răstimp aşa cum am făcut înainte, cu cercul întrerupt. Cred că Monstrul ne va ucide unul câte unul, probabil în moduri extrem de oribile. Copii fiind, formaserăm un cerc complet, într-un mod pe care nici chiar acum nu-l înţeleg. Cred că, dacă ajungem de acord să mergem înainte, va trebui să încercăm formarea unui cerc mai mic. Nu ştiu dacă se mai poate aşa ceva. Cred că ar fi posibil să *credem* că se poate, doar pentru a descoperi – când va fi prea târziu – ei bine… că a fost prea târziu.

Mike îi privi din nou, cu ochii înfundaţi şi obosiţi pe chipul său cafeniu:

— Cred aşadar că trebuie să supunem la vot. Stăm şi încercăm iar sau plecăm acasă. Astea sunt variantele. V-am adus aici pe baza unei vechi promisiuni pe care nici măcar nu eram sigur că v-o veţi mai aminti, dar nu vă pot reţine aici în virtutea acelei promisiuni. Rezultatele ar fi mai grave.

Se uită la Bill, şi în clipa aceea Bill înţelese ce urma. Îl îngrozea, nu putea opri clipa, şi atunci, cu aceeaşi senzaţie de uşurare despre care-şi închipuia că trebuie să îl cuprindă pe sinucigaş când îşi ia mâinile de pe volanul maşinii în viteză şi nu şi le mai foloseşte decât ca să-şi acopere ochii, o acceptă. Mike îi adusese aici, Mike le expusese totul clar… Iar acum Mike îşi dezbrăca mantia conducerii. Dorea ca mantia aceea să-i revină persoanei care o purtase în 1958.

— Ce spui, Bill Barosane? Formulează întrebarea.

— Înainte s-o fac, spuse Bill, *înţelege* ci-cineva întrebarea? Voiai să spui ceva, Bev.

Fata clătină din cap.

— Bine. Cr-cred că întrebarea este: rămânem şi luptăm sau dăm totul uitării? Cine e de părere să rămânem?

Nimeni de la masă nu schiţă nicio mişcare poate timp de cinci secunde, iar Bill îşi aminti de licitaţiile la care participase, unde preţul câte unei piese se repezea deodată drept în stratosferă, iar cei care nu voiau să liciteze deveneau aproape literalmente statui; îţi era frică să te scarpini unde te mânca sau să alungi o muscă de pe vârful nasului, ca nu cumva licitatorul s-o ia drept încă cinci bătrâne sau douăzeci şi cinci.

Bill se gândi la Georgie, Georgie care nu dorise răul nimănui, care nu voise decât să iasă la aer după ce fusese ţinut în cuşcă toată săptămâna, Georgie cu obrajii săi îmbujoraţi, cu bărcuţa de ziar într-o mână şi încheindu-şi cataramele impermeabilului cu cealaltă, Georgie mulţumindu-i… Apoi aplecându-se şi sărutând obrazul

încins de febră al lui Bill: *Mulţumesc, Bill. E o corabie grozavă.*

Simţi vechea mânie crescând în el, dar acum era mai bătrân, şi privea într-o perspectivă mai largă. Acum nu mai era vorba numai de Georgie. Un şir oribil de nume îi defilară prin cap: Betty Ripsom, găsită îngheţată în pământ, Cheryl Lamonica, pescuită din Kenduskeag, Matthew Clements, smuls de pe tricicleta sa, Veronica Grogan, în vârstă de nouă ani, găsită într-o gură de canal, Steven Johnson, Lisa Albrecht, toţi ceilalţi şi numai Dumnezeu ştia câţi alţii dintre cei dispăruţi.

Ridică mâna încet şi spuse:

— Să omorâm Monstrul. De data asta, să-l omorâm cu adevărat.

O clipă mâna îi rămase suspendată acolo singură, ca mâna unicului elev din clasă care ştie răspunsul cerut, cel pe care ceilalţi copii îl urăsc. Apoi Richie, ridică şi el mâna şi spuse:

— Ce mama dracu'. Nu poate fi mai rău decât să-i iei un interviu lui Ozzy Osbourne.

Beverly înălţă mâna. Acum culoarea îi revenise, dar în pete bolnăvicioase ce-i ardeau pe pometii obrajilor. Arăta cumplit de surescitată şi în acelaşi timp înspăimântată de moarte.

Mike ridică mâna.

Ben făcu la fel.

Eddie Kaspbrak stătea rezemat de spătar, arătând de parcă şi-ar fi dorit să se topească practic în scaun şi astfel să dispară. Faţa sa îngustă şi delicată era îngrozitor de speriată când privi întâi la stânga, pe urmă la dreapta, şi apoi din nou la Bill. Un moment, Bill se simţi convins că Eddie pur şi simplu va împinge scaunul, se va ridica şi o va zbughi din cameră fără o singură privire în urmă. Apoi înălţă o mână în aer, iar cu cealaltă îşi apucă inhalatorul.

— Hai, tu, Eds, spuse Richie. Chiar c-o să ne-alegem cu nişte chicuri de data asta, pe pariu.

— Bip-bip, Richie, replică Eddie cu glas nesigur.

6

Desertul e pus pe masă

— Deci care-i ideea ta, Mike? întrebă Bill.

Starea de spirit fusese spartă de către Rose, amfitrioana, care intrase cu un platou de fursecuri cu surprize. Privi în jur la cele şase persoane ce ţineau mâinile în aer, cu o grijuliu-politicoasă lipsă de curiozitate. Şi le coborâră în grabă, şi nimeni nu spuse nimic înainte să iasă Rose.

— E destul de simplă, spuse Mike, dar s-ar putea să fie şi destul de al dracului de primejdioasă.

— Vars-o, ceru Richie.

— Cred că ar trebui să ne despărţim pentru restul zilei. Cred că fiecare dintre noi ar trebui să se întoarcă în acel loc din Derry pe care şi-l aminteşte cel mai bine… în afară de Maidan, mai precis. Nu cred c-ar fi bine să meargă vreunul acolo – nu încă. Să ne imaginăm că facem nişte excursii pe jos, dacă vreţi.

— Care-i scopul, Mike? întrebă Ben.

— Nu-s tocmai sigur. Trebuie să înţelegeţi că merg destul de mult pe intuiţie.

— Dar chestia asta are un ritm bun pe care se poate dansa, îl întrerupse Richie.

Ceilalţi zâmbiră. Mike nu; în schimb dădu din cap:

— E un mod de-a o spune la fel de bine ca oricare altul. A merge pe intuiţie *este* ca şi cum ai alege un ritm şi-ai dansa după el. Folosirea intuiţiei e o treabă grea pentru adulţi, şi ăsta-i principalul motiv pentru care cred c-ar fi cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut. Copiii, la urma urmei, operează pe baza ei cam în optzeci la sută din timp, cel puţin până ajung pe la paisprezece ani.

— Vorbeşti despre recuplarea la situaţie, spuse Eddie.

— Aşa cred. Oricum, asta-i ideea mea. Dacă nu vă vine în minte niciun loc anume unde să mergeţi, urmaţi-vă doar picioarele şi vedeţi încotro vă conduc. Apoi ne vom întâlni diseară la bibliotecă şi vorbim despre ce s-a întâmplat.

— *Dacă* se întâmplă ceva, sublinie Ben.

— A, cred c-o să se-ntâmple destule lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebă Bill.

Mike clătină din cap.

— Habar n-am. Dar cred că, orice se va întâmplă, sunt toate şansele să fie neplăcut. Cred că-i chiar posibil ca vreunul dintre noi să nu mai apară diseară la bibliotecă. N-am niciun motiv să mă gândesc la aşa ceva… decât tot acea intuiţie.

Tăcerea întâmpină aceste cuvinte.

— De ce singuri? întrebă într-un târziu Beverly. Dacă e vorba s-o facem în grup, de ce vrei să începem singuri, Mike? Mai ales dacă riscul e într-adevăr atât de mare pe cât crezi tu?

— La asta cred că pot răspunde eu, zise Bill.

— Spune, Bill, îl îndemnă Mike.

— A *început* cu fiecare din noi de unul singur, îi explică Bill lui Beverly. Nu-mi amintesc totul – nu încă –, dar sigur ţin minte atâta lucru. Fotografia din camera lui George, care s-a mişcat. Mumia lui Ben. Leprosul pe care l-a văzut Eddie sub verandă pe Neibolt Street. Mike descoperind sângele pe iarbă lângă Canal, în Bassey Park. Şi pasărea… A fost ceva cu o pasăre, nu-i aşa, Mike?

Mike dădu din cap cu amărăciune:

— O pasăre mare.

— Da, dar nu tot atât de prietenoasă precum cea din *Sesame Street.*

Richie chicoti nestăpânit:

— Răspunsul oraşului Derry pentru James Trage Una Bună! O, copchii, binecuvântaţi s’tem sau binecuvântaţi s’tem!

— Bip-bip, Richie, spuse Mike, iar Richie se supuse.

— Pentru tine au fost vocea din ţeava şi sângele care a ţâşnit din chiuvetă, îi spuse Bill lui Beverly. Iar pentru Richie…

Aici însă tăcu, nedumerit.

— Eu trebuie că-s excepţia care confirmă regula, Bill Barosane, răspunse Richie. Prima oară când am venit în contact cu ceva care să fie ciudat, în vara aia – vreau să zic, chiar ciudat –, a fost în camera lui George, cu tine. Când tu şi cu mine ne-am dus în ziua aia la tine acasă şi ne-am uitat în albumul lui de fotografii. Poza cu Center Street lângă Canal s-a pus în mişcare. Îţi aminteşti?

— Da, spuse Bill. Dar eşti sigur că n-a mai fost nimic înainte de asta, Richie? Absolut nimic?

— Păi…

Ceva licări în ochii lui Richie. Spuse încet:

— Mă rog, a fost ziua când Henry şi prietenii lui m-au fugărit – înainte de sfârşitul şcolii, mai exact, şi am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese. Am trecut prin faţa Primăriei şi m-am aşezat pe-o bancă-n parc un timp şi mi s-a părut că văd… Dar asta n-a fost decât un *vis*.

— Ce era? întrebă Beverly.

— Nimic, răspunse Richie, aproape repezit. Un vis, nimic mai mult.

Îl privi pe Mike:

— Nu m-ar deranja totuşi să fac o plimbare. O să-mi omor după-amiaza. Admir gospodăriile.

— Deci ne-am înţeles? întrebă Bill.

Dădură din cap că da.

— Şi-o să ne-ntâlnim la bibliotecă diseară la… La ce oră propui, Mike?

— La şapte. Dacă întârziaţi, sunaţi la sonerie. Biblioteca se închide în zilele lucrătoare la ora şapte, până începe vacanţa de vară a copiilor.

— Şapte să fie, fu Bill de acord şi-şi lăsă ochii să coboare gravi asupra celorlalţi. Şi să aveţi grijă. Nu trebuie să uitaţi că niciunul dintre noi nu ştie cu adevărat ce f-f-facem.

Priviţi-o ca pe o misiune de recunoaştere. Dacă vedeţi ceva, nu luptaţi. Fugiţi.

— Sunt un îndrăgostit, nu un luptător, spuse Richie cu o visătoare Voce Michael Jackson.

— Ei bine, dacă ne-am hotărât s-o facem, ar fi cazul s-o luăm din loc, spuse Ben, iar un surâs vag îi trase în sus colţul stâng al gurii – era mai mult amar decât amuzat. Deşi să fiu al dracului dacă vă pot spune în minutul ăsta exact unde-o să mă duc, dacă Maidanul se exclude. Pentru mine ăla era cel mai grozav lucru – să merg acolo cu voi.

Ochii i se abătură spre Beverly, rămaseră aţintiţi asupra ei un moment şi se mutară iar.

— Nu-mi trece prin minte niciun alt loc care să însemne foarte mult pentru mine. Probabil că doar o să hoinăresc vreo câteva ore, privind clădirile şi udându-mă la picioare.

— O să găseşti tu un loc unde să te duci, Clăiţă, spuse Richie. În vizită la vreunele dintre vechile tale popasuri de potol, să-ţi faci plinul.

Ben râse:

— Capacitatea mi-a scăzut de când aveam unşpe ani. Sunt aşa de plin, că s-ar putea să fie nevoie să mă scoateţi de-aici de-a rostogolul.

— Ei bine, eu sunt gata, spuse Eddie.

— Staţi o secundă! exclamă Beverly în timp ce începeau să se ridice de pe scaune. Fursecurile cu surprize! Să nu le uităm pe astea!

— Mda, făcu Richie. Răvaşul meu îl ştiu de pe-acum: „CURÂND VEI FI MÂNCAT DE UN MONSTRU MARE. O ZI PLĂCUTĂ ÎŢI DORESC”

Râseră, iar Mike îi întinse castronaşul cu plăcintele cu răvaşe lui Richie, care luă una, apoi le dădu mai departe. Bill observă că nimeni nu-şi desfăcu plăcinta până nu-şi luară toţi ceilalţi câte una; şedeau cu prăjiturelele în formă de pălărie în faţa lor sau în mână, şi, exact în timp ce Beverly, zâmbind încă, şi-o alegea pe a ei, Bill simţi un

strigăt înălţându-i-se în gâtlej: *Nu! Nu, să nu faci asta, face parte din poveste, pune-o la loc, n-o deschide!*

Dar era prea târziu. Beverly îşi rupsese prăjitura, Ben făcea acelaşi lucru cu a lui, Eddie şi-o tăia pe a sa cu furculiţa, şi, chiar înainte ca zâmbetul lui Beverly să se prefacă într-o strâmbătură de groază, Bill avu timp să gândească: *Ştiam, într-un fel sau altul ştiam, pentru că nimeni nu şi-a muşcat firesc plăcinta cu răvaş înăuntru. Asta ar fi fost lucrul, normal de făcut, dar nu l-a făcut nimeni. Cumva, o anume parte din noi încă îşi mai aminteşte... Totul.*

Iar această cunoaştere subterană şi iraţională i se păru într-un fel cea mai înfricoşătoare înţelegere dintre toate; grăia, mai elocvent decât ar fi putut-o face Mike, despre cât de sigur şi adânc îl atinsese Monstrul pe fiecare dintre ei... Şi cum atingerea Monstrului încă mai dăinuia asupra lor.

Din prăjiturică lui Beverly ţâşni sânge ca dintr-o arteră spintecată, îi împroşcă mâna, apoi şiroi pe materialul alb al feţei de masă, pătându-l într-un roşu aprins ce se îmbibă, răspândindu-se apoi sub formă de degete trandafirii încleştate.

Eddie Kaspbrak slobozi un răcnet gâtuit şi se smulse de la masă într-o atât de brusc-revoltată zăpăceală de mâini şi picioare, încât nu lipsi mult să i se răstoarne scaunul. O gânganie gigantică, cu carapacea chitinoasă de un brun-gălbui urât, îşi croia drum afară din plăcinta lui cu răvaş, ca dintr-o crisalidă. Ochii ei de sticlă se holbau orbi înainte. În timp ce se împleticea către farfuria lui Eddie, firimituri de cocă îi căzură de pe spinare într-o mică avalanşă pe care Bill o auzi desluşit şi care reveni să-i bântuie visele mai târziu în cursul după-amiezii, când dormi o vreme. În momentul când se eliberă cu totul, îşi frecă unul de altul picioarele subţiri din spate, scoţând un bâzâit uscat şi ascuţit, iar Bill îşi dădu seama că era un soi de greier supus unor cumplite mutaţii. Se caţără greoi pe buza farfuriei şi căzu de-a dura pe faţa de masă, cu burta în sus.

— O, Doamne! bâigui Richie cu glas sugrumat. O, Doamne, Bill Barosane, ăsta-i un ochi, Doamne sfinte, e un ochi, în mă-sa, un *ochi*…

Capul lui Bill zvâcni într-o parte şi-l văzu pe Richie holbându-se la plăcinta lui, cu gura schimonosită într-un fel de grimasă îngreţoşată. O bucăţică din crusta glazurată căzuse pe faţa de masă, lăsând o gaură prin care un glob ocular omenesc privea cu o expresie intensă şi sticloasă. Fărâme de plăcintă stăteau împrăştiate pe irisul căprui, vid şi încastrat în sclerotică.

Ben Hanscom o aruncă pe-a sa – nu cu o mişcare calculată, ci ca reacţie spontană a unei persoane absolut surprinse de o farsă răutăcioasă. În timp ce plăcinta se rostogolea pe masă, Bill văzu în scobitura sa doi dinţi cu rădăcinile negre de sânge închegat. Zornăiau ca seminţele într-o tigvă găunoasă.

Privi din nou la Beverly şi văzu că trăgea aer în piept să zbiere. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra făpturii ce se târâse din prăjiturică lui Eddie, fiinţa care acum dădea din picioruşele leneşe, aşa cum zăcea răsturnată pe faţa de masă.

Bill se puse în mişcare. Nu gândea, reacţiona doar. *Intuiţie*, reflectă el nebuneşte în timp ce se repezea din scaun şi astupa cu mâna gura lui Beverly chiar înainte ca ea să poată slobozi ţipătul. *Iată-mă acţionând din intuiţie. Mike ar trebui să fie mândru de mine.* Ceea ce ieşi din gura femeii nu mai era un zbieret, ci un strangulat:

— *Mmmmph!*

Eddie scotea sunetele acelea ţiuitoare pe care Bill şi le amintea atât de bine. Nicio problemă cu asta, o duşcă bună din bătrânul biberon-de-plămâni îl va pune pe Eddie pe picioare.

Privi în jur la ceilalţi cu ochi arzători, iar gândul ce-i veni era un altul din vara aceea, un gând ce suna pe cât de imposibil de arhaic, pe atât de corect:

— Gura! Toţi! Niciun sunet! Doar *ţineţi-vă gura!*

Rich îşi trânti o mână peste gură. Tenul lui Mike devenise de un pământiu murdar, dar dădu din cap spre Bill. Se îndepărtară cu toţii de masă. Bill nu-şi deschisese plăcinta cu răvaş, dar acum îi vedea laturile mişcându-se încet înăuntru şi în afară – se umflă, se lasă, se umflă, se lasă, se umflă, se lasă – pe când propriul său dar festiv încerca să scape.

— *Mmmmmph!* făcu iar Beverly în mâna lui, respiraţia ei gâdilându-i palma.

— Gura, Bev, spuse el şi-şi retrase mâna.

Faţa ei părea să fie numai ochi. Gura îi zvâcnea.

— Bill… Bill, ai văzut…

Ochii îi lunecară înapoi la greier şi se fixară asupra lui. Gângania părea pe moarte. Ochii săi zbârciţi o priviră la rândul lor, şi Beverly începu să geamă.

— În-în-încetează, îi spuse el sumbru. Treci înapoi la masă.

— Nu pot, Billy, nu mă mai pot apropia de lu…

— Ba poţi! *Tre-trebuie!*

Auzi paşi uşori şi iuţi apropiindu-se pe culoarul din cealaltă parte a perdelei de mărgele. Îi privi pe ceilalţi:

— Toată lumea! Înapoi la masă! Vorbiţi! Purtaţi-vă firesc!

Beverly se uită la el cu ochi rugători, dar Bill scutură din cap. Se aşeză şi-şi trase scaunul lângă masă, încercând să nu-şi privească plăcinta din farfurie. Se umflase ca un furuncul inimaginabil care se umplea de puroi. Şi încă mai pulsa încet în afară şi înăuntru. *Puteam să fi muşcat din asta,* gândi el ca prin ceaţă.

Eddie îşi trase pe gât un nou jet din inhalator, inspirând vaporii în plămâni cu un sunet prelung, subţire şi strident.

— Şi cine crezi c-o să câştige fanionul? îl întrebă Bill pe Mike, zâmbind ca scos din minţi.

Exact în clipa aceea Rose intră prin şiragurile de mărgele, cu faţa politicos-întrebătoare. Cu coada ochiului, Bill văzu că Bev revenise la masă. *Bravo, fetiţa*, spuse el în sinea lui.

— Cred că Urşii din Chicago se prezintă bine, răspunse Mike.

— Totul e în regulă? întrebă Rose.

— Mi-minunat, spuse Bill, arătând cu degetul mare spre Eddie. Prietenul nostru a avut o criză de astmă. Şi-a luat medicamentul. Acum îi e mai bine.

Rose îl privi pe Eddie, îngrijorată.

— Mai bine, scânci Eddie.

— Doriţi să strâng acum?

— Imediat, îi dărui Mike un zâmbet larg şi fals.

— A fost bun?

Ochii ei parcurseră din nou masa, o undă de îndoială acoperind un lac adânc de seninătate. Nu văzu greierul, ochiul, dinţii sau felul cum plăcinta lui Bill părea că respiră. De asemenea, ochii Rosei trecură fără complicaţii peste pata de sânge întinsă pe faţa de masă.

— Totul a fost *foarte* bun, răspunse Beverly şi zâmbi – un surâs mai natural decât al lui Bill sau al lui Mike.

Păru să o liniştească pe Rose, convingând-o că, dacă înăuntru se întâmplase vreun necaz, vina nu era nici a serviciului ei, nici a bucătăriei. *Fata are mult sânge rece*, constată în sinea sa Bill.

— Răvaşele au fost plăcute? mai întrebă Rose.

— Ei bine, replică Richie, de ceilalţi nu ştiu, da' eu unul am avut noroc cât vezi cu ochiul.

Bill auzi un scârţâit minuscul. Coborî privirea spre farfurie şi văzu un picior bâjbâind orbeşte din fursecul său. Zgâria porţelanul.

Puteam să fi muşcat din asta, îşi spuse el iar, dar păstră surâsul.

— Excelent, zise el.

Richie privea farfuria lui Bill. O muscă uriaşă, neagră-cenuşie, se năştea încet din resturile năruite ale prăjiturii. Zumzăia slab. O scursoare gălbuie se prelingea alene din fursec, formând o băltoacă pe faţa de masă. Se simţea şi un miros acum, duhoarea slabă şi grea a unei răni infectate.

— Ei bine, dacă nu vă pot fi de niciun folos pe moment…

— Nu chiar acum, spuse Ben. Minunată masa. Cum… Cum nu se poate mai ieşită din comun.

— Atunci vă las, ieşi Rose cu o plecăciune prin perdeaua de mărgele.

Şiragurile încă se mai legănau ciocnindu-se unul de altul când toţi se retraseră de la masă.

— Ce-i asta? întrebă Ben, privind la arătarea din farfuria lui Bill.

— O muscă, o muscă mutantă. Prin amabilitatea unui scriitor numit George Langlahan, cred. A scris o nuvelă intitulată *Musca*. S-a făcut un film după ea – nu unul extraordinar de bun. Dar povestea m-a speriat ca toţi dracii. Monstrul a revenit la vechile sale trucuri, e clar. Treaba asta cu musca mi-a umblat mult prin minte în ultima vreme, pentru că începusem să cam proiectez romanul ăla – *Roadbugs* mă gândeam să-l intitulez. Ştiu că titlul sună destul de prostesc, dar, vedeţi…

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse ca din depărtare Beverly. Cred că îmi vine să vomit.

Ieşi înainte ca vreunul dintre bărbaţi să se fi putut ridica. Bill îşi scutură şervetul şi-l aruncă peste muscă, a cărei mărime era cât a unui pui de vrabie. Nimic atât de mare n-ar fi putut ieşi dintr-un obiect mic ca o plăcintă chinezească cu răvaşe… Dar ieşise. Bâzâi de două ori sub şerveţel, după care rămase tăcută.

— Iisuse, spuse slab Eddie.

— Hai să ieşim de-aici, propuse Mike. O putem aştepta pe Bev în hol.

Beverly tocmai ieşea de la toaletă când se strânseră lângă casierie.

Era palidă, dar se stăpânea. Mike plăti nota, o sărută pe Rose pe obraz şi ieşiră cu toţii în ploaia după-amiezii.

— Cele întâmplate v-au mutat gândul? întrebă Mike.

— Nu cred că mi l-au mutat mie, răspunse Ben.

— Nu, spuse şi Eddie.

— *Care* gând? replică Richie.

Bill clătină din cap, apoi o privi pe Beverly.

— Rămân, spuse ea. Bill, la ce te-ai referit când ai spus că Monstrul a revenit la vechile sale trucuri?

— Mă gândisem să scriu o povestire cu insecte, răspunse el. Nuvela aia a lui Langlahan mi se infiltrase în gând. Aşa că am văzut o muscă. La tine a fost sânge, Beverly. De ce-aveai sânge în gând?

— Cred că din cauza sângelui din ţeavă, spuse pe dată Beverly. Sângele care a ieşit pe ţeava din baie în vechea locuinţă, când aveam unsprezece ani.

Dar oare chiar asta să fi fost? Nu prea-i venea să creadă. Căci ceea ce-i străfulgerase în minte imediat când sângele ţâşnise într-un mic jet cald peste degetele ei fusese urma de picior însângerată pe care o lăsase pe duşumea după ce călcase pe sticla spartă de parfum. Tom. Şi

(Bevvie, uneori îmi fac griji multe)

tatăl ei.

— Şi tu ai avut o insectă, îi spuse Bill lui Eddie. De ce?

— Nu doar o insectă. Un *greier*. La noi în pivniţă sunt greieri. Casă de două sute de mii de dolari, şi nu ne putem descotorosi de greieri. Ne scot din minţi noaptea. Cu vreo câteva nopţi înainte să sune Mike, am avut un coşmar cumplit de-a binelea. Visam că m-am trezit şi aveam patul plin de greieri, încercam să-i omor cu inhalatorul, dar tot ce făcea când îl strângeam era să scoată pârâituri, şi chiar înainte de-a mă trezi mi-am dat seama că şi *el* era plin de greieri.

— Chelneriţa n-a văzut nimic din toate astea, spuse Ben; privi spre Beverly. La fel cum nici ai tăi n-au văzut sângele care-a ieşit pe ţeavă, cu toate că era peste tot.

— Da, încuviinţă ea.

Rămaseră uitându-se unii la alţii în ploaia măruntă de primăvară.

Mike îşi privi ceasul:

— O să fie un autobuz peste vreo douăzeci de minute sau vă pot lua pe patru dintre voi în maşina mea, dacă ne înghesuim. Ori pot să chem nişte taxiuri. Cum preferaţi.

— Eu cred c-o s-o iau de-aici pe jos, spuse Bill. Nu ştiu unde mă duc, dar puţin aer curat pare o idee grozavă pe vremea asta.

— Eu am să chem un taxi, zise Ben.

— Îl facem jumi-juma, dacă mă laşi în centru, propuse Richie.

— Bine. Tu unde te duci?

Richie ridică din umeri:

— Încă nu-s tocmai sigur.

— Diseară la şapte, le reaminti Mike. Şi aveţi grijă, toţi.

Erau de acord să aibă grijă, deşi Bill nu ştia cum poţi face în mod sincer o asemenea promisiune când ai de înfruntat o atât de formidabilă gamă de factori necunoscuţi.

Începu să spună ce gândeşte, apoi le privi chipurile şi văzu că deja ştiau.

Aşa că o luă din loc, ridicând scurt o mână în semn de rămas-bun. Aerul umed îi făcea bine. Plimbarea de înapoiere în oraş avea să fie lungă, dar asta nu-l deranja cu nimic. Avea din plin la ce să se gândească. Se bucura că reuniunea luase sfârşit şi începuse treaba.

Capitolul 11
Pe jos

1

Ben Hanscom face un împrumut

Richie Tozier se dădu jos din taxi la intersecţia dintre Kansas Street, Center Street şi Main Street, iar Ben eliberă maşina pe culmea Colinei Up-Mile. Şoferul era „băiatul religios” al lui Bill, dar nici Richie, nici Ben n-o ştiau: Dave căzuse într-o tăcere posomorâtă. Ben s-ar fi putut da jos împreună cu Richie, însă i se părea că-i mai bine să înceapă cu toţii pe cont propriu.

Rămase în colţul Kansas Street cu Daltrey Close, privind taxiul ce se reintegra în trafic, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor, încercând să-şi scoată din minte hidoasa încheiere a prânzului. N-o putea face; gândurile îi tot reveneau la musca aceea neagră-cenuşie ce se târa din plăcinta de pe farfuria lui Bill, cu aripile venoase lipite de spinare. Încerca să-şi abată gândul de la această imagine morbidă şi credea că a reuşit, doar pentru a descoperi după cinci minute că iar se gândea la ea.

Încerc s-o justific cumva, îşi spuse, înţelegând-o nu în sens moral, ci mai degrabă într-unul matematic. Clădirile sunt construite observând anumite legi naturale; legile naturale pot fi exprimate în ecuaţii; ecuaţiile trebuie să fie justificate. Care era justificarea celor întâmplate cu nicio jumătate de oră în urmă?

Las-o baltă, se îndemnă, nu pentru prima oară. *Nu poţi explica, aşa că las-o baltă.*

Foarte bun sfat; problema era că nu-l putea urma. Îşi aminti că în ziua de după ce văzuse mumia pe Canalul îngheţat viaţa lui decursese ca de obicei. Ştiuse că, indiferent ce-o fi fost, fusese foarte aproape de a-l prinde,

dar viaţa sa continuase: mersese la şcoală, dăduse un extemporal la aritmetică, vizitase biblioteca după ore şi mâncase cu pofta sa dintotdeauna. Pur şi simplu încorporase în viaţa sa lucrul pe care-l văzuse pe Canal, iar dacă acela aproape îl omorâse… Ei bine, copiii erau aproape tot timpul omorâţi. O zbugheau traversând strada fără să se uite după maşini, se bălăceau în lac, şi deodată îşi dădeau seama că plutiseră pe saltelele lor pneumatice mult dincolo de adâncimea permisă şi trebuia să vâslească înapoi, căzuseră de pe bare în fund şi din copaci în cap. Acum, stând acolo sub burniţa slabă, în faţa unei fierării care în 1958 fusese o cămătărie (Fraţii Frati, îşi aminti Ben, cu vitrina dublă mereu plină de pistoale şi puşti, de brice şi chitare agăţate de gât ca nişte animale exotice), îi dădu prin cap că puştimea era mai talentată la „aproape a muri”, după cum se pricepeau foarte bine şi la a-şi încorpora în viaţă inexplicabilul. Credeau implicit în lumea invizibilă. Miracolele, atât luminoase, cât şi întunecoase, erau de luat în consideraţie, o, da, cu toată certitudinea, dar în niciun caz nu opreau lumea în loc. Un impuls brusc de frumuseţe sau groază la vârsta de zece ani nu excludea o brânzoaică sau două în plus la gustarea de amiază.

Dar când creşteai, toate acestea se schimbau. Nu mai stăteai întins în pat cu ochii deschişi, convins că ceva pândea chircit în debara sau zgâria la fereastră… Dar când se *întâmplă* ceva, ceva dincolo de orice explicaţie raţională, circuitele deveneau suprasolicitate. Axonii şi dendritele se încingeau, începeai să te bâţâi şi să te fâţâi, să dârdâi şi să te-nvârţi, imaginaţia începea să-ţi ţopăie, şi să hopăie, şi s-o facă pe puiul îngrozit pe toată lungimea nervilor. Nu puteai include pur şi simplu în experienţa ta de viaţă ceea ce se întâmplase. Nu se putea digera. Mintea îţi tot revenea într-acolo, dând uşurel cu laba ca un pisoi care se joacă cu un ghem de lână… Până când, în cele din urmă, fireşte, fie înnebuneai, fie ajungeai într-un loc unde-ţi era imposibil să mai funcţionezi.

Şi dacă se-ntâmplă asta, cugetă Ben, *înseamnă că m-a prins Monstrul. Ne-a prins. Şi atingerea lui e rece.* Porni pe Kansas Street, fără să fie conştient că s-ar îndrepta spre un loc anume. Şi deodată se întrebă: *Ce-am făcut noi cu dolarul de argint?*

Tot nu-şi putea aminti.

Dolarul de argint, Ben… Beverly ţi-a salvat viaţa cu el. Pe-a ta… poate pe-ale tuturor celorlalţi… Şi mai ales pe-a lui Bill. Aproape că mi-a spintecat burta înainte ca Beverly să… Ce? Ce-a făcut? Şi cum a putut avea efect? Ea l-a alungat, iar noi toţi am ajutat-o. Dar cum?

Un cuvânt îi veni deodată-n minte, un cuvânt care nu însemna absolut nimic, dar care îi încreţi carnea: *Chüd*.

Coborî privirea spre trotuar şi preţ de-o clipă văzu acolo forma unei broaşte ţestoase desenate cu cretă, iar lumea păru să-i înoate pe dinaintea ochilor. Îi închise strâns şi, când îi deschise iar, văzu că nu era o ţestoasă; doar grila unui şotron, pe jumătate ştearsă de ploaia slabă. *Chüd*.

Ce înseamnă?

— Nu ştiu, spuse el cu voce tare, iar când privi iute în jur să se asigure că nu-l auzise nimeni vorbind de unul singur, văzu că se abătuse de pe Kansas Street pe Costello Avenue.

La prânz le spusese celorlalţi că Maidanul era singurul loc din Derry unde se simţise fericit în copilărie… Dar asta nu era tocmai adevărat, nu-i aşa? Mai existase un loc. Fie din întâmplare, fie inconştient, ajunsese în acel alt loc: Biblioteca Publică din Derry.

Rămase în faţa ei un minut sau două, cu mâinile încă în buzunare. Nu se schimbase; îi admira contururile acum la fel de mult ca pe vremuri. Asemenea atâtor clădiri de piatră ce fuseseră bine proiectate, reuşea să deruteze ochiul ce o observa îndeaproape cu felurite contradicţii: masivitatea sa stâncoasă era oarecum echilibrată de delicateţea arcadelor şi a coloanelor zvelte; arăta sigură ca un seif de bancă, dar şi suplă şi curată (mă rog, *era* suplă după stilul clădirilor din oraş, mai ales al celor înălţate la începutul secolului, iar

ferestrele, zăbrelite cu gratii înguste de fier, erau graţioase şi rotunjite). Aceste contradicţii o salvau de urâţenie, iar Ben nu era în întregime surprins să simtă un val de iubire pentru acel loc.

Nu se schimbaseră multe pe Costello Avenue. Privind în lungul străzii, văzu Derry Community House şi se pomeni întrebându-se dacă piaţa de pe Costello Avenue se mai afla încă în locul unde strada, care mergea în semicerc, reîntâlnea Kansas Street.

Străbătu gazonul bibliotecii, abia observând că ghetele sale de gală se udau, pentru a arunca o privire pasajului aceluia vitrat dintre secţia adulţilor şi Biblioteca pentru Copii. Şi el era neschimbat, iar de aici, stând foarte aproape de crengile aplecate ale unei sălcii plângătoare, putea vedea oameni trecând încoace şi încolo. Vechea desfătare îl inundă, şi pentru întâia oară uită cu adevărat cele întâmplate în încheierea reuniunii de la masă. Îşi aducea aminte cum, copil fiind, dădea ocol până în exact acelaşi loc, iarna numai brăzdându-şi drum prin zăpadă aproape până la şolduri, pentru a sta acolo uneori şi câte cincisprezece minute. Venea la asfinţit, îşi aminti el, şi din nou contrastele erau acelea care îl atrăgeau şi îl ţineau acolo cu vârfurile degetelor amorţindu-i şi zăpada topindu-se înăuntrul şoşonilor lui verzi. Petrecea în acel loc înserarea, lumea împurpurându-se de umbrele timpurii ale iernii, cerul de culoarea cenuşii la răsărit şi a chihlimbarului la apus. Era frig acolo unde stătea el, poate minus zece grade, şi un ger încă mai tăios dacă sufla vântul dinspre Maidanul îngheţat, aşa cum se întâmplă adesea.

Acolo însă, la nici patruzeci de iarzi distanţă de locul unde stătea, oamenii umblau în cămaşă. Acolo, la mai puţin de patruzeci de iarzi de el, se afla o cale tubulară de lumină albă şi strălucitoare, răspândită de tuburile fluorescente de deasupra. Copii mici chicoteau, liceeni îndrăgostiţi se ţineau de mână (iar dacă bibliotecara îi vedea, le spunea să înceteze). Era un lucru magic, magic într-un sens bun, pe

care el fusese pe atunci prea tânăr ca să-l pună pe seama unor fenomene atât de prozaice ca energia electrică şi încălzirea cu păcură. Vraja era acel cilindru iradiind de lumină şi viaţă ce făcea legătura între două clădiri întunecate precum o linie-a-vieţii, vraja exista în a-i privi pe oameni străbătându-l peste câmpul înzăpezit şi întunecat, neatinşi nici de frig, nici de beznă. Îi făcea fermecători şi dumnezeieşti.

Într-un târziu avea să plece (aşa cum făcea acum) şi să dea ocol clădirii până la poarta din faţă (aşa cum făcea acum), dar întotdeauna se oprea şi mai arunca o privire în urmă (aşa cum făcea acum) înainte ca mătăhălosul colţ de piatră al Bibliotecii pentru Adulţi să-i taie vederea spre ombilicul acela delicat.

Amuzat cu tristeţe de durerea nostalgică dimprejurul inimii, Ben urcă treptele spre uşa bibliotecii, se opri o clipă pe veranda îngustă, imediat în spatele coloanelor, întotdeauna atât de înalte şi răcoroase, oricât ar fi fost ziua de fierbinte. Apoi deschise uşa din fier forjat cu fanta pentru cărţi în mijloc şi intră în holul tăcut.

Tăria amintirii aproape că-l buimăci un moment, în timp ce păşea în lumina blândă a globurilor de sticlă agăţate sub tavan. Forţa nu era de natură fizică – nu ca un pumn în falcă sau o palmă. Se înrudea mai curând cu senzaţia aceea bizară a timpului îndoindu-se peste el însuşi, pe care oamenii o numesc, în lipsa unui termen mai potrivit, *déjà-vu*. Ben mai avusese acest simţământ şi înainte, dar niciodată nu-l izbise cu o asemenea putere derutantă; un moment, două, rămase lângă uşă, simţindu-se literalmente pierdut în timp, nesigur cu adevărat ce vârstă avea. Treizeci şi opt de ani sau unsprezece?

Iată aceeaşi linişte murmurândă, spartă doar de câte o şoaptă ocazională, sunetul stins făcut de vreo bibliotecară care ştampila cărţi sau avize de întârziere, foşnetul în surdină al ziarelor sau al paginilor de reviste. Îndrăgise calitatea luminii, atunci ca şi acum. Cădea oblic prin

ferestrele înalte, cenuşie ca o aripă de porumbel în după-amiaza aceea ploioasă, lumină întrucâtva somnolentă şi adormitoare totodată.

Parcurse pardoseala întinsă, cu linoleumul ei în modele negre şi roşii ros aproape complet, încercând, aşa cum încercase întotdeauna pe vremuri, să îşi înăbuşe zgomotul paşilor – Biblioteca pentru Adulţi se înălţa la mijloc într-o cupolă, şi toate sunetele erau amplificate.

Văzu că scările circulare de fier ce duceau spre rafturi erau încă la locul lor, câte una de fiecare parte a biroului principal în formă de potcoavă, dar mai văzu şi un mic lift-colivie ce fusese adăugat într-un oarecare moment al celor douăzeci şi cinci de ani de când el şi mămica lui se mutaseră. Părea un fel de uşurare – şi împlânta un ic în sentimentul acela sufocant de *déjà-vu.*

Se simţea ca un intrus străbătând planşeul larg, un spion dintr-o altă ţară. Se tot aştepta ca bibliotecara de la birou să ridice capul, să-l privească, iar apoi să-l provoace pe un ton limpede, răsunător, care ar fi sfărâmat concentrarea tuturor cititorilor prezenţi, focalizând toţi ochii spre el: *Dumneata! Da, dumneata! Ce cauţi aici? N-ai nicio treabă! Eşti de Afară! Eşti de Dinainte! Pleacă înapoi de unde-ai venit! Pleacă înapoi în clipa asta, până nu chem poliţia!*

Ridică într-adevăr privirea o fată tânără, drăguţă, iar preţ de-un absurd moment lui Ben i se păru că închipuirea-i chiar avea să se împlinească, şi inima-i săltă în gât când ochii ei albaştri şi spălăciţi îi întâlniră pe ai lui. Apoi trecură mai departe, cu indiferenţă, iar Ben constată că putea umbla din nou. Dacă era spion, nu fusese descoperit.

Trecu pe sub bucla uneia dintre scările de fier forjat înguste şi aproape sinucigaş de abrupte, în drum spre coridorul ce ducea către Biblioteca pentru Copii, şi se amuză să constate (abia după ce o făcuse) că păşise pe o altă veche cărare a comportării lui din copilărie.

Ridicase privirea, sperând, aşa cum sperase băiat fiind, că va vedea o fată în fustă coborând treptele, îşi amintea

(*acum* îşi amintea) cum privise în sus fără absolut niciun motiv, într-o zi, pe când avea opt sau nouă ani, şi se trezise privind drept sub fusta cloş a unei liceene drăguţe, observându-i lenjeria roz curată. Aşa cum lucirea bruscă a razei de soare pe brăţara de la glezna lui Beverly Marsh îi înfipsese în inimă o săgeată de sentiment mult mai primitiv decât simpla iubire sau afecţiune, în ultima zi de şcoală din vara anului 1958, la fel îl afectase şi vederea chiloţilor acelei fete de liceu; îşi aducea aminte cum se aşezase la o masă în Biblioteca pentru Copii, gândindu-se la priveliştea aceea neaşteptată aproape douăzeci de minute, cu fruntea şi obrajii înfierbântaţi, cu o carte despre istoricul trenurilor deschisă în faţa lui şi necitită, cu penisul ca o rămurică ţeapănă în pantaloni, rămurică ce-şi înfipsese rădăcinile până adânc în pântece. Fantazase despre el şi ea căsătoriţi, locuind într-o căsuţă la periferia oraşului, dedându-se unor plăceri din care nu înţelegea mai nimic.

Simţămintele îi trecuseră aproape la fel de brusc pe cât apăruseră, dar niciodată nu mai trecuse pe sub scară fără a se uita în sus. Niciodată nu mai văzuse altceva la fel de interesant sau impresionant (o dată, o cucoană grasă, trudind în jos cu greoaie grijă, îl făcuse să-şi mute grăbit privirea dinspre *acea* priveliştе, simţindu-se ruşinat, ca un violator), dar obiceiul dăinuise – şi o făcuse iarăşi acum, om în toată firea.

Străbătu încet culoarul vitrat, observând între timp şi alte schimbări: abţibilduri galbene pe care scria „OPEC JUBILEAZĂ CÂND IROSIŢI ENERGIA ELECTRICĂ, AŞA CĂ ECONOMISIŢI UN WATT!” fuseseră lipite lângă comutatoare. Când intră în lumea aceea redusă la scară, cu măsuţe şi scăunaşe din lemn blond, lumea aceea unde ţâşnitoarea de băut nu avea decât un metru înălţime, tablourile înrămate de pe peretele din fund nu-i mai reprezentau pe Dwight Eisenhower şi Richard Nixon, ci pe Ronald Reagan şi George Bush – Reagan, îşi aminti Ben, fusese prezentator la *GE Theater* în anul când Ben

absolvise clasa a cincea, iar George Bush încă nu împlinise treizeci de ani.

Dar…

Acea senzaţie de *déjà-vu* îl năpădi iar. Era neajutorat în faţa ei, iar de astă dată simţea groaza surdă a omului care în sfârşit îşi dă seama, după o jumătate de oră de plescăieli zadarnice, că malul nu se apropie, iar el se îneacă.

Era ora poveştilor, şi, în colţ, un grup de vreo duzină de micuţi, aşezaţi solemn pe scăunelele lor dispuse în semicerc, ascultau.

— Cine face tropa-trop pe podeţul meu? spunea bibliotecara pe tonul jos şi mârâitor al refrenului din poveste, iar Ben îşi spuse: *Când o să ridice capul, voi vedea că e domnişoara Davies, da, va fi domnişoara Davies şi nu va arăta nici măcar cu o zi mai bătrână…*

Dar, când femeia înălţă capul, văzu că era mult mai tânără decât fusese chiar şi pe-atunci domnişoara Davies.

Unii dintre copii îşi duseră mâna la gură şi chicotiră, dar alţii nu făceau altceva decât să o privească, ochii lor reflectând eterna fascinaţie a basmului: i se va veni de hac monstrului… sau acesta se va ospăta?

— Eu, Ieduţul Bosumflat, fac tropa-trop pe podeţul tău, continuă bibliotecara, iar Ben, palid, trecu prin dreptul ei.

Cum se poate să fie aceeaşi poveste? Exact aceeaşi poveste? Ar trebui să cred că nu-i decât o coincidenţă? Pentru că nu… Fir-ar să fie, pur şi simplu nu cred!

Se aplecă spre ţâşnitoare încovoindu-se atât de adânc, încât se simţea ca Richie făcându-şi un număr al lui de temenele.

Ar trebui să vorbesc cu cineva, îşi spuse el, uitând de panică. *Cu Mike… Bill… Cu cineva. Chiar contopeşte cineva sau ceva trecutul şi prezentul aici la un loc sau doar îmi închipui? Pentru că, dacă nu, nu-s sigur c-am bătut palma chiar pentru aşa ceva. Nu…*

Privi la masa de recepţie, iar inima păru să i se oprească în piept o clipă, înainte de-a o lua la galop cu viteză îndoită.

Afişul era simplu, ţeapăn… Şi cunoscut. Spunea doar atât:

„NU UITAŢI STINGEREA.
7 după-amiaza
DEPARTAMENTUL POLIŢIEI DERRY”

În clipa aceea toate părură să i se limpezească în minte – răsăriră într-o sinistră străfulgerare de lumină şi pricepu că votul pe care-l făcuseră era o glumă. Nu exista punct de întoarcere, niciodată nu existase. Se aflau pe un drum prestabilit, ca drumul memoriei ce-l făcuse să ridice ochii la trecerea pe sub scara ce ducea la rafturi. Aici în Derry exista un ecou, un ecou al morţii, şi tot ce puteau spera era ca acel ecou să se poată schimba în folosul lor destul cât să le permită măcar să scape cu viaţă.

— Hristoase, murmură şi-şi frecă obrazul cu palma, apăsat.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă un glas lângă cotul lui, făcându-l să tresară puţin.

Era o fată de vreo şaptesprezece ani, cu părul blond-închis legat în elasticuri, spre a-i lăsa liberă faţa drăguţă, de liceană. O asistentă de bibliotecă, fireşte; le foloseau şi în 1958, eleve şi elevi de liceu care puneau cărţile la loc în raft, le arătau copiilor cum se foloseşte catalogul, discutau referate de lectură şi teme pentru şcoală, îi ajutau pe cititorii derutaţi cu notele de subsol şi bibliografiile. Plata era jalnică, dar se găseau întotdeauna tineri dornici s-o facă. Era o muncă plăcută.

Amintindu-şi toate acestea şi descifrând puţin mai atent expresia amabilă, dar întrebătoare a fetei, îi reveni gândul că nu mai aparţinea cu adevărat acelui loc – era un uriaş în ţara piticilor. Un intrus! În Biblioteca pentru Adulţi se simţea incomodat de posibilitatea ca vreo persoană să se uite la el sau să-i vorbească, dar aici îi apărea ca un fel de uşurare. Pe de o parte, se dovedea astfel că e totuşi om mare, iar faptul că fata, vizibil, nu purta sutien pe sub cămaşa ei subţire stil Western era, de asemenea, mai mult o

eliberare decât un fapt aţâţător: dacă mai era nevoie de vreo dovadă că se aflau în anul 1985, nu în 1958, vârfurile clar reliefate ale sânilor ei prin ţesătura cămăşii o dovedeau cu prisosinţă.

— Nu, mulţumesc, răspunse el, iar apoi, fără absolut niciun motiv pe care să-l poală înţelege, se auzi pe el însuşi adăugând: îmi căutam fiul.

— Oh? Cum îl cheamă? Poate că l-am văzut, zâmbi fata. Îi cunosc pe majoritatea copiilor.

— Se numeşte Ben Hanscom, spuse Ben, dar nu-l văd pe-aici.

— Spuneţi-mi cum arată şi am să-i transmit un mesaj, dacă doriţi.

— Păi, făcu Ben, acum stingherit şi începând a-şi dori să nu fi deschis discuţia, e solid şi arată cam ca mine. Dar nu-i nicio problemă, domnişoară. Dacă-l vedeţi, spuneţi-i doar că tăticul lui a trecut pe-aici în drum spre casă.

— Îi spun, zise ea şi zâmbi, dar zâmbetul nu-i cuprinse şi ochii, iar Ben se lămuri deodată că nu venise să-i vorbească din simplă politeţe şi dorinţă de a-l ajuta.

Întâmplător, era asistentă la Biblioteca pentru Copii a unui oraş unde nouă copii fuseseră asasinaţi într-un interval de opt luni. Vezi un om ciudat în lumea asta micşorată la scară unde adulţii rareori intră, doar ca să-şi lase copiii sau să şi-i ia acasă. Eşti bănuitor… Desigur.

— Vă mulţumesc, îi oferi el un surâs pe care îl spera încurajator, după care ieşi din încăpere.

Străbătu coridorul înapoi spre Biblioteca pentru Adulţi şi se duse la birou pradă unui impuls pe care nu-l înţelegea… Dar în după-amiaza aceea stabiliseră să-şi urmeze impulsurile, nu-i aşa? Să dea curs impulsurilor şi să vadă încotro îi poartă.

Pancarta cu numele de pe masa recepţiei o identifica pe tânăra şi drăguţa bibliotecară ca fiind Carole Danner. În spatele ei, Ben putu vedea o uşă cu geam mai; pe acesta

erau înscrise cuvintele „MICHAEL HANLON, BIBLIOTECAR-ŞEF”

— Vă pot fi de folos? întrebă domnişoara Danner.

— Cred că da. Adică sper că da. Aş dori să-mi fac fişă la bibliotecă.

— Foarte bine, spuse ea şi luă un formular. Locuiţi în Derry?

— În momentul de faţă, nu.

— Adresa de acasă, atunci?

— Rural Star Route 2, Hemingford Home, Nebraska.

Tăcu un moment, puţin amuzat de privirea ei mirată, după care preciză și codul:

— 59341.

— Asta-i o glumă, domnule Hanscom?

— Câtuşi de puţin.

— Atunci, vă mutaţi în Derry?

— Nu, nu am asemenea planuri.

— E o cale lungă pentru a veni să împrumutaţi cărţi, nu-i aşa? În Nebraska nu sunt biblioteci?

— E mai mult o chestie sentimentală, răspunse Ben.

Ar fi crezut că a-i spune asta unei străine era jenant, dar descoperi că nu era.

— Am copilărit în Derry, înţelegeţi. Acum vin aici prima oară de atunci. M-am plimbat să văd ce s-a schimbat şi ce nu. Şi deodată mi-a trecut prin minte că am petrecut aici cam zece ani din viaţă, între trei şi treisprezece ani, şi n-am niciun obiect care să-mi aducă aminte de acei ani. Nici măcar o carte poştală. Am avut câţiva dolari de argint; dar pe unul l-am pierdut, iar restul i-am dăruit unui prieten. Cred că ceea ce vreau e o amintire din copilărie. E cam târziu, dar nu se zice că mai bine mai târziu decât niciodată?

Carole Danner zâmbi, iar surâsul îi preschimbă faţa, făcându-i-o din drăguţă de-a dreptul frumoasă.

— Cred că e absolut încântător. Dacă aţi dori să răsfoiţi prin cărţi încă zece-cincisprezece minute, voi avea fişa gata

când reveniţi la birou.

Ben rânji vag:

— Cred că am de plătit o taxă, spuse el. Nu locuiesc în oraş şi…

— Aţi avut fişă când eraţi mic?

— Sigur că da, zâmbi Ben. Cu excepţia prietenilor, cred că fişa aia la bibliotecă era cea mai importantă…

— Ben, vrei să vii până aici? strigă deodată o voce, retezând tăcerea din bibliotecă precum un bisturiu.

Se răsuci, tresărind vinovat aşa cum fac oamenii când cineva strigă într-o bibliotecă. Nu văzu niciun cunoscut… Iar o clipă mai târziu observă că nimeni nu ridicase capul sau nu dăduse vreun semn de surprindere ori nemulţumire. Bătrânii continuau să-şi citească exemplarele din *Derry News*, *Globe, National Geographic, Time, Newsweek, U.S. News & World Report*. La mesele din sala de lectură, două eleve de liceu îşi ţineau netulburate capetele alături deasupra unui teanc de hârtii şi a unui maldăr de cartele. Câţiva cititori parcurgeau netulburaţi titlurile cărţilor din rafturile însemnate „PROZĂ CONTEMPORANĂ – ÎMPRUMUTURI DE ŞAPTE ZILE” Un bătrân cu o bonetă de şofer ridicolă şi cu pipa stinsă între dinţi frunzărea mai departe o ediţie folio a schiţelor lui Luis de Vargas. Se întoarse din nou spre tânăra femeie, care îl privea nedumerită.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Ben, zâmbind. Mi se păruse c-aud ceva. Cred că avionul m-a scos din ritm mai tare decât m-aşteptam. Ce ziceaţi?

— Păi, de fapt *dumneavoastră* ziceaţi. Dar voiam să adaug că, dacă aţi avut fişa când locuiaţi aici, numele dumneavoastră figurează încă în dosare. Acum păstrăm totul, pe microfilme. S-au mai schimbat lucrurile pe-aici de când aţi plecat.

— Aşa e. S-au schimbat multe în Derry… Dar tot atât de multe par să fi rămas la fel.

— Oricum, vă pot căuta fişa şi vă fac o reînnoire. Nu vă costă nimic.

— Ar fi grozav, spuse Ben, şi, înainte de-a putea adăuga vreun cuvânt de mulţumire, vocea aceea sfâşie iar liniştea sacramentală a bibliotecii, mai sonoră acum, cu veselie ameninţătoare:

— *Vino sus, Ben! Vino sus, puţoi gras ce eşti! Asta-i Viaţa Ta, Ben Hanscom!*

Ben îşi drese glasul.

— V-aş fi îndatorat.

— Nicio problemă, îl asigură fata şi înclină cochet capul. S-a mai încălzit afară?

— Puţin. De ce?

— Aţi cam…

— *Ben Hanscom a făcut-o!* zbieră vocea; venea de undeva de sus – dinspre rafturi venea. *Ben Hanscom a omorât copiii! Prindeţi-l! Puneţi mâna pe el!*

— … transpirat, încheie ea.

— Zău? zise el cu un aer idiot.

— V-o rezolv imediat.

— Mulţumesc.

Fata se îndreptă spre vechea maşină de scris Royal din colţul biroului.

Ben se îndepărtă încet, cu inima bătându-i în piept ca o tobă. Da, îl treceau sudorile; simţea transpiraţia prelingându-i-se pe frunte, la subsuori, încleindu-i părul de pe piept. Privi în sus şi îl văzu pe Pennywise Clovnul stând în vârful scării din stânga, cu ochii la el. Faţa îi era albă de vopsea. Buzele-i sângerau ruj într-un rânjet ucigaş. Unde ar fi trebuit să-i fie ochii n-avea decât orbite goale. Într-o mână ţinea un snop de baloane, o carte în cealaltă şi îi făcea semn lui Ben să se apropie de el.

Nu e un clovn, îşi spuse Ben. *E Monstrul. Stau aici în mijlocul rotondei din Biblioteca Publică Derry, într-o după-amiază târzie din primăvara anului 1985, sunt om în toată*

firea şi sunt faţă în faţă cu cel mai mare coşmar din copilăria mea. Sunt faţă în faţă cu Monstrul.

— Hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. N-am să-ţi fac niciun rău. Am o carte pentru tine! O carte… Şi un balon! Hai sus!

Ben deschise gura să-i răspundă *Nu eşti întreg la minte dacă-ţi închipui că am să urc la tine*, şi deodată-şi dădu seama că, dacă va face asta, toţi cei de faţă se vor uita la el, toţi cei de faţă se vor întreba: *Cine-i nebunul ăsta?*

— Oh, ştiu că nu-mi poţi răspunde, strigă Pennywise şi chicoti. Aproape că te-am prostit totuşi, nu? „Scuzaţi, domnule, nu cumva îl aveţi pe Prinţul Albert la cutie?… Da?… Mai bine daţi-i drumul, sărmanul!” „Scuzaţi, coniţă, vă merge frigiderul?… A, da?… Atunci, de ce nu fugiţi după el să-l prindeţi?”

Clovnul de pe palier îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în hohote stridente. Ecoul râsului său vui în cupola rotondei ca un stol de lilieci negri, iar Ben abia se abţinu să-şi astupe urechile, cu preţul unui cumplit efort de voinţă.

— Acum hai sus, Ben, îl chemă Pennywise. Să stăm de vorbă. Pe teren neutru. Ce zici?

Nu urc eu acolo, gândi Ben. *Când voi veni la tine în sfârşit, n-o să-ţi prea convină că mă vezi, cred. Te vom ucide.*

Clovnul râse zbierat:

— Să mă ucideţi? Să mă *ucideţi?*

Şi deodată, în chip oribil, vocea sa deveni vocea lui Richie Tozier – nu vocea *lui*, ci a lui Richie Tozier făcându-şi Vocea Negrişorului:

— Nu m-omorî, conaşu’, o să fiu un neg’u cumsăcade, nu-l ucide p-ist băiet neg’u, Clăiţă!

Apoi, iarăşi râsul dement.

Tremurând, alb la faţă, Ben străbătu centrul cu ecouri al Bibliotecii pentru Adulţi. Simţea că nu peste mult timp va voma. Se opri în faţa unui raft cu cărţi şi scoase una la întâmplare, cu o mână ce-i tremura rău. Degetele sale reci frunzăriră paginile.

— E singura ta şansă, Clăiţă! strigă vocea din spate şi de deasupra lui. Pleacă din oraş. Pleacă înainte să se-ntunece, în seara asta. La noapte o să mă iau după tine… După tine şi după ceilalţi. Eşti prea bătrân ca să mă mai opreşti, Ben. *Toţi* sunteţi prea bătrâni ca să faceţi altceva decât să vă scurtaţi zilele. Plecaţi, Ben. Vreţi ca la noapte să vedeţi asta?

Ben se întoarse încet, continuând să ţină cartea în mâinile reci ca gheaţa. Nu voia să se uite, dar părea că o mână invizibilă, sub bărbie, îi dădea capul tot mai în sus, şi mai în sus, şi mai sus.

Clovnul dispăruse. Dracula stătea în capul scării din stânga, dar nu era un Dracula de film; nu era Bela Lugosi, nici Christopher Lee, nici Frank Langella, sau Francis Lederer, sau Reggie Nalder. Acolo stătea o arătare bătrânicioasă, cu chipul ca o rădăcină noduroasă. Avea pielea de un alb-cadaveric, ochii roşii-purpurii, de culoarea unor cheaguri de sânge. Mandibula îi spânzura moale, dezvăluind o gură plină de lame Gillette înfipte în gingii sub felurite unghiuri; parcă ai fi privit într-un labirint al morţii, labirint căptuşit cu oglinzi unde un singur pas greşit te putea tăia în două.

— CÂÂÂ-RANŢ! zbieră, iar fălcile i se închiseră cu un clănţănit.

Din gură îi ţâşni sângele într-un şuvoi roşu-negricios. Bucăţele de buze sfârtecate căzură pe mătasea albă şi strălucitoare a cămăşii elegante, lunecând în jos pe piept, cu dâre băloase de sânge.

— *Ce-a văzut Stan Uris înainte de-a muri?* ţipă în jos spre el vampirul de pe galerie, râzând prin gaura însângerată a gurii. Pe Prinţul Albert la cutie? Pe Davy Crockett, Regele Frontierei Sălbatice? Ce-a văzut Ben? Vrei să vezi şi tu? Ce-a văzut? Ce-a văzut?

Apoi iar râsul acela ca un scrâşnet, iar Ben ştiu că imediat va zbiera şi el, da, n-avea nicio putere să-şi oprească urletul. Sângele şiroia de pe palier într-un torent

îngrozitor. O picătură aterizase pe mâna cocârjată de artrită a unui bătrân care citea *The Wall Street Journal.* Se prelingea printre nodurile degetelor, fără a fi văzută sau simţită.

Ben trase adânc aer în piept, convins că va urma urletul, de neconceput în liniştea după-amiezii de primăvară cu bură blândă, înspăimântător ca o lovitură de stilet... Sau o gură plină cu lame de ras.

Dar ceea ce-i ieşi pe gură, într-o goană zgâlţâită şi inegală, rostite în loc de-a fi urlate, rostite cu glas scăzut ca o rugăciune, au fost următoarele cuvinte:

— Am făcut plumbi din el, fireşte. Am făcut plumbi din dolarul de argint.

Domnul cu tichie de şofer care examinase schiţele lui de Vargas ridică o privire tăioasă.

— Prostii, spuse el.

Acum oamenii *ridicară* ochii; cineva şuieră:

— Sssşt! către bătrân, pe un ton nemulţumit.

— Scuzaţi-mă, murmură Ben cu voce joasă, tremurătoare; era vag conştient că faţa îi era acum scăldată de sudoare şi că avea cămaşa lipită de trup. Gândeam cu voce tare…

— Prostii, repetă bătrânul domn, mai sonor. Nu se pot face gloanţe din dolari de argint. Concepţie eronată, dar comună. Poveşti de gang. Problema e greutatea specifică…

Deodată femeia, domnişoara Danner, se afla lângă ei.

— Domnule Brockhill, va trebui să faceţi linişte, spuse ea cu destulă amabilitate. Lumea citeşte…

— Omului îi e rău, o întrerupse brusc Brockhill şi reveni la cartea sa. Dă-i o aspirină, Carole.

Carole Danner îl privi pe Ben şi faţa i se ascuţi de îngrijorare:

— Vă e rău, domnule Hanscom? Ştiu că e cumplit de nepoliticos să vă spun, dar arătaţi groaznic.

Ben spuse:

— Am… Am mâncat la prânz mâncare chinezească. Nu cred că mi-a căzut tocmai bine.

— Dacă vreţi să vă-ntindeţi, avem o canapea în biroul domnului Hanlon. Aţi putea…

— Nu. Mulţumesc, dar nu.

Ceea ce dorea nu era să se întindă, ci s-o întindă naibii din Biblioteca Publică Derry. Ridică privirea spre galerie. Clovnul dispăruse. Vampirul dispăruse. Dar, legat de balustrada joasă din fier forjat ce înconjura palierul, se găsea un balon. Pe suprafaţa sa umflată erau scrise cuvintele: *„O ZI BUNĂ! LA NOAPTE MORI!”*

— E gata fişa, spuse ea, punându-i pe braţ o mână nesigură. O mai doriţi, domnule?

— Da, vă mulţumesc, răspunse Ben şi inspiră adânc, cutremurat, îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate.

— Sper doar că nu e toxiinfecţie alimentară.

— N-ar merge, spuse domnul Brockhill, fără să-şi ridice ochii din album şi fără să-şi scoată pipa stinsă din colţul gurii. Poveşti pentru copii. Glonţul s-ar da peste cap.

Şi, vorbind iar fără să ştie dinainte că o face, Ben spuse:

— *Plumbi*, nu gloanţe. Ne-am dat seama aproape pe loc că n-am putea face gloanţe. Vreau să zic nu eram decât nişte puşti. Eu am venit cu ideea să…

— *Şşşst!* făcu iar cineva.

Brockhill îi aruncă lui Ben o privire uşor mirată, păru cât pe ce să vorbească, apoi îşi văzu de schiţele lui.

La birou, Carole Danner îi întinse un cartonaş portocaliu cu sigla „BIBLIOTECA PUBLICĂ DERRY” întipărită în partea de sus. Derutat, Ben îşi dădu seama că era prima sa fişă la bibliotecă de când era adult. Cea pe care o avusese în copilărie era galbenă ca un canar.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să vă întindeţi, domnule Hanscom?

— Mă simt puţin mai bine, mulţumesc.

— Sigur?

Izbuti un zâmbet:

— Sunt sigur.

— Chiar arătaţi ceva mai bine, zise tânăra, dar o rosti cu îndoială, înţelegând că era lucrul cel mai potrivit pe care îl putea spune.

Apoi introduse o carte sub dispozitivul cu microfilme pe care-l foloseau în ultima vreme la înregistrarea împrumuturilor de cărţi, iar Ben simţi o undă de amuzament aproape isteric. *E cartea pe care am înhăţat-o din raft când clovnul a început să vorbească cu Vocea Negrişorului*, îşi dădu el seama. *Crede că voiam s-o citesc. Mi-am făcut primul împrumut din Biblioteca Publică Derry în douăzeci şi cinci de ani, şi nici măcar nu ştiu ce carte e. Mai mult, nici nu-mi pasă. Doar lăsaţi-mă să plec de-aici, vă rog. Atât o să-mi ajungă*.

— Vă mulţumesc, spuse el, vârând cartea sub braţ.

— Chiar n-aveţi pentru ce, domnule Hanscom. Sunteţi sigur că nu v-ar prinde bine o aspirină?

— Absolut sigur, răspunse el – apoi ezită. Nu cumva ştiţi ce s-a întâmplat cu doamna Starrett? Barbara Starrett? Ea era bibliotecară-şefă la secţia pentru copii.

— A murit, spuse Carol Danner. Acum trei ani a avut un atac, din câte ştiu. Mare nenorocire. Era destul de tânără… Cincizeci şi opt, şi nouă, mi se pare. Domnul Hanlon a închis biblioteca în ziua aceea.

— Aha, făcu Ben şi simţi un gol căscându-i-se în inimă.

Asta se-ntâmplă când te-ntorci la cum erai, vorba cântecului. Glazura de pe tort e dulce, dar miezul e amar. Oamenii te-au uitat, sau au murit, sau şi-au pierdut părul şi dinţii; în unele cazuri descoperi că şi-au mai pierdut şi minţile. Of, grozav e să trăieşti! Hop şi-aşa.

— Îmi pare rău, spuse fata. Ţineaţi la ea, aşa-i?

— Toţi copiii ţineau la doamna Starrett, răspunse Ben şi îşi dădu seama, alarmat, că lacrimile-i erau acum foarte aproape.

— Vă…

Dacă mă mai întreabă o singură dată dacă mă simt bine, am să izbucnesc în plâns de-a binelea. Sau am să urlu.

Îşi privi ceasul şi zise:

— Chiar trebuie să fug. Vă mulţumesc c-aţi fost aşa de drăguţă.

— O zi bună vă doresc, domnule Hanscom.

Sigur. Fiindcă la noapte mor.

Ridică spre ea un deget în semn de salut şi porni spre ieşire. Domnul Brockhill îi mai aruncă o privire tăioasă şi bănuitoare.

Ridică ochii către galeria din capătul scării. Balonul continua să plutească acolo, cu sfoara legată de dantelăria din fier forjat. Acum însă inscripţia de pe el anunţa:

„EU AM OMORÂT-O PE BARBARA STARRETT!
PENNYWISE CLOVNUL”

Îşi mută privirea, simţind cum pulsul din gât o ia razna din nou. Se sili să iasă, iar lumina soarelui îl orbi – norii de deasupra începeau să se zdrenţuiască şi un soare cald de sfârşit de mai îşi arunca în jos razele piezişe, făcând ca iarba să arate ireal de verde şi bogată. Ben simţi cum inima i se uşurează. Avea senzaţia că lăsase o anume insuportabilă povară în urmă, la bibliotecă… Şi atunci privi cartea pe care o împrumutase la nimereală, iar dinţii i se încleştară cu putere, dureros.

Era *Buldozerul*, de Stephen W. Meader, una dintre cărţile pe care le scosese de la bibliotecă în ziua când plonjase pe Maidan ca să scape de Henry Bowers şi amicii săi.

Şi, că tot veni vorba de Henry, urma ghetei sale inginereşti încă se mai vedea pe coperta cărţii.

Tremurând, bâjbâind, dădu paginile până la ultima. Biblioteca trecuse pe sistemul de înregistrare microfilmată; văzuse asta. Dar tot mai exista un buzunăraş pe coperta a treia a cărţii, cu o fişă introdusă în el. Pe fiecare rând al cartonaşului era scris câte un nume urmat de ştampila

bibliotecarei, cu data de înapoiere. Privind fişa, Ben văzu următoarele:

NUMELE ABONATULUI – A SE RETURNA LA DATA INDICATĂ
Charles N. Brown – 18 MAI 58
David Hartwell – IUN. 58
Joseph Brennan – 17 IUN. 58

Şi, pe ultimul rând al fişei, propria lui semnătură de copil, scrisă cu trăsături apăsate, de creion:

Benjamin Hanscom – 9 IUL. 58

Ştampilat peste acest cartonaş, ştampilat pe forzaţul cărţii, ştampilat peste muchiile paginilor, în grosime, ştampilat iar şi iar cu o cerneală roşie şi mânjită cu semne ce semănau cu dârele de sânge, se vedea un singur cuvânt: „ANULAT”

— O, Doamne Sfinte, murmură Ben; nu ştia ce altceva să spună; asta părea să acopere întreaga situaţie. O, Doamne Sfinte, Doamne Sfinte.

Se opri în razele noi de soare, întrebându-se deodată ce se întâmplă cu ceilalţi.

2

Eddie Kaspbrak face o captură

Eddie coborî din autobuz la colţul Kansas Street cu Kossuth Lane. Kossuth era o alee care cobora colina pe un sfert de milă înainte de a se înfunda brusc în locul unde pământul sfărâmicios pornea în pantă spre Maidan. N-avea habar absolut deloc de ce alesese acel loc pentru a se da jos din maşină; Kossuth Lane nu însemna nimic pentru el şi nu cunoscuse pe nimeni în acea zonă anume din Kansas Street. I se părea însă a fi locul potrivit. Asta era tot ce ştia, dar în acel punct părea că a ajuns. Beverly coborâse din autobuz, cu o mică fluturare a mâinii, într-una, dintre staţiile de pe

Lower Main Street. Mike îşi dusese maşina înapoi la bibliotecă.

Acum, privind în urma micului şi oarecum absurdului autobuz Mercedes, se întrebă ce făcea el acolo, oprit la un obscur colţ de stradă, într-un oraş obscur, la aproape opt sute de kilometri distanţă de Myra, care fără îndoială îşi făcea pentru el griji până la lacrimi. Avu o clipă de ameţeală aproape dureroasă, îşi atinse buzunarul jachetei şi-şi aminti că-şi lăsase dramamina la Pensiune, laolaltă cu restul farmaciei. Mai avea totuşi puţină aspirină. N-ar fi ieşit *sans* aspirină, exact aşa cum n-ar fi ieşit *sans* pantaloni. Înghiţi pe uscat vreo două pastile şi o luă pe Kansas Street, gândindu-se vag că ar putea merge la Biblioteca Publică sau ar putea să traverseze spre Costello Avenue. Acum cerul începea să se lumineze, şi presupunea că ar putea merge pe jos chiar până la West Broadway, să admire vechile case în stil victorian ce se înălţau acolo în singurele cvartale cu adevărat rezidenţiale din Derry. Obişnuia să facă asta în copilărie – să se plimbe pur şi simplu pe West Broadway, fără nicio treabă, ca şi cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc. Casa familiei Mueller era aproape de colţul Witcham Street cu West Broadway, o clădire roşie cu turnuleţe pe fiecare parte şi tufe de tuia în faţă. Mueller-ii aveau un grădinar care întotdeauna îl privea pe Eddie cu ochi bănuitori, până trecea de el.

Urma apoi casa familiei Bowie, aflată la patru numere după cea a Mueller-ilor pe aceeaşi parte – unul dintre motivele, bănuia el, pentru care Greta Bowie şi Sally Mueller fuseseră atât de bune prietene în gimnaziu. Avea ţigle verzi şi, de asemenea, mici turle… Dar, câtă vreme turlele de pe casa Mueller erau tăiate pătrat, cele ale casei Bowie aveau în vârf nişte chestii comice de formă conică, amintindu-i lui Eddie de nişte tichii bondoace pentru nătăfleţi. Vara, pe gazonul lateral se găsea întotdeauna mobilă de grădină – o masă cu umbrelă vioaie galbenă deasupra, fotolii de răchită, un hamac din frânghie întins

între doi copaci. Mai era mereu şi un joc de crichet instalat în spate. Eddie o ştia, cu toate că nu fusese niciodată invitat acasă la Greta să joace crichet. Trecând ca din întâmplare prin faţa casei (ca şi cum ar fi fost în drum spre vreun alt loc), Eddie auzea uneori ţăcănitul bilelor, râsete, gemete când bila cuiva era „trimisă la ceruri” Odată o văzuse pe Greta însăşi, cu o limonadă într-o mână şi ciocănelul de crichet în cealaltă, arătând zveltă şi drăguţă mai presus de cuvintele tuturor poeţilor (până şi umerii ei arşi de soare i se păreau minunat de drăgălaşi lui Eddie Kaspbrak, care pe atunci avea nouă ani), ducându-se după bilă, care-i fusese „trimisă la ceruri”; ricoşase dintr-un copac şi astfel o adusese pe Greta în faţa ochilor lui Eddie.

Se îndrăgostise puţin de ea în ziua aceea – părul ei blond-strălucitor cădea pe umerii rochiei de un albastru-proaspăt. Privi în jur şi, o clipă, băiatul crezu ca-l văzuse, dar se dovedi că nu era aşa, deoarece, când el ridică mâna într-un timid semn de salut, ea nu o ridică pe a ei ca răspuns, ci doar aruncă bila la loc pe gazonul din spate şi o luă apoi la fugă după ea. Eddie îşi văzuse de drum fără niciun resentiment faţă de salutul rămas fără răspuns (credea sincer că fără îndoială nu-l văzuse) sau pentru faptul că nu fusese invitat niciodată să participe la partidele de crichet, sâmbăta după-amiază: de ce să-l invite o fată frumoasă ca Greta Bowie pe un băiat ca el? Avea pieptul îngust, astmatic şi mutră de şoarece înecat.

Mda, îşi spuse el, *plimbându-se fără ţintă înapoi spre Kansas Street, ar fi trebuit să mă duc pe West Broadway şi să mă uit iar la toate casele alea… A familiei Mueller, a familiei Bowie, a doctorului Hale, a familiei Tracker…*

Şirul gândurilor i se frânse brusc la acest ultim nume, pentru că – vorbeşti de lup! – acolo şi era, în faţa Depoului de Camioane al fraţilor Tracker.

— Tot aici, spuse cu glas tare Eddie şi râse. Golanu’!

Casa de pe West Broadway care le aparţinea lui Phil şi Tony Tracker, o pereche de burlaci pe viaţă, era probabil

cea mai adorabilă dintre vilele mari de pe acea stradă, o clădire victoriană de un alb-imaculat, cu peluze verzi şi ronduri mari de flori ce se destrăbălau (într-un chip migălos controlat, fireşte) cât erau primăvara şi vara de lungi. Aleea casei era asfaltată proaspăt în fiecare toamnă, astfel că rămânea permanent neagră ca o oglindă întunecată, ardeziile de pe numeroasele pante ale acoperişului erau întotdeauna de un verde-mentă perfect ce se asorta cu gazonul, iar oamenii se opreau uneori să fotografieze ferestrele cu sprosuri, care erau foarte vechi şi absolut remarcabile.

— Doi bărbaţi care-şi dau atâta osteneală să ţină o casă atât de drăguţă trebuie că-s pederaşti, spusese odată mama lui Eddie oarecum iritată, iar băiatul nu îndrăznise să-i ceară lămuriri.

Depoul de Camioane era opusul casei Tracker de pe West Broadway. Consta dintr-o clădire joasă de cărămidă; cărămizile erau vechi şi pe alocuri sfărâmate, nuanţa lor portocaliu-murdară închizându-se spre un negru de funingine la temelia construcţiei. Ferestrele erau uniform jegoase, cu excepţia unui locşor circular pe unul dintre ochiurile inferioare de la biroul dispecerului. Acel unic ochi fusese menţinut curat de către copiii dinaintea lui Eddie, căci dispecerul ţinea deasupra mesei un calendar *Playboy*. Niciun băiat nu venea să joace baseball în curtea din dos fără a se opri mai întâi să şteargă geamul cu mănuşa de prins şi să examineze afişul lunii.

Depoul era înconjurat pe trei laturi de o întindere prunduită. Trailere de mare distanţă – „Jimmy-Pete”-uri, „Kenworth”-uri şi „Rio”-uri –, inscripţionate toate cu „TRACKER BROS. DERRY NEWTON PROVIDENCE HARTFORD NEW YORK”, stăteau uneori acolo într-o abundenţă dezordonată şi încâlcită. Câteodată erau asamblate, iar alteori nu erau decât cabine sau containere, stând în tăcere pe roţile dinapoi şi pe cricurile de susţinere.

Fraţii îşi ţineau camioanele afară din curte, în spatele clădirii, cât puteau mai mult, fiindcă amândoi erau înnebuniţi după baseball şi le plăcea ca puştii să vină acolo şi să joace. Phil Tracker conducea personal camionul, aşa că băieţii îl vedeau doar rareori, dar Tony Tracker, un bărbat cu braţe enorme ca nişte lespezi şi un burdihan pe potrivă, ţinea registrele şi dosarele, iar Eddie (care nu juca niciodată – maică-sa i-ar fi făcut de petrecanie dacă ar fi auzit că joacă baseball, alergând prin tot locul şi umplându-şi cu praf plămânii delicaţi, riscând picioare rupte, contuzii şi Dumnezeu mai ştia ce) se deprinsese să-l aibă înaintea ochilor. Era un element fix al verii, pentru Eddie glasul său făcând parte din meciuri în egală măsură cu cel de mai târziu al lui Mel Allen: Tony Tracker, masiv, dar oarecum fantomatic, cu cămaşa albă licărindu-i pe măsură ce cobora asfinţitul de vară şi licuricii începeau să presare ghergheful văzduhului cu dantela lor de luminiţe, răcnind: *Tre’ să treci sub mingia aia ’nainte să po’ s-o prinzi, Roşcatule…! Ţi-ai luat ochiul’ dupe mingie, Juma-de-Cană! Nu po’ să pocneşti drăcia dacă nu te uiţi la ea!… Dă-te, băi, Copită! Dacă nu-ţi dai tălpile din faţa lu’ doiu, în veci n-o să-ţi ţie coada!*

Niciodată nu i se adresa vreunuia pe nume, îşi aminti Eddie. Întotdeauna erau: hei, Roşcovane, hei, Blondule, hei, Patru-Ochiuri, hei Juma-de-Cană. Niciodată nu era minge, era ming*ie*. Niciodată nu era bătător, era întotdeauna ceva numit de Tony Tracker un „cenuş-mâner”, ca în „în veci n-oi pocni mingia aia dacă nu te-neci cu cenuş-mâneru’, băi, Copită”

Rânjind, Eddie se apropie câţiva paşi… Apoi zâmbetul i se şterse. Clădirea prelungă de cărămidă unde se prelucrau comenzile, se reparau camioanele şi se depozitau pe termen scurt mărfurile era acum tăcută, cufundată în întuneric. Prin pietriş creşteau buruieni, şi nu se vedeau camioane în niciuna dintre curţile laterale… Doar o singură cabină, cu laturile ruginite şi fără luciu.

Apropiindu-se şi mai mult, văzu că în fereastră era pus anunţul „DE VÂNZARE” al unui intermediar.

Tracker s-a retras din afaceri, îşi spuse, cuprins de tristeţea ce îi însoţea gândul… Ca şi cum ar fi murit cineva. Acum îi părea bine că nu se îndreptase spre West Broadway. Dacă fraţii Tracker se dăduseră la fund – fraţii Tracker, care păreau veşnici – ce se putuse întâmplă pe strada aceea pe unde-i plăcea atât de mult să se plimbe când era copil? Îşi dădu seama stânjenit că nu dorea să ştie. Nu voia s-o vadă pe Greta Bowie cu fire albe în păr, cu şoldurile şi picioarele îngroşate de prea mult şezut, prea mult mâncat şi prea mult băut; era mai bine – mai sigur – să păstreze pur şi simplu distanţa.

Asta ar fi trebuit să facem toţi – să păstrăm pur şi simplu distanţa. N-avem nicio treabă aici. A te întoarce unde ai copilărit e ca şi cum ai face vreun truc ţicnit de yoga, să-ţi bagi picioarele-n gură şi să te înghiţi singur până nu mai rămâne nimic; nu se poate, şi orice persoană întreagă la minte ar trebui să se bucure-n mă-sa că nu se poate… Ce crezi că s-o fi întâmplat cu Tony şi Phil Tracker la urma urmei?

Un atac de inimă pentru Tony, poate; purta cam vreo treizeci de kilograme de carne în plus pe oase. Trebuia să iei seama la ce putea să-şi fi pus inima-n gând. N-aveau decât să viseze poeţii la inimi frânte şi Barry Manilow să cânte despre ele, iar asta era minunat după părerea lui Eddie (el şi Myra aveau toate albumele înregistrate vreodată de Barry, până la ultimul), dar el unul prefera o bună şi solidă electrocardiogramă în fiecare an. Sigur, inima lui Tony probabil renunţase la viaţă, ca la o slujbă proastă. Iar Phil? Ghinion pe autostradă poate. Eddie, care-şi câştiga el însuşi pâinea la volan (sau aşa făcuse cândva; acum nu mai transporta decât celebrităţi şi-şi petrecea restul timpului conducând un birou), ştia ce înseamnă ghinioanele pe autostradă. Bătrânul Phil putea să-şi fi gripat vreo instalaţie undeva în New Hampshire sau în

Hainesvile Woods, în nordul statului Maine, când drumul era acoperit cu polei, sau poate rămăsese fără frână în vreo pantă lungă la sud de Derry, îndreptându-se spre Haven pe o ploaie torenţială de primăvară. Asemenea lucruri şi multe altele le auzeai în cântecele alea country despre şoferi de camion cu pălării Stetson pe cap şi şmecherii în cap. Condusul unui birou era uneori o afacere singuratică, dar Eddie stătuse nu o dată pe scaunul şoferului, cu inhalatorul călătorind alături de el pe bord, cu trăgaciul reflectat spectral în parbriz (şi o găleată de pastile în compartimentul pentru mănuşi), şi ştia că adevărata singurătate era mânjită cu roşu: culoarea luminilor de poziţie ale maşinii din faţă reflectate pe asfaltul ud sub ploaia în averse.

— Of, căca-m-aş, ce mai trece timpul, zise Eddie Kaspbrak într-un soi de oftat şoptit, şi nici măcar nu era conştient că vorbise cu voce tare.

Simţindu-se atât melancolic, cât şi nefericit – stare cu care era mai deprins decât ar fi crezut vreodată –, Eddie dădu ocol clădirii, scârţâind pe pietriş cu mocasinii săi Gucci, pentru a privi curtea unde se încingeau meciurile de baseball în copilăria lui – când, aşa se părea, cam douăzeci la sută din lume era formată din copii.

Terenul nu se schimbase prea mult, dar o privire era de ajuns ca să-l convingă, mai presus de orice îndoială, că meciurile se suspendaseră – o tradiţie ce murise pur şi simplu la un moment dat în anii trecuţi, din motive numai de ea ştiute.

În 1958, forma de diamant a terenului interior fusese trasată nu cu dungi de var, ci prin urmele paşilor în fugă. Nu aveau baze propriu-zise băieţii aceia care jucaseră acolo baseball (băieţi cu toţii mai mari decât păguboşii, deşi acum Eddie îşi amintea că Stan Uris jucase şi el uneori; loviturile lui erau doar onorabile, dar pe exterior putea alerga repede şi avea nişte reflexe de înger), însă patru bucăţi de prelată murdară erau întotdeauna păstrate sub rampa de

încărcare din spatele clădirii de cărămizi, pentru a fi scoase cu multă ceremonie când în curtea din dos se adunaseră destui copii ca să joace baseball şi cu tot atâta ceremonie vârâte la loc o dată ce umbrele înserării se îndesiseră îndeajuns ca să pună capăt jocului.

Stând acum în acel loc, Eddie nu mai vedea nici urmă din traseele acelea bătătorite de paşi. Bălăriile crescuseră printre pietricele într-un belşug dezordonat. Sticle de bere şi apă minerală sparte luceau ici şi colo; pe vremuri, asemenea cioburi erau îndepărtate cu religiozitate. Singurul obiect rămas neschimbat era gardul din eclise aflat în fundul curţii, înalt de patru metri şi ruginit ca sângele uscat. Decupa cerul în forme diamantine.

Acolo era teritoriul de acasă, îşi aminti Eddie, stând meditativ cu mâinile în buzunare pe locul unde cu douăzeci şi şapte de ani în urmă fusese amplasată plăcuţa „acasă” *Peste gard şi până jos pe Maidan.* Râse sonor, apoi privi în jur cu nervozitate, ca şi cum ar fi râs o stafie, nu un individ cu pantaloni de şaizeci de dolari, un tip la fel de solid ca… Mă rog, solid ca… Ca…

Las-o jos că măcăne, Eds, păru să şoptească glasul lui Richie. *Nu eşti deloc solid, şi în anii din urmă chicurile au fost puţine şi rare. Corect?*

— Mda, corect, răspunse Eddie cu o voce înceată şi rostogoli cu piciorul câteva pietre, scoţând un zgomot sec.

De fapt nu văzuse decât două mingi zburând peste gardul din fundul curţii dosnice a fraţilor Tracker, ambele trimise de acelaşi băiat: Belch Huggins. Belch[{5}] era aproape comic de mare, înalt deja de un metru optzeci la doisprezece ani, cântărind poate şaptezeci şi cinci de kilograme. Îşi câştigase porecla pentru că era capabil să articuleze râgâieli uluitor de lungi şi sonore – când era în formă, numărul acesta suna ca o încrucişare între o broască-bou şi un greier. Uneori se bătea cu palma rapid peste gură în timp ce râgâia, emiţând un sunet ca strigătul de luptă al unui indian răguşit.

Belch era masiv, dar nu tocmai gras, îşi amintea acum Eddie, dar se părea că Dumnezeu nu intenţionase niciodată cu adevărat ca un băiat de doisprezece ani să atingă asemenea proporţii remarcabile; dacă n-ar fi murit în vara aceea, creştea poate până la unu nouăzeci sau chiar mai mult, şi ar fi învăţat poate cu timpul cum să-şi manevreze trupul cu gabarit depăşit printr-o lume de băştinaşi mai mărunţi. Poate chiar, bănuia Eddie, ar fi învăţat ce e amabilitatea. Dar la doisprezece ani era pe cât de stângaci, pe atât de rău; nu retardat, însă părând astfel, pentru că toate acţiunile trupului său erau uimitor de dizgraţioase şi măturau totul în cale. N-avea nimic din ritmurile înnăscute ale lui Stanley; părea că trupul lui Belch nu stătea de vorbă deloc cu creierul, ci exista în propriul său cosmos de tunete greoaie. Eddie ţinea bine minte seara când o minge lungă şi lentă fusese trasă direct din câmpul exterior către poziţia lui Belch – Belch nici măcar nu a fost nevoit să se mişte. Ridicase privirea, apoi mănuşa, într-un gest de lovire cu pumnul aproape fără ţintă, iar mingea, în loc să se oprească în mănuşă, îl pocnise drept în creştet, scoţând un *bang!* găunos. Parcă ar fi căzut de la etajul trei pe capota unui Ford Sedan. Ricoşase la patru picioare bune înălţime, căzând din nou, cuminte, în mănuşa lui Belch. Un nefericit de copil pe nume Owen Phillips râsese de acel sunet gol. Belch se îndreptase spre el şi-i dăduse un şut în fund atât de tare, încât micul Phillips fugise urlând că vrea acasă, cu o gaură în turul pantalonilor. Nimeni altul nu mai râsese… Cel puţin nu la vedere. Eddie bănuia că dacă Richie Tozier ar fi fost acolo nu s-ar fi putut abţine, iar Belch probabil l-ar fi băgat în spital. Belch era la fel de încet şi la platou. Uşor de scos din joc, dacă nimerea un grounder, chiar şi cei mai amorţiţi la degete de pe interior n-aveau nicio problemă în a-l da afară de la început. Dar, când se întâmplă să nimerească mingea, aceasta se ducea departe, departe. Cele două pe care le văzuse Eddie trimise de Belch peste gard fuseseră ambele nişte miracole. Prima nu mai fusese

găsită niciodată, deşi mai mult de-o duzină de băieţi călcaseră în picioare toată panta abruptă ce cobora spre Maidan, căutând-o.

A doua însă *fusese* recuperată. Mingea îi aparţinea altui elev dintr-a şasea (Eddie nu-şi mai putea aminti cum îl chema în realitate, doar că toţi ceilalţi copii îl numeau Smârcâilă fiindcă era mereu răcit) şi fusese folosită aproape toată primăvara târzie şi începutul de vară a lui ’58. Ca rezultat, nu mai era bijuteria aproape perfect sferică din piele albă de cal, cu cusături roşii, din momentul când ieşise din cutie; era roasă, înverzită de iarbă şi tăiată în mai multe locuri de pe urma sutelor de călătorii în salturi peste pietrişul din câmpul extern. Cusătura începea să i se destrame într-un loc, iar Eddie, care făcea pe băiatul de mingi când astma nu-l chinuia prea rău (bucurându-se de fiecare *Mersi, puştiu!* în treacăt când arunca mingea înapoi în teren), ştia că în curând careva o să scoată un sul de leucoplast şi o va îmbălsăma astfel ca să-i mai smulgă o săptămână-două de serviciu.

Dar, înainte să vină ziua aceea, un elev de a şaptea purtând neobişnuitul nume de Stringer Dedham îi expediase ceea ce-şi închipuia el că e o lovitură „schimbătoare de viteză” lui Belch Huggins. Belch sincronizase perfect contralovitura (cele încete erau, iertată fie ironia, exact viteza sa) şi izbise îmbătrânita minge Spalding a lui Smârcâilă atât de tare, încât învelitoarea sărise din locul ei şi plutise în jos la câţiva paşi de baza a doua, ca o molie mare şi albă. Mingea propriu-zisă îşi continuase drumul tot mai sus şi mai sus spre cerul fermecat al amurgului, desfăşurându-se iar şi iar pe când urca, urmărită pe traiectoria ei de către copii cu uimire buimacă; tot mai sus şi peste gardul metalic se dusese, continuând să se înalţe, iar Eddie ţinea minte cum Stringer Dedham spusese „Că-ca-*m-aş!*” cu un glas moale şi sufocat de mirare pe când mingea se îndepărta, lăsând o urmă pe cer, şi văzuseră cu toţii sârma ce se desfăşura, şi, poate

chiar înainte să cadă, şase băieţi se şi căţărau ca maimuţele pe gard în timp ce Tony Tracker râdea ca nebunul şi urla: *„Asta ar fi ieşit şi de pe Yankee Stadium! M-auziţi? Asta ar fi ieşit şi de pe Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii!”*

Peter Gordon era cel care găsise mingea, nu departe de râul pe care Clubul Păguboşilor avea să-l îndiguiască peste aproape trei săptămâni. Ceea ce mai rămăsese nu mai avea nici măcar şapte centimetri în diametru; prin cine ştie ce sucită minune, firul nu se rupsese.

Într-un consens nerostit, băieţii aduseseră resturile mingii lui Smârcâilă înapoi la Tony Tracker, care o examină fără o vorbă, înconjurat de băieţi la fel de tăcuţi. Văzut de la distanţă, cercul acela de copii în jurul bărbatului înalt cu burta mare şi revărsată peste curea ar fi putut părea aproape religios în intenţie – venerarea unui obiect sfânt. Belch Huggins nici măcar nu fugise în jurul bazelor. Stătea între ceilalţi ca un om care nu prea are idee unde se află. Ceea ce-i dădu Tony Tracker în ziua aceea era un obiect ceva mai mic decât o minge de tenis.

Eddie, pierdut în amintiri, porni din locul unde fusese „acasă”, peste moviliţa aruncătorului (doar că nu fusese niciodată o moviliţă; era o adâncitură din care se scosese pietrişul), până în ţinutul stopului scurt. Se opri un moment, izbit de tăcere, apoi o luă spre gardul de eclise. Era mai ruginit ca oricând şi îngropat sub un soi de viţă căţărătoare, urâtă, dar se găsea la locul lui. Privind prin ochiuri, putu vedea cum cobora în pantă solul de un verde-agresiv.

Maidanul semăna mai mult ca oricând cu o junglă, şi pentru prima oară se pomeni întrebându-se de ce o întindere cu asemenea vegetaţie deasă şi luxuriantă purta numele de Maidan: putea fi multe lucruri, dar maidan nu era unul dintre ele. De ce nu Sălbăticia? Sau Jungla?

Maidan.

Avea o sonoritate ameninţătoare, aproape sinistră, dar ceea ce trezea în minte nu erau hăţişuri de lăstari şi copaci, atât de denşi, încât trebuia să se lupte pentru razele

soarelui; sugera imaginea unor dune de nisip succedându-se la nesfârşit sau a unor întinderi de gresie cenuşie, de sol dur şi arid. Sterp. Mike spusese mai devreme că toţi erau sterpi, şi părea destul de adevărat.

Şapte oameni, şi toţi fără copii. Până şi în vremurile acelea de planning familial, asta era prea de tot.

Privi prin octogoanele ruginite şi ascultă huruitul îndepărtat al maşinilor pe Kansas Street, şipotul apei, departe jos. Putea zări scânteieri ale valurilor în soarele de primăvară, ca nişte cioburi de sticlă. Pâlcurile de bambus erau tot acolo, de un alb nesănătos, ca nişte pete de mucegai în mijlocul verdeţii. Dincolo de ele, în porţiunile de teren mlăştinos ce mărgineau Kenduskeag-ul, se bănuia a fi nisipuri mişcătoare.

Cele mai fericite zile din copilăria mea mi le-am petrecut în mizeria aia, reflectă el şi se înfioră.

Tocmai dădea să se întoarcă, în clipa când altceva îi fură privirea: un cilindru de beton cu capac greu de oţel deasupra. Puţurile Morlocilor, obişnuia Ben să le numească râzând cu toată gura, dar cu ochii nu tocmai veseli. Dacă te apropiai de unul, îţi venea până la talie (dacă erai copil) şi vedeai cuvintele „DEPARTAMENTUL LUCRĂRILOR PUBLICE DERRY” înscrise în relief după un semicerc. Iar din adâncuri se auzea un zgomot murmurat. Nişte maşinării.

Puţurile Morlocilor.

Acolo ne-am dus. În august. La sfârşit. Am coborât în canalizare printr-una din găurile Morlocilor lui Ben, dar după o vreme nu mai era canalizare. Era… Erau… Ce?

Patrick Hockstetter a fost acolo jos. Înainte ca Monstrul să-l înşface, Beverly l-a văzut făcând ceva urât. Ceva în legătură cu Henry Bowers, nu-i aşa? Da, aşa cred. Şi…

Deodată se răsuci şi porni înapoi spre depoul abandonat, nedorind să se mai uite spre Maidan, neplăcându-i gândurile pe care i le deştepta acel loc. Voia să fie acasă, cu Myra. Nu voia să mai stea aici. Nu…

— Prinde, puştiule!

Se întoarse înspre sunetul vocii şi către el zbură un fel de minge drept peste gard. Lovi pietrişul şi ricoşă. Eddie întinse mâna şi o prinse. Reflexul său negândit a fost atât de exact, încât părea aproape elegant.

Privi obiectul pe care îl ţinea în mână şi totul înlăuntrul lui se transformă într-un ţurţure de gheaţă sfărâmat. Cândva fusese o minge de baseball. Acum nu mai era decât o sferă înfăşurată cu sârmă, fiindcă învelitoarea îi zburase. Vedea cum firul se deşira în depărtare. Trecea peste creasta gardului ca un fir de păianjen şi dispărea spre Maidan.

O, Iisuse, îşi zise el. *O, Iisuse, e aici, Monstrul e aici cu mine ACUM…*

— Vino jos să ne jucăm, Eddie, spuse vocea din cealaltă parte a gardului.

Eddie îşi dădu seama cu un soi de groază vecină leşinului că era vocea lui Belch Huggins, cel ce fusese ucis în tunelurile de sub Derry în luna august a anului 1958. Iar acum iată-l pe Belch în persoană, chinuindu-se să urce malul de dincolo de gard.

Purta uniforma bătută în şiraguri de ţinte a echipei de baseball New York Yankees, acoperită cu frânturi de frunze veştede şi mânjită cu verde. Era Belch, dar mai era şi leprosul, o arătare hidoasă deşteptată după ani îndelungaţi într-un mormânt umed. Carnea feţei sale grele atârna în fâşii şi ciucuri putrezi. O orbită-i era goală. Făpturi vii îi colcăiau prin păr. Pe o mână purta o mănuşă de baseball plină de mucegai. Îşi vârî degetele descompuse ale mâinii drepte prin ochiurile gardului şi, când şi le strânse, Eddie auzi un scârţâit înfiorător şi crezu că îşi va pierde minţile.

— Asta ar fi ieşit şi de pe *Yankee Stadium!* futu-i mama mă-sii, spuse Belch şi rânji.

O broască râioasă, de un alb toxic şi viermuitor, îi căzu din gură şi se rostogoli pe pământ.

— M-auzi? Asta ar fi ieşit şi de pe *Yankee Stadium, futu-i mama mă-sii!* Şi apropo, Eddie, nu vrei să ţi-o sug? Ţi-o sug pe zece cenţi. Pe toţi dracii, ţi-o sug pe gratis.

Chipul lui Belch se schimbă. Boţul gelatinos al nasului căzu înăuntru, dezvăluind două canale roşii de carne crudă pe care Eddie le cunoştea din coşmarurile lui. Părul i se înăspri şi i se trase înapoi de pe tâmple, devenind o urzeală albă. Pielea putrezită a frunţii se despică, dând la iveală osul albicios acoperit de o substanţă mucilaginoasă, ca lentila înceţoşată a unei lanterne. Belch nu mai era; acum în locul lui stătea arătarea ce ieşise de sub veranda casei de pe Neibolt Street 29.

— Bobby mi-o suge pe zece cenţi, croncăni, începând să escaladeze gardul.

Lăsa bucăţele de carne în ochiurile octogonale ale sârmelor încrucişate. Gardul răsuna şi zăngănea sub greutatea lui. Când atingea cârceii buruienii căţărătoare, ca iedera, aceştia se înnegreau.

— O face orişicând. Cinşpe cenţi timpu-n plus.

Eddie încercă să ţipe. Nu-i ieşi nimic din gâtlej, doar un scheunat sec şi fără sens. Îşi simţea plămânii de parcă ar fi fost cele mai vechi ocarine din lume. Privi în jos la mingea pe care o ţinea în mână, şi deodată printre sârmele înfăşurate începu să curgă sânge. Picura pe pietriş şi-i stropea mocasinii.

O aruncă şi făcu doi paşi împleticiţi înapoi, cu ochii ieşiţi din orbite, ştergându-şi mâinile de pieptul cămăşii. Leprosul ajunsese în vârful gardului. Capul i se bălăbănea profilat pe cer, formă de coşmar ca un felinar de Halloween scobit într-un dovleac umflat. Limba i se bălăngănea afară din gură, lungă de un metru, unul şi jumătate poate. Se lăsa în jos pe gard unduindu-se ca un şarpe din gura rânjită a leprosului.

Vizibil o secundă… Dispărut în următoarea.

Nu se şterse, ca fantomele din filme; pur şi simplu îşi încetă existenţa cât ai clipi. Eddie însă auzi un sunet ce-i confirmă consistenţa materială a făpturii: un *poc!* ca al

dopului sărind de pe o sticlă de şampanie. Era zgomotul aerului ce năvălea să umple locul gol unde fusese leprosul.

Se răsuci şi o luă la fugă, dar, înainte de a fi făcut zece paşi, patru siluete ţepene îşi luară zborul din umbra de sub rampa de încărcare a depoului abandonat. La început crezu că sunt lilieci şi zbieră acoperindu-şi capul… Dar apoi văzu că erau bucăţi pătrate de prelată – bucăţi pătrate de prelată ce însemnaseră bazele pe vremea când se jucau acolo băieţii cei mari.

Se roteau şi se răsuceau în aerul încremenit; trebui să se aplece pentru a evita unul. Se aşezară pe locurile lor obişnuite toate în acelaşi timp, stârnind norişori de praf: acasă, primul, al doilea, al treilea.

Gâfâind, cu răsuflarea oprită în gât, Eddie fugi pe lângă platoul acasă, cu buzele trase îndărăt şi faţa albă ca brânza de vaci.

PAF! Zgomotul unui bătător izbind o minge-fantomă. Şi atunci…

Eddie se opri cu senzaţie de apă la genunchi şi, cu un geamăt scăpându-i printre buze. Pământul se umfla în linie dreaptă de la primul la al doilea platou, ca şi cum o cârtiţă gigantică şi-ar fi săpat rapid tunel imediat sub suprafaţa solului. Pietricele se rostogoleau de ambele părţi. Forma de sub pământ ajunsese la bază, iar prelata se ridică în aer. Sări atât de tare şi de repede, încât scoase un pocnet – zgomotul pantofilor de lac ai unui copil vesel care-şi bate călcâiele. Pământul prinse să se vălurească între a doua şi a treia şi gonea mai departe. Gonea. A doua bază zbură în aer cu un pocnet asemănător, şi abia căzuse la loc când făptura de sub pământ ajunsese la a treia şi se repezi spre platoul acasă.

Şi dintr-o dată arătarea ţâşni din pământ ca un cadou oribil, iar arătarea aceea era Tony Tracker, cu un craniu în loc de chip, de care încă se mai ţineau agăţate câteva ciozvârte de carne înnegrită, cu cămaşa prefăcută într-o

porcărie de fibre putrede. Ieşi din pământ până la talie, legănându-se înainte şi înapoi ca un vierme grotesc.

— Nu contează cât te-neci cu cenuş-mâneru' ăla, rosti Tony Tracker cu un glas scârţâitor, nisipos; dinţii dezveliţi rânjeau cu o amiciţie dementă. Nu contează, Ţuşcă. Punem noi mâna pe tine. Pe tine şi pe prietenii tăi. O să facem o MINGIE!

Eddie chelălăi şi se îndepărtă cu mers clătinat. O mână i se aşeză pe umăr. Se smulse de sub atingerea ei. Mâna se strânse o clipă, apoi îi dădu drumul. Se întoarse. Era Greta Bowie. Moartă. Nu mai avea jumătate din faţă; viermi se târau prin carnea tocată ce-i mai rămăsese. Într-o mână ţinea un balon verde.

— Accident de maşină, scrâşni jumătatea vie a gurii şi rânji.

Rânjetul iscă un indescriptibil zgomot de sfâşiere, iar Eddie putu să vadă tendoanele crude mişcându-se ca nişte cumplite curele de transmisie.

— Aveam optişpe ani, Eddie. Beată şi plină de droguri. Prietenii tăi sunt aici, Eddie.

Eddie se retrase din faţa ei, cu mâinile ridicate înaintea ochilor. Femeia porni după el. Sângele îi împroşcase picioarele, uscându-se apoi în şiroaie prelungi. Purta mocasini ieftini.

Iar acum, în spatele ei, văzu o altă imagine de coşmar: Patrick Hockstetter se împleticea spre el peste terenul exterior. Şi el purta o uniformă a echipei New York Yankees.

Eddie fugi. Greta îl înhaţă din nou, sfâşiindu-i cămaşa şi udându-l sub guler cu cine ştie ce lichid respingător. Tony Tracker se împingea afară din muşuroiul de cârtiţă mare cât un stat de om. Patrick Hockstetter se clătina şi se poticnea. Eddie fugi, fără a avea habar de unde îşi găsea suflul ca s-o facă, dar fugind totuşi. Şi în timp ce fugea văzu cuvinte plutind prin faţa lui, cuvintele ce fuseseră pictate pe balonul verde ţinut de Greta Bowie:

„MEDICAMENTELE DE ASTMĂ DAU CANCER LA PLĂMÂNI!
COMPLIMENTE DE LA FARMACIA DIN CENTER STREET”

Eddie fugea. Fugea, şi fugea, şi fugea, şi la un moment dat se prăbuşi ca lemnul, leşinat, lângă McCarron Park, iar câţiva copii îl văzură şi se dădură la o parte din calea lui, căci arăta în ochii lor ca un beţiv, ca şi cum s-ar fi putut să aibă vreun soi de boală ciudată, ce ştiau ei, poate că era chiar ucigaşul. Şi vorbiră între ei să anunţe poliţia. Dar până la urmă n-o făcură.

3

Bev Rogan face o vizită

Beverly se plimba absentă pe Main Street, dinspre Pensiunea Derry, unde fusese să se schimbe într-o pereche de blugi şi o bluză galbenă. Nu se gândea încotro merge, în schimb, se gândea la următoarele:

Părul tău, foc în ger,
Jar de ianuar,
Îmi arde inima.

Ascunsese poezia în sertarul de jos, sub lenjerie. Era posibil s-o găsească mama ei, dar asta nu era o problemă. Important era că acela era singurul sertar în care tatăl ei nu se uita niciodată. Dacă ar fi găsit-o, poate s-ar fi uitat la ea cu expresia aia a lui strălucitoare, aproape prietenoasă şi absolut paralizantă şi ar fi întrebat-o pe tonul lui aproape prietenos: „Faci ceva ce n-ar trebui să faci, Bev? Faci ceva cu vreun băiat?” Iar, dacă ea spunea da sau dacă spunea nu, ar fi urmat un trosc-pleosc rapid, atât de iute şi de tare, încât în primul moment nici n-ar fi durut-o – era nevoie de câteva secunde pentru ca vidul să se risipească şi durerea să umple locul pe care îl ocupase vidul. Apoi iar glasul lui,

aproape prietenos: „Îmi fac griji *multe* cu tine, Beverly. Îmi fac groaznic de *multe* griji. Trebuie să creşti mare, nu-i aşa?”

Era posibil ca tatăl său încă să mai trăiască în Derry. Locuia aici ultima oară când mai auzise de el, dar asta se întâmplase… Când? Acum zece ani? Oricum, cu mult înainte de a se fi măritat cu Tom. Primise de la el o carte poştală, nu una simplă ca aceea pe care fusese scrisă poezia, ci o ilustrată înfăţişând hidoasa statuie din plastic a lui Paul Bunyan amplasată în faţa Primăriei. Statuia fusese ridicată cândva prin anii cincizeci, dar ilustrata tatălui nu-i trezise nicio amintire sau nostalgie; putea foarte bine să fi fost o imagine cu Gateway Arch din Saint Louis sau Golden Gate Bridge din San Francisco.

„Sper că te descurci bine şi eşti cuminte”, scria în ilustrată. „Sper că o să-mi trimiţi şi mie ceva dacă poţi, că n-am prea mult. Te iubesc, Bevvie. Tata.”

O *iubise*, şi în unele privinţe bănuia că în asta se găseau toate motivele ei de a se fi îndrăgostit cu atâta disperare de Bill Denbrough în vara aceea a anului 1958 – căci dintre toţi băieţii Bill era cel care proiecta senzaţia de autoritate pe care o asocia cu tatăl ei… Dar era un soi diferit de autoritate – era autoritatea care ascultă părerile şi necazurile celorlalţi. Nu zărea niciun semn, în ochii sau în acţiunile lui, că ar considera modul de a-şi *face* griji al tatălui ei ca fiind singura raţiune de a fi a autorităţii… Ca şi cum oamenii ar fi animale de casă, în acelaşi timp răsfăţaţi şi obligaţi la disciplină.

Indiferent de motive, pe la sfârşitul primei lor întruniri ca grup complet în luna iulie a acelui an, întrunire căreia Bill îi preluase conducerea în chip atât de complet şi fără efort, era îndrăgostită de el la nebunie, până peste cap. A numi sentimentul acela o simplă slăbiciune de şcolăriţă ar fi fost ca şi cum ai spune că un Rolls-Royce e un vehicul cu patru roţi, ceva asemănător cu un car cu fân. Nu chicotea nestăpânită, nici nu roşea când îl vedea, nici nu-i scrijelea

numele pe copaci şi nu i-l scria cu cretă pe pereţii Punţii săruturilor. Pur şi simplu trăia cu chipul lui în inima ei, tot timpul, ca un fel de durere dulce şi sfâşietoare. Ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru el.

Era destul de firesc, bănuia ea, să vrea să creadă că Bill îi trimisese poezia de dragoste… Deşi niciodată nu ajunsese atât de departe încât să se convingă că aşa era. Nu, ştiuse a cui era poezia. Iar mai târziu – la un moment dat – nu recunoscuse oare autorul însuşi? Da, aşa-i spusese Ben (deşi acum nu-şi putea aminti, nici cu preţul vieţii, când sau în ce împrejurare i-o spusese cu voce tare), cu toate că dragostea lui pentru ea fusese aproape la fel de bine ascunsă ca şi dragostea pe care o simţea ea pentru Bill

(dar i-ai spus Bevvie, da i-ai spus că-l iubeai pe…)

era evident pentru oricine privea cu atenţie (şi care era bun la suflet) – se simţea din felul cum avea întotdeauna grijă să păstreze un anume spaţiu între ei, după aerul tras în piept când ea îl atingea pe braţ sau pe mână, după felul cum se îmbrăca atunci când ştia că se vor întâlni. Dragul, dulcele, grasul Ben.

Se sfârşise cumva acel dificil triunghi preadolescentin, dar *cum* se sfârşise era unul dintre lucrurile pe care nu şi le putea aduce aminte. Se gândea că Ben îşi mărturisise fapta şi expedierea micului poem de dragoste. Se gândea că ea îi spusese lui Bill că-l iubea, că-l va iubi pe veci. Şi într-un fel aceste două confesiuni ajutaseră la salvarea vieţilor lor, ale tuturor… Oare? Nu-şi putea aminti. Amintirile acelea (sau amintirile amintirilor) semănau cu nişte insule care nu erau cu adevărat insule, ci doar cioturi dintr-o unică barieră de corali ce se întâmplase să străpungă suprafaţa apei, părţi ale unui întreg. Totuşi, ori de câte ori încerca să se cufunde în adânc şi să vadă restul, intervenea o imagine înnebunitoare: gaiţele ce reveneau în fiecare primăvară în Noua Anglie, îngrămădindu-se pe firele de telefon, pe crengi şi acoperişuri, înghiontindu-se să-şi facă loc şi umplând văzduhul dezgheţului de la sfârşitul lui martie cu

gâlceava lor răguşită. Imaginea aceasta îi revenea mereu în minte, străină şi tulburătoare, ca o undă radio puternică ecranând semnalul pe care vrei să-l recepţionezi.

Îşi dădu seama, brusc şocată, că stătea în faţa Spălătoriei Kleen-Kloze, unde ea, Stan Uris, Ben şi Eddie duseseră cârpele în acea zi de la sfârşitul lui iunie – cârpe pătate de sânge pe care doar ei îl puteau vedea. Acum ferestrele erau opacizate de săpun, iar pe uşă se afla lipit un anunţ scris de mână: „DE VÂNZARE DE LA PROPRIETAR”. Privind printre rotocoalele de săpun, văzu o încăpere goală cu pătrate mai deschise la culoare pe pereţii galbeni şi murdari, în locurile unde fuseseră maşinile de spălat. *Eu plec acasă,* îşi spuse ea scârbită, dar cu toate astea îşi continuă drumul.

Zona aceea nu se schimbase prea mult. Mai dispăruseră câţiva copaci, probabil ulmi doborâţi de boală. Casele arătau puţin mai deteriorate; ferestrele sparte păreau ceva mai răspândite decât în copilăria ei. Unele dintre ochiurile lipsă fuseseră astupate cu carton. Altele, nu.

Şi iat-o în faţa blocului de apartamente, la numărul 127, pe Lower Main Street. Tot acolo. Albul coşcovit pe care şi-l amintea devenise la un moment dat, între timp, un brun-ciocolatiu cojit, dar clădirea era de neconfundat. Iată fereastra prin care se vedea ceea ce fusese bucătăria lor; iată fereastra fostului ei dormitor.

(Jim Doyon, vino de pe strada aia! În clipa asta să vii, ce vrei, să te calce vreo maşină şi să mori?)

Se înfioră, încrucişându-şi braţele peste sâni, strângându-şi umerii în căuşurile palmelor.

Tăticul s-ar putea încă să mai locuiască aici; o, da, s-ar putea. El nu s-ar muta dacă n-ar fi silit. Urcă doar pân-acolo, Beverly. Uită-te la cutiile de scrisori. Trei cutii pentru trei apartamente, exact ca pe vremuri. Şi, dacă e vreuna pe care scrie Marsh, poţi suna la sonerie şi nu peste mult o să se audă târşâitul papucilor pe hol, iar uşa se va deschide şi te vei putea uita la el, omul a cărui sămânţă te-a făcut roşcovană şi stângace şi ţi-a dăruit dibăcia la desen… Ţii

minte cum obişnuia el să deseneze? Putea desena orice voia. Adică, dacă avea chef şi asta nu se întâmplă adesea. Cred că erau prea multe lucruri pentru care să-şi facă griji. Dar, când avea într-adevăr chef stăteai ore întregi şi priveai cum desena pisici şi câini, cai şi vaci cu MUU ieşindu-le pe gură într-un balon. Tu râdeai, râdea şi el, şi pe urmă spunea Acuma tu, Bevvie*, iar, când apucai creionul, el îţi călăuzea mâna şi vedeai cum vaca, sau pisica, ori omul care zâmbeşte se însăilează sub propriile-ţi degete în timp ce-i simţeai mirosul de Mennen Skin Bracer şi căldura pielii. Urcă, Beverly. Apasă pe buton. O să iasă şi va fi bătrân, ridurile-i vor fi adânc întipărite pe faţă, iar dinţii – care i-au mai rămas – vor fi galbeni, şi te va privi şi va spune Ei, dar asta-i Bevvie, Bevvie a venit acasă să-l vadă pe bătrânul ei tătic, pofteşte, Bevvie, ce mult mă bucur că te văd, mă bucur pentru că-mi fac griji în legătură cu tine, Bevvie, îmi fac griji MULTE.*

Urcă încet cărarea, iar bălăriile crescute printre dalele de ciment crăpat îi mângâiau tivul blugilor. Privi atentă la ferestrele de la parter, dar aveau perdelele trase. Privi cutiile de scrisori. Etajul doi, STAR- WEATHER. Etajul unu, Burke. Parter – i se opri respiraţia – Marsh.

Dar n-am să sun. Nu vreau să-l văd. N-am să apăs pe buton.

Asta era o hotărâre fermă, în sfârşit! Hotărârea care deschidea poarta unei pline şi utile vieţi de hotărâri ferme! Coboară pe alee! Înapoi în oraş! Până la Pensiunea Derry! Împachetat! Taxi! Zburat! Spus lui Tom să se ducă-n mă-sa! Trăit cu succes! Murit fericită!

Sunat sonerie.

Auzi clopotele familiare din living – clopotele care pentru ea sunaseră întotdeauna ca un nume chinezesc: *Ching-Chong*! Tăcere. Niciun răspuns. Se foi de pe un picior pe altul, pe verandă, simţind deodată că-i vine să facă pipi.

Nu-i nimeni acasă, îşi spuse uşurată. *Acum pot să plec*.

Când colo, sună iar: *Ching-Chong*! Niciun răspuns. Se gândi la fermecătoarea poezie a lui Ben şi încercă să-şi aducă aminte cu exactitate când şi cum îi mărturisise el că-i aparţine şi de ce; preţ de-o secundă, aceasta provocă o asociere cu venirea primului ei ciclu menstrual. Începuse să aibă menstruaţie de la unsprezece ani? Cu siguranţă că nu, deşi sânii îşi începuseră dureroasa creştere pe la mijlocul iernii. De ce?… Atunci îi întrerupse şuvoiul gândurilor o imagine a mii de gaiţe pe fire de telefon şi acoperişuri, toate cârâind spre un cer alb, de primăvară.

Acum am să plec. Am sunat de două ori; ajunge atât.

Dar mai sună o dată.

Ching-Chong!

Şi auzi pe cineva apropiindu-se, iar sunetul era exact aşa cum şi-l imaginase: foşnetul obosit al unor papuci vechi. Privi în jur înnebunită, cât pe-aci s-o ia la sănătoasa. Putea să străbată iute cărarea cimentată şi să dea colţul, lăsându-şi tatăl să creadă că nu fuseseră decât nişte puşti puşi pe şotii? *Hei, domnu', nu-l aveţi pe Prinţul Albert la cutie?…*

Lăsă să-i scape brusc şi tăios aerul din piept şi trebui să-şi strângă beregata, fiindcă ceea ce voia să răzbată afară era un râs de uşurare. Nici vorbă să fie tatăl ei. Din uşă o privea o femeie înaltă, de aproape optzeci de ani. Avea părul lung şi bogat, mai mult alb, dar înspicat cu şuviţe din auriul cel mai pur. Îndărătul ochelarilor fără rame, ochii îi erau albaştri ca apa din fiordurile de unde ridicaseră ancora strămoşii ei. Purta o rochie purpurie de mătase galbenă. Era uzată, dar încă elegantă. Faţa ridată avea o expresie blândă.

— Da, domnişoară?

— Scuzaţi-mă, spuse Bev.

Pornirea de-a râde îi trecuse la fel de repede pe cât venise. Observă că bătrâna purta un medalion la gât. Era aproape sigur din fildeş veritabil, încercuit într-o bandă de aur atât de subţire, încât era aproape invizibilă.

— Probabil am apăsat pe butonul greşit.

Sau am sunat anume greşit, şopti mintea ei.

— Voiam să sun la Marsh.

— Marsh? se încreţi delicat fruntea bătrânei.

— Da, ştiţi…

— Nu stă niciun Marsh aici, spuse femeia.

— Dar…

— Doar dacă nu vă referiţi la *Alvin* Marsh, nu-i aşa?

— Ba da! exclamă Beverly. Tatăl meu!

Mâna bătrânei se ridică la medalion şi îl atinse. O privi mai îndeaproape pe Beverly, făcând-o să se simtă ridicol de tânără, de parcă ar îi trebuit să ţină în mâini o cutie de fursecuri de la Fetele Cercetaşi sau poate o cutie pentru chetă – susţineţi-i pe Tigrii Liceului Derry. Apoi bătrâna zâmbi… Un zâmbet bun şi totodată trist.

— Păi, aţi *pierdut* legătura, domnişoară. N-aş vrea să fiu prima care v-o spune, eu, o străină, dar tatăl dumneavoastră a murit acum cinci ani.

— Dar… La sonerie…

Privi din nou şi scoase un mic sunet de uimire care nu era tocmai râset. În agitaţia ei, în certitudinea subconştientă, dar tare ca piatra că bătrânul încă mai era acolo, citise numele KERSH ca şi cum ar fi fost MARSH.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Kersh? întrebă ea.

Era năucită de vestea morţii tatălui ei, dar se simţea şi prost din cauza greşelii – cucoana avea s-o creadă puţin mai mult decât analfabetă.

— Doamna Kersh, confirmă aceasta.

— Aţi… L-aţi cunoscut pe tata?

— Prea puţin l-am cunoscut, spuse doamna Kersh.

Vocea ei semăna puţin cu a lui Yoda din „Războiul stelelor”, iar lui Beverly îi veni din nou să râdă. Când oare îi începuseră emoţiile să se agite atât de violent înainte şi înapoi, ca un ferăstrău? Adevărul era că nu-şi putea aminti un moment anume… Dar se temea teribil că nu peste mult timp îşi va aminti.

— A locuit cu chirie în apartamentul de la parter înaintea mea. Ne-am văzut, eu venind, el plecând, timp de câteva zile. S-a mutat pe Roward Lane. Ştii strada?

— Da.

Roward Lane se desprindea din Lower Main Street cu patru intersecţii mai în jos, acolo unde casele cu apartamente erau mai mici şi încă mai disperat de dărăpănate.

— L-am mai văzut de câteva ori la Costello Avenue Market, continuă doamna Kersh, şi la spălătorie, înainte de a se închide. Schimbam câte o vorbă din când în când. Noi… Fetiţo, eşti palidă. Iartă-mă. Pofteşte şi permite-mi să-ţi ofer un ceai.

— Nu, nu pot, spuse slăbită Beverly, dar de fapt chiar se simţea palidă, ca sticla mată prin care aproape poţi privi.

I-ar fi prins bine un ceai şi un fotoliu în care să şadă.

— Ba poţi şi ai să-l primeşti, zise cu căldură doamna Kersh. E tot ce pot face pentru faptul de a-ţi fi dat o veste atât de neplăcută.

Înainte de a apuca să protesteze, Beverly se pomeni condusă prin antreul întunecos până în vechiul ei apartament, care acum părea mult mai mic, dar destul de sigur – sigur, bănuia ea, pentru că aproape toate arătau altfel. În locul mesei Formica acoperită cu placă roz şi al celor trei scaune se afla o măsuţă rotundă, nu cu mult mai mare decât un gheridon, cu flori de mătase într-o vază din ceramică, în locul vechiului frigider Kelvinator cu tambur rotund deasupra (tatăl ei moşmondea încontinuu la el ca să-l ţină în funcţiune), era un Frigidaire de culoarea aramei. Aragazul era mic, dar eficient la înfăţişare. Perdele de un albastru-viu erau agăţate la ferestre, şi vedea jardinierele cu flori de afară. Podelele, acoperite cu linoleum în copilăria ei, fuseseră dezgolite până la lemnul lor originar. Numeroase straturi de lac le făceau să lucească stins.

Doamna Kersh întoarse capul de lângă *aragaz*, unde punea un ibric de ceai.

— Ai crescut aici?

— Da, spuse Beverly. Dar acum e cu totul altfel… atât de ordonat şi cochet… minunat!

— Ce amabilă eşti! constată doamna Kersh, iar surâsul o făcu să pară mai tânără. Am ceva bănuţi, vezi dumneata. Nu prea mulţi, dar cu pensia mea mă descurc bine. Când eram fată locuiam în Suedia. Am venit în ţara asta în 1920, la paisprezece ani şi fără niciun ban – cu alte cuvinte, mă aflam pe calea cea mai bună de a descoperi valoarea banilor, eşti de acord cu mine?

— Da, spuse Bev.

— Am lucrat la spital, urmă doamna Kersh. Mulţi ani – din 1925 am lucrat acolo. Am avansat până la poziţia de administrator-şef. Toate cheile eu le-aveam. Soţul meu a investit banii cât se poate de bine. Acum am ajuns la un mic liman. Uită-te prin jur, domnişoară, până fierbe apa!

— Nu, nu-mi permit…

— Te rog… încă mă simt vinovată. Uită-te, dacă vrei!

Aşa că se uită. Dormitorul părinţilor ei era acum dormitorul doamnei Kersh, iar diferenţa era profundă. Odaia părea mai mare şi mai aerisită. Un scrin mare de cedru, cu iniţialele R.G. intarsiate în el, îşi răspândea blânda aromă. O cuvertură uriaşă era aşternută pe pat. Înfăţişa femei scoţând apă, băieţi mânând vite, bărbaţi clădind căpiţe. O cuvertură minunată.

Odăiţa ei devenise cameră de cusut. O maşină Singer neagră se găsea pe o măsuţă de fier forjat sub o pereche de lămpi Tensor puternice. Pe un perete era agăţat un tablou cu Iisus, pe altul unul al lui John F. Kennedy. Sub portretul lui J.F.K. se afla o vitrină frumoasă, umplută cu cărţi în loc de porţelanuri, dar asta nu părea să strice cu nimic aspectul elegant al încăperii.

La urmă de tot intră în baie.

Fusese zugrăvită într-o nuanţă roz, prea discretă şi plăcută ca să pară ţipătoare. Toate instalaţiile erau noi, şi totuşi se apropie de lavoar simţind că vechiul coşmar

pusese din nou stăpânire pe ea; avea să privească în ochiul acela negru şi fără pleoape, şoaptele aveau să înceapă, apoi sângele…

Se aplecă peste chiuvetă, zărindu-şi o clipă faţa palidă şi ochii negri în oglinda de deasupra, după care privi în gaura aceea, aşteptând vocile, râsul, gemetele, sângele.

Nu ştia cât o fi stat acolo, aplecată peste lavoar, aşteptând imagini şi sunete dispărute de douăzeci şi şapte de ani. Glasul doamnei Kersh o făcu să se întoarcă:

— Ceaiul, domnişoară!

Tresări, smulsă din starea aproape hipnotică, şi ieşi din baie. Dacă existase magie neagră acolo jos, pe ţeava, acum nu mai era… Sau dormea.

— O, nu trebuia!

Doamna Kersh o privi veselă, surâzând uşor.

— Ei, domnişoară, dacă ai şti cât de rar îmi ţine cineva tovărăşie în vremurile astea, n-ai vorbi aşa. Păi, pun mai mult decât atât pentru omul de la Bangor Hydro care vine să-mi citească contorul! Îl fac să se îngraşe!

Ceşti şi farfurioare delicate aşezate pe masa rotundă de bucătărie, un alb ca de os, imaculat, tivit cu albastru. Între ele stătea un platou cu prăjituri şi fursecuri. Lângă dulciuri, un ceainic de cositor pufăia aburi blânzi şi mireasmă îmbătătoare. Uimită, Bev îşi spuse că nu lipseau decât micile tartine cu coaja tăiată: *tartinedemătuşă*, le numea ea în sinea ei, întotdeauna într-un singur cuvânt. Trei genuri principale de *tartinedemătuşă* – cu brânză topită şi măsline, cu creson şi cu salată de ouă.

— Ia loc, o pofti doamna Kersh. Ia loc, domnişoară, să-ţi torn ceaiul.

— Nu sunt domnişoară, spuse Beverly şi-şi ridică mâna stângă, astfel ca să i se vadă verigheta.

Doamna Kersh zâmbi şi-şi vântură o mână prin aer – *fleacuri!* spunea gestul.

— Eu le spun tuturor tinerelor drăguţe „domnişoară” Un vechi obicei. Nu te ofusca.

— Nu, o încredinţa Beverly, câtuşi de puţin.

Dar, din cine ştie ce motiv, simţi o adiere de nelinişte: era ceva în zâmbetul bătrânei care păruse puţin… Cum? Neplăcut? Fals? Cunoscător? Dar aşa ceva era ridicol, nu?

— Îmi place cum aţi aranjat casa.

— Zău? zise doamna Kersh şi turnă ceai.

Lichidul părea întunecat, tulbure. Beverly nu era sigură că vrea să-l bea… şi deodată nu mai era sigură nici că dorea să se afle acolo.

Sub sonerie scria *Marsh*, şopti deodată mintea ei, şi i se făcu frică.

Doamna Kersh îi întinse ceaiul.

— Mulţumesc, spuse Beverly. La înfăţişare putea să fi fost tulbure; însă aroma era minunată. Gustă. Era bun. *Nu te mai speria de nimicuri*, îşi spuse.

— Scrinul acela de cedru, mai ales, e o piesă minunată.

— O antichitate! spuse doamna Kersh şi râse.

Beverly observă că frumuseţea bătrânei femei avea un singur defect, lucru destul de răspândit aici, în nord. Dinţii îi erau foarte stricaţi – puternici la înfăţişare, dar totuşi stricaţi. Erau galbeni, iar cei doi din faţă se încălecaseră. Caninii păreau extrem de lungi, aproape ca nişte colţi.

Erau albi… când a ieşit în uşă ţi-a zâmbit şi ai remarcat cât sunt de albi.

Deodată nu-i mai era doar puţin frică. Deodată simţi că trebuia să plece de-acolo.

— Foarte veche, o, da! exclamă doamna Kersh şi-şi bău ceaşca de ceai dintr-o singură sorbitură, cu un sunet neaşteptat, gâlgâitor şi şocant.

Îi zâmbi lui Beverly – îi rânji –, iar Beverly văzu că şi ochii femeii se schimbaseră. Acum corneele erau galbene, bătrâne, vârstate cu vinişoare roşii ceţoase. Părul îi era mai rar; arăta subnutrit, nu mai era argintiu înspicat cu blond-strălucitor, ci de un sur-mohorât.

— Foarte veche, repetă doamna Kersh peste ceaşca goală, privind-o viclean pe Beverly cu ochii ei îngălbeniţi;

dinţii strâmbi i se arătau în rânjetul acela respingător, aproape feroce. De-acasă cu mine a venit. Ai observat RG-ul încrustat în el?

— Da.

Glasul i se auzea de foarte departe, şi o parte din creierul ei se văicări: *Dacă nu ştie că ai văzut schimbarea poate că nu te paşte niciun pericol, dacă nu ştie, nu vede…*

— Tatăl meu, spuse ea, pronunţând *tatal*, şi Beverly văzu că rochia se schimbase şi ea; devenise de un negru scârbos, jupuit; medalionul reprezenta o hârcă, falca atârnându-i într-o căscătură bolnavă, îl chema Robert Gray, mai cunoscut ca Bob Gray, şi mai cunoscut ca Pennywise Clovnul Dansator. Deşi nici ăsta nu era numele lui. Dar tatălui meu îi plăceau glumele de tot felul.

Râse iar. Unii dinţi i se făcuseră la fel de negri ca rochia. Zbârciturile îi tăiau acum adânc pielea. Trandafiriul ei lăptos se făcuse greţos de galben. Degetele erau gheare. Rânji la Beverly.

— Gustă ceva, draga mea.

Vocea i se înălţase cu o jumătate de octavă, dar octava suna spartă în registrul acela, şi vocea avea sonoritatea unei uşi de cavou bălăbănindu-se prosteşte în balamale înfundate cu pământ negru.

— Nu, mulţumesc, îşi auzi Beverly gura spunând cu o voce subţire şi copilărească.

Cuvintele nu păreau să izvorască din creierul ei; mai degrabă îi ieşeau pe gură, după care trebuia să ajungă până la urechi pentru ca ea să devină conştientă de ceea ce spusese.

— Nu? întrebă vrăjitoarea şi rânji.

Ghearele ei râcâiră farfuria, şi începu să îndese în gură, cu amândouă mâinile, fursecuri subţiri cu melasă şi felii delicate de prăjitură glazurată. Dinţii ei oribili se înfigeau şi mestecau, se înfigeau şi mestecau; unghiile lungi şi murdare se afundau în zaharicale; firimituri se rostogoleau pe lespedea osoasă a bărbiei. Răsuflarea sa avea mirosul

fiinţelor moarte de mult, cu burta plesnită de gazele propriei descompuneri. Râsul îi devenise acum un croncănit mort. Părul era şi mai rar. Ici şi colo se vedea scalpul solzos.

— O, tatălui meu îi plăceau glumele! Auzi o glumă, donşoară, dacă le guşti pe astea: tatăl meu m-a purtat în pântece, nu mumă-mea. Şi m-a căcat prin găoz! Hii! Hii! Hii!

— Ar fi timpul să plec, se auzi Beverly pe sine zicând pe acelaşi ton înalt şi rănit – glasul unei fetiţe care a fost făcută de ruşine la prima ei petrecere.

Nu mai avea pic de putere în picioare. Era vag conştientă de faptul că în ceaşca ei nu era ceai, ci căcat, căcat lichid, un mic cadou din canalele de sub oraş. *Băuse* din el, nu mult, dar o sorbitură totuşi*, o, Doamne, o, Doamne, o, binecuvântate Iisuse, te rog, te rog…*

Femeia se micşora sub ochii ei, subţiindu-se; acum era o baborniţă cu faţa ca de păpuşă făcută dintr-un măr, aşezată în faţa ei, chicotind cu o voce ascuţită şi scârţâitoare şi legănându-se înainte şi înapoi.

— O, tatăl meu şi cu mine suntem unu’, spuse ea, doar eu, doar el, şi, drăguţă, dacă ai minte, atuncea ai să fugi, ai să fugi înapoi de unde-ai venit, ai să fugi iute, fiindcă, dacă stai, o să-ţi fie mai rău decât moartea. Nimeni care moare în Derry nu moare cu adevărat. Ai ştiut-o şi-nainte; acuma crede-o.

Cu încetinitorul, Beverly îşi adună picioarele sub ea. Parcă privindu-se din afară, se văzu ridicându-se şi dând înapoi de la masă şi din faţa vrăjitoarei, cu groază şi neîncredere, neîncredere pentru că îşi dădea seama acum că măsuţa curată de sufragerie nu era din stejar negru, ci din fondantă de ciocolată. Chiar în timp ce o privea, vrăjitoarea, continuând să se hlizească, cu ochii ei bătrâni şi galbeni abătuţi pieziş spre colţul camerei, rupse o bucată din masă şi o înfundă lacom în capcana tăioasă ce-i slujea drept gură.

Ceştile, văzu ea acum, erau din coajă albă de copac smălţuită migălos cu glazură colorată în albastru. Portretele lui Iisus şi John Kennedy erau alcătuiri de vată dulce aproape transparentă, şi, sub ochii ei, Iisus scoase limba, iar Kennedy îi făcu neruşinat cu ochiul.

— Cu toţii te aşteptăm! zbieră vrăjitoarea, şi unghiile ei zgrepţănară tăblia mesei de fondantă, trasând dâre adânci în suprafaţa lucioasă. O, da! O, da!

Lămpile de deasupra erau globuri de zahăr candel. Lambriurile erau din caramel. Coborî privirea şi văzu că pantofii ei lăsau urme pe podele, care nu erau câtuşi de puţin podele, ci table de ciocolată. Mirosul de dulciuri era sufocant.

O, Doamne, e Hänsel şi Gretel, e vrăjitoarea cea care întotdeauna mă speria cel mai rău fiindcă mânca copiii…

— Tu şi prietenii tăi! urlă vrăjitoarea, hohotind. *Tu şi prietenii tăi! La cuşcă! La cuşcă până se-ncinge cuptorul!*

Zbiera râzând totodată, iar Beverly o luă la fugă spre uşă, dar alerga ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Hohotele vrăjitoarei vuiau şi se învârteau în jurul capului ei, ca un nor de lilieci. Beverly ţipă. Holul puţea a zahăr, nuga şi caramel şi a fragi sintetici greţoşi. Mânerul uşii, imitaţie de cristal când intrase ea, era acum un monstruos diamant de zahăr candel.

— Îmi fac griji în privinţa ta, Bevvie… îmi fac griji MULTE!

Se răsuci, şuviţele de păr roşcat plutindu-i în jurul feţei, pentru a-şi vedea tatăl clătinându-se spre ea prin antreu, purtând rochia neagră a vrăjitoarei şi cameea în formă de cap de mort; chipul bărbatului spânzura în cărnuri scurse, ca aluatul moale, avea ochii ca de lăcustă, mâinile i se încleştau şi se descleştau, gura rânjea cu fervoare suculentă.

— Te băteam pentru că voiam să te FUT, Bevvie, asta-i tot ce voiam să fac, voiam să te FUT, voiam să te PAP, voiam să-ţi pap PĂSĂRICA, voiam să-ţi SUG între dinţi LINDICU’,

MIAM-MIAM, Bevvie, oooohhhhh, MIAM-MIAM ÎN BURTICĂ, voiam să te bag la cuşcă… Şi să încing cuptorul… Şi să-ţi pipăi PIZDA… Dolofana ta PIZDĂ… Şi când era destul de fragedă s-o pap… S-o pap… PAP…

Zbierând, înşfăcă mânerul lipicios şi se repezi afară pe veranda decorată cu acadele de pralină şi pardosită cu fondantă. Departe, vagi, părând să plutească prin câmpul său vizual, zări maşini trecând într-o parte şi în alta şi o femeie împingând un cărucior cu târguieli.

Trebuie să ajung acolo, rosti gândul aproape incoerent. *Aia de acolo-i realitatea, dac-aş putea doar să ajung pe trotuar…*

— N-o să-ţi folosească la nimic fuga, Bevvie, spuse tatăl ei *(tatăl meu)*

râzând.

— Am aşteptat mult clipa asta. O să ne *distrăm*. O să fie *MIAM-MIAM* la noi în *BURTICĂ.*

Privi din nou în urmă, iar acum tatăl ei mort nu mai purta rochia neagră a vrăjitoarei, ci costumul de clovn cu nasturi mari portocalii. O bonetă din blană de raton stil 1958, de soiul celei popularizate de Fess Parker în filmul lui Disney cu Davy Crockett, îi stătea înclinată pe cap. Într-o mână ţinea un snop de baloane. În cealaltă avea un picior de copil, ţinându-l ca pe un copan de pui. Fiecare balon purta inscripţia „IT CAME FROM OUTER SPACE”[{6}].

— Spune-le prietenilor tăi că sunt ultimul dintr-o specie pe cale de dispariţie, zise, lăţindu-şi rânjetul înfundat în cap pe când se împleticea coborând treptele verandei spre ea. Singurul supravieţuitor de pe o planetă care moare. Am venit să jefuiesc toate femeile… Să siluiesc toţi bărbaţii… Şi să-nvăţ să împletesc şosete!

Începu să schiţeze un twist dement, cu baloanele într-o mână şi piciorul retezat, sângerând, în cealaltă. Costumul de clovn se încreţea şi fâlfâia, dar Beverly nu simţea nicio boare de vânt. Picioarele i se încurcară unul într-altul şi se prăvăli pe pietre, aruncându-şi palmele înainte pentru a

amortiza şocul, care i se transmise până-n umeri. Femeia cu căruciorul se opri şi aruncă înapoi o privire îndoielnică, după care se grăbi să-şi continue drumul, puţin cam prea repede.

Clovnul porni din nou spre ea, aruncând piciorul tăiat. Acesta aterizã pe gazon cu o bufnitură de nedescris. Un moment, Beverly rămase întinsă pe cărare, convinsă undeva înlăuntrul ei că trebuie să se deştepte în curând, că toate astea nu pot fi adevărate, că fără îndoială e doar un vis…

Îşi dădu seama că nu era aşa cu o clipă înainte ca degetele încovoiate, cu gheare lungi, ale clovnului s-o atingă. Era adevărat; putea s-o omoare. Aşa cum îi omorâse şi pe copii.

— *Gaiţele îţi ştiu numele adevărat!* urlă ea.

Monstrul se retrase, şi i se păru că preţ de-o clipă rânjetul de pe buzele dinăuntrul marelui rânjet roşu pictat deasupra şi împrejurul lor deveni o grimasă de ură şi durere… Şi poate şi de frică. Se putea să nu fi fost decât imaginaţia ei, şi cu siguranţă nu avea habar de ce rostise o asemenea nebunie, dar o ajută să câştige o fracţiune de secundă.

Sări în picioare şi o rupse la goană. Un scrâşnet de frâne şi un glas aspru, furios şi speriat totodată, răcni:

— De ce nu te uiţi pe unde mergi, lăţoasă proastă?

Avu imaginea înceţoşată a unei maşini de pâine care aproape o lovise când se năpustise în stradă ca un copil gonind să-şi prindă mingea, iar apoi stătea pe trotuarul opus, gâfâind, cu un junghi fierbinte în coasta stângă. Maşina de pâine îşi reluă drumul pe Lower Main.

Clovnul dispăruse. Casa era tot la locul ei, dar acum văzu că era năruită şi pustie, cu ferestrele bătute-n scânduri, cu treptele ce urcau pe verandă crăpate şi sparte.

Chiar am fost acolo înăuntru sau am visat totul?

Dar blugii îi erau murdari şi bluza galbenă plină de praf.

Iar pe degete avea ciocolată.

Şi le şterse de pantaloni şi se îndepărtă grăbită, înfierbântată la faţă, cu spinarea rece ca gheaţa, cu ochii părând să-i iasă din cap, pulsând în acelaşi ritm cu bătăile repezi ale inimii.

Nu-l putem învinge. Indiferent ce-o fi acest Monstru, nu-l putem învinge. El chiar vrea să încercăm – vrea să restabilească vechiul scor.. Nu se poate mulţumi cu o tragere la sorţi, cred. Ar trebui să plecăm de-aici… Să plecăm pur şi simplu.

Ceva i se frecă de pulpă, uşor ca lăbuţa cercetătoare a unei pisici.

Se smulse din loc cu un mic ţipăt. Privi în jos şi se crispă. Mâna-i, mânată de o voinţă proprie, îi astupă gura.

Era un balon galben ca bluza ei. Pe el, scrise într-un albastru-electric, se puteau citi cuvintele „CO'ECT, IEPU'AŞ"

Se îndepărtă sub ochii ei, săltând pe stradă, purtat de zefirul dulce al primăverii târzii.

4

Richie Tozier lasă urme

Ei bine, a fost în ziua când Henry şi ortacii lui m-au fugărit – înainte să se termine şcoala s-a întâmplat asta…

Richie se plimba pe Outer Canal Street, pe lângă Bassey Park. Acum se opri, cu mâinile îndesate în buzunare, privind spre Puntea săruturilor, dar fără a o vedea cu adevărat.

Am scăpat de ei în raionul de jucării de la Freese's… De când cu încheierea apocaliptică a reuniunii de prânz, hoinărise fără ţintă, încercând să se împace cu grozăviile găsite în plăcintele cu răvaşe… Sau cu lucrurile ce *păruseră* să se afle în plăcinte. Se gândea că, cel mai probabil, din ele nu ieşise absolut nimic. Fusese o halucinaţie colectivă provocată de palavrele înspăimântătoare pe care le înşiraseră. Cea mai temeinică probă a acestei ipoteze era faptul că Rose nu văzuse nimic. Desigur, nici părinţii lui

Beverly nu văzuseră sângele ce ieşise pe ţeava din baie, dar nu era acelaşi lucru.

Nu. De ce nu?

— Pentru că acum suntem adulţi, murmură el.

Descoperi că acest gând nu avea absolut niciun fel de putere sau logică; putea fi la fel de bine un vers absurd din cântecelul vreunui copil.

Îşi reluă plimbarea.

Am trecut prin faţa Primăriei, m-am aşezat un timp pe o bancă şi mi s-a părut că văd…

Se opri din nou, încruntându-se.

Că a văzut ce?

…Dar ăla nu era decât un lucru pe care-l visasem.

Chiar? Chiar aşa?

Privi spre stânga şi văzu uriaşa clădire din sticlă, cărămidă şi oţel care la sfârşitul anilor cincizeci păruse atât de modernă, iar acum arăta mai degrabă vetustă şi dărăpănată.

Şi iată-mă-s, îşi spuse el. Drept înapoi la rahatul ăsta de Primărie. Scena celeilalte halucinaţii. Sau vis. Sau ce-o fi fost.

Ceilalţi îl vedeau în el pe clovnul clasei, şi căzuse cu uşurinţă înapoi în acel rol. *Ah, cu toţii am căzut cu uşurinţă înapoi în vechile noastre roluri, n-ai observat?* Dar era oare ceva foarte neobişnuit în asta? Considera că probabil cam acelaşi lucru l-ai vedea la oricare reuniune de a zecea sau a douăzecea aniversare a absolvirii liceului – comediantul clasei, care şi-a descoperit vocaţia pentru preoţie în timpul facultăţii, după două pahare va regresa aproape automat la ghiduşul care fusese; Marele Creier Englez care se încurcase în afaceri cu camioane începe deodată să peroreze despre John Irving sau John Cheever; tipul care cântase cu Moondogs sâmbăta seara şi devenise apoi profesor de matematici la Cornell se va găsi deodată pe scenă cu orchestra, cu o chitară Fender agăţată de umăr, ţopăind pe melodia *Gloria* sau *Surfin’ Bird* cu feroce

delectare beată. Cum spusese Springsteen? *Nu te retragi, puiule, nu te predai*... Dar îţi venea mai uşor să crezi în vechiturile de la patefon după două pahare sau o sticlă bună de vin roşu.

Dar, credea Richie, regresiunea era halucinaţia, nu viaţa prezentă. O fi fost copilul tatăl bărbatului, dar taţii şi fiii împărtăşeau adesea interese foarte diferite şi doar o asemănare pasageră. Ei...

Dar ai spus adulţi şi acum sună ca un nonsens; sună ca un fel de bâra-bâra. De ce asta, Richie? De ce?

Pentru că Derry e la fel de straniu ca întotdeauna. De ce nu ne mulţumim pur şi simplu cu atât?

Pentru că lucrurile nu sunt atât de simple.

Copil fiind, fusese un comic nătâng, uneori vulgar, alteori amuzant, pentru că era singura cale de a se descurca fără a fi omorât de unii ca Henry Bowers sau fără să-şi piardă cu desăvârşire minţile de plictiseală şi însingurare. Acum îşi dădea seama că o mare parte din problemă o reprezentase doar propria lui minte, care avea obiceiul să funcţioneze cu o viteză de zece-douăzeci de ori mai mare decât a colegilor de şcoală. Îl socotiseră ciudat, sucit sau chiar sinucigaş, în funcţie de escapada în chestiune, dar poate nu fusese decât un simplu caz de exces de viteză mentală – dacă excesul de viteză mentală se putea numi simplu.

Oricum, era genul acela de lucruri pe care după un timp ajungi să le ţii sub control – le aduci sub control sau găseşti supape, tipi ca Buford, cel Bălos şi Gângăvit, de pildă. Richie descoperise aceasta în lunile de după ce se rătăcise în postul de radio al facultăţii, cam la întâmplare, şi descoperise în timpul primei sale săptămâni la microfon tot ceea ce-şi dorise vreodată. La început nu fusese prea grozav; era *prea fascinat* ca să fie bun. Dar îşi înţelesese potenţialul de a fi nu numai bun în domeniu, ci chiar extraordinar, şi numai această revelaţie fusese de ajuns ca să-l poarte până la Lună pe un nor de euforie. În acelaşi timp începuse să priceapă marele principiu motor al

universului sau cel puţin al acelei părţi din univers care avea de-a face cu cariera şi succesul: îl găseai pe scrântitul care se tot învârtea înlăuntrul tău dându-ţi viaţa peste cap. Îl fugăreai până într-un colţ şi puneai mâna pe el. Dar nu-l omorai. A, nu. Moartea era prea blândă pentru soiul *ăla* de ticălos mic. Îi trăgeai pe cap nişte hamuri şi pe urmă începeai să ari. Scrântitul muncea ca un demon o dată ce-l băgai în brazde. Şi-ţi mai furniza şi câteva chicuri din când în când. Asta era totul de fapt. Şi era mai mult decât suficient.

Fusese comic, nicio problemă, un hohot pe minut, dar până la urmă depăşise coşmarurile ce se ascundeau pe faţa întunecată a tuturor acelor hohote. Sau cel puţin aşa credea. Până azi, când cuvântul *adult* încetase dintr-o dată să mai aibă vreun sens în propriul lui auz. Iar acum mai avea şi altceva de înfruntat sau măcar ceva la care să se gândească; statuia enormă şi total idioată a lui Paul Bunyan din faţa Primăriei.

Eu trebuie că-s excepţia care confirmă regula, Bill Barosane. Eşti sigur că n-a mai fost nimic, Richie? Absolut nimic?

Prin faţa Primăriei… Mi s-a părut că văd…

O durere ascuţită îi înţepă ochii pentru a doua oară în ziua aceea şi şi-i apăsă cu palmele, cu un geamăt nedumerit ieşindu-i din piept. Apoi dispăru iar, la fel de repede pe cât venise. Dar mai simţise şi un miros, nu? Ceva ce nu se afla cu adevărat acolo, dar ceva ce fusese acolo, ceva ce-l făcea să se gândească la

(sunt chiar aici lângă tine Richie ţine-mă de mână poţi să mă prinzi de mână)

Mike Hanlon. *Fum* era ceea ce-i înţepase ochii şi îl făcuse să lăcrimeze. Acum douăzeci şi şapte de ani trăseseră în piept fumul acela; la sfârşit nu mai rămăseseră decât Mike şi el şi văzuseră…

Dar nu mai era.

Se mai apropie cu un pas de statuia din plastic a lui Paul Bunyan, la fel de uluit acum de voioasa ei vulgaritate pe cât fusese de copleşit în copilărie de dimensiunile ei. Legendarul Paul avea şase metri înălţime, iar soclul mai adăuga încă doi. Zâmbea în jos spre circulaţia maşinilor şi pietonilor pe Outer Street de la marginea spaţiului verde al Primăriei. Clădirea în care se afla primăria fusese construită în anii 1954-1955, iniţial pentru o echipă de baschet de divizie minoră, pe care însă comunitatea nu reuşise să o alcătuiască. Consiliul Municipal Derry votase fondurile pentru statuie un an mai târziu, în 1956. Avuseseră loc dezbateri aprinse, atât în şedinţele publice ale Consiliului, cât şi în rubricile pentru cititori din *Derry News*. Mulţi erau de părere că va fi o statuie *adorabilă*, urmând să devină cu siguranţă o atracţie turistică de marcă. Alţii găseau ideea unui Paul Bunyan de plastic oribilă, stridentă şi din cale afară de neinspirată. Profesoara de arte de la Liceul Derry, îşi aducea aminte Richie, scrisese la *News* o scrisoare în care anunţa că, dacă se va ridica într-adevăr în Derry o asemenea monstruozitate, o va arunca în aer cu mâna ei. Rânjind, se întrebă dacă *acelei* puicuţe i se reînnoise contractul.

Controversa – pe care Richie o recunoştea acum ca fiind o furtună tipică într-un pahar cu apă – făcuse prăpăd timp de şase luni şi, firește, fusese întru totul lipsită de sens; statuia se achiziţionase, şi, chiar dacă făcea Consiliul Municipal un lucru atât de aberant (mai ales pentru Noua Anglie) ca a decide să nu folosească un obiect achitat deja, unde, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să îl *depoziteze?* Apoi statuia, nu tocmai sculptată, ci pur şi simplu turnată într-o oarecare uzină de mase plastice din Ohio, fusese instalată la locul ei, încă înfăşurată într-o husă de prelată destul de mare ca să poată servi drept velă a unui vas de cursă lungă. Fusese dezvelită la 13 mai 1957, la a o sută cincizecea aniversare a naşterii municipalităţii

unificate. O facţiune dăduse glas unor previzibile văicăreli ultragiate; o alta, unor la fel de previzibile gemete de extaz.

Când a fost dezvelit, în ziua aceea, Paul îşi purta salopeta cu bretele şi cămaşa cadrilată roşu cu alb. Barba îi era splendid de neagră, splendid de plină, splendid de mitocănească. O secure din plastic, cu siguranţă Godzilla tuturor securilor din plastic, îi stătea aruncată pe un umăr, iar el rânjea necontenit spre cerurile de la miazănoapte, care în ziua inaugurării erau la fel de albastre precum pielea reputatului tovarăş al lui Paul (totuşi Babe nu fusese prezent la dezvelire; costul estimativ al adăugării unui bou albastru în tablou se relevase a fi prohibitiv).

Copiii ce participaseră la ceremonie (erau cu sutele, iar băiatul în vârstă de zece ani, Richie Tozier, însoţit de tatăl său, se număra printre ei) au fost pe deplin încântaţi de uriaşul din plastic. Părinţii îşi cocoţară plozii pe piedestalul pătrăţos care susţinea personajul, făcură fotografii, după care priviră cu un amestec de teamă şi amuzament cum copiii se căţărau şi se târau, râzând, pe imensele cizme negre ale lui Paul (rectificăm: pe imensele cizme negre *din plastic* ale lui Paul).

Se făcuse luna martie a anului următor când Richie, extenuat şi terifiat, ajunsese în sfârşit pe o bancă din faţa statuii, după ce scăpase (ca prin urechile acului) de domnii Bowers, Criss şi Huggins, după o urmărire începută la Şcoală Elementară şi prelungită prin mai tot centrul oraşului. Până la urmă îi fentase în raionul de jucării al Magazinului Universal Freese’s.

Filiala Freese’s din Derry era o sărăcie pe lângă magazinul universal din centrul Bangorului, dar lui Richie puţin îi mai păsa de asemenea lucruri – orice port era bun pe timp de furtună. Henry Bowers era chiar în urma lui, iar lui Richie deja i se sleiseră puterile. Cârmise în gura uşii turnante a magazinului universal ca ultimă soluţie. Henry, care, după câte se părea, nu înţelegea legile fizice ale unor asemenea dispozitive, aproape că rămăsese fără vârfurile

degetelor în timp ce încerca să-l înşface pe Richie, care învârtea uşa şi dispărea în magazin.

În timp ce cobora scara mâncând pământul, cu coada cămăşii fluturându-i în urmă, auzise uşa rotativă scoţând o serie de detunături aproape la fel de puternice ca mitralierele de la televizor şi înţelesese că Larry, Moe şi Curly erau tot pe urmele lui. Ajungând la subsol, râdea, dar nu era decât un tic nervos; era tot atât de îngrozit ca un iepure prins într-o sârmă ghimpată. Chiar aveau de gând să-l bată bine de data asta (nici prin minte nu-i trecea că, peste vreo zece săptămâni numai, toţi trei, şi mai cu seamă Henry, aveau să fie capabili de a face moarte de om, şi cu siguranţă s-ar fi albit de frică dacă ar fi ştiut despre apocaliptica bătaie cu pietre din iulie, care făcea să pălească până şi termenul de „omucidere”). Şi toată treaba fusese atât de absolut, de tipic stupidă şi fără sens.

Richie şi alţi băieţi dintr-a cincea intrau pe rând în sala de sport. O clasă de-a şasea, cu Henry mătăhălind printre ceilalţi ca măgarul între oi, tocmai ieşea. Deşi era încă într-a cincea, Henry făcea sportul cu băieţii mai mari. Ţevile de deasupra picurau iarăşi, şi domnul Fazio nu apucase să pună plăcuţa „ATENŢIE! UD PE JOS!” pe micul ei trepied. Henry alunecase într-o băltoacă şi aterizase în fund.

Înainte de a şi-o putea stăpâni, gura trădătoare a lui Richie n-avusese de lucru:

— Hai, tu, tembelule!

Răsunase o explozie de râs atât dinspre colegii de clasă ai lui Henry, cât şi dinspre cei ai lui Richie, dar nu se vedea nici urmă de râs pe faţa lui Henry în timp ce se aduna de pe jos – doar un roşu de nuanţa cărămizilor recent scoase din cuptor.

— Îţi vine ţie rându’, patru-ochi, spuse el şi se duse.

Râsul se stinse pe dată. Băieţii din hol îl priviră pe Richie ca pe unul deja mort. Henry nu zăbovi să controleze reacţiile; pur şi simplu ieşi, cu capul în jos, cu coatele înroşite de la amortizarea căderii, cu o pată mare şi udă în

fundul pantalonilor. Privind pata aceea udă, Richie îşi simţi gura sinucigaş de glumeaţă căscându-se iar… Dar de astă dată o închise la loc cu forţa, atât de rapid, încât aproape că-şi ampută vârful limbii în ghilotina dinţilor.

Ei, las că uită el, îşi spuse fără convingere în timp ce se schimba pentru sport. *Precis că uită. Doar nu i-or lucra lui Moş Hank chiar atâtea circuite. De fiecare dată când trage o căcare trebuie să se uite probabil la indicaţiile din cărticica de instrucţiuni, ha-ha*.

Ha-ha.

— Eşti mort, Gură-spartă, îi spuse Vince Boogers Taliendo, trăgându-şi suspensorul peste o instalaţie cam de mărimea şi forma unei alune anemice; vorbea cu un anume respect trist. Da’ nu-ţi face griji. Am să-ţi aduc flori.

— Taie-ţi urechile şi adu conopide, i-o întoarse vioi Richie.

Şi toţi râseră, până şi moş Boogers Taliendo râse, de ce nu, doar îşi puteau permite toţi să râdă. Ce, eu să-mi fac griji? Cu toţii or fi acasă uitându-se la Jiminy Dodd şi la „Mousechetarii” de la *Mickey Mouse Club* ori la Frankie Lymon cântând „Nu sunt un delincvent minor” la *American Bandstand*, pe când lui Richie îi ţâţâia curu’ prin departamentele de uz casnic şi lenjerie de damă, în drum spre raionul de jucării, cu transpiraţia şiroindu-i pe spinare până în crăpătura dintre buci şi ouăle înfricoşate, atât de încordate, încât şi le simţea de parcă i-ar fi atârnat peste buric. Sigur, puteau să râdă. Ha-ha-ha şi iar ha-ha.

Henry nu uitase. Richie ieşise pe uşa din capătul cu grădiniţă al şcolii, pentru orice eventualitate, dar Henry îl proptise pe Belch Huggins acolo, tot pentru orice eventualitate. Ha-ha-ha şi iar ha-ha.

Richie îl văzu el primul pe Belch, altfel n-ar mai fi avut loc nicio întrecere. Belch se uita spre Derry Park, ţinând într-o mână o ţigară neaprinsă şi cu cealaltă scoţându-şi visător turul nădragilor din fund. Cu inima bătându-i nebuneşte, Richie traversase în linişte terenul de joacă şi aproape ajunsese la Charter Street, când Belch întoarse capul şi-l

văzu. Urlă după Henry şi Victor, şi din acel moment se porni vânătoarea.

Când Richie ajunse la raionul de jucării, acesta era complet gol, înfiorător de pustiu. Nu se învârtea pe acolo nici măcar vreun vânzător – un adult binevenit care să pună capăt afacerii până nu scăpa definitiv de sub control. Acum auzea cum se apropie cei trei dinozauri ai apocalipsului. Şi nu mai putea fugi. Fiecare respiraţie îi isca un junghi adânc şi dureros în stânga pieptului.

Ochiul i se aţinti asupra unei uşi pe care scria „IEŞIRE DOAR ÎN CAZ DE URGENTĂ! VA SUNA ALARMA!” în suflet îi încolţi speranţa.

O luă la fugă pe un culoar doldora de cutii cu arc şi cu păpuşi Donald Duck înăuntru, tancuri United States Army fabricate în Japonia, pistoale cu capse Călăreţul Singuratic, roboţi cu cheiţă. Ajunse la uşă şi lovi bara de împingere cât putu de tare. Uşa se deschise, lăsând să intre aerul rece de martie. Alarma se declanşă cu un urlet strident. Richie sări imediat înapoi şi se prăbuşi în mâini şi genunchi pe culoarul alăturat. Fu culcat la pământ înainte ca uşa să se fi putut închide la loc.

Henry, Belch şi Victor năvăliră în raionul de jucării exact în timp ce uşa revenea la locul ei cu un ţăcănit, iar alarma se întrerupea. Se năpustiră într-acolo, cu Henry în frunte, hotărât şi concentrat.

În sfârşit, apăru în fugă şi un vânzător. Purta un halat albastru de nailon peste un veston ecosez de-o sfâşietoare urâţenie. Ramele ochelarilor îi erau la fel de roz ca ochii unui iepure alb. Richie îşi spuse că arăta ca Wally Cox în rolul lui Mr. Peepers şi trebui să-şi trântească gura în partea cărnoasă a antebraţului pentru a nu izbucni în rafale de râs extenuat.

— Băi, băieţi! exclamă Mr. Peepers. Băi, băieţi, n-aveţi voie să ieşiţi pe-acolo! Aia-i o ieşire în caz de urgenţă! Băi! Hei! *Băi, băieţi!*

Victor îi aruncă o privire cam nervoasă, dar Henry şi Belch nu-şi opriră un moment goana, iar Victor îi urmă. Alarma urlă iar, mai mult timp de astă dată, în vreme ce se repezeau pe alee. Încă înainte de a se opri din zornăit, Richie era în picioare, alergând spre raionul cu lenjerie de damă.

— O să vi se interzică accesul în magazin! ţipă după el vânzătorul.

Aruncând un ochi peste umăr, Richie chiţăi în Vocea sa Bunicuţa Grunt:

— Ţi-a spus vreodată cineva că arăţi *exact* ca Mr. Peepers, tinere?

Şi astfel scăpă. Şi ajunse la aproape un kilometru de Freese’s, în faţa Primăriei… Şi, spera cu ardoare, departe de orice pericol. Cel puţin pentru moment. Era epuizat. Se aşeză pe o bancă la stânga statuii lui Paul Bunyan, nedorind decât un strop de linişte până îşi mai aduna puterile. Încă un pic şi se va scula şi se va îndrepta spre casă, dar deocamdată se simţea bine şezând acolo, în soarele după-amiezii.

Se luminase de ziuă sub o burniţă rece şi mohorâtă, însă acum îţi venea să crezi că primăvara s-ar putea chiar să fie pe drum.

Mai încolo, pe gazon, putea vedea avizierul Primăriei, care în ziua aceea de martie purta acest mesaj cu litere mari, albastre, translucide:

„HEI, DRAGI TINERI!
VINE 28 MARTIE!
SPECTACOLUL *ROCK AND ROLL* ARNIE «WOO-WOO» GINSBERG!
JERRY LEE LEWIS
THE PENGUINS
FRANKIE LYMON ŞI THE TEENAGERS
GENE VINCENT ŞI BERETELE ALBASTRE
FREDDY «BOOM-BOOM» CANNON

O SEARĂ DE DISTRACŢIE NEMAIPOMENITĂ!!!”

Acesta era un spectacol pe care Richie dorea într-adevăr să-l vadă, dar ştia că nu avea nicio şansă. Concepţia mamei sale despre distracţia totală nu-l includea pe Jerry Lee Lewis, care să le spună tinerilor din America: avem pui în hambar, al cui hambar, ce hambar, al meu hambar. Şi dacă tot veni vorba, nu-l includea nici pe Freddy Cannon, a cărui fetişcană Tallahassee avea un şasiu hi-fi. Avea bunăvoinţa să admită că îşi achitase porţia de zbierete pentru Frank Sinatra (pe care acum îl numea Frankie Muc) ca purtătoare de şosete bobby-sox, dar, asemenea lui Bill Denbrough, ura de moarte *rock and roll-ul.* Chuck Berry o înspăimânta, iar Richard Penniman, mai cunoscut publicului său adolescentin sub numele de Little Richard, o făcea să-i vină să „vomite ca o găină” – după cum declara ea.

Aceasta era o frază pentru care Richie nu ceruse niciodată traducerea. Tatăl său era neutru în materie de *rock and roll* şi poate ar fi cedat, dar Richie ştia în adâncul inimii lui că dorinţa mamei va pune punct acestui subiect – până va împlini şaisprezece, şaptesprezece ani, cel puţin –, iar la vremea aceea, conform convingerii ferme a mamei, mania naţională pentru *rock and roll* va fi trecut.

Richie considera că Danny şi Juniorii aveau mai multă dreptate în această privinţă decât mama sa – *rock and roll*-ul nu va muri niciodată. El însuşi murea după acest gen de muzică, deşi nu avea decât două surse propriu-zise – *American Bandstand* pe Canalul 7, după-amiaza, şi WMEX-ul din Boston, seara, când aerul se subţia şi vocea răguşit-entuziastă a lui Arnie Ginsberg se auzea şi se ştergea unduitoare ca a unui duh convocat la o şedinţă de spiritism. Ritmul îl făcea mai mult decât fericit, îl făcea să se simtă mai mare, mai puternic, mai *prezent*. Când Frankie Ford cânta *Sea Cruise* sau când Eddie Cochran intona *Summertime Blues,* Richie era de-a dreptul înnebunit de încântare. Se simţea putere în muzica aceea, o putere ce

părea să le aparţină mai cu îndreptăţire tuturor copiilor slăbănogi, copiilor grăsani, celor urâţi, celor sfioşi – pe scurt, tuturor păguboşilor lumii. Percepea în ea un voltaj hilar şi nebunesc care avea forţa de a ucide şi a exalta totodată. Îi idolatriza pe Fats Domino (pe lângă care până şi Ben Hanscom arăta subţirel ca tras prin inel) şi pe Buddy Holly, care, la fel ca Richie, purta ochelari, şi pe Screaming Jay Hawkins, care sărea dintr-un coşciug la concerte (sau cel puţin aşa auzise Richie), şi pe Dovells, care dansau la fel de bine ca negrii. Mă rog, *aproape*.

Avea să-şi capete într-o bună zi *rock and roll*-ul dacă-l dorea – avea încredere că încă va mai fi la locul lui şi încă îl va mai aştepta când mama sa, în sfârşit, va ceda şi-l va lăsa să îl aibă –, dar asta n-avea cum să se întâmple la 28 martie 1958… Sau în 1959… Sau…

Ochii i se abătuseră de la avizier şi atunci… Ei bine… Atunci fără îndoială adormise. Era singura explicaţie care să aibă sens. Ceea ce se întâmplă în continuare nu era posibil decât în vise.

Iar acum iată-l din nou în acelaşi loc, un Richie Tozier care în fine îşi căpătase tot *rock and roll*-ul pe care îl dorise vreodată… Şi care descoperise, fericit, că tot nu-i era de ajuns. Ochii i se îndreptară spre avizierul din faţa Primăriei şi văzu că întocmai aceleaşi litere albastre alcătuiau cuvintele:

14 IULIE
HEAVY METAL MANIA!
JUDAS PRIEST
IRON MAIDEN
CUMPĂRAŢI-VĂ BILETELE AICI SAU LA ORICE
AUTOMAT DE BILETE”

Undeva pe drum au renunţat la fraza cu distracţia totală, dar din câte văd asta-i singura deosebire, remarcă Richie.

Şi-i auzi pe Danny şi Juniorii, difuzi şi îndepărtaţi, ca nişte glasuri răsunând dintr-un aparat de radio vechi, printr-un

coridor lung: *Rock and roll-ul nu va muri, până la capăt trudi-l-voi eu... Intrat în istorie va sfârşi, priveşte doar la prietenul meu...*

Richie privi înapoi la Paul Bunyan, protector al oraşului Derry – Derry, care luase fiinţă, conform legendelor, pentru că aici era locul unde se adunau buştenii când coborau pe râu. Fusese o vreme când, primăvara, ambele râuri, Penobscot şi Kenduskeag, erau astupate de trunchiuri de la un mal la altul, pieile lor de scoarţă neagră scânteind în soarele primăvăratic. Un băiat iute de picior putea merge pe jos de la „Wally's Spa" din Hell's Half-Acre până la „Ramper's" în Brewster („Ramper's" era o tavernă cu o reputaţie atât de oribilă, încât i se zicea în mod curent „Găleata de sânge") fără a-şi uda ghetele mai sus de a treia încrucişare a şireturilor din piele tăbăcită. Sau cel puţin aşa se istorisea în tinereţea lui Richie, şi bănuia că în toate acele poveşti se afla câte un strop din legenda lui Paul Bunyan.

Bătrâne Paul, spuse în sinea sa, ridicând privirea spre statuia din plastic. *Ce-ai făcut cât timp am fost plecat? Ai săpat vreo albie nouă de râu, întorcându-te acasă ostenit cu securea târâş după tine? Ai croit ceva lacuri pentru că doreai o cadă de baie destul de mare ca să poţi şedea cufundat în apă până la gât? Ai mai speriat vreun copil mic aşa cum m-ai speriat pe mine în ziua aia?*

Ah, şi deodată îşi aminti totul, aşa cum ţi se întâmplă uneori să-ţi aminteşti un cuvânt care-ţi dansa pe vârful limbii.

Era în acelaşi loc, aşezat sub razele blânde ale soarelui de martie, moţăind puţin, gândindu-se să se ducă acasă şi să prindă ultima jumătate de oră din *Bandstand*, şi deodată peste faţă îi trecuse o adiere de aer cald, suflându-i părul de pe frunte. Ridicase ochii şi văzuse enormul chip de plastic al lui Paul Bunyan drept în faţa sa, mai mare decât un chip pe un ecran de cinema, astupând tot peisajul. Valul de aer fusese provocat de aplecarea lui Paul către el... Deşi

nu mai arăta întocmai ca Paul. Acum fruntea îi era teşită şi proeminentă; smocuri de păr sârmos se iţeau dintr-un nas roşu ca nasul unui alcoolic; avea ochii injectaţi, iar peste unul puţină albeaţă.

Toporul nu-i mai stătea pe umăr. Paul se rezema pe coada lui, iar capătul bont al securii scobise un şanţ în asfaltul trotuarului. Mai rânjea încă, dar acum în rânjet nu i se mai citea nimic vesel. Dintre hidoşii dinţi galbeni plutea o-duhoare ca a animalelor mici ce putrezesc în buruienile încinse.

— O să te mănânc, spuse uriaşul cu o voce joasă şi tunătoare – zgomotul bolovanilor ce se freacă unul de altul în timpul unui cutremur. Dacă nu-mi dai înapoi găina, harpa şi săculeţele cu aur, ţi-ai futut norocul cu mine – *te mănânc!*

Suflul acestor vorbe a făcut cămaşa lui Richie să fluture şi să fâlfâie ca o pânză în plin uragan. Se strânse mic pe bancă, cu ochii ieşiţi din orbite şi părul măciucă aidoma unor ţepi, învăluit într-o pungă de aer puţind a stârv.

Uriaşul începu să râdă. Îşi potrivi mâinile pe coada toporului la fel cum Ted Williams şi-ar fi apucat mai bine bâta favorită de baseball (sau cenuş-mânerul, dacă preferaţi) şi o smulse din groapa pe care o lăsase în asfalt. Securea începu să se înalţe în aer. Scotea un vâjâit gros, aducător de moarte. Richie pricepu deodată că gigantul avea de gând să-l spintece drept în mijloc.

Dar simţea că nu se poate clinti, un soi de apatie lemnoasă pusese stăpânire pe el. Ce conta? Picotea, visa. Din clipă-n clipă vreun şofer va suna din claxon după un puşti trecând strada în fugă, şi se va trezi.

— Aşa e, bubui vocea uriaşului, ai să te trezeşti în *iad!*

Şi în ultima clipă, când securea încetini atingând vârful traiectoriei, Richie înţelese că nu era câtuşi de puţin vis… Iar, dacă da, era un vis ce putea ucide.

Încercând să urle, dar fără să scoată vreun sunet, se rostogoli de pe bancă peste parcela de prundiş greblat care înconjura ceea ce fusese o statuie, iar acum nu mai era

decât un soclu cu două piroane enorme din oţel ieşind din locul unde se aflaseră picioarele. Vâjâitul securii care cădea umplu lumea cu şoapta sa stăruitoare; rânjetul uriaşului devenise o grimasă de ucigaş. Buzele i se traseră atât de tare de pe dinţi, încât gingiile din plastic roşu, hidos de roşu, luceau a piază rea.

Tăişul securii izbi banca unde stătuse Richie doar cu o clipă în urmă. Muchea era atât de ascuţită, încât aproape că nu se auzi niciun sunet, însă banca fu retezată în două cât ai clipi din ochi. Jumătăţile căzură despărţindu-se greoaie una de alta, lemnul dinăuntrul învelişului vopsit în verde arătându-şi albul strălucitor şi aproape greţos.

Richie zăcea pe spate, încă încercând să ţipe. Împinse din călcâie. Îi intră pietriş pe după gulerul cămăşii, pe sub cureaua de la pantaloni. Şi iată-l pe Paul, înălţat deasupra lui, privind în jos spre el cu ochi mari cât nişte guri de canal; iată-l pe Paul privind în jos la un băieţel trântit pe pietriş.

Gigantul făcu un pas spre el. Richie simţi pământul cutremurându-se sub cizma neagră. Pietricele se învolburară într-un nor.

Richie se întoarse pe burtă şi se ridică împleticit. Picioarele-i încercau deja s-o ia la fugă încă înainte de a-şi fi recăpătat echilibrul, dar, ca urmare, căzu din nou lat pe burtă. Auzi cum aerul îi iese fâşâind spasmodic din plămâni. Părul îi căzu în ochi. Vedea maşinile circulând în ambele sensuri pe Canal şi Main Street ca în fiecare zi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nimeni din maşinile acelea nu ar fi văzul sau nimănui nu i-ar fi păsat că Paul Bunyan se trezise la viaţă şi coborâse de pe piedestal cu intenţia de a comite o crimă cu un topor cam de mărimea unei rulote.

Soarele a fost acoperit. Richie zăcea acum într-o zonă de umbră cu formă omenească.

Se adună în genunchi, aproape căzu într-o parte, reuşi să se salte pe picioare şi o luă la fugă cât putea de repede –

fugea cu genunchii săltându-i aproape până la piept şi dând din coate. În urmă-i auzea crescând acea şoaptă groaznic de persistentă, un sunet ce nu părea a fi deloc sunet, ci doar apăsarea aerului sfâşiat asupra pielii şi a timpanelor: *Fââââsss!*

Pământul se zgudui. Dinţii lui Richie clănţăniră unii-ntr-alţii ca vasele pe timp de cutremur. Nu avu nevoie să privească în urmă ca să-şi dea seama că toporul lui Paul se îngropase până la coadă în trotuar, la câteva degete depărtare de picioarele lui.

Complet aiurea şi fără sens, îi auzi în minte pe cei de la Dovells: *Oh, puştanii din Bristol sunt isteţi ca un pistol! Când bat pasul de Bristol...*

Ieşi din umbra uriaşului, la soare, şi, în timp ce făcea asta, începu să râdă – acelaşi râs sleit care-i ieşise din piept când se repezise în jos pe scări în „Freese's" Gâfâind, cu junghiul acela fierbinte iarăşi în coaste, se încumetă într-un târziu să arunce o privire peste umăr.

Iar acolo se afla statuia lui Paul Bunyan, stând pe piedestalul său unde stătea întotdeauna, cu securea pe umăr, cu capul înălţat spre cer, cu buzele despărţite în eternul surâs optimist al eroului legendar. Banca retezată în două era din nou întreagă şi intactă, mulţumesc foarte mult. Pietrişul din locul unde Paul cel înalt îşi plantase enormul picior (*I-a meu tot,* cânta cu nebunie furioasă Annette Funicello în capul lui Richie) era netezit şi imaculat, cu excepţia porţiunii răscolite unde căzuse Richie când

(se ferea de uriaş)

visa. Nu se vedea nicio urmă de pas, nicio spărtură de secure în asfalt. Acolo nu era nimic, doar un băiat pe care-l fugăriseră alţi băieţi, băieţi mai mari, şi astfel avusese el însuşi un foarte scurt (dar foarte puternic) vis despre un colos homicid… Gigantul de Proporţii-Economice Henry Bowers, dacă nu vă e cu supărare.

— Rahat, spuse Richie cu glas slab şi şovăitor, iar apoi slobozi un hohot nesigur de râs.

Mai rămase acolo un timp, aşteptând să vadă dacă statuia nu se va mişca din nou – să-i facă poate cu ochiul, poate să-şi mute securea de pe un umăr pe celălalt, poate să coboare şi să se ia iar după el. Dar, fireşte, niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. Fireşte.

Ce, eu să-mi fac griji? Ha-ha-ha şi iar ha-ha.

O moţăială. Un vis. Nimic mai mult.

Dar, aşa cum observase odată Abraham Lincoln sau Socrate, sau altul ca ei, ce-i destul e destul. Era vremea să se ducă acasă şi să se răcorească; să facă precum Kookie din *77 Sunset Strip* şi pur şi simplu să zacă şi să se liniştească.

Şi, deşi ar fi ajuns mai repede tăind-o prin incinta Primăriei, luă hotărârea să n-o facă. Nu voia să se mai apropie de statuie. Aşa că pornise pe drum ocolit şi din seara aceea aproape că uitase incidentul. Până acum.

Iată un om, îşi spuse el, *iată un om într-un sacou sport cumpărat dintr-unul dintre cele mai bune magazine de pe Rodeo Drive; iată un om cu pantofi scumpi în picioare şi lenjerie Calvin Klein care-i acoperă părţile intime; iată un om cu lentile de contact moi amplasate lejer pe ochi; iată un om amintindu-şi de visul unui băiat care credea că o cămaşă Ivy League cu o pensă la spate şi o pereche de pantofi sport înseamnă culmea modei; iată un adult privind la aceeaşi veche statuie, şi hei, Paul, Paul cel înalt, iată-mă-s aici ca să-ţi spun că eşti acelaşi în toate privinţele, n-ai îmbătrânit nici c-o futu-i mă-sa de zi.*

Vechea explicaţie încă îi mai suna adevărată în minte: un vis. Bănuia că ar putea crede în monştri dacă n-avea încotro; monştrii nu erau mare scofală. Nu şezuse el oare în studiourile radio, la un moment sau altul, citind buletine de ştiri despre fârtaţi ca Idi Amin Dada, şi Jim Jones, şi tipul ăla care ciuruise toţi clienţii dintr-un McDonald’s? Cacă-te foc şi fă economie la chibrituri, monştrii erau marfă ieftină! Cine avea nevoie de un bilet de cinci dolari la cinema, când puteai citi despre ei în ziar pentru treizeci şi cinci de cenţi

sau puteai asculta la radio pe gratis? Şi bănuia că, dacă putea crede în soiul Jim Jones, atunci putea să creadă şi în versiunea lui Mike Hanlon, cel puţin o vreme; Monstrul din Derry avea chiar propriul său farmec trist, pentru că el venea din *Afară* şi nimeni n-avea de revendicat vreo responsabilitate pentru acesta. Putea crede într-un monstru care avea la fel de multe feţe câte măşti de cauciuc sunt într-un magazin de noutăţi (dacă luai una, puteai foarte bine să capeţi un pachet întreg, gândea el, mai ieftine la duzină, corect, gaşcă?), cel puţin de dragul conversaţiei… Dar o statuie înaltă de şase metri care coborâse de pe piedestal şi apoi încercase să te demonteze cu securea sa de plastic? Asta era un pic cam prea gogonată. Cum *mai* spusese Abraham Lincoln sau Socrate, sau altul ca ei, peşte am mâncat şi carne am mâncat, da' e un rahat pe care-n veci nu-l voi fi mâncat. Pur şi simplu nu era…

Durerea aceea ascuţită şi înţepătoare îi împunse din nou ochii, fără a-l preveni, smulgându-i un strigăt de surpriză. Asta era încă şi mai rău, tot mai adânc și durând tot mai mult, până-l băga în toţi sperieţii. Îşi puse mâinile la ochi şi apoi bâjbâi instinctiv la pleoape cu degetele arătătoare, vrând să-şi scoată lentilele de contact. *O fi vreun soi de infecţie,* reflectă el ca prin ceaţă. *Dar, Iisuse, ce mai doare!*

Trase de pleoape în jos şi era gata să execute acel unic clipit îndelung exersat ce le expulza de-a rostogolul afară (şi avea să-şi petreacă următoarele cincisprezece minute cotrobăind după ele prin prundişul ce înconjura banca, dar, Doamne, Dumnezeule, cine dădea o ceapă degerată pe asta, chiar în acel moment se simţea de parcă ar fi avut cuie în ochi), când durerea dispăru. Nu se stinse, încetă pur şi simplu. Un moment prezentă, în următorul trecută. Ochii îi lăcrimară scurt şi secară.

Coborî încet mâinile, cu inima bătându-i repede în piept, gata să scuipe lentilele dintr-o bătaie a pleoapelor în clipa când durerea va reîncepe. Nu reîncepu. Şi deodată se pomeni gândindu-se la singurul film de groază care-l

speriase cu adevărat în copilărie, posibil pentru că încasase atât rahat în legătură cu ochelarii şi irosise atâta vreme gândindu-se la ochii săi. Filmul fusese *The Crawling Eye*[7], cu Forrest Tucker. Nu prea grozav. Ceilalţi copii râseseră tot timpul filmului până-i apucaseră istericalele, dar Richie nu se distrase. Richie devenise rece, alb şi amorţit, o dată în viaţă fără nicio Voce pe care s-o comande, când ochiul acela gelatinos şi cu tentacule ieşise din ceaţa fabricată pe cine ştie ce platou de filmare englez, fâlfâindu-şi apendicele fibroase. Imaginea acelui ochi îi făcuse foarte rău – întrupare a o sută de nu-tocmai-conştientizate temeri şi nelinişti. Într-o noapte, nu mult după aceea, visase că se priveşte într-o oglindă, că ridică o ţepuşă mare şi şi-o înfige încet în irisul negru al ochiului, simţind un belşug apos în vreme ce fundul ochiului i se umplea cu sânge. Îşi amintea – *acum* îşi amintea – cum se trezise şi îşi dăduse seama că udase aşternutul. Cel mai bun indicator al grozăviei visului era că simţământul primar nu fusese acela de ruşine faţă de pozna nocturnă, ci de uşurare; îmbrăţişase cu trupul său pata udă şi caldă şi binecuvântase realitatea acelei privelişti.

— Fute-m-aş, spuse Richie Tozier cu o voce joasă, tremurândă şi dădu să se ridice.

Avea să se înapoieze la Pensiunea Derry şi să tragă un pui de somn. Dacă asta era Aleea Memoriei, prefera Autostrada către Los Angeles la oră de vârf. Durerea din ochi nu era probabil decât un semn de extenuare şi de decalaj orar, plus stresul de a se întâlni cu trecutul dintr-o dată, într-o singură după-amiază. Destule şocuri; destulă explorare. Nu-i plăcea felul cum mintea lui zburda de la un subiect la altul. Cum era melodia aia a lui Peter Gabriel? *Shock the Monkey.* Ei bine, maimuţa asta fusese îndeajuns de şocată. Sosise timpul să prindă câteva sforăieli şi poate să încerce să aşeze lucrurile în perspectiva lor reală.

În timp ce se ridica, ochii i se îndreptară din nou spre avizierul din faţa Primăriei. Dintr-o dată puterile îi părăsiră

picioarele şi se aşează la loc. Brusc.

„RICHIE TOZIER OMUL CU 1 000 DE VOCI
REVINE ÎN DERRY – ŢARA CELOR 1000 DE DANSURI

ÎN CINSTEA REVENIRII LUI GURĂ-SPARTĂ PRIMĂRIA
CU MÂNDRIE
PREZINTĂ
SPECTACOLUL ROCK «TOŢI-SUNT-MORŢI»
RICHIE TOZIER
BUDDY HOLLY
RICHIE VALENS
THE BIG BOPPER
FRANKIE LYMON
GENE VINCENT
MARVIN GAYE

FORMAŢIA CASEI
JIMI HENDRIX CHITARĂ SOLO
JOHN LENNON CHITARĂ RITM
PHIL LINOTT CHITARĂ BAS
KEITH MOON TOBE

INTERPRET VOCAL INVITAT SPECIAL JIM MORRISON

BINE AI VENIT ACASĂ RICHIE!
ŞI TU EŞTI MORT!”

Se simţi ca şi cum cineva i-ar fi scos tot aerul din plămâni… Iar apoi auzi iar sunetul acela, sunetul care era pe jumătate apăsare pe piele şi timpane, acea năvală tăioasă şoptind ucigaş – *Fâââşşş!* Se prăbuşi de pe bancă pe prundiş, spunându-şi *Deci asta se înţelege prin* déjà-vu*, acum ştii, nu va mai trebui să întrebi niciodată pe nimeni…*

Se lovi la umăr şi se rostogoli, privind în sus spre statuia lui Paul Bunyan – numai că nu mai era Paul Bunyan. În locul lui, acolo se afla clovnul, magnific şi real, fantastică

lucrătură în plastic, şase metri de vopsele, cu chipul său pictat deasupra unui guler încreţit. Nasturi-pompoane portocalii turnaţi din plastic, fiecare mare cât o minge de volei, pe costumul argintiu. În loc de secure ţinea un snop uriaş de baloane din plastic. Pe fiecare erau gravate câte două inscripţii: „PENTRU MINE-I TOT *ROCK AND ROLL*” şi „SPECTACOLUL ROCK «TOŢI-SUNT-MORŢI» AL LUI RICHIE TOZIER”

Se târî înapoi pe călcâie şi palme. Prin fundul pantalonilor îi intră pietriş. Auzi o cusătură rupându-se la subsuoara vestonului. Se rostogoli pe burtă, reveni în picioare, se clătină, privi înapoi. Clovnul coborî privirea spre el. Ochii i se rotiră umed în orbite.

— Nu te-am speriat cumva, dragule?

Iar Richie îşi auzi gura spunând, total independentă de creierul îngheţat:

— Fiori ieftini, Bozo. Atâta tot.

Clovnul rânji şi înclină din cap ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. Buzele vopsite cu sângeriu se despărţiră pentru a înfăţişa nişte dinţi precum colţii, fiecare ascuţit ca un brici.

— Te-aş putea avea acum dacă te-aş vrea acum. Dar o să ne distrăm prea bine.

— O să mă distrez şi eu, îşi auzi Richie gura rostind. Cel mai bine ne-om distra când vine clipa să-ţi futem capul de la locul lui, puişor.

Rânjetul clovnului se lăţi mai mult, şi mai mult. Ridică o mână înveşmântată într-o mănuşă albă, iar Richie simţi curentul stârnit de mişcare suflându-i părul de pe frunte la fel cum se întâmplase în ziua aceea, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Arătătorul clovnului se îndreptă spre el. Era mare cât o bârnă.

Mare cât o bâr… îşi spuse Richie, şi atunci durerea îl lovi din nou. Îi implântă ţepi ruginiţi în gelatina moale a ochilor. Zbieră şi se apucă de faţă cu mâinile.

— Înainte să scoţi paiul din ochiul altuia, vezi de bârna din ochiul tău, intonă clovnul, cu cuvintele tunătoare şi vibrante, iar Richie se pomeni iarăşi învăluit în duhoarea dulceagă a respiraţiei lui de hoit.

Privi în sus şi făcu vreo şase paşi grăbiţi cu spatele. Clovnul se aplecă, ţinându-şi mâinile înmănuşate pe genunchii acoperiţi cu petice vesel colorate.

— Vrei să ne mai jucăm, Richie? Ce-ai zice să arăt cu degetul spre cariciul tău şi să-ţi dau un cancer la prostată? Sau aş putea să arăt spre cap şi să-ţi dau o bună tumoare pe creier – deşi sunt sigur că lumea ar spune că nu fac decât să sporesc ceea ce se află acolo deja. Aş putea să arăt spre gură, şi tâmpită ta de limbă bălăbănită se va preface în tot atât puroi curgând. Pot s-o fac, Richie. Vrei să vezi?

Ochii i se dilatau, iar în pupilele acelea negre, mare fiecare cât o minge de fotbal, Richie văzu bezna dementă ce trebuie că există dincolo de marginea universului; văzu o fericire căcăcioasă care simţi că-l va scoate din minţi. În acel moment înţelese că Monstrul putea face tot ce spusese şi încă mai mult.

Şi totuşi îşi auzi iar gura, dar de astă dată nu mai era vocea lui sau vreuna dintre Vocile sale create, trecute sau prezente; era o Voce pe care n-o mai auzise niciodată. Mai târziu avea să le spună celorlalţi, ezitând, că era un fel de Voce a Domnului Jiveass cel Negru, sonoră şi mândră, ironică şi scârţâitoare.

— Ca’ă-te din calea mea, mă’ai ma’e de clovn ce ejti! strigă el şi deodată izbucni din nou în râs. Nici căcai şi nici parai, ’te-n cu’ pa mă-ta! Io am me’su’, io am vo’ba, io am ma’e-n coaie tolba! Am timp din *g’eu*, am ce-i a meu, io-s un *baban* şi am un *plan* şi tu, de nu te-i *căca*, oi *încasa!* Se-aude ce spun, băi găoz alb la muie?

Lui Richie i se păru că-l vede dând înapoi, dar nu pierdu vremea să se convingă. Fugi, cu coatele accelerându-i mişcarea, cu sacoul sport fâlfâind înaripat în urmă-i, fără să-i pese că un tată ce poposise pentru ca ţâncul său să-l

poată admira pe Paul se holba acum îngrijorat la el, de parcă ar fi fost vreun nebun scăpat de la balamuc. *Că tot veni vorba, băieţi*, spuse în sinea sa Richie, *mă şi simt de parcă am înnebunit. O, Doamne, poate am şi înnebunit. Şi asta trebuie să fi fost cea mai căcătoare imitaţie din istorie, dar cumva a ţinut poanta, cumva…*

Iar atunci glasul clovnului vui după el. Tatăl băieţelului nu-l auzi, dar chipul ţâncului se schimonosi deodată, şi copilul începu să orăcăie. Tăticul îşi luă fiul în braţe şi îl strânse, nedumerit.

Cu toată groaza sa, Richie observă îndeaproape acest spectacol marginal. Vocea clovnului era poate furios-zglobie, poate doar furioasă:

— Avem ochiul aici jos, Richie… M-auzi? Ăla care se târăşte. Dacă nu vrei să zbori, nici nu vrei să pleci, vino jos sub ăst oraş şi să-i dai o salutare la un ochi singur şi mare! Vino jos să-i vezi când vrei. La orice oră pofteşti. M-auzi, Richie? Să-ţi aduci şi yo-yo-ul. Pune-o pe Beverly să-şi ia o fustă mare şi bogată, cu patru-cinci jupoane pe dedesubt. Zi-i să-şi poarte verigheta lu’ bărba-su la gât! Eddie să-şi încalţe pantofii ăia cât bărcile! O să-i tragem un jazz, Richie! O să cântăm TOAAATEEEE HITURILE!

Ajungând pe trotuar, Richie îndrăzni să se uite peste umăr, iar ceea ce văzu nu era nicidecum liniştitor. Paul Bunyan continua să lipsească, numai că acum şi clovnul dispăruse. Pe locul unde stătuseră se afla o statuie din plastic de şase metri a lui Buddy Holly. Purta o insignă pe reverul îngust al vestonului său în carouri. „SPECTACOLUL ROCK «TOŢI-SUNT-MORŢI» AL LUI RICHIE TOZIER”, scria pe insignă. Un suport al ochelarilor lui Buddy fusese dres cu bandă adezivă. Băieţaşul continua să plângă isteric; tatăl său mergea repede spre centrul oraşului, cu copilul înlăcrimat în braţe. Îl ocoli pe Richie pe departe. Richie o luă din loc

(picioarelor, nu mă lăsaţi acum)

Încercând să nu se gândească la

(o să cântăm TOAAATEEEE HITURILE!)

ceea ce tocmai se întâmplase. Singurul lucru la care-i ardea să se gândească era uriaşa duşcă de scotch pe care urma să o ceară la barul din Pensiunea Derry înainte de a se duce să tragă puiul ăla de somn.

Gândul la băutură îl făcea să se simtă puţin mai bine. Mai aruncă o privire peste umăr, iar faptul că Paul Bunyan revenise la locul său, rânjind spre cer, cu securea de plastic pe umăr, îl făcu să se simtă şi mai bine. Richie începu să meargă mai repede, să mărească distanţa dintre el şi statuia aia. Începuse chiar să analizeze posibilitatea halucinaţiilor, când durerea îi înjunghie din nou ochii, profundă şi torturantă, făcându-l să strige răguşit. O tânără drăguţă ce mergea înaintea lui, privind visător în sus la norii ce se răreau, întoarse capul spre el, şovăi, apoi se apropie grăbită.

— Domnule, vă simţiţi bine?

— Lentilele mele de contact, spuse el cu glas încordat. Blestematele de le… *O, Doamne, ce durere!*

De data asta îşi ridică degetele atât de iute, încât aproape că şi le înfipse-n ochi. Trase în jos pleoapele inferioare şi îşi zise: *Nu voi fi în stare să le dau afară, asta o să se întâmple, n-am să fiu în stare să le scot şi pur şi simplu o să mă tot doară şi o să mă doară, şi o să mă doară până am să orbesc, am să orbesc, să orbesc, or…*

Dar o singură clipire din ochi expulză lentilele. Lumea clară, unde culorile rămâneau în contururi şi unde feţele pe care le vedeai erau limpezi şi desluşite, dispăru. Benzi late de ceaţă pastel apărură în loc. Şi, cu toate că el şi eleva de liceu, care era atât îndatoritoare, cât şi îngrijorată, au căutat pe caldarâmul trotuarului timp de aproape cincisprezece minute, nu găsiră niciunul măcar o lentilă.

Undeva în străfundurile minţii, lui Richie i se păru că îl aude pe clovn râzând.

5

Bill Denbrough vede o stafie

Bill nu-l văzu pe Pennywise în acea după-amiază – dar *văzu* o stafie. O stafie adevărată. Aşa crezu Bill atunci, şi niciun eveniment ulterior nu-l făcu să-şi schimbe părerea. Se plimbase pe Witcham Street şi, o vreme, poposise lângă gura de canal unde îşi găsise George sfârşitul în ziua aceea ploioasă de octombrie, din 1957. Se lăsă pe vine şi privi în canal, a cărui gură era tăiată în bordura de piatră. Inima îi bătea tare, dar totuşi se uită.

— Ieşi afară, ce mai aştepţi, spuse el cu glas scăzut.

Şi-i veni ideea nu tocmai nebunească a propriei sale voci plutind prin tuneluri întunecoase unde picura apa, fără a se stinge, ci continuând înainte, mereu înainte, alimentată de propriile-i ecouri, ricoşând din pereţii acoperiţi cu mucegai şi maşinăriile moarte de mult. Şi-o simţi plutind peste ape încremenite şi stătute şi poate ieşind încetişor printr-o sută de guri diferite de canal în acelaşi timp, în alte părţi ale oraşului.

— Ieşi de-acolo că, de nu, venim noi să te scoa-scoatem.

Aşteptă cu nervozitate un răspuns, chircit cu mâinile între coapse ca un prinzător la baseball. Nu primi niciun răspuns.

Tocmai dădea să se ridice, când o umbră coborî asupra lui. Bill ridică o privire aprigă, iute, gata de orice… Dar nu era decât un băieţel, poate de zece ani, poate de unsprezece. Purta pantaloni scurţi, decoloraţi, care lăsau să i se vadă prea bine genunchii juliţi. Ţinea într-o mână o îngheţată şi în cealaltă un *skateboard*, care arăta aproape la fel de tamponat ca şi genunchii. Îngheţata era de un portocaliu-fluorescent. *Skateboardul* era verde-fluorescent.

— Întotdeauna vorbiţi în canale, domnu’? întrebă băiatul.

— Doar când sunt în Derry, spuse Bill.

Se priviră solemn un moment, apoi izbucniră în râs în acelaşi timp.

— Vreau să-ţi pun o întrebare pr-prostească, continuă Bill.

— Bine, spuse copilul.

— Ai a-auzit vreodată ceva dintr-una dintre astea?

Băiatul îl privi pe Bill de parcă i-ar fi filat o lampă.

— În-în regulă, îl linişti Bill, zi că nici n-am î-întrebat.

Porni să se îndepărteze şi făcuse poate doisprezece paşi – se îndrepta spre culmea colinei, gândindu-se vag că-i va arunca o privire fostei lui locuinţe –, când copilul strigă:

— Domnu'?

Bill se întoarse. Îşi ţinea sacoul agăţat de-un deget, peste umăr. Avea gulerul descheiat, cravata lărgită. Băiatul îl privi atent, ca şi când ar fi regretat că luase hotărârea de a mai vorbi cu el. Apoi ridică din umeri: *Ei și ce.*

— Mda.

— Mda?

— Mda.

— Ce-a spus?

— Nu ştiu. Vorbea într-o limbă străină. Am auzit dintr-una dintre staţiile alea de pompare de pe Maidan. Una dintre staţiile alea de pompare care arată ca nişte ţevi care ies din pământ…

— Ştiu de care vorbeşti. Era un glas de copil?

— La început era un copil, pe urmă suna ca un bărbat.

Băiatul tăcu un moment.

— M-am cam speriat. Am fugit acasă şi i-am spus lui tata. El a spus că poate o fi fost un ecou venind prin conducte din casa cuiva.

— Şi crezi asta?

Băiatul zâmbi fermecător:

— Am citit în cartea *Ripley: Credeţi sau nu* despre omul ăla căruia îi ieşea muzica din dinţi. Muzică de radio. Plombele lui erau aşa, ca nişte radiouri mici. Cred că, dacă am crezut-o pe asta, pot să cred orice.

— A-aha. Dar tu ai *crezut-o?*

Fără tragere de inimă, băiatul clătină din cap.

— Ai mai auzit vreodată vocile alea?

— O dată când făceam baie. Era o voce de fată. Plângea doar. Fără cuvinte. Mi-a fost frică să scot dopul când am terminat, fiindcă mă gândeam că poate, ştiţi, aş îneca-o.

Bill dădu iarăşi din cap.

Acum băiatul îl privea deschis, cu ochii strălucitori şi fascinaţi.

— Ştiţi şi dumneavoastră despre vocile alea, domnu'?

— Le-am auzit, răspunse Bill. Demult, foarte demult. L-ai cunoscut pe vreunul din co-copiii care au fost omorâţi aici, fiule?

Strălucirea din ochii băiatului se stinse, înlocuită de precauţie şi nelinişte.

— Tata spune că n-am voie să stau de vorbă cu străinii. Spune că oricine ar putea fi ucigaşul ăla.

Se mai îndepărtă cu un pas de Bill, mutându-se în umbra pestriţă a unui ulm în care Bill intrase cu bicicleta în urmă cu douăzeci şi şapte de ani. Trăsese o căzătură şi îşi îndoise ghidonul.

— Nu eu, puştiule. Eu am fost în Anglia în ultimele patru luni de zile. N-am sosit în Derry decât ieri.

— Tot n-am voie să stau de vorbă cu dumneavoastră, replică băiatul.

— Aşa e, aprobă Bill. Trăim într-o ţară li-li-liberă.

Copilul tăcu, apoi spuse:

— Mă jucam cu Johnny Feury câteodată. A fost un copil cuminte. Am plâns, încheie băiatul cu indiferenţă şi înghiţi restul de îngheţată.

Parcă gândindu-se mai bine, scoase limba, care temporar se făcuse portocaliu-strălucitoare, şi îşi linse buzele.

— Să nu te apropii de canale şi conducte, îl povăţui calm Bill. Nu te apropia de locurile părăsite şi pustii. Ţine-te departe de depouri. Dar, mai mult ca orice, nu te apropia de canale şi conducte.

Strălucirea reapăru în ochii băiatului, şi multă vreme nu spuse nimic. Apoi:

— Domnu’? Vreţi s-auziţi ceva comic?

— Sigur.

— Ştiţi filmul ăla în care rechinul îi mânca pe toţi?

— Oricine-l ştie. *Fă-fă-fălci.*

— Ei, eu îl am pe prietenul ăla, ştiţi? Tommy Vicananza îl cheamă, şi nu-i prea deştept. Gărgăuni la mansardă, înţelegeţi ce vreau să zic?

— Mhm.

— Zice că a văzut rechinul în Canal. Era acolo singur acum câteva săptămâni, în Bassey Park, şi zice că i-a văzut aripioara. Zice că avea vreo doi-trei metri înălţime. Doar *aripioara* era aşa de lungă, v-aţi prins? Zice: „Ăla i-a omorât pe Johnny şi pe ceilalţi copii. *Fălci* era, ştiu fincă l-am văzut”. La care eu: „Canalul ăla-i aşa de poluat, că n-ar putea să trăiască nimic în el, nici măcar un boiştean. Şi tu zici că l-ai văzut pe *Fălci* acolo. Ai gărgăuni la mansardă, Tommy”. Tommy zice că s-a ridicat din apă exact cum făcea în filmul ăla la sfârşit şi a-ncercat să-l muşte, şi el s-a dat înapoi tocmai la timp. Nostim, nu, domnu’?

— Foarte comic, încuviinţă Bill.

— Gărgăuni la mansardă, just?

Bill ezită.

— Nu te apropia nici de Canal, fiule. Mă asculţi?

— Vreţi să ziceţi că o *credeţi?*

Bill ezită din nou. Vru să ridice din umeri. În loc de asta, dădu din cap.

Copilul expiră aerul din piept într-un torent gros, şuierător. Lăsă capul în jos, ruşinat parcă.

— Mhm. Câteodată îmi zic că precis *eu* am gărgăuni la mansardă.

— Ştiu ce vrei să spui.

Bill se apropie de puşti, care ridică spre el o privire sobră, dar de astă dată nu se mai retrase.

— Îţi faci praf genunchii pe scândura aia, fiule.

Copilul îşi privi genunchii zdreliţi şi surâse.

— Mhm, aşa s-ar zice. Vin în nas câteodată.

— Pot să-ncerc şi eu? întrebă dintr-o dată Bill.

În primul moment băiatul se holbă la el cu gura căscată, apoi râse:

— Ar fi comic. Niciodată n-am văzut un om mare pe *skateboard*.

— Îţi dau un bănuţ.

— Tata a zis…

— Să nu primeşti niciodată bani sau du-dulciuri de la străini. Bun sfat. Eu tot îţi ofer un bănuţ. Ce zici? Doar până la colţul cu Ja-Jackson Street.

— Lasă-l încolo de bănuţ, replică puştiul; izbucni iar în râs – un sunet vesel şi nesofisticat, un sunet proaspăt. N-am eu nevoie de bănuţul matale. Am doi dolari. Sunt practic bogat. Da’ p-asta tot trebuie s-o văd. Doar să nu daţi vina pe mine dacă vă rupeţi ceva.

— Nicio grijă, îl încredinţa Bill. Sunt asigurat.

Învârti cu degetul una dintre rotiţele roase ale *skateboard*-ului, plăcându-i uşurinţa cu care aceasta se rotea – suna ca şi cum ar fi avut înăuntru un milion de rulmenţi. Era un sunet bun. Trezea ceva foarte vechi în pieptul lui Bill. Un fel de dorinţă caldă ca dorul, dragă ca dragostea. Zâmbi.

— Ce ziceţi? întrebă copilul.

— Zic că am să-mi ru-rup gâtul, replică Bill, iar puştiul râse.

Bill puse *skateboard*-ul pe trotuar şi păşi cu un picior pe el. Îl împinse înainte şi înapoi. Băiatul îl privea. În mintea sa, Bill se văzu rulând pe Witcham Street spre Jackson pe *skateboard*-ul verde-avocado al băiatului, cu spinarea vestonului balonându-i-se în urmă, cu ţeasta cheală lucind în soare, cu genunchii îndoiţi în felul acela fragil al bobocilor-schiori în prima lor zi pe pârtie. Postura aceea îţi dădea de înţeles că, în mintea lor, cădeau deja. Paria că puştiul nu mergea astfel cu skateboard-ul. Paria că mergea

(iute ca vântul şi gândul, înghiţind pământul)

de parcă nici n-ar fi existat ziua de mâine.

Sentimentul acela de bine i se stinse în piept. Văzu, cum nu se poate mai clar, scândura fugindu-i de sub picioare, repezindu-se neînfrânată pe stradă, verde-fluorescent neverosimil, culoare pe care numai copiii o puteau iubi. Se văzu pe sine căzând în fund, poate pe spate. Călătorie lentă spre un salon rezervat la Derry Home Hospital, ca acela unde îl vizitaseră pe Eddie după ce i se fracturase braţul. Bill Denbrough în ghips din creştet până în tălpi, cu un picior susţinut de scripeţi şi cabluri. Un doctor intră în salon, se uită la foaia de observaţie, se uită la el, apoi spune: *„Aţi fost găsit vinovat de două erori majore, domnule Denbrough. Prima a fost greşita folosire a unui* skateboard*. A doua, aţi uitat că acum vă îndreptaţi spre vârsta de patruzeci de ani*”

Se aplecă, ridică *skateboard*-ul şi i-l înapoie puştiului:

— Cred că mai bine nu.

— Găinaţ, comentă copilul, nu fără prietenie.

Bill îşi înfipse degetele mari la subsuori şi dădu din coate:

— Piu-piu-piu.

Copilul râse.

— Ştiţi, trebuie să mă duc acasă.

— Ai grijă cu ăsta, arătă Bill spre *skateboard*.

— Nu poţi să ai grijă pe un *skateboard*, replică băiatul, privindu-l pe Bill de parcă ar fi fost posibil să fie el cel cu gărgăunii la mansardă.

— Corect. Bine. Vorba aia din cinematografie: merge banda. Dar să nu te apropii de canale şi conducte. Şi stai cu prietenii tăi.

Copilul dădu din cap.

— Sunt chiar lângă casă.

La fel era şi fratele meu, reflectă Bill.

— Oricum, o să se termine curând, îi spuse el băiatului.

— Chiar?

— Aşa cred.

— Bine. Ne mai vedem noi… puiu’!

Puştiul puse un picior pe planşă şi împinse cu celălalt. Odată începută goana, ridică şi celălalt picior pe planşă şi porni vâjâind în josul străzii cu o iuţeală care lui Bill i se păru sinucigaşă. Mergea însă aşa cum bănuise Bill că o va face: cu o graţie leneşă a şoldurilor. Bill simţi că-l cuprinde dragul pentru băiat, şi înviorarea, şi o dorinţă de a fi *el* băiatul, deopotrivă cu o frică aproape sufocantă. Puştiul gonea de parcă n-ar fi existat nimic din ceea ce se cheamă moarte sau îmbătrânire. Părea oarecum etern şi ineluctabil în şortul său kaki şi tenişii jerpeliţi, cu gleznele fără şosete şi complet murdare, cu părul fluturându-i în urmă.

Fii atent, puştiule, n-o să iei colţul! exclamă în sinea sa Bill, alarmat, dar copilul îşi repezi şoldurile la stânga ca un dansator de break, vârfurile picioarelor pivotară pe planşeta verde şi dispăru fără efort după colţ, pe Jackson Street, pur şi simplu presupunând că nu era acolo nimeni care să-i stea în drum. *Băiete*, cugetă Bill, *n-o să meargă aşa la nesfârşit*. O luă pe jos până la fosta sa casă, dar nu se opri; încetini doar pasul. Erau nişte oameni pe peluză – o mamă într-un fotoliu de grădină, cu un bebeluş adormit în braţe, supraveghind doi copii, de zece şi opt ani poate, care jucau badminton pe iarba încă udă de la ploaia de mai devreme. Cel mai mic dintre ei, un băiat, reuşi să trimită fluturaşul înapoi peste fileu, iar maică-sa strigă:

— Bine-aşa, Sean!

Casa avea aceeaşi culoare verde-închis, iar fereastra în formă de evantai se afla tot deasupra uşii, însă rondurile de flori ale mamei lui dispăruseră. La fel, din câte putea să vadă, mai exista şi schelăria pentru joacă pe care tatăl său o construise din ţevi adunate de ici şi de colo. Îşi aduse aminte de ziua când Georgie căzuse din vârf şi îşi ciobise un dinte. Ce mai uriaşe!

Văzu aceste lucruri (cele prezente şi cele trecute) şi se gândi să meargă la femeia cu copilaşul adormit în braţe. Se gândi să spună *Hello, numele meu e Bill Denbrough. Am locuit aici*. Iar femeia să spună *Ce drăguţ*. Şi ce altceva ar

mai fi putut să fie? Putea s-o întrebe dacă faţa pe care o sculptase cu migală copilărească într-o grindă din pod – faţa în care el şi George obişnuiau uneori să arunce cu săgeţi – încă mai era acolo? O putea întreba dacă fiii ei dormeau uneori pe veranda din spate cu plasă de ţânţari, când nopţile de vară erau deosebit de fierbinţi, sporovăind împreună cu glas molcom în timp ce priveau fulgerele de căldură care dansau la orizont? Bănuia că ar fi în stare s-o întrebe unele dintre aceste lucruri, dar simţea că se va bâlbâi al dracului de tare dacă ar încerca să facă pe fermecătorul... Şi oare chiar dorea să cunoască răspunsurile la vreuna din aceste întrebări? După moartea lui Georgie, devenise o casă rece, iar motivul pentru care se reîntorsese în Derry nu se găsea aici.

Aşa că îşi continuă drumul până la colţ şi coti la dreapta, fără să mai privească înapoi.

Curând ajunse pe Kansas Street, îndreptându-se înapoi spre centru. Zăbovi o vreme lângă gardul ce mărginea trotuarul, privind în jos spre Maidan. Era acelaşi gard, lemn şubred dat cu var şters, iar Maidanul arăta la fel... Dacă nu chiar mai larg. Singurele deosebiri pe care le putea vedea erau acelea că dâra murdară de fum ce însemnase întotdeauna groapa de gunoi a oraşului dispăruse (groapa fusese înlocuită cu o uzină modernă de tratare a reziduurilor) şi că acum pe deasupra hăţişurilor de verdeaţă trecea un lung pasaj suspendat – prelungirea intersecţiei. Toate celelalte erau atât de neschimbate, încât putea spune că le văzuse ultima oară doar cu o vară în urmă: buruieni şi boscheţi coborând în pantă spre zona aceea plată şi mlăştinoasă din stânga şi spre pilcurile de copaci dese şi încâlcite din dreapta. Vedea barierele – de bambus, le spuneau ei –, tulpinile albe-argintii înalte de patru-cinci metri. Ţinea minte că Richie încercase odată să le fumeze frunzele, declarând că aşa ceva fumau şi cântăreţii de jazz şi le venea inspiraţia. Tot ce reuşise Richie să obţină fusese o stare de rău.

Bill auzea susurul apei şiroind în numeroase pârâiaşe, vedea soarele heliografiind mai larga întindere a Kenduskeagului. Şi mirosul era acelaşi, chiar fără groapa de gunoi. Parfumul greu al vegetaţiei în plină înflorire nu ascundea de tot duhoarea reziduurilor şi a dejecţiilor umane. Era slabă, dar inconfundabilă. Un miros de putreziciune; un iz al lumii de dedesubt.

Aici s-a sfârşit data trecută şi aici se va sfârşi şi de data asta, medită Bill cu un fior. *Acolo… Sub oraş.*

Mai stătu un timp, convins că trebuie să vadă ceva – vreo manifestare a răului pentru care venise înapoi în Derry, ca să-l înfrunte. Nu văzu nimic. Auzea apa curgând, sunet primăvăratic şi viu care-i amintea de stăvilarul pe care-l construiseră acolo jos. Vedea copaci şi tufişuri fremătând în briza slabă. Nimic altceva. Niciun semn. Îşi reluă drumul, scuturându-şi din mers mâinile de var.

Continuă să se îndrepte spre centru, o parte din el amintindu-şi, o parte visând, şi apăru un alt copil – o fetiţă cam de zece ani, în pantaloni reiaţi cu talia înaltă şi o bluză roşie decolorată. Bătea mingea cu o mână, iar în cealaltă ţinea de păr un bebeluş-păpuşă.

— Hei! strigă Bill.

Fetiţa ridică privirea:

— Ce?

— Care-i cel mai bun magazin din Derry?

Căzu un moment pe gânduri.

— Pentru mine sau pentru oricine?

— Pentru tine, îi răspunse Bill.

— „Solduri Rose”, spuse ea fără nicio clipă de şovăire.

— Poftim? întrebă Bill.

— Poftiţi *ce?*

— Adică, ăsta-i un nume de magazin?

— Sigur, răspunse fata, privindu-l pe Bill ca şi cum ar fi fost slab rău de minte. „Solduri Rose”. Mama mea zice că-i o dugheană de vechituri, dar mie-mi place. Au lucruri de demult. Cum ar fi discuri de care n-ai auzit niciodată. Şi

ilustrate. Miroase ca-ntr-un pod. Acum tre’ să mă duc acasă. Pa.

Plecă fără a privi înapoi, bătând mingea de pământ şi ţinându-şi păpuşica de păr.

— Hei! strigă Bill după ea.

Fetiţa întoarse spre el o privire curioasă:

— Poftesc, cum ziceţi?

— Magazinul! Unde e?

Uitându-se peste umăr, fata îi explică:

— Exact încotro vă duceţi. E la poala colinei Up-Mile.

Bill simţi trecutul împăturindu-se peste el însuşi, împăturindu-se peste el. Nu dorise s-o întrebe pe fetiţă nimic; întrebarea îi ţâşnise din gură ca un dop dintr-o sticlă cu şampanie.

Coborî Up-Mile Hill spre centrul oraşului. Magaziile şi unităţile de ambalat pe care şi le amintea din copilărie – clădiri întunecoase din cărămidă cu ferestre murdare, de unde ieşeau mirosuri pătrunzătoare de carne – dispăruseră în majoritate, deşi Arsenalul şi fabricile de ambalat carne „Star Beef” erau tot la locul lor. „Hemphill” însă nu mai era, iar pe locul unde stătuseră „Eagle Beef” şi „Kosher Meats” se aflau acum o bancă şi o brutărie. Iar acolo unde se înălţase Anexa fraţilor Tracker era o firmă pictată cu litere demodate pe care scria, întocmai aşa cum spusese fetiţa cu păpuşa, „SOLDURI ROSE”. Zidăria de cărămidă roşie fusese vopsită într-un galben-ţipător poate în urmă cu zece-doisprezece ani, dar spălăcit în prezent – culoare pe care Audra o numea galben-ca-urina.

Bill merse încet într-acolo, constatând că senzaţia aceea de *déjà-vu* îl cuprindea din nou. Ulterior avea să le spună celorlalţi că ştia ce stafie va vedea înainte să o vadă cu adevărat.

Vitrina de la „Solduri Rose” era mai mult decât ţipătoare; era greţoasă. Nici vorbă să fi fost vreun anticariat din acelea cu pătuţuri cochete, dulăpioare Hoosier şi servicii de sticlărie din perioada Crizei, luminate de proiectoare

ascunse; ăsta era ceea ce mama lui numea, cu dispreţ total, „o cămătărie yankee” Articolele stăteau împrăştiate într-un îmbelşugat talmeş-balmeş, îngrămădite alandala aici, colo şi pretutindeni. Rochii atârnau de umeraşe. Chitare stăteau spânzurate de gât ca nişte criminali executaţi. Se vedea o cutie de discuri pentru turaţia 45 – 10 centi BUCATA, anunţa preţul. DOUĂŞPE LA DOLAR. SURORILE ANDREWS, PERRY COMO, JIMMY ROGERS, ALŢII. Existau veşminte pentru copii şi pantofi groaznici la înfăţişare cu un carton deasupra pe care scria LA MÂNA A DOUA, DAR NU-S RĂI! 1 $ PERECHEA. Mai erau două televizoare ce păreau oarbe. Un al treilea transmitea spre stradă imagini pline de purici cu „The Brady Bunch”. O cutie de cărţi vechi în ediţie de buzunar, majoritatea cu copertele smulse (2 PE UN SFERT DE DOLAR, 10 PE UN DOLAR, AVEM ŞI ALTELE, CÂTEVA „FIERBINŢI”) şedea în vârful unui aparat uriaş de radio cu carcasă scârboasă din plastic alb şi un şaltăr mare cât un ceas deşteptător. Buchete de flori din plastic stăteau în vaze jegoase pe o masă de sufragerie, ciupită, găurită şi prăfuită.

Bill văzu toate aceste lucruri ca pe un fundal haotic al obiectului asupra căruia i se aţintiseră imediat ochii. Rămase holbându-se la el, nevenindu-i să creadă. Pielea de găină i se întindea nebuneşte pe tot corpul. Avea fruntea încinsă, mâinile reci, şi preţ de-o clipă i se păru că toate uşile dinlăuntrul său se vor deschide larg şi îşi va aminti totul. Silver se afla în vitrina din dreapta.

Cricul îi lipsea şi acum, iar pe aripile din faţă şi spate înflorise rugina, dar claxonul încă mai stătea la locul său, pe ghidon, cu para de cauciuc împăienjenită de crăpături şi vreme. Goarna propriu-zisă, pe care Bill o ţinuse întotdeauna lustruită cu grijă, era mată şi pătată. Portbagajul plat, pe care Richie călărise adesea în spatele lui Bill, se mai găsea pe aripa din spate, dar acum era îndoit, agăţat într-un singur şurub. La un moment dat cineva învelise şaua din imitaţie de piele de tigru, acum

frecată şi roasă până ce dungile ajunseseră aproape invizibile.

Silver.

Bill ridică absent o mână să-şi şteargă lacrimile ce-i curgeau încet pe obraji. După ce făcu treabă mai bună cu batista, intră în magazin.

Atmosfera de la „Solduri Rose” era mucegăită. Domnea, aşa cum spusese fetiţa, un miros de pod – însă nu un miros plăcut, ca al unor poduri de casă. Acesta nu era mirosul uleiului din sămânţă de în impregnat în suprafaţa meselor vechi sau în pluşul şi catifeaua de demult. Se simţea duhoarea legăturilor de cărţi putrezite, a pernelor de vinil murdare, pe jumătate coapte sub soarele fierbinte al verilor din trecut, a prafului şi a rahaţilor de şoarece.

De la televizorul din vitrină, „The Brady Bunch” gâgâia şi chiuia. De undeva din spate se lua la întrecere cu ei vocea radiofonică a unui *disc-jockey* care se identifica drept „amicul vostru Bobby Russel” şi îi promitea noul album cu Prince ascultătorului ce va putea spune numele actorului care jucase rolul lui Wally în *Leave It to Beaver*. Bill îl ştia – fusese un puşti pe nume Tony Dow –, dar nu avea nevoie de noul album al lui Prince. Radioul stătea pe un raft înalt în mijlocul unui şir de portrete din secolul trecut. Sub el şi sub ele şedea proprietarul, un bărbat ca la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în blugi de proiectant şi tricou din plasă. Părul îl purta lins pe spate şi era slab ca un schelet. Îşi ţinea picioarele cocoţate pe masa încărcată cu stive de registre şi dominată de o maşină de facturat veche. Citea un roman în ediţie de buzunar, niciodată nominalizat, după părerea lui Bill, pentru Premiul Pulitzer. Se numea *Stâlpi pe şantierul de construcţii.* Pe podea, în faţa biroului, stătea un jalon de frizerie a cărui dungă spirala în sus la infinit. Cordonul său ros şerpuia pe pardoseală spre o priză din perete, ca un şarpe obosit. Pe pancarta din faţă scria: „NEAM DE VOPSITORI! 250 $.”

Când clopoţelul de deasupra uşii sună, omul de la birou puse o copertă de plic pentru chibrituri drept semn de carte şi ridică ochii:

— Rog?

— Da, răspunse Bill şi se pregăti să întrebe de bicicleta din vitrină.

Dar, înainte de-a putea vorbi, mintea îi fu inundată de o unică propoziţie obsedantă, cuvinte ce izgoniră orice alt gând:

Capra sare piatra. Piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Ce Dumnezeu?

Capra

— Căutaţi ceva anume? întrebă proprietarul. Glasul îi suna destul de politicos, dar îl privea pe Bill cu suspiciune.

Se uită la mine, îşi spuse Bill, amuzat în pofida tulburării, *de parc-ar bănui că am fumat nişte chestie de-alea de-i fac pe cântăreţii de jazz să le vină inspiraţia.*

— Da, m-ar i-i-interesa bu-bu…

(sare piatra)

…Piatra aia…

— Jalonul de frizerie, adică?

Acum în ochii proprietarului se citea un lucru pe care Bill, chiar şi în prezenta sa stare confuză, îl ţinea minte şi-l ura încă din copilărie: neliniştea omului care trebuie să-l asculte pe un bâlbâit, nerăbdarea de a se repezi odată să-l ajute să-şi încheie gândul, închizându-i astfel gura bietului nenorocit. *Dar eu nu mă bâlbâi! I-am venit de hac! FUTU-I MAMA MĂ-SII, NU MĂ MAI BÂLBÂI! EU…*

(piatra crapă-n patru)

Cuvintele îi erau atât de limpezi în minte, încât părea că altcineva vorbea acolo, că era aidoma unui om din vremurile biblice posedat de demoni – un om invadat de o anume prezenţă din Afară. Şi totuşi, recunoştea vocea şi ştia bine că era a lui. Simţea sudoarea îmbrobonându-i fierbinte faţa.

— V-aş putea vinde

(crăpa-i-ar capul)

la preţ bun bulumacul ăla, spunea proprietarul. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cu doi cin’zeci nici nu pot să-l urnesc din loc. Vi l-aş lăsa la unu-şapteşcinci, ce ziceţi? E singura antichitate veritabilă din tot magazinul.

(piatra)

— STÂLP, aproape că zbieră Bill, iar proprietarul dădu puţin înapoi. Nu de stâlp vorbeam.

— Vă simţiţi bine, dom’le? întrebă omul.

Tonul plin de solicitudine îi contrazicea expresia de teamă din ochi, iar Bill îi văzu mâna părăsind biroul. Ştiu, în străfulgerarea a ceva care era realmente mai mult raţionament inductiv decât intuiţie, că mai jos de propriul său câmp vizual se afla un sertar deschis şi că proprietarul aproape sigur pusese mâna pe un pistol. Poate se temea de jaf; sau, cel mai probabil, se temea pur şi simplu. La urma urmei, era evident faptul că avea gusturi sexuale anormale, iar acesta era oraşul unde tineretul îl pusese pe Adrian Mellon să facă o baie mortală.

(capra sare piatra, piatra crapă-n patru)

Îi izgonea orice gând; ca şi cum ar fi fost nebun. De unde îi venise?

(capra)

Repeta şi repeta.

Cu un efort uriaş şi neaşteptat, Bill atacă, îşi forţă mintea să traducă fraza în franceză. La fel învinsese şi bâlbâială în adolescenţă. În timp ce cuvintele îi defilau prin minte, le schimba… Şi deodată simţi strânsoarea bâlbâielii slăbind.

Îşi dădu seama că proprietarul spusese ceva.

— P-p-poftim?

— Spuneam că, dacă vă vine o criză, faceţi-o afară. N-am nevoie de căcaturi de-astea la mine-n magazin.

Bill trase adânc aer în piept.

— Hai s-o luăm de la î-început, propuse el. Să zicem că tocmai am i-intrat.

— Bine, acceptă proprietarul, destul de amabil. Tocmai aţi intrat. Şi?

— Bi-bicicleta din vitrină. Cât cereţi pe bicicletă?

— Face douăzeci de dolari.

Acum suna mai degajat, dar mâna stângă tot nu-i ieşise la vedere.

— Cred că pe vremuri a fost un Schwinn, dar acum e o corcitură. Ochii săi îl măsurară pe Bill.

— Babană ţoaclă. Ai putea-o călări chiar şi dumneata.

Gândindu-se la *skateboard*-ul verde al copilului, Bill spuse:

— Cred că zilele mele de mers pe bicicletă s-au sfârşit.

Proprietarul ridică din umeri. Mâna sa stângă se ridică din nou.

— Aveţi un băiat?

— D-da.

— Cât e de mare?

— U-u-unşpe ani.

— Babană ţoaclă pentru unul de unşpe ani.

— Primiţi cecuri?

— Da, dacă nu trece cu zece dolari peste preţul mărfii.

— Vă dau unul de douăzeci, spuse Bill. Vă supăraţi dacă dau un telefon?

— Nu dacă e local.

— E.

— Vă rog.

Bill sună la Biblioteca Publică Derry. Mike era acolo.

— Unde eşti, Bill, îl întrebă acesta şi adăugă imediat: Ai păţit ceva?

— Mi-e bine. L-ai văzut pe vreunul dintre ceilalţi?

— Nu. Ne întâlnim cu ei diseară. Urmă o scurtă pauză.

— Adică, aşa cred. Ce pot face pentru tine, Bill Barosane?

— Îmi cumpăr o bicicletă, spuse calm Bill. Mă-ntrebam dac-aş putea-o aduce la tine. Ai un garaj unde s-o pot pune?

Din nou tăcere.

— Mike? Mă…

— Te aud. Silver e?

Bill îl privi pe proprietar, îşi citea iarăşi cartea… Sau poate doar se uita la ea, ascultând de fapt atent.

— Da, răspunse el.

— Unde eşti?

— Îi zice „Solduri Rose”

— Bine. Adresa mea e Palmer Lane 61. Va trebui s-o iei în sus pe Main Street…

— O găsesc eu.

— Bine, ne întâlnim acolo. Vrei ceva la cină?

— Ar fi drăguţ din partea ta. Poţi lipsi de la lucru?

— Nicio problemă. Mă-nlocuieşte Carole. Mike ezită iarăşi.

— Mi-a spus că a trecut pe-aici un tip cam cu o oră înainte să revin eu. Cică la plecare arăta ca un strigoi. Am rugat-o să mi-l descrie. Era Ben.

— Eşti sigur?

— Mda. Şi bicicleta. Face şi ea parte din toată povestea, nu?

— Nu m-ar mira, răspunse Bill, observându-l discret pe proprietar, care tot absorbit de carte părea.

— Ne vedem acasă la mine, spuse Mike. La numărul 61. Să nu uiţi.

— N-o să uit. Îţi mulţumesc, Mike.

— Domnul să te binecuvânteze, Bill Barosane. Bill închise. Proprietarul puse prompt cartea jos:

— Ai găsit un spaţiu de garare, amice?

— Mda.

Bill scoase carnetul de cecuri şi-şi semnă numele pe unul de douăzeci. Proprietarul examină cele două semnături cu o atenţie pe care, în alte circumstanţe, Bill ar fi găsit-o mai curând jignitoare.

În cele din urmă proprietarul mâzgăli un bon de vânzare şi vârî cecul în vechiul său registru de socoteli. Se ridică, îşi propti mâinile în şale şi se întinse, apoi merse până în partea din faţă a magazinului, îşi căuta drumul printre

mormane de epave şi mărfuri aproape epave cu o delicateţe absentă pe care Bill o găsea fascinantă.

Ridică bicicleta, o întoarse cu roţile în jos şi o împinse până la marginea spaţiului de expunere a mărfurilor. Bill apucă de ghidon ca să-l ajute şi, în timp ce-o făcea, un nou tremur îl biciui pe dinăuntru. Silver. Iarăşi. Silver se afla în mâinile lui şi (*capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei*)

trebui să alunge gândul cu forţa, pentru că îl făcea să se simtă ciudat, aproape de leşin.

— Cauciucul ăla din spate e cam înmuiat, spuse proprietarul (era, la drept vorbind, fleşcăit ca o clătită).

Cel din faţă era umflat, dar atât de tocit, încât pe alocuri i se vedea urzeala.

— Nicio problemă, spuse Bill.

— Poţi să te descurci cu ea de aici încolo?

(cândva mă descurcam cu ea de minune; acum n-aş putea spune cum va fi)

— Cred că da. Mulţumesc.

— Pentru nimic. Şi, dacă vrei să vorbim despre jalonul ăla de frizerie, mai treci dumneata pe aici.

Omul îi ţinu uşa deschisă. Bill împinse bicicleta afară, coti la stânga şi porni spre Main Street. Lumea îi arunca priviri amuzate şi curioase omului cu creştetul pleşuv, care împingea bicicleta uriaşă, cu roata din spate dezumflată şi goarna cât toate zilele deasupra coşului ruginit, dar Bill abia dacă băga de seamă. Se minuna cât de bine i se potriveau mâinile de adult pe manşoanele de cauciuc ale ghidonului; îşi amintea cum voise mereu să înnoade nişte fâşii subţiri din plastic, fiecare de altă culoare, în găurile fiecărui manşon, ca să fluture în vânt. Niciodată nu ajunsese să o facă.

Se opri chiar la intersecţia Center Street cu Main, în faţa librăriei „Mr. Paperback” Rezemă bicicleta de clădire, atât cât să îşi scoată haina. Împingerea unei biciclete cu un

cauciuc dezumflat era muncă grea, iar afară se încălzise. Îndesă haina în coş şi îşi reluă drumul.

Lanţul e ruginit, îşi spuse. Indiferent a cui a fost, n-a prea avut grijă de

(Silver)

bicicletă.

Se opri o clipă, încruntat, încercând să-şi aducă aminte ce anume se întâmplase, exact, cu Silver. O vânduse? O abandonase? O pierduse poate? Nu îşi putea aminti, în loc de asta, propoziţia aceea idioată

(piatra crapă-n patru)

ieşi din nou la suprafaţă, la fel de stranie şi nelalocul ei ca un scaun delicat pe un câmp de bătălie, ca un patefon într-un şemineu, ca un şir de creioane cu vârfurile ieşind dintr-un trotuar de ciment.

Bill scutură din cap. Propoziţia se frânse şi se împrăştie ca un fum. Începu s-o împingă pe Silver spre locuinţa lui Mike.

6

Mike Hanlon face o legătură

Dar mai întâi făcu cina – chiftele cu ciuperci sote şi ceapă şi o salată de spanac. De-acum terminaseră lucrul la Silver şi erau înfometaţi.

Casa era mică şi cochetă, albă cu bordură verde. Când Bill apăru împingând bicicleta pe Palmer Lane, Mike tocmai sosise. Era la volanul unui Ford vechi cu capacele roţilor ruginite şi geamul din spate crăpat, iar Bill îşi aminti faptul pe care Mike îl subliniase atât de liniştit: cei şase membri ai Clubului Păguboşilor care plecaseră din Derry încetaseră să mai fie păguboşi. Mike rămăsese pe loc şi tot pe loc stătea.

Bill o duse pe Silver în garajul lui Mike, care era pardosit cu pământ îmbibat cu ulei şi întru totul la fel de îngrijit pe cât avea să se dovedească a fi şi casa. Sculele stăteau

agăţate în cârlige, iar becurile, acoperite cu nişte conuri de tinichea, semănau cu lămpile suspendate deasupra meselor de biliard. Bill îşi rezemă bicicleta de perete. O priviră amândoi un moment în tăcere, cu mâinile în buzunare.

— Da, e Silver, spuse într-un târziu Mike. Credeam că te-oi fi înşelat. Dar ea e. Ce-ai de gând să faci?

— Să mă fut dacă ştiu. Ai o pompă de bicicletă?

— Mda. Cred că am şi o trusă de peticit cauciucuri. Cauciucurile astea-s cu cameră sau fără?

— De când le ştiu au fost fără, spuse Bill, aplecându-se să privească pneul dezumflat. Mda. Fără camere.

— Te pregăteşti s-o călăreşti iar?

— Ei, si-sigur că nu, spuse tăios Bill. Doar că nu-mi place s-o văd şe-e-ezând aici pe o roată dezumflată.

— Cum spui tu, Bill Barosane. Tu eşti şefu'

Auzind aceasta, Bill privi crunt în jur, dar Mike trecuse lângă peretele din spate al garajului şi dădea jos o pompă de cauciucuri. Scoase dintr-un dulap o trusă de tinichea pentru cârpit pneuri şi i-o întinse lui Bill, care o privi curios. Era la fel cum îşi amintea acest gen de obiecte din copilărie: o cutioară de tablă cam de mărimea celor pe care le au mereu la ei oamenii care îşi răsucesc singuri ţigările, numai că avea capacul strălucitor şi grunjos – se folosea la înăsprirea cauciucului din jurul găurii înainte de-a se aplica peticul. Cutia părea nou-nouţă şi avea pe ea o etichetă cu preţul, pe care scria 7,23 $. Părea a-şi aminti că în copilăria lui o asemenea trusă costa cam un dolar douăzeci şi cinci.

— Doar n-o aveai pe-asta aşa, pur şi simplu, spuse Bill.

Nu era o întrebare.

— Nu, încuviinţă Mike. Am cumpărat-o săptămâna trecută. Din hală.

— Ai şi tu bicicletă?

— Nu, zise Mike, privindu-l în ochi.

— Pur şi simplu s-a întâmplat să cumperi trusa asta.

— Pur şi simplu aşa mi-a venit, aprobă Mike, continuând să susţină privirea lui Bill. M-am trezit cu gândul că nu

strică s-o am. Şi gândul ăsta mi-a tot venit în minte toată ziua. Aşa că… Am cumpărat trusa. Şi iată-te pe tine, ca s-o foloseşti.

— Iată-mă pe mine, ca s-o folosesc. Dar, cum se zice în filmele siropoase, ce înseamnă toate astea, dragule?

— Întreabă-i pe ceilalţi. Diseară.

— Vor veni cu toţii, ce crezi?

— Nu ştiu, Bill Barosane.

Tăcu, apoi adăugă:

— Cred că există şi riscul să nu fie toţi. Unul sau doi s-ar putea să-şi ia pur şi simplu tălpăşiţa din oraş. Sau…

Ridică din umeri.

— Ce-o să facem dacă se întâmplă asta?

— Nu ştiu, zise Mike şi arătă spre trusa de lipit. Am dat şapte dolari pe chestia aia. Ai de gând să faci ceva cu ea sau doar să căşti ochii?

Bill îşi scoase sacoul din coş şi îl agăţă cu grijă într-un cârlig liber din perete. Apoi o întoarse pe Silver cu susul în jos proptind-o în şa şi începu să învârtească atent roata din spate. Nu-i plăcea scârţâitul ruginit al axului şi îşi aminti de clinchetul aproape silenţios al rulmenţilor din *skateboard*-ul puştiului. *Un strop de ulei o s-o pună la punct*, îşi spuse el. *N-o să doară nici dacă ung lanţul. Ruginit ca dracu… Şi cărţi de joc. Are nevoie de cărţi de joc pe spiţe. Mike o avea el nişte cărţi, pun pariu. Dintre cele bune. Bikes, cu pelicula de celuloid care le face să fie atât de alunecoase şi de ţepene, încât prima oară când vrei să le amesteci se împrăştie întotdeauna pe jos. Cărţi de joc, sigur, şi cârlige de rufe cu care să le prinzi…*

Se opri, îngheţat dintr-o dată.

La ce te gândeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— S-a întâmplat ceva, Bill? întrebă încet Mike.

— Nimic.

Degetele sale atinseră ceva mic, rotund şi dur. Îşi vârî unghiile dedesubt şi trase. O piuneză ieşi din cauciuc.

— Iată şi vi-vi-vinovatul, spuse el, şi iar îi răsări în minte, stranie, neînfrânată şi puternică…

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru

Însă de data asta glasul, glasul lui, era urmat de cel al mamei, care spunea: *Mai încearcă, Billy. Acum aproape ai reuşit-o*. Şi de Andy Devine, în rolul lui Jingles, ajutorul lui Guy Madison, ţipând: *Hei, Wild Bill, aşteaptă-mă şi pe mine!*

Se înfioră.

(capra)

Scutură din cap*. Nici chiar acum n-aş putea-o spune fără să mă bâlbâi*, îşi zise şi, o clipă doar, simţi că era cât pe ce să înţeleagă totul. Apoi gândul se şterse.

Deschise trusa de peticit şi se apucă de treabă. Îi luă mult timp până o făcu aşa cum trebuie. Mike stătea rezemat de perete într-o rază a soarelui la asfinţit, cu mânecile cămăşii suflecate şi cravata trasă în jos, fluierând o melodie pe care Bill o identifică într-un târziu ca fiind *Ea m-a orbit cu ştiinţa.*

În timp ce aştepta să se întărească lipiciul de cauciucuri, Bill – doar pentru a face ceva, îşi spuse – unse lanţul, roata dinţată şi axele. Bicicleta nu arăta deloc mai bine, dar când învârti roţile constată că scârţâitul încetase, iar asta era mulţumitor. Oricum Silver n-ar fi câştigat niciun concurs de frumuseţe. Unica ei virtute era că putea goni ca un fulger albastru.

De-acum, făcându-se cinci şi jumătate după-amiază, aproape uitase că mai era şi Mike acolo; devenise complet absorbit de micile, şi totuşi absolut satisfăcătoarele acţiuni de întreţinere. Înşuruba duza pompei pe ventilul roţii din spate şi privi pneul cum se îngraşă, căutând la nimereală presiunea potrivită. Îi făcu plăcere să observe că peticul se ţinea bine la locul lui.

Când consideră că o umflase destul, deşurubă furtunul şi era pe cale să o întoarcă la loc pe Silver, când auzi fâlfâitul

sec şi rapid al cărţilor de joc în spatele său. Se răsuci, aproape răsturnând bicicleta.

Mike stătea în garaj cu un pachet de cărţi Bicyle, albastre pe spate, într-o mână.

— Le vrei pe-astea?

Bill lăsă să-i scape un oftat lung, tremurător.

— Ai şi cârlige de rufe, bănuiesc?

Mike scoase patru din buzunarul cu clapetă al cămăşii şi i le întinse.

— Pur şi simplu s-a întâmplat să le ai pe-aici, bă-bănuiesc?

— Mda, cam aşa ceva, răspunse Mike.

Bill luă cărţile şi încercă să le amestece. Îi tremurau mâinile, iar cărţile îi zburară dintre degete. Se împrăştiară pretutindeni… Dar numai două aterizară cu faţa în sus. Bill privi la ele, apoi la Mike. Ochii acestuia încremeniseră aţintiţi spre cărţile de joc risipite. Buzele i se trăseseră înapoi, dezvelindu-i dinţii.

Cele două cărţi întoarse erau, fiecare, câte un as de pică.

— Asta-i cu neputinţă, spuse Mike. Tocmai am deschis pachetul. Uite.

Arătă spre lada de gunoi aflată chiar lângă uşa garajului, iar Bill văzu învelitoarea de celofan.

— Cum se poate ca un pachet de cărţi să aibă doi aşi de pică?

Bill se aplecă şi le ridică.

— Cum să poţi împrăştia un pachet întreg de cărţi pe toată duşumeaua şi doar două să cadă cu faţa în sus? întrebă el. Asta-i o-ntrebare chiar mai bu…

Întoarse aşii pe dos, privi, apoi i-i arătă lui Mike. Unul avea spatele albastru, celălalt roşu.

— Sfinte Iisuse, Mikey, în ce ne-ai băgat?

— Ce-ai de gând să faci cu alea? întrebă Mike cu glas surd.

— Păi, să le pun, spuse Bill şi deodată începu să râdă. Asta urmează să fac, nu? Dacă există anumite condiţii

pentru folosirea magiei, atunci aceste condiţii se vor aranja inevitabil de la sine. Just?

Mike nu răspunse. Îl privi pe Bill cum se ducea spre roata din spate a lui Silver şi fixa cărţile de joc. Mâinile îi tremurau încă, şi dură o vreme, dar în sfârşit termină, trase adânc aer, îl ţinu în piept şi făcu să se învârtă roata din spate. Cărţile de joc mitraliară zgomotos, lovindu-se de spiţe în tăcerea garajului.

— Hai, spuse încetişor Mike. Hai în casă, Bill Barosane. O să fac ceva de haleală.

Înfulecaseră chiftelele, iar acum stăteau şi fumau, privind întunericul ce începea să se desfăşoare din amurg în curtea din spate a casei lui Mike. Bill îşi scoase portofelul, găsi cartea de vizită a cuiva şi scrise pe ea fraza care-l cotropea de când o văzuse pe Silver în vitrină la „Solduri Rose”. I-o arătă lui Mike, care o citi atent, ţuguindu-şi buzele.

— Pentru tine înseamnă ceva asta? întrebă Bill.

— „Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.”

Înclină capul.

— Da, ştiu ce este.

— Păi atunci, spune-mi. Sau ai de gând să-mi serveşti ra-ra-rahat ca să-mi dau seama singur?

— Nu, spuse Mike, în acest caz cred că nu-i nimic dacă-ţi spun. Fraza e foarte veche. E o limbă-plimba-n-gură care a devenit exerciţiu de pronunţie pentru sâsâiţi şi bâlbâiţi. Mama ta tot încerca să te facă s-o spui corect în vara aceea. Aveai obiceiul să umbli mormăind-o de unul singur.

— Aşa făceam? se miră Bill.

Apoi adăugă încet, răspunzându-şi propriei sale întrebări:

— Aşa făceam.

— Probabil voiai să-i faci o foarte mare plăcere.

Bill, care deodată simţi că-i venea să plângă, dădu doar din cap. N-avea încredere în el însuşi să vorbească.

— N-ai reuşit niciodată, spuse Mike. Ţin minte asta. Încercai ca dracu', da' ţi se împleticea mereu limba.

— Dar am *spus-o,* replică Bill. Cel puţin o dată.

— Când?

Bill izbi cu pumnii în măsuţă destul de tare ca să-l doară!

— *Nu-mi aduc aminte!* strigă el; iar apoi, sufocat, mai spuse o dată: pur şi simplu nu-mi aduc aminte.

Capitolul 12 – Trei oaspeţi nepoftiţi

1

A doua zi după ce Mike Hanlon dădu telefoanele, Henry Bowers începu să audă voci. Vocile îi vorbiseră toată ziua. O vreme, Henry crezu că veneau din lună. În după-amiaza pe sfârşite, privind din locul unde prăşea în grădină, putea vedea luna pe cerul albastru al zilei, palidă şi mică. O lună-fantomă.

Acesta era de fapt motivul pentru care credea că luna îi vorbea. Numai o lună-fantomă ar fi vorbit cu voci-fantomă – vocile vechilor lui prieteni şi vocile copiilor acelora mici ce se jucaseră pe Maidan cândva demult. Acelea şi o altă voce… Una căreia nu îndrăznea să-i spună pe nume.

Victor Criss vorbi din lună cel dintâi. *Aia vin înapoi, Henry. Cu toţii, dom'le. Vin înapoi în Derry.*

Apoi Belch Huggins vorbi din lună, poate de pe faţa întunecată a lunii. *Tu eşti singurul, Henry. Singurul dintre noi care a rămas. Va trebui să pui mâna pe ei pentru mine şi Vic. Nu există copii mici care să ne-o facă aşa. Păi, eu am dat odată-ntr-o minge la Tracker, şi Tony Tracker a zis că mingea aia ar fi ieşit şi de pe Yankee Stadium.*

Prăşea, privind în sus la luna-fantomă de pe cer, şi după o vreme Fogarty veni şi-i dădu una peste ceafă de-l trânti pe burtă.

— Prăşeşti buruienile cu tot cu mazăre, nătărăule!

Henry se ridică, ştergându-şi pământul de pe faţă şi din păr. Lângă el stătea Fogarty, un om masiv în jachetă albă şi pantaloni albi, cu burta umflată atârnându-i peste betelie. Era ilegal ca gardienii (care aici, la Juniper Hill, se numeau „consilieri") să poarte bastoane de cauciuc, aşa că o parte dintre ei – Fogarty, Adler şi Koontz erau cei mai răi – ţineau fişicuri de fise în buzunar. Aproape întotdeauna te pocneau cu ele în acelaşi loc, drept în ceafă. Nu exista nicio regulă împotriva fiselor. Monedele nu erau considerate armă

mortală în Juniper Hill, un sanatoriu pentru bolnavi mintal aflat în zona suburbană a Augustei, lângă linia de centură a oraşului Sidney.

— Îmi pare rău, dom' Fogarty, spuse Henry şi îi oferi un rânjet larg ce dezvăluia un şir neregulat de dinţi galbeni.

Arătau ca şipcile gardului din faţa unei case bântuite de stafii. Henry începuse să rămână fără dinţi de pe la paisprezece ani.

— Mhm, îţi pare rău, replică Fogarty. O să-ţi pară mult mai rău dacă te mai prind c-o faci, Henry.

— Am înţeles, dom' Fogarty.

Fogarty se îndepărtă, lăsând cu pantofii săi negri urme mari şi brune în ţărâna din West Garden. Întrucât Fogarty era întors cu spatele, Henry profită de ocazie ca să arunce o privire furişă în jur. Fuseseră trimişi la prăşit de cum se risipiseră norii, toţi cei din Pavilionul Albastru – locul unde te băgau dacă ai fost mai demult foarte periculos, dar acum nu mai erai considerat decât moderat de periculos. De fapt toţi pacienţii din Pavilionul Albastru erau consideraţi moderat de periculoşi; Juniper Hill era o instituţie pentru nebunii furioşi. Henry Bowers se afla acolo în urma unei condamnări sub acuzaţia de ucidere a tatălui său la sfârşitul toamnei lui 1958 – an celebru prin procesele sale de asasinat; când venea vorba de procese pentru omucidere, 1958 era cel mai tare an.

Doar că, fireşte, nu numai pe *tatăl* său socoteau că-l omorâse; de-ar fi fost doar *tatăl*, Henry nu petrecea douăzeci de ani în Spitalul de Psihiatrie din Augusta, o mare parte din acest timp sub constrângere fizică şi chimică. Nu, nu doar pe *tatăl* lui; autorităţile credeau că-i ucisese pe toţi sau cel puţin pe majoritatea.

În urma verdictului, *News* publicase un editorial de prima pagină intitulat „Sfârşitul lungii nopţi a oraşului Derry". În cadrul acestuia, recapitulaseră capetele de acuzare: cureaua din biroul lui Henry, care-i aparţinea dispărutului Patrick Hockstetter; maldărul de manuale din dulapul lui

Henry, unele purtând semnătura dispărutului Belch Huggins, altele pe-a dispărutului Victor Criss, ambii cunoscuţi ca tovarăşi ai minorului Bowers; şi, dovada cea mai incriminatoare dintre toate, perechea de chiloţi îndesată într-o cusătură a saltelei lui Henry, chiloţi identificaţi după ştampila de la spălătorie ca aparţinându-i decedatei Veronica Grogan.

Henry Bowers, declara ziarul *News*, era Monstrul care bântuise prin Derry în primăvara şi vara anului 1958.

Atunci însă *News* proclamase sfârşitul lungii nopţi a oraşului Derry pe prima pagină a ediţiei sale din 6 decembrie, dar până şi un nătărău ca Henry ştia că la Derry noaptea nu se sfârşea *niciodată*.

Îl bombardaseră cu întrebări, stătuseră-n cerc în jurul lui, îl arătaseră cu degetul. De două ori şeful poliţiei îl plesnise peste faţă şi o dată un detectiv pe nume Lottman îi dăduse un pumn în burtă, spunându-i să dea pe gură totul, şi repede.

— Sunt oameni adunaţi afară şi nu-s prea fericiţi, Henry, spusese acest Lottman. De mult n-a mai fost un linşaj în Derry, da’ asta nu-nseamnă că n-ar putea *fi* unu’.

Bănuia că ar fi ţinut-o aşa cât timp era nevoie, nu fiindcă vreunul dintre ei chiar ar fi crezut că bunii cetăţeni din Derry aveau să năvălească în secţia de poliţie, să-l târască pe Henry afară şi să-l spânzure de un măr pădureţ, ci fiindcă erau înnebuniţi să închidă dosarul ororii şi sângelui din vara aceea; şi ar fi ţinut-o *oricât*, dar Henry nu-i obliga la asta. Voiau să mărturisească el totul, înţelese Henry după o vreme. Nu-l deranja cu nimic. După groaza din canale, după ceea ce se întâmplase cu Belch şi Victor, nu mai părea să-l deranjeze nimic. Da, spuse, el îşi ucisese tatăl. Era adevărat. Da, îi ucisese pe Victor Criss şi Belch Huggins. Şi asta era adevărat, cel puţin în sensul că-i condusese în tunelurile unde fuseseră omorâţi. Da, îl ucisese pe Patrick. Da, şi pe Veronica. Da pentru unul, da pentru toţi. Nu era

adevărat, dar ce conta? Trebuia să cadă vina pe cineva. Poate că de-asta fusese cruţat. Iar dacă refuza…

Înţelegea treaba cu centura lui Patrick. O câştigase de la acesta la joc într-o zi din aprilie, descoperise că nu-i venea şi o vârâse în sertarul biroului. O înţelegea şi pe cea cu cărţile – ce mama dracu', ei trei îşi făceau veacul împreună şi nu le păsa de manualele pentru cursurile de vară mai mult decât de cele obişnuite, adică le ardea de ele cam cât îi arde buturugii să danseze. Probabil că şi în dulapurile lor erau tot atâtea cărţi de-ale lui şi probabil că o ştiau şi sticleţii.

Chiloţii… Nu, nu ştia cum ajunseseră chiloţii Veronicăi Grogan în salteaua lui.

Dar bănuia că ştie cine – sau *ce* – avusese grijă de chestia asta.

Mai bine să nu vorbim de asemenea lucruri.

Mai bine să ne ţinem gura.

Aşa că-l trimiseseră la Augusta şi până la urmă, în 1979, îl transferaseră la Juniper Hill, iar aici nu intrase în belea decât o singură dată, şi asta pentru că la început nimeni nu înţelegea. Un tip încercase să-i stingă lui Henry veioza. Veioza era un Donald Duck scoţându-şi mica beretă marinărească. Donald îl apăra după apusul soarelui. Fără lumină, puteau intra tot felul de *chestii*. Broaştele de la uşi şi plasa de sârmă nu le ţineau în loc. Veneau ca o ceaţă. *Chestii*. Vorbeau şi râdeau… Şi câteodată apucau. *Chestii* păroase, *chestii* netede, *chestii* cu ochi. *Chestii* de soiul celor care-i omorâseră *de-adevăratelea* pe Vic şi Belch când toţi trei îi urmăriseră pe puşti prin tunelurile de sub Derry, în august 1958.

Privind acum în jur, îi văzu pe ceilalţi din Pavilionul Albastru. Era acolo George DeVille, care îşi omorâse nevasta şi cei patru copii într-o noapte de iarnă din 1962. George îşi ţinea capul aplecat cu sârg, părul alb fluturându-i în briză şi mucii curgându-i într-o veselie din nas, cu uriaşul crucifix din lemn săltând şi dansând în timp ce

prăşea. Era Jimmy Donlin, şi tot ce se spunea în ziare despre Jimmy era că-şi ucisese mama la Portland în vara lui 1965, dar ceea ce nu scria în ziare era că Jimmy încercase un experiment inedit pentru a scăpa de cadavru: la vremea când veniseră poliţaii, Jimmy o mâncase mai mult de jumătate, inclusiv creierii. „M-au făcut de două ori mai deştept”, îi mărturisise Jimmy lui Henry într-o noapte, după stingere.

În acelaşi rând, dincolo de Jimmy, păşind fanatic şi cântând acelaşi vers în neştire, ca întotdeauna, se afla micuţul francez Benny Beaulieu. Benny fusese un incendiator – un piroman. Acum, în timp ce prăşea, fredona la nesfârşit acest laitmotiv al formaţiei The Doors: „Să-ncercăm să dăm foc nopţii, să-ncercăm să dăm foc nopţii, să-ncercăm să dăm foc nopţii, să-ncercăm să…”

De la un timp, începea să-ţi toace nervii.

Ceva mai departe de Benny lucra Franklin D’Cruz, care violase vreo cincizeci de femei până fusese prins cu pantalonii-n vine în Terrace Park din Bangor. Vârstele victimelor se încadrau între treizeci şi optzeci şi unu de ani. Nu prea ieşit din comun acest Frank D’Cruz. După el, dar mai în urmă, era Arlen Weston, care acorda tot atât timp privitului visător la săpăligă ca şi folosirii ei. Fogarty, Alder şi Jon Koontz încercaseră toţi trei figura-cu-fişicul-de-fise-n-pumn asupra lui Weston, căutând să-l convingă că s-ar putea mişca un pic mai repede, iar într-o zi Koontz îl lovise poate puţin cam prea tare, căci lui Arlen Weston îi ţâşnise sângele nu numai pe nas, ci şi pe urechi, iar noaptea avusese o convulsie. Nu una gravă; doar una mititică. De atunci însă Arlen lunecase tot mai mult şi mai mult în propriile sale tenebre lăuntrice, şi acum era un caz fără speranţă, aproape complet decuplat de lume. Dincolo de Arlen era…

— N-ar strica să salţi sapa aia, că, de nu, te-ajut eu puţintel, Henry! lătră Fogarty, iar Henry reîncepu să prăşească.

N-avea chef de convulsii. Nu voia să ajungă ca Arlen Weston. Curând, vocile începură din nou. De astă dată însă erau vocile celorlalţi, vocile copiilor care-l băgaseră de la bun început în nenorocirea asta, şoptindu-i din luna-fantomă.

N-ai putut nici măcar să prinzi un grăsun, Bowers, şopti unul dintre ei. *Acum eu sunt bogat, iar tu prăşeşti mazăre. Vai de capu' tău mare şi prost!*

B-B-Bowers, n-ai pu-pu-putut să fa-fa-faaaci nici măcar un gu-gu-gu-gu-guturai! Ai citit vr-vrr-eo ca-carte bu-bună de când eşti a-a-colo? Eu am sc-scrr-scris o droaie! Sunt bo-bogat şi tu-tu eşti la Ju-Ju-uuniper Hill! Vai de ca-ca-pu' tău mare şi prrrrrost!

— Gura, le şopti Henry vocilor-fantomă, prăşind mai repede, începând să smulgă lujerii noi de mazăre împreună cu buruienile; sudoarea îi şiroia pe obraji asemenea lacrimilor.

Am fi putut să punem laba pe voi. *Am fi putut.*

Te-am pus sub oboroc, vită încălţată, râse o altă voce. *Te-ai luat după mine şi n-ai putut să mă prinzi, şi m-am îmbogăţit şi eu! Hai, tu, craci-de-banană!*

— Gura, murmură Henry, grăbind prăşitul. Ţineţi-vă gura odată!

Vrei să te bagi în chiloţii mei, Henry? îl sâcâi o altă voce. *Ce păcat, i-am lăsat pe toţi să mi-o tragă, nu eram decât o ştoarfă, dar acum sunt şi eu bogată, şi iar suntem toţi împreună, şi iar ne-o tragem, dar tu n-ai putea acum nici chiar dacă te-aş lăsa, fiindcă nu ţi se mai scoală, aşa că vai de capu tău, Henry, vai de capu' tău DE JOS…*

Prăşea înnebunit, bălării, şi pământ, şi mazăre zburând în toate părţile; vocile-fantomă din luna-fantomă răsunau acum foarte tare, reverberând şi zburându-i prin ţeastă, iar Fogarty fugea spre el, răcnind, dar Henry nu-l putea auzi. Din cauza vocilor.

N-ai putut să pui mâna nici măcar pe-un cioroi ca mine, nu? se amestecă încă o voce-fantomă sardonică. *V-am făcut*

praf, gagiilor, în bătaia aia cu pietre! V-am făcut praf, futu-vă-n cur!! Vai de capu' tău mare şi prost! Vai de capu' tău mic şi de jos!

Apoi începură toate să pălăvrăgească laolaltă, râzând de el, numindu-l craci-de-banană, întrebându-l dacă îi plăceau tratamentele cu şocuri pe care i le-au administrat când l-au băgat aici, în Pavilionul Albastru, întrebându-l dacă-i place acolo la Juniper Hill, întrebând şi râzând, râzând şi întrebând, iar Henry lăsă deodată săpăliga să cadă şi începu să urle la luna-fantomă de pe cerul albastru; la început urlă cu furie, după care *luna însăşi* se preschimbă şi deveni chipul clovnului, chipul de un alb-brânzos şi ciupit de vărsat, cu două găuri negre în loc de ochi, cu rânjetul, roşu ca sângele, sucit în sus într-un zâmbet atât de obscen de ingenuu, încât era insuportabil, aşa că atunci Henry începu să urle, nu furios, ci cu o spaimă de moarte, iar vocea clovnului vorbi acum din luna-fantomă, şi ceea ce spuse era: *Trebuie să te duci înapoi, Henry. Trebuie să te duci înapoi şi să termini treaba. Trebuie să te duci înapoi în Derry şi să-i omori pe toţi. Pentru mine. Pentru…*

Şi atunci Fogarty, care stătuse în apropiere ţipând la Henry vreme de aproape două minute (în timp ce pacienţii ceilalţi stăteau în rând, cu săpăligile strânse-n mâini ca nişte falusuri comice, cu expresii nu tocmai pline de interes, ci aproape, da, aproape gânditoare, ca şi când ar fi înţeles că acestea toate făceau parte din misterul care-i adusese acolo, că neaşteptatul acces de văicăreli urlate al lui Henry Bowers în West Garden era mult mai interesant decât în sens pur tehnic), se plictisi să mai răcnească şi-i arse lui Henry una cu monedele lui, iar Henry se prăvăli la pământ ca o tonă de cărămizi, vocea clovnului urmându-l în jos în acel cumplit vârtej de beznă, cântând mereu, mereu: *Omoară-i pe toţi, Henry, omoară-i pe toţi, omoară-i pe toţi, omoară-i pe toţi.*

2

Henry Bowers zăcea cu ochii deschişi.

Luna apusese, şi pentru asta simţea un fior acut de recunoştinţă. Noaptea, luna era mai puţin fantomatică, era mai reală, şi, dacă ar fi fost să vadă acel groaznic chip de clovn pe cer, plutind peste coline, câmpii şi codri, se temea că ar fi murit de groază.

Stătea culcat pe o parte, privind concentrat în noapte. Donald Duck se arsese; fusese înlocuit de Mickey şi Minnie Mouse dansând o polcă; pe ei îi înlocuise faţa verde-luminiscentă a lui Oscar Arţăgosul din *Sesame Street*, iar la sfârşitul anului trecut lui Oscar îi luase locul chipul lui Fozzie Bear. Henry măsura anii de la încarcerare în veioze arse, în loc de linguriţe de cafea.

Exact la 02.04 în dimineaţa zilei de 30 mai, veioza i se stinse. Din piept îi scăpă un geamăt mic – nimic mai mult. În noaptea asta la uşa Pavilionului Albastru stătea Koontz – Koontz, care era cel mai rău din bandă. Mai rău chiar şi decât Fogarty, care îl lovise atât de tare după-amiază încât Henry abia mai putea întoarce capul.

În jurul lui dormeau ceilalţi pacienţi ai Pavilionului Albastru. Benny Beaulieu era legat cu chingi elastice. I se îngăduise, când veniseră de la prăşit, să privească o reluare a filmului *Emergency* la televizorul din salon, iar pe la ora şase începuse să aibă spasme constante, neîntrerupte, zbierând: „Să-ncercăm să *dăm* foc nopţii! Să-ncercăm să *dăm* foc nopţii! Să-ncercăm să *dăm* foc nopţii!”. I se administrase un sedativ, ceea ce-i folosise preţ de vreo patru ore, după care reîncepuse, pe la unsprezece, când efectul medicamentului trecuse, flagelându-se atât de tare peste scăfârlie, încât aceasta se pornise să-i sângereze printre degete, în timp ce el chirăia: „Să-ncercăm să *dăm foc* nopţii!”. Aşa că-l tranchilizaseră din nou şi-l băgaseră în chingi. Acum dormea, cu faţa sa mică şi ciupită de vărsat gravă ca a lui Aristotel, în lumina difuză.

Din jurul patului său, Henry auzea sforăieli groase şi sonore, mormăituri, câte un pârţ tras în somn. Îl putea auzi

pe Jimmy Donlin respirând: era inconfundabil, cu toate că Jimmy dormea cu cinci paturi mai încolo. Rapid şi uşor şuierător, făcându-l întotdeauna pe Henry să se gândească, din cine ştie ce motiv, la o maşină de cusut. De după uşa spre hol se auzea sunetul slab al televizorului lui Koontz. Ştia că paznicul se uita la filmele date târziu pe Canalul 38, bând Texas Driver şi mâncându-şi gustarea. Koontz prefera tartinele unse din greu cu unt de arahide şi ceapă roşie. Când o auzise p-asta, Henry ridicase din umeri, gândind *Şi cică toţi nebunii-s închişi.*

De astă dată vocea nu mai veni din lună.

De astă dată veni de sub pat.

Henry recunoscu vocea de îndată. Era Victor Criss, căruia îi fusese smuls capul de pe umeri undeva sub Derry acum douăzeci şi şapte de ani. I-l smulsese monstrul lui Frankenstein. Se întâmplase sub privirea lui Henry, iar după aceea Henry văzuse ochii monstrului mutându-se şi le simţise privirea galben-apoasă fixându-se asupra lui. Da, monstrul lui Frankenstein îl ucisese pe Victor şi apoi îl omorâse şi pe Belch, dar acum iată-l pe Vic din nou, asemenea reluării unui program de televiziune alb-negru din Stilaţii Ani Cincizeci, când Preşedintele era chel, iar Buick-urile aveau hublouri.

Şi acum, că se întâmplase asta, acum, că vocea revenise, Henry constată că era calm şi neînfricoşat. Uşurat chiar.

— Henry, spuse Victor.

— Vic! exclamă Henry. Ce faci acolo sub pat?

Benny Beaulieu sforăi şi murmură ceva în somn. Ordonatele inhalări-exhalări ale maşinii de cusut nazale a lui Jimmy încetară o clipă. În hol, volumul micului Sony al lui Koontz fu redus, iar Henry Bowers putu să-l simtă, cu capul înclinat pe-o parte şi o mână pe butonul televizorului, în timp ce degetele celeilalte atingeau cilindrul care umfla buzunarul drept al pantalonilor albi – sulul de fise.

— Nu-i nevoie să vorbeşti cu voce tare, Henry, spuse Vic. Pot să te-aud şi dacă gândeşti doar. Iar ei nu mă pot auzi

deloc.

— Ce vrei, Vic? întrebă Henry.

Un lung răstimp nu primi niciun răspuns. Henry crezu că poate Vic plecase. Dincolo de uşă, volumul televizorului lui Koontz crescu la loc. Apoi de sub pat se auzi un zgomot ca un zgâriat; arcurile scârţâiră uşor, în timp ce o umbră se târa afară. Vic întoarse privirea spre el şi rânji. Henry rânji şi el, stingherit. Bătrânu' Vic semăna el însuşi un piculeţ cu monstrul lui Frankenstein pe vremea aia. O cicatrice făcută de ştreang îi încercuia grumazul. Henry îşi spuse că probabil acolo îi fusese cusut la loc capul. Avea ochii de o stranie culoare verde-cenuşiu, iar corneele păreau să-i plutească pe o substanţă vâscos-apoasă.

Vic avea şi acum doisprezece ani.

— Vreau acelaşi lucru pe care-l vrei şi tu, spuse Vic. Vreau să le-o plătim.

— Să le-o plătim, repetă visător Henry Bowers.

— Dar ca s-o faci va trebui să ieşi de-aici, continuă Vic. Va trebui să te întorci în Derry. Am nevoie de tine, Henry. Toţi avem nevoie de tine.

— Ei nu vă pot face rău, spuse Henry, înţelegând că numai lui Vic îi vorbea.

— Nu-mi pot face rău dacă nu cred decât pe jumătate, răspunse Vic. Dar au fost unele semne alarmante, Henry. Nici atunci n-am crezut că ne pot învinge. Grasul însă a scăpat de tine pe Maidan. Grasul şi Gură-spartă şi boarfa au scăpat de noi în ziua aia, după filme. Şi bătaia cu pietre, când l-au salvat pe negrotei…

— *Să nu vorbeşti de asta!* strigă Henry la Vic şi, preţ de-o clipă, toată duritatea ce făcuse din el şeful lor îi reveni în glas.

Apoi se înmuie, temându-se că Vic îl va lovi – sigur că Vic putea face orice voia, de vreme ce era o stafie. Dar Vic se mulţumi să rânjească.

— Eu pot să mă descurc cu ei pe jumătate, cred, spuse el, dar tu eşti viu, Henry. Tu poţi să te descurci cu toţi

indiferent dacă ei cred, cred pe jumătate sau nu cred deloc. Poţi să le vii de hac pe rând sau la toţi deodată. Poţi să le-o plăteşti.

— Să le-o plătesc, repetă Henry.

Apoi îl privi din nou cu îndoială pe Vic.

— Dar n-am cum să ies de-aici, Vic. E sârmă la ferestre, şi Koontz e la uşă în noaptea asta. Koontz e cel mai rău. Poate mâine noapte…

— Nu-ţi face griji cu Koontz, spuse Vic, ridicându-se în picioare.

Henry văzu că încă mai avea pe el blugii pe care-i purtase în ziua aceea şi că încă mai erau stropiţi cu mâl din canal, uscat.

— De Koontz am eu grijă.

Vic întinse mâna.

După un moment, Henry i-o apucă. Porniră amândoi spre uşa Pavilionului Albastru şi spre sunetul televizorului. Aproape ajunseseră acolo, când Jimmy Donlin, care-i mâncase mamei sale creierii, se trezi. Ochii i se dilatară la vederea vizitatorului nocturn al lui Henry. Era mama lui. Furoul i se vedea cam un centimetru, aşa cum i se văzuse întotdeauna. Nu mai avea calota capului. Ochii ei, cumplit de roşii, se rostogoliră spre el, iar, când rânji, Jimmy îi văzu mânjiturile de ruj pe dinţii galbeni, cabalini, aşa cum i le văzuse întotdeauna. Jimmy începu să chiţăie:

— Nu, mama! Nu, mama! Nu, mama!

Televizorul se stinse pe dată, şi încă înainte să-şi fi început ceilalţi foiala, Koontz dădu uşa de perete, spunând:

— Aşa, căcănarule, fii pe fază să-ţi prinzi capu’ să nu zboare. M-am *săturat*.

— *Mama, nu! Mama, nu! Te rog, mama! Nu, mă…*

Koontz se repezi înăuntru. Mai întâi îl văzu pe Bowers, înalt şi pântecos, aproape ridicol în indispensabilii săi, cu cărnurile moi ca aluatul în lumina ce intra de pe coridor. Apoi se uită în stânga şi zbieră. Lângă Bowers stătea o arătare în costum de clovn. Avea peste doi metri înălţime.

Costumul era argintiu. Pompoanele portocalii îi ieşeau în evidenţă. În picioare purta pantofi caraghioşi, mult prea mari. Dar capul nu era de om sau de clovn; era capul unui doberman, singurul animal de pe Pământul verde al lui Dumnezeu de care îi era frică lui John Koontz. Avea ochii roşii. Botul mătăsos i se încreţea dezvelind nişte dinţi albi enormi.

Un cilindru de fise căzu printre degetele inerte ale lui Koontz şi se rostogoli pe podea până într-un colţ al salonului. A doua zi spre seară, Benny Beaulieu, care dormise pe toată durata incidentului, avea să le găsească şi să le ascundă în dulăpiorul său de la noptieră. Monedele îi folosiră pentru ţigări timp de aproape o lună.

Koontz trase aer în piept să urle iarăşi, când clovnul se repezi la el.

— A venit ora circului! zbieră clovnul cu voce lătrătoare, şi mâinile sale cu mănuşi albe căzură pe umerii lui Koontz.

Numai că mâinile dinăuntrul mănuşilor erau labe.

3

Pentru a treia oară în acea zi – în acea lungă, lungă zi – Kay McCall se duse la telefon.

De astă dată ajunse mai departe decât cu primele două ocazii; de astă dată aşteptă până când receptorul se ridică la celălalt capăt al firului şi o voce inimoasă de poliţai irlandez spuse:

— Secţia din Sixth Street, sergent O’Bannon, cu ce vă pot fi de folos?

Apoi închise.

A, te descurci minunat, Iisuse, zău. Cam pe la a opta, a noua oară, îţi vei fi adunat destul curaj ca să-i spui cum te cheamă.

Intră în bucătărie şi îşi turnă un scotch slab cu sifon, deşi ştia că nu putea fi o idee prea bună după calmantul dinainte. Îşi aminti un crâmpei de cântecel din cafenelele

tinereţii ei, din timpul facultăţii – *Am un cap plin de whisky şi burta plină de gin! Doctoru' zice c-o să mor, da' nu zice când* – şi râse zgomotos. O oglindă străbătea partea de sus a barului. Îşi văzu imaginea reflectată în ea şi se opri brusc din râs.

Cine-i femeia asta?

Un ochi umflat, aproape închis.

Cine-i femeia asta sfărâmată?

Nas de culoarea celui al unui cavaler beat după vreo treizeci de ani clătinaţi prin crâşme, umflat la dimensiuni groteşti.

Cine-i femeia asta sfărâmată care arată ca alea care se târăsc la adăpostul unui azil pentru femeile agresate, după ce au ajuns destul de speriate, sau destul de curajoase, sau doar destul de nebune de legat ca să-l părăsească pe bărbatul care le chinuieşte, care le-a chinuit sistematic săptămână de săptămână, lună de lună, an de an?

Zgârietură deşirată pe un obraz.

Cine-i, Păsărică-Kay?

Un braţ într-o eşarfă.

Cine? Tu eşti? Se poate să fii tu?

— Iat-o… Miss America, fredonă ea, vrând ca vocea să-i iasă dură şi cinică.

Începu astfel, dar pe la a şasea silabă îi tremură, iar la a şaptea se frânse. Nu era o voce dură. Era o voce speriată. O ştia; mai fusese speriată şi altă dată şi întotdeauna trecuse peste asta. Bănuia că-i va lua mult timp până să treacă peste sperietura de-acum.

Doctorul care o tratase într-unul dintre micile cabinete aflate imediat lângă Internările de Urgenţă, la „Sisters of Mercy", o jumătate de kilometru în josul drumului, era tânăr şi nu lipsit de farmec, în alte împrejurări s-ar fi gândit într-o doară (sau nu tocmai într-o doară) să încerce să îl ia cu ea acasă şi să-l invite într-un tur sexual al lumii. Dar nu se simţise deloc zvăpăiată. Durerea nu era favorabilă zvăpăielilor. Nici frica.

Se numea Geffin şi nu-i păsase de felul în care se uita la ea. Omul luase o ceşcuţă din hârtie albă, o umpluse pe jumătate cu apă de la chiuveta din încăpere, scosese un pachet de ţigări din sertarul biroului şi i-l oferise.

Kay luă o ţigară, iar el i-o aprinse. Trebui să urmărească vârful o secundă-două cu chibritul, pentru că femeii îi tremura mâna. Aruncă chibritul într-o altă ceaşcă de hârtie. *Fssss*.

— Minunat obicei, comentă doctorul. Nu?

— Fixaţie orală, răspunse Kay.

Bărbatul dădu din cap, şi se lăsă din nou tăcerea. O privea încontinuu. Kay avea senzaţia că o aştepta să izbucnească în plâns, iar asta o scoase din minţi, fiindcă simţea că e pe cale s-o facă. Detesta să-i fie prevăzute ieşirile emotive, şi, mai presus de orice, de către un bărbat.

— Prietenul? întrebă el într-un târziu.

— Prefer să nu vorbesc despre asta.

— Mm-hm.

Fuma şi se uita le ea.

— Nu te-a-nvăţat mama că-i nepoliticos să te zgâieşti la cineva?

Voise să pară scorţoasă, dar vocea-i suna ca o rugăminte: *Nu te mai uita la mine, ştiu cum arăt, am văzut*. Acestui gând îi urmă un altul, cel pe care bănuia că prietena ei Beverly îl avusese fără îndoială nu numai o dată, anume că partea cea mai rea a bătăii avusese loc pe dinăuntru, acolo unde erai în stare să suferi ceva ce s-ar putea numi hemoragie interspirituală. Ştia cum arăta, da. Mai rău, ştia cum se simţea. Se simţea pustiită. Lugubră senzaţie.

— N-am s-o spun decât o dată, zise Geffin cu un glas gros şi plăcut. Când lucrez la camera de gardă a Spitalului de Urgenţă – când îmi vine rândul la butoi, s-ar putea spune –, văd poate cam vreo două duzini de femei bătute pe săptămână. Internii tratează încă două duzini. Aşa că, uite, ai aici pe birou un telefon. Îţi dau eu o fisă. Suni la Sixth Street, le dai numele şi adresa, le spui ce s-a întâmplat şi

cine-a făcut-o. Pe urmă închizi, iar eu iau sticla de *bourbon* pe care o ţin acolo în dulapul de fişe medicale – în scopuri strict medicale, se înţelege – şi tragem o duşcă din ea. Pentru că, din întâmplare, cred, asta nefiind decât părerea mea, că singura formă de viaţă inferioară unui bărbat care bate o femeie e un şobolan bolnav de sifilis.

Kay afişă un surâs gol.

— Apreciez oferta, zise ea, dar mă voi lipsi. Deocamdată.

— Mm-hm, făcu el iar. Dar când ajungi acasă să te uiţi bine în oglindă, domnişoară McCall. Indiferent cine-a fost, te-a aranjat frumos.

Atunci plânse într-adevăr. Nu avu încotro.

Tom Rogan dăduse telefon pe la amiază în ziua de după ce-o văzuse pe Beverly plecând în siguranţă, ca să întrebe dacă ştia ceva de soţia lui. Suna calm, rezonabil, câtuşi de puţin tulburat. Kay îi spuse că n-o mai văzuse pe Beverly de aproape două săptămâni. Tom îi mulţumi şi închise.

Pe la unu sună cineva la uşă, în timp ce scria în biroul ei. Se duse să deschidă.

— Cine e?

— Florăria Cragin’s, cucoană! răspunse un glas subţire.

Cât de proastă fusese să nu-şi dea seama că era Tom încercând un falset nereuşit, ce proastă fusese să creadă că Tom va ceda atât de uşor, ce proastă să scoată lanţul înainte de a deschide uşa!

Dintr-un pas intrase, iar ea nu apucase să spună decât:

— Ieşi afara de-a…

Înainte ca pumnul lui Tom să apară zburând ca de niciunde, pocnind-o în ochiul drept, închizându-i-l şi trimiţându-i o săgeată de incredibilă durere prin cap.

Se rostogolise prin antreu, agăţându-se de obiecte pentru a încerca să se ţină pe picioare: o vază delicată cu un singur trandafir se făcuse ţăndări pe dale, un cuier-pom se răsturnase. Căzu grămadă pe podea, în timp ce Tom închidea în urma lui uşa din faţă şi pornea spre ea.

— Ieşi afară de-aici! zbieră la el.

— De-ndată ce-mi spui unde e, răspunse Tom, înaintând către ea.

Îşi dădu vag seama că Tom nu arăta prea grozav – mă rog, de fapt groaznic ar putea fi un cuvânt mai potrivit – şi simţi o bucurie surdă, dar feroce, săgetând-o. Indiferent ce-i făcuse Tom lui Bev, se pare că Bev îi înapoiase cu lopata. Oricum, fusese destul ca să nu se poată ridica în picioare o zi întreagă – şi tot nu arăta ca fiindu-i locul altundeva decât într-un spital.

Dar arăta nu numai foarte rău, ci şi foarte furios.

Kay se ridică în picioare şi dădu îndărăt, ţinându-l sub ochi aşa cum nu scapi din privire un animal sălbatic care a evadat din cuşcă.

— Ţi-am spus că n-am văzut-o şi ăsta-i adevărul, repetă ea. Acum cară-te de-aici până nu chem poliţia.

— Ai văzut-o, spuse Tom.

Buzele sale umflate încercau să rânjească; văzu că dinţii-i arătau în chip ciudat inegali; câţiva din faţă se rupseseră.

— Dau telefon! Îţi zic că nu ştiu unde-i Bev.

— Zici că n-ai văzut-o de două săptămâni. Nici măcar o întrebare. Nicio vorbă de descurajare măcar, deşi ştiu al dracu’ de bine că mă ai ca sarea-n ochi. Aşa că unde-i, fă, pizdă proastă? Zi-mi.

Kay se întoarse şi o luă la fugă spre capătul holului, vrând să ajungă în salon, să tragă uşile glisante de mahon pe şinele lor îngropate, să le închidă şi să pună zăvorul. Ajunse acolo înaintea lui – Tom şchiopăta –, dar până să trântească uşile el îşi strecură trupul între ele. Cu un zgâlţâit convulsiv, se împinse înainte. Kay se întoarse să fugă iar; o prinse de rochie şi o smuci atât de tare, încât îi sfâşie tot spatele până la talie. *Nevastă-ta a făcut rochia asta, băi căcat!* spuse incoerent în sinea ei, după care se trezi răsucită cu faţa spre el.

— *Unde-i?*

Kay îşi ridică mâna într-o plesnitură straşnică, dându-i capul pe spate şi făcând tăietura de pe obrazul stâng să

sângereze iar. O apucă de păr şi-i trase capul înainte în pumnul lui. O clipă, Kay simţi că îi explodează capul. Zbieră, trase adânc aer în piept ca să poată ţipa încă o dată şi începu să tuşească, înecându-se în propriu-i sânge. Acum era cuprinsă de o groază cumplită. Nu ştiuse că poate exista în lumea-ntreagă atâta groază. Ticălosul ăsta dement avea s-o ucidă.

Urlă, urlă, apoi pumnul lui i se înfipse în burtă, gonindu-i aerul din plămâni. Nu mai putu decât să icnească, începu să tuşească şi să gâfâie în acelaşi timp şi preţ de-o înspăimântătoare clipă crezu că se va sufoca.

— *Unde-i?*

Kay scutură din cap,

— N-am văzut-o… bâigui ea. Poliţia… intri-n puşcărie… cretinule…

O săltă în picioare, iar Kay simţi ceva cedând în umărul ei. Din nou durere, atât de puternică încât i se făcea rău. Tom o roti pe călcâie, continuând să o ţină de încheietura mâinii, apoi îi răsuci braţul la spate, iar ea îşi muşcă buza de jos, promiţându-şi că nu va mai urla.

— *Unde-i?*

Kay clătină din cap.

Îi smuci iar braţul în sus. Smuci atât de tare, încât femeia îl auzi gemând. Răsuflarea lui fierbinte îi pufăia în ureche. Îşi simţi propriul său pumn drept, strâns, atingându-i omoplatul stâng şi răcni iar, când încheietura umărului mai cedă puţin.

— Unde-i?

Ştiu…

— Ce?

— *NU ŞTIU!*

Îi eliberă braţul şi-i dădu un brânci. Kay se prăbuşi pe podea, plângând cu sughiţuri, mucus şi sânge curgându-i din nas. Răsună un trosnet aproape muzical, iar când privi în jur Tom se apleca deasupra ei. Spărsese gâtul unei alte vaze, din cristal Waterford. Ţinea în mână partea de jos.

Gâtul dinţat se afla la doar câteva degete de faţa ei. Îl privi hipnotizată.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise el, iar cuvintele se formau din mici gâfâieli şi rafale de aer cald. Ai să-mi spui unde s-a dus sau ai să-ţi aduni faţa de pe jos. Ai trei secunde, poate mai puţin. Când îmi ies din minţi, se pare că timpul curge mai repede.

Faţa mea, gândi Kay, şi acesta a fost lucrul care o făcu în sfârşit să se predea… Sau să se surpe, dacă vi se pare că sună mai bine: imaginea monstrului ăluia folosindu-se de gâtul spart al vazei Waterford ca să-i taie faţa în bucăţi.

— S-a dus acasă, suspină Kay. În oraşul ei. Derry. Un orăşel numit Derry, în Maine.

— Cum s-a dus?

— A luat un a-au-tobuz până la Milwaukee. De-acolo urma să ia avionul.

— Mă cac pe ea de *târfă!* mugi Tom.

Porni prin cameră într-un semicerc larg, fără ţintă, trecându-şi mâinile prin părul ridicat în smocuri şi ţepi aiuriţi.

— De *pizdă, de târfă, de floci* poleiţi cu aur!

Ridică o sculptură în lemn delicată, un bărbat şi o femeie făcând dragoste – o avea de la vârsta de douăzeci şi doi de ani – şi o aruncă în şemineu, unde se făcu ţăndări. Ajunse faţă-n faţă cu el însuşi în oglinda de deasupra şemineului şi rămase cu ochii holbaţi, de parcă ar fi văzut o stafie. Apoi se răsuci din nou spre ea. Scosese ceva din buzunarul vestonului pe care-l avea pe el, iar Kay văzu cu un soi de mirare stupidă că era un roman în ediţie de buzunar. Avea coperta aproape complet neagră, cu excepţia literelor aurii-metalizate ce alcătuiau titlul şi a imaginii care înfăţişa câţiva tineri stând pe o faleză înaltă deasupra unui râu. *Torentul negru.*

— Cine-i pulă ăsta?

— Hmm? Ce?

— Denbrough. Denbrough, scutură el nerăbdător cartea în faţa ei, apoi deodată o plesni cu ea.

Obrazul i se aprinse de durere şi urmă o fierbinţeală surdă şi roşie, ca a tăciunelui.

— Cine-i?

Kay începu să priceapă.

— Au fost prieteni în copilărie. Amândoi au crescut în Derry.

Îi mai arse una cu cartea, de astă dată din cealaltă direcţie.

— Te rog, sughiţă ea. Te rog, Tom.

Tom împinse spre ea un scaun cu picioare subţiri şi graţioase, îl întoarse cu spătarul în faţă şi se aşează pe el. Faţa de felinar-din-dovleac o privea de sus peste spetează.

— Ascult-aici, spuse. Ascultă-l pe bătrânul tău unchi Tommy. Eşti în stare, curvă fiartă ce eşti?

Kay dădu din cap. Simţea gust de sânge, fierbinte şi coclit, în gâtlej. Umărul parcă îi luase foc. Se rugă să nu-i fie decât dislocat, nu rupt. Dar nu asta era cel mai rău. *Faţa mea, avea de gând să-mi ciopârţească faţa…*

— Dacă anunţi poliţia şi le zici c-am fost aici, am să neg. Nu poţi dovedi nimic, băga-mi-aş picioarele. E ziua liberă a servitoarei şi nu suntem decât noi doi. Sigur, s-ar putea să mă aresteze oricum, orice e posibil, nu?

Se pomeni dând iar din cap, ca şi cum i-ar fi fost tras cu o sfoară.

— Sigur că da. Şi ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauţiunea şi-am să vin direct aici. O să-ţi găsească ţâţele pe masa din bucătărie şi ochii în acvariul cu peşti, înţelegi ce-ţi zic? Îl înţelegi pe bătrânul tău unchi Tommy?

Kay izbucni din nou în lacrimi. Sfoara aceea ataşată de capul său funcţiona încă; i-l săltă în sus şi-n jos.

— De ce?

— Cum? Nu… Nu-nţe…

— Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! De ce s-a dus acolo?

— Nu ştiu! aproape că urlă Kay.

Tom agită spre ea vaza spartă.

— Nu ştiu, repetă cu glas mai scăzut. Te rog! Nu mi-a spus. Te rog, nu mă răni!

Tom aruncă vaza în coşul de gunoi şi se ridică.

Plecă fără o singură privire în urmă, clătinat, cu capul în piept – un munte de om.

Kay alergă după el şi încuie uşa. Fugi în bucătărie şi încuie şi uşa de acolo. Apoi şchiopătă până la etaj (pe cât de repede îi îngăduia abdomenul sfâşiat de durere) şi încuie uşile din sticlă ce dădeau pe veranda de la etaj – nu era imposibil să ia hotărârea să se caţăre pe un stâlp şi să intre iar pe acolo. Era rănit, dar era şi nebun.

Se duse la telefon pentru prima oară şi abia atinse receptorul, când îşi aminti ce-i spusese.

Ce-o să fac eu e c-o să plătesc cauţiunea şi-am să vin direct aici… ţâţele pe masa din bucătărie şi ochii în acvariul cu peşti.

Îşi smulse mâna de pe telefon.

Apoi se duse în baie şi îşi privi nasul cât pătlăgeaua, din care picura sânge, şi ochiul înnegrit. Nu plângea; ruşinea şi oroarea pe care le simţea erau prea profunde pentru lacrimi. *Oh, Bev, am făcut tot ce-am putut, draga mea*, spuse în sinea ei. *Dar faţa mea… A spus c-o să-mi sfârtece faţa…*

Avea darvon şi valium în dulăpiorul cu medicamente. Ezită între ele şi în cele din urmă înghiţi câte una din fiecare. Apoi se duse la „Sisters of Mercy” pentru tratament şi-l întâlni pe faimosul doctor Geffin, care în acel moment era singurul bărbat pe care n-ar fi dorit să-l vadă şters de pe faţa pământului.

Iar de-acolo din nou acasă, din nou acasă, tra-la-la.

Se apropie de fereastra dormitorului şi privi afară. Soarele coborâse de acum mult spre linia orizontului. Pe Coasta de Est era târziu după asfinţit – aproape şapte seara în Maine.

Poţi hotărî mai târziu ce faci cu poliţiştii. Acum important e s-o previi pe Beverly.

Ar fi fost al dracu' de uşor, reflectă Kay, *dacă-mi spuneai unde vei locui, Beverly, dragostea mea. Presupun că nici tu nu ştiai.*

Deşi se lăsase de fumat cu doi ani în urmă, păstra un pachet de Pall Mall în sertarul biroului, pentru urgenţe. Scoase o ţigară, o aprinse, se strâmbă. Ultima oară fumase din pachetul acela cam prin decembrie 1982, iar ţigara aceasta părea mai bătrână decât un membru din Senatul Statului Illinois. O fumă totuşi, cu un ochi pe jumătate închis împotriva fumului, cu celălalt pe jumătate închis pur şi simplu, punct. Mulţumită lui Tom Rogan.

Folosindu-şi cu multă trudă mâna stângă – puiul de căţea îi dislocase braţul cel bun – formă numărul informaţiilor telefonice din Maine şi ceru denumirile şi numerele tuturor hotelurilor din Derry.

— Doamnă, da' asta o să ia ceva timp, spuse a îndoială centralista.

— O să ia şi mai mult de-atât, surioară, i-o întoarse Kay. Am să scriu cu mâna mea aia proastă. Aia bună e plecată-n vacanţă.

— Nu se obişnuieşte să…

— Ascultă la mine, o întrerupse Kay, nu fără blândeţe. Dau telefon din Chicago şi încerc să-mi găsesc o prietenă care tocmai şi-a părăsit soţul şi s-a întors la Derry, unde a copilărit. Soţul ei ştie unde s-a dus. A scos informaţia de la mine bătându-mă de m-am căcat în pantaloni. Omul ăsta-i psihopat. Femeia trebuie să ştie că vine după ea.

Urmă o lungă pauză, după care telefonista spuse cu o voce categoric mai omenească:

— Cred că numărul de care aveţi cu adevărat nevoie e cel al Departamentului Poliţiei din Derry.

— Minunat. Am să-l notez şi pe-ăla. Dar trebuie să fie avertizată. Şi…

Se gândi la tăieturile de pe obrajii lui Tom, la cucuiul din frunte, la cel de la tâmplă, la şchiopătat, la buzele umflate hidos.

— Şi dacă ştie că vine ăla, s-ar putea să fie de-ajuns. Urmă o altă pauză lungă.

— Mai eşti acolo, surioară? întrebă Kay.

— Arlington Motor Lodge, răspunse centralista, 643.81.46. Bassey Park Inn, 648.40.83. Bunyan Motor Court…

— Las-o un pic mai încet, vrei? o rugă, scriind cu furie.

Se uită după o scrumieră, nu văzu niciuna, aşa că strivi chiştocul de Pall Mall pe sugativa biroului.

— Aşa, dă-i-nainte.

— Clarendon Inn…

4

Avu noroc pe jumătate la al cincilea telefon. Beverly Rogan era înregistrată la Pensiunea Derry. N-avu decât pe jumătate noroc, pentru că Beverly ieşise. Îşi lăsă numele, numărul şi un mesaj ca Beverly s-o sune în clipa când revine, indiferent cât de târziu va fi.

Recepţionerul repetă mesajul. Kay urcă la etaj şi mai luă un valium. Se întinse şi aşteptă să adoarmă. Somnul nu se lipea de ea.

Iartă-mă, Bev, spuse în gând, privind în întuneric, pe când plutea pe aripile drogului. *Ceea ce-a spus despre faţa mea… Pur şi simplu n-am putut să îndur. Sună-mă curând, Bev. Te rog, sună cât mai curând. Şi fii atentă la ticălosul ăla nebun cu care te-ai măritat*.

5

Ticălosul nebun cu care se măritase Bev avu mai mult succes cu legăturile decât avusese Beverly în ajun, căci plecă de la O’Hare, placa turnantă a aviaţiei comerciale interne din Statele Unite. În timpul zborului, citi şi reciti

scurta notă despre autor de la sfârşitul cărţii. Scria acolo că William Denbrough era născut în Noua Anglie şi autor al altor trei romane (care se găseau şi ele pe piaţă, anunţa plină de solicitudine nota, în ediţii de buzunar Signet). El şi soţia sa, actriţa Audra Phillips, locuiau în California. Actualmente lucra la un nou roman. Observând că ediţia din *Torentul negru* fusese scoasă în 1976, Tom presupuse că individul mai scrisese şi alte romane de-atunci.

Audra Phillips… O văzuse în filme, nu-i aşa? Rareori remarca actriţele – ideea de film bun a lui Tom însemna o poveste cu crime, una cu urmăriri sau o peliculă cu monştri –, dar, dacă puişorul ăsta era ăla la care se gândea el, atunci o observase mai ales fiindcă semăna mult cu Beverly: păr lung roşcat, ochi verzi, ţâţe care n-aveau astâmpăr.

Se aşeză puţin mai drept în scaun, bătându-se pe picior cu cartea, încercând să nu ia în seamă durerea din gură şi din cap. Da, era sigur. Audra Phillips era roşcovana cu ţâţe mişto. O văzuse într-un film cu Clint Eastwood, iar după vreun an într-un filmuleţ de groază intitulat *Graveyard Moon.* Beverly îl însoţise la film şi, ieşind din sală, Tom îşi exprimase părerea că actriţa seamănă mult cu ea. „N-aş crede”, spusese Bev. „Eu sunt mai înaltă, iar ea e mai drăguţă. Are şi părul de-un roşu mai închis.” Atâta tot. Nu se mai gândise niciodată la asta. Până acum.

El şi soţia sa, actriţa Audra Phillips…

Tom înţelegea cât de cât psihologia; se folosise de ea pentru a-şi manipula soţia în toţi anii căsniciei lor. Iar acum o senzaţie neplăcută şi sâcâitoare, mai mult simţământ decât gând, începu să-l hărţuiască.

Se concentra pe faptul că Bev şi Denbrough se jucaseră împreună în copilărie şi că Denbrough luase de nevastă o femeie care, în pofida celor spuse de Beverly, semăna uimitor cu soţia lui Tom Rogan.

Ce fel de jocuri jucaseră Denbrough şi Beverly când erau mici? De-a v-aţi ascunselea? De-a învârte-sticla?

Alte jocuri?

Tom şedea în fotoliul său, îşi lovea piciorul cu cartea şi simţea că tâmplele încep să-i pulseze.

Când ajunse la Bangor International Airport şi se adresă la ghişeele pentru închiriat maşini, fetele – unele îmbrăcate în galben, altele în roşu, altele în verde-irlandez – îi priviră cu nervozitate chipul primejdios de umflat şi-i spuseră (cu şi mai multă nervozitate) că nu aveau maşini de închiriat, „ne pare nespus de rău”

Tom se duse la standul de ziare şi cumpără unul din Bangor. Îl deschise la pagina de publicitate, neluând în seamă privirile pe care i le aruncau trecătorii, şi reţinu trei ocazii. Dădu peste filon la al doilea telefon.

— În ziar scrie că aveţi o furgonetă LTD’ 76. O mie patru sute de dolari.

— Exact, aşa este.

— Uite cum facem, spuse Tom, atingându-şi portofelul din buzunarul scurtei; era umflat de bancnote – şase mii de dolari. O aduceţi aici la aeroport şi facem târgul pe loc. Îmi daţi maşina, un bon de vânzare şi actele maşinii. Plătesc cu bani gheaţă.

Amicul cu LTD-ul de vânzare tăcu, apoi spuse:

— Va trebui să-mi scot numerele.

— Normal, perfect.

— Cum am să vă recunosc, domnule…

— Domnul Barr, spuse Tom, care privea o inscripţie din partea opusă a holului de aeroport, unde scria BAR HARBOR AIRLINES VĂ OFERĂ NOUA ANGLIE – ŞI LUMEA! Am să stau lângă poarta din fund. Mă veţi recunoaşte, pentru că faţa mea nu arată prea grozav. Nevastă-mea şi cu mine am fost ieri la patinaj pe rotile şi am tras o căzătură a dracului. Puteam s-o păţesc şi mai rău, cred. Nu mi-am rupt nimic, decât faţa.

— I-auzi. Îmi pare rău s-aud asta, domnule Barr.

— O să mă dreg eu. Dumneata doar să aduci maşina aia aici, bunule prieten.

Închise, traversă până la uşă şi ieşi în noaptea caldă şi parfumată de mai.

Tipul cu LTD-ul se arătă zece minute mai târziu, apărând din penumbra primăvăratic-târzie. Era aproape un puştan. Încheiară târgul; tânărul îi mâzgăli un bon de vânzare pe care Tom şi-l îndesă indiferent în buzunarul vestonului. Rămase pe loc, privindu-l pe băiat cum scotea numerele maşinii.

— Îţi dau trei dolari în plus, pe şurubelniţă, îi spuse Tom când termină.

Puştiul îl privi gânditor un moment, ridică din umeri şi-i întinse şurubelniţa, luând cei trei dolari pe care i-i oferea Tom. *Nu-i treaba mea*, spunea ridicarea din umeri, iar Tom îşi zise: *Câtă dreptate ai, bunul meu băieţaş.* Aşteptă să-l vadă luând un taxi, apoi trecu la volan.

Era o rablă: transmisia scâncea, universalul gemea, toată caroseria zdrăngănea, frânele clefăiau. Nimic din toate astea n-avea importanţă. Conduse maşina la parcarea pe termen lung, luă un bilet şi trase înăuntru. Parcă lângă un Subaru ce părea să se afle acolo de o bună bucată de vreme. Folosindu-se de şurubelniţa puştiului, demontă plăcile Subarului şi le aplică la LTD. Lucra fredonând.

Pe la 10.00 seara se îndrepta spre est pe Drumul Naţional 2, cu o hartă rutieră a statului Maine deschisă pe locul de alături. Descoperise că radioul LTD-ului nu funcţiona, aşa că se deplasa în tăcere. Nu-l deranja cu nimic. Avea destule la care să se gândească. La toate lucrurile minunate pe care să i le facă lui Beverly când o va prinde, de exemplu.

Era absolut convins, în adâncul inimii, că Beverly se afla pe-aproape.

Şi că fuma.

O, fetiţa mea dragă, te-ai futut cu omul nepotrivit când te-ai futut cu Tom Rogan. Iar întrebarea e ce anume, exact, vom face cu tine?

Furgoneta gonea ca un bolid în noapte, fugărindu-şi fasciculele lungi ale farurilor, iar, la vremea când ajunse la Newport, Tom ştia. Găsise un magazin de mărunţişuri pe şoseaua principală, încă deschis. Intră şi cumpără un cartuş de Camel. Proprietarul îi dori o seară bună. Tom îi ură la fel.

Aruncă pe scaunul alăturat cartuşul şi demară din nou. Conduse încet pe Drumul 7, căutând indicatorul. Iată-l – Drumul Naţional 3, cu un panou pe care scria „HAVEN 21, DERRY 15”

Luă curba şi apăsă pe accelerator. Aruncă o privire spre cartuşul de ţigări şi zâmbi puţin. În lumina verde a lămpilor de bord, faţa sa tăiată şi plină de cucuie arăta stranie, lugubră.

Ţi-am făcut rost de oarece ţigări, Bevvie, spuse în sinea sa Tom, în timp ce furgoneta alerga printre şiruri de pini şi molizi, îndreptându-se spre Derry cu puţin peste optzeci de kilometri la oră.

O, zău că da. Un cartuş întreg. Numai pentru tine. Şi când am să te găsesc, draga tatii, am să te pun să le mănânci în mă-ta până la ultima. Şi dacă gagiul ăsta, Denbrough, are nevoie să-i facă cineva niţică educaţie, se poate aranja şi asta. Nicio problemă, Bevvie. Nici – o – problemă.

Pentru prima oară de când târfa jegoasă îl bumbăcise şi dăduse bir cu fugiţii, Tom începu să se simtă bine.

6

Audra Denbrough zbura spre Maine la clasa întâi a unui DC-10 British Airways. Plecase de la Heathrow la şase şi zece în acea după-amiază şi de atunci tot fugea în urma soarelui. Soarele câştiga – câştigase de fapt dar asta nu conta cu adevărat. Printr-un noroc providenţial, descoperise că zborul 23, British Airways, de la Londra la Los Angeles, făcea o escală de alimentare… la Bangor International Airport.

Ziua fusese un coşmar de neimaginat. Freddie Firestone, producătorul filmului *Attic Room*, avusese bineînţeles nevoie de Bill la prima oră. Ieşise un fel de tărăboi în legătură cu cascadoarea care trebuia să cadă în locul Audrei de pe o scară. Se pare că şi cascadorii aveau un sindicat al lor, iar femeia îşi îndeplinise norma pe săptămână în curs sau altă asemenea tâmpenie. Sindicatul cerea fie ca Freddie să semneze un referat de spor la salariu, fie să se angajeze altă femeie pentru a executa cascadoria. Problema era că nu aveau la îndemână nicio altă cascadoare destul de apropiată de constituţia fizică a Audrei. Freddie îi spuse şefului de sindicat că atunci ar trebui să pună un bărbat să facă figura, nu-i aşa? Căzătura nu se anunţa că s-ar face în sutien şi chiloţi. Aveau peruca arămie, iar costumiera îl putea ajusta pe băiatul respectiv cu sâni şi şolduri false. Chiar şi nişte tampoane la buci, dacă era cazul.

„Nu se poate, colega, spuse şeful de sindicat. E contra statutului sindical să bagi un bărbat în locul unei femei. Discriminare sexuală.”

În cinematografie, dracii lui Freddie erau legendari, şi la un moment dat îi veniseră. Îi spuse sindicalistului-şef, un grăsan dintre cei mai buni în breaslă, să se ducă-n pizda mă-sii. Şeful de sindicat îl sfătuise pe Freddie să-şi ţină fleanca, altfel n-o să se mai facă nicio cascadorie pe platourile acelui film. Apoi îşi frecase degetul mare şi arătătorul a bacşiş, gest ce-l scosese pe Freddie din minţi. Şeful de sindicat era cât uşa, dar moale. Freddie, care încă mai juca fotbal american ori de câte ori avea ocazia şi care odată suflase un sutar la crichet, era cât uşa şi puternic. Îl aruncă pe sindicalist afară, se retrase în biroul său să cugete, apoi ieşi iar peste douăzeci de minute, urlând după Bill. Voia să se rescrie toată secvenţa, astfel încât căzătura să nu mai aibă loc. Audra fusese astfel nevoită să-i spună că Bill nu mai era în Anglia.

— *Ce?* făcu Freddie, rămânând cu gura căscată; o privea pe Audra ca şi cum ar fi crezut că-şi pierduse minţile. Ce spui?

— A fost chemat în State – asta-ţi spun.

Freddie se prefăcu c-o înşfacă, iar Audra se dădu înapoi, puţin cam speriată. Freddie îşi privi mâinile, apoi le vârî în buzunare şi se uită lung la ea.

— Îmi pare rău, Freddie, spuse ea cu voce joasă. Crede-mă!

Se ridică şi-şi turnă o ceaşcă de cafea, observând că mâinile îi tremurau uşor. În timp ce se aşeza la loc, auzi glasul amplificat al lui Freddie în megafoanele studioului, spunând tuturor să se ducă acasă sau la cârciumă, pentru că ziua de filmare se încheiase. Audra tresări. Aşa se duceau drept la coş minimum zece mii de lire sterline.

Freddie închise intercomul studioului, se ridică şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Se aşează la loc şi-i oferi pachetul său de ţigări Silk Cut.

Audra clătină din cap.

Freddie luă una, o aprinse şi se uită la ea prin fum cu ochii mijiţi:

— E ceva serios, aşa-i?

— Da, răspunse Audra, păstrându-şi calmul pe cât de bine putea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Şi, fiindcă îl simpatiza sincer pe Freddie şi avea sincer încredere în el, Audra îi spuse tot ce ştia. Freddie ascultă atent, grav. Nu dură mult; uşile încă se mai trânteau şi motoarele porneau în parcare când termină istorisirea.

Freddie tăcu o vreme, privind pe fereastră. Apoi se răsuci înapoi spre ea:

— A avut o cădere nervoasă.

— Nu, scutură Audra din cap. Nu aşa a fost. *El* nu era aşa.

Înghiţi în sec şi adăugă:

— Poate ar fi trebuit să fii de faţă.

Freddie zâmbi strâmb.

— Trebuie să-ţi dai seama că adulţii rareori se simt obligaţi să onoreze promisiunile pe care le-au făcut când erau copii. Şi ai citit opera lui Bill; ştii cât de mult din ea e despre copilărie, şi e într-adevăr o treabă foarte bună, foarte la obiect. Ideea că a uitat tot ce i s-a întâmplat atunci e absurdă.

— Cicatricele lui de pe mâini, îi aminti Audra. N-au fost niciodată acolo. Până azi-dimineaţă.

— Poveşti! Pur şi simplu nu le-ai observat până azi-dimineaţă.

Femeia ridică din umeri neajutorată:

— Le-aş fi observat.

Îşi dădea seama că Freddie nu o credea.

— Atunci ce e de făcut? o întrebă Freddie, iar ea nu putu decât să clatine din cap.

Freddie îşi aprinse o ţigară nouă de la chiştocul fumegând al celeilalte.

— Pot s-o rezolv cu şeful de sindicat, continuă el. Nu eu personal, poate; în clipa asta, mai degrabă m-ar vedea în iad înainte să-mi facă o nouă cascadorie. O să-l trimit pe Teddy Rowland să dea o raită pe la biroul lui. Teddy-i un molâu, dar e în stare să ducă cu preşul şi păsărelele ca să coboare din copaci. Ce-o să se-ntâmple însă pe urmă? Ne-au mai rămas patru săptămâni de filmare, iar bărbată-tu-i pe undeva prin Massachusetts.

— Maine.

Dădu din mână:

— Unde-o fi. Și cât de bună ai să fii tu fără el?

— Eu…

Freddie se aplecă spre ea:

— Mie-mi placi, Audra. Sincer îmi placi. Şi Bill îmi place, chiar cu toată mizeria asta. O putem scoate la capăt cumva, cred. Dacă scenariul are nevoie să fie cârpit, pot eu să-l cârpesc. Mi-am făcut porţia de cârpăceli de soiul ăsta la vremea mea, numai Dumnezeu ştie… Dacă nu-i place ce-a

ieşit, n-o să aibă pe cine da vina decât pe el însuşi. Mă pot descurca fără Bill, dar nu pot fără tine. Nu pot să te las să fugi în State după bărbatu-tău şi va trebui să te pun la putere maximă. Eşti în stare?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar vreau să te gândeşti la ceva. Putem ţine lucrurile liniştite o vreme, poate cât ne-a mai rămas de filmat, dacă stai drepţi ca un soldat şi-ţi faci treaba. Dar, dacă-ţi iei zborul, asta nu se poate ascunde. Poate ieşi pişarea de pe lume, însă eu nu-s răzbunător din fire şi nu am de gând să-ţi spun că dacă-ţi iei tălpăşiţa o să am eu grijă să nu mai pui piciorul pe platouri. Dar ar fi cazul să ştii că, dacă-ţi ies vorbe că faci nazuri, s-ar putea ca de la tinicheaua asta atârnată de coadă să ţi se tragă sfârşitul. Îţi vorbesc ca un unchi, ştii bine. Te deranjează?

— Nu, zise ea apatică.

În realitate, nu-i prea păsa nici de una, nici de alta. Bill era singurul la care se putea gândi. O fi fost Freddie un om destul de drăguţ, dar Freddie nu înţelegea; în ultimă instanţă, drăguţ sau nu, singurul lucru la care se putea *el* gândi era ce va face cu filmul. Nu văzuse expresia din ochii lui Bill… Nici nu-l auzise bâlbâindu-se.

— Bun.

Se ridică.

— Hai cu mine la crâşmă. Ne-ar prinde bine câte un păhărel.

Femeia clătină din cap:

— Un păhărel e ultimul lucru de care am nevoie. Mă duc acasă să mă gândesc ce să fac.

— Dau telefon după maşină.

— Nu. O să iau trenul.

O privi fix, cu o mână pe telefon.

— Cred că te gândeşti să pleci după el, şi-ţi spun că faci o gravă greşeală, fată dragă. Are el o păsărică-n cap, dar la fund e destul de stabil. O să şi-o scuture, şi când rezolvă asta o să vină înapoi. Dacă voia să mergi cu el, ţi-ar fi spus.

— N-am luat nicio hotărâre, răspunse Audra, ştiind că de fapt hotărâse totul; hotărâse încă înainte de-a fi luat maşina de dimineaţă.

— Ia seama, iubire, o preveni Freddie. Să nu faci ceva de care să-ţi pară rău mai târziu.

Simţi forţa personalităţii lui copleşind-o, cerându-i să renunţe, să promită, să-şi facă treaba, să aştepte pasivă înapoierea lui Bill… Sau dispariţia lui înapoi în gaura aceea din trecut, de unde apăruse.

Se apropie de producător şi îl sărută uşurel pe obraz:

— Mai vorbim, Freddie.

Merse acasă şi sună la British Airways. Îi spuse funcţionarei că ar interesa-o să ajungă într-un orăşel din Maine pe nume Derry, dacă era cumva posibil. Urmă o pauză, în timp ce femeia îşi consulta terminalul computerului… Apoi vestea, ca un semnal din cer, că zborul 23 făcea escală la Bangor, care se afla la nici şaptezeci de kilometri distanţă.

— Vă fac o rezervare la acest zbor, doamnă?

Audra închise ochii şi revăzu chipul colţuros, mai mult decât blând, foarte onest, al lui Freddie, şi-l auzi rostind: *Ia seama, iubire. Să nu faci ceva de care să-ţi pară rău mai târziu.*

Freddie nu voia ca ea să plece; Bill nu voia ca ea să plece; atunci de ce urla inima din ea că trebuie să plece? Închise ochii, Iisuse, da’ ştiu că mă simt oribil…

— Doamnă? Sunteţi încă pe fir?

— Rezervaţi, spuse Audra, apoi ezită.

Ia seama, iubire… Poate să lase noaptea să-i fie sfetnic; să pună o oarecare distanţă între ea şi toată nebunia. Începu să cotrobăie în poşetă după carnetul American Express.

— Pentru mâine. La clasa întâi, dacă aveţi, dar am să iau orice.

Iar, dacă mă răzgândesc, o pot contramanda. Probabil că aşa o să fac. Am să mă trezesc întreagă la minte şi totul va

fi limpede.

Dar nimic nu fusese limpede în dimineaţa aceea, iar inima ei vocifera la fel de tare că trebuie să plece. Somnul se dovedise a-i fi fost o tapiserie nebunească de coşmaruri. Aşa că-i dăduse telefon lui Freddie, nu pentru că ar fi vrut, ci fiindcă simţea că i-o datora. Nu ajunsese prea departe – încerca, într-un mod poticnit, să-i explice cât de acut simţea faptul că Bill ar putea să aibă nevoie de ea – când la celălalt capăt al firului se auzi un declic uşor. Regizorul închisese fără a mai scoate o vorbă după alo-ul de la început.

Dar într-un fel, se gândea Audra, declicul acela uşor spunea tot ceea ce era de spus.

7

Avionul ateriză la Bangor la 7.09. Audra fu singurul pasager care debarcă, iar ceilalţi o priviră cu un soi de curiozitate îngândurată, probabil întrebându-se de ce ar dori cineva să coboare acolo, în acel loc uitat de Dumnezeu. Audra se gândi să le spună *îmi caut soţul, de-asta. S-a întors într-un orăşel din apropiere pentru că un prieten al lui din copilărie i-a dat telefon şi i-a amintit de o promisiune pe care nu şi-o putea aminti tocmai bine. Telefonul ăsta i-a mai adus aminte şi că nu s-a mai gândit de douăzeci de ani la fratele său mort. A, da: i-a mai adus înapoi şi bâlbâiala... Şi nişte cicatrice albe şi curioase în palme.*

Iar atunci, îşi spuse ea, agentul vamal care stătea alături în holul aeroportului va suna după oamenii cu tunici albe. Îşi luă unicul bagaj – părea foarte singuratic, aşa cum se învârtea numai el pe tot caruselul – şi se apropie de ghişeele pentru maşini de închiriat la fel cum avea să facă Tom Rogan după circa o oră. Avu mai mult noroc decât urma să aibă el; compania National Car Rental avea un Datsun.

Fata completă formularul, iar Audra îl semnă.

— Mă gândeam eu că dumneavoastră sunteţi, spuse fata, iar apoi, cu timiditate: Mi-aţi putea da, vă rog, un autograf?

Audra i-l dădu, scriindu-şi numele pe dosul unui formular de închiriere, şi-şi spuse: *Bucură-te de el cât mai poţi, fetiţo. Dacă Freddie Firestone nu minte, de acum în cinci ani n-o să mai facă nici cât o ceapă degerată.*

Cu oarecare amuzament îşi dădu seama că, după numai cincisprezece minute de la revenirea în State, începuse să gândească din nou ca o americancă.

Luă o hartă rutieră, iar fata, atât de emoţionată de prezenţa vedetei, încât abia putea vorbi, reuşi să-i arate cel mai scurt drum până la Derry.

Zece minute mai târziu Audra era pe şosea, repetându-şi la fiecare intersecţie că, dacă uită şi începe să circule pe stângă, o vor răzui de pe asfalt.

Şi, în timp ce conducea maşina, îşi dădu seama că era mai înspăimântată decât fusese vreodată în viaţa ei.

8

Printr-una din acele bizare ironii ale sorţii sau coincidenţe ce se petrec câteodată (şi care, la drept vorbind, se petreceau mai frecvent în Derry), Tom ocupase o cameră la Koala Inn pe Outer Jackson Street, iar Audra luase una la Holiday Inn; cele două moteluri erau unul lângă altul, cu parcările despărţite doar printr-un trotuar de beton. Şi, astfel stând lucrurile, Datsun-ul închiriat al Audrei şi LTD-ul cumpărat al lui Tom au fost parcate bot în bot, neavând între ele decât acea alee. Acum amândoi dormeau, Audra pe o parte, liniştită, Tom Rogan pe spate, sforăind atât de tare, încât îi fâlfâiau buzele umflate.

9

Henry petrecu acea zi ascunzându-se – ascunzându-se în boscheţii de lângă Drumul Naţional 9. Când şi când dormi. Când şi când stătu culcat privind maşinile poliţiei lunecând pe alături ca nişte câini de vânătoare. În timp ce Păguboşii luau masa, Henry ascultă vocile din lună.

Iar, când se lăsă întunericul, ieşi pe marginea drumului şi ridică degetul mare.

După un timp apăru un dobitoc care îl luă în maşină.

Derry: Al treilea interludiu

„O pasăre coborî pe cărare –
C-o vedeam, n-avea cum să ştie.
O râmă a tăiat cu ciocul
Şi-o mâncă pe toată, crudă.”

Emily Dickinson,
O pasăre coborî pe cărare

17 martie 1985

Focul de la *The Black Spot* a avut loc la sfârşitul toamnei lui 1930. Din câte îmi pot da eu seama, incendiul acela – cel din care tatăl meu a scăpat ca prin urechile acului – a pus capăt ciclului de omoruri şi dispariţii semnalat în anii 1929-1930, la fel cum explozia de la oţelărie încheiase un alt ciclu cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă. E ca şi cum ar fi fost nevoie de un sacrificiu uriaş la sfârşitul fiecărui ciclu pentru a potoli cine ştie ce cumplită forţă va fi fiind aceea care acţionează aici… pentru a trimite Monstrul la culcare pentru încă vreun sfert de secol.

Dar, dacă un asemenea sacrificiu e necesar pentru a încheia fiecare ciclu, se pare că un oarecare eveniment similar e necesar pentru a pune fiecare ciclu în mişcare.

Ceea ce mă duce cu gândul la banda lui Bradley.

Execuţia lor a avut loc la intersecţia triplă dintre Canal, Main şi Kansas – nu departe, în fond, de locul înfăţişat în fotografia ce a început să se mişte pentru Bill şi Richie într-o zi din iunie 1958 – cam cu treisprezece luni înaintea

incendiului de la *The Black Spot,* în octombrie 1929… Nu cu mult înainte de începutul marii crize.

La fel ca şi în cazul focului de la *The Black Spot,* mulţi locuitori din Derry susţin că nu-şi aduc aminte ce s-a întâmplat în ziua aceea. Sau lipseau din oraş, plecaţi în vizită la rude. Sau îşi făceau siesta de după-amiază şi nici n-au avut habar ce s-a-ntâmplat până n-au auzit la radiojurnalul de seară. Sau pur şi simplu te mint în faţă.

Rapoartele poliţiei din acea zi indică faptul că şeful Sullivan nici măcar nu se afla în oraş *(Normal că ţiu minte,* mi-a spus Aloysius Nell, dintr-un fotoliu de pe terasa însorită a Sanatoriului Paulson din Bangor. *Ăla a fost primul meu an sub arme, şi e şi cazu' să-mi aduc aminte. Era dus în vestu' statului, la vânătoare de raţe. Îi înfăşurase-n cearşafuri şi-i dusese d-acolo la vremea când s-a-ntors el. Scos din minţi ca o găină plouată, Jim Sullivan*), dar o fotografie dintr-o carte documentară despre gangsteri intitulată *Litere de sânge şi răufăcători* prezintă un individ rânjind alături de trupul ciuruit de gloanţe al lui Al Bradley la morgă, iar, dacă omul ăla nu-i şeful Sullivan, atunci sigur e fratele lui geamăn.

De la domnul Keene am obţinut în fine ceea ce cred că e versiunea adevărată a întâmplării – Norbert Keene, care a fost proprietarul Farmaciei de pe Center Street din 1925 până-n 1975. Mi-a vorbit destul de binevoitor, dar, la fel ca şi tatăl lui Betty Ripsom, m-a pus să închid magnetofonul înainte de-a începe să depene cu adevărat povestea – nu că ar fi avut vreo importanţă; îi aud şi-acum vocea uscată, ca de hârtie – un alt cântăreţ *a cappella* în corul blestemat care e oraşul ăsta.

— N-am niciun motiv să nu-ţi zic, a spus el. Nimeni n-o s-o tipărească şi nimeni n-o s-o creadă nici chiar de-ar crede-o.

Îmi oferi un borcan farmaceutic de modă veche:

— O acadea? Din câte ţin minte, ţi-au plăcut întotdeauna cele roşii, Mikey.

Am luat una.

— Şeful Sullivan *a fost* aici în ziua aia?

Domnul Keene râse şi se servi şi el cu o acadea.

— Te-ai tot întrebat asta, nu-i aşa?

— M-am întrebat, am recunoscut eu, mestecând bucăţica.

Nu mai pusesem aşa ceva în gură din copilărie, când îmi împingeam gologanii pe tejghea spre un mult mai tânăr şi mai sprinten domn Keene. Avea acelaşi gust bun ca pe vremuri.

— Eşti prea tânăr ca să-ţi aduci aminte când a înscris Bobby Thomson pentru echipa Giants în finala la baseball din 1951, spuse domnul Keene. Nu vei fi avut decât vreo patru anişori. Ei! Au publicat în ziar un articol despre meciul ăla după câţiva ani, şi părea că vreun milion de oameni din New York susţineau că în ziua aia au fost pe stadion.

Domnul Keene îşi supse bucăţica de acadea şi un mic fir de bale brune i se prelinse din colţul gurii. Şi-l şterse pedant cu batista. Stăteam amândoi aşezaţi în biroul din spatele farmaciei, căci, deşi Norbert Keene avea optzeci de ani şi se retrăsese de zece, încă mai ţinea registrele pentru nepotul său.

— Exact invers când vine vorba de banda lui Bradley! exclamă el; zâmbea, dar nu era un zâmbet plăcut – era cinic, îngheţat în aducerea aminte. Să tot fi fost vreo douăzeci de mii de oameni care locuiau pe vremea aia în centrul oraşului Derry. Main Street şi Canal Street fuseseră ambele pavate de patru ani, dar Kansas Street era încă aşternută cu pământ. Nori de praf vara şi groapă de noroi în fiecare martie şi noiembrie. Turnau ulei pe Up-Mile Hill în fiecare lună iunie, şi la fiecare 4 Iulie primarul spunea cum vor pietrui Kansas Street, dar n-au făcut-o niciodată până-n 1942. Au… Dar ce spuneam?

— Douăzeci de mii de oameni care locuiau în centru, m-am grăbit eu.

— A. Aşa. Păi, din ăia douăzeci de mii, probabil jumătate au răposat de atunci, poate chiar mai mulţi – cincizeci de

ani e cale lungă. Şi oamenii au un mod ciudat de-a muri de tineri în Derry. O fi ceva-n aer. Da' dintre ăia rămaşi nu cred c-o să găseşti mai mult de-o duzină care să spună că erau în oraş în ziua când banda lui Bradley s-a dus la Tophet. Butch Rowden de la măcelărie ar recunoaşte-o, cred – ţine poza unei maşini a lor pe peretele unde hărtăneşte carnea. Când te uiţi la poza aia, zău dac-ai zice că-i o maşină. Charlotte Littlefield ar zice şi ea o chestie sau două, dacă o prinzi în toane bune; predă la liceu şi, deşi socot că nu putea să fi avut mai mult de zece-doişpe ani la vremea aia, pun prinsoare că ţine minte o droaie. Carl Snow… Aubrey Stacey… Eben Stampnell… şi moş-tăgârţă ăla de pictează tablourile alea caraghioase şi bea cât e noaptea de lungă la Wally's – Pickman, cred că-l cheamă – ăştia-şi vor fi amintind. Au fost cu toţii acolo…

Lăsă vorbele să atârne nelămurite, privindu-şi acadeaua din mână. M-am gândit să-l îmboldesc să continue, să-mi explice, dar am decis să n-o fac.

Într-un târziu spuse:

— Majoritatea celorlalţi ar minţi în legătură cu asta, aşa cum minţeau şi oamenii care spuneau că au fost de faţă când Bobby Thomson a înscris, doar atât vreau să zic. Dar oamenii minţeau c-au fost la meciul de baseball pentru că-şi doreau să fi fost acolo. Alţii te-ar minţi că n-au fost în Derry-n ziua aia fiindcă ar dori să *nu* fi fost. Înţelegi ce-ţi spun, tinere?

Am dat din cap.

— Eşti sigur că vrei s-auzi restu'? mă întrebă domnul Keene. Arăţi un pic cam tras la faţă, domnu' Mikey.

— Nu-s sigur, dar cred totuşi că ar fi mai bine s-aud.

— În regulă, spuse moale domnul Keene.

Era ziua mea de amintiri; când îmi oferise borcanul farmaceutic cu acadele înăuntru, mi-am amintit deodată un program radio pe care obişnuiau mama şi tata să-l asculte când eram mic: „Domnul Keene, căutătorul persoanelor pierdute"

— Şeriful a fost aici toată ziua, sigur că a fost. Era vorba să se ducă la vânătoare de raţe, dar s-a răzgândit al naibii de repede de când a intrat Lal Machen şi i-a zis că-l aşteaptă pe Al Bradley să vină chiar în după-amiaza aia.

— De unde ştia Machen? am întrebat.

— Păi, asta în sine-i o poveste instructivă, replică domnul Keene şi iarăşi faţa i se încreţi de surâsul acela cinic. Bradley nu fusese niciodată declarat Inamicul Public Numărul Unu în şirul vedetelor de la FBI, dar tot voiau să pună mâna pe el – de prin 1928. Ca să demonstreze că au muşchi, Al Bradley şi frate-său George au jefuit şase sau şapte bănci în Midwest, după care au răpit un bancher şi au cerut răscumpărare. Răscumpărarea a fost plătită – treizeci de mii de dolari, sumă mare pe vremea aia –, dar pe bancher tot l-au omorât.

De-acum în Midwest se făcuse un pic cam prea cald pentru bandele care lucrau pe acolo, aşa că Al, George şi puii lor de şobolani au fugit spre nord-est, încoace. Au luat cu chirie o casă mare la ţară, dincolo de marginea oraşului, în Newport, nu departe de locul unde sunt azi fermele Rhulin.

Asta se-ntâmpla în zilele de arşiţă din ’29, poate prin iulie, poate-n august, poate chiar pe la-nceputul lui septembrie… Nu ştiu sigur când anume. Erau opt cu toţii – Al Bradley, George Bradley, Joe Conklin şi fratele său Cal, un irlandez numit Arthur Malloy, căruia i se zicea „Umilul Iisus” Malloy, fiindcă era miop, dar nu-şi punea ochelarii decât dacă avea absolută nevoie, şi Patrick Caudy, un băiat tânăr din Chicago, de care se zicea că-i plăcea la nebunie să căsăpească, dar era frumos ca un Adonis. Mai erau cu ei şi două femei: Kitty Donahue, nevasta de drept a lui George Bradley, şi Marie Hauser, care-i aparţinea lui Caudy, dar uneori era făcută poştă, conform poveştilor pe care le-am auzit toţi mai târziu. Au făcut o socoteală greşită când au urcat încoace, tinere – le-a intrat în cap că-s atât de departe de Indiana, încât se află în siguranţă. O vreme au stat

cuminţi, până s-au plictisit şi au ajuns la concluzia că vor să iasă la vânătoare. Aveau arme din belşug, dar cam duceau lipsă de muniţie. Aşa că au venit toţi la Derry pe 7 octombrie, cu două maşini. Patrick Caudy le-a luat pe femei cu el la cumpărături, în timp ce ăilalţi au intrat la „Articole de sport” al lui Machen. Kitty Donahue şi-a cumpărat o rochie de la „Freese’s” şi a murit îmbrăcată cu ea două zile mai târziu. Lal Machen i-a servit el personal pe bărbaţi. A murit în 1959. Era prea gras. Întotdeauna a fost prea gras. Dar avea ochi buni şi a ştiut că-i Al Bradley din clipa când l-a văzut intrând, zicea el. I s-a părut că-i recunoaşte şi pe unii dintre ceilalţi, dar n-a fost sigur de Malloy până când ăla nu şi-a pus ochelarii ca să se uite la nişte pumnale etalate de el şi i-a spus:

— Am dori să cumpărăm nişte muniţii.

— Păi, zice Lal Machen, aţi nimerit unde trebuie.

Bradley i-a dat o hârtie, şi Lal a citit-o. Hârtia s-a pierdut de-atunci, cel puţin din câte ştiu eu, dar Lal spunea că te-ar fi făcut să-ţi îngheţe sângele-n vine. Voiau cinci sute de cartuşe calibru 38, opt sute de cartuşe calibru 45, şaizeci calibru 50, care astăzi nici nu se mai fabrică, tuburi de puşcă încărcate şi cu glonţ, şi cu alice, şi câte o sută de cartuşe calibrul 22 pentru puşti cu ţeava scurtă şi cu ţeava lungă. Plus – fii atent la asta! – şaişpe mii de cartuşe de automat calibru 45.

— Căca-m-aş! am exclamat.

Domnul Keene zâmbi din nou în felul acela cinic şi-mi întinse borcanul de laborator. Mai întâi am clătinat din cap; pe urmă am mai luat o acadea.

— Asta zic şi eu listă de târguieli, băieţi, zice Lal.

— Haide, Al, face Umilul Iisus Malloy, ţi-am zis eu că n-o să le găsim într-un orăşel prăpădit ca ăsta. Hai să mergem pân’ la Bangor. Nici acolo n-au să aibă nimic, da’ mie mi-ar prinde bine o plimbărică.

— Ei, nu te grăbi, zice Lal, imperturbabil. Asta de-aicea-i o comandă al dracu’ de bună şi n-aş vrea s-o pierd pentru

ovreiul ăla din Bangor. Pot să vă dau 22-urile chiar acum; la fel alicele şi jumătate din alea cu gloanţe. Pot să vă dau şi câte o sută de cartuşe de 38 şi de 45. De rest v-aş putea face rost…

Iar aici Lal închise oarecum pe jumătate ochii şi-şi ciocăni bărbia, cântărindu-le chipurile.

— … Până poimâine. Ce ziceţi?

Bradley rânji de parcă i se crăpase capul de jur împrejur până la ceafă şi spuse că i se părea dulce ca mierea. Cal Conklin spuse că lui tot i-ar conveni să se ducă până la Bangor, dar rămase în inferioritate.

— Acuma, dacă nu eşti sigur că te poţi descurca bine cu comanda asta, ar trebui să spui acum, îi zice Al Bradley lui Lal, fiindcă-s băiat de treabă, da' cân' mă-nfurii n-ar fi bine să-mi ieşi în cale. Mă asculţi bine?

— Fireşte, zice Lal, şi voi avea toată muniţia pe care-o doriţi, domnule…!

— Rader, zice Bradley. Richard D. Rader, sluga dumitale.

Întinse mâna, şi Lal i-o pompă, rânjind tot timpul.

— Nespus de încântat, domnule Rader.

Aşa că Bradley l-a întrebat care-ar fi cea mai potrivită oră pentru ca el şi prietenii săi să treacă pe-acolo şi să ridice bunătăţile, iar Lal Machen i-a întrebat imediat cum li se pare două după-amiaza. Au fost cu toţii de acord că-i splendid. Şi, afară cu ei. Lal i-a privit cum plecau. S-au întâlnit cu cele două femei şi Caudy pe trotuarul din faţă. Lal l-a recunoscut şi pe Caudy.

— Aşa că, spuse domnul Keene, uitându-se la mine cu ochi strălucitori, ce crezi c-a făcut atunci Lal? A anunţat sticleţii?

— N-aş crede, după tot ce s-a-ntâmplat. Eu, unul, mi-aş fi rupt piciorul în drum spre telefon.

— Ei, poate că da şi poate că nu, mi-o întoarse domnul Keene cu acelaşi surâs şi ochii sclipitori, şi m-am cutremurat, pentru că ştiam ce înseamnă…

Şi ştia şi el că ştiu. O dată ce un obiect greu o ia de-a rostogolul, nu mai poate fi oprit; pur şi simplu se tot rostogoleşte până dă de un loc neted destul de lung ca să-i consume toată mişcarea. Poţi să stai în faţa acelui obiect şi să te facă afiş… Dar nici asta nu-l opreşte.

— Poate că da şi poate că nu, repetă domnul Keene. Dar eu pot să-ţi spun ce-a făcut Lal Machen. În restul acelei zile şi a doua zi toată, când intra în prăvălie vreun cunoscut – vreun bărbat –, ei bine, îi spunea că ştie cine a umblat prin pădure pe lângă hotarul Newport-Derry, să vâneze cerbi şi potârnichi şi Dumnezeu mai ştie ce. Era banda lui Bradley. Ştia sigur fiindcă-i recunoscuse. Le-a spus că Bradley şi oamenii lui vor veni iar a doua zi pe la două ca să-şi ridice restul comenzii. Le-a spus că i-a promis lui Bradley toată muniţia pe care-o vrea şi că era o promisiune pe care avea de gând să şi-o ţină.

— La câţi? am întrebat.

Mă simţeam hipnotizat de ochiul său scânteietor. Dintr-o dată mirosul uscat al acelei odăi dosnice – mirosul doctoriilor şi prafurilor pe reţetă, mirosul de Musterol şi de Vaporub Vicks şi sirop de tuse Robitussin –, deodată toate aceste mirosuri mi se părură sufocante… Dar n-aş fi putut pleca de-acolo, întocmai cum nu m-aş fi putut sinucide ţinându-mi respiraţia.

— La câţi oameni le-a dat Lal de veste? întrebă domnul Keene.

Am dat din cap.

— Nu ştiu exact. N-am stat acolo de santinelă. Tuturor celor în care ştia că se poate încrede, bănuiesc.

— Cei în care se putea încrede, am murmurat.

Glasul îmi suna puţin răguşit.

— Aşa, făcu domnul Keene. Oameni din Derry, mă-nţelegi. Eu am intrat pe la zece a doua zi după prima vizită a lui Bradley la Lal. Mi-a spus tărăşenia şi pe urmă m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. Eu trecusem doar ca să văd dacă-mi developase ultimul film – pe vremea aia Machen se

ocupa de toate filmele şi aparatele Kodak –, dar după ce mi-am luat fotografiile am spus că nu mi-ar strica şi nişte încărcătură pentru Winchesterul meu.

— Ai de gând să mergi la vânătoare, Norb? mă-ntreabă Lal, dându-mi cartuşele.

— Poate să pun dopu' la nişte şobolani, zic eu, şi la asta am chicotit amândoi, râse domnul Keene şi se plesni pe picior ca şi cum ăsta ar fi fost şi acum cel mai bun banc pe care-l auzise-n viaţa lui; se aplecă înainte şi-mi ciocăni genunchiul. Tot ce vreau eu să zic, fiule, e că povestea s-a răspândit atât cât a trebuit. Oraş mic, mă-nţelegi. Dacă spui cui trebuie, vestea pe care-o ai de dat se dă ea singură… înţelegi ce vreau să zic? Ce-ai zice încă de-o acadea?

Am luat una, cu degetele amorţite.

— Te mai îngraşi şi tu, comentă domnul Keene şi pufni.

În acel moment arăta bătrân… infinit de bătrân, cu ochelarii lunecându-i în jos pe tăişul slăbănog al nasului şi pielea prea întinsă şi subţiată pergamentos pe obraji ca să se mai încreţească.

— A doua zi mi-am luat cu mine puşca-n magazin, iar Bob Tanner, care-a lucrat mai sârguincios decât orice asistent pe care l-am avut după el, a adus şi el în prăvălie puşca de vânătoare a lu' ta-su. Pe la unşpe-n aceeaşi zi, Gregory Cole a intrat să ceară un bicarbonat de sodiu şi să fiu al dracului dacă n-avea un Colt 45 înfipt la centură.

— Vezi să nu-ţi faci fuduliile praf cu ăla, Greg, zic eu.

— Am venit pe jos tocmai din pădurea Milford pentru asta şi mă fute *rău* o mahmureală, zice Greg. Cred c-o să fac eu praf *altcuiva* fuduliile pân-apune soarele.

Pe la unu-treizeci am pus în uşă cartonaşul pe care-l aveam, „VIN IMEDIAT, VĂ ROG AVEŢI RĂBDARE", mi-am luat carabina şi am ieşit prin spate în Richard's Alley. L-am întrebat pe Bob Tanner dacă nu vine şi el, şi mi-a răspuns că preferă să termine reţeta doamnei Emerson şi că ne vedem mai târziu.

— Lăsaţi-mi şi mie unu’ viu, domnu’ Keene, a spus, da’ l-am prevenit că nu-i pot promite nimic.

Abia dacă mai circula vreo maşină pe Canal Street sau vreun pieton. Din când în când trecea câte un camion de marfă, da’ atâta tot.

L-am văzut pe Jack Pinnette traversând, şi ţinea în ambele mâini câte o carabină. S-a întâlnit cu Andy Criss şi s-au îndreptat spre o bancă dintre alea care erau acolo unde-a fost şi Monumentul Eroilor – ştii, unde intră Canalul sub pământ.

Petie Vanness, Al Nell şi Jimmy Gordon şedeau toţi trei pe treptele judecătoriei, mâncând sandvişuri şi fructe din sufertaşe şi făcând schimb de gustări ca elevii în curtea şcolii. Toţi trei erau înarmaţi. Jimmy Gordon în persoană avea un Springfield din Primul Război Mondial care părea mai mare decât el.

Văd un copil că merge spre Up-Mile Hill – cred c-o fi fost poate Zack Denbrough, tatăl vechiului tău amic, cel care s-a făcut scriitor – şi Kenny Borton zice din fereastra Sălii de Lectură a Ştiinţei Creştine:

— Fă bine şi şterge-o de-aicea, puştiule; o să se tragă.

Zack i-a privit o clipă faţa şi a rupt-o la fugă ca de dracu’.

Erau oameni peste tot, oameni cu puşti, stând în uşi sau aşezaţi pe prispe ori uitându-se pe ferestre. Greg Cole şedea pe-un prag în josul străzii, cu 45-ul în poală şi vreo două duzini de obuze înşirate lângă el ca nişte soldăţoi de plumb. Bruce Jagermeyer şi suedezul ăla, Olaf Theramenius, stăteau sub copertina de la Bijou, la umbră.

Domnul Keene se uită la mine, prin mine. Acum ochii nu-i mai erau limpezi; erau înceţoşaţi de amintire, blânzi aşa cum nu pot deveni ochii unui bărbat decât atunci când îşi aminteşte una dintre cele mai frumoase zile ale vieţii lui – prima oară când a fugit de-acasă, sau primul păstrăv peste care-a nimerit, sau prima oară când s-a culcat cu vreo femeie.

— Mi-aduc aminte că auzeam vântul, tinere, spuse el visător. Mi-aduc aminte că auzeam vântul şi am mai auzit şi ceasul din turnul judecătoriei bătând de două. Bob Tanner a venit în spatele meu, iar eu eram atât de încordat, că aproape i-am zburat creierii.

El doar a dat din cap spre mine şi a traversat la Vannock's Dry Goods, cu umbra târându-i-se în urmă.

Ai fi crezut că, atunci când s-a făcut două şi zece şi nu s-a întâmplat nimic, pe urmă două şi-un sfert, şi două şi douăzeci, că tipii pur şi simplu s-au cărăbănit, nu? Dar nu s-a întâmplat deloc aşa. Oamenii stăteau doar pe locurile lor. Fiindcă…

— Fiindcă ştiaţi că vor veni, nu? am întrebat eu.

Nici nu încăpea vorbă. Se lumină la faţă ca un profesor încântat de recitatul elevului.

— Aşa este! Ştiam. Nimeni n-avea nevoie să vorbească despre asta, nimeni nu trebuia să zică „Ei şi-aşa, mai stăm pân' la şi douăzeci şi dacă nu se-arată eu tre' să mă duc înapoi la treabă" Lucrurile continuau să rămână aşa în linişte, iar pe la două-douăşcinci în după-amiaza aia maşinile alea două, una roşie şi alta albastră, au apărut coborând pe Up-Mile Hill şi au intrat în intersecţie. Una dintre ele era un Chevrolet, iar cealaltă un La Salle. Fraţii Conklin, Patrick Caudy şi Marie Hauser erau în Chevrolet. Alde Bradley, Malloy şi Kitty Donahue erau în La Salle.

Au început să treacă prin intersecţie fără probleme, şi atunci Al Bradley a înfipt picioru-n frână atât de brusc, încât Caudy aproape c-a intrat naibii-n el. Strada era prea liniştită, iar Bradley o ştia. Nu era decât un animal, dar nu-i nevoie de prea mult ca să pui în alertă un animal când e fugărit de patru ani ca o nevăstuică prin porumb.

A deschis portiera maşinii şi s-a ridicat o clipă în picioare pe treaptă. A privit în jur, iar pe urmă i-a făcut lui Caudy un gest cu mâna, „înapoi" Caudy a întrebat:

— Ce, şefule?

L-am auzit limpede ca bună-ziua, singurul lucru pe care l-am auzit pe vreunul din ei zicând în ziua aia. Am mai văzut şi o licărire. Cucoana Hauser îşi dădea cu pudră pe nas. Ăla a fost momentul când Lal Machen şi ajutorul lui, Biff Marlow, au ieşit în fugă din prăvălia lui Machen.

— Sus labele, Bradley, sunteţi înconjuraţi! răcneşte Lal, şi, înainte ca Bradley s-apuce altceva decât să-ntoarcă capul, Lal a început să tragă.

Întâi a tras în grămadă, dar apoi a înfipt una în umărul lui Bradley. Imediat a-nceput să şiroiască borşul din gaura aia. Bradley s-a apucat de tocul portierei şi s-a aruncat înapoi în maşină. A băgat-o în viteză, şi în clipa aia toţi au deschis focul.

Totul s-a sfârşit în patru, poate cinci minute, dar nouă ni s-a părut că nu se mai termină. Petie, Al şi Jimmy Gordon şedeau doar acolo pe scările tribunalului şi turnau gloanţe în partea dinapoi a Chevroletului. L-am văzut pe Bob Tanner proptit într-un genunchi, trăgând şi muncind închizătorul carabinei ăleia a lui vechi, ca scos din minţi. Jagermeyer şi Theramenius trăgeau în partea dreaptă a La Salle-ului de sub copertina cinematografului, iar Greg Cole stătea în rigolă, ţinând automatul ăla 45 în ambele mâini, apăsând trăgaciul pe cât de iute putea.

Trebuie să fi fost cincizeci-şaizeci de oameni care trăgeau toţi în acelaşi timp. După ce s-a terminat totul, Lal Machen a scos treizeci şi şase de gloanţe din zidurile de cărămidă ale magazinului său. Iar asta s-a-ntâmplat după trei zile, când fiecare om din oraş care voia câte unul de suvenir venise şi-l scosese cu briceagul. În punctul ei culminant, lupta a sunat ca bătălia de la Marna. Focurile de puşcă au spart toate ferestrele din jurul prăvăliei lui Machen.

Bradley a întors maşina în semicerc, nu tocmai încet, dar de-acum mergea deja pe patru cauciucuri sparte. Amândouă farurile erau făcute ţăndări şi nu mai avea parbriz. Umilul Iisus Malloy şi George Bradley stăteau fiecare în câte-o fereastră din spate, trăgând cu pistoalele.

Am văzut cum un glonţ l-a nimerit pe Malloy în susul gâtului şi i l-a sfâşiat de-a binelea. A mai tras două focuri, după care s-a prăbuşit prin fereastră, cu braţele atârnându-i în jos.

Caudy a încercat să întoarcă Chevrolet-ul, nereuşind decât să intre în spatele La Salle-ului lui Bradley. Asta chiar a fost sfârşitul lor, acolo pe loc, fiule. Bara din faţă a Chevroletului s-a agăţat de cea din spate a La Salle-ului şi uite-aşa li s-a dus ultima şansă de a scăpa cu fuga.

Joe Conklin a ieşit de pe bancheta din spate şi doar s-a oprit acolo în mijlocul intersecţiei, cu câte un pistol în fiecare mână, începând să tragă. Trăgea spre Jake Pinnette şi Andy Criss. Amândoi au zburat de pe banca pe care şedeau şi au aterizat pe iarbă, Andy Criss răcnind în neştire „M-a omorât! M-a omorât!”, deşi nici măcar nu fusese atins; niciunul dintre ei nu fusese.

Joe Conklin ăsta a avut timp să tragă cu ambele pistoale până şi le-a golit înainte să fie atins. Haina i-a zburat înapoi şi pantalonii i-au tresărit de parcă i-ar fi cusut cineva acolo, pe loc. Purta o pălărie de paie, şi i-a zburat de pe cap, de puteai să vezi cum se pieptănase cu cărare la mijloc. Îşi ţinea un pistol sub braţ şi încerca să-l încarce pe celălalt, când cineva i-a retezat picioarele de sub el şi a căzut. Kenny Borton l-a revendicat mai târziu, dar chiar n-aveai de unde şti. Putea să fi fost oricine.

Fratele lui Conklin, Cal, a ieşit după el imediat ce Joe a căzut şi s-a prăvălit ca o tonă de cărămizi, cu o gaură în cap.

Marie Hauser a ieşit din maşină. Poate încerca să se predea, nu-ş-ce să zic. Încă mai ţinea în mâna dreaptă pudriera pe care-o folosise ca să-şi fardeze nasul. Zbiera, cred, da’ de-acum era greu de auzit. Vâjâiau gloanţele de jur împrejur. Oglinjoara pudrierei îi zbură din mână. Porni înapoi spre maşină, dar primi una-n şold. Cumva reuşi să se târască iar înăuntru.

Al Bradley a ambalat La Salle-ul cât de mult putea şi a reuşit să-l pună iar în mişcare. A târât Chevrolet-ul trei

metri poate, până i-a smuls bara cu totul.

Băieţii turnau în el plumb. Toate geamurile erau ţăndări. Una dintre aripi zăcea în stradă. Malloy atârna mort în fereastră, dar ambii fraţi Bradley trăiau încă. George trăgea de pe bancheta din spate. Muierea lui era moartă lângă el, cu un ochi scos din orbită.

Al Bradley a ajuns în intersecţia mare, după care maşina i-a urcat în susul curbei şi acolo s-a oprit. S-a dat jos de la volan şi a-nceput să fugă pe Canal Street. Părea că habar n-are ce să facă.

Patrick Caudy a ieşit din Chevrolet, părând o clipă că vrea să se predea, apoi înhăţă un pistol dintr-un toc de la subsuoară. Apăsă trăgaciul de vreo trei ori, trăgând doar în grămadă, după care cămaşa îi zbură în lături de pe piept, în flăcări. Lunecă pe aripa maşinii până se aşeză pe treaptă. Mai trase o dată, şi din câte ştiu eu ăla a fost singurul glonţ care a rănit un om; a ricoşat din ceva şi apoi a zgâriat dosul mâinii lui Greg Cole. I-a lăsat o cicatrice pe care avea obiceiul s-o arate când se îmbăta, până l-a luat deoparte cineva – cred că Al Nell – şi i-a spus că ar putea fi o idee grozavă să-şi mai ţină gura despre ce s-a întâmplat cu banda lui Bradley.

Coana Hauser a ieşit din maşină, şi de data asta nu mai încăpea nicio îndoială că încerca să se predea – ţinea mâinile sus. Poate că nimeni n-a vrut de fapt s-o omoare, dar în momentele alea se trăgea foc încrucişat, iar ea a păşit drept în mijloc.

George Bradley a reuşit să fugă până la banca aia de lângă Monumentul Eroilor, după care cineva i-a făcut piftie partea dinapoi a capului cu o salvă de vânătoare. A căzut mort cu nădragii plini de pişat…

Aproape fără să-mi dau seama ce făceam, am mai luat o acadea din borcan.

Au continuat să toarne gloanţe în maşinile alea încă vreun minut înainte de-a-ncepe să obosească, a continuat domnul Keene. Când li se încinge bărbaţilor sângele, nu se

potolesc uşor. Atunci m-am uitat în jur şi l-am văzut pe şeriful Sullivan în spatele lui Nell şi-al celorlalţi de pe treptele judecătoriei, băgând gloanţe în Chevy-ul ăla mort cu o pompă Remington.

— Nu lăsa tu pe nimeni să-ţi spună că nu era acolo; Norbert Keene şade aici în faţa ta şi-ţi spune că era.

Pe când s-a oprit focul, maşinile alea nici nu mai arătau ca nişte maşini, doar maldăre de fierătanie cu cioburi de sticlă-n jur. Oamenii s-au pornit să se apropie de ele. Nu vorbea nimeni. Tot ce puteai auzi erau vântul şi picioarele trosnind pe sticla spartă. Atunci au început să se facă fotografii.

— Şi n-ar strica s-o ştii şi pe asta, tinere: când încep să se facă poze, înseamnă că s-a terminat povestea.

Domnul Keene se legănă cu scaunul, papucii lovindu-i-se paşnic de podea, şi mă privi.

— Nu scrie nimic de soiul ăsta în *Derry News*, a fost singurul lucru care-mi putu trece prin gând să-l spun. Titlul de prima pagină pe ziua aia anunţa: „POLIŢIA DE STAT ŞI FBI DOBOARĂ BANDA LUI BRADLEY ÎNTR-O BĂTĂLIE DECISIVĂ” Cu subtitlul „Poliţia locală acordă sprijinul”

— Sigur că nu, râse încântat domnul Keene. L-am văzut pe redactor, Mack Laughlin, vârând el însuşi două gloanţe în Joe Conklin.

— Hristoase, am murmurat.

— Ai luat destule acadele, tinere?

— Am luat destule, am răspuns; mi-am lins buzele. Domnule Keene, cum se poate ca o faptă de asemenea… asemenea… magnitudine… să se muşamalizeze?

— N-a fost nicio muşamalizare, spuse el, arătând sincer surprins. Pur şi simplu nimeni n-a vorbit prea mult de asta. Şi în fond cui îi pasă? Nu preşedintele şi doamna Hoover fuseseră doborâţi în ziua aia. Nu era cu nimic mai rău decât să împuşti nişte câini turbaţi care te-ar ucide dintr-o muşcătură dacă ar avea cel mai mic prilej.

— Dar femeile?

— Două târfe, acolo, spuse el cu indiferenţă. Plus de-asta, s-a-ntâmplat în Derry, nu la New York sau la Chicago. *Locul* dă importanţă ştirii mai mult decât ce anume s-a *întâmplat* în locul ăla, tinere. De-asta-s titluri mai mari în ziare când un cutremur omoară doişpe oameni în Los Angeles decât când altul omoară trei mii în vreo ţară păgână din Orientul Mijlociu.

Ba mai mult, s-a-ntâmplat în Derry.

Am mai auzit-o şi înainte, şi cred că dacă voi continua să urmăresc subiectul ăsta am s-o mai aud iar… şi iar… şi iar. O spun ca şi cum i-ar vorbi cu răbdare unui înapoiat mintal. O spun pe tonul pe care-ar spune *Din cauza gravitaţiei* dacă i-ai întreba cum se face că rămâi cu picioarele pe pământ când mergi. O spun de parcă ar fi o lege a naturii pe care fiecare om al naturii ar trebui s-o înţeleagă. Şi, fireşte, cel mai rău e că şi eu *înţeleg*.

Mai aveam o singură întrebare pentru Norbert Keene:

— În ziua aceea n-aţi văzut pe nimeni pe care nu l-aţi recunoscut, o dată ce-a început să se tragă?

Răspunsul domnului Keene a fost îndeajuns de rapid ca să-mi coboare cu zece grade temperatura sângelui – sau cel puţin aşa am simţit eu.

— Clovnul, adică? De unde-ai aflat de el, tinere?

— A, am auzit şi eu de undeva, i-am răspuns.

— Eu nu l-am zărit decât puţin. O dată ce treaba s-a-ncins mi-am văzut destul de mult doar de tricotatul meu. Am privit în jur doar o dată şi l-am văzut mai în sus pe stradă, în spatele ălor suedeji de sub copertina de la Bijou. Nu purta costum de clovn sau altceva de soiul ăsta. Era îmbrăcat într-o salopetă de fermier şi o cămaşă de bumbac. Dar faţa-i era acoperită cu fard de-ăla alb de care folosesc ei şi avea un zâmbet mare şi roşu de clovn pictat peste gură. Mai avea şi smocurile alea de păr fals, le ştii. Portocalii. Destul de comic. Lal Machen nu l-a văzut deloc, dar Biff da. Doar că Biff trebuie să fi fost cam zăpăcit, fiindcă i s-a părut că-l vede într-o fereastră a unui apartament undeva la stânga, şi

odată, când l-a întrebat Jimmy Gordon – a murit la Pearl Harbor, înţelegi, s-a scufundat cu nava „California” –, a spus că l-a văzut pe individ după Monumentul Eroilor.

Domnul Keene clătină din cap zâmbind puţin:

— E nostim cum se transformă oamenii în timpul unei asemenea chestii şi chiar mai nostim ce-şi amintesc după ce s-a terminat. Poţi asculta şaişpe poveşti diferite şi nici măcar două dintre ele nu se leagă una cu alta. Ia de pildă arma cu care trăgea băiatul ăla, clovnul…

— Armă? am întrebat. Trăgea şi el?

— Sigur, replică domnul Keene. În clipa aia când am apucat eu să mă uit la el, mi s-a părut că are o Winchester cu repetiţie şi abia mai târziu mi-a trecut prin minte că trebuia să mă fi gândit la asta pentru că aşa ceva aveam *eu*. Biff Marlow a crezut că are un Remington pentru că asta avea *el*. Iar când l-am întrebat şi pe Jimmy, a spus că tipul trăgea cu un Springfield vechi, exact ca al lui. Ciudat, nu?

— Ciudat, am reuşit şi eu să răspund. Domnule Keene… nu s-a întrebat niciunul ce mama dracului făcea acolo, tocmai atunci, un clovn, şi mai ales în salopetă de fermier?

— Sigur, spuse domnul Keene. N-a fost mare scofală, înţelegi, dar sigur că ne-am întrebat. Cei mai mulţi ne-am închipuit că era cineva care voia să participe la petrecere, dar fără a fi recunoscut. Un membru al Consiliului Orăşenesc poate. Horst Mueller poate sau chiar Trace Naugler, care pe vremea aia era primar. Sau poate să fi fost pur şi simplu un intelectual care nu voia să fie recunoscut. Un doctor sau un avocat. Nu l-aş fi recunoscut nici pe tata de era deghizat ca ăla.

Râse puţin, iar eu l-am întrebat ce era de râs.

— Mai e şi posibilitatea să fi fost un clovn adevărat, răspunse el. Pe vremea aia, în anii douăzeci, treizeci, bâlciurile circulau mult mai uşor prin Est decât acum, iar circul era instalat şi mergea din plin în săptămână când şi-a găsit sfârşitul banda lui Bradley. La circ erau şi clovni. Poate unul dintre ei o fi auzit că ne pregăteam să punem de-un

mic carnaval al nostru propriu şi a venit până-n oraş ca să ia şi el parte.

Îmi aruncă un surâs uscat:

— Şi cam asta a fost tot, da-ţi mai spun un singur lucru, de vreme ce pare să te intereseze aşa de mult şi asculţi atât de atent. E ceva ce-a spus Biff Marlow după vreo şaişpe ani, când trăgeam şi noi câteva beri la „Pilot's", în Bangor. Din senin a spus-o. A zis că clovnul ăla stătea aplecat pe fereastră aşa de tare, încât lui Biff nu-i putea veni să creadă că nu *cade*. Nu-i ieşeau doar capul, umerii şi braţele; Biff a zis ca era ieşit afară până la genunchi, suspendat acolo-n aer şi trăgând spre maşinile cu care veniseră ai lui Bradley, cu rânjetul ăla mare şi roşu pe faţă. „Se hlizea ca un felinar din dovleac care a tras o sperietură grozavă", aşa s-a exprimat Biff.

— Ca şi cum ar fi plutit, am spus eu.

— Aşa, a fost de acord şi domnul Keene. Iar Biff a mai spus şi altceva, ceva care l-a sâcâit pe urmă săptămâni de zile. Unul dintre lucrurile alea care-ţi stau chiar pe vârful limbii, da' nu reuşeşti să le dai glas, sau ceva ce-ţi poposeşte pe piele, ca un ţânţar sau tăun. A spus că până la urmă şi-a dat seama ce era, într-o noapte când a trebuit să se scoale să-şi dea cep la băşică. Cum stătea el acolo susurând în veceu, fără să se gândească la nimic anume, i-a venit deodată-n minte că era ora două-douăşcinci după-amiază când s-a deschis focul, şi soarele era sus, dar clovnul ăla nu avea umbră. Niciun fel de umbră.

Partea a patra
Iulie, 1958

„În somnu-ţi de moarte, mă însoţeşti, aşteptând
focul, iar eu,
servitorul tău, zguduit de frumuseţea-ţi
Zguduit de frumuseţea-ţi
Zguduit.”

William Carlos Williams,
Paterson

„M-am născut în pielea goală
Doctorul m-a plesnit peste fund
Şi a zis: „Vei fi deosebit,
Scandalagiu mic şi dulce.”

Sidney Simien,
Scandalagiul meu

Capitolul 13
Apocaliptica bătaie cu pietre

1

Bill soseşte primul. Se aşază într-unul dintre fotoliile aflate imediat lângă uşa Sălii de Lectură, privindu-l pe Mike cum tratează cu ultimii câţiva clienţi de seară ai bibliotecii – o cucoană bătrână cu un teanc de romane gotice, un bărbat cu un enorm volum istoric despre Războiul Civil şi un puşti costeliv aşteptând să i se ştampileze un roman cu un abţibild de împrumut-pe-şapte-zile în colţul de sus al învelitorii de celofan. Bill observă fără niciun pic de surprindere sau mândrie că e ultimul său roman. Simte că surprinderea a rămas în urma lui, iar mândria nu e decât o realitate în care crezuse, dar care în cele din urmă se dovedise a fi doar un vis.

O fată drăguţă, cu fustă de pled scoţian prinsă într-un uriaş ac de siguranţă aurit (Hristoase, n-am mai văzut una de-astea de ani de zile, spune în sinea sa Bill, acum şi astea sunt iarăşi la modă?)*, hrăneşte copiatorul cu monede şi copiază o carte ieşită de pe piaţă, cu un ochi la pendula din spatele biroului. Sunetele sunt dulci-bibliotecăreşti şi bibliotecareşte-mângâietoare: fâsâitul tălpilor şi al călcâielor pe linoleumul roşu-cu-negru de pe jos; tic-tac-ul constant al ceasului presărând secunde uscate; torsul ca de pisică al multiplicatorului.*

Băiatul îşi ia romanul de William Denbrough şi se duce la fata de la copiator exact când aceasta îşi termină treaba şi începe să-şi strângă foile.

— Poţi să laşi cartea aia pe masă, Mary, spune Mike. O pun eu la loc.

— Mulţumesc, domnule Hanlon, îl fulgeră fata cu un zâmbet recunoscător.

— Bună seara. Bună seara, Billy. Să mergeţi direct acasă.

— O să vă pape baubau dacă nu... luaţi... seama! fredonează Billy, băieţelul slăbănog, şi îşi strecoară un braţ protector pe după talia subţire a fetei.

— Ei, n-aş crede să-l intereseze o pereche urâtă ca voi doi, spune Mike, dar aveţi totuşi grijă.

— Vom avea, domnule Hanlon, replică Mary cu destulă seriozitate şi-i dădu puştiului un pumn uşor în umăr. Hai, urâtule, îl cheamă ea, chicotind.

Când face asta, se transformă dintr-o elevă de gimnaziu drăguţă şi moderat de ispititoare în fata de unsprezece ani colţuroasă şi nu-tocmai-timidă care fusese Beverly Marsh... Iar, în timp ce trec pe lângă el, Bill e frapat de frumuseţea ei... Şi simte cum îl încearcă frica; vrea să se apropie de băiat şi să-i spună cinstit că trebuie să se ducă acasă pe străzi bine luminate şi să nu privească în jur dacă aude pe cineva vorbindu-i.

Nu poţi să ai grijă pe un *skateboard,* domnu’*, rosteşte în capul său o voce-fantomă, iar Bill zâmbeşte trist, zâmbet de adult.*

Îl priveşte pe băiat cum îi deschide fetei uşa. Ies în vestibul, păşind mai aproape unul de altul, iar Bill şi-ar pune la bătaie drepturile de autor pentru cartea pe care o ţine sub braţ băiatul numit Billy că acesta i-a furat o sărutare fetei înainte de a-i deschide şi uşa de la intrare. Mare prost eşti dacă n-ai făcut-o, Billy, bărbate. Acum condu-o în siguranţă până acasă. Pentru numele lui Dumnezeu, du-o acasă în siguranţă!

Mike strigă:

— Vin la tine imediat, Bill Barosane. Stai doar să completez astea.

Bill dă din cap şi pune picior peste picior. Punga de hârtie pe care o are în poală foşneşte puţin. Înăuntru se află o sticlă de bourbon de o jumătate şi recunoaşte că-n viaţa lui n-a avut mai mare nevoie să bea ceva ca acum. Mike îi va putea oferi apă, dacă nu gheaţă – şi, după cum se simte în acest moment, foarte puţină apă va fi mai mult decât destul.

Se gândeşte la Silver, rezemată de peretele garajului lui Mike pe Palmer Lane. Iar de aici gândul îi evoluează firesc spre ziua când s-au întâlnit pe Maidan – toţi cu excepţia lui Mike – şi fiecare şi-a spus iar povestea: leproşi sub verande, mumii care umblă pe gheaţă, sânge din conducte, băieţi morţi în Turnul de Apă şi poze care se mişcă şi vârcolaci care fugăresc băieţeii pe străzi pustii.

Se afundaseră mai adânc pe Maidan în ziua aceea de dinainte de 4 Iulie, îşi aminteşte el acum. Fusese cald în oraş, dar răcoare în hăţişurile umbroase de pe malul estic al Kenduskeagului. Îşi aduce aminte de unul dintre cilindrii aceia de beton aflaţi nu departe, murmurând pentru sine, la fel cum a murmurat chiar adineauri copiatorul pentru eleva cea drăguţă. Bill îşi aminteşte că – şi cum – îl priviseră ceilalţi, odată încheiate toate relatările.

Voiau ca el să le spună ce ar trebui să facă în continuare, cum să procedeze, iar el pur şi simplu nu ştia. Şi faptul că nu ştia îl umplea cu un soi de disperare amarnică.

Privind acum umbra lui Mike întinzându-se uriaşă pe peretele cu lambriuri brune al Sălii de Lectură, îl cuprinde o certitudine bruscă: nu ştiuse atunci pentru că nu fuseseră în formaţie completă la întâlnirea din acea după-amiază de 3 iulie. Completarea se desăvârşise mai târziu, la cariera de pietriş – abandonată de dincolo de groapa de gunoi, pe unde puteai urca de pe Maidan, uşor, în ambele părţi – pe Kansas Street sau pe Merit Street. De fapt exact în locul pe unde trece azi pasajul suspendat al şoselei Interstate. Groapa cu pietriş nu avea nume; era veche, cu marginile sfărâmicioase pline de buruieni şi tufişuri, încă se mai găsea acolo muniţie din belşug – mai mult decât suficientă pentru o apocaliptică bătaie cu pietre.

Dar înainte de asta, pe malul Kenduskeagului, nu fusese sigur ce să zică – ce voiau ei să zică? Ce voia el să zică? Îşi aminteşte că privise de la un chip la altul – al lui Ben; al lui Bev; al lui Eddie; al lui Stan; al lui Richie. Şi îşi aminteşte muzica. Little Richard. Whomp-bomp-a-lomp-bomp…

Muzică, înceată. Şi săgeţi de lumină în ochi. Îşi aminteşte săgeţile de lumină pentru că

2

Richie îşi agăţase radioul cu tranzistori pe cea mai de jos creangă a copacului de care stătea rezemat. Deşi se aflau la umbră, soarele sclipea pe suprafaţa Kenduskeagului, oglindit în carcasa cromată a radioului şi de acolo în ochii lui Bill.

— I-ia ch-chestia aia j-j-j-os, R-R-Richie, ceru Bill. Mă o-or-be-beşte.

— Sigur, Bill Barosane, spuse Richie pe dată, fără niciun pic de ironie, şi luă aparatul de pe creangă.

Îl şi închise, iar Bill îşi dori să nu fi făcut asta; acum tăcerea, spartă doar de şipotul apei şi vuietul vag al maşinăriilor de pompare-drenaj, părea foarte puternică. Ochii lor îl priveau, iar el ar fi vrut să le spună să se uite în altă parte, că doar ce era el, o arătare de pe altă lume?

Dar fireşte că nu le putea cere una ca asta, pentru că tot ce făceau era să aştepte ca el să le spună ce aveau de făcut acum. Căpătaseră cunoştinţe îngrozitoare şi aveau nevoie de el ca să le spună ce e de făcut cu ele. *De ce eu?* îi venea să strige la ei – dar, desigur, o ştia şi pe asta. Pentru că, indiferent că-i convenea sau nu, fusese ales în acea poziţie. Pentru că el era omul cu idei, pentru că îşi pierduse un frate în ghearele a ce-o fi fost ăla, dar mai presus de toate pentru că devenise, pe cine ştie ce căi obscure pe care nu avea nicicând să le înţeleagă complet, Bill Barosanul.

Aruncă o privire spre Beverly şi întoarse capul repede la vederea încrederii calme din ochii ei. Când se uita la Beverly se simţea ciudat. De parcă i-ar fi fremătat pântecele.

— Nu pu-putem merge la p-p-poliţie, spuse el într-un târziu; glasul îi suna aspru în propriile-i urechi, prea tare. Nu p-pu-tem m-merge nici la pă-pă-ă-rinţii noştri. Decât…

Privi cu speranţă spre Richie:

— Cu-cu-cum e cu m-mama şi t-tatăl tău, patru-ochi? Pa-par de-destul de no-no-normali.

— Bunul meu domn, spuse Richie cu Vocea sa Toodles Majordomul, se vede clar că n-ai priceputără n'ica de mumă-mea şi tată-mio. Ar…

— Vorbeşte americăneşte, Richie, îl admonestă Eddie de la locul său de lângă Ben.

Stătea lângă Ben din simplul motiv că acesta făcea destulă umbră în care să şadă Eddie. Chipul său arăta mic, pungit şi îngrijorat – un chip de bătrân. Ţinea inhalatorul în mâna dreaptă.

— Ar crede că-s bun de trimis la Juniper Hill, spuse Richie.

Astăzi purta o pereche de ochelari mai vechi. În ajun, un prieten de-al lui Henry Bowers, pe nume Gard Jagermeyer, se furişase pe la spate când Richie ieşea de la „Derry Ice Cream Bar" cu un cornet de fistic în mână. „Leapşa eşti!" răcnise acest Jagermeyer, care-l depăşea pe Richie cu vreo douăzeci de kile, şi-l pocnise în spinare cu toată puterea ambelor mâini. Richie zburase în rigolă, pierzându-şi ochelarii şi cornetul de îngheţată. Lentila stângă i se spărsese, iar maică-sa se înfuriase pe chestia asta, neacordând decât foarte puţin credit explicaţiilor lui Richie.

— Tot ce ştiu eu e că sunt pe-aici unii care se prostesc prea mult, spusese. Acum, sincer vorbind, Richie, tu crezi că e pe undeva un pom care face ochelari de unde eu să pot culege pur şi simplu o pereche nouă ori de câte ori ţi-o spargi pe-aia veche?

— Dar, mămico, băiatul ăla m-a împins, a venit din spate băiatul ăla mare şi m-a-mpins…

Dar acum Richie era gata-gata să izbucnească în plâns. Eşecul de a-şi face mama să înţeleagă îl durea mult mai rău decât faptul de a fi fost trântit în rigolă de către Gard Jagermeyer, care era atât de prost încât nici măcar nu se mai osteniseră să-l trimită la şcoala de vară.

— Nu vreau să mai aud nicio vorbă, spuse neînduplecată Maggie Tozier. Însă data viitoare când o să-ţi mai vezi tatăl venind acasă rupt de oboseală după trei nopţi de muncă la rând să te gândeşti puţin, Richie. Să te gândeşti la ce-ţi spun.

— Dar, mămico…

— Ajunge, am spus.

Glasul îi era tăios şi definitiv – mai rău, era vecin cu plânsul. Apoi ieşi din încăpere, iar sonorul televizorului păru dintr-o dată asurzitor. Richie rămăsese singur, aşezat cu o mutră nefericită la masa din bucătărie.

Această amintire îl făcu pe Richie să clatine iarăşi din cap:

— Babacii mei-s cumsecade, da’ n-ar crede în veci una ca asta.

— Ce-ce-aţi z-z-zice de alţi copii?

Ceilalţi priviră în jur, avea să-şi amintească Bill peste ani şi ani, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care nu se afla acolo.

— Cine? întrebă Stan fără convingere. Nu-mi vine-n minte nimeni altul în care să am încredere.

— Şi eu la f-f-fel… spuse Bill cu glas tulburat, şi un moment de tăcere se lăsă între ei, în timp ce Bill se gândea ce să spună în continuare.

3

Dacă l-aţi fi întrebat, Ben Hanscom v-ar fi spus că Henry Bowers îi ura pe *el* mai mult decât pe oricare altul din Clubul Păguboşilor, din cauza celor întâmplate în ziua aceea când amândoi trăseseră căzătura din Kansas Street până pe Maidan, din cauza celor întâmplate în ziua când el, Richie şi Beverly le scăpaseră la ieşirea din cinematograful Aladdin; dar mai cu seamă din cauză că nu-l lăsase pe Henry să copieze la teză, iar astfel acesta a fost trimis la cursurile de vară şi a fost obligat să suporte mânia tatălui său, reputatul nebun Butch Bowers.

Dacă l-aţi fi întrebat, Richie Tozier v-ar fi spus că Henry îl ura pe el mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi, din cauza zilei când le trăsese clapa lui Henry şi celorlalţi doi muşchetari ai săi, la „Freese's". Stan Uris v-ar fi spus că Henry îl ura pe el cel mai mult, pentru că era evreu (când Stan fusese în clasa a treia, iar Henry într-a cincea, acesta din urmă îi frecase faţa lui Stan cu zăpadă până-i dăduse sângele şi începuse să zbiere isteric de durere şi de frică).

Bill Denbrough credea că pe el îl ura Henry cel mai mult, fiindcă era slăbănog, fiindcă se bâlbâia şi fiindcă îi plăcea să se îmbrace frumos („Ia-ia-ia la fu-fu-fu-futu-l în cu-cu-cur pă mă-mă-mă-mă-sa de po-po-po-*POPONETE*!" ţipase Henry la serbarea şcolii, când Bill venise cu cravată; înainte de sfârşitul zilei, cravata îi fusese smulsă şi aruncată într-un copac, undeva pe Charter Street).

Henry îi *ura* pe toţi patru, dar băiatul din Derry care deţinea numărul unu în Parada Urii personale a lui Henry nu făcea deloc parte din Clubul Păguboşilor în acea zi de 3 iulie; era un băiat negru numit Michael Hanlon, care locuia la un sfert de kilometru mai jos de ferma Bowers.

Tatăl lui Henry, care era într-adevăr atât de nebun pe cât îi mersese vestea, se numea Oscar Butch Bowers. Butch Bowers îşi asocia declinul financiar, fizic şi mintal cu familia Hanlon în general şi cu tatăl lui Mike în special. Will Hanlon, îi plăcea lui să le spună noilor săi prieteni şi lui fiu-său, pusese să fie aruncat în puşcărie când toţi puii de găină ai lui Hanlon muriseră. „Ca să puie mâna pe banii de asigurare, mie-mi spui", zicea Butch, măsurându-şi asistenţa cu toată combativitatea-i feroce. „Şi-a pus neşte pretini să mintă pentru el şi de-aia am trebuit io să-m' vânz Merc'ry-ul."

— Cine a minţit pentru el, tăicuţă? îl întrebase Henry când avea opt ani, fierbând la gândul nedreptăţii ce i se făcuse tatălui său.

Îşi zicea în sinea sa că, atunci când va fi mare, îi va găsi pe martorii mincinoşi, îi va tăvăli-n miere şi-i va trage în

ţeapă peste nişte muşuroaie de furnici, ca în unele dintre filmele alea western care se dădeau la „Bijou Theater” sâmbăta după-amiaza.

Şi, întrucât fiul său era un ascultător neobosit (deşi, dacă l-ai fi întrebat, Butch ar fi susţinut că aşa era şi normal să fie), Bowers senior îi umplea urechile băiatului cu o predică de ură şi ghinioane, îi explica fiului său că, în vreme ce toţi negroteii erau proşti, unii mai erau şi vicleni – iar în adâncul lor cu toţii îi urau pe albi şi voiau să taie brazdă în femeia albă. Poate că la urma urmei nu numai de banii pe asigurare fusese vorba, spunea Butch; poate că Hanlon hotărâse să arunce la uşa lui vina pentru moartea puilor fiindcă Butch ţinea taraba vecină de zarzavaturi pe stradă. O făcuse însă oricum, asta era tot atât de sigur ca şi faptul că rahatul rămâne lipit pe pătură. O făcuse şi pe urmă adunase o haită de cioroi din oraş să se dea de ceasu’ morţii minţind pentru el şi ameninţându-l pe Butch cu închisoarea dacă nu-i plătea despăgubiri negroteiului. „Şi de ce nu?” îşi întreba Butch fiul cu ochi rotunzi şi gât jegos. „De ce nu? *Eu* nu eram în ţara asta decât un om care se bătuse cu japonezii. Erau tipi ca noi cu duiumu’, da’ *el* era singurul negrotei din Comitat.”

Afacerea cu puii fusese urmată de incidente nenorocoase unul după altul – tractorul său Deere îşi rupsese o bară; grapa cea bună i se făcuse praf pe câmpul din nord; un coş de pe gât i se infectase şi a trebuit să şi-l opereze, pe urmă se infectase iar şi fusese nevoit să şi-l chiureteze; negroteiul începuse să-şi folosească banii spurcaţi pentru a coborî preţurile până când Butch îşi pierduse toţi clienţii.

În urechile lui Henry, era o litanie constantă; negroteiul, negroteiul, negroteiul. Toate erau din vina negroteiului. Negroteiul avea o casă albă şi frumoasă cu etaj şi boiler cu păcură, în vreme ce Butch cu nevasta şi fiul locuiau într-o baracă de carton smolit. Când Butch nu reuşea să scoată destui bani cu ferma şi trebuia să meargă o vreme la muncă

în pădure, negroteiul era de vină. Când le-a secat fântâna în 1956, negroteiul a fost de vină.

Mai târziu în acelaşi an, Henry, care atunci avea vârsta de zece ani, a început să-i dea de mâncare lui Mr. Chips, câinele lui Mike, oase vechi de supă şi pungi cu fulgi de cartofi. A ajuns să-l facă pe Mr. Chips să dea din coadă şi să vină fuga când îl striga. O dată ce câinele s-a obişnuit cu Henry şi cu trataţiile lui, acesta i-a oferit într-o zi o livră de hamburger muiată în insecticid. Otrava de ploşniţe o găsise în şopronul din fund; trei săptămâni făcuse economii ca să cumpere carnea de la Costello's.

Mr. Chips mâncă jumătate din carnea otrăvită şi se opri.

— Haide, termină-ţi trataţia, Câine de cioroi, spusese Henry.

Mr. Chips dădu din coadă. De vreme ce Henry aşa îi spusese de la bun început, ajunsese să creadă că ăsta e celălalt nume al său. Când începură durerile, Henry scoase o bucată de sfoară de rufe şi îl legă pe Mr. Chips de un mesteacăn, astfel ca să nu poată scăpa şi fugi acasă. Se aşeză apoi pe o piatră încălzită de soare, îşi rezemă bărbia în palme şi privi câinele murind. Dură destul de mult, dar Henry îl consideră un timp petrecut cu folos. La sfârşit, Mr. Chips începu să aibă convulsii şi o spumă subţire şi verde i se prelinse din bot.

— Cum îţi place chestia asta, Câine de cioroi? îl întrebă Henry, iar animalul îşi rostogoli în cap ochii muribunzi la auzul glasului lui Henry şi încercă să dea din coadă. A fost bună masa, javră căcăcioasă?

După ce câinele muri, Henry îndepărtă sfoara, se duse acasă şi-i spuse tatălui său ce făcuse. Oscar Bowers era de acum extrem de nebun; după un an, nevasta avea să-l părăsească în urma unei bătăi surori cu moartea. Henry era la fel de speriat de tatăl său şi uneori simţea o ură cumplită împotriva lui, dar îl şi iubea. Iar în acea după-miază, odată spusă povestea, simţi că în sfârşit găsise cheia afecţiunii bătrânului, pentru că tatăl său îl bătu pe spate (atât de tare,

încât Henry aproape căzu la pământ), îl duse în living şi-i dădu o bere. Era prima bere din viaţa lui Henry, şi pe tot restul zilelor lui avea să asocieze gustul acela cu emoţiile pozitive: victorie şi iubire.

— În cinstea unei trebi bine făcute, spuse tatăl nebun al lui Henry.

Îşi ciocniră una de alta sticlele cafenii şi le dădură pe gât. Din câte ştia Henry, negroteii nu aflaseră niciodată cine le omorâse câinele, dar presupunea că aveau ei bănuielile lor. Spera că le aveau.

Ceilalţi din Clubul Păguboşilor îl cunoşteau pe Mike din vedere – într-un oraş unde el era singurul copil negru ar fi fost ciudat să nu-l remarce – dar asta era tot, căci Mike nu învăţa la Şcoala Primară Derry. Mama sa era baptistă evlavioasă, iar Mike fusese prin urmare înscris la Şcoala Bisericii de pe Neibolt Street. Pe lângă geografie, citire şi aritmetică, aveau lecţii pe teme biblice, cursuri despre Semnificaţia Celor Zece Porunci într-o Lume Fără Dumnezeu şi grupuri de discuţie asupra modului de a aborda problemele morale de zi cu zi (dacă vedeau un amic şterpelind din magazin de pildă sau auzeau un profesor luând numele Domnului în deşert).

Lui Mike îi plăcea şcoala aceasta. Erau momente când bănuia, în chip vag, că-i scapă unele lucruri – poate o mai amplă comunicare cu copiii de vârsta lui –, dar era dispus să aştepte până la liceu ca asemenea lucruri să se întâmple. Perspectiva îl neliniştea puţin, pielea sa fiind cafenie, dar părinţii lui erau bine trataţi în acest oraş, din câte putea să vadă Mike, şi bănuia că va fi şi el bine tratat dacă la rândul său îi va trata pe ceilalţi la fel.

Excepţia acestei reguli purta bineînţeles numele Henry Bowers.

Deşi încercase s-o arate cât de puţin posibil, Mike era tot timpul terorizat de Henry. În 1958 Mike era zvelt şi bine clădit, mai înalt decât Stan Uris, dar nu chiar cât Bill Denbrough. Era agil şi rapid, iar asta îl salvase de la mai

multe bătăi din partea lui Henry. Şi, desigur, învăţa la o altă şcoală. Din această cauză şi dintr-a diferenţei de vârstă, drumurile li se încrucişau rareori. Mike făcea eforturi ca să păstreze situaţia astfel. Prin urmare, ironia sorţii făcea ca, deşi Henry îl ura pe Mike Hanlon mai mult decât pe oricare alt copil din Derry, Mike avusese cel mai puţin de suferit dintre toţi.

A, sigur primise şi el partea lui de cucuie. În primăvara de după ce-i omorâse câinele, Henry răsări din boscheţi într-o zi în timp ce Mike mergea spre oraş ca să intre la bibliotecă. Era la sfârşitul lui martie, vreme destul de bună pentru a-şi fi luat bicicleta, dar în zilele acelea Witcham Road devenea un drum de ţară imediat după locuinţa familiei Bowers, ceea ce însemna un smârc de noroaie – deloc potrivit pentru biciclete.

— Salut, negroteiu'! spuse Henry, apărând din tufişuri cu un rânjet larg întins pe faţă.

Mike făcu un pas înapoi, săgetând prudent din ochi în stânga şi-n dreapta, în căutarea unei şanse de a fugi. Ştia că, dacă reuşeşte o fentă pe lângă Henry, îl va putea întrece la fugă. Henry era mare, Henry era puternic, dar Henry mai era şi greoi.

— O să-mi fac un bebeluş de smoală, spuse Henry, înaintând spre băiatul mai mic. Nu eşti destul de negru, da' mă ocup eu de asta.

Mike se uită la stânga şi îşi orientă trapul într-acolo. Henry muşcă momeala, se repezi la stânga – prea repede şi prea departe ca să se mai oprească. Cotind iute, cu mişcări suple, Mike o luă spre dreapta (în liceu avea să facă parte din echipa de fotbal universitară ca fundaş, în cursul inferior, şi doar o fractură de picior în timpul cursului superior urma să-l oprească de la a bate recordul absolut al şcolii). Ar fi scăpat cu uşurinţă pe lângă Henry dacă n-ar fi fost noroiul. Glodul fiind lunecos, Mike căzu în genunchi. Înainte de a apuca să se ridice, Henry sărise deja asupra lui.

— *Cioroicioroicioroi!* răcni Henry cu un soi de extaz religios, în timp ce-l rostogolea pe Mike.

Noroiul urcă pe sub cămaşa lui Mike şi-i coborî în pantaloni. Îl simţea clefăindu-i prin pantofi. Dar nu începu să plângă până când Henry nu-i mânji faţa cu noroi, înfundându-i amândouă nările.

— *Acuma* eşti negru! zbieră satisfăcut Henry, săpunind cu noroi părul lui Mike. Acuma CHIAAAAR că eşti negru!

Smulse scurta de poplin a lui Mike şi tricoul de dedesubt şi-i trânti o turtă de noroi peste buric.

— Acuma eşti negru ca *miezu' nopţii*-ntr-un *PUŢ DE MINĂ!* urlă Henry triumfător şi înfipse dopuri de noroi în ambele urechi ale lui Mike.

Apoi se ridică în picioare, cu mâinile pline de noroi agăţate la centură, şi mugi:

— *Eu ţi-am omorât câinele, băiete negru!*

Dar Mike nu auzi aceste vorbe din cauza noroiului din urechi şi-a propriilor sale suspine îngrozite.

Henry mai aruncă în Mike un ultim cocoloş de pământ lipicios, după care se întoarse şi plecă acasă, fără să mai privească în urmă. Peste câteva momente, Mike se ridică şi făcu acelaşi lucru, continuând să plângă.

Cum era şi normal, mama lui se înfurie; îi ceru lui Will Hanlon să dea telefon la şeful Borton şi să-l trimită acasă la Bowers înainte de apusul soarelui.

— S-a mai luat şi altă dată de Mikey, o auzi Mike spunând.

El şedea în cadă, iar părinţii lui erau în bucătărie. Era a doua cadă plină cu apă; prima se înnegrise aproape în aceeaşi clipă când păşise înăuntru şi se aşezase. În furia ei, mama sa o dăduse într-un dialect texan gros pe care Mike abia dacă-l putea înţelege:

— Pune legea pă el, Will Hanlon! Şi pă dulău, şi pă căţăl! *Legiuieşte-i,* m-auzi?

Will auzea, dar nu făcu ceea ce-i ceruse nevastă-sa. În cele din urmă, când se mai răcori (de-acum se înnoptase,

iar Mike dormea de două ore), îi reîmprospătă cunoştinţele asupra realităţilor vieţii. Şeful Borton nu era şeful Sullivan. Dacă Borton ar fi fost şerif pe vremea când avusese loc incidentul cu puii otrăviţi, Will nu şi-ar fi primit niciodată cei două sute de dolari şi ar fi trebuit să se declare mulţumit cu acea stare de fapt. Unii oameni îţi stăteau alături, alţii nu; Borton făcea parte din această ultimă categorie. Era în fond un creier de meduză.

— Mike a mai avut necazuri cu băiatul ăla şi-nainte, da, îi spuse el lui Jessica. Dar n-a avut prea multe, fiindcă e atent la Henry Bowers. Asta o să-l ajute să fie şi mai atent.

— Adică vrei pur şi simplu să laşi lucrurile aşa?

— Bowers i-a spus lui fie-su poveşti despre relaţiile lui cu mine, cred, iar fie-su ne urăşte pe toţi trei din cauza lor şi din cauză că taică-su i-a mai spus şi că a-i urî pe negri e ceea ce trebuie să facă oamenii. Totul se mărgineşte la asta. Nu pot schimba faptul că fiul nostru e un om de culoare, tot aşa cum nu pot să şed aici şi să-ţi spun că Henry Bowers va fi ultimul care să se ia de el fiindcă are pielea cafenie. Va trebui să înfrunte asta tot restul vieţii, aşa cum şi eu am înfruntat-o şi ai înfruntat-o şi tu. Păi, chiar acolo în şcoala aia creştină unde ţi-ai pus tu în cap că trebuie să meargă, profesoara le-a spus că negrii nu-s la fel de buni ca albii fiindcă Ham fiul lui Noe şi-a privit tatăl când era beat şi gol, iar ceilalţi băieţi ai lui Noe şi-au ferit privirea în lături. De-asta fiii lui Ham au fost condamnaţi pe veci să fie tăietori de lemne şi să tragă apă, aşa le-a spus. Iar Mikey zicea că se uita drept la el în timp ce le spunea povestea asta.

Mută şi nefericită, Jessica îşi privi lung soţul. Două lacrimi căzură, câte una din fiecare ochi, şi i se rostogoliră încet pe faţă.

— Nu există nicio cale de a scăpa de toate astea?

Răspunsul lui a fost blând, dar neîndurător; era o vreme când soţiile îşi credeau soţii, iar Jessica nu avea niciun motiv să se îndoiască de Will al ei.

— Nu. Nu e nicio scăpare de cuvântul negrotei, nu acum, nu în lumea în care ne-a fost dat să trăim, mie şi ţie. Negroteii de la ţară din Maine sunt tot negrotei. M-am gândit de nenumărate ori că motivul pentru care m-am întors în Derry a fost acela că nu există niciun loc mai potrivit ca să-mi aduc aminte de asta. Dar o să am o discuţie cu băiatul.

A doua zi îl strigă din hambar. Will stătea pe jugul grapei şi bătu cu palma locul de-alături, făcându-i semn lui Mike să se aşeze.

— N-ar strica să te fereşti din calea lui Henry Bowers, spuse el.

Mike dădu din cap.

— Tatăl lui e nebun.

Mike încuviinţă iar. Atâta lucru auzise şi el prin oraş. Puţinele prilejuri când îl zărise pe domnul Bowers îi confirmaseră ideea.

— Prin asta nu-nţeleg doar că-i cam sărit, preciză Will, aprinzându-şi o ţigară Bugler rulată în casă şi privindu-şi fiul. E cam la trei paşi distanţă de cămaşa de forţă. Aşa s-a întors din război.

— Eu cred că şi Henry e nebun, spuse Mike.

Glasul îi era scăzut, dar ferm, şi asta îl întări sufleteşte pe Will… Deşi, după o viaţă hărţuită de incidente incluzând şi prilejul de-a fi aproape ars de viu într-o speluncă ilicită numită *The Black Spot,* nu-i venea să creadă că un copil ca Henry putea fi nebun.

Mă rog, l-a ascultat prea mult pe taică-su, dar asta-i doar foarte firesc.

Şi totuşi, în această privinţă fiul său era mai aproape de adevăr. Henry Bowers, fie din cauza permanentei convieţuiri cu tatăl său, fie din alte pricini – vreo defecţiune internă –, era într-adevăr pe cale să înnebunească, încet, dar sigur.

— Nu vreau să-ţi faci o carieră din a da bir cu fugiţii, spuse Will Hanlon, dar întrucât eşti negru ai şanse să ţi se

arunce multe pe cap. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da, tătuţule, spuse Mike, gândindu-se la Bob Gautier de la şcoală, care încercase să-i explice lui Mike că negrotei nu putea fi un cuvânt urât, de vreme ce tatăl său îl folosea tot timpul.

De fapt, îi spuse sincer Bob lui Mike, era un cuvânt frumos. Când câte un luptător la *Friday Night Fights* încasa o bătaie bună şi reuşea să se ţină pe picioare, tăticul său spunea: „Are capu' tare ca un negrotei"; iar când cineva chiar se spetea cu munca (cea a domnului Gautier desfăşurându-se la „Star Beef", în oraş), tăticul spunea: „Omul ăla munceşte ca un negrotei". „Iar tăticul meu e exact tot atât de creştin ca şi tăticul tău", încheiase Bob. Mike ţinea minte că, privind la faţa albă şi ciupită de vărsat a lui Bob, înconjurată de blana râioasă a glugii hanoracului, simţise nu furie, ci o cumplită tristeţe ce-i înţepa ochii cu lacrimi. Văzuse onestitate şi bune intenţii pe chipul lui Bob, dar ceea ce *simţise* era singurătate, distanţă, o mare goliciune şuierătoare între el şi celălalt băiat.

— Văd că înţelegi ce vreau să zic, spuse Will şi ciufuli părul fiului său. Iar concluzia e că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atâta osteneală. Merită?

— Nu, spuse Mike. Nu, n-aş crede.

Avea să mai treacă o vreme până să se răzgândească. Asta s-a întâmplat în ziua de 3 iulie 1958.

4

În timp ce Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins, Peter Gordon şi un băiat de liceu semiarierat pe nume Steve Sadler (poreclit Moose, după personajul din benzile desenate cu Archie) fugăreau un Mike Hanlon cu răsuflarea tăiată, prin triaj, către Maidan, cam la o jumătate de kilometru distanţă Bill şi ceilalţi din Clubul Păguboşilor încă

mai şedeau pe malul râului Kenduskeag, cumpănind la coşmarul lor colectiv.

— C-cred că ş-şt-ştiu u-unde e-e-e, spuse Bill, spărgând în fine tăcerea.

— În canale, zise Stan, şi tresăriră toţi la auzul unui zgomot neaşteptat, pârâitor şi aspru.

Eddie zâmbi vinovat în timp ce-şi cobora inhalatorul la loc în poală.

Bill dădu din cap:

— L-am î-î-întrebat pe ta-tata despre ca-canale acum câ-câteva s-s-seri.

— La început toată zona asta a fost o mlaştină, i-a spus Zack fiului său, iar întemeietorii oraşului au reuşit să instaleze ceea ce azi e centrul exact în partea ei cea mai rea. Tronsonul din Canal care trece pe sub Center şi Main şi iese la suprafaţă în Bassey Park nu e altceva decât o canalizare ce captează râul Kenduskeag. În cea mai mare parte a anului canalele alea sunt aproape goale, dar devin foarte importante când vine dezgheţul de primăvară sau când se produc inundaţii…

Aici făcu o pauză, gândindu-se că în timpul inundaţiei din toamna trecută îşi pierduse fiul cel mai mic.

— …Datorită pompelor, încheie el.

— Po-po-pompe? întrebă Bill, întorcând puţin capul fără a-şi da măcar seama.

Când se bâlbâia la sunete explozive, buzele sale împroşcau cu salivă.

— Pompele de drenaj, îi explică tatăl său. Se află pe Maidan. Tuburi de beton ce ies din pământ cam la un metru înălţime…

— B-B-Ben H-H-H-Hanscom le zice gă-găuri de mo-morloci, spuse Bill, zâmbind.

Zack zâmbi şi el… Dar nu era decât o umbră a vechiului său zâmbet. Se aflau în atelierul lui Zack, unde acesta strângea fără prea mare interes ştifturile scaunelor.

— Pompe colectoare, asta-i tot ce sunt, puştiulache. Stau în cilindri cam la trei metri adâncime şi pompează apa de canalizare şi surplusul când panta terenului se nivelează sau îşi ascute puţin unghiul. Sunt maşinării vechi, şi oraşul ar avea nevoie de nişte pompe mai noi, dar Consiliul acuză întotdeauna sărăcia când problema aceasta este trecută pe ordinea de zi la întrunirile pentru adoptarea bugetului. Dacă eu aş primi câte douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare dată când am coborât acolo, în rahat pân-la genunchi, ca să rebobinez câte un motor dintre alea… Dar n-ai tu nevoie s-auzi toate astea, Bill. De ce nu mergi să te uiţi la televizor? Cred că-n seara asta-i *Sugarfoot*.

— B-ba *v-v-vreau* s-a-a-aud, protestă Bill, şi nu numai fiindcă ajunsese la concluzia că undeva sub Derry se afla ceva groaznic.

— De ce vrei s-auzi despre o grămadă de pompe colectoare? întrebă Zack.

— Re-re-ferat pentru şc-scoală, replică însufleţit Bill.

— Şcoala s-a terminat.

— L-l-la anu’

— Mă rog, e un subiect destul de plicticos, spuse Zack. Profesorul o să-ţi dea probabil un F pentru c-ai reuşit să-l adormi. Uite, aici e Kenduskeag-ul – trasă Zack o linie dreaptă în praful subţire de rumeguş de pe masa în care îşi încastrase bomfaierul –, iar aici e Maidanul. Acuma, pentru că centrul oraşului e mai jos decât cartierele rezidenţiale – Kansas Street, să zicem, sau Old Cape, sau West Broadway –, cea mai mare parte a apelor reziduale din centru trebuie să fie pompate în râu. Scurgerile din case o iau în jos spre Maidan cam de capul lor. Înţelegi?

— D-d-da, spuse Bill, trăgându-se puţin mai aproape de tatăl său pentru a privi liniile, destul de aproape astfel ca umărul să i se rezeme de braţul tatălui.

— Într-o zi o să se termine cu pompatul lăturilor în râu şi cu asta toată treaba va lua sfârşit. Dar până una, alta avem pompele alea în… cum le spunea amicul tău?

— Găuri de morloci, spuse Bill fără urmă de bâlbâială; nici el, nici tatăl său nu observară.

— Aşa. Pentru asta există pompele din găurile de morloci şi merg destul de bine, atâta doar că, atunci când plouă prea mult, şuvoaiele dau pe dinafară. Fiindcă, deşi drenajul gravitaţional şi canalele cu pompe au fost proiectate ca sisteme separate, de fapt se încrucişează peste tot. Vezi?

Trase o serie de X-uri dispuse radial faţă de linia ce reprezenta râul Kenduskeag, iar Bill dădu din cap.

— Ei bine, singurul lucru pe care trebuie să-l ştii despre drenajul apei e că se duce încotro poate. Când ajunge prea sus, începe să umple rigolele la fel cum umple canalele colectoare. Când apa din rigole se înalţă destul ca să ajungă la pompele astea, le scoate din circuit. Ghinionul meu, fiindcă trebuie să le repar.

— Tati, câ-cât de mari sunt ca-canalele?

— Adică, ce calibru au?

Bill dădu din cap.

— Canalele principale au poate doi metri în diametru. Cele secundare, din zonele rezidenţiale, un metru, unu-jumate, cred. Unele dintre ele s-ar putea să fie un pic mai mari. Şi crede-mă ce-ţi zic, Billy, şi poţi să le-o spui şi prietenilor tăi: nu trebuie să intraţi niciodată într-un canal dintr-astea, nici în joacă, nici la vreun pariu, din niciun fel de motiv.

— De ce?

— O mulţime de conduceri diferite ale oraşului le-au tot construit cam de prin 1885. În timpul Crizei au instalat o întreagă reţea de drenaj secundară şi una terţiară; pe vremea aia se găseau bani destui pentru lucrările publice. Dar tipul care a fost şeful acestor proiecte a murit în Al Doilea Război Mondial, iar după vreo cinci ani Departamentul Apelor a descoperit că planurile sistemului dispăruseră în majoritate. Cam cinci kile de planuri care pur şi simplu s-au topit la un moment dat între 1937 şi 1950. Ideea mea e că nimeni nu ştie unde duc afurisitele de

canale. Când funcţionează, nu-i pasă nimănui. Când nu, apar trei-patru mutre acre de la întreprinderea de Ape Derry care trebuie să încerce să afle care pompă s-a stricat sau unde-i înfundată. Iar când coboară acolo, îşi iau naibii cu ei mâncare la pachet. E întuneric, pute şi-i plin de şobolani. Astea toate sunt motive ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poţi rătăci. Au mai păţit-o şi alţii.

Pierdut sub Derry. Pierdut în canale. Pierdut în beznă. Ideea avea ceva atât de sinistru şi înfiorător, încât Bill se pomeni o clipă redus la tăcere. Apoi spuse:

— Da' n-au tri-tri-mis niciodată oameni acolo să facă hărţi…

— Trebuie să termin ştifturile astea, spuse pe neaşteptate Zack, întorcându-i spatele şi îndepărtându-se. Intră-n casă şi vezi ce-i la televizor.

— D-d-da', ta-ta-tati…

— Du-te, Bill, îl îndemnă Zack, iar băiatul simţi din nou răceala.

Răceala aceea prefăcea mesele de seară într-un soi de tortură, în timp ce tatăl său frunzărea reviste de electronică (spera să fie avansat în anul următor), în timp ce mama îşi citea câte unul dintre nesfârşitele romane englezeşti cu detectivi: Marsh, Sayers, Innes, Allingham. În atmosfera aceea de gheaţă, mâncarea îşi pierdea tot gustul; parcă ar fi mestecat alimente îngheţate care niciodată nu văzuseră un cuptor pe dinăuntru. Apoi câteodată, pe urmă, urca în camera lui şi se întindea pe pat, ţinându-se de stomacul cuprins de crampe şi spunând în sinea sa: „Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru". Se gândea la asta tot mai mult şi mai mult de când murise Georgie, deşi maică-sa îl învăţase fraza cu doi ani în urmă. În mintea sa dobândise o calitate de talisman; în ziua când se va putea îndrepta spre mama lui şi-i va rosti fraza simplu, fără a se poticni sau bâlbâi, gheaţa se va sparge; ochii ei se vor lumina, iar ea îl va îmbrăţişa şi-i va spune: „Minunat, Billy! Ce băiat bun! Ce băiat bun!"

Firește, nu împărtășise nimănui acest gând. Nici cu cai sălbatici nu i-ar fi putut fi smuls; nici roata de tortură nu l-ar fi putut determina să-şi dea de gol această fantezie secretă, ascunsă în chiar centrul inimii lui. Dacă putea pronunţa această expresie pe care ea i-o împărtășise cu dezinvoltură într-o sâmbătă dimineaţă, în timp ce el şi Georgie se uitau la Guy Madison şi Andy Devine în *The Adventures of Wild Bill Hickok,* ar fi fost ca sărutarea ce-o deşteptase pe Frumoasa Adormită din visurile ei îngheţate în lumea caldă a iubirii prinţului din poveste.

Capra sare piatra, piatra crapă-n patru, crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru.

Nu le-o spuse nici prietenilor lui în acea zi de 3 iulie – dar le spuse ceea ce aflase de la tatăl său despre reţeaua de canalizare şi drenaj a oraşului Derry. Era un băiat a cărui fantezie funcţiona cu uşurinţă şi naturaleţe (uneori mai uşor decât îi venea să spună adevărul), iar scena pe care le-o zugrăvi era cu totul diferită de cea în care se desfăşurase de fapt conversaţia: el şi babacul său priveau împreună la televizor, spuse Bill, bând cafea.

— Tatăl tău te lasă să bei cafea? întrebă Eddie.

— S-s-sigur, răspunse Bill.

— Mamă! făcu Eddie. Maică-mea nu m-ar lăsa în veci să beau o cafea. Zice că-i periculoasă cofeina din ea.

Tăcu o clipă.

— Totuşi, ea bea destulă.

— Pe mine tata mă lasă să beau cafea dacă vreau, spuse Beverly, dar mi-ar face de petrecanie dac-ar şti că fumez.

— Ce te face să fii atât de sigur că-i în canalizare? întrebă Richie, privind de la Bill la Stan Uris şi iar la Bill.

— To-to-totul duce la a-a-asta. V-vocile pe ca-care le-a auzit Be-be-verly v-veneau din ţe-ţeavă. Şi sâ-sângele. Când c-c-clovnul ne-a fu-fugărit, na-na-nasturii ăia po-po-portocalii erau lângă o gu-gură de ca-canal. Iar G-G-George…

— Nu era un clovn, Bill Barosane, îl întrerupse Richie. Ţi-am mai *spus*. Ştiu că pare o nebunie, dar era un vârcolac.

Îi privi pe ceilalţi, în defensivă.

— Jur pe Dumnezeu. L-am *văzut*.

Bill spuse:

— Pentru *ti-ti-tine* a fost un vârcolac.

— Hai?

— N-nu pr-prr-pricepi? Pentru ti-tine a fost un vâr-vârcolac pentru că a-ai văzut filmul ăla tâ-âmpit la „A-A-A-A-laddin”

— Nu mă prind.

— Eu cred că da, spuse calm Ben.

— M-am dus la bi-bi-bibliotecă şi am că-că-u-tat, explică Bill. Eu cred că-i o a-a…

Se întrerupse cu gâtlejul încordat şi scuipă cuvântul:…*O aură*.

— O aură? întrebă nedumerit Eddie.

— A-a-aură, repetă Bill şi pronunţă pe litere.

Le spuse despre un paragraf din enciclopedie asupra acestui subiect şi un capitol pe care-l citise într-o carte intitulată *Adevărul nopţii.* Aură, explică el, era denumirea celtică a creaturii ce bântuia oraşul Derry; alte neamuri şi alte culturi, în alte vremuri, o denumiseră cu alţi termeni, dar toţi însemnau acelaşi lucru. Indienii de la câmpie o numeau Manitou, care uneori lua forma unui leu-de-munte, a unui elan sau a unei acvile. Aceiaşi indieni credeau că spiritul Manitou poate câteodată să intre în ei, iar în acele momente puteau da norilor forma acelor animale după care le fuseseră botezate casele. Himalaienii îl numeau *tallus* sau *taelus*, ceea ce însemna o fiinţă vrăjită şi rea care-ţi putea citi gândurile, luând apoi forma lucrului de care-ţi era cel mai frică, în Europa Centrală purtase numele de *eylak*, frate cu *vurderlak*, sau vampir. În Franţa era *le loup-garou* sau piele-schimbătoare, concept ce fusese tradus grosolan ca vârcolac, dar, le spuse Bill, *le loup-garou* (pe care el îl

pronunţa „le luup-garuu”) putea fi orice, absolut orice: un lup, un şoim, o oaie, chiar şi o ploşniţă.

— Vreunul dintre articolele alea nu te-nvăţa cum să învingi o aură? întrebă Beverly.

Bill dădu din cap, dar nu cu prea multă nădejde.

— H-h-himalaienii aveau un ri-i-itual ca s-să sc-scape de e-e-el, da-i de-de-stul de gr-gr-groaznic.

Se uitară la el, nedorind să audă, dar neavând încotro.

— S-s-se nu-numea R-R-Ritualul *Chü-Chüd*, continuă Bill şi începu să le explice în ce consta. Dacă erai un om sfânt din Himalaya, luai urma unui *taelus*. Acel *taelus* scotea limba. Tu o scoteai pe-a ta. Vă suprapuneaţi limbile şi pe urmă amândoi le muşcaţi complet, astfel încât ajungeaţi oarecum ţintuiţi unul de altul, ochi în ochi.

— Ah, cred că-mi vine să vărs, spuse Beverly, rostogolindu-se pe pământ.

Şovăind, tremurând de emoţie, Ben o bătu uşor pe spate, după care privi în jur să vadă dacă-l observase careva. Nu-l observase nimeni; ceilalţi se uitau la Bill, hipnotizaţi.

— Şi pe urmă? întrebă Eddie.

— Pă-pă-păi, pare o ne-ne-nebunie, d-da-n carte s-scria că pe-pe urmă începeţi să spuneţi glume şi şa-şarade.

— Ce? exclamă Stan.

Bill confirmă, cu expresia unui corespondent de presă care vrea să fie clar – fără a ţi-o spune de-a dreptul –, că el nu face ştirea, ci doar o transmite.

— E-exact. M-mai întâi monstrul *t-taelus* va spune u-una, apoi *tu-tu-tu* trebuie să z-z-zici u-una şi o-o ţ-ţ-ţineţi tot a-a-aşa, pe râ-râ-rând…

Beverly se ridică iar în capul oaselor, cu genunchii strânşi la piept şi mâinile încleştate împrejurul gambelor.

— Eu nu prea văd cum ar putea unii să vorbească, ştii, cu limbile prinse una de alta.

Richie scoase imediat limba, şi-o prinse cu degetele şi intonă:

— Mama are flori pe prispă!

Asta-i făcu pe toţi să hohotească o vreme, chiar dacă *era* un banc de copii mici.

— P-poate că-i vo-vo-vorba de t-telepatie, spuse Bill. O-oricum, da-dacă *o-o-omul* râde pr-pr-primul în ciu-uda du-du-du-du…

— Durerii? întrebă Stan.

Bill confirmă.

— …Atunci *taelus-ul* re-reuşeşte să-l o-o-omoare şi să-l mă-mă-mă-nânce. Sufletul lui, cred. D-dar da-dacă o-omul îl po-poate face pe *t-taelus* să râ-râdă p-p-primul, ăsta trebuie să plece pentru o su-su-tă de a-ani.

— Scria în carte de unde vine chestia asta? întrebă Ben.

Bill clătină din cap.

— Tu crezi o vorbă din toate astea? interveni şi Stan, părând că vrea să fie ironic, deşi nu reuşea să găsească forţa morală sau mintală de a o face.

Bill ridică din umeri şi spuse:

— A-a-aproape că d-da.

Părea pe cale să mai spună ceva, dar clătină din cap şi rămase tăcut.

— Asta explică multe, rosti rar Eddie. Clovnul, leprosul, vârcolacul…

Privi la Stan.

— Şi băieţii morţi.

— Sună ca o treabă pentru Richard Tozier, spuse Richie cu Vocea Crainicului de la Actualităţile MovieTone. Omul cu o mie de bancuri şi şase mii de şarade.

— Dacă te trimitem pe tine s-o rezolvi, murim cu toţii, spuse Ben. Încet, în chinuri groaznice.

La asta râseră iar cu toţii.

— Deci ce facem? întrebă Stan.

Încă o dată Bill nu putu decât să clatine din cap… Şi să simtă că era aproape de soluţia bună. Stan se ridică în picioare:

— Hai să mergem în altă parte. Mă trage oboseala la poponeţ.

— Mie-mi place aici, replică Beverly. E umbră şi-i frumos.

Îi aruncă o privire lui Stan:

— Cred că vrei să faci vreo treabă *puştească*, de exemplu să te duci la groapa cu gunoi şi să spargi sticle cu pietre.

— Mie-mi *place* să sparg sticle cu pietre, spuse Richie, ridicându-se lângă Stan.

Îşi săltă gulerul şi începu să umble încoace şi-ncolo ca James Dean în *Rebel fără cauză.*

— Mă *lovesc*, spuse el, cu o mutră posacă şi scărpinându-şi pieptul. Ştiţi voi, mamă-mamă. Părinţii. Şcoala. So-ci-etatea. Toată lumea. E o presiune, puişor. E…

— E-un căcat, îl întrerupse Beverly şi oftă.

— Eu am nişte artificii, spuse Stan.

Şi uitară cu totul de aure, de Manitou şi proasta imitare a lui James Dean când Stan scoase la iveală un pachet de Pisici Negre din buzunarul de la şold. Până şi Bill rămase impresionat.

— I-Iisuse Hristoase, St-St-an, de u-unde-ai făcut ro-rost de a-astea?

— De la puştiul ăla gras cu care mă duc câteodată la sinagogă, răspunse Stan. I-am dat la schimb un teanc de reviste cu Superman şi Little Lulu.

— Hai să tragem! ţipă Richie, într-o veselie vecină cu apoplexia. Hai să le tragem, Stanny, n-am să mai spun la nimeni că tu şi cu tac-tu l-aţi omorât pe Hristos, promit, ce zici? O să le spun că ai nasu’ *mic*, Stanny! O să le spun că nu eşti circumcis!

La asta Beverly începu să chirăie de râs şi chiar păru că se apropie de apoplexie, înainte de a-şi acoperi faţa cu mâinile. Bill izbucni în râs, Eddie izbucni în râs, iar după o clipă li se alătură şi Stan. Sunetul hohotelor pluti peste întinsul puţin adânc al râului Kenduskeag în acel ajun de 4 Iulie, sunet de vară, strălucitor ca razele de soare ce scânteiau pe apă, şi niciunul dintre ei nu văzu ochii portocalii ce-i pândeau dintr-un desiş de oţetar şi rugi de mure sterpi din partea stângă. Acea porţiune cu oţetari se

întindea pe tot malul cale de treizeci de paşi, iar în centrul ei se găsea una dintre găurile de morloci ale lui Ben. Din această conductă înălţată de beton se holbau ochii, fiecare de o jumătate de metru în diametru.

5

Motivul pentru care Mike fugea ca din puşcă de Henry Bowers şi banda lui nu-tocmai-veselă în exact aceeaşi zi era acela că a doua zi avea să fie Glorioasa Sărbătoare a Independenţei. Şcoala Bisericii avea o formaţie în care Mike cânta la trombon. La data de 4 Iulie, formaţia avea să defileze în parada sărbătorii anuale, cântând *Imnul de Luptă al Republicii, Înainte Soldaţi Creştini* şi *Frumoasă Americă.* Era o ocazie pe care Mike o aştepta cu nerăbdare de aproape o lună. Plecase pe jos la ultima repetiţie pentru că i se stricase lanţul de la bicicletă. Repetiţia nu era programată decât la două şi jumătate, dar el pornise de acasă la ora unu, fiindcă voia să-şi lustruiască trombonul, aflat în sala de muzică a şcolii. Deşi nu cânta la trombon mult mai grozav decât îşi făcea Richie Vocile, îndrăgea instrumentul şi, ori de câte ori nu-i erau boii acasă, o jumătate de oră de suflat marşuri de Sousa, imnuri sau arii patriotice îl binedispunea pe loc. Într-un buzunar al cămăşii kaki avea o cutie de lustru Saddler’s pentru alamă, iar din cel al pantalonilor îi atârnau două-trei cârpe curate. Gândul la Henry Bowers nici măcar nu-i trecea prin minte.

O privire în urmă în timp ce se apropia de Neibolt Street şi Seminarul Teologic l-ar fi făcut să se răzgândească degrabă, căci Henry, Victor, Belch, Peter Gordon şi Moose Sadler îl urmăreau răsfiraţi pe toată lăţimea străzii. Dacă aceştia ar fi plecat de la locuinţa lui Bowers cu cinci minute mai târziu, Mike s-ar fi făcut nevăzut după creasta următoarei coline; apocaliptica bătaie cu pietre şi tot ce-avea să urmeze s-ar fi întâmplat poate altfel sau chiar n-ar fi avut loc.

Dar Mike însuşi, peste ani şi ani, avea să avanseze ipoteza că probabil niciunul dintre ei nu era întru totul stăpân pe sine în evenimentele acelei veri; că, dacă norocul şi libera voinţă jucaseră vreun rol, atunci acesta nu putea fi decât unul foarte puţin important. Avea să sublinieze un număr de asemenea coincidenţe suspecte în faţa celorlalţi la întrunirea lor de la prânz, dar aceasta era cel puţin una de care nu avea habar, întâlnirea de pe Maidan din acea zi s-a sfârşit când Stan Uris a scos Pisicile Negre, iar Clubul Păguboşilor a pornit spre groapa de gunoi ca să le dea foc. Iar Victor, Belch şi ceilalţi veniseră la ferma Bowers pentru că Henry avea artificii, bombiţe-cireaşă şi M-80-uri (deţinerea acestora din urmă având să devină peste doar câţiva ani o crimă). Băieţii cei mari plănuiau să meargă în spatele gropii de cărbuni a triajului şi să se distreze cu comorile lui Henry.

Niciunul dintre ei, nici măcar Belch, nu se ducea la ferma Bowers în împrejurări obişnuite – în primul rând din cauza tatălui nebun al lui Henry, dar şi pentru că sfârşeau întotdeauna ajutându-l pe Henry la corvezi: plivitul, nesfârşitul cules de pietre, tăierea lemnelor, căratul apei, greblatul fânului, culesul a tot ce se întâmplă să fi dat în pârg într-un moment sau altul al sezonului – mazăre, castraveţi, roşii, cartofi. Băieţii nu erau chiar alergici la muncă, însă aveau destule de făcut la ei acasă fără a mai asuda şi pentru ţicnitul de tată al lui Henry, pe care nu-l prea interesa pe cine pocnea (o dată aruncase cu un lemn de foc în Victor Criss când băiatul scăpase un coş cu roşii pe care-l căra la taraba de lângă drum). A fi pocnit cu un butuc de mesteacăn era deja destul de neplăcut; ceea ce făcuse să fie şi mai rău era faptul că Butch Bowers cântase în timp ce-o făcea: „O să-i omor pe *toţi* jăpăii! O să-i omor pe *toţi* jăpăii!”

Cât era el de prost, Belch Huggins o exprimase cel mai bine:

— Eu nu mă fut cu oamenii nebuni! îi spusese el lui Victor într-o zi, cu doi ani mai-nainte.

Victor râsese şi fusese de acord.

Dar cântecul de sirenă al tuturor acelor pocnitori fusese prea atrăgător ca să-i reziste cineva.

— Îţi zic eu ce facem, Henry, spuse Victor când Henry îl chemă afară în acea dimineaţă la ora nouă. Ne vedem la groapa de cărbuni pe la unu, ce zici?

— Arată-te tu la groapă pe la unu, şi eu n-o să fiu acolo, replică Henry. Am prea multe treburi. Dacă te-arăţi la groapă pe la trei, o *să fiu* acolo. Şi prima M-80 o să intre drept în băsănău' tău, Vic.

Vic ezită, apoi acceptă să vină şi să-l ajute la muncă.

Ceilalţi sosiră şi ei, şi toţi cinci, băieţi voinici cu toţii, lucrând la ferma Bowers ca ocnaşii, terminară toate treburile la începutul după-amiezii. Când Henry îşi întrebă tatăl dacă poate să plece, Bowers fluturâ doar alene din mână spre fiu-său. Butch se instalase pe veranda din spate, cu o sticlă de lapte de-o litră plină cu cidru tare lângă balansoar şi radioul portativ Philco pe balustrada verandei (mai spre seară The Red Sox aveau să cânte *The Washington Senators*, perspectivă ce i-ar fi cauzat oricărui om care *nu* era nebun o criză gravă de fiori reci). O spadă japoneză fără teacă zăcea în poala lui Butch, suvenir de război pe care, spunea el, îl scosese din trupul unui jăpău muribund pe insula Tarawa (de fapt oferise pentru ea şase sticle de Budweiser şi trei manşe de comandă, în Honolulu). În ultima vreme Butch îşi scotea spada aproape de fiecare dată când bea. Şi, de vreme ce toţi băieţii, inclusiv Henry, erau în secret convinşi că mai devreme sau mai târziu o va folosi asupra cuiva, era mai bine să te afli departe când îşi făcea apariţia în poala lui Butch.

Băieţii nici nu păşiseră bine pe stradă când Henry îl ochi pe Mike Hanlon în faţa lor.

— E cioroiul! spuse el, cu ochii luminându-i-se ca ai unui copil mic care contemplă sosirea Moşului în seara de

Crăciun.

— Cioroiul? se arătă nedumerit Belch Huggins – nu-i văzuse decât rareori pe cei din familia Hanlon – iar apoi ochii săi tulburi se aprinseră. A, da! Cioroiul! Hai pe el, Henry!

Belch porni într-un trap tunător. Ceilalţi dădeau să-l urmeze, când Henry îl înşfăca pe Belch şi-l smuci înapoi. Henry avea mai multă experienţă decât ei în a-l urmări pe Mike Hanlon şi ştia că a-l prinde era uşor de zis, greu de făcut. Băiatul ăla negru ştia să se *mişte*.

— Nu ne văzu. Hai doar să mergem repede pân' ne vede. Să tăiem din distanţă.

Aşa făcură. Un observator s-ar fi putut amuza: cei cinci păreau că se antrenează pentru competiţia olimpică de marş. Burdihanul considerabil al lui Moose Sadler sălta înăuntrul tricoului său cu emblema Liceului Derry. Sudoarea şiroia pe faţa lui Belch, care curând se înroşi. Dar distanţa dintre ei şi Mike scădea – două sute de metri, o sută şi cincizeci, o sută, şi până acum Micul Sambo Negru nu se uitase înapoi. Îl auzeau cum fluiera nepăsător.

— Ce-ai de gând să-i faci, Henry? întrebă în şoaptă Victor Criss.

Suna doar curios, dar în realitate era îngrijorat. În ultima vreme Henry începuse să-l alarmeze tot mai mult. Nu-i păsa dacă voia doar să-l bată cu toţii pe micul Hanlon, poate chiar să-i sfâşie cămaşa şi să-i azvârle pantalonii şi chiloţii într-un pom, dar nu era sigur că Henry avea doar atât în minte. În anul acela avuseseră loc mai multe întâlniri neplăcute cu copiii de la Şcoala Primară, cărora Henry le spunea „căcăţeii". Henry era obişnuit să-i domine şi să-i terorizeze pe căcăţei, dar începând din martie i-o făcuseră ei lui, mereu, împreună cu amicii săi îl fugăriseră pe unul, micul patru-ochi Tozier, la „Freese's", şi îi pierduseră urma exact când părea cert că puseseră mâna pe el. Apoi, în ultima zi de şcoală, acel Hanscom…

Dar lui Victor nu-i plăcea să se gândească la asta.

Ceea ce-l alarma nu era decât atât: se putea ca Henry să meargă PREA DEPARTE. Ce însemna exact PREA DEPARTE era ceva ce Victor prefera să nu-şi imagineze… Dar inima sa neliniştită pusese întrebarea.

— O să-l prindem şi o să-l ducem la groapa aia cu cărbuni, spuse Henry. Mă gândesc să-i băgăm vreo două pocnitori în pantofi şi să vedem dacă dansează.

— Da’ nu M-80-urile, Henry, bine?

Dacă Henry avea în cap aşa ceva, atunci Victor îşi lua tălpăşiţa. Câte o M-80 în fiecare pantof i-ar fi făcut chisăliţă labele negroteiului ăluia, iar asta era *mult* PREA MULT.

— N-am decât patru din alea, răspunse Henry, neluându-şi ochii de la spinarea lui Mike Hanlon; acum se apropiaseră la şaptezeci de metri, şi vorbea şi el în şoaptă. Crezi c-aş irosi două pe-un futut de cioroi?

— Nu, Henry. Sigur că nu.

— O să-i băgăm doar două Mâţe Negre-n mocasini, continuă Henry, pe urmă-l dezbrăcăm la curu’ gol şi-i aruncăm hainele jos pe Maidan. Poate-o să intre-n urzici când se duce după ele.

— Ar tre’i să-l dăm de-a dura şi pân’ cărbuni, propuse Belch, cu ochii până nu de mult ceţoşi arzându-i acum strălucitori. Bine, Henry? E mişto?

— Mişto ca focu’, spuse Henry pe un ton indiferent care lui Victor nu-i prea plăcu. O să-l dăm de-a dura-n cărbuni, la fel cum l-am dat eu şi-n noroi data trecută. Şi…

Henry rânji dezvăluind nişte dinţi care începeau deja să-i putrezească, la vârsta de doisprezece ani.

— Şi am ceva să-i zic. Nu cred c-a murit data trecută când i-am zis-o.

— Ce să-i zici, Henry? întrebă Peter.

Peter Gordon nu era decât curios şi excitat. Provenea dintr-una dintre „familiile bune” din Derry; locuia pe West Broadway şi în doi ani avea să fie trimis la şcoala pregătitoare din Groton – sau cel puţin aşa credea el în acea zi de 3 iulie. Era mai isteţ decât Vic Criss, dar nu

fusese suficientă vreme în preajma lor ca să înţeleagă cum se deteriora Henry.

— O să vezi tu, răspunse Henry. Acum, gura. Ne-apropiem. Erau la douăzeci şi cinci de metri în urma lui Mike, iar Henry tocmai deschidea gura să dea ordinul de atac, când Moose Sadler trase prima pocnitoare a zilei. Moose mâncase trei castroane de fasole coaptă de cu seară, iar băşina a fost aproape la fel de sonoră ca o salvă de puşcă.

Mike întoarse capul. Henry îi văzu ochii dilatându-se.

— Pe el! urlă.

Mike îngheţă un moment; apoi o luă la picior, fugind de-i sfârâiau călcâiele.

6

Păguboşii îşi croiau drum şerpuitor printre bambuşii de pe Maidan în următoarea ordine: Bill, Richie, Beverly în urma lui Richie, păşind zveltă şi drăguţă în blugi şi o bluză albă fără mâneci, încălţată în sandale, apoi Ben, încercând să nu gâfâie prea tare (deşi erau peste 35°C în ziua aceea, purta una dintre cămăşile sale groase şi lăbărţate), Stan şi Eddie ultimul, cu vârful inhalatorului iţindu-i-se din buzunarul pantalonilor.

Bill căzuse într-o fantezie de „safari în junglă”, aşa cum i se întâmplă adesea când umbla prin partea aceea a Maidanului. Bambuşii erau înalţi şi albi, limitând vizibilitatea strict la cărarea pe care o bătătoriseră pe acolo. Pământul era negru şi amorf, cu pete mustoase care trebuiau evitate sau sărite dacă nu voiai să-ţi intre mâl în încălţări. Băltoacele de apă stătută aveau ciudate culori de curcubeu plate, în aer stăruia un iz rânced, parte de gunoi, parte de vegetaţie în descompunere.

Bill se opri la o cotitură distanţă de Kenduskeag şi se întoarse spre Richie:

— T-t-tigru drept în faţă, T-T-Tozier.

Richie dădu din cap şi se întoarse spre Beverly.

— Tigru, suflă el.

— Tigru, îi spuse ea lui Ben.

— Mâncător-de-oameni? întrebă Ben, ţinându-şi respiraţia ca să nu gâfâie.

— E plin tot de sânge, răspunse Beverly.

— Tigru mâncător-de-oameni, îi murmură Ben lui Stan, iar acesta îi trecu vestea în spate lui Eddie, a cărui faţă slabă era palidă de surescitare.

Se făcură nevăzuţi în bambuşi, lăsând goală ca prin farmec poteca de pământ negru ce şerpuia prin desiş. Tigrul trecu prin faţa lor şi aproape că-l văzură cu toţii: greu, ca la vreo două sute de kile, muşchii mişcându-i-se cu graţie şi putere sub mătasea blănii vărgate. Aproape-i văzură ochii verzi şi broboanele de sânge în jurul botului, de la ultima porţie de războinici pigmei pe care-i devorase de vii.

Bambuşii trosniră slab, cu un sunet pe cât de muzical, pe atât de lugubru, după care rămaseră din nou nemişcaţi. Putea să fi fost boarea unui vânticel de vară… Sau putea să fi fost trecerea unui tigru african în drum spre latura dinspre Old Cape a Maidanului.

— S-a dus, zise Bill. Lăsă să-i scape o respiraţie reţinută şi păşi iar pe cărare.

Ceilalţi îi urmară exemplul.

Richie era singurul care venise înarmat: scoase un pistol cu capse având patul înfăşurat în bandă izolatoare.

— Puteam să-l nimeresc în plin dacă te dădeai de-acolo, Bill Barosane, spuse el amărât.

Îşi împinse ochelarii vechi în sus pe nas cu ţeava armei.

— Sunt sălbatici pe-a-a-aicea, spuse Bill. N-n-nu putem ri-risca să tragem. V-vrei să ne cadă-n ca-ca-cap?

— Aha, făcu Richie, convins.

Bill schiţă cu braţul gestul care le cerea să îl urmeze şi îşi reluară drumul pe cărarea ce se îngusta de-o palmă în capătul pâlcului de bambuşi. Ieşiră pe malul râului

Kenduskeag, unde un şir de pietre plate traversa râul. Ben le arătase cum să le plaseze. Luai un bolovan mare şi-l trânteai în apă, pe urmă luai un al doilea şi-l trânteai şi pe el în apă, în timp ce păşeai pe primul, pe urmă îl luai pe-al treilea şi-l trânteai în apă, păşind pe al doilea, şi tot aşa până treceai tot râul (care aici, în acel moment al anului, nu avea nici treizeci de centimetri adâncime şi era vârstat cu dâre roşietice de nisip) rămânând cu picioarele uscate. Şmecheria era atât de simplă, încât era la mintea unui tanc, dar nimănui nu-i trecuse asta prin cap până nu apăruse Ben. Era bun la treburi dintr-astea, dar, când îţi arăta cum trebuie să lucrezi, nu te făcea niciodată să te simţi ca un tăntălău.

Coborâră malul în şir indian şi porniră peste spinările uscate ale pietroaielor pe care le plantaseră:

— Bill! strigă alarmată Beverly.

Bill încremeni pe dată, fără să privească în urmă, cu braţele ridicate în aer. Apa şipotea și susura în jurul lui.

— Ce-i?

— Sunt peşti pirania acolo! I-am văzut mâncând o vacă întreagă acum două zile. Un minut după ce căzuse în apă nu mai erau din ea decât oasele. Vezi să nu cazi!

— Just, răspunse Bill. Aveţi grijă, băieţi.

Traversară cu paşi nesiguri râul. Un tren de marfă se repezi pe calea ferată tocmai pe când Eddie se apropia de mijlocul albiei, şi mugetul neaşteptat al sirenei sale îl făcu să se clatine, gata să-şi piardă echilibrul. Privi în apa strălucitoare şi preţ de-o clipă, între scânteierile de soare ce-i înfigeau săgeţi de lumină în ochi, chiar văzu peştii pirania agitaţi. Nu făceau parte din prefăcătoria asociată cu fantasmele de „safari în junglă” ale lui Bill; de asta era absolut sigur. Peştii pe care-i văzu arătau ca nişte caraşi aurii supradimensionaţi, cu fălci enorme şi urâte ca ale rechinilor sau caracudelor. Dinţi de ferăstrău le ieşeau printre buzele groase şi, asemenea caraşilor, erau

portocalii. La fel de portocalii precum pompoanele pe care le vezi uneori pe costumele purtate de clovni la circ.

Dădeau târcoale în apa mică, scrâşnind din dinţi.

Braţele lui Eddie se rotiră. *Cad*, îşi spuse el. *Cad în apă şi-au să mă mănânce de viu.*

Atunci Stan Uris îl apucă strâns de încheietura mâinii şi-l ajută să îşi recapete echilibrul.

— Cât pe ce, spuse Stan. Dacă picai, dădeai de dracu' cu maică-ta.

Gândul la maică-sa era, o dată în viaţă, singurul la care nu-i stătea lui Eddie mintea. Acum ceilalţi ajunseseră pe malul opus şi numărau vagoanele mărfarului. Eddie privi înnebunit în ochii lui Stan, apoi se uită iarăşi în apă. Văzu o pungă de fulgi de cartofi cum trecea valsând pe alături, dar nimic mai mult. Ridică din nou ochii spre Stan.

— Stan, am văzut…

— Ce?

Eddie scutură din cap.

— Cred că nimic. Sunt doar puţin cam

(dar erau acolo, da erau şi m-ar fi sfâşiat de viu)

nervos. Din cauza tigrului, cred. Ia-o-nainte.

Acel mal vestic al râului Kenduskeag – malul Old Cape – era un smârc de noroi pe vreme ploioasă şi în timpul viiturilor de primăvară, dar în Derry nu plouase prea tare de două săptămâni sau chiar mai mult, iar ţărmul se uscase într-o crustă crăpată nepământeană din care ieşeau mai mulţi cilindri dintre aceia de beton, aruncând umbre mici şi mohorâte. Cam la douăzeci de metri mai încolo, o conductă de ciment ieşea deasupra Kenduskeagului şi scuipa în râu un şuvoi subţire şi constant de apă brună, cu înfăţişare viciată.

Ben spuse calm:

— Te ia cu fiori aici.

Ceilalţi dădură din cap.

Bill îi conduse în sus pe malul uscat şi din nou în hăţişurile dese, unde bâzâiau insecte şi ţârâiau lăcuste. Din

când în când se stârnea câte un fluturat violent de aripi, vreo pasăre care îşi lua zborul. O dată o veveriţă le tăie în fugă calea, şi după cinci minute, în timp ce se apropiau de dâmbul zbârcit şi scund după care se ascundea latura din dos a gropii de gunoi a oraşului, un şobolan enorm cu o bucăţică de celofan agăţată în mustăţi tropăi prin faţa lui Bill, alergând şontâc-şontâc pe traseul său propriu, prin propria-i sălbăticie microcosmică.

Duhoarea gropii era acum desluşită şi pătrunzătoare; o coloană de fum negru se înălţa spre cer. Pământul, încă apăsat de vegetaţie, cu excepţia îngustei lor poteci, începea să fie aşternut cu reziduuri. Bill le poreclise „mătreaţa haznalei”, iar Richie fusese încântat; râsese aproape până la lacrimi.

— P-asta ar trebui s-o treci pe hârtie, Bill Barosane, spuse el. Chiar că-i bună.

Hârtii agăţate de crengi se unduiau şi fâlfâiau ca nişte stindarde de două parale; aici luciul argintiu al soarelui se reflecta într-un maldăr de cutii de conserve îngrămădite pe fundul unei gropi mici, pline de verdeaţă încâlcită; acolo reflectarea mai fierbinte a razelor de soare ricoşa dintr-o sticlă spartă de bere. Beverly depistă o păpuşă-bebeluş cu pielea din plastic de un roz atât de viu, încât părea aproape fiartă. O culese de jos, apoi o aruncă, scoţând un mic ţipăt la vederea gândacilor cenuşii-albicioşi roind de sub fustiţa putredă şi pe picioarele descompuse. Îşi frecă degetele de blugi.

Urcară până în vârful movilei şi priviră în groapă.

— Of, căca-m-aş, zise Bill şi îşi înfundă mâinile în buzunare, pe când ceilalţi se adunau în jurul lui.

În acea zi se ardeau gunoaiele din extremitatea nordică, dar aici, la capătul dinspre ei, îngrijitorul gropii (era de fapt Armando Fazio, Mandy pentru prieteni, fratele burlac al omului de serviciu de la Şcoala Primară) trebăluia la buldozerul D-9 din Al Doilea Război Mondial, pe care-l folosea ca să împingă gunoiul în grămezi pentru a-i da foc.

Îşi scosese cămaşa, iar de la marele său radio portativ pe care-l aşezase sub umbrarul de prelată, pe fotoliul buldozerului, se auzeau festivităţile Red Sox-Senators dinaintea meciului.

— Nu putem merge acolo, aprobă Ben.

Mandy Fazio nu era băiat rău, dar, când vedea copii în groapă, îi lua la goană imediat – din cauza şobolanilor, din cauza otrăvii pe care o presăra regulat ca să menţină la nivel scăzut populaţia rozătoarelor, din cauza riscului de căzături şi arsuri… Dar mai ales fiindcă socotea că o groapă de gunoi nu era locul unde să se afle copiii. „Nu-s'teţi voi cuminţ'?" răcnea el la copiii ispitiţi să vină la groapă cu pistoale de jucărie să tragă în sticle (sau în şobolani, sau în pescăruşi) ori atraşi de fascinaţia exotică a „scociorâtului-în-gunoaie": puteai găsi o jucărie care încă mai mergea, un scaun ce se putea repara pentru un club sau un televizor paradit, dar cu tubul catodic încă intact – dacă aruncai un pietroi într-unul dintr-astea, se producea o explozie extrem de satisfăcătoare. „Nu-s'teţi voi copii *cuminţ'?* tuna Mandy (tuna nu pentru că ar fi fost furios, dar era surd şi nu purta aparat auditiv. „Nu va-nvăţatără a voştri părinţ' să fiţ' cuminţ'? Băieţeii şi fătucile cuminţ' nu să joacă-n gunoi! Mereţ' în parc! Mereţ' la biblitecă! Mereţ' la Casa Comunităţii şi jucat' hochei-la-cutie! Fiţ' *cuminţ'!*

— Nţ! făcu şi Richie. Se pare că groapa s-a dus.

Se aşezară cu toţii câteva clipe ca să-l privească pe Mandy cum lucra la buldozer, sperând să renunţe şi să plece, dar necrezând cu adevărat că o va face: prezenţa radioului sugera că Mandy avea de gând să stea acolo toată după-amiaza. *Destul ca să ne căcăm împrăştiat,* cugetă Bill. Chiar că nu era niciun loc mai bun unde să vii cu artificii decât groapa. Le puteai băga sub cutii de conserve, uitându-te apoi cum zburau cutiile în aer când artificiile luau foc, sau puteai să aprinzi fitilele, să le arunci în sticle şi să fugi ca toţi dracii. Sticlele nu se spărgeau întotdeauna, dar de obicei le ofereau această plăcere.

— Bine era dacă aveam nişte M-80-uri, oftă Richie, neştiind cât de curând avea să primească una în cap.

— Maică-mea spune că oamenii ar trebui să fie fericiţi cu ce au, spuse Eddie atât de solemn, încât izbucniră cu toţii în râs.

Când hohotele se stinseră, se uitară din nou spre Bill.

Bill rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Şt-tiu eu un lo-loc. E o ca-ca-carieră veche de pietriş în capătul Ma-Maidanului, lângă d-d-depou…

— Aşa-i! exclamă Stan, sărind în picioare. Ştiu unde! Eşti un geniu, Bill!

— Acolo chiar au să aibă ecou, întări Beverly.

— Păi, hai să mergem, propuse Richie.

Toţi şase (şi oare nu era acesta un număr magic?) porniră pe culmea colinei ce împrejmuia groapa de gunoi. Mandy Fazio aruncă o privire în sus şi-i văzu profilaţi pe cerul albastru ca nişte indieni într-o expediţie de vânătoare. Se gândi să urle la ei – Maidanul nu era un loc pentru copii –, după care îşi văzu mai departe de treabă. Cel puţin nu erau în groapa sa de gunoi.

7

Mike Hanlon fugi pe lângă Şcoala Bisericii fără să se oprească şi se năpusti apoi drept pe Neibolt Street spre triajul din Derry. Exista acolo un îngrijitor, dar acel domn Gendron era foarte bătrân şi chiar mai surd decât Mandy Fazio. De asemenea, vara îi plăcea să-şi petreacă zilele dormind în pivniţă lângă boilerul tăcut, întins într-un vechi şezlong şubred, cu ziarul *Derry News* în poală. Mike încă ar mai fi continuat să bată cu pumnii în uşă şi să strige la bătrân să-i deschidă când Henry Bowers avea să-l prindă din urmă şi să-i smulgă capul de pe umeri.

Aşa că Mike se resemna să fugă mai departe.

Dar nu lăsă panica să îl stăpânească; încerca să ţină ritmul, să-şi controleze respiraţia, să nu rămână fără suflu.

Henry, Belch şi Moose Sadler nu prezentau niciun fel de probleme; chiar relativ odihniţi, alergau ca nişte bivoli loviţi la mir. Victor Criss şi Peter Gordon însă erau mult mai iuţi. În timp ce trecea prin faţa casei unde Bill şi Richie văzuseră clovnul – sau vârcolacul –, Mike îndrăzni să arunce o privire în urmă şi văzu alarmat că Peter Gordon era foarte aproape. Peter rânjea încântat – un rânjet de mârţoagă obosită, ajunsă la grajduri, un rânjet dat dracului, un rânjet tra-la-la-ce-ne-mai-distrăm, iar Mike îşi spuse: *Mă-ntreb dac-ar mai rânji aşa de-ar şti ce-o să se-ntâmple dacă mă prind... Ce crede, că doar o să zică: „Leapşa eşti” şi-au s-o ia la fugă?*

Când poarta triajului cu inscripţia ei – „PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA INTERZISĂ. CONTRAVENIENŢII VOR FI SANCŢIONAŢI” – se înălţă în faţa lui, Mike îşi forţă muşchii într-un sprint final. Nu-l necăjea nimic – respiraţia continua să fie rapidă, dar totuşi controlată încă –, însă ştia că va începe să-l doară tot trupul dacă o mai ţinea mult în ritmul acela.

Poarta era întredeschisă. Mai aruncă o privire înapoi şi văzu că iarăşi se îndepărtase de Peter. Victor era cu vreo zece paşi în urma lui Peter, iar ceilalţi mai în spate cu patruzeci-cincizeci de metri. Chiar şi în fracţiunea aceea de secundă Mike reuşi să observe chipul negru de furie al lui Henry.

Se strecură prin deschizătură, făcu o piruetă şi trânti poarta. Auzi clinchetul broaştei închizându-se. O clipă mai târziu, Peter Gordon se izbi de plasa metalică şi, după încă un moment, Victor Criss se ciocni şi el. Zâmbetul lui Peter pierise; îi luase locul o expresie frustrată şi posomorâtă. Bâjbâi după clanţă, dar bineînţeles că nu găsi nimic: clanţa era pe dinăuntru.

În mod incredibil, spuse:

— Măi, puştiule, deschide poarta. Nu-i corect.

— Asta-i părerea ta despre ce-i corect? întrebă Mike, gâfâind. Cinci contra unu’?

— Joacă cinstit, repetă Peter, ca şi cum n-ar fi auzit deloc cuvintele lui Mike.

Mike se uită la Victor şi-i văzu expresia tulburată din ochi. Dădu să spună ceva, dar în aceeaşi clipă ceilalţi se bulucirăla poartă.

— Deschide, negroteiu'! mugi Henry; începu să zgâlţâie plasa cu o asemenea ferocitate, încât Peter se întoarse spre el, uimit. Deschide! Deschide-n *clipa asta!*

— Nu deschid, replică Mike calm.

— Deschide! strigă Belch. Deschide, futu-te-n cur de maimuţoi!

Mike dădu înapoi de lângă poartă, cu inima bubuindu-i puternic în piept. Nu-şi putea aminti să fi fost vreodată chiar atât de înspăimântat, chiar atât de *tulburat*. Ceilalţi stăteau înşiraţi de cealaltă parte a porţii, ţipând la el, strigându-i sinonime pentru negrotei despre care nici nu visase vreodată că ar exista – luptător-de-noapte, pică, mură, iepuroi-de-junglă şi altele. Aproape că nu-şi dădu seama când Henry scoase ceva din buzunar, când scapără un chibrit cu unghia –, iar apoi ceva rotund şi roşu zbură peste gard, iar Mike se feri instinctiv când bombiţa-cireaşă explodă la stânga lui, iscând un nor de praf.

Bubuitura îi făcu pe toţi să tacă o clipă – Mike holbându-se la ei prin gard fără a-i veni să creadă, ei holbându-se la el. Peter Gordon părea şocat de-a binelea, şi până şi Belch arăta năucit.

Acum li s-a făcut frică de el, îşi spuse deodată Mike, şi un nou glas vorbi înlăuntrul lui, poate pentru întâia oară, un glas ce era tulburător prin inflexiunile lui mature. *Li s-a făcut frică, dar asta nu-i va opri. Trebuie să fugi, Mikey, altfel o să se întâmple ceva. Poate nu toţi vor să se întâmple – Victor nu, şi poate că nici Peter Gordon –, dar se va întâmplă oricum, pentru că aşa vrea Henry. Fugi. Fugi repede.*

Mai făcu doi-trei paşi înapoi, iar atunci Henry Bowers spuse:

— Eu ţi-am omorât câinele, cioroiule.

Mike înlemni, simţindu-se ca şi cum l-ar fi lovit în pântece o bilă de popice. Privi holbat în ochii lui Henry Bowers şi înţelese că Henry spunea purul adevăr: el îl omorâse pe Mr. Chips.

Clipa aceea de înţelegere a întregului adevăr i se păru aproape eternă lui Mike – privind în ochii dementi ai lui Henry, la chipul său înnegrit de furie, avu impresia că pentru prima oară desluşeşte o mulţime de lucruri, iar faptul că Henry era pe departe mai nebun decât visase vreodată Mike nu era decât cel mai neînsemnat, îşi dădu seama, mai presus de orice, că lumea nu era deloc bună, şi, mai mult decât asta, vestea aflată îi smulse ţipătul:

— Găinaţ împuţit şi *ticălos!*

Henry slobozi un zbieret de mânie şi atacă gardul, căţărându-se ca o maimuţă spre vârf cu o putere animalică, înfricoşătoare. Mike mai zăbovi un moment, aşteptând să vadă dacă vocea aceea adultă ce-i vorbise dinlăuntru spusese adevărul – şi da, nu minţise: după o minimă ezitare, ceilalţi începură să se caţere şi ei.

Mike se răsuci şi o luă din nou la fugă, zorind prin triaj, cu umbra târându-i-se bondoacă la picioare. Mărfarul pe care-l văzuseră Păguboşii traversând Maidanul trecuse de mult şi nu se auzea niciun sunet decât propria respiraţie a lui Mike vâjâindu-i în urechi şi zornăitul melodios al plasei de sârmă în timp ce Henry şi ai săi escaladau gardul.

Mike goni peste trei perechi de şine, tenişii săi împroşcând zgură când păşea în spaţiul dintre linii. Se împiedică şi simţi durerea fulgerându-l scurt în gleznă. Auzi un bufnet când Henry sări din vârful gardului în urma lui.

Vin să ţi-o trag la buci, cioroiule! răcni Henry.

Judecata lucidă a lui Mike trăsese concluzia că de-acum singura sa şansă era Maidanul. Dacă reuşea să ajungă acolo, se putea ascunde în desişurile de buruieni, între bambuşi… Sau, dacă situaţia devenea cu adevărat

disperată, putea coborî într-o conductă de drenaj, aşteptând acolo sfârşitul.

Putea face aceste lucruri, probabil… Dar simţea în piept o scânteie de furie ce n-avea nimic de-a face cu judecata sa lucidă. Îl putea înţelege pe Henry că se lua după el când prindea ocazia, dar Mr. Chips?… Să-l omoare pe Mr. Chips? *CÂINELE meu nu era cioroi, ticălos de tot căcatu',* cugeta Mike pe când fugea, iar furia sa stupefiată se înteţea.

Acum auzi un alt glas, al tatălui său. *Nu vreau să-ţi faci o carieră din a da bir cu fugiţii… Iar totul se reduce la faptul că trebuie să ai grijă unde pui piciorul. Trebuie să te-ntrebi dacă Henry Bowers merită atâta osteneală.*

Mike fugea în linie dreaptă prin triaj spre barăcile de depozitare. Dincolo de ele, un alt gard de sârmă despărţea depourile de Maidan. Plănuise să escaladeze gardul acela şi să sară peste el în partea cealaltă. În loc de asta, cârmi brusc la dreapta, spre cariera de pietriş.

Această carieră fusese folosită drept groapă de cărbuni până prin 1935 – fusese punct de încărcare pentru trenurile care circulau prin triajul din Derry. Apoi apăruseră locomotivele Diesel şi cele electrice. La câţiva ani după ce se terminase cu cărbunii (mare parte din cei rămaşi fiind furaţi de oamenii care aveau cuptoare), un întreprinzător local excavase acolo după pietre, dar dăduse faliment în 1955 şi de atunci groapa rămăsese părăsită. O derivaţie feroviară încă mai înainta într-o buclă până la groapă şi revenea apoi spre incinta de comutare, dar şinele erau mâncate de rugină, iar printre traversele putrezite creşteau buruieni. Aceleaşi buruieni se aflau şi în cariera propriu-zisă, disputându-şi spaţiul cu mătrăguna şi floarea-soarelui. În mijlocul vegetaţiei se mai găsea şi acum belşug de cărbune prefăcut în zgură – materie pe care oamenii o numiseră odinioară „clincher".

În timp ce alerga spre acel loc, Mike îşi scoase cămaşa. Ajunse pe buza gropii şi privi înapoi. Henry se apropia peste

şine, cu ortacii răspândiţi în jurul său. Poate că ăsta era un lucru bun.

Mişcându-se cât putea de repede, cu cămaşa folosită drept bocceluţă, Mike adună şase pumni plini cu clinchere tari. Apoi fugi înapoi spre gard, ţinându-şi cămaşa de mâneci, în loc să se urce pe gard când ajunse lângă el, se întoarse cu spatele rezemat de plasă. Vărsă cărbunii din cămaşă, se aplecă şi culese două bucăţi.

Henry nu văzu cărbunii; nu vedea decât că-l prinsese pe negrotei în capcană, lipit de gard. Se repezi spre el, urlând.

— *Asta-i pentru câinele meu, ticălosule!* ţipă Mike, fără să-şi dea seama că începuse să plângă.

Aruncă una din bucăţile de cărbune. Proiectilul zbură în linie dreaptă, dur. Izbi fruntea lui Henry cu un pocnet sonor şi ricoşă în aer. Henry căzu în genunchi. Mâinile i se ridicară la cap. Sângele se prelinse numaidecât printre degete, ca în scamatoria unui magician de bâlci.

Ceilalţi puseră frână patinând, cu feţele ştampilate de expresii neîncrezătoare, identice. Henry slobozi un zbieret ascuţit de durere şi se ridică în picioare, continuând să se ţină de cap. Mike mai aruncă un bulgăre de cărbune. Henry se feri. Porni spre Mike, iar, când Mike azvârli o a treia bucată de cărbune, Henry îşi luă o mână de la fruntea rănită şi respinse proiectilul în lături aproape cu indiferenţă.

— Mamă, ce mai surpriză o să ai, rânji el. Ce mai – *AULEO DOAAAMNE!*

Henry încercă să mai spună ceva, dar din gură nu-i ieşiră decât sunete nearticulate şi horcăitoare.

Mike aruncase încă un bulgăre de cărbune, iar acesta îl nimerise pe Henry drept în beregată. Henry se prăbuşi din nou moale în genunchi. Peter Cordon rămase cu gura căscată. Fruntea lui Moose Sadler era încreţită, ca şi cum ar fi încercat să rezolve o problemă grea de matematică.

— *Ce-aşteptaţi, băi?* reuşi să îngaime Henry; sângele i se prelingea printre degete; glasul îi suna ruginit şi străin.

Puneţi mâna pe el! *Puneţi* mâna pe muiangiu' ăla mic!

Mike nu aşteptă să vadă dacă îl vor asculta sau nu. Aruncă jos cămaşa şi sări pe gard. Începu să se urce spre vârf, dar simţi nişte mâini aspre apucându-l de picior. Privi în jos şi văzu chipul schimonosit al lui Henry Bowers, mânjit de sânge şi cărbune. Mike smuci piciorul în sus. Pantoful îi rămase în mâna lui Henry. Izbi cu piciorul desculţ în faţa lui Henry şi auzi ceva trosnind. Henry mai scoase un urlet şi căzu înapoi, acum ţinându-se de nasul din care ţâşnea sânge.

O altă mână – a lui Belch Huggins – se agăţă de manşeta blugilor lui Mike, dar acesta reuşi să se elibereze. Azvârli un picior pe deasupra gardului, şi atunci un obiect îl lovi cu forţă orbitoare într-o latură a feţei. Ceva cald îi şiroi pe obraz. Altele îi izbiră şoldul, antebraţul, partea de sus a coapsei. Aruncau în el cu propria lui muniţie.

Rămase o clipă atârnat în mâini şi-şi dădu drumul, rostogolindu-se peste cap de două ori. De aici în jos solul sfărâmicios cobora în pantă, şi poate că asta-i salvă lui Mike Hanlon vederea sau chiar viaţa; Henry, care se apropiase iar de gard, aruncă peste vârful acestuia una dintre cele patru M-80-uri. Explodă cu un TRRROSC! grozav care stârni ecou şi lăsă în iarbă un mare loc gol.

Mike, cu urechile ţiuindu-i, făcu o tumbă peste cap şi reveni împleticit în picioare. Se şterse cu o mână pe obrazul drept şi şi-o văzu plină de sânge. Sângele nu-l îngrijora în mod deosebit; nu sperase să scape din toată afacerea fără nicio zgârietură.

Henry azvârli o bombiţă-cireaşă, dar Mike o văzu venind şi se feri cu uşurinţă.

— Hai pe el! mugi Henry şi începu să se caţere pe gard.

— Păi, Henry, nu ştiu…

Lucrurile merseseră prea *departe* pentru Peter Gordon, care nu întâlnise niciodată vreo situaţie care să devină brusc atât de sălbatică. Nu era vorba ca treaba să se lase cu vărsare de sânge – cel puţin nu din partea propriei tale

echipe, când sorţii înclinau atât de confortabil în favoarea ei.

— Fă *bine* şi ştii! spuse Henry, întorcând capul spre Peter de la jumătatea gardului.

Atârna acolo ca un păianjen umflat, cu formă vag omenească. Ochii săi plini de ură se holbau la Peter; erau tiviţi cu sânge de ambele laturi. Şutul lui Mike îi rupsese nasul, deşi Henry mai avea încă ceva vreme până să-şi dea seama de asta.

— Fă *bine* şi ştii, că altfel vin la *tine*, futu-ţi morţii mă-tii de jeg.

Ceilalţi începură să escaladeze gardul, Peter şi Victor fără prea mare tragere de inimă, Belch şi Moose cu aceeaşi nerăbdare tâmpă de dinainte. Mike nu mai aşteptă să vadă. Se întoarse şi fugi în hăţiş. Henry urlă după el:

— *Te găsesc eu, negroteiule! Te găsesc eu!*

8

Păguboşii ajunseseră în capătul opus al carierei de pietriş, care acum mai era doar puţin mai mult decât o uriaşă ciupitură de vărsat pe faţa pământului, plină de bălării, la trei ani după ce se scosese din ea ultima încărcătură de pietre. Erau strânşi cu toţii în jurul lui Stan, privind admirativ la pachetul lui de artificii, când se auzi prima explozie. Eddie tresări – era încă frământat de peştii pirania pe care credea că-i văzuse (nu prea ştia cum arătau *adevăraţii* peşti pirania, dar era destul de sigur că nu semănau cu nişte caraşi aurii supergabaritici şi dinţoşi).

— Laţ-o mai moale, Eddie-san, spuse Richie, făcându-şi Vocea de Chinez. Nu-ţ decât alţi puştani cale tlag cu altifiţii.

— Asta p-p-pute-a r-r-rahat, Ri-Ri-Richie, remarcă Bill.

Ceilalţi râseră.

— Eu tot încerc, Bill Barosane, replică Richie. Simt că, dacă ajung destul de priceput, într-o zi o să-ţi câştig iubirea.

Făcu prin aer gesturi gingaşe de sărut. Bill îi arătă degetul mijlociu. Ben şi Eddie stăteau unul lângă altul, zâmbind.

— Oh, eu sunt atât de tânăr, iar tu, un om apus, ciripi deodată Stan Uris, într-o imitaţie a lui Paul Anka straniu de reuşită. Astfel, iubirea mea, mi s-a spus…

— Asta ştie să ghiersuiască! chirăi Richie cu Vocea Negrişorului. Măi-să-hie, băietu' ici-şa ştie să *ghiersuiască!*

Iar apoi, cu Vocea Crainicului MovieTone:

— Fii bun de iscăleşte aici, băiete, pe linia asta punctată.

Richie îşi aruncă un braţ pe după umerii lui Stan şi-l gratifică radios cu un zâmbet uriaş:

— O să-ţi lăsăm părul să crească lung, băiete. O să-ţi dăm o chitară. O să…

Bill îl pocni pe Richie de două ori în braţ, rapid şi uşurel. Pe toţi îi fascina apropiata aprindere a artificiilor.

— Desfă-le, Stan, ceru Beverly. Am eu nişte chibrituri.

Se strânseră din nou la un loc, în timp ce Stan deschidea cu grijă pachetul de artificii. Pe eticheta neagră erau scrise litere chinezeşti exotice şi un avertisment serios în limba engleză care îl făcu pe Richie să chicotească iar. „A nu se ţine în mână după ce s-a aprins fitilul", prevenea acel anunţ.

— Bine că mi-au zis, spuse Richie. Eu întotdeauna le ţineam în mână după ce le aprindeam. Credeam că aşa scapi de pieliţele de la unghii.

Lucrând încet, aproape reverenţios, Stan îndepărtă celofanul roşu şi depuse calupul de tuburi din carton, albastre, roşii şi verzi, în podul palmei. Fitilurile le fuseseră împletite într-o codiţă chinezească.

— Eu am să despletesc… începu Stan, şi atunci se auzi o explozie mult mai puternică.

Ecoul ei se rostogoli, încet peste Maidan. Un stol de pescăruşi se înălţară din partea estică a gropii de gunoi, cârâind şi ţipând. De astă dată tresăriră cu toţii. Stan scăpă artificiile şi se văzu nevoit să le adune de pe jos.

— Asta o fi fost dinamită? întrebă Beverly cu nervozitate.

Îl privea pe Bill, care ţinea capul sus, cu ochii dilataţi. Îşi spuse că niciodată nu-l văzuse arătând mai frumos – dar poziţia capului său avea ceva prea încordat. Semăna cu un cerb în alertă, adulmecând focul în văzduh.

— Asta a fost o M-80, cred, spuse liniştit Ben. La ultimul 4 Iulie, în parc, elevii ăia de la liceu aveau vreo câteva. Au băgat una într-un coş de gunoi din oţel. La fel s-a auzit.

— A făcut vreo gaură-n coş, Clăiţă? întrebă Richie.

— Nu, da' l-a îndoit într-o parte. Arăta de parcă intrase înăuntru unu' mic care-i dăduse una. Au fugit după aia.

— Asta mare a fost mai aproape, spuse Eddie, aruncându-i şi el o privire lui Bill.

— Băi, voi vreţi să le tragem pe astea sau nu? întrebă Stan.

Despletise fitilurile a vreo duzină de artificii, iar pe celelalte le pusese ordonat la loc în hârtia ceruită, pentru mai târziu.

— Sigur, răspunse Richie.

— I-i-ia-le de-a-a-aici.

Îl priviră pe Bill întrebători, puţin speriaţi – mai mult de tonul său brutal decât de ce spusese.

— I-i-ia-a-le de *a-a-a-aici,* replică Bill, cu faţa strâmbându-i-se de efortul pe care-l făcea ca să articuleze cuvintele.

De pe buze îi zbură saliva.

— O-o-o ssă se în-în-în-tâmple c-c-ce-ce-va.

Eddie se linse pe buze. Richie îşi împinse cu degetul mare ochelarii în sus, pe panta transpirată a nasului, iar Ben se trase mai aproape de Beverly fără să-şi dea seama.

Stan deschise gura să spună ceva, şi în clipa aceea se auzi încă o explozie, mai mică – o altă bombă-cireaşă.

— Pi-pietre, porunci Bill.

— Ce, Bill? întrebă Stan.

— *Pi-pi-pietre. Mu-mu-mu-niţie.*

Bill începu să culeagă pietre, îndesându-şi-le în buzunare până ce acestea i se umflară. Ceilalţi se holbau la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile… Iar atunci Eddie simţi

sudoarea îmbrobonindu-i fruntea. Dintr-o dată ştiu cum te simţi când ai o criză de malarie. Mai avusese o senzaţie asemănătoare în ziua când el şi Bill îl întâlniseră pe Ben (doar că Eddie, asemenea celorlalţi, începuse deja să-l numească pe Ben în gând Clăiţă), ziua când Henry Bowers îl lovise şi îi dăduse sângele pe nas – dar acum se simţea şi mai rău. Se simţea ca şi cum pe Maidan urma să vină ora Hiroshimei.

Ben începu să adune pietre, apoi Richie îl urmă mişcându-se cu repeziciune, fără să mai vorbească. Ochelarii îi alunecară de tot şi clincăniră pe suprafaţa prunduită a solului. Şi-i strânse absent şi-i băgă în cămaşă.

— De ce-ai făcut asta, Richie? îl întrebă Beverly.

Vocea îi suna subţire, mult prea încordată.

— Habar n-am, copilu', răspunse Richie şi continuă să adune pietre.

— Beverly, poate-ar fi mai bine, ăă, să te duci înapoi spre groapă o vreme, spuse Ben.

Avea mâinile ocupate de pietre.

— Mă cac, replică ea. Mă cac pe *toate*, Ben Hanscom.

Se aplecă şi începu şi ea să strângă pietre.

Stan îi privi îngândurat în timp ce alergau după pietre ca nişte fermieri cuprinşi de delir. Apoi începu să culeagă şi el, cu buzele strânse într-o liniuţă subţire şi înţepată.

Eddie simţi binecunoscuta senzaţie de apăsare, în vreme ce gâtlejul începea să i se strângă cât urechea acului.

Nu acum, fir-ai al dracu', îşi spuse el deodată. *Nu când au nevoie prietenii mei de mine. Cum zicea Bev, mă cac pe toate.*

Începu să adune şi el pietre.

9

Henry Bowers crescuse mult prea mare într-un timp mult prea scurt, ca să fie atât de rapid şi agil în împrejurări obişnuite, dar aceste împrejurări nu erau deloc obişnuite. Îl

cuprinsese o frenezie a durerii şi a furiei, iar acestea îi împrumutau un efemer şi iraţional har fizic. Gândurile conştiente i se risipiseră; îşi simţea mintea aidoma unui foc de ierburi la sfârşitul verii când se lasă înserarea, tot numai roşu-trandafiriu şi gri-fumuriu. Fugea după Mike Hanlon ca un taur după o flamură roşie. Mike urma o potecă rudimentară pe marginea carierei, cărare ce avea să îl ducă în cele din urmă la groapa de gunoi, dar Henry ajunsese prea departe ca să-şi piardă vremea cu asemenea amănunte neînsemnate cum ar fi potecile; se năpustea prin tufişuri şi rugi de mure în linie dreaptă, fără să simtă micile zgârieturi pe care i le făceau spinii, nici plesniturile ramurilor mlădii peste faţă, gât şi braţe. Singurul lucru care conta era capul creţ al negroteiului, mai aproape şi mai aproape. Henry avea una dintre M-80-uri în mâna dreaptă şi un chibrit în stânga. Când îl va fi prins pe negru, avea să scapere chibritul, să aprindă fitilul şi să-i înfunde grenada drept în şliţul nădragilor.

Mike ştia că Henry câştigă teren şi că ceilalţi îl urmează îndeaproape. Încerca să alerge mai repede. Acum era speriat rău, ţinând panica la respect doar printr-un amarnic efort de voinţă. La trecerea peste şine îşi sucise glezna mai serios decât crezuse la început, iar acum fugea şchiopătând. Ropotul şi trosnetele înaintării orbeşti a lui Henry în spatele lui îi trezeau senzaţia oribilă de a fi fost fugărit de un câine turbat sau de un urs furios.

Poteca se lărgi drept în faţa lui, iar Mike mai mult căzu decât coborî în cariera de pietre. Se rostogoli până la fund, sări în picioare şi o traversase pe jumătate, când îşi dădu seama că acolo erau nişte copii, şase la număr. Stăteau răspândiţi în linie dreaptă şi aveau o expresie ciudată pe feţe. Abia mult mai târziu, când va fi avut puţin răgaz să îşi pună gândurile în ordine, avea să realizeze ce anume fusese atât de straniu în expresia aceea: parcă l-ar fi aşteptat.

— Ajutor, reuşi să bâiguie Mike în timp ce şchiopăta spre ei; instinctiv, i se adresă băiatului înalt cu părul roşu. Nişte băieţi… Băieţi mari…

În acel moment Henry dădu buzna în groapa cu pietriş, îi văzu pe cei şase şi frână, derapând. O clipă, pe faţă i se citi nesiguranţă şi aruncă o privire înapoi peste umăr. Îşi văzu trupele, iar când se uită din nou la Păguboşi (acum Mike stătea la un pas în spatele lui Bill Denbrough, gâfâind rapid) rânjetul hidos i se întinse pe faţă.

— Te ştiu, puştiule, spuse el, privindu-l pe Bill; întoarse capul spre Richie. Şi pe tine te ştiu. Unde ţi-s binoaclele, patru-ochi?

Şi, înainte ca Richie să poată răspunde, Henry îl văzu pe Ben:

— Ei, fir-aş al dracu’! Jidanu’ şi grăsanu-s şi ei aicea! Asta-i gagică-ta, grăsane?

Ben tresări puţin, ca şi cum l-ar fi înţepat un păianjen veninos.

Chiar atunci Peter Gordon se opri lângă Henry. Victor sosi şi se postă de cealaltă parte a acestuia; Belch şi Moose Sadler sosiră ultimii. Îi flancară pe Peter şi Victor, iar acum cele două grupuri adverse stăteau faţă în faţă, aliniate ordonat, ca nişte trupe care aşteaptă să fie trecute în revistă.

Gâfâind greoi în timp ce vorbea şi continuând să sune cam ca un bivol uman, Henry spuse:

— Am de gând să vă belesc cururile la toţi, da’ asta o pot amâna pe ziua de azi. Îl vreau pe negroteiu’ ăla. Aşa că voi, căcăţeilor, roiu’!

— Just! făcu ager Belch.

— Mi-a omorât câinele! ţipă Mike cu glasul ascuţit şi spart. Chiar el a zis!

— Vino-aici în clipa asta, spuse Henry, şi poate n-o să te-omor.

Mike tremură, dar nu se clinti.

— M-Maidanul e al nostru. P-p-plecaţi de-aici, bă-bă-băieţi.

Ochii lui Henry se lărgiră. Parcă ar fi fost pălmuit pe neaşteptate.

— Şi cine-o să mă oblige? întrebă el. Tu, băi copită?

— *N-n-noi,* răspunse Bill. Ne-am săturat să vă-nghi-ghi-ghiţim că-catu', B-B-Bowers. Că-că-căraţi-vă.

— Măi bâlbâit *stricat*, replică Henry.

Lăsă capul în piept şi atacă.

Bill avea o mulţime de pietre; toţi aveau, în afară de Mike şi Beverly, care nu ţinea în mână decât una. Bill începu să le arunce în Henry, fără a se grăbi, ci lovind cu putere şi mare precizie. Prima piatră trecu pe-alături; a doua îl nimeri pe Henry în umăr. Dacă a treia ar fi ratat, Henry ajungea la Bill şi l-ar fi trântit la pământ. Dar nu rată; izbi capul plecat al atacantului.

Henry ţipă de surpriză şi durere, ridică privirea… Şi se mai trezi lovit de patru ori: un mic bileţel de amor de la Richie Tozier în piept, unul de la Eddie care-i ricoşă din omoplat, unul de la Stan Uris izbindu-l în bărbie şi unica piatră a lui Beverly, care-l nimeri în burtă.

Se uită la ei nevenindu-i să creadă, şi deodată văzduhul se umplu de proiectile şuierătoare. Henry căzu în fund, cu aceeaşi expresie de uimire şi durere pe chip.

— *Haideţi, băi!* strigă el. *Ajutaţi-mă!*

— A-a-atacaţi-i, ordonă Bill cu glas scăzut şi, fără să aştepte să vadă dacă-l urmau sau nu, se repezi înainte.

Îl însoţiră, trăgând acum cu pietre nu numai în Henry, ci în toţi ceilalţi. Băieţii cei mari scormoneau pe jos după muniţie, dar, înainte de a putea să adune prea multă, erau bombardaţi. Peter Gordon zbieră când o piatră aruncată de Ben îi şterse obrazul, făcându-l să sângereze. Păşi înapoi, se opri, mai aruncă şovăitor o piatră, două… Şi fugi. Îi era de ajuns.

Henry înşfăcă o mână de pietre cu un gest sălbatic de greblare. Majoritatea, din fericire pentru Păguboşi, erau

pietricele. Aruncă una dintre cele mai mari spre Beverly şi îi făcu o tăietură la braţ. Fata ţipă.

Mugind, Ben se repezi la Henry Bowers, care privi în jur la vreme ca să-l vadă venind, dar nu şi pentru a se feri. Henry era pe picior greşit; Ben avea şaptezeci de kilograme bătând în şaptezeci şi cinci; rezultatul a fost lipsa oricărei competiţii. Henry se duse nu de-a berbeleacul, ci în zbor. Ateriză pe spate şi lunecă precum o sanie. Ben o luă la fugă spre el şi nu conştientiza decât vag o durere caldă aprinzându-i-se în ureche când Belch Huggins îl pocni cu o piatră cam de mărimea unei mingi de golf.

Henry se ridică buimac în picioare, când Ben îl ajunse şi-i trase un şut cu toată puterea, piciorul său încălţat în pantof de tenis înfigându-se din plin în şoldul stâng al lui Henry. Acesta se rostogoli greoi pe spate. Ochii săi îl străpungeau de jos în sus pe Ben.

— N-ai voie să dai cu pietre-n fete! strigă Ben; nu-şi amintea să fi fost în viaţa lui mai ofensat. N-ai voie…

Apoi văzu o flacără în mâna lui Henry când acesta scapără chibritul. Atinse cu el fitilul gros al grenadei, pe care-o şi aruncă în faţa lui Ben. Acţionând absolut pe negândite, Ben o devie cu palma, rotindu-şi-o aşa cum ai roti racheta spre un fluturaş de badminton. M-80 reveni în jos. Henry o văzu sosind. Ochii i se măriră şi se rostogoli pe-o parte, urlând. Grenada explodă o fracţiune de secundă mai târziu, înnegrind spinarea cămăşii lui Henry şi smulgând o parte din ea.

O clipă mai târziu Ben fu lovit de Moose Sadler şi doborât în genunchi. Dinţii îi clănţăniră peste limbă; gura i se umplu de sânge. Privi în jur, clipind năucit. Moose venea spre el, dar, înainte de a ajunge în locul unde stătea îngenuncheat Ben, Bill apăru în spatele lui şi începu să-l bombardeze cu pietre. Moose se roti pe călcâie, răcnind:

— M-ai lovit pe la spate, burtăverde! Futu-te-n cur pe mă-ta de bătăuş-murdar!

Se pregăti să atace, dar Richie i se alătură lui Bill şi începu să dea şi el cu pietre în Moose. Richie nu era impresionat de retorica lui Moose pe subiectul a ceea ce ar putea sau nu ar putea să constituie un comportament burtăverzist; îi văzuse pe toţi cinci fugărind un singur copil speriat şi nu credea că asta i-ar pune exact pe acelaşi plan cu Regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. Unul dintre proiectilele lui Richie crăpă pielea de deasupra sprâncenei stângi a lui Moose. Moose urlă.

Eddie şi Stan Uris avansară până lângă Bill şi Richie. Beverly păşi alături de ei, cu braţul sângerând, dar ochii iradiind cu o lucire sălbatică. Pietrele zburau. Belch Huggins zbieră când una dintre ele îi ciupi osul braţului. Începu să ţopăie greoi, frecându-şi cotul. Henry se puse pe picioare, cu spatele cămăşii atârnându-i zdrenţe şi pielea de dedesubt în mod miraculos intactă. Înainte de a se putea întoarce cu faţa, Ben Hanscom îi trânti o piatră în ceafă şi îl aruncă iarăşi în genunchi.

Victor Criss le pricinui cele mai mari pierderi Păguboşilor în ziua aceea, parţial pentru că era un aruncător destul de bun la *fastball*, dar mai ales – în chip paradoxal – fiindcă era cel mai puţin implicat emoţional. Dorea din ce în ce mai mult să nu fi fost acolo. Oamenii se puteau răni serios în bătăile cu pietre; vreun copil se putea alege cu ţeasta spartă, cu toţi dinţii din gură sfărâmaţi, putea chiar să îşi piardă un ochi. Dar, de vreme ce intrase în horă, juca până la sfârşit. Intenţiona să provoace ceva tărăboi.

Acest sânge-rece îi îngădui să mai profite de vreo treizeci de secunde în plus şi să adune o mână de pietre măricele. Aruncă una spre Eddie, când Păguboşii se regrupaseră, lovindu-l în bărbie. Eddie căzu la pământ şi se puse pe plâns, începând deja să sângereze. Bill se întoarse spre el, dar Eddie se şi ridică în picioare, sângele contrastând fioros cu pielea-i palidă şi ochii îngustaţi.

Victor ţinti spre Richie, şi piatra bufni în pieptul băiatului. Richie azvârli şi el, însă Victor fentă uşor şi mai aruncă din

lateral una în Bill Denbrough. Bill smuci din cap înapoi, dar nu suficient de repede; piatra îi despică obrazul într-o crăpătură sângerândă şi adâncă.

Bill se întoarse spre Victor. Privirile li se întâlniră, iar Victor văzu în ochii puştiului bâlbâit ceva care îl sperie al dracului de tare. În mod absurd, cuvintele *Îmi retrag vorba!* îi tremurară îndărătul buzelor… Numai că acesta era un lucru pe care nu îl spuneai niciodată unui copil mic. Doar dacă nu aveai chef ca amicii să te treacă în rând cu javrele.

Acum Bill porni spre Victor, iar Victor porni spre Bill. În acelaşi moment, ca la un semnal telepatic începură să dea cu pietre unul în altul, continuând să reducă distanţa. În jurul lor lupta se domoli, ceilalţi întorcându-se să-i privească; până şi Henry întoarse capul.

Victor se ferea şi sălta, dar Bill nu făcea asemenea eforturi. Pietrele lui Victor îl pocneau în piept, în umăr, în stomac. Una îi şterse urechea. Nepărând zguduit de nimic din toate astea, Bill trimitea piatră după piatră, cu o forţă ucigătoare. A treia izbi genunchiul lui Victor cu un sunet de geam spart, iar Victor scoase un geamăt înăbuşit. Rămăsese în pană de muniţie. Bill mai avea o piatră. Era netedă şi albă, spuzită cu cuarţ, cam de mărimea şi forma unui ou de raţă. Lui Victor Criss i se părea foarte dură. I se părea ucigătoare.

Bill ajunsese la mai puţin de doi metri în faţa lui.

— A-a-a-cum ca-caramba d-de-a-a-aici, spuse el, sau î-îţi cr-rrăp ca-capu’ Nu gl-glumesc.

Privind în ochii lui, Victor văzu că într-adevăr nu glumea. Fără o vorbă, se întoarse şi porni în direcţia în care dispăruse Peter Cordon.

Belch şi Moose Sadler priveau în jur nesiguri. Sângele se prelingea din colţul gurii lui Sadler şi şuviţe de la o rană a scalpului şiroiau pe unul din obrajii lui Belch.

Gura lui Henry se mişca, dar nu ieşea niciun sunet.

Bill se întoarse spre Henry:

— Va-va-valea.

— Şi dacă nu vreau?

Henry încerca s-o facă pe durul, dar acum Bill vedea şi altceva în ochii lui. Îi era frică şi avea să plece. Ar fi trebuit să-l facă pe Bill să se simtă bine – triumfător chiar –, dar nu simţea decât oboseală.

— Da-dacă nu, spuse el, o-o-o s-să să-sărim pe ti-tine. Cred că n-n-noi ş-ş-şase pu-putem să te bă-băgăm în ss-ss-sspital.

— Şapte, spuse Mike Hanlon şi li se alătură; în fiecare mână ţinea câte o piatră de mărimea unei mingi de *softball*. Încearcă-mă numai, Bowers. Tare mi-ar mai plăcea.

— *Să te fut, CIOARĂ!* se sparse glasul lui Henry, care tremura în pragul lacrimilor.

Glasul acela stinse ultima scânteie de luptă din Belch şi Moose; dădură înapoi, cu pietrele rămase căzându-le din mâinile ce se relaxau. Belch privi în jur ca şi cum s-ar fi întrebat pe ce lume se află.

— Plecaţi de la locul nostru de joacă, spuse şi Beverly.

— Ţine-ţi gura, fă, pizdă! aruncă Henry. Fă…

Patru pietre zburară în acelaşi timp, lovindu-l pe Henry în patru locuri diferite. Urlă şi se repezi de-a-ndăratelea peste terenul încâlcit de bălării, cu zdrenţele cămăşii fâlfâindu-i ca stindardul unei armate învinse în bătălia decisivă. Privi de la feţele amarnice, tinere-bătrâneşti, ale celor mici la cele înnebunite ale lui Belch şi Moose. Acolo nu găsi niciun ajutor, nici urmă de ajutor. Moose îşi întoarse stânjenit privirea în altă parte.

Henry se săltă în picioare, sughiţând şi smârcâind pe nasul rupt.

— O să vă omor pe toţi, mai spuse el, şi dintr-o dată o luă la fugă spre potecă.

În câteva clipe dispăru.

— Ha-haide, i se adresă Bill lui Belch. Du-duceţi-vă. Şi s-să nu mai ve-veniţi aici. M-M-Maidanu-i al no-no-nostru.

— O să-ţi pară al dracu’ de rău că i-ai stat în cale lui Henry, puştiule, aruncă Belch. Hai, Moose.

Plecară cu capetele în piept, fără a privi înapoi.

Cei şapte rămaseră într-un semicerc larg, fiecare sângerând pe câte o parte. Apocaliptica bătaie cu pietre durase mai puţin de patru minute, dar Bill simţea că parcă ar fi luptat în tot Războiul Al Doilea Mondial, pe ambele fronturi, fără măcar o singură pauză.

Tăcerea a fost spartă de eforturile spasmodice, ţiuitoare, ale lui Eddie Kaspbrak de-a respira. Ben se îndreptă spre el, simţi cele trei batoane de ciocolată şi patru gogoşi pe care le înghiţise în drum spre Maidan începând să se agite şi să-i clocotească în stomac şi fugi pe lângă Eddie până în tufe, unde vomă în intimitate şi liniştit. Pe cât de liniştit poţi fi când te dedai unei asemenea activităţi.

Richie şi Bev se apropiară de Eddie. Beverly cuprinse cu un braţ talia subţire a băiatului în timp ce Richie îi scotea inhalatorul din buzunar.

— Muşcă de ăsta, Eddie, îl îndemnă el, iar Eddie trase adânc aer în piept, sufocat, disperat, pe când Richie apăsa trăgaciul.

— Mersi, izbuti Eddie să articuleze într-un târziu.

Ben reapăru din boscheţi, roşu la faţă, ştergându-se cu o mână la gură. Beverly se apropie şi-i luă ambele mâini într-ale ei.

— Mulţumesc că mi-ai luat apărarea, spuse ea.

Ben dădu din cap, privindu-şi tenişii murdari.

— Oricând, copilu’.

Unul câte unul se întoarseră să-l privească pe Mike, pe Mike cel cu pielea închisă la culoare. Îl priveau cu grijă, cu prudenţă, cu îngândurare. Mike mai simţise asemenea curiozităţi şi înainte – nu cunoscuse niciun moment în viaţa lui în care să nu le fi simţit – şi îi privi la rândul său cu destulă candoare.

Bill se uită de la Mike la Richie. Richie îi întâlni privirea. Iar Bill aproape că auzi micul pocnet – o ultimă piesă potrivindu-se la locul ei într-o maşinărie al cărei scop le era încă necunoscut. Simţi ace de gheaţă presărându-i-se pe

spinare. *Acum suntem toţi împreună*, îşi spuse el, iar ideea era atât de puternică, atât de justă, încât o clipă crezu că poate o rostise cu voce tare. Dar fireşte că nu fusese nevoie să o spună tare; o putea recunoaşte în ochii lui Richie, ai lui Ben, ai lui Eddie, ai lui Beverly, ai lui Stan.

Acum suntem toţi împreună, repetă el în sinea sa. *O, Doamne, ajută-ne. Acum chiar începe. Te rog, Doamne, ajută-ne.*

— Cum te cheamă, băiatule? întrebă Beverly.

— Mike Hanlon.

— Vrei să tragem nişte artificii? întrebă Stan, iar surâsul larg al lui Mike era un răspuns mai mult decât satisfăcător.

Capitolul 14
Albumul

1

Se dovedeşte că Bill nu e singurul; toţi aduc de băut.

Bill are bourbon*, Beverly are votcă şi o cutie de carton cu suc de portocale, Richie şase cutii cu bere, Ben Hanscom o sticlă de Wild Turkey. Mike are şi el bere în micul frigider din salonul personalului bibliotecii.*

Eddie Kaspbrak intră ultimul, cu o pungă maro.

— Ce ai acolo, Eddie? întreabă Richie. Sirop de tuse sau frecţie cu camfor?

Zâmbind nervos, Eddie scoate mai întâi o sticlă de gin şi apoi una cu suc de prune.

În tăcerea ca lovită de trăsnet ce urmează, Richie spune calm:

— Să trimită cineva după ăia în halate albe. În sfârşit Eddie Kaspbrak a sărit peste cal.

— Ginul-cu-suc-de-prune se întâmplă să fie foarte sănătos, replică defensiv Eddie.

Iar în clipa următoare toţi râd dezlănţuiţi, sunetul veseliei lor reverberând la nesfârşit în biblioteca tăcută, rostogolindu-se înainte şi înapoi prin coridorul vitrat dintre secţia pentru adulţi şi Biblioteca pentru Copii.

— Ţine-o tot aşa, Eddie, spune Ben, ştergându-şi ochii de lacrimi. Pariez că trotilul tău mută şi munţii din loc.

Zâmbind, Eddie umple pe trei sferturi un pahar de hârtie cu suc de prune şi adaugă, sobru, două căpăcele de gin.

— Of Eddie, ce te mai iubesc, spune Beverly, iar Eddie ridică privirea, uimit, dar şi zâmbind; femeia priveşte în jurul mesei. Pe toţi vă iubesc.

Bill spune:

— Şi-şi noi te iubim, B-Bev.

— Da, adaugă Ben. Te iubim.

Ochii i se dilată puţin şi râde.

— Cred că încă ne mai iubim unii pe alţii… Ştiţi ce lucru rar e ăsta?

Urmează un moment de tăcere, iar Mike nu e deloc surprins să vadă că Richie şi-a pus ochelarii.

— Au început să mă ardă lentilele de contact şi a trebuit să mi le scot, răspunde Richie scurt la întrebarea lui Mike. N-ar fi timpul să ne apucăm de treabă?

Şi cu toţii se întorc spre Bill, aşa cum făcuseră în cariera de pietriş, iar Mike îşi spune: Se uită la Bill când au nevoie de un conducător şi la Eddie când au nevoie de un navigator. *Să ne apucăm de treabă*, asta sună ca dracu'. Să le spun că trupurile copiilor găsite arunci şi acum nu erau maltratate sexual, nu tocmai mutilate, ci parţial devorate? Să le spun că am făcut rost de şapte căşti de miner, dintr-alea cu lămpaş electric puternic instalat în faţă, una dintre ele pentru un tip pe nume Stan Uris care n-a putut juca scena, cum obişnuiam să spunem? Sau poate e destul doar să le spun să se ducă acasă şi să tragă un somn bun, pentru că mâine, poate mâine seară, se va sfârşi de-a binelea – fie cu Monstrul, fie cu noi?

Niciunul dintre aceste lucruri nu trebuie spus, iar motivul pentru care nu trebuie spus a și fost declarat: încă se mai iubesc unul pe altul. S-au schimbat multe în ultimii douăzeci şi şapte de ani, dar asta, ca prin miracol, nu s-a schimbat. Aceasta este, *îşi spune Mike,* singura noastră speranţă reală.

Singurul lucru ce le-a mai rămas de făcut este să suprapună trecutul cu prezentul astfel ca fâşia de experienţă să formeze un fel de cerc al menirii lor. Da, *îşi spune Mike,* asta e. În seara asta avem sarcina să închidem cercul, să reparăm roata, mâine vom putea vedea dacă încă se mai învârte… Aşa cum s-a învârtit atunci când i-am alungat pe ăia mari din groapa cu pietriş şi de pe Maidan.

— Ţi-ai amintit restul? îl întreabă Mike pe Richie.

Richie ia o înghiţitură de bere şi clatină din cap.

— Mi-amintesc cum ne-ai povestit despre pasăre... Şi despre afumătoare.

Un rânjet se întinde pe faţa lui Richie.

— Mi-am amintit de plimbarea aia acolo, seara, cu Bevvie şi Ben. Fute-m-aş, ce mai film de groază a fost...

— Bip-bip, Richie, spune Beverly, zâmbind.

— Păi, ştii, replică el, continuând să zâmbească la rândul său şi îmbrâncindu-şi ochelarii-n sus pe nas cu un gest care aminteşte de vechiul Richie; îi face cu ochiul lui Mike. Tu şi cu mine, just, Mikey?

Mike nechează de râs şi dă din cap.

— Miss Scawlett! Miss Scawlett! *guiţă Richie cu Vocea Negrişorului.* S-a făcu' cam cald în afumătoa'e, Miss Scawlett!

Râzând, Bill intervine:

— Alt triumf ingineresc şi arhitectural al lui Ben Hanscom.

Beverly încuviinţează:

— Ne săpam clubul, când ai adus albumul de fotografii al tatălui tău pe Maidan, Mike.

— Oh, Hristoase! exclamă Bill, îndreptându-se dintr-o dată de spate ca fulgerat. Iar fotografiile...

Richie dă din cap, amar:

— Aceeaşi figură ca-n camera lui Georgie. Doar că de data asta am văzut-o cu toţii.

Ben spune:

— Mi-am amintit ce s-a întâmplat cu dolarul de argint lipsă.

Se întorc toţi spre el.

— Pe ceilalţi trei i i-am dat unui prieten al meu înainte de a veni aici, continuă Ben liniştit. Pentru copiii lui. Ţineam minte că mai era şi un al patrulea, dar nu reuşeam să-mi amintesc ce se întâmplase cu el. Acum ştiu.

Îl priveşte pe Bill.

— Am făcut din el un plumb de argint, nu-i aşa? Tu, eu şi Richie. La început voiam să facem un glonţ de argint...

— Eram absolut sigur că-l poţi face, e de acord Richie. Dar până la urmă…

— Ne-a ră-răpus f-frica, dă Bill încet din cap.

Amintirea a căzut de la sine la locul ei, şi aude acelaşi mărunt, dar distinct clic! *când se întâmplă asta.* Ne apropiem, *îşi spune el.*

— Ne-am dus înapoi pe Neibolt Street, spune Richie. Toţi.

— Mi-ai salvat viaţa, Bill Barosane, intervine deodată Ben, iar Bill scutură din cap. Mi-ai salvat-o totuşi, insistă Ben.

Iar de astă dată Bill nu mai neagă. Bănuieşte că poate tocmai asta a făcut, deşi încă nu-şi mai aminteşte cum… Şi dacă el a fost? Se gândeşte că poate Beverly… Dar asta nu-i vine-n minte. Nu încă, în orice caz.

— Scuzaţi-mă o secundă, zice Mike. Am bere în frigiderul din spate.

— Am şi eu bere, precizează Richie.

— Hanlon nu bé bere dă om alb, replică Mike. Mai ales nu pe-a ta, Gură-spartă.

— Bip-bip, Mikey, face solemn Richie, iar Mike iese să aducă berea, dus de valul cald al râsului celorlalţi.

Aprinde lumina din oficiu, o odăiţă slinoasă cu scaune jigărite, cu un Silex având mare nevoie de lustru şi un tablou de afişaj acoperit de avize vechi, informaţii salariate, orare şi câteva caricaturi din New Yorker *acum îngălbenite şi cu colţurile îndoire. Deschide frigiderul şi simte şocul cufundându-se în el până-n măduva oaselor, alb ca gheaţa, precum gerul de februarie, când ţi se pare că aprilie n-o să mai vină niciodată. Baloane albastre şi portocalii se revarsă afară şuvoi, zeci şi zeci, un buchet de baloane festive ca pentru Ajunul Anului Nou, şi în toiul spaimei îşi spune incoerent:* Nu mai lipseşte decât orchestra lui Guy Lombardo. *Plutesc pe lângă faţa sa şi se înalţă spre tavanul oficiului. Încearcă să urle, incapabil să scoată vreun sunet, când vede ce se află în spatele baloanelor, ce a vârât Monstrul în frigider lângă berea lui, ca pentru un supeu*

nocturn după ce nevrednicii săi prieteni şi-au spus cu toţii nevrednicele istorii şi s-au dus înapoi la paturile lor închiriate în oraşul ăsta de acasă unde nu mai sunt acasă.

Mike face un pas înapoi, îşi acoperă ochii cu palmele, refuzând să vadă. Se împiedică de un scaun, cât pe ce să cadă, şi îşi dă la o parte mâinile. E tot acolo; capul retezat al lui Stan Uris lângă cutiile cu bere Bud Light, nu un cap de bărbat, ci al unui băiat de unsprezece ani. Gura e căscată într-un urlet mut, dar Mike nu poate vedea nici dinţi, nici limbă, căci gura a fost umplută complet cu pene. Penele sunt brun-deschise şi inimaginabil de uriaşe. Ştie destul de bine de la ce pasăre provin aceste pene. O, da. O, da, zău aşa. A văzut pasărea în mai 1958 şi au văzut-o cu toţii la începutul lui august 1958, iar apoi, după ani de zile, vizitându-şi tatăl aflat pe moarte, a descoperit că şi Will Hanlon o văzuse o dată, după ce scăpase din focul de la The Black Spot. *Sângele din gâtul sfârtecat al lui Stan s-a scurs şi a format o băltoacă închegată pe raftul de jos al frigiderului. Scânteiază roşu-rubiniu-închis în lumina neiertătoare a becului din frigider.*

— Îh… Îh… Îh… reuşeşte Mike să îngaime, dar nu poate scoate niciun alt sunet.

În clipa aceea capul deschide ochii, iar aceştia sunt ochii argintii-strălucitori ai Clovnului Pennywise. Ochii se rostogolesc în direcţia lui, iar buzele încep să mişune în jurul mormanului depene, încearcă să vorbească, încearcă poate să rostească o profeţie, ca oracolul dintr-o tragedie antică.

Tocmai mă gândeam să vin şi eu la tine, Mike, fiindcă nu puteţi câştiga fără mine. Nu puteţi învinge fără mine şi o ştiţi foarte bine, nu? S-ar fi putut să aveţi o şansă dacă mă arătam cu totul, da’ pur şi simplu n-am putut să-ndur tensiunea asupra creierului meu prea american, dacă pricepi ce vreau să zic, căcănarule. Tot ce puteţi face voi şase de capul vostru e să luaţi de la început nişte vremuri trecute şi să vă faceţi singuri de petrecanie. Aşa că m-am gândit să scot şi eu un cap pe interval. Să vă scot un cap, te-

ai prins, Mikey? Te-ai prins, bătrâne? Te-ai prins, futu-te-n cur de negrotei stricat?

Nu eşti real! *strigă Mike, dar nu răzbate niciun sunet; e ca un televizor cu sonorul închis.*

În chip incredibil, grotesc, capul îi face cu ochiul.

Ba sunt real, nu vorbi tâmpenii. Real ca stropii de ploaie. Şi ştii foarte bine ce vorbesc, Mikey. Ceea ce plănuiţi voi şase să încercaţi e ca o decolare într-un supersonic fără tren de aterizare. N-are niciun sens să vă duceţi în sus dacă nu mai puteţi reveni jos, nu-i aşa? Nici s-o luaţi în jos dacă nu vă puteţi întoarce sus n-are rost. N-o să vă treacă niciodată prin minte glumele şi şaradele potrivite. Niciodată nu mă veţi face să râd, Mikey. Toţi aţi uitat cum e să aveţi noroc chior. Bip-bip, Mikey, ce zici? Mai ţii minte pasărea? Nimic altceva decât o vrabie, da' ia zi' nu c-a fost prima-ntâi? Mare cât hambaru', mare ca un monstru d-ăia din filmele japoneze proaste, de care-ţi era frică pe vremea când erai copil mic. Zilele când ştiai cum s-alungi pasărea de la uşa ta s-au dus pentru totdeauna. Crede-mă, Mikey. Dacă ştii cum să foloseşti capul tău, ai să pleci de-aici, din Derry, chiar acum. Dacă nu ştii cum să ţi-l foloseşti, are să sfârşească exact ca ăsta de-aici. Semnul indicator de azi pe marele drum al vieţii spune că e mult mai bine să ţi-l foloseşti înainte de-a ţi-l pierde, dragul meu.

Capul se rostogoleşte pe propria-i faţă (penele din gură trosnesc oribil) şi cade din frigider. Se pocneşte de podea şi o ia de-a dura spre el ca o hidoasă bilă de popice, părul năclăit de sânge făcând schimb de locuri cu chipul rânjit; se rostogoleşte către Mike lăsând în urmă o dâră cleioasă şi frânturi de pene fărâmiţate, cu gura muncindu-se în jurul căluşului de pene.

Bip-bip, Mikey! *rage, în timp ce Mike se dă înapoi din calea lui, înnebunit, cu mâinile ridicate într-un gest de apărare*. Bip-bip, bip-bip, bip-futu-te-n-bip!

Apoi se aude un pocnet brusc şi sonor – zgomotul unui dop de plastic smuls din gâtul unei sticle de şampanie

*ieftină. Capul dispare (*Real*, îşi spune Mike îngreţoşat;* oricum pocnetul ăla n-avea nimic supranatural; era sunetul aerului năvălind înapoi într-un loc golit brusc… Real, o, Doamne, real). *O pânză subţire de picături de sânge plutesc în sus şi apoi răpăie mărunt pe pardoseală. Nu e nevoie totuşi să cureţe oficiul; Carole nu va vedea nimic mâine când o să intre, nici chiar de ar trebui să-şi croiască drum printre baloane ca să ajungă la reşou şi să-şi facă prima ceaşcă de cafea. Ce comic. Chicoteşte ascuţit.*

Ridică ochii şi – da, baloanele sunt tot acolo. Pe cele albastre scrie: „NEGROTEII DIN DERRY MUŞCĂ PĂSĂRICĂ“ Cele portocalii anunţă: „PĂGUBOŞII SUNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÂRŞIT E CAP DE PLUTON”

N-are niciun sens să te duci în sus dacă nu mai poţi reveni jos, l-a asigurat capul vorbitor, nici s-o iei în jos dacă nu te poţi întoarce sus. Asta de la urmă îl face să se gândească iar la căştile de mineri. Şi o fi fost adevărat? Dintr-o dată se gândeşte la prima zi când a coborât pe Maidan după bătaia cu pietre. 6 iulie – atunci fusese, la două zile după ce defilase în parada de la 4 Iulie… La două zile după ce-l văzuse pe Pennywise Clovnul în persoană pentru prima oară. După acea zi pe Maidan, după ce le ascultase poveştile, iar apoi, ezitant, le-o spusese şi el pe-a lui, plecase acasă şi îşi întrebase tatăl dacă se poate uita la albumul lui de fotografii.

De ce, exact, coborâse pe Maidan în acea zi de 6 iulie? Ştiuse că-i va găsi acolo? Se părea că da – şi nu numai că vor fi acolo, dar şi unde vor fi. Vorbiseră despre un fel de club, îşi aminteşte Mike, dar i se păruse că vorbeau de asta pentru că mai era şi altceva, despre care nu ştiau cum să vorbească.

Mike ridică privirea spre baloane, acum fără să le vadă cu-adevărat, încercând să îşi amintească exact cum fusese ziua aceea, ziua aceea cumplit de fierbinte. Deodată i se pare foarte important să-şi aducă aminte cu precizie ce

anume s-a întâmplat, care au fost cele mai mici detalii, în ce stare de spirit se afla el.

Căci acela a fost momentul când a început să se întâmple totul, înainte ca ceilalţi să vorbească despre uciderea Monstrului, dar nu existase nicio mişcare de avans, niciun plan. Cu venirea lui Mike, cercul se închisese, roata începuse să se învârtească. Abia mai târziu în cursul aceleiaşi zile, Bill, Richie şi Ben se duseseră la bibliotecă şi începuseră să facă studii serioase asupra unei idei care-i venise lui Bill în urmă cu o zi, cu o săptămână sau o lună. Totul începuse să...

— Mike? strigă Richie din Sala de Referinţă unde sunt ceilalţi. Murişi acolo?

Aproape*, răspunde în sinea sa Mike, uitându-se la baloane, la sânge, la penele din frigider. Strigă şi el:*

— Cred c-ar fi bine să veniţi şi voi aici.

Aude scaunele zgâriind pe jos, murmurul vocilor; îl aude pe Richie zicând:

— O, Iisuse, acum ce mai e?

Şi o altă ureche, aceasta în memoria lui, îl aude pe Richie spunând altceva, şi deodată îşi aminteşte care era lucrul pe care îl căuta; mai mult chiar, înţelege de ce i se păruse atât de puţin sesizabil. Reacţia celorlalţi când el păşise în cea mai întunecată, mai adâncă, mai densă parte a Maidanului fusese... zero. Nici urmă de surpriză, nicio întrebare despre cum îi găsise, nicio scofală. Ben mânca o ciocolată, îşi aminteşte Mike, Beverly şi Richie fumau, Bill zăcea pe spate cu mâinile sub cap, privind cerul, Eddie şi Stan se uitau cu un aer de îndoială la nişte sfori ce fuseseră întinse cu ţăruşi bătuţi în pământ, formând un pătrat cu latura de vreun metru şi jumătate.

Nici urmă de surpriză, nicio întrebare, nicio tevatură. Pur şi simplu se ivise şi fusese acceptat. Era ca şi cum, fără s-o ştie măcar, îl aşteptaseră. Iar în acea a treia ureche, urechea memoriei, aude Vocea de Negrişor a lui Richie înălţându-se la fel ca mai devreme în această seară:

— Măi-să-fie, Miss Clawdie, ia'ă vine.

2

copilu’ ăla neg’u! Să moa’ă mama, io nu-ş ce să-mplântă cu Maidanu’ ista! Ui’ la capu’ ăla sâ’mos, Bill Ba’osane!

Bill nici măcar nu privi în jur; continuă doar să se uite visător la norii dolofani de vară ce mărşăluiau pe cer. Acorda unei întrebări importante maxima sa concentrare. Richie însă nu era ofensat de lipsa lui de atenţie, îi dădu înainte:

— Numa’ ce mă uit la capu’ ăla sâ’mos şi mă şi face să crez că-m’ mai t’ebe o acadeală cu mentă! Mă socot că s-o mânc pa ve’andă, unde-i olecuţă mai ’ăco’el…

— Bip-bip, Richie, spuse Ben cu gura plină de ciocolată, iar Beverly râse.

— Salut, aruncă nesigur Mike.

Inima îi bătea puţin cam prea tare, dar era hotărât să meargă înainte. Datora mulţumiri, iar tatăl său îi spusese că trebuie să plăteşti întotdeauna ceea ce datorezi – şi cât poţi de repede, înainte de a creşte dobânda.

Stan privi în jur.

— Salut, răspunse el, după care reveni cu privirea la careul de sfori întinse în mijlocul luminişului. Ben, eşti sigur c-o să ţină treaba?

— O să ţină, spuse Ben. Salut, Mike.

— Vrei o ţigară? întrebă Beverly. Mi-au mai rămas două.

— Nu, mulţumesc.

Mike trase adânc aer în piept şi spuse:

— Voiam să vă mulţumesc din nou la toţi pentru că m-aţi ajutat în ziua aia. Tipii ăia aveau de gând să mă hulească nasol. Îmi pare foarte rău că v-au bubuit şi pe unii dintre voi.

Bill flutură din mână, alungând subiectul:

— N-n-nu-ţi face pr-prr-prrobleme. S-s-a l-luat de no-noi tot a-a-anu’.

Se ridică în şezut şi-l privi pe Mike cu brusc şi intens interes:

— Po-pot să te-ntr-tr-treb ce-ceva?

— Cred că da, răspunse Mike, aşezându-se uşurel alături.

Mai auzise el asemenea prefeţe. Amicul Denbrough avea să-l întrebe cum e să fii negru.

Dar, în loc de asta, Bill îl întrebă:

— Când L-L-Larsen a marcat în Ca-Campionatul Mondial acu' doi ani, c-ce crezi, a fost doar no-noroc?

Richie trase cu sete din ţigară şi începu să tuşească. Beverly îl plesni binevoitoare peste spate.

— Nu eşti decât un începător, Richie, ai să-nveţi.

— Cred c-o să se surpe, Ben, spuse îngrijorat Eddie, privind pătratul îngrădit. Nu ştiu cât m-ar încânta ideea să fiu îngropat de viu.

— N-ai să fii îngropat de viu, replică Ben. Şi, dac-o să fii, suge-ţi doar afurisitul ăla de inhalator până te trage careva afară.

Replica aceasta i se păru lui Stanley Uris extraordinar de amuzantă. Se rezemă în cot, cu capul întors spre cer, şi râse până ce Eddie îi dădu una în bărbie şi-i spuse să tacă.

— Noroc, spuse în sfârşit Mike. Cred că atunci a fost mai mult noroc decât dibăcie.

— Ş-ş-şi e-e-eu, fu Bill de aceeaşi părere.

Mike aşteptă să vadă dacă mai urmează ceva, dar Bill părea satisfăcut. Se culcă la loc. Îşi împreună iarăşi mâinile sub cap şi reveni la studierea norilor ce pluteau deasupra.

— Ce v-aţi pus în cap, băieţi? întrebă Mike, privind careul de sfori întinse la o palmă deasupra solului.

— A, o idee măreaţă a lui Clăiţă pe săptămâna asta, spuse Richie. Data trecută a inundat Maidanul şi a fost şi aia mişţocuţă, da' asta-i chiar una de cine ştie câştigă! E Luna Să Ne Construim Singuri Un Club. Luna viitoare…

— N-n-ai ne-ne-nevoie să râ-râzi de B-B-B-Ben, îl întrerupse Bill, cu ochii tot la cer. O să iasă bi-bi-bine.

— Pentru Dumnezeu, Bill, glumeam doar.

— Câ-câteodată g-g-glumeşti prea mult, Ri-Richie.

Richie acceptă tăcut mustrarea.

— Tot nu m-am prins, zise Mike.

— Păi e destul de simplu, spuse Ben. Voiau o căsuţă în copac, şi o putem face, da' oamenii au prostul obicei să-şi rupă oasele când cad din căsuţele construite în copaci…

— Bufonule… Bufonule… împrumută-mi trombonul tău, spuse Stan şi râse iar, pe când ceilalţi îl priveau nedumeriţi.

Stan nu prea avea simţul umorului, iar stropul pe care totuşi îl avea era cam sec.

— Vă peerdeţi miinţile, senhorr, făcu Richie. Din cauza la căldură şi la *cucarachas*, creed eeu.

— Oricum, continuă Ben, ce facem noi e să săpăm cam un metru jumate în pătratul pe care l-am însemnat aici. Nu putem coborî mult mai adânc de atât fără să dăm de apă, cred. Pe aici e destul de aproape de suprafaţă. Pe urmă vom propti marginile, ca să fim siguri că nu se surpă.

La asta îl privi semnificativ pe Eddie, dar Eddie tot neliniştit era.

— Şi după aia? întrebă Mike cu interes.

— O să astupăm pe deasupra.

— Hmm?

— Punem scânduri peste gura gropii. Putem să facem un chepeng sau ceva ca să intrăm şi să ieşim, chiar şi ferestre dacă vrem…

— O s-avem nevoie de nişte ţâ-ţâ-ţâţâni, spuse Bill, fără să-şi ia ochii de la nori.

— Astea le putem lua de la Fierăria Reynolds, răspunse Ben.

— O-oţi a-a-avea voi a-a-alocaţiile voastre.

— Eu am cinci dolari, spuse Beverly. I-am economisit de la îngrijirea copiilor.

Richie începu imediat să se târască spre ea pe palme şi genunchi:

— Te iubesc, Bevvie, îi aruncă el o privire de câine bătut. Vrei să mă iei de bărbat? O să trăim într-o cabană înconjurată de brazi…

— Într-o *ce?* întrebă Beverly, în timp ce Ben îi privea cu un amestec straniu de neliniște, amuzament şi concentrare.

— O cabradă înconjurată de bane, replică Richie. Cinci dolari e prea destul, dulceţico, tu cu mine dacă vrei şi cu bebeluşul facem trei…

Beverly râse, se îmbujora şi se îndepărtă de el.

— Vom îm-împărţi chel-cheltuielile, reluă Bill. De-asta avem club.

— Aşa că, după ce acoperim groapa cu scânduri, urmă Ben, le ungem cu clei de-ăla marfă – Tangle-Track i se spune – şi punem la loc brazdele. Poate să le şi presărăm cu ace de brad. Am putea să stăm acolo, şi lumea – lume ca Henry Bowers – să treacă drept pe deasupra noastră şi nici măcar să nu ştie că suntem aici.

— *Tu* te-ai gândit la asta? exclamă Mike. Phii, e grozav!

Ben zâmbi. Era rândul lui să roşească.

Bill se ridică brusc în capul oaselor şi-l privi pe Mike:

— V-v-vrei să ne-a-a-ajuţi?

— Păi… Sigur. Ar fi nostim.

Ceilalţi schimbară o privire scurtă, plină de înţeles – Mike o simţi; o şi văzu. *Aici suntem şapte cu toţii,* îşi spuse el şi, absolut fără niciun motiv, îl străbătu un fior.

— Când băgaţi hârleţu-n pământ?

— D-destul de cu-curând, răspunse Bill.

Iar Mike ştiu – *ştiu* – că Bill nu vorbea numai despre clubul subteran al lui Ben. O ştiu şi Ben. La fel şi Richie, Beverly şi Eddie. Stan Uris nu mai zâmbea.

— O-o-o să-să-ncepem pr-rr-oiectu’ ăsta destul de cu-cu-curând.

Atunci se lăsă tăcerea, şi deodată Mike deveni conştient de două lucruri: voiau să spună ceva, să-i zică lui ceva… Iar el nu era întru totul convins că voia să audă. Ben culesese un băţ şi se juca fără ţintă cu el prin noroi, cu părul ascunzându-i faţa. Richie îşi rodea unghiile deja mâncate. Numai Bill se uita drept la Mike.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă stingherit Mike.

Vorbind foarte rar, Bill răspunse:

— No-no-noi suntem un clu-club. Po-poţi să intri şi tu-n club dacă v-v-vrei, dar t-t-trebuie să pă-păstrezi se-se-secretele.

— Adică, clubul ăsta din pământ? întrebă Mike, acum mai stânjenit ca oricând. Păi, sigur…

— Mai avem încă un secret, copilu', spuse Richie, tot fără să-l privească pe Mike. Iar Bill Barosanul spune că avem de făcut în vara asta ceva mai important decât să săpăm cluburi subterane.

— Şi el are dreptate, adăugă Ben.

Răsună un icnet brusc, şuierător. Mike tresări. Nu era decât Eddie, căruia îi scăpase aerul din piept. Eddie se uită la Mike a scuză, ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Bine, spuse Mike în cele din urmă, nu mă mai ţineţi în tensiune. Spuneţi-mi.

Bill îi privea pe ceilalţi.

— E ci-cineva îm-îm-împotrivă ca să-să-l primim în clu-club?

Nimeni nu spuse nimic, nimeni nu ridică mâna.

— Ci-cine vrea să-i sp-spună?

Urmă o nouă tăcere lungă, iar de data asta Bill n-o mai întrerupse. În sfârşit, Beverly oftă şi ridică ochii spre Mike.

— Copiii care-au fost ucişi, spuse ea. Ştim cine o face, şi nu e om.

3

Îi povestiră, unul câte unul: clovnul de pe gheaţă, leprosul de sub prispă, sângele şi vocile din ţevi, băieţii morţi din Turnul de Apă. Richie povesti ce se întâmplase când el şi Bill se duseseră din nou în Neibolt Street, iar Bill vorbi ultimul, relatând despre fotografia de şcoală care se mişcase şi imaginea în care-şi băgase mâna. Încheie explicând că îl omorâse pe fratele său Georgie, iar Clubul

Păguboşilor se dedicase uciderii Monstrului… indiferent ce era cu adevărat acest Monstru.

Mai târziu, întorcându-se seara acasă, Mike se gândi că normal ar fi fost să îi asculte cu o neîncredere crescând treptat spre groază, în cele din urmă luând-o la fugă cât îl ţineau picioarele, fără să se mai uite în urmă, convins fie că era luat la mişto de o gaşcă de copii albi cărora nu le plăceau negrii, fie că nimerise în prezenţa a şase ţicniţi veritabili care, în vreun fel, luaseră ţicneala unul de la altul, la fel cum toţi elevii dintr-o clasă se pot molipsi de o răceală deosebit de virulentă.

Dar nu fugi, deoarece, în ciuda ororii, îl încerca o stranie senzaţie de alinare. Alinare şi încă ceva, ceva primordial: un simţământ de întoarcere acasă. *Aici suntem şapte cu toţii*, cugetă el iar, pe când Bill termina de vorbit.

Deschise gura, fără a şti sigur ce urma să spună:

— L-am văzut pe clovn.

— Ce? întrebară Richie şi Stan într-un glas, iar Beverly întoarse capul atât de repede, încât coada-de-cal îi fâlfâi de pe umărul stâng pe cel drept.

— L-am văzut la 4 Iulie, spuse încet Mike, adresându-i-se mai mult lui Bill.

Ochii lui Bill, pătrunzători şi complet concentraţi, erau aţintiţi într-ai lui, cerându-i să continue.

— Da, la 4 Iulie…

Lăsă fraza neterminată un moment, spunându-şi: *Dar îl ştiam. Îl ştiam pentru că nu era prima oară când îl vedeam. Şi nu era nici prima oară când vedeam ceva… Ceva în neregulă.*

Atunci se gândi la pasăre, prima oară că îşi îngăduia cu adevărat să se gândească la ea – cu excepţia coşmarurilor – începând din mai. Crezuse că-şi pierde minţile. Era o uşurare să descopere că nu şi le pierduse… Dar tot o uşurare înspăimântătoare era. Îşi umezi buzele.

— Dă-i-nainte, îl îndemnă nerăbdătoare Bev. Mai repede.

— Păi, treaba e că eram la defilare. Şi…

— Te-am văzut, îl întrerupse Eddie. Cântai la saxofon.

— Ei, de fapt e trombon, îl corectă Mike. Cânt în Orchestra Şcolii Bisericii Neibolt. Oricum, l-am văzut pe clovn. Le dădea baloane copiilor la colţul celor trei străzi din centru. Era exact aşa cum au spus Ben şi Bill. Costum argintiu, nasturi portocalii, machiaj alb pe faţă, zâmbet mare roşu. Nu ştiu dacă era ruj sau machiaj, dar semăna.

Ceilalţi dădeau din capete, surescitaţi acum, dar numai Bill continuă să-l privească atent pe Mike.

— Smocuri po-po-portocalii de pă-pă-păr? întrebă el, schiţându-le inconştient cu degetele deasupra propriului său cap.

Mike confirmă.

— Când l-am văzut aşa… M-am speriat. Şi, în timp ce mă uitam la el, s-a întors şi mi-a făcut cu mâna, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, sau simţămintele sau cum s-or numi. Şi asta… Cum să spun, m-a speriat şi mai rău. Atunci n-am ştiut de ce, dar m-a speriat atât de tare, încât câteva clipe nici n-am mai putut să cânt la trombon. Tot scuipatul din gură mi s-a uscat şi-am simţit…

Îi aruncă lui Beverly o privire scurtă. Acum îşi amintea totul atât de clar, cum soarele i se păruse dintr-o dată insuportabil de orbitor în alama cornului de suflat şi cromul maşinilor, muzica prea tare, cerul prea albastru. Clovnul ridicase o mână în mănuşă albă (cealaltă strângea sforile baloanelor) şi o unduise încet, cu rânjetu-i prea roşu şi prea larg, zbieret cu josu-n sus. Îşi amintea cum testiculele începuseră să-i zvâcnească, cum toate măruntaiele-i deveniseră deodată moi şi fierbinţi, ca şi cum s-ar fi putut să scape întâmplător o porţie de rahat în pantaloni. Dar nu putea spune nimic din toate astea în faţa lui Beverly. Nu se spun chestii de astea în faţa fetelor, chiar dacă-s genul ăla de fete în faţa cărora poţi spune vorbe de genul „curvă” sau „căcănar”

— …Am simţit că mi-e frică, încheie el, simţind că era o explicaţie prea slabă, dar neştiind cum să exprime restul.

Ei însă dădeau din cap părând a înţelege, şi simţi cum îl inundă o uşurare de nedescris. Într-un fel, clovnul acela care se uita la el, afişându-şi zâmbetul roşu, cu mâna înmănuşată în alb pendulând lent înainte şi înapoi… Asta fusese mai rău decât să-i aibă pe Henry Bowers şi ceilalţi pe urme. Cu mult mai rău.

— Şi pe urmă am trecut, continuă Mike. Am defilat pe Main Street Hill în sus. Şi l-am văzut *iar*, dând baloane la copii. Doar că mulţi dintre ei nu voiau să le ia. Unii dintre cei mici plângeau. Nu mi-am putut închipui cum reuşise să ajungă acolo atât de repede. În sinea mea, mi-am spus că precis sunt doi, înţelegi, doi îmbrăcaţi la fel. O echipă. Dar atunci s-a întors spre mine şi iar mi-a făcut cu mâna şi am ştiut că era el. Era acelaşi om.

— Nu-i om, spuse Richie, iar Beverly se înfioră.

Bill o cuprinse un moment cu braţul, iar ea îl privi recunoscătoare.

— Mi-a făcut cu mâna… Şi pe urmă mi-a făcut cu ochiul. Ca şi cum am fi avut amândoi un secret. Sau… Sau ca şi cum ştia poate că l-am recunoscut.

Bill lăsă să-i cadă braţul de pe umerii lui Beverly.

— L-ai *re-re-re-recunoscut?*

— Cred că da. Trebuie să verific ceva înainte de-a spune sigur. Tatăl meu are nişte poze… Face colecţie… Ascultaţi, voi vă jucaţi mult pe-aici, nu?

— Sigur, răspunse Ben. De-asta ne construim un club.

Mike dădu din cap:

— Am să verific şi-am să văd dacă am dreptate. Dacă da, pot să aduc pozele.

— Po-po-poze ve-vechi? întrebă Bill.

— Da.

— Ş-ş-şi mai ce?

Mike deschise gura, apoi o închise la loc. Privi în jur la ei nesigur, după care spuse:

— O să credeţi că-s nebun. Că-s nebun sau că mint.

— T-tu cr-cr-crezi că noi suntem ne-ne-nebuni?

Mike scutură din cap.

— Te cred că nu, spuse Eddie. Am eu o droaie de probleme, da’ sonat nu-s. Nu cred.

— Nu. Nu cred că eşti nebun.

— Ei, n-n-o să te cr-credem ne-ne… sonat ni-ni-nici noi.

Mike îi privi pe toţi, îşi drese glasul şi spuse:

— Am văzut o pasăre. Acu’ două-trei luni. Am văzut o pasăre.

Stan Uris se uită la Mike.

— Ce fel de pasăre?

Vorbind mai şovăitor ca oricând, Mike răspunse:

— Parcă era o vrabie, să zicem, dar semăna şi cu o prigorie. Avea pieptul portocaliu.

— Ei, şi ce-i aşa de nemaipomenit la o pasăre? întrebă Ben. Sunt multe păsări în Derry.

Dar nu se simţea în largul său şi, privindu-l pe Stan, avu convingerea că acesta îşi amintea întâmplarea din Turnul de Apă şi cum o oprise să se desăvârşească strigând denumiri de păsări. Uită însă de orice altceva când Mike vorbi iar:

— Pasărea asta era mai mare decât o rulotă.

Se uită la feţele lor şocate, uluite. Aşteptă hohotele de râs, dar nu se auzi niciunul. Stan arăta de parcă i-ar fi ars cineva una cu o cărămidă în moalele capului. Se făcuse atât de palid la faţă, încât avea culoarea soarelui tuberculos de noiembrie printre nori.

— Jur că-i adevărat, urmă Mike. Era o pasăre uriaşă, ca una de-alea din filmele cu monştri, care se zice că-s preistorice.

— Mda, ca-n *Gheara gigantică,* spuse Richie.

Se gândea că pasărea din filmul acela arătase cam ca o făcătură, dar la vremea când ajunsese în zbor la New York încă mai era destul de fascinat ca să i se verse floricelele de porumb peste balustrada balconului de la „Aladdin”. Foxy Foxworth l-ar fi scos afară în şuturi, dar între timp oricum se terminase filmul.

— Dar nu părea preistorică, preciză Mike. Şi nu arăta ca una dintre alea cum-le-zice despre care făceau poveşti grecii şi romanii… Sau, ba nu, turcii…

— Pă-păsări R-r-roc? sugeră Bill.

— Exact, mi se pare că da. Nici ca alea nu era. Era doar ca o combinaţie de prigorie şi vrabie. Cele mai comune două păsări pe care le ştim.

Hohotul lui de râs avea accente isterice.

— U-u-unde… începu Bill.

— Povesteşte, spuse cu simplitate Beverly, şi, după ce-şi adună un moment gândurile, Mike le povesti.

Iar pe când povestea, privindu-le chipurile tot mai preocupate şi speriate, dar nu neîncrezătoare sau ironice, simţi o incredibilă greutate ridicându-i-se de pe piept. La fel ca Ben cu mumia lui sau Eddie cu leprosul său şi Stan cu băieţii înecaţi, văzuse un lucru care pe un adult l-ar fi făcut să-şi piardă uzul raţiunii, nu numai de groază, dar mai ales din cauza forţei clocotitoare a unei irealităţi prea mari pentru a fi alungată prin lămuriri sau, în lipsa oricăror explicaţii raţionale, ignorată pur şi simplu. Chipul lui Ilie fusese ars până la negru de lumina iubirii Domnului, sau cel puţin aşa citise Mike; dar Ilie era bătrân când se întâmplase asta, şi poate că altfel stăteau lucrurile.

Şi oare nu se luptase altul dintre băieţii ăia din Biblie, doar puţin mai mare decât un puştan, cu un înger ca să vadă cum cad sorţii?

Văzuse pasărea, iar viaţa sa îşi urmase cursul; integrase amintirea în concepţia lui despre lume. Era încă destul de tânăr pentru ca această concepţie să fie cutremurător de largă. Dar cele întâmplate în ziua aceea îi bântuiseră totuşi cotloanele cele mai întunecoase ale minţii, şi câteodată, în vis, fugea de acea pasăre grotescă, pe când ea îşi întipărea de sus umbra asupra lui. Unele asemenea vise şi le amintea, pe altele nu, dar erau acolo, umbre ce se mişcă de la sine.

Cât de puţin uitase şi cât de mult îl tulburase (în timp ce îşi urma rutina zilnică: mers la şcoală, ajutat tatăl, plimbat

cu bicicleta, târguit pentru mama, aşteptat grupurile de negri să vină la *American Bandstand* după şcoală) se putea măsura poate doar într-un singur mod – uşurarea de a împărtăşi celorlalţi această experienţă. Făcând-o, realiză că era pentru prima oară că-şi îngăduise măcar să se gândească pe deplin la acea întâmplare începând din zorii zilei lângă Canal, când văzuse vechile făgaşe… şi sângele.

4

Mike istorisi păţania cu pasărea de la vechea oţelărie şi cum fugise în conductă ca să scape de ea. Mai târziu în aceeaşi după-amiază, trei dintre Păguboşi – Ben, Richie şi Bill – mergeau spre Biblioteca Publică Derry. Ben şi Richie ţineau atenţi de şase după Bowers şi amicii lui, dar Bill nu privea decât trotuarul, încruntat, pierdut în gânduri. Cam la o oră după ce le spusese povestea lui, Mike îi părăsise, declarând că tatăl său avea nevoie de el acasă pe la patru, ca să culeagă mazăre. Beverly trebuia să facă nişte cumpărături şi să pregătească cina pentru tatăl ei. Eddie şi Stan aveau propriile lor treburi de făcut. Dar, înainte de a se despărţi în ziua aceea, începură să sape ceea ce avea să devină – dacă Ben nu se înşela – clubul lor subpământean. Pentru Bill (şi pentru toţi ceilalţi, bănuia el), săpatul în pământ păruse aproape un act simbolic. Indiferent ce aveau de făcut ca grup, ca *unitate*, începuseră.

Ben îl întrebă pe Bill dacă într-adevăr credea povestea lui Mike Hanlon. Tocmai treceau prin dreptul Primăriei Derry, iar biblioteca era drept în faţă, paralelipiped din piatră umbrit confortabil de ulmi seculari, şi totuşi încă neatinşi de boala Ulmului Olandez, care mai târziu avea să-i macine şi să-i subţieze.

— Mda, făcu Bill. Cr-cred că a spus ad-devărul. O n-n-nebunie, dar adevărul. Tu ce părere ai, R-R-Richie?

Richie dădu din cap:

— Mhm. Nu pot suferi ideea de a-l crede, dacă pricepeţi ce vreau să zic, dar cred că-l cred. Ţineţi minte ce-a spus despre limba păsării?

Bill şi Ben aprobară în tăcere. Avea pe ea pompoane portocalii.

— Asta-i treaba, continuă Richie. E ca un personaj negativ din benzile desenate – îşi lasă întotdeauna la urmă semnul.

Bill clătină din cap, gânditor. *Era* ca un personaj malefic din comicsuri. Pentru că ei îl vedeau astfel? Se gândeau astfel la el? Da, poate că din cauza asta. Era o copilărie, dar se părea că din aşa ceva se hrănea făptura aceea – din copilării.

Traversară strada pe partea cu biblioteca.

— L-am î-î-întrebat pe St-St-Stan dacă a a-auzit v-v-vreodată de-o a-a-asemenea pa-pasăre. N-n-nu ne-neapărat una m-m-mare, ci d-doar o-o-o…

— O pasăre din *realitate?* sugeră Richie.

Bill încuviinţă.

— A-a sp-spus că s-ar pu-pu-putea să existe pă-păsări de-astea în America de Su-ud sau în A-A-A-Africa, da’ n-n-nu pe-pe-a-a-aicea.

— Deci n-a crezut? întrebă Ben.

— A-a-a cr-crezut, răspunse Bill.

Apoi le spuse încă o părere a lui Stan, de când Bill mersese cu el înapoi în locul unde Stan îşi lăsase bicicleta. Ideea lui Stan era că nimeni altcineva n-ar mai fi putut să vadă pasărea aceea înainte ca Mike să le fi spus povestea. Altceva, poate, dar nu această pasăre, fiindcă pasărea era monstrul personal al lui Mike Hanlon. Dar acum… Ei bine, acum pasărea devenise proprietatea întregului Club al Păguboşilor, nu-i aşa? *Oricare* dintre ei putea s-o vadă. Era posibil să nu se arate exact la fel; Bill o putea vedea sub formă de cioară, Richie în formă de uliu, Beverly ca pe un vultur auriu, din cât îşi dădea seama Stan – dar Monstrul putea de acum să fie o pasăre pentru ei toţi. Bill îi spusese

lui Stan că, dacă asta era adevărat, atunci oricare dintre ei putea să vadă leprosul, mumia sau eventual băieţii morţi.

— Ceea ce-nseamnă c-ar trebui să facem ceva destul de curând dacă avem de gând să facem cât de cât ceva, replicase Stan. Monstrul ştie…

— C-ce? întrebase tăios Bill. To-tot ceea ce şt-ştim şi noi?

— Dom'le, dacă Monstrul ştie asta, ne-am dus pe copcă, răspunse Stan. Dar poţi paria că Monstrul ştie că *noi* ştim despre el. Cred că va încerca să ne vină de hac. Te mai gândeşti la ce-am vorbit ieri?

— Da.

— Aş vrea să pot merge cu tine.

— B-B-Ben şi Ri-Richie o să v-v-vină. Ben e într-adevăr i-i-isteţ, Ri-Ri-Richie e şi el, când n-nu fu-fute vântu'.

Acum, stând în faţa bibliotecii, Richie îl întrebă pe Bill ce anume avea în cap. Bill le spuse, vorbind rar, astfel încât să nu se bâlbâie prea rău. Ideea îi dăduse târcoale prin minte în ultimele două săptămâni, dar avusese nevoie de povestea lui Mike cu pasărea ca să se cristalizeze.

Ce faci dacă vrei să te descotoroseşti de-o pasăre?

Păi, dacă o împuşti îi cam faci de petrecanie. Ce faci dacă vrei să te descotoroseşti de un monstru? Păi, filmele sugerează că dacă îl împuşti cu un glonţ de argint îi cam faci de petrecanie.

Ben şi Richie ascultară cu destul respect. Apoi Richie întrebă:

— De unde să faci rost de-un glonţ de argint, Bill Barosane? Completezi un talon ca să ţi-l trimită prin poştă?

— Ce-am mai râ-râ-râs! Va trebui să-l f-f-fabricăm.

— Cum?

— Cred că asta o să aflăm la bibliotecă, spuse Ben.

Richie dădu din cap şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas. În spatele lor, ochii-i erau vii şi meditativi… Dar licăreau cuprinşi de îndoială, i se păru lui Bill. El însuşi se simţea cuprins de îndoială. Cel puţin în ochii lui Richie nu se citeau prostii, iar ăsta era un pas în direcţia cea bună.

— Te gândeşti la pistolul lui taică-tu? întrebă Richie. Cel pe care l-am luat cu noi în Neibolt Street?

— Da.

— Chiar dacă am putea cu adevărat să facem gloanţe de argint, spuse Richie, de unde luăm argintul?

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, spuse calm Ben.

— Ei… Bine, răspunse Richie. O să-l lăsăm pe Clăiţă să se ocupe de asta. Şi pe urmă? Iarăşi pe Neibolt Street?

Bill dădu din cap:

— Ia-ia-iarăşi pe Nee-Nee-Neibolt Street. Şi pe urmă îi futem una de să-i zb-zb-zboare creierii din cap.

Toţi trei au mai stat pe loc un moment, privindu-se unul pe altul cu solemnitate, apoi au intrat în bibliotecă.

5

— Măi, măi, iarăşi băietu’ ista negru! ţipă Richie cu Vocea Copoiului Irlandez.

Trecuse o săptămână; se apropia jumătatea lui iulie, iar clubul subteran era aproape terminat.

— Vârfu’ dimineţii-ţ’ doresc matali, dom’ O’Hanlon, conaşule! Şi fainã, fainã zi se fãgăduie a fi, fainã ca cum cresc cartoafele, cum bătrâna-mi mumă obicinuia ca să…

— Din câte ştiu eu, amiaza e vârful dimineţii, Richie, îl întrerupse Ben, scoţând capul din groapă, iar amiaza a fost acum două ore.

El şi cu Richie puneau proptele împrejurul marginilor gropii proaspăt săpate. Ben îşi scosese cămaşa groasă, ziua fiind caldă, iar munca grea. Tricoul îi era năclăit de sudoare, lipit de piept şi de burta cât burduful. Părea remarcabil de nepăsător faţă de cum arăta, dar Mike bănuia că, dacă Ben o auzea pe Beverly venind, ar fi intrat la loc în cămăşoiul ăla gros înainte s-apuce a spune peşte.

— Nu fi aşa înţepat – suni ca Stan Omu’, spuse Richie.

Ieşise din groapă în urmă cu cinci minute pentru că, îi spusese el lui Ben, era timpul pentru o pauză de o ţigară.

— Credeam c-ai spus că n-ai ţigări, observase Ben.

— Nici n-am, replicase Richie, dar principiul tot rămâne.

Mike ţinea sub braţ albumul cu fotografii al tatălui său.

— Unde-s ceilalţi? întrebă el.

Ştia că Bill trebuia să fie pe undeva prin preajmă, pentru că-şi lăsase şi el bicicleta parcată sub pod, lângă Silver.

— Bill şi Eddie s-au dus la groapă cam acum o oră ca să mai recruteze nişte scânduri, spuse Richie. Stanny şi Bev s-au dus la Fierăria Reynolds să facă rost de balamale. Nu ştiu ce şi-a pus nea Clăiţă-n cap acolo jos – în cap acolo jos, ha-ha, te-ai prins? – da' probabil că nu-i bun de nimic. Băiatu' are nevoie de cineva să nu-l scape din ochi, înţelegi. Apropo, ne datorezi douăştrei de cenţi dacă încă mai vrei să intri-n clubul ăsta. Cota ta pentru balamale.

Mike mută albumul de sub braţul drept sub cel stâng şi scormoni în buzunar. Numără douăzeci şi trei de cenţi (lăsând un total măreţ de zece cenţi în tezaurul personal) şi-i întinse lui Richie. Apoi se apropie de groapă şi privi înăuntru.

Dar nu mai era o groapă. Laturile fuseseră netezite cu grijă. Fiecare perete avea proptele. Scândurile erau toate nişte corcituri, dar Ben, Bill şi Stan făcuseră treabă bună înşfăcându-le o dată cu uneltele din atelierul lui Zack Denbrough (iar Bill avusese mari bătăi de cap ca să se asigure că fiecare unealtă era înapoiată în fiecare seară, şi în aceeaşi stare în care fusese luată). Ben şi Beverly bătuseră în cuie lemne perpendiculare pe suporturi. Groapa continua să-l facă pe Eddie să fie puţin cam nervos, dar aşa era Eddie din fire. Într-o parte stăteau stivuite ordonat brazde pătrate cu iarbă care mai târziu aveau să fie lipite deasupra.

— Cred că ştiţi voi ce faceţi, spuse Mike.

— Sigur, răspunse Ben şi arătă spre album. Ce-ai adus?

— Albumul cu Derry al tatălui meu. Colecţionează fotografii vechi şi tăieturi din ziare despre oraş. E hobby-ul lui. L-am răsfoit acum câteva zile – v-am spus că mi se părea că-l mai văzusem pe clovnul ăla şi-nainte. Şi îl văzusem. Aici. Aşa că l-am adus.

Îi era prea ruşine să adauge că nu îndrăznise să-i ceară tatălui său permisiunea. Temându-se de întrebările pe care o asemenea cerere le-ar fi putut naşte, îl luase din casă ca un hoţ în timp ce tatăl lui planta cartofi pe locul de la apus, iar mama agăţa rufe la uscat în curtea din spate.

— M-am gândit că ar trebui să aruncaţi şi voi o privire.

— Păi, hai să ne uităm, spuse Richie.

— Aş prefera să aşteptăm până e toată lumea aici. S-ar putea să fie mai bine.

— În regulă.

De fapt Richie nu ardea de nerăbdare să mai privească şi alte fotografii cu oraşul Derry, în acel album sau în oricare altul. Nu după cele întâmplate în camera lui Georgie.

— Vrei să ne-ajuţi pe mine şi pe Ben cu restul proptelelor?

— Te cred.

Mike puse jos cu grijă albumul tatălui său, îndeajuns de departe de groapă ca să nu fie pătat cu noroiul ce sărea dinăuntru, şi luă lopăţica de la Ben.

— Sapă exact aici, îi arătă Ben lui Mike un anume punct. Mergi în jos cam treizeci de centimetri. Pe urmă eu am să fixez înăuntru o scândură şi o s-o ţin lipită de perete în timp ce tu îndesi pământul la loc.

— Bun plan, dom’le, făcu pe un ton înţelept Richie din locul unde şedea pe marginea excavaţiei, cu picioarele atârnându-i în gol.

— Da’ de ce nu poţi *tu?* întrebă Mike.

— Am o jenă la glezna stângă, spuse răsfăţat Richie.

— Cum merge proiectul tău cu Bill?

Mike întârzie atât cât să îşi scoată cămaşa şi începu să sape. Era cald acolo, chiar şi pe Maidan. Greierii ţârâiau

somnoroşi în iarbă ca nişte ceasuri ale verii.

— Păi… Nu tocmai rău, spuse Richie, iar lui Mike i se păru că-l fulgerase pe Ben cu o privire de avertisment blând. Aşa cred.

— De ce nu dai drumul la radio, Richie? întrebă Ben.

Strecură o scândură în gropiţa pe care o săpase Mike şi o ţinu acolo. Tranzistorul lui Richie stătea agăţat de curea la locul său obişnuit, pe creanga groasă a unui arbust din apropiere.

— S-au consumat bateriile, spuse Richie. A trebuit să-mi luaţi ultimii douăşcinci de cenţi pentru ţâţâni, ai uitat? Nemilos, Clăiţă, tare nemilos. După câte am făcut pentru tine. Unde mai pui că tot ce pot prinde aici e postul WABI, şi ăia nu transmit decât rock de poponauţi.

— Hmm? făcu Mike.

— Clăiţă crede că Tommy Sands şi Pat Boone cântă *rock and roll,* spuse Richie, dar asta pentru că e bolnav. Elvis cântă r*ock and roll.* Ernie K. Doe cântă *rock and roll*. Carl Perkins cântă *rock and roll.* Bobby Darin. Buddy Holly. „*Ah-oh, Peggy… Peggy a mea duuulce…*”

— *Te rog,* Richie, spuse Ben.

— Şi mai sunt, interveni Mike rezemându-se în lopăţică, Fals Domino, Chuck Berry, Little Richard, Shep and The Limelights, La-Verne Baker, Frankie Lymon and The Teenagers, Hank Ballard and The Midnighters, The Coasters, The Isley Brothers, The Crests, The Chords, Stick McGhee…

Îl priveau cu o asemenea uimire, încât Mike izbucni în râs.

— M-ai pierdut după Little Richard, spuse Richie.

Îi plăcea Little Richard, dar, dacă avea un erou *rock and roll* în vara aceea, Jerry Lee Lewis era. Mama lui intrase întâmplător în living în timp ce Jerry Lee cânta la *American Bandstand*. Ajunsese la acel moment al numărului când Jerry Lee se urca de-a binelea pe pian şi cânta cu capu-n jos şi părul atârnându-i în faţă. Interpreta *High School*

Confidential. O clipă, Richie crezuse că maică-sa o să leşine. Nu leşină, dar era atât de traumatizată de ceea ce văzuse, încât în aceeaşi seară la cină vorbi despre cum ar fi bine să-l trimită pe Richie pentru tot restul verii într-una dintre taberele alea de tip militar. Acum Richie îşi scutură părul în ochi şi începu să cânte:

— „Haida-ho, puicuţo, toate pisicile-s la liceu şi se leagănă…”

Ben începu să se clatine prin groapă, apucându-se de burta sa uriaşă şi prefăcându-se că-i vine să vomite. Mike se prinse de nas, dar râdea atât de tare, încât din ochi îi ţâşniră lacrimi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Richie. Vreau să zic, ce vă *doare*, fraţilor? A fost *bună?* Vreau să zic, asta chiar a fost *bună!*

— O, Doamne, zise Mike, care acum râdea atât de tare, încât abia mai putea vorbi. A fost nepreţuită, vreau să zic, a fost într-adevăr nepreţuită.

— Negrii n-au pic de gust, se bosumflă Richie. Cred că şi-n Biblie scrie asta.

— Yo mamma, exclamă Mike, râzând mai cu poftă ca oricând.

Când Richie întrebă, cu sinceră uimire, ce însemna *asta*, Mike se aşeză jos cu o bufnitură şi începu să se legene înainte şi înapoi, urlând şi ţinându-se de stomac.

— Probabil crezi că-s invidios, spuse Richie. Probabil crezi că *vreau* să fiu şi eu negru.

Acum Ben se prăbuşi la rândul său, râzând dezlănţuit. Trupul întreg i se unduia şi se cutremura alarmant. Ochii îi ieşeau din cap.

— Gata, Richie, bâigui el. Fac pe mine. Am să m-m-mor dacă nu în-încetezi…

— Eu *nu* vreau să fiu negru, continuă Richie. Cine vrea să poarte pantaloni roz, să locuiască la Boston şi să cumpere pizza la felie? Vreau să fiu evreu, ca Stan. Vreau să am o

cămătărie şi să le vând oamenilor bricege, şi borâtură de câine din plastic, şi chitare uzate.

Acum Ben şi Mike zbierau, practic, de râs. Hohotele lor îşi trimiteau ecoul prin desişul verde şi luxuriant care fusese greşit denumit Maidan, făcând ca păsările să-şi ia zborul şi veveriţele să încremenească o clipă pe lăbuţele dinapoi. Era un sunet tineresc, penetrant, însufleţit, vital, nesofisticat, liber. Aproape fiecare fiinţă vie aflată pe raza acelui sunet reacţiona în vreun fel, dar obiectul ce se rostogolise dintr-un canal de beton în cursul superior al râului Kenduskeag nu era viu. În după-amiaza trecută avusese loc o ploaie torenţială neaşteptată, cu tunete şi trăsnete (viitorul club nu fusese prea afectat – odată începute operaţiunile de excavare, Ben acoperea cu grijă groapa în fiecare seară cu o bucată de prelată zdrenţuită pe care Eddie o şterpelise din spate de la *Wally's Spa*; mirosea infect, dar făcea treabă bună), iar canalele de scurgere de sub Derry şiroiseră violent timp de două-trei ore. Acest şuvoi de apă îşi împinsese infernala povară la lumina soarelui şi spre deliciul muştelor.

Era cadavrul unui copil de nouă ani pe nume Jimmy Cullum. Cu excepţia nasului, nu mai avea faţă. În locul ei se afla o masă de carne sfârtecată şi fără trăsături. Carnea aceasta crudă era punctată cu mici semne negre şi adânci, pe care poate numai Stan Uris le-ar fi recunoscut drept ceea ce erau: ciuguleli. Ciuguleli făcute de un cioc foarte mare.

Apa şiroia peste pantalonii plini de noroi ai lui Jimmy Cullum. Mâinile lui albe pluteau ca nişte peşti morţi. Şi ele fuseseră ciugulite, deşi nu tot atât de rău. Cămaşa-i înflorată se umfla şi se pleoştea la loc, se umfla şi se dezumfla, ca o băşică.

Bill şi Eddie, împovăraţi cu scândurile adunate din groapa de gunoi, traversară împreună Kenduskeag-ul păşind pe pietre, la nici patruzeci de metri de cadavru. Îi auziră pe Richie, Ben şi Mike râzând, *zâmbiră* şi ei puţin şi

se grăbiră, pe lângă epava nevăzută a lui Jimmy Cullum, să vadă ce era atât de comic.

6

Încă mai râdeau când Bill şi Eddie intrară în luminiş, transpirând sub povara lor de cherestea. Chiar şi Eddie, de obicei alb ca brânza, avea ceva culoare în obraji. Aruncară noile scânduri pe grămada de rezerve aproape consumată. Ben ieşi din groapă ca să le inspecteze.

— Bună treabă! exclamă el. Mamă! Grozav!

Bill se prăbuşi la pământ.

— Pot să-mi fa-fac a-a-atacul de cord acum sau tr-trebuie să m-mai aş-aş-tept?

— Mai aşteaptă, răspunse Ben, absent.

Adusese şi el câteva unelte pe Maidan şi acum luase noile scânduri la rând cu grijă, smulgând cuiele şi îndepărtând şuruburile. Aruncă una la o parte, deoarece era crăpată. Ciocăni într-o alta şi provocă un sunet înfundat, de putreziciune, în cel puţin trei locuri.

O aruncă şi pe aceea. Eddie se aşeză pe o movilită de pământ, privindu-l. Trase o duşcă din inhalator, în timp ce Ben scotea un cui ruginit dintr-o scândură, cu capătul despicat al ciocanului. Cuiul scheună ca un animal mic şi antipatic care fusese călcat în picioare.

— Poţi să faci tetanos dacă te înţepi într-un cui ruginit, îl informă Eddie pe Ben.

— Zău? făcu Richie. Ce-i aia ţâţanos? Sună ca o boală femeiască.

— Eşti un tolomac, i-o întoarse Eddie. Se zice *tetanos*, nu *ţâţanos* şi înseamnă falcă înţepenită. Există microbii ăia speciali care cresc în rugină, ştii, şi dacă te tai pot să-ţi intre-n corp şi ţi-ai futut nervii.

Se înroşi şi mai intens şi trase o gură iute din inhalator.

— Falcă înţepenită, Iisuse, exclamă Richie, impresionat. Nasol mai sună.

— Te cred. Mai întâi îţi înţepeneşte falca atât de strâns, încât nici nu mai poţi deschide gura, nici măcar ca să mănânci. Trebuie să-ţi facă o gaură în obraz şi să te hrănească printr-un tub, cu lichide.

— I-auzi, frate, spuse Mike, ridicându-se în picioare în groapă; ochii i se dilataseră, cu corneele foarte albe pe faţa sa cafenie. Eşti sigur?

— Mama mi-a spus. Pe urmă ţi se înfundă gâtul şi nu mai poţi nici să mănânci şi mori de foame.

Reflectară în tăcere la această oroare.

— Şi nu există niciun tratament, amplifică Eddie explicaţia.

Altă tăcere.

— Aşa că, reluă el răspicat, eu sunt mereu atent la cuie ruginite şi alte căcaturi de astea. A trebuit odată să-mi fac un vaccin antitetanos şi m-a durut foarte rău.

— Atunci de ce te-ai dus cu Bill la groapă s-aduceţi aici toată porcăria asta? întrebă Richie.

Eddie îi aruncă o privire scurtă lui Bill, care se uita în groapa-club, iar în privirea sa se citea toată iubirea şi adoraţia necesare pentru a răspunde unei asemenea întrebări, dar de răspuns răspunse încetişor:

— Unele treburi trebuie făcute chiar dacă e vreun risc. Asta-i primul lucru important din viaţa mea pe care l-am aflat de la altcineva decât maică-mea.

Urmă o nouă tăcere, nu tocmai stingheră. Apoi Ben reveni la scosul cuielor ruginite, iar după o vreme Mike Hanlon i se alătură.

Tranzistorul lui Richie, care deocamdată era fără voce (cel puţin până când Richie primea alocaţia săptămânală sau găsea un spaţiu verde de tuns), se balansa pe ramura sa joasă, într-o adiere blândă. Bill avu timp să reflecteze la cât de ciudate erau toate astea, cât de stranii şi de perfecte, cum se întâmplase să fie toţi aici în această vară. Unii copii pe care-i cunoştea plecaseră în vizită pe la rude. Alţii erau în vacanţă la Disneyland, în California, sau la Cape Cod ori,

în cazul unui amic, într-un loc ce suna inimaginabil de îndepărtat, cu nume bizar, dar oarecum evocator: Gstaad. Copiii erau plecaţi în tabăra organizată de biserică, în tabăra de Cercetaşi, în taberele de copii bogaţi unde puteai învăţa să înoţi sau să joci golf, tabere unde învăţai să spui „Hei, bună lovitură!” în loc de „Futu-ţi!” când adversarul de la meciul de tenis îţi trimitea pe alături un serviciu ucigător; copii pe care părinţii pur şi simplu îi duseseră ALTUNDEVA. Bill înţelegea asta. Cunoştea câţiva puşti care doreau să plece ALTUNDEVA, speriaţi de baubaul care bântuia prin Derry în vara aceea, dar bănuia că erau chiar mai mulţi părinţi speriaţi de acel baubau. Oameni care plănuiseră să îşi petreacă vacanţa acasă se hotărâseră deodată să plece *ALTUNDEVA*

(Gstaad? Asta era oare în Suedia? Argentina? Spania?),

în loc să rămână în Derry. Era cam ca spaima de poliomielită din 1956, când patru copii care se duseseră să se scalde în bazinul O’Brian Memorial luaseră boala. Adulţii – cuvânt absolut sinonim în mintea lui Bill cu mamele şi taţii – hotărâseră atunci, ca şi acum, că ALTUNDEVA era mai bine. Mai sigur. Oricine avea posibilitatea s-o şteargă o ştersese. Bill înţelegea acest ALTUNDEVA şi putea medita la un cuvânt cu o fascinaţie aşa de miraculoasă ca Gstaad, dar fascinaţia era o mângâiere rece în comparaţie cu dorinţa; Gstaad era *ALTUNDEVA*; Derry era dorinţa.

Şi niciunul din noi n-a plecat ALTUNDEVA, îşi spuse el, privindu-i pe Ben şi Mike cum smulgeau cuie vechi din scânduri vechi, pe Eddie cum o lua spre tufişuri să tragă un piş (trebuia să mergi de-ndată ce aveai posibilitatea, în scopul de a evita încordarea prea gravă a vezicii, îi spusese el lui Bill odată, dar mai trebuia şi să fii atent la urzici, căci cui îi trebuia aşa ceva pe ciocănitoare?). *Toţi suntem aici în Derry. Nicio tabără, nicio rudă, nicio vacanţă, niciun ALTUNDEVA. Toţi aici. Prezenţi*.

— Acolo jos e o uşă, anunţă Eddie, în timp ce revenea trăgându-şi fermoarul.

— Sper că ţi-ai scuturat-o, Eds, spuse Richie. Dacă nu ţi-o scuturi de fiecare dată, faci cancer. Mama mi-a spus.

Eddie se arătă uimit, uşor îngrijorat, apoi văzu rânjetul lui Richie. Îl dojeni (sau încercă cel puţin) cu o expresie gen lăsaţi-ţâncii-să-se-joace şi spuse:

— Era prea mare ca s-o cărăm noi. Dar Bill a spus că dacă mergem cu toţii acolo am putea-o aduce aici.

— Acuma, sigur, n-o poţi niciodată scutura *complet*, continuă Richie. Vrei să ştii ce mi-a spus odată un înţelept, Eds?

— Nu, răspunse Eddie, şi nici nu vreau să-mi mai spui Eds, Richie. Adică, sincer. Eu nu-ţi spun ţie Dick, ca de pildă „N-ai la tine nişte gumă, Dick?”[{8}], aşa că nu văd de ce…

— Înţeleptul acela, îi dădu Richie înainte, mi-a spus aşa: „Indiferent cât te foieşti şi dansezi, ultimii doi stropi tot în pantaloni cad” Şi de asta-i atât de mult cancer pe lume, Eddie, dragostea mea.

— Motivul pentru care e atât de mult cancer pe lume e fiindcă nerozi ca tine şi Beverly Marsh trageţi din ţigări, îl contrazise Eddie.

— Beverly nu-i neroadă, interveni Ben cu glas categoric. Ai grijă cum vorbeşti, Gură-spartă.

— Bip-bip, bă-băieţi, spuse Bill absent. Şi apropo de B-B-Beverly, fata e destul de ta-ta-tare. Ar putea să ne-a-a-ajute s-aducem uşa aia.

Ben întrebă ce fel de uşă era.

— Ma-ma-hon, cr-cred.

— A aruncat cineva o *uşă de mahon?* întrebă Ben surprins, dar nu neîncrezător.

— Oamenii aruncă *de toate*, spuse Mike. Groapa aia? Mor când mă duc acolo. Vreau să zic, *mor*.

— Mda, făcu Ben. Multe lucruri de acolo ar putea fi uşor reparate. Iar în China şi-n America de Sud sunt oameni care n-au de nici unele. Asta mi-a zis-o *mie* maică-mea.

— Sunt oameni care n-au de nici unele chiar aici, în Maine, băieţică, spuse cu amărăciune Richie.

— A-a-asta ce-ce-i? întrebă Bill, observând albumul pe care-l adusese Mike.

Acesta îl lămuri, precizând că le va arăta fotografia clovnului când vor fi revenit şi Stan şi Beverly, cu balamalele.

Bill şi Richie schimbară o privire.

— Care-i problema? întrebă Mike. Vă gândiţi la ce s-a-ntâmplat în camera fratelui tău, Bill?

— M-mda, răspunse Bill şi nu mai vru să spună nimic.

Lucrară cu gândul la club, până apărură Stan şi Beverly, fiecare cu câte o pungă de hârtie maro în care erau balamale. În timp ce Mike vorbea, Ben şedea cu picioarele încrucişate, ca un croitor, şi făcea ferestre fără geam care aveau să se deschidă şi să se închidă în două dintre scândurile lungi. Poate că numai Bill observa cât de iute şi de uşor i se mişcau degetele; cât de dibace şi cunoscătoare erau, ca degetele unui chirurg. Bill admira asemenea lucruri.

— Unele dintre pozele astea datează de-o sută de ani, a spus tata, le explică Mike, ţinând albumul în poală. Le găseşte la vânzările alea pe care le fac oamenii prin curţi şi la magazinele de mâna a doua. Uneori tata le cumpără sau le ia la schimb de la alţi colecţionari. Unele sunt stereoscopice – sunt câte două exact la fel pe un carton prelung şi, când te uiţi la ele prin obiectul ăla ca un binoclu, parcă ar fi o singură fotografie, doar că în trei dimensiuni. Ca în filmele *Casa de ceară* sau *Monstrul din Laguna Neagră.*

— De ce-i plac toate chestiile astea? întrebă Beverly.

Purta o pereche de blugi obişnuiţi, dar făcuse ceva amuzant cu manşetele, bluzându-le în afară cu un material înflorat strălucitor pe ultimii zece centimetri, astfel că arătau ca nişte pantaloni din visul vreunui marinar.

— Mhm, făcu Eddie. În cea mai mare parte a timpului, Derry e un oraş destul de plictisitor.

— Ei, nu ştiu sigur, dar cred că pentru că nu s-a născut aici, răspunse sfios Mike. E ca şi cum – nu ştiu – ca şi cum totul ar fi nou pentru el sau ca şi cum, ştiţi, dacă ai intra la mijlocul unui film…

— S-s-sigur, ai vrea să vezi în-începutul, completă Bill.

— Mda, îl aprobă Mike. Zace multă istorie pe aici prin Derry. Mie-mi cam place. Şi cred că o parte din ea are de-a face cu lucrul ăsta – cu Monstrul ăsta, dacă vreţi să-l numim astfel.

Îl privi pe Bill, iar Bill dădu din cap, cu o privire meditativă.

— Aşa că m-am uitat prin el după parada din 4 Iulie pentru că *ştiam* că-l mai văzusem şi-nainte pe clovn. *Ştiam*. Şi uitaţi-vă şi voi.

Deschise albumul, îl răsfoi, apoi i-l dădu lui Ben, care stătea în dreapta lui.

— N-n-nu a-a-atingeţi pa-pa-paginile! strigă Bill, iar în glas i se simţea o asemenea îngrijorare, încât toţi tresăriră. Strânsese mâna la care se tăiase atingând albumul lui Georgie, observă Richie. O strânsese într-un pumn noduros, protector.

— Bill are dreptate, spuse Richie, iar vocea aceea supusă, total neobişnuită în gura lui, era un argument extrem de convingător. Aveţi grijă. E aşa cum a spus Stan. Dacă noi am văzut întâmplându-se aşa ceva, puteţi şi voi să vedeţi.

— Să *simţiţi*, adăugă amar Bill.

Albumul trecu din mână în mână, fiecare dintre ei apucându-l cu delicateţe, de margini, de parcă ar fi fost o dinamită veche transpirând broboane mari de nitroglicerină.

Reveni la Mike. Acesta îl deschise la una dintre primele pagini.

— Tătuţul spune că asta nu se poate data nicicum, dar probabil e de pe la jumătatea anilor o mie şapte sute, spuse Mike. I-a reparat unuia joagărul pentru o cutie de cărţi şi

poze vechi. Asta era printre ele. Zice că poate valora patruzeci de dolari sau chiar mai mult.

Imaginea era o xilogravură de dimensiunile unei cărţi poştale mari. Când îi veni rândul lui să se uite la ea, Bill observă cu uşurare că tatăl lui Mike avea un album de soiul celor în care fotografiile stau sub o folie de plastic protectoare. Privi fascinat şi îşi spuse: *Iată. Îl văd, e el – e Monstrul. Chiar îl văd. Iată chipul duşmanului.*

Gravura înfăţişa un individ caraghios jonglând cu nişte popice peste măsură de mari, în mijlocul unei străzi noroioase. De ambele părţi ale străzii se aflau câteva case şi câteva colibe despre care Bill bănuia că erau prăvălii, sau dughene, sau cum li s-o fi spus pe vremea aia. Nu semăna deloc cu actualul Derry, cu excepţia Canalului. Acesta era la locul său, pietruit migălos pe ambele laturi. În fundal, sus, Bill observă un atelaj de catâri pe o cărare a malului, trăgând o barjă.

Un grup de vreo şase copii stăteau adunaţi în jurul individului. Unul dintre ei purta o pălărie din paie. Altul avea un cerc şi un băţ cu care să-l dea de-a dura. Nu un băţ de felul celor pe care le puteai cumpăra azi împreună cu cercul, de la magazinul Woolworth; era o cracă ruptă dintr-un copac. Bill observă nodurile goale din locul fostelor rămurele tăiate cu un cuţit sau o toporişcă. *Jucăria asta n-a fost făcută în Taiwan sau Coreea*, reflectă el, fascinat de acel băiat care ar fi putut să fie el dacă se năştea cu patru sau cinci generaţii în urmă.

Individul – caraghios, chipurile – avea desenat pe faţă un rânjet enorm. Nu purta niciun fel de fard (doar că lui Bill toată faţa sa i se părea un machiaj), dar era chel, cu excepţia a două smocuri de păr ce stăteau în sus ca nişte coarne deasupra urechilor, iar Bill nu a fost nevoit să facă vreun efort deosebit ca să-l recunoască pe clovnul lor. *Acum două sute de ani sau chiar mai mult*, îşi spuse el şi simţi un val nebunesc de groază, mânie şi surescitare năpădindu-l. Douăzeci şi şapte de ani mai târziu, aşezat în Biblioteca

Publică Derry şi amintindu-şi prima privire aruncată în albumul tatălui lui Mike, avea să îşi dea seama că se simţise la fel ca un vânător în faţa primei urme proaspete a unui tigru ucigaş şi bătrân. *Acum două sute de ani... Atât de demult, şi numai Dumnezeu ştie cu cât mai mult încă.* Aceasta îl împinse să se întrebe de cât timp, exact, spiritul lui Pennywise *era* acolo în Derry – dar descoperi că era un gând căruia nu voia cu adevărat să-i dea curs.

— Dă-ncoa', Bill! îi ceru Richie.

Dar Bill mai ţinu un moment albumul, privind fix xilogravura, convins că va începe să se mişte: popicele (dacă asta erau) cu care jongla aveau să se înalţe şi să cadă, să se înalţe şi să cadă, copiii vor râde şi vor aplauda (însă poate nu *toţi* vor râde şi aplauda; unii dintre ei s-ar putea să urle şi s-o ia la fugă), atelajul de catâri trăgând barja va înainta până dincolo de marginile imaginii.

Nu se întâmplă aşa ceva, şi-i dădu albumul lui Richie.

Când albumul reveni la Mike, acesta mai dădu câteva pagini, căutând.

— Aici. Asta-i din 1856, cu patru ani înainte să fie ales Lincoln preşedinte.

Albumul merse din nou roată. Următoarea era o poză color – un fel de caricatură – care înfăţişa un grup de beţivi stând în faţa unei cârciumi în timp ce un politician gras cu cotlete dolofane declama de pe un podium de scânduri instalat între două capre de tăiat lemne, într-o mână ţinea o halbă de bere înspumată. Planşeta pe care stătea se arcuise considerabil sub greutatea lui. La o oarecare distanţă, un pâlc de femei cu bonete priveau cu dezgust la acest spectacol în care se amestecau bufoneria şi viciul. Legenda de sub imagine spunea: „POLITICA ÎN DERRY E O TREABĂ SERIOASĂ, ZICE SENATORUL GARNER!"

— Tătuţul spune că asemenea poze erau foarte populare în cei douăzeci de ani de dinaintea Războiului Civil, spuse Mike. Le numeau *caricaturi în colaje* şi oamenii obişnuiau

să şi le trimită unul altuia. Semănau cu acele bancuri din revista *Mad*, aşa cred.

— S-s-satiră, spuse Bill.

— Mhm, făcu Mike. Dar acum uitaţi-vă-n colţul ăsteia.

Ilustraţia semăna cu cele din *Mad* şi într-un alt sens – avea tot atâtea detalii şi poante colaterale ca un panou de reclamă din revista *Mad* pentru lansarea unui film. Un grăsan turna hlizindu-se un pahar de bere pe gâtul unui câine pătat. Mai era şi o femeie care căzuse-n fund într-o băltoacă noroioasă. Doi golănaşi ai străzii înfigeau şireţi chibrituri cu gămălii de pucioasă în ghetele unui afacerist cu înfăţişare prosperă, iar o fată se legăna agăţată cu capul în jos de ramura unui ulm, astfel că i se vedeau chiloţii. Dar, în pofida acestei ameţitoare bogăţii de detalii, nimeni nu avu într-adevăr nevoie ca Mike să i-l arate pe clovn. Înveşmântat într-un costum de toboşar, cadrilat, ţipător, cu vesta gata să-i plesnească, juca alba-neagra cu o gaşcă de ţapinari beţi. Îi făcea cu ochiul unui tăietor de lemne care, judecând după expresia de surpriză de pe chip, cu gura căscată, tocmai alesese coaja de nucă greşită. Toboşarul-clovn lua de la el o monedă.

— Iarăşi el, murmură Ben. Cât... O sută de ani mai târziu?

— Cam pe-acolo, zise Mike. Iar aici e una din 1891.

Era o tăietură de pe prima pagină a ziarului *Derry News*. URA! proclama exuberant titlul din capul foii. SE DESCHIDE OŢELĂRIA! Imediat dedesubt, următoarele: „Oraşul iese la un picnic de gală”. Imaginea reprezenta o xilogravură a ceremoniei de tăiere a panglicii la Oţelăria Kitchener; stilul ei îi amintea lui Bill de litografiile Currier şi Ives pe care le ţinea mama sa în sufragerie, deşi nu era nici pe departe atât de lustruită. Un tip gătit cu sacou de dimineaţă şi joben ţinea o pereche uriaşă de foarfece deschise deasupra panglicii inaugurale a Oţelăriei, în vreme ce o mulţime de vreo cinci sute de oameni căscau gura. În extremitatea stângă era un clovn – clovnul lor – făcând o

tumbă pentru un grup de copii. Artistul îl surprinsese cu capul în jos, transformându-i zâmbetul în ţipăt.

Îi trecu repede albumul lui Richie.

Următoarea poză era o fotografie sub care Will Hanlon scrisese: *„1933 – Abrogarea Legii Prohibiţiei în Derry*” Deşi niciunul dintre băieţi nu ştia mare lucru despre Legea Volstead sau abrogarea ei, fotografia exprima clar faptele cele mai evidente. Reprezenta „Barul lui Wally” din Hell’s Half Acre. Localul era umplut literalmente aproape până la grinzile tavanului cu bărbaţi purtând cămăşi albe descheiate la ultimul nasture de sus, canotiere de paie, cămăşi de ţapinari, tricouri, costume de bancheri. Toţi ţineau în sus victorioşi sticle şi pahare. În vitrină erau două anunţuri mari. „BUN VENIT ÎNAPOI, JOHN BARLEYCORN! {9}“ scria pe unul. Celălalt spunea: „AZI BERE PE GRATIS” Clovnul, îmbrăcat ca fantele cel mai dihai pe care l-ai văzut vreodată (pantofi albi, ghetre, pantaloni de gangster), ţinea piciorul pe treapta unui automobil şi bea şampanie din pantoful cu toc înalt al unei cucoane.

— 1945, spuse Mike.

Din nou *Derry News*. Cap de pagină: *JAPONIA CAPITULEAZĂ – S-A SFÂRŞIT! SLAVĂ DOMNULUI CĂ S-A SFÂRŞIT!” O paradă dansa şerpuitor în lungul Străzii Principale spre Up-Mile Hill. Şi iată clovnul în fundal, purtându-şi costumul său argintiu cu nasturi portocalii, încremenit în matricea de puncte care alcătuiau fotografia granulată de tipar, părând să sugereze (cel puţin pentru Bill) că nimic nu se sfârşise; părea să sugereze mai curând că totul era în continuare pierdut.*

Bill se simţi înfrigurat, uscat şi speriat.

Deodată punctele din fotografie dispărură şi poza începu să se mişte.

— Asta-i cea… începu Mike.

— Pr-pr-priviţi! spuse Bill; cuvântul îi căzu din gură ca un cub de gheaţă parţial topit. U-u-uitaţi-vă to-toţi la a-asta!

Se bulucirăă în jur.

— O, Doamne, şopti Beverly consternată.

— ASTA-I! aproape că urlă Richie, pocnindu-l pe Bill în spinare de agitat ce era; privi în jur, la faţa albă, trasă, a lui Eddie şi la cea împietrită a lui Stan Uris. Asta am văzut în camera lui George! Exact asta am…

— Sşşşt! făcu Ben. Ascultaţi.

Şi adăugă aproape suspinând:

— Putem să-i auzim… Hristoase, putem să-i auzim de acolo.

Şi, în tăcerea netulburată decât de freamătul blând al brizei de vară, îşi dădură seama cu toţii că îi auzeau. Fanfara cânta un marş, slăbit şi subţiat de distanţă… Sau de trecerea timpului… Sau de cine ştie ce-o fi fost. Ovaţiile mulţimii păreau sunete ce-ar fi putut veni de la un post de radio prost acordat. Se auzeau şi pocnete, tot slabe, ca sunetul înfundat al unor degete plesnite.

— Pocnitori, şopti Beverly şi se frecă la ochi cu mâini care-i tremurau. Alea-s pocnitori, nu?

Nimeni nu-i răspunse. Priveau fotografia, cu ochii tot mai holbaţi devorându-le feţele. Coloana îşi undui drumul spre ei, dar chiar înainte ca dansatorii să ajungă în plină avanscenă – acolo unde părea că ar fi trebuit să mărşăluiască drept afară din fotografie într-o lume aflată cu treisprezece ani în viilor – căzură în afara vederii, ca urmând un soi de curbă imposibil de ştiut. Mai întâi ostaşii din Primul Război Mondial, ciudat de bătrâni la faţă sub căştile presate, cu pancarta lor pe care scria „V.P.R. DIN DERRY LE UREAZĂ BUN VENIT ACASĂ BRAVILOR NOŞTRI BĂIEŢI”, apoi Micii Cercetaşi, Detaşamentul Infirmierelor de Front, Orchestra Creştină de Marş din Derry, pe urmă Veteranii din Al Doilea Război Mondial din Derry înşişi, cu formaţia muzicală a liceului după ei. Mulţimea se mişca şi se schimba. Serpentine şi confeti fluturau în jos de la ferestrele etajelor doi şi trei ale instituţiilor ce mărgineau strada. Clovnul zburda pe de lături, făcând tumbe şi roata-ţiganului, mimând gesturile

unui puşcaş, imitând un salut. Iar Bill remarcă pentru prima oară că oamenii întorceau faţa de la el – dar nu ca şi cum l-ar fi *văzut*, mai degrabă de parcă simţeau un curent sau un miros urât.

Doar copiii îl vedeau cu adevărat şi se făceau mititei.

Ben întinse mâna spre fotografie, aşa cum făcuse şi Bill în odaia lui George.

— N-N-N-NU! ţipă Bill.

— Cred că nu face nimic, Bill, spuse Ben. Uite.

Şi-şi puse mâna pe plasticul protector de deasupra imaginii, iar după un moment o retrase.

— Dacă însă smulgi acoperitoarea asta…

Beverly zbieră. Clovnul îşi abandonase giumbuşlucurile când Ben îşi trăsese mâna înapoi. Se repezi spre ei, cu gura sa pictată sângeriu boscorodind şi râzând. Bill se trase înapoi, dar totuşi nu lăsă albumul din mâini, crezând că va dispărea din vedere aşa cum se întâmplase şi cu parada, şi cu fanfara în marş, şi cu Micii Cercetaşi şi Cadillac-ul decapotabil care-o purta pe Miss Derry 1945.

Dar clovnul nu dispăru pe curba aceea care părea să definească marginea vechii existenţe. În schimb sări, cu graţie agilă şi înspăimântătoare, pe un felinar ce se afla în extremitatea stângă a primului plan din fotografie. Se caţără ca o maimuţă pe o prăjină – şi deodată faţa i se apăsă pe folia dură de plastic lipită de Will Hanlon peste fiecare pagină a albumului. Beverly ţipă iar, şi de astă dată Eddie i se alătură, deşi zbieretul lui era slab şi sufocat de moarte. Plasticul se umflă – mai târziu aveau să cadă cu toţii de acord că asta văzuseră, Bill observă mingea nasului roşu al clovnului turtindu-se, aşa cum ţi se turteşte nasul când ţi-l apeşi pe un geam.

— *V-omor pe toţi!* râdea şi răcnea clovnul. *Încercaţi de mă opriţi şi pe toţi vă omor! Vă scot din minţi şi pe urmă vă omor! Nu mă puteţi opri! Eu sunt Omul de Turtă dulce! Sunt Adolescentul Vârcolac!*

Şi, preţ de-o clipă, chiar era Adolescentul Vârcolac, faţa argintată de lună a licantropului cătând spre ei de după gulerul costumului lucitor, cu dinţii albi dezgoliţi.

— *Nu mă puteţi opri! Sunt leprosul!*

Acum faţa leprosului, contorsionându-se şi jupuindu-se, putrezind de ulceraţii, se holbă la ei cu ochii morţilor-celor-vii.

— *Nu mă puteţi opri, sunt mumia!*

Faţa leprosului îmbătrâni, străbătută de crăpături sterpe.

Bandaje străvechi îi înotară la suprafaţă pe jumătate din piele şi se solidificară acolo. Ben întoarse capul într-o parte, alb la chip ca brânza de vaci, cu o mână apăsându-şi gâtul şi urechea.

— *Nu mă puteţi opri, sunt băieţii morţi!*

— *Nu!* urlă Stan Uris.

Ochii i se bulbucară deasupra unor semiluni de piele vânătă – *carne frământată de un şoc puternic,* gândi fără nicio noimă Bill, şi era o sintagmă pe care avea s-o folosească într-un roman după doisprezece ani, fără a avea habar de unde-i venise, pur şi simplu găsind-o, aşa cum găsesc scriitorii cuvântul potrivit la momentul potrivit, ca pe un simplu dar din înaltul spaţiului

(din spaţiul altcuiva)

de unde vin uneori cuvintele bine găsite.

Stan îi smulse din mâini albumul şi-l închise cu un gest violent, îl ţinu închis cu ambele mâini, tendoanele ieşind în relief pe suprafeţele interioare ale încheieturilor şi antebraţelor. Privi în jur la ceilalţi, cu ochi aproape demenţi.

— Nu, spuse el precipitat. Nu, nu, nu.

Şi deodată Bill constată că era mai preocupat de negaţiile repetate ale lui Stan decât de clovn; înţelese că exact acesta era genul de reacţie pe care clovnul spera s-o provoace, fiindcă…

Fiindcă Monstrul se teme de noi… Chiar se teme pentru prima oară în lunga, lunga sa viaţă…

Îl înşfacă pe Stan şi-l zgâlţâi de două ori, tare, ţinându-l de umeri. Dinţii lui Stan clănţăniră şi scăpă albumul. Mike îl ridică şi-l puse grăbit la o parte, neavând niciun chef să-l atingă după tot ce văzuse. Dar încă mai era al tatălui său şi înţelegea intuitiv că tatăl lui nu va vedea în veci ceea ce tocmai văzuse el.

— Nu, spuse Stan încetişor.

— Da, spuse Bill.

— Nu, spuse iarăşi Stan.

— *Da*. Noi to-to-toţi…

— *Nu*.

—… To-to-toţi l-am vă-văzut, Stan, încheie Bill şi-i privi pe ceilalţi.

— Da, spuse Ben.

— Da, spuse Richie.

— Da, spuse Mike. O, Doamne, da.

— Da, spuse Bev.

— Da, reuşi Eddie, gâfâind cuvântul prin gâtlejul ce i se contracta spasmodic.

Bill îl privi pe Stan, cerându-i imperios din ochi să-l privească şi el.

— Nu-nu-l lăsa să te învingă, dom'le. L-l-ai v-văzut şi t-t-tu.

— *Eu n-am vrut!* se tângui Stan.

Sudoarea îi acoperea fruntea cu o peliculă uleioasă.

— Dar l-l-l-ai *vă-vă-văzut.*

Stan îi privi pe ceilalţi, unul câte unul. Îşi trecu mâinile prin părul scurt şi slobozi un oftat enorm, cutremurat. Ochii părură să i se limpezească de nebunia aceea grea care-l tulburase atât pe Bill.

— Da, spuse el. Da. Bine. Da. Asta vreţi? Da.

Bill îşi zise: *Încă suntem împreună. Nu ne-a oprit. Încă-l mai putem ucide. Încă-l mai putem ucide… Dacă suntem curajoşi*.

Privi în jur la ceilalţi şi văzu în fiecare pereche de ochi o anume măsură din isteria lui Stan. Nu tocmai la fel de

gravă, dar prezentă.

— M-m-mda, făcu el şi-i zâmbi lui Stan.

După o clipă, Stan surâse şi el, şi o parte din expresia aceea şocată şi oribilă îi părăsi faţa.

— Asta am vr-vr-vrut, băi chi-chi-chiloţi uzi.

— Bip-bip, Tăntălău', zise Stan, şi toţi râseră.

Era un râs strident, isteric, dar mai bun decât deloc, socoti Bill.

— Ha-ha-hai, îi îndemnă el, pentru că trebuia să spună cineva ceva. Hai să t-t-terminăm clubul. Ce z-z-ziceţi?

Văzu în ochii lor recunoştinţă şi simţi pentru ei o mare bucurie… Dar gratitudinea lor contribuia prea puţin la vindecarea propriei lui groaze. De fapt exista în acea recunoştinţă ceva care-l îndemna să-i urască. Nu va fi niciodată capabil să-şi exprime propriile sale spaime teribile, ca nu cumva iţele fragile ce-i uneau într-o singură făptură să nu cedeze? Şi acest simplu gând nu era cu adevărat cinstit, nu-i aşa? Pentru că într-o oarecare măsură îi folosea şi el pe ei – îşi folosea prietenii, primejduindu-le vieţile – ca să egalizeze scorul pentru fratele său mort. Şi oare era ăsta fundul sacului? Nu, căci George era mort, şi, dacă se putea cât de cât atinge răzbunarea, Bill bănuia că nu se poate împlini decât pe socoteala celor vii. Şi asta ce făcea din el? Un căcăţel egoist fâlfâind o spadă de tinichea şi încercând să semene cu Regele Arthur?

O, Hristoase, gemu Bill în sinea sa, *dacă la chestii de-astea trebuie să se gândească adulţii, în veci nu vreau să cresc mare.*

Decizia îi era tot puternică, dar era o decizie amară.

Amară.

Capitolul 15
Afumătoarea

1

Richie Tozier îşi împinge ochelarii în sus pe nas (gestul acesta s-a reintegrat deja în matricea vechilor obiceiuri, deşi poartă lentile de contact de douăzeci de ani) şi se gândeşte cu oarecare uimire că atmosfera din cameră s-a schimbat în timp ce Mike rememora incidentul cu pasărea de la oţelărie şi le amintea despre albumul tatălui său şi despre fotografia ce se pusese în mişcare.

Richie a simţit cum un fel de energie nebună, înviorătoare, a umplut treptat încăperea. A consumat cocaină de nouă-zece ori în ultimii câţiva ani – mai mult la petreceri; cocaina nu e un lucru pe care să ţi-l doreşti zăcând prin casă dacă eşti disc-jockey de mare clasă – iar senzaţia era oarecum aceeaşi, deşi nu tocmai. Acest simţământ e mai pur, mai aproape de primordial. I s-a părut că recunoaşte senzaţia din copilărie, când o simţise în fiecare zi şi ajunsese s-o ia ca pe un lucru absolut banal. Bănuieşte că, dacă s-a gândit vreodată în copilărie la acel vulcan bolborosind în adâncuri (nu-şi aminteşte s-o fi făcut vreodată), îl va fi expediat pur şi simplu ca pe un fapt de viaţă, ceva ce va fi întotdeauna la locul său, precum culoarea ochilor sau dezgustătoarele sale degete de la picioare în formă de ciocan.

Ei bine, s-a dovedit că nu era adevărat. Energia din care te înfrupţi cu atâta extravaganţă când eşti mic, energia despre care ai crezut că nu se va epuiza niciodată – iată că s-a pierdut undeva între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani, spre a fi înlocuită de ceva mult mai posac, ceva la fel de fals ca un delir provocat de cocaină: scop poate, sau ţeluri, sau indiferent ce cuvânt chipurile măreţ şi important voiai să foloseşti. Nu era nicio brânză; nu se risipea dintr-o dată, cu un bubuit. Şi poate, îşi spunea Richie, chiar asta

era cea mai înfricoşătoare parte. Modul în care nu încetai să fii copil dintr-o dată, cu un enorm bubuit, ca unul din baloanele trucate ale clovnului ăluia. Pur şi simplu copilul din tine se scurgea afară, ca aerul dintr-un cauciuc spart. Şi într-o bună zi te uitai în oglindă şi vedeai un adult privindu-te, uluit, la rândul său. Puteai continua să porţi blugi, puteai merge în continuare la concertele lui Springsteen şi Seger, puteai să-ţi căneşti părul, dar în oglindă vedeai tot chipul unui adult. Şi totul ţi se întâmpla în somn, poate ca o vizită a unei Zâne Bune.

Nu*, îşi spune*. Nu Zâna cea Bună. Zâna Bătrâneţii.

Râde sonor de extravaganţa prostească a acestei imagini, iar, când Beverly îl priveşte întrebătoare, face un semn cu mâna spre ea:

— Nu-i nimic, copilu'. Gândeam aiurea.

Acum însă energia aceea a revenit. Nu, nu complet – nu încă, oricum –, dar revine. Şi nu numai la el; o simte cum umple încăperea. Găseşte că Mike arată normal pentru prima oară de când s-au întâlnit cu toţii la masa aceea hidoasă de lângă hală. Când Richie a păşit în hol şi l-a văzut pe Mike aşezat acolo cu Ben şi Eddie, şi-a spus, şocat: E unul care înnebuneşte, pregătindu-se să se sinucidă. *Dar acum expresia aceea a dispărut. Nu s-a micşorat numai; a dispărut cu totul. Richie s-a aşezat aici şi a privit ultimele ei urme risipindu-se de pe faţa lui Mike în timp ce retrăia experienţa cu pasărea şi albumul. Se energiza. Şi la fel s-a întâmplat cu toţi. Li se simte pe chipuri, în voci, în gesturi.*

Eddie îşi mai toarnă încă un gin-cu-suc-de-prune, Bill dă pe gât nişte bourbon, iar Mike mai rade o bere. Beverly priveşte în sus către baloanele pe care Bill le-a legat de lectorul de microfilme de la biroul principal şi îşi termină grăbită al treilea pahar. Toţi beau cu destul entuziasm, dar niciunul nu e beat. Richie nu ştie de unde vine energia asta pe care o simte, dar e sigur că nu dintr-o sticlă cu băutură.

NEGROTEII DIN DERRY MUŞCĂ PĂSĂRICĂ: Albastru.

PĂGUBOŞII SUNT TOT ÎN PAGUBĂ, DAR STANLEY URIS ÎN SFÂRŞIT E CAP DE PLUTON: Portocaliu.

Hristoase, *îşi spune Richie*, deschizându-şi o cutie cu bere, nu-i destul de rău că Monstrul poate fi orice blestemată creatură, după bunul său plac, şi n-ajunge nici că se poate hrăni din spaimele noastre. Se dovedeşte şi că e Rodney Dangerfield în travesti.

Eddie e cel care sparge tăcerea:

— Cât credeţi că ştie din ce facem noi acum?

— A fost aici, nu-i aşa? întreabă Ben.

— Nu sunt sigur că asta înseamnă prea mult, replică Eddie.

Bill dă din cap:

— Astea nu-s decât imagini. Nu-s sigur că-nseamnă că Monstrul ne poate vedea sau că ştie ce avem în minte. Poţi vedea un comentator de ştiri la televizor, dar el nu te poate vedea pe tine.

— Baloanele astea nu sunt simple imagini, spune Beverly şi le arată cu degetul peste umăr. Sunt reale.

— Totuşi, nici asta nu-i de-ajuns, intervine Richie, şi se uită cu toţii la el. Imaginile sunt reale. Sigur că sunt. Sunt…

Şi deodată altceva cade la locul său cu un pocnet, ceva nou – îşi ocupă locul cu o asemenea forţă categorică, încât Richie îşi pune practic mâinile peste urechi. Ochii i se dilată în spatele ochelarilor.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă el pe neaşteptate.

Bâjbâie după marginea mesei, se ridică pe jumătate, apoi cade la loc pe scaun cu o bufnitură molatică. Îşi răstoarnă cutia de bere când întinde mâna după ea, o ridică şi bea ce-a mai rămas. Se uită la Mike, pe când ceilalţi îl privesc surprinşi şi îngrijoraţi.

— Arsura! spune el aproape strigând. Arsura din ochii mei! Mike! Arsura din ochii mei…

Mike dă din cap, zâmbind vag.

— R-Richie? întreabă Bill. Ce e-este?

Dar Richie abia îl aude. Forţa amintirii îl inundă ca un val, încălzindu-l şi răcindu-l alternativ, şi deodată înţelege de ce aceste amintiri au revenit una câte una. Dacă şi-ar fi

amintit totul odată, forţa ar fi egalat o detunătură de puşcă psihologică la un deget de tâmpla lui. I-ar fi zburat creierii.

— L-am văzut venind! îi spune el lui Mike. L-am văzut venind, nu-i aşa? Tu şi cu mine… Sau nu eram decât eu?

Îl apucă pe Mike de mână, care e întinsă pe masă.

— L-ai văzut şi tu, Mikey, sau numai eu? L-ai văzut? Focul din pădure? Craterul?

— L-am văzut, spune Mike calm şi-i strânge mâna lui Richie.

Richie închide o clipă ochii, spunându-şi că niciodată în viaţa lui n-a simţit un torent de uşurare atât de cald şi puternic, nici chiar după ce avionul pe care-l luase de la Los Angeles spre San Francisco a luat-o razna de pe pistă şi s-a oprit în câmp – niciun mort, niciun rănit măcar. Câteva bagaje au căzut din nişele de deasupra şi asta a fost tot. Sărise pe toboganul galben de urgenţă şi ajutase o femeie să se dea jos din avion. Femeia îşi scrântise glezna pe o movilită ascunsă în iarba înaltă. Râdea şi spunea: „Nu-mi vine să cred că n-am murit, nu-mi vine să cred, pur şi simplu nu-mi vine să cred”. Aşa că Richie, care o ajuta pe femeie cu un braţ, iar cu celălalt le făcea semne pompierilor care-i chemau cu gesturi frenetice pe pasagerii care debarcau, îi spuse: „Bine, ai murit, eşti moartă, acum te simţi mai bine?” – şi râseră amândoi nebuneşte. Acela fusese un râs de uşurare… Uşurarea de acum e şi mai mare.

— Despre ce tot vorbiţi? întreabă Eddie, uitându-se de la unul la altul.

Richie îl priveşte pe Mike, dar Mike clătină din cap:

— Continuă tu, Richie. Eu mi-am făcut porţia de vorbă pe seara asta.

— Voi, ceilalţi, nu ştiţi sau poate nu mai ţineţi minte. Plecaseră̆ţi deja, le spune Richie. Eu şi cu Mikey eram ultimele două piei-roşii din afumătoare.

— Afumătoarea, murmură meditativ Bill.

Ochii săi albaştri privesc departe, în trecut.

— Senzaţia de arsură din ochii mei, continuă Richie, sub lentilele de contact. Am simţit-o pentru prima oară imediat după ce Mike mi-a dat telefon în California. Atunci n-am ştiut ce e, dar acum ştiu. Era fum. Fum vechi de douăzeci şi şapte de ani.

Îl priveşte pe Mike.

— Psihologic, ai spune? Psihosomatic? Ceva din subconştient?

— N-aş zice, răspunde liniştit Mike. Dimpotrivă, ceea ce ai simţit era la fel de real ca baloanele astea, sau capul pe care l-am văzut eu în frigider, sau cadavrul lui Tony Tracker pe care l-a văzut Eddie. Spune-le, Richie.

Richie le spune:

— Era la patru sau cinci zile după ce Mike a adus albumul lui taică-său pe Maidan. Cam după jumătatea lunii iulie, cred. Clubul era gata. Dar… Chestia cu afumătoarea, aia a fost ideea ta, Clăiţă. Ai scos-o dintr-una dintre cărţile tale.

Cu un uşor zâmbet, Ben dă din cap.

Richie îşi aminteşte: În ziua aia era înnorat. Nicio boare. Tunetul plutea în aer. Ca-n ziua când, după vreo lună, am stat în râu şi am format un cerc, iar Stan ne-a tăiat la mâini cu ciobul ăla dintr-o sticlă de Coca-Cola. Aerul şedea pe loc, aşteptând să se întâmple ceva, iar mai târziu Bill a spus că de-aia s-a făcut irespirabil înăuntru atât de repede, pentru că nu bătea deloc vântul.

17 iulie. Da, atunci a fost, aia a fost ziua afumătorii. 17 iulie 1958, aproape la o lună după ce începuse vacanţa de vară, iar nucleul grupului Păguboşilor – Bill, Eddie şi Ben – se formase pe Maidan. Daţi-mi să văd buletinul meteo pe ziua aia de-acum aproape douăzeci şi şapte de ani, spune în gând Richie, şi-am să vă spun ce scria încă înainte de a-l citi: Richard Tozier, alias Marele Medium. „Cald, umed, posibilitate de trăsnete. Şi fiţi atenţi la viziunile care pot apărea în timp ce sunteţi jos în afumătoare…”

Trecuseră două zile de la descoperirea cadavrului lui Jimmy Cullum, a doua zi după ce domnul Nell coborâse

iarăşi pe Maidan şi se aşezase drept pe club fără să ştie că acesta era acolo dedesubt, pentru că între timp îl acoperiseră, iar Ben supervizase el însuşi cu mare grijă aplicarea chepengului şi reamplasarea brazdelor cu iarbă. Dacă nu te lăsai în patru labe şi nu te târâi pe acolo, habar nu aveai de existenţa lui. La fel ca stăvilarul, clubul lui Ben fusese un succes răsunător, dar de astă dată domnul Nell nu ştia nimic de el.

Îi chestionase scrupulos, oficial, notându-le răspunsurile în carnetul său negru, dar mare lucru nu-i putuseră spune – cel puţin despre Jimmy Cullum –, iar domnul Nell plecase, nu înainte de a le reaminti că nu trebuie să se joace pe Maidan singuri… Niciodată. Richie bănuia că domnul Nell le-ar fi spus pur şi simplu să plece de acolo dacă cineva din Departamentul Poliţiei Derry ar fi crezut într-adevăr că micul Cullum (sau oricare dintre ceilalţi copii) fusese practic ucis pe Maidan. Ei însă ştiau ce ştiau; din cauza canalizării şi a sistemului de drenaj în caz de furtună, acolo nu era decât locul unde tindeau să ajungă rămăşiţele.

Domnul Nell venise la 16 iulie, da, într-o zi încinsă şi umedă, dar şi însorită. Ziua de 17 fusese înnorată.

— Ai de gând să ne spui, Richie, sau nu? întreabă Bev.

Surâde puţin, cu buzele ei pline, de un roşu-roz-pal şi-l priveşte fix, cu ochii aprinşi.

— Mă gândesc doar de unde să încep, răspunde Richie.

Îşi scoate ochelarii, şi-i şterge pe cămaşă şi deodată ştie de unde: de la momentul când s-a căscat pământul la picioarele lui şi ale lui Bill. Fireşte că ştia despre club – la fel Bill şi ceilalţi –, dar tot îl înfiora să vadă solul deschizându-se astfel, brusc, deasupra unei fâşii de beznă.

Îşi aminteşte cum Bill îl purta la spatele lui călare pe Silver, spre locul obişnuit de pe Kansas Street, după care îşi priponea bicicleta sub podeţ. Îşi aminteşte cum au luat-o amândoi pe potecă spre luminiş, din când în când trebuind să se întoarcă în lateral pentru că vegetaţia era prea deasă – acum se aflau în toiul verii, iar Maidanul chiar devenise junglă. Îşi aminteşte cum dădea cu mâna după ţânţarii care

îi ţiuiau înnebunitor pe la urechi; îşi aminteşte chiar şi cum Bill a spus (o, cât de clar îi revin toate în minte, nu ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri, ci de parcă s-ar întâmpla acum).

— S-s-stai o s-s-s…

2

…ecundă, R-Richie. Ai unu' al naibii de m-m-are pe gâ-gâ-gât.

— O, Doamne, spuse Richie; detesta ţânţarii; mici vampiri zburători, asta-i tot ce erau, dacă te rezumai la fapte. Omoară-l, Bill Barosane.

Bill plesni ceafa lui Richie.

— Au!

— V-v-vezi?

Bill ridică mâna în dreptul feţei lui Richie. Un trup strivit de ţânţar se găsea în centrul unei pete neregulate de sânge. *Sângele meu*, îşi spuse Richie, *care s-a vărsat pentru tine şi pentru mulţi alţii.*

— Bâââh! făcu el îngreţoşat.

— N-nu-ţi face gr-griji, îl linişti Bill. Bulangiu' n-o să mai da-dan-seze niciodată ta-tango.

Îşi văzură de drum, strivind ţânţarii, alungând roiurile de tăuni atraşi de ceva anume din mirosul transpiraţiei lor – ceva care peste ani de zile avea să fie identificat ca „feromoni". Ce-or mai fi fost şi ăia.

— Bill, când le-oi spune şi ălorlalţi despre gloanţele de argint? întrebă Richie în timp ce se apropiau de luminiş.

În acest caz, „ălorlalţi" însemna Bev, Eddie, Mike şi Stan – deşi Richie bănuia că Stan îşi făcuse deja o părere destul de clară despre ceea ce studiaseră ei până-n pânzele albe la Biblioteca Publică. Stan era ager la minte – periculos de ager, pentru binele său, îşi spunea uneori Richie. În ziua când Mike adusese albumul tatălui său pe Maidan, Stan aproape că îşi pierduse o doagă. De fapt Richie fusese aproape convins că nu aveau să-l mai vadă pe Stan, iar

Clubul Păguboşilor avea să devină un sextet (cuvânt ce-i plăcea mult lui Richie, întotdeauna cu accentul pus pe prima silabă). Dar Stan reapăruse a doua zi, iar Richie îl respecta cu atât mai mult pentru asta.

— O să le spui azi?

— N-nu a-a-azi, zise Bill.

— Nu crezi c-o să meargă, nu?

Bill ridică din umeri, iar Richie, care poate-l înţelegea pe Bill Denbrough mai bine decât oricine altcineva avea s-o facă vreodată până la Audra Philips, suspecta toate lucrurile pe care Bill le-ar fi putut spune dacă nu-l bloca defectul său de pronunţie: că fabricarea gloanţelor din argint de către copii era o cioacă din cărţile pentru băieţi, din benzile desenate… într-un cuvânt, erau baliverne. Baliverne primejdioase. O puteau încerca, mda. Ben Hanscom ar fi fost poate în stare chiar s-o scoată la capăt, mda. Într-un film ar tine, mda. Dar…

— Şi?

— Am o i-i-i-idee, spuse Bill. Mai simplă. Dar numai dacă Be-Be-Beverly…

— Dacă Beverly ce?

— N-nu contează.

Şi Bill nu mai vru să spună nimic pe acest subiect.

Ajunseră în luminiş. Dacă priveai atent, poate ţi-ar fi trecut prin cap că iarba de-acolo avea o înfăţişare uşor încleiată – uşor uzată. Te puteai chiar gândi că e ceva un pic cam artificial – aproape aranjat – la frunzele şi acele de brad împrăştiate deasupra brazdelor. Bill ridică un ambalaj de gogoşi – al lui Ben, aproape sigur – şi îl băgă absent în buzunar.

Băieţii trecură spre centrul poienii… Şi o fâşie de pământ lungă cam de douăzeci şi cinci de centimetri şi lată de aproape zece se săltă cu un scârţâit murdar de balamale, dezvăluind o pleoapă neagră. Eddie privi afară din întunecimea aceea, iscându-i lui Richie un fior de-o clipă. Dar nu erau decât ochii lui Eddie Kaspbrak, iar Eddie, pe

care avea să-l viziteze în spital peste o săptămână, era acela care intona cu glas găunos:

— Cine face tropa-trop pe podeţul meu?

Chicoteli de dedesubt şi o pâlpâire de lanternă.

— Aiici dooi *rurales*, seniorr, spuse Richie, lăsându-se pe vine, răsucindu-şi o mustaţă invizibilă şi vorbind cu Vocea sa de Pancho Vanilia.

— Zău? întrebă Beverly de jos. Ia să vedem emblemele.

— *Împle-mi-le?* exclamă Richie, încântat. N-am chef naibii să *ţi le împlu!*

— Du-te dracu', Pancho, replică Eddie şi trânti la loc uriaşa pleoapă.

Dinăuntru se auziră şi alte chicoteli înfundate.

— *Ieşiţi afară cu mâinile sus!* strigă Bill cu o voce joasă şi poruncitoare, de adult.

Începu să bocăne cu picioarele încoace şi încolo peste capacul acoperit cu brazde al clubului. Pământul sălta în sus şi în jos la trecerea lui înainte şi-napoi, dar foarte puţin; lucraseră bine.

— *N-aveţi nicio şansă!* tună el, închipuindu-se un neînfricat erou de film. *Ieşiţi de-acolo, stricaţilor! Că de nu, intrăm noi la voi ŞI TRAGEM!*

Sări o dată pe loc ca să-şi sublinieze spusele. Ţipete şi râsete de jos. Bill zâmbea, fără să observe că Richie îl privea gânditor – îl privea nu ca un copil pe un altul, ci, în acel scurt răstimp, cum se uită un adult la un copil.

Nu ştie că nu se bâlbâie întotdeauna, îşi spuse Richie.

— Dă-le drumul, Ben, până nu dărâmă acoperişul, spuse Bev.

O clipă mai târziu, o trapă se dădu peste cap ca valva unui submarin. Ben privi afară. Era roşu la faţă. Richie ştiu pe dată că Ben şezuse lângă Beverly.

Bill şi Richie se strecurară înăuntru. Ben închise chepengul la loc. Apoi se înghesuiră toţi unul în altul, aşezându-se cât mai confortabil, cu spatele lipit de pereţii

căptuşiţi cu scânduri, cu genunchii ridicaţi la piept. Trăsăturile le erau vag conturate de raza lanternei lui Ben.

— E-e-ei, c-ce se î-î-întâmplă? întrebă Bill.

— Nu prea multe, răspunse Ben; stătea într-adevăr lângă Beverly şi arăta la faţă pe cât de roşu, pe-atât de fericit. Noi tocmai…

— Zi-le, Ben, îl întrerupse Eddie. Zi-le povestea! Să vedem ce cred ei.

— Mult nu ţi-ar folosi la astmă, îi spuse Stan lui Eddie pe cel mai bun ton „cineva-trebuie-să-fie-şi-practic-în casa-asta”

Richie se aşează între Mike şi Ben, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile înlănţuite. Jos era delicios de răcoare, locul emana o atmosferă extraordinar de *tainică*. Urmărind raza lanternei în timp ce se muta de la o faţă la alta, uită temporar ceea ce-l uimise atât de tare afară, cu numai un minut în urmă.

— Despre ce vorbiţi?

— A, Ben ne spunea o poveste despre ceremonia aia indiană, explică Bev. Dar Stan are dreptate, nu ţi-ar prinde prea bine la astmă, Eddie.

— S-ar putea să n-o deranjeze, răspunse Eddie, părând – spre cinstea lui, reflectă Richie – doar puţin stânjenit. De obicei îmi vine numai când sunt tulburat. Oricum, mi-ar plăcea să încerc.

— Să-ncerci c-c-ce? îl întrebă Bill.

— Ceremonia cu Afumătoarea, spuse Eddie.

— A-a-asta ce ma-mai e?

Fasciculul lanternei lui Ben se îndreptă în sus, iar Richie îl urmări cu ochii. Se plimba fără ţel peste plafonul de scânduri al clubului în timp ce Ben dădea explicaţii. Traversă panourile dăltuite şi despicate ale uşii de mahon pe care toţi şapte o căraseră de la groapa de gunoi cu trei zile în urmă – cu o zi înainte de-a descoperi trupul lui Jimmy Cullum. Ceea ce îşi amintea Richie despre Jimmy Cullum, un băieţel liniştit care purta şi el ochelari, era că-i plăcea să

joace Scrabble în zilele ploioase. *Acum nu va mai juca Scrabble*, îşi spuse Richie, şi îl cutremură un fior. În penumbră, nimeni nu îl observă, dar Mike Hanlon, care stătea umăr în umăr cu el, îi aruncă o privire curioasă.

— Păi, am scos cartea de la bibliotecă acu' o săptămână, spunea Ben. *Fantomele Marilor Câmpii* îi zice şi e toată numai despre triburile indiene care au trăit în Vest acum o sută cincizeci de ani. Paiuţii şi pawneeii, kiowaşii, otoeşii şi comanşii. Chiar că-i o carte bună. Mi-ar plăcea grozav să mă duc acolo odată să văd pe unde au trăit. Iowa, Nebraska, Colorado, Utah…

— Taci şi zi de Ceremonia Afumătorii, spuse Beverly, dându-i un cot.

— Sigur. Aşa-i. Bine.

Iar Richie bănui că răspunsul i-ar fi fost acelaşi şi dacă Beverly l-ar fi înghiontit spunându-i: „Bea otrava acum, Ben, vrei?"

— Vedeţi voi, aproape toţi indienii aceia aveau o ceremonie specială, iar clubul nostru m-a făcut să mă gândesc la ea. Ori de câte ori aveau de luat câte o hotărâre importantă – să pornească după turmele de bizoni, sau să găsească apă proaspătă, sau dacă să se lupte sau nu cu duşmanii – săpau o groapă mare în pământ şi o acopereau cu crengi, cu excepţia unei mici aerisiri în vârf.

— A-a-a-a-afumătoarea, spuse Bill.

— Mintea ta ageră nu conteneşte nicicând să mă uimească, Bill Barosane, zise Richie cu gravitate. Ar trebui să apari în emisiunea *Twenty-One.* Fac prinsoare că l-ai bate până şi pe bătrânu' Charlie Van Doren.

Bill se prefăcu că vrea să-i dea una, iar Richie se feri, pocnindu-se zdravăn cu capul de o proptea.

— *Au!*

— Ai m-meritat-o.

— Ti-omor, putriigai de gringo tiicălos, replică Richie. Nu avem noi nevoie de puturoşi de…

— Băi, voi aveţi de gând să-ncetaţi? întrebă Beverly. E *interesant*.

Şi-l gratifică pe Ben cu o privire atât de caldă, încât Richie crezu că din urechile lui Clăiţă vor începe să iasă aburi în câteva minute.

— În regulă, Ben, spuse Bill. Dă-i ’na-na-nainte.

— Sigur, zise Ben.

Cuvântul ieşi sub forma unui croncănit; trebui să-şi dreagă glasul şi s-o ia de la capăt.

— Când afumătoarea era gata, aprindeau în ea un foc. Foloseau lemn verde ca și *fumege* de-a binelea. Pe urmă toţi vitejii se duceau şi se aşezau în jurul focului. Locul se umplea de fum. În carte scrie că era o ceremonie religioasă, dar mai era şi un fel de întrecere, ştiţi? După o juma’ de zi sau cam aşa ceva majoritatea vitejilor se târau afară pentru că nu mai puteau îndura fumul, şi nu mai rămâneau decât vreo doi, trei. Şi se zice că ăştia aveau viziuni.

— Mda, dacă eu aş respira fum cinci sau şase ore, probabil că şi eu aş avea nişte viziuni, nu zic, spuse Mike, şi râseră cu toţii.

— Se spune că viziunile înştiinţau tribul cu privire la ce e de făcut. Şi nu ştiu dacă partea asta-i adevărată sau nu, dar în carte scrie că de cele mai multe ori viziunile se împlineau.

În tăcerea care se lăsă, Richie îl privi pe Bill. Era conştient de faptul că *toţi* îl priveau pe Bill şi avea sentimentul – din nou – că povestea lui Ben despre afumătoare era mai mult decât un lucru pe care-l citeşti într-o carte şi pe urmă îl încerci şi tu, ca o experienţă chimică sau o scamatorie. Ştia asta, cu toţii ştiau. Poate că Ben ştia cel mai bine. Acesta era un lucru pe care *trebuia* să-l facă.

Se zice că aveau viziuni… De cele mai multe ori viziunile se împlineau.

Richie îşi spuse: *Pariez că, dacă-l întrebăm, Clăiţă o să ne spună despre cartea aia că i-a sărit practic în mână. Ca şi*

cum cineva sau ceva ar fi vrut ca el să citească acea carte anume şi pe urmă să ne povestească nouă de ceremonia cu afumătoarea. Pentru că e un trib pe-aici, nu? Mda. Noi. Şi, mda, cred că avem mare nevoie să ştim ce urmează să se întâmple.

Acest gând conduse la un altul: *Trebuia să se întâmple toate astea? De când i-a venit lui Ben ideea unui club subteran în loc de o căsuţă în pom, astea trebuia să se-ntâmple? Cât de multe dintre toate astea le gândim noi singuri şi câte sunt gândite pentru noi?*

Într-un fel, presupunea că o asemenea idee ar fi trebuit să fie aproape încurajatoare. Era drăguţ să-ţi imaginezi că ceva mai mare decât tine, mai isteţ ca tine judecă în locul tău, ca adulţii care îţi planifică mesele, îţi cumpără hainele şi îţi orânduiesc timpul – iar Richie era convins că forţa care îi adunase laolaltă, forţa care îl folosise pe Ben ca mesager al ideii cu afumătoarea, forţa aceea nu era aceeaşi cu cea care ucidea copiii. Aceasta era un fel de contraforţă faţă de cealaltă… de…

(ei, haide, poţi foarte bine să-i zici pe nume)

Monstru. Dar, cu toate astea, nu-i plăcea acel sentiment de a nu fi stăpân pe propriile-i acţiuni, de a fi condus, de a fi împins.

Îl priveau cu toţii pe Bill; toţi voiau să afle ce va spune Bill.

— Pă-păi, ş-ş-ştiţi, asta sună chiar c-corect.

Beverly oftă, Stan se foi stânjenit… Şi atâta tot.

— Chi-chi-chiar co-corect, repetă Bill, privindu-şi mâinile.

Şi poate să fi fost doar raza tremurândă a lanternei ţinute de Ben sau propria lui imaginaţie, dar Richie avu impresia că Bill arăta puţin cam palid şi foarte speriat, deşi surâdea.

— Poate ne-ar prinde bi-bine o vi-viziune care să ne spună ce să f-f-facem cu pr-pr-problema n-noastră.

Şi dacă are cineva o viziune, cugetă Richie, *Bill o să fie ăla*. Dar în privinţa asta se înşela.

— Ei bine, spuse Ben, probabil că nu funcţionează decât la indieni, dar s-ar putea să fie palpitant s-o-ncercăm.

— Mhm, probabil că o să leşinăm toţi de la fum şi-o să murim aici, spuse posomorât Stan. Asta chiar ar fi palpitant, sigur că da.

— Nu vrei, Stan? întrebă Eddie.

— Ei, să zicem că vreau, oftă Stan. Cred că voi ăştia mă faceţi să-mi pierd minţile, ştiţi?

Se întoarse spre Bill.

— Când?

Bill răspunse:

— Pă-păi, nu-nu-i timp mai bun ca p-p-p-rezentul, nu-nu-i aşa?

Urmă o tăcere surprinsă şi îngândurată. Apoi Richie se ridică în picioare, deschizând chepengul cu mâna şi lăsând să intre lumina difuză a zilei încremenite de vară.

— Am la mine toporişca, anunţă Ben, urmându-l afară. Cine vrea să m-ajute la tăiat nişte lemn verde?

Până la urmă îl ajutară cu toţii.

3

Le luă cam o oră ca să fie gata. Tăiară vreo cinci braţe de crenguţe înverzite, de pe care Ben rupse rămurelele şi frunzele.

— Au să fumege, e clar, spuse el. Nici măcar nu ştiu dacă vom reuşi să le dăm foc.

Beverly şi Richie coborâră pe malul Kenduskeagului şi aduseră sus o colecţie de pietre măricele, folosind jacheta lui Eddie (mama lui îl punea întotdeauna să-şi ia pe el o jachetă, chiar dacă *erau* 30°C – se putea să plouă, spunea doamna Kaspbrak, şi dacă ai pe tine o jachetă nu te faci leoarcă) în chip de boccea. Cărând pietrele înapoi la club, Richie spuse:

— Nu poţi face asta, Bev. Tu eşti fată. Ben spunea că numai vitejii coborau în afumătoarea aia, nu indiencele.

Beverly se opri, privindu-l pe Richie cu un amestec de amuzament şi iritare. O şuviţă de păr îi scăpase din coada-de-cal; scoase în afară buza de jos şi îşi suflă părul de pe frunte.

— Te-aş putea pune jos în luptă oricând, Richie. Şi-o ştii foarte bine.

— *Aiasta* nu contest, Miss Scawlett! spuse Richie, holbând ochii la ea. Matali ej-tot fată, şi-*ntodeuna* o să fii fată! Nu ej viteaz de piele-roşă!

— Atunci o să fiu o vitezetă, i-o întoarse Beverly. Acum ce facem, ducem pietrele astea-napoi în club sau îţi dau cu vreo câteva-n dovleacul ăla tălâmb ca gaura curului?

— Măi-să-hie, Miss Scawlett, io n-am nici-o gau'a cu'ului în dovleac! chirăi Richie.

Beverly râse atât de tare, încât scăpă capătul dinspre ea al jachetei lui Eddie şi toate pietrele se rostogoliră pe jos. Îl bruftului pe Richie în tot timpul cât le adunară la loc, iar Richie glumi şi chiţcăi pe multe Voci, în vreme ce se gândea cât e de frumoasă.

Deşi Richie nu vorbise serios despre excluderea ei din afumătoare pe bază de sex, Bill Denbrough părea hotărât.

Beverly se opri în faţa lui, cu mâinile-n şolduri şi obrajii aprinşi de mânie:

— N-ai decât să-ţi iei părerea şi să ţi-o înfigi undeva cu un par, Bill Bâlbâitule! Şi eu sunt băgată în treaba asta, sau cumva nu mai sunt membră a clubului tău nenorocit?!

Răbdător, Bill spuse:

— N-nu de-asta-i vo-vorba, B-B-Bev, şi ş-ştii f-foarte bi-bine. Cineva *trebuie* să stea a-a-icea sus.

— De ce?

Bill încercă să îi explice, dar nu reuşi să articuleze cuvintele. Privi spre Eddie în căutarea unui ajutor.

— E ceea ce-a spus Stan, o lămuri calm Eddie. Despre fum. Bill zice că s-ar putea întâmplă de-adevăratelea – am putea leşina acolo. Apoi am muri. Bill spune că asta li se-

ntâmplă celor mai mulţi oameni în incendii. Nu mor arşi. Mor înecaţi cu fumul. Mor…

Acum fata se întoarse spre Eddie:

— Bine, atunci. Vrea să stea cineva afară sus în caz că e vreun bucluc?

Nefericit, Eddie dădu din cap.

— Păi, cum ar fi să stai *tu?* Tu eşti ăla cu astmă.

Eddie nu spuse nimic. Beverly se întoarse iar spre Bill. Ceilalţi stăteau în jur, cu mâinile în buzunare, privindu-şi încălţările.

— Pentru că-s fată, nu? Asta-i de fapt chestia, nu?

— Be-Be-Be-Be…

— Nu-i nevoie să behăi! se răsti ea. Dă doar din cap că da sau că nu. *Capul* nu ţi se bâlbâie, nu? E din cauză că-s fată?

Fără tragere de inimă, Bill dădu din cap că da. Fata îl mai privi o clipă, cu buzele tremurând, iar Richie crezu că o să plângă. Când colo, explodă:

— Ei bine, *să te fut!*

Se răsuci în loc să-i privească pe ceilalţi, iar ei îi evitară privirea, atât de arzătoare, încât era aproape radioactivă.

— Să vă fut pe *toţi* dacă gândiţi la fel!

Se întoarse din nou spre Bill şi începu să vorbească repede, mitraliindu-l cu toate cuvintele ce-i veneau în minte:

— Asta-i o treabă mai serioasă decât vreun căcăţiş de joc de copii ca leapşa, sau pac-pac, sau v-aţi ascunselea. *Şi-o ştii,* Bill. Trebuie s-o-ncercăm. Face *parte* din toată povestea. Şi n-o să mă tai tu pe mine de pe listă doar fiindcă-s fată. Înţelegi? N-ar strica să înţelegi cum trebuie, că, de nu, plec chiar acum. Şi dacă mă duc, m-am *dus*. De tot. Pricepi?

Se opri. Bill o privea. Părea să-şi fi recăpătat calmul, dar lui Richie îi era frică. Simţea că orice şansă ar fi avut de-a câştiga sau de-a găsi o cale să ajungă la ceea ce-i omorâse pe Georgie Denbrough şi ceilalţi copii, să ajungă la Monstru şi să-l ucidă, era acum pe muche de cuţit. *Şapte*, îşi spuse

Richie. *Asta-i numărul magic. Trebuie să fim şapte. Aşa trebuie să fie.*

Undeva cântă o pasăre; tăcu; iarăşi cântă.

— Bi-bine, spuse Bill, iar Richie lăsă să i se reverse aerul din piept. Dar ci-ci-cineva tot trebuie să s-stea a-a-afară. Cine v-v-vrea s-o facă?

Richie credea că Eddie sau Stan se vor oferi cu siguranţă pentru această îndatorire, dar Eddie nu zise nimic. Stan stătea palid, gânditor şi tăcut. Mike îşi agăţase degetele de centură ca Steve McQueen în *Wanted: Dead or Alive.* Doar ochii-i priveau neliniştiţi de la unul la altul.

— Ha-ha-haideţi, îi îndemnă Bill.

Richie îşi dădu seama că acum dispăruse orice prefăcătorie; discursul pasional al lui Bev şi faţa gravă, prea bătrână, a lui Bill avuseseră grijă de asta. Făcea parte din problemă, poate la fel de primejdioasă ca expediţia pe care el şi Bill o făcuseră la casa din Neibolt Street 29. O ştiau… Şi nimeni nu dădea înapoi. Deodată se simţi foarte mândru de ei, foarte mândru să fie cu ei. După toţi anii în care ieşise afară la numărătoare, acum numărătoarea îl includea şi pe el. În fine, era şi el numărat. Nu ştia dacă încă mai erau sau nu păguboşi, dar ştia că sunt împreună. Erau prieteni. Al naibii de buni prieteni. Richie îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse viguros cu poala cămăşii.

— Ştiu cum facem, spuse Bev şi scoase din buzunar un pliculeţ de chibrituri.

Pe copertă, atât de micuţe, încât aveai nevoie de o lupă ca să le vezi, erau fotografii ale candidatelor pe acel an la titlul de Miss Rheingold.

Beverly aprinse un chibrit, apoi îl suflă. Mai rupse şase şi adăugă chibritul ars. Se întoarse cu spatele, iar, când reveni din nou cu faţa, cozile albe ale celor şapte chibrituri îi ieşeau din pumnul strâns.

— Luaţi, spuse ea, întinzându-i chibritul lui Bill. Cel care nimereşte chibritul cu capătul ars rămâne aici şi-i trage afară pe ceilalţi dacă o să fie cazul.

Bill o privi fix.

— A-aşa v-v-vrei s-să fa-fa-facem?

Atunci fata îi zâmbi, iar zâmbetul îi făcu faţa radioasă:

— Da, mălai-mare ce eşti, aşa vreau s-o facem. Tu ce zici?

— Te iu-iu-iubesc, B-B-Bev, răspunse el, iar culoarea îi năpădi fetei obrajii ca nişte flăcări grăbite.

Bill nu păru să observe. Studie cozile de chibrit ce se iţeau din pumnul ei şi după un timp alese una. Avea gămălia albastră, nearsă. Beverly se întoarse spre Ben şi i le oferi pe cele şase rămase.

— Şi eu te iubesc, spuse Ben răguşit.

Avea faţa de culoarea prunei; parcă ar fi fost în pragul unui infarct, însă nimeni nu râse. Undeva în adâncul Maidanului, pasărea cântă din nou. *Stan va fi ştiind ce pasăre e*, îşi spuse într-o doară Richie.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind, iar Ben alese un chibrit.

Avea fosforul intact.

Apoi i le oferi lui Eddie. Eddie surâse, un zâmbet sfios ce era incredibil de dulce şi de o vulnerabilitate înduioşătoare.

— Cred că şi eu te iubesc, Bev, spuse el şi trase orbeşte un chibrit.

Gămălia era albastră.

Acum Beverly întinse către Richie cele patru cozi de chibrit pe care le avea în mână.

— Ai, ce te mai *iubescâi*, Miss Scawlett! zbieră Richie din toţi bojocii, schiţând cu buzele mişcări de sărutări exagerate.

Beverly nu făcu decât să-l privească, zâmbind puţintel, iar lui Richie i se făcu dintr-o dată ruşine.

— Chiar te iubesc, Bev, spuse el şi o atinse pe păr. Eşti o tipă mişto.

— Mulţumesc.

Culese un chibrit şi-l privi, convins că-l alesese pe cel ars. Dar nu. I le dădu lui Stan.

— Te iubesc, spuse Stan şi smulse un chibrit din pumnul ei. Nears.

— Tu şi cu mine, Mike, spuse ea şi-i oferi să aleagă dintre cele două rămase.

Mike făcu un pas înainte:

— Eu nu te cunosc atât de bine ca să te iubesc, dar te iubesc totuşi. Cred că ai putea să-i dai maică-mii lecţii de răcnit.

Râseră cu toţii, iar Mike luă un chibrit. Şi acesta avea capătul neatins.

— Cred că t-t-tot tu eşti, l-la urma urmei, Bev, spuse Bill.

Cu o figură dezgustată – toate acele fulgere şi trăsnete pentru nimic –, Beverly deschise palma.

Capătul ultimului chibrit era şi el albastru, nears.

— L-l-le-ai mâ-mâ-mânărit, o acuză Bill.

— Ba nu. Nu le-am făcut nimic.

Tonul ei nu era de protest furios – ceea ce ar fi trezit suspiciuni –, ci de surprindere năucită.

— Jur pe Dumnezeu că nu.

Şi le arătă palma. Văzură cu toţii mica urmă de scrum al gămăliei de chibrit arse.

— Bill, jur pe numele mamei mele!

Bill o mai privi o clipă, apoi dădu din cap. Printr-un consens nerostit, toţi îi înapoiară chibriturile lui Bill. Şapte la număr, cu capetele intacte. Stan şi Eddie începură să se târască pe jos, dar acolo nu se găsea niciun chibrit ars.

— *N-am făcut-o,* zise iar Beverly, neadresându-se cuiva anume.

— Şi-acum ce facem? întrebă Richie.

— Mergem to-to-toţi jos. Pentru că a-asta *tr-tr-trebuie* să facem.

— Şi dacă leşinăm? vru să ştie Eddie.

Bill o privi din nou pe Beverly.

— Da-dacă B-Bev sp-spune a-adevărul, şi î-îl sp-sp-spune, n-n-o să le-leşinăm.

— De unde ştii? îl întrebă Stan.

— Ş-ştiu şi-atâ-tâ-tât.

Pasărea cântă din nou.

4

Ben şi Richie coborâră primii, iar ceilalţi le dădură pietrele una câte una. Richie i le trecea lui Ben, care făcu un mic cerc de bolovani în mijlocul pardoselii din pământ a clubului.

— În regulă, spuse el. Ajunge-atât.

Coborâră şi ceilalţi, fiecare cu câte un mănunchi din rămurelele verzi pe care le tăiaseră cu toporişca lui Ben. Bill veni ultimul, închise trapa şi deschise ferestruica îngustă articulată.

— A-a-aşa. Uite şi af-afumătoarea. Avem vr-reun ap-ap-aprinzător?

— Poţi s-o foloseşti pe-asta, dacă vrei, îi spuse Mike scoţând din buzunarul de la şold un exemplar zdrenţuit din revista *Archie*. Am citit-o deja.

Bill rupse paginile una câte una, încet şi grav. Ceilalţi stăteau lângă pereţi, genunchi lângă genunchi şi umăr lângă umăr, privind fără a vorbi. Tensiunea era densă şi încremenită.

Bill puse rămurele şi crenguţe peste hârtie şi se uită la Beverly:

— T-t-tu a-ai chi-chibriturile.

Fata aprinse unul, flăcăruie galbenă în obscuritate.

— Blestemăţia probabil că n-o să se-aprindă, spuse ea cu voce uşor nesigură şi atinse hârtia cu flacăra în mai multe locuri.

Când focul ajunse aproape de degete, îl aruncă în centru.

Flăcările se învăpăiară galbene, cufundându-le chipurile într-o expresie de uşurare evidentă, iar în acel moment lui Richie nu-i mai veni deloc greu să creadă povestea cu indieni a lui Ben şi se gândi că astfel trebuia să fi fost în zilele acelea de demult, când conceptul de oameni albi încă nu era decât un zvon sau o poveste pentru copii în mintea acelor indieni care urmăreau turme de bizoni atât de mari încât puteau acoperi ţinutul de la un orizont la altul, iar la

trecerea lor pământul se zguduia ca la cutremur. În acea clipă Richie şi-i putu imagina pe indieni, kiowaşi sau pawneeşi sau ce-or fi fost, jos în afumătoarea lor, genunchi lângă genunchi şi umăr lângă umăr, privind la flăcările ce picurau şi se cufundau în lemnul verde ca nişte ulcele fierbinţi, ascultând slabul şi constantul fâsâit al sevei ce se infiltra afară din pulpa umedă, aşteptând să se pogoare viziunea.

Mhm. Aşezat acolo, putea crede totul… Şi, privind la feţele lor sumbre care studiau flăcările şi paginile ce se înnegreau ale cărţuliei cu Archie a lui Mike, putea să observe că şi ei credeau.

Crengile luau foc. Clubul începu să se umple de fum. O parte, asemenea semnalelor cu fum dintr-un film dat sâmbătă la matineu, cu Randolph Scott sau Audie Murphy, scăpa afară din afumătoare. Dar, pentru că aerul complet nemişcat de deasupra nu stârnea niciun curent, cea mai mare parte a fumului rămânea înăuntru. Avea o înţepătură acră, care făcea să-i usture ochii şi să le palpite gâtlejul. Richie îl auzi pe Eddie tuşind de două ori – sunet sec, ca al scândurilor plesnite una de alta – şi apoi rămânând iarăşi tăcut*. N-ar trebui să fie aici*, îşi spuse el… Dar se părea că altcineva – sau altceva – era de altă părere.

Bill mai aruncă o mână de lăstari verzi pe focul ce ardea înăbuşit şi întrebă cu un glas subţire ce nu prea semăna cu vocea sa obişnuită:

— Are cineva v-vreo vi-vi-viziune?

— Viziuni să ieşim de aici, spuse Stan Uris.

La care Beverly râse, dar râsul ei se transformă într-un acces sufocant de tuse.

Richie îşi rezemă capul de perete şi privi în sus la gura de aerisire – un dreptunghi îngust de lumină albă voalată. Se gândi la statuia lui Paul Bunyan, în ziua aceea din martie – dar acela nu fusese decât un miraj, o halucinaţie.

(viziune)

— Fumul ăsta *m-omoară,* spuse Ben. Huuuu!

— Atunci pleacă, murmură Richie, fără a-şi lua ochii de la ferestruică.

Simţea că îi dădea ceva de care să se agaţe. Simţea că parcă pierduse cinci kilograme. Şi simţea sigur ca dracu' că încăperea clubului se mărise. Al naibii de corectă, senzaţia asta de la urmă. Se aşezase în aşa fel încât piciorul drept, grăsan, al lui Ben Hanscom îi apăsa propriul său picior stâng, şi umărul osos al lui Bill Denbrough era înfipt în braţul lui drept. Acum nu se mai atingea de niciunul dintre ei. Privi alene la dreapta şi la stânga ca să se convingă dacă impresia sa era întemeiată. Şi aşa era. Ben se afla la un pas-doi spre stânga. În dreapta, Bill se găsea mai departe chiar.

— Locu-i mai mare, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători, spuse el.

Trase adânc aer în plămâni şi tuşi cu putere. Îl durea, îl durea adânc în piept, aşa cum te doare tuşea când ai virozã, gripă sau altceva. Un timp, crezu că nu-i va mai trece niciodată; că pur şi simplu o să tuşească în continuare până vor fi nevoiţi să-l tragă afară. *Dac-o să mai poată*, se gândi el, dar gândul era mult prea vag ca să-l mai şi înspăimânte.

Apoi îl simţi pe Bill bătându-l pe spinare, iar criza de tuse trecu.

— Nu ştii că n-o faci întotdeauna, spuse Richie.

Din nou privea la ferestruică în loc să-l privească pe Bill. Cât de luminoasă părea! Când închidea ochii, încă mai putea să vadă dreptunghiul plutind acolo în întuneric, dar verde-strălucitor în loc de alb-luminos.

— Ce-ce-ce vrei să sp-spui? întrebă Bill.

— Bâlbâială.

Tăcu, auzind că altcineva tuşea, dar fără a fi sigur cine anume era.

— *Tu* ar trebui să faci Vocile, nu eu, Bill Barosane. Tu…

Tuşea se înteţi. Deodată lumina zilei inundă clubul, atât de brusc şi de puternic încât Richie trebui să mijească ochii. Reuşi să-l distingă doar pe Stan Uris, care se căţăra şi se târa afară cu unghiile.

— Iertaţi-mă, îngăimă Stan, printre tusetele spasmodice. Iertaţi-mă, nu pot…

— Nu face nimica, se pomeni Richie zicând.

Vocea îi suna ca şi cum ar fi ieşit dintr-un alt trup.

Trapa se trânti la loc după o clipă, dar intrase destul aer curat ca să-i limpezească puţin capul, înainte ca Ben să se mute pentru a umple spaţiul rămas gol în urma lui Stan, Richie redeveni conştient de piciorul lui Ben apăsându-se într-al lui. Cum îi venise ideea că li se dilatase clubul?

Mike Hanlon mai aruncă nişte vreascuri pe focul fumegând. Richie îşi reluă inspirările subţiri şi privirile spre aerisire. N-avea nicio senzaţie a unei treceri reale de timp, dar era vag conştient că, pe lângă fum, în club se făcea cald şi bine.

Privi în jur, îşi privi prietenii. Erau greu de desluşit, pe jumătate înghiţiţi în fum şi penumbră din lumina albă şi încremenită a verii. Capul lui Bev stătea rezemat pe spate, pe o proptea, mâinile şi le ţinea pe genunchi, ochii închişi, lacrimile şiroindu-i pe obraji către lobii urechilor. Bill şedea cu picioarele încrucişate şi bărbia în piept. Ben era…

Dar deodată Ben era în picioare, împingând şi el chepengul.

— Uite-l şi pe Ben că pleacă, spuse Mike.

Stătea în poziţie indiană drept în faţa lui Richie, cu ochii roşii ca ai unei nevăstuici.

Răcoarea relativă îi izbi din nou. Aerul se împrospăta în timp ce fumul se învălătucea în sus prin trapă. Ben tuşea şi icnea sec. Se trase afară cu ajutorul lui Stan, şi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să închidă chepengul, Eddie se ridică în picioare, clătinându-se şi palid la faţă ca un mort, cu excepţia petelor vineţii de sub ochi, întinse până imediat sub pomeţi. Pieptul său îngust sălta în sus şi în jos, în spasme găunoase. Bâjbâi orbeşte după marginea gurii de salvare şi ar fi căzut dacă Ben nu-l apuca de o mână, iar Stan de cealaltă.

— Scuze, bâigui Eddie într-o şoaptă mică şi chiţăitoare, înainte de a fi tras în sus.

Trapa se trânti la loc.

Urmă o perioadă lungă de linişte. Fumul se adună până ce clubul se umplu de o ceaţă densă, nemişcată. *Mie-mi pare ca o supă de mazăre, Watson*, îşi spuse Richie, şi preţ de o fracţiune de secundă se imagină în chip de Sherlock Holmes (un Holmes care semăna mult cu actorul Basil Rathbone, iar filmul era alb-negru), înaintând cu un scop bine determinat pe Baker Street; Moriarty era pe undeva pe-aproape, o birjă elegantă îl aştepta, iar vânatul avea toate simţurile alertate.

Gândul era uluitor de clar, uluitor de *robust*. Părea aproape să aibă greutate, ca şi cum n-ar fi fost un mic vis-cu-ochii-deschişi, un visuleţ de buzunar, precum cele pe care le avea tot timpul, ci un lucru aproape real.

Încă mai avea destul sarcasm în el ca să-şi spună că, dacă din chestia asta nu se alegea decât cu o viziune despre Basil Rathbone în rolul lui Sherlock Holmes, atunci toată noţiunea de viziuni era destul de ieftină. *Doar că fireşte nu Moriarty e acolo. Monstrul e acolo – un Monstru – şi Monstrul e real. Monstrul…*

Apoi trapa se deschise din nou şi Beverly se chinuia să iasă, tuşind uscat, cu o mână pusă căuş la gură. Ben o apucă de o mână, iar Stan o prinse de sub celălalt braţ. Trasă de ei şi totodată târându-se cu propriile-i puteri, fata ajunse sus şi dispăru.

— Şi-şi-şi e-este mai m-are, spuse Bill.

Richie privi în jur. Văzu cercul de pietre cu focul mocnind înăuntru, scuipând nori de fum. De partea cealaltă îl văzu pe Mike aşezat cu picioarele încrucişate, ca un totem sculptat în abanos, privind la el prin flăcări, cu ochi înroşiţi de fum. Numai că Mike se afla la mai bine de douăzeci de metri distanţă, iar Bill era chiar mai departe, la dreapta lui Richie. Clubul subteran avea acum cel puţin mărimea unei săli de bal.

— Nu contează, spuse Mike. O să vină destul de repede. *Ceva* o să vină.

— M-m-mhm, făcu Bill. Da' eu… eu… eu…

Începu să tuşească, încercă să se controleze, dar tuşea se înrăutăţi, ca un zdrăngănit uscat. Difuz, Richie îl văzu pe Bill poticnindu-se în picioare, întinzând mâna după trapă şi deschizând-o.

— Vă u-u-urez no-no-nor…

Şi se duse, tras afară de ceilalţi.

— Se pare că mai suntem tu şi cu mine, Mikey bătrâne, spuse Richie, după care îl cuprinse şi pe el tuşea. Credeam c-o să rămână sigur Bill…

Tuşea se agrava. Băiatul se încovoie de spate, icnind sec, incapabil să-şi mai recapete suflul. Capul îi zvâcnea – bubuia – ca o ridiche umplută cu sânge. Ochii îi lăcrimau pe sub ochelari.

De undeva departe, îl auzi pe Mike spunând:

— Du-te sus, Richie. Nu face prostii. Nu sta aici să mori.

Ridică o mână spre Mike şi fâlfâi din ea

(ba p'a mă-tii)

într-un gest de negaţie. Puţin câte puţin începu să-şi aducă din nou tusea sub control. Mike avea dreptate: urma să se întâmple ceva, şi încă repede. Voia să mai fie acolo când sosea.

Privi iar la ferestruică. După accesul de tuse îşi simţise capul uşor, iar acum i se părea că pluteşte pe o pernă de aer. Era o senzaţie plăcută. Inspiră slab de mai multe ori şi îşi spuse: *Într-o zi am să fiu o vedetă rock and roll. Asta e, da. O să fiu celebru. O să scot discuri, şi albume, şi filme. O să am un sacou negru, pantofi albi şi un Cadillac galben. Şi când o să mă întorc în Derry toţi au să se piardă cu firea, până şi Bowers. Port ochelari, dar ce futu-i mă-sa? Şi Buddy Holly poartă ochelari. O să ţopăi până mă fac albastru şi o să dansez până mă fac negru. O să fiu primul star rock and roll care a răsărit vreodată din Maine. O să…*

Gândul se risipi. Nu conta. Descoperi că acum nu mai trebuia să respire câte puţin. Plămânii i se adaptaseră. Putea respira cât de mult fum voia. Poate că era venit de pe Venus.

Mike mai aruncă surcele pe foc. Ca să nu se lase mai prejos, Richie azvârli şi el o mână.

— Cum te simţi, Rich? întrebă Mike.

Richie zâmbi.

— Mai bine. Bine, aproape. Tu?

Mike surâse şi el, dând din cap.

— Mă simt în regulă. Ai avut ceva gânduri ciudate?

— Mhm. Un minut am crezut că sunt Sherlock Holmes. Pe urmă m-am gândit c-aş putea dansa ca The Dovells. Ai ochii aşa de roşii, că nu ţi-ar veni să crezi, ştii?

— Şi tu. Doar o pereche de nevăstuici în ţarc, asta suntem.

— Zău?

— Zău.

— Vrei să zici în regulă?

— În regulă. Vrei să zici că ai găsit cuvântul?

— Am găsit cuvântul, Mikey.

— Mda, bine.

Îşi rânjiră, iar apoi Richie îşi lăsă capul pe spate la perete şi privi spre ferestruică. Curând începu să plutească într-o parte. Nu… nu într-o parte. *În sus.* Plutea în *sus*. Ca

(plutim jos aici noi toţi)

un balon.

— Bă-bă-băi, v-v-vă e bi-bine?

Glasul lui Bill, coborând prin aerisire. Venind de pe Venus. Îngrijorat. Richie se simţi bufnind la loc înlăuntrul său.

— Bine, îşi auzi vocea, îndepărtată, iritată. Bine, am spus bine, taci, Bill, lasă-ne să găsim cuvântul. Vrem să zicem c-avem de găsit

(Pământul)

cuvântul.

Clubul era mai mare ca oricând, pardosit acum cu lemn lustruit. Fumul era des precum ceaţa Londrei, iar focul aproape că nu se mai vedea. Duşumeaua aia! Doamne-apără-şi-păzeşte! Era mare cât a unei săli de bal dintr-o superproducţie muzicală. Mike se uita la el din partea opusă, siluetă aproape pierdută în ceaţă.

Vii, Mikey bătrâne?

Sunt chiar aici cu tine, Richie,

Încă mai vrei să zici „în regulă”

Mhm… Dar ia-mă de mână… Poţi să mă ţii?

Aşa cred.

Richie întinse mâna şi, deşi Mike era în cealaltă parte a încăperii aceleia enorme, îi simţi degetele cafenii şi puternice încleştându-i-se pe încheietură. O, şi ce bine era, era o atingere bună – bună pentru a găsi dorinţă în alinare, mângâiere în dorinţă, substanţă în fum şi fum în substanţă…

Îşi înclină din nou capul pe spate şi privi la aerisire, atât de albă şi măruntă. Acum era şi mai departe, la kilometri înălţime. Lumină de pe cercul planetei Venus.

Se întâmplă. Începu să plutească. *Atunci hai*, spuse în sinea sa şi începu să se înalţe mai repede prin fum, prin ceaţă, pâclă, prin ce-o fi fost.

5

Nu se mai aflau înăuntru.

Amândoi stăteau împreună în mijlocul Maidanului, şi aproape că se lăsase înserarea.

Era Maidanul, o ştia, dar totul arăta altfel. Frunzişul era mai luxuriant, mai profund, cu o mireasmă sălbatică. Creşteau plante pe care nu le mai văzuse niciodată în viaţa lui, iar Richie îşi dădu seama că unele dintre plantele pe care în prima clipă le luase drept copaci erau în realitate ferigi gigantice. Se auzea sunetul unei ape curgând, dar era mult mai puternic decât ar fi trebuit – apa aceea nu suna ca

leneşul curs al Kenduskeagului, ci mult mai tare, aşa cum îşi închipuia el că ar răsuna râul Colorado tăindu-şi calea prin Marele Canion.

Şi mai era şi cald. Nu se putea spune că nu se lăsa arşiţa vara în Maine, şi era destulă umezeală, astfel încât uneori te simţi lipicios zăcând doar noaptea în pat, dar aici domnea mai multă zăpuşeală şi umiditate decât simţise vreodată în toată viaţa lui. O ceaţă joasă, densă şi fumurie dormita în adâncurile pământului şi se furişa pe lângă picioarele băieţilor. Avea un miros înţepător şi subţire ca al lemnului verde ars.

El şi Mike porniră spre zgomotul apei curgătoare fără a vorbi, croindu-şi drum prin frunzişul ciudat. Liane groase ca odgoanele se întindeau între unii copaci ca nişte pânze ţesute de păianjeni gigantici, şi la un moment dat Richie auzi ceva tropăind prin bălării. După zgomot părea mai mare decât un cerb.

Se opri atât cât să privească în jur, învârtindu-se în cerc, studiind orizontul. Ştia pe unde ar fi trebuit să se afle cilindrul alb şi gros al Turnului de Apă, dar nu era acolo. Nu se zărea nici terasamentul căii ferate ce mergea către triaj, la capătul Străzii Neibolt, sau complexul locativ de la Old Cape – râpe joase şi gresie roşie ieşeau din pilcurile dese de ferigi gigantice şi brazi, acolo unde ar fi trebuit să fie Old Cape.

Deasupra se auzi un fâlfâit. Băieţii se feriră, în timp ce un escadron de lilieci zburară peste capetele lor. Erau cei mai mari lilieci pe care-i văzuse vreodată Richie, şi pentru o clipă fu mai înfricoşat chiar şi decât fusese când Bill încerca s-o pună pe Silver în mişcare, iar el auzea cum Vârcolacul se apropia în urma lor. Nemişcarea şi calitatea nepământeană ale acelui ţinut erau amândouă cumplite, dar groaznica sa *familiaritate* părea întrucâtva şi mai rea.

Nu trebuie să-ţi fie frică, îşi spuse. *Ţine minte că ăsta nu-i decât un vis, sau o viziune, sau cum oi vrea să-i zici. Eu şi bâtrânu' Mikey suntem de fapt tot în club, prostiţi de fum.*

Nu peste mult timp Bill Barosanul o să-nşiapă sî-şi faci grij' fincă nu mai răspundem şi o să coboare cu Ben să ne tragă afară. E exact aşa cum zice Conway Twisty – doar o prefăcătorie.

Dar putea să vadă cum aripa unui liliac era atât de zdrenţuită încât soarele pâclos răzbătea prin ea, iar când trecură pe sub una dintre ferigile uriaşe observă o omidă galbenă enormă care se târa pe o tulpină groasă, verde, cu umbra în urmă-i. Căpuşe mici şi negre săreau şi forfoteau pe ea. Dacă ăsta era un vis, era cel mai clar pe care-l avusese în viaţa lui.

Se îndreptară spre sunetul râului şi, în ceaţa de la sol înaltă până la genunchi, Richie nu mai era în stare să îşi dea seama dacă atingea pământul cu picioarele. Ajunseră într-un loc unde atât ceaţa, cât şi pământul luau sfârşit. Richie privi, nevenindu-i să creadă. Acela nu era Kenduskeag-ul – şi totuşi era. Torentul clocotea şi se învolbura printr-o albie îngust tăiată prin aceeaşi rocă sfărâmicioasă – privind peste apă spre malul opus, putu să vadă epocile tăiate în straturile acelea suprapuse de piatră, roşu, apoi portocaliu şi iarăşi roşu. Torentul nu putea fi trecut păşind pe pietre; aveai nevoie de un pod de frânghie, iar dacă se întâmpla să cazi în apă, erai imediat luat de curent. Zgomotul şuvoiului era cel al unei amarnice mânii prosteşti şi, în timp ce privea uluit, cu gura căscată, Richie văzu un peşte roz-argintiu sărind într-un arc imposibil de înalt, muşcând din gângăniile ce formau nori schimbători deasupra apei. Căzu plescăind la loc, oferindu-i lui Richie doar atât timp cât să-i înregistreze prezenţa şi să realizeze că niciodată în viaţa lui nu văzuse un astfel de peşte, nici măcar în cărţi.

Stoluri de păsări străbăteau cerul, ciorovăindu-se răguşit. Nu o duzină sau două; un moment, păsările care întunecau cerul acoperiră chiar şi soarele. O nouă trosnitură prin tufişuri, apoi altele, mai multe. Richie se răsuci, cu inima bubuindu-i dureros în piept, şi văzu un

animal asemănător cu o antilopă ce fulgera pe alături spre sud-est.

O sa se întâmple ceva. Iar ele o ştiu.

Păsările trecură, probabil migrând în masă undeva mai spre sud. Încă un animal păşi apăsat pe lângă ei… Şi încă unul. Apoi se lăsă liniştea, cu excepţia bolborositului constant al Kenduskeagului. Tăcerea avea în ea o stare de aşteptare apăsătoare, care lui Richie nu-i plăcea. Îşi simţi firele de păr schimbându-şi poziţia şi încercând să i se ridice pe ceafă, şi din nou întinse mâna după a lui Mike.

Ştii unde suntem? îi strigă el. *Ai găsit cuvântul?*

Iisuse, da! strigă Mike. *L-am găsit! Asta-i demult, Richie! Demult!*

Richie dădu din cap. Demult, ca în odată ca niciodată, foarte, foarte demult, pe când trăiam toţi în pădure şi nimeni nu locuia altundeva. Se aflau pe Maidan aşa cum fusese acesta în urmă cu Dumnezeu ştie câte mii de ani. Erau într-un trecut inimaginabil de dinaintea erei glaciare, când New England fusese tot atât de tropicală pe cât era azi America de Sud… Dacă mai exista vreun azi. Privi din nou în jur, nervos, aproape aşteptându-se să vadă un brontozaur ridicându-şi gâtul cât o macara profilată pe cer şi să se holbeze în jos la ei, cu gura plină de noroi şi plante dezrădăcinate şiroind de apă, sau un tigru-cu-dinţi-sabie ieşind pe furiş din tufişurile uriaşe.

Dar nu era decât tăcerea aceea rău-prevestitoare, aidoma celei aşternute cu câteva minute înaintea unui trăsnet teribil, când coamele vinete se îngrămădesc tot mai sus şi mai sus pe cer, lumina capătă o nuanţă bizară, purpuriu-galbenă-violacee, iar vântul moare complet şi simţi o aromă grea ca a bateriilor de maşină supraîncărcate.

Suntem în trecut, cu un milion de ani în urmă, poate, sau cu zece milioane, sau optzeci de milioane, şi ceva urmează să se întâmple, nu ştiu ce anume, dar va fi ceva, iar mie mi-e frică, vreau să se sfârşească, vreau să mă-ntorc înapoi şi,

Bill, te rog Bill te rog trage-ne afară, e ca şi cum am fi căzut în fotografie, într-o fotografie, te rog, te rog, ajutor…

Mâna lui Mike o strânse pe-a lui şi îşi dădu seama că acum tăcerea se spărsese. Se auzea o vibraţie joasă şi constantă – mai mult o simţea decât o auzea, acţionând asupra membranei întinse a timpanelor, făcând să zumzăie micile oscioare ce conduceau sunetul. Creştea statornic. Nu avea nicio tonalitate;

(cuvântul la început a fost cuvântul a fost pământul a fost)

un sunet fără melodie, fără suflet. Bâjbâi în căutarea copacului lângă care stăteau şi când îl atinse cu mâna, făcută căuş după forma trunchiului, simţi vibraţia prinsă înăuntru. În acelaşi moment îşi dădu seama că o putea simţi şi în picioare, un gâdilat insistent ce-i străbătea gleznele şi gambele până la genunchi, prefăcându-i tendoanele în diapazoane.

Creştea. Şi creştea.

Cobora din cer. Fără a o dori, dar incapabil să se stăpânească, Richie întoarse faţa în sus. Soarele era un ban topit într-un cerc de nori coborâţi, încercuit de un halou umed. Sub el, mlaştina verde luxuriantă care era Maidanul stătea într-o nemişcare totală. Richie crezu că înţelesese în ce consta viziunea: aveau să vadă sosirea Monstrului.

Vibraţia căpătă glas – un muget rostogolit acumulându-se într-un crescendo de sunet zdrobitor. Îşi astupă urechile cu palmele, urlă şi nu-şi putu auzi urletul. Lângă el, Mike Hanlon făcea acelaşi lucru, iar Richie văzu că din nasul lui Mike curgea puţin sânge.

Norii de la apus se aprinseseră într-o văpaie stacojie. Îşi trasă drumul spre ei, lăţindu-se de la dimensiuni de arteră la râu şi apoi la un fluviu de culoare ameninţătoare; şi atunci, în timp ce un obiect căzător, arzând, sparse plafonul de nori, se porni vântul. Era fierbinte şi pârjolitor, fumegând şi sufocant. Obiectul din cer era gigantic, un capăt de chibrit în flăcări aproape prea luminos ca să poată

fi privit. Arcuri electrice ţâşneau din el, biciuri albastre ce fulgerau şi lăsau în urma lor tunete.

O navă spaţială! răcni Richie, căzând în genunchi şi acoperindu-şi ochii. *O, Doamne, e o navă spaţială!* Dar credea – şi avea să le-o spună celorlalţi mai târziu, pe cât putea de bine – că nu era o navă, deşi se putea să fi venit prin spaţiu ca să ajungă acolo. Ceea ce coborâse în ziua aceea de demult venea dintr-un loc mult mai îndepărtat decât o altă stea sau o altă galaxie, iar, dacă *navă spaţială* era prima expresie care-i trecuse prin minte, asta poate se datora doar faptului că mintea lui nu avea niciun alt mod de a formula ceea ce ochii lui vedeau.

Apoi avu loc o explozie – un vuiet de tunet urmat de o coliziune rostogolind ce-i doborî pe amândoi la pământ. De data asta Mike bâjbâi după mâna lui Richie. Se auzi încă o explozie. Richie deschise ochii şi văzu o vâlvătaie de foc şi o coloană de fum înălţându-se la cer.

Monstrul! zbieră el către Mike, acum într-un extaz al terorii – niciodată în viaţa lui, înainte sau după aceea, n-avea să fi simţit atât de profund o emoţie, să fie atât de copleşit de prezenţa senzaţiei. *Monstrul! Monstrul! Monstrul!*

Mike îl trase ridicându-l în picioare şi o luară la fugă pe malul înalt al tânărului Kenduskeag, nebăgând de seamă niciun moment cât de aproape erau de prăpastie. O dată Mike se împiedică şi căzu în genunchi, derapând. Veni apoi rândul lui Richie să cadă, julindu-şi bărbia şi rupându-şi pantalonii. Vântul se înteţise şi purta spre ei mirosul pădurii în flăcări. Fumul era tot mai dens, iar Richie deveni vag conştient că Mike şi el nu erau singurii care fugeau. Animalele se puseseră din nou în mişcare fugind de fum, de foc, de moartea în flăcări. Fugind de Monstru. Nou-venitul în lumea lor.

Richie începu să tuşească. Îl auzea pe Mike lângă el, tuşind de asemenea. Fumul tot mai gros spăla verdele,

cenuşiurile şi roşurile zilei. Mike căzu iar, şi Richie îi scăpă mâna. Dibui după ea şi n-o găsi.

Mike! urlă în panică, tuşind. *Mike, unde eşti? Mike! MIKE!*

Dar Mike nu mai era; Mike nu era nicăieri.

Richie! Richie! Richie!

(!! TROSC!!)

— Richie! Richie! Richie! ţi-e…

6

…bine?

Pleoapele îi fluturară deschizându-se şi o văzu pe Beverly îngenuncheată lângă el, ştergându-l la gură cu o batistă. Ceilalţi – Bill, Eddie, Stan, Ben – stăteau în spatele ei, cu chipurile solemne şi speriate. Obrazul îl durea ca dracu'. Încercă să-i vorbească lui Beverly şi nu putu decât să horcăie. Încercă să-şi dreagă glasul şi aproape vomă. Îşi simţea gâtlejul şi plămânii ca şi cum ar fi fost căptuşiţi cu fum.

Într-un târziu reuşi:

— M-ai pălmuit, Beverly?

— A fost tot ce mi-a dat prin minte să fac, răspunse ea.

— Trosc, murmură Richie.

— N-am crezut c-o să-ţi revii, asta-i tot, spuse Bev şi deodată izbucni în lacrimi.

Richie o bătu stângaci pe umăr, iar Bill puse o mână pe ceafa fetei. Beverly duse imediat mâna înapoi, i-o apucă, o strânse.

Richie reuşi să se ridice în capul oaselor. Lumea prinse a înota valuri-valuri. Când îşi reveni, îl văzu pe Mike rezemat de un copac din preajmă, cu faţa buimacă şi palid-cenuşie.

— Am borât? o întrebă Richie pe Bev.

Fata dădu din cap, continuând să plângă.

Cu o voce croncănită, împiedicată, a Copoiului Irlandez, se interesă:

— Dădui şi pe tine, drăguţă?

Bev râse printre lacrimi şi scuturǎ din nou din cap.

— Te-am întors pe-o parte. Mi-era fricǎ… f-f-fricǎ sǎ nu te în-în-îneci cu voma.

Începu iarăşi să plângă tare.

— Nu-nu-nu-i ci-cinstit, spuse Bill continuând s-o ţină de mână. E-e-eu-s ăla care se bâ-lbâie pe-pe-a-aici.

— Nu-i rău, Bill Barosane, spuse Richie.

Încercă să se ridice în picioare şi se aşează la loc, greoi. Lumea continua să se unduiască. Îl apucă tuşea şi întoarse capul, simţind că va vărsa iar doar cu un moment înainte să se-ntâmple. Deşertă o baltă de cheaguri de spumă verde şi salivă groasă. Închise ochii strâns şi cârâi:

— Care vrei o gustăricǎ?

— Of, *căcat!* ţipă Ben, dezgustat şi râzând în acelaşi timp.

— Mie-mi seamănă mai mult a borâturǎ, murmură Richie, deşi la drept vorbind ochii încă-i mai erau închişi. Căcatul iese de obicei pe partea ailaltă, la mine cel puţin. De tine nu-ş ce să zic, Clăiţă.

Când în sfârşit deschise ochii, văzu clubul cam la douăzeci de metri distanţă. Atât fereastra, cât şi chepengul erau deschise larg. Fumul, mai subţire acum, ieşea în rotocoale prin amândouă.

De astă dată Richie izbuti să se ridice în picioare. În prima clipă a fost absolut sigur că va voma din nou, sau va leşina, sau le va face pe amândouă în acelaşi timp.

— Trosc, murmură el, privind cum lumea se curba şi se răsucea în faţa ochilor săi.

Când senzaţia trecu, îşi croi drum spre locul unde stătea Mike. Ochii băiatului era încă roşii ca de nevăstuică, iar după umezeala manşetelor de la pantaloni Richie bănui că poate bătrânu’ Mikey făcuse şi el o plimbare cu liftul stomacului.

— Pentru un băiat alb te-ai descurcat binişor, horcăi Mike şi-i dădu un pumn slab în umăr.

Richie nu-şi găsea cuvintele – situaţie de extremă raritate.

Bill se apropie. Ceilalţi veniră cu el.

— Tu ne-ai scos? întrebă Richie.

— E-eu şi B-Ben. Zb-zbieraţi. Am-amândoi. D-d-dar…

Îl privi pe Ben.

Ben spuse:

— Trebuie să fi fost din cauza fumului, Bill.

Dar nu se simţea niciun strop de convingere în glasul lui.

Cu voce platã, Richie întrebă:

— Vrei să zici ce cred eu că vrei?

Bill ridică din umeri.

— A-a-asta ce m-mai e, Ri-Richie?

Răspunse Mike:

— În primul moment n-am fost acolo, nu-i aşa? Aţi coborât pentru că ne-aţi auzit zbierând, dar la început nu ne-aţi găsit.

— Chiar era mult fum, spuse Ben. Că vă auzeam pe amândoi urlând aşa era destul de înspăimântător. Dar urletele… sunau… mă rog…

— S-s-sunau de f-f-f-foarte de-departe, completă Bill.

Bâlbâindu-se rău, le povesti că atunci când el şi Ben coborâseră nu fuseseră în stare să-i vadă nici pe Richie, nici pe Mike. Începuseră să se agite prin clubul plin de fum, speriaţi că, dacă nu acţionează repede, cei doi băieţi ar putea muri intoxicaţi cu fum. Într-un târziu Bill apucase o mână – a lui Richie. Îi trăsese „o *a dr-dr-dracu* de smu-smucitură”, iar Richie ieşise în zbor din beznă, conştient doar pe sfert. Când Bill se răsucise, îl văzuse pe Ben strângându-l în braţe pe Mike, tuşind amândoi. Ben îl aruncase pe Mike afară prin trapa deschisă. Ben ascultă toate acestea, dând din cap.

— Tot bâjbâiam, ştii? Chiar nu făceam nimic altceva decât să tot întind mâna de parcă voiam să dau noroc. Tu mi-ai prins-o, Mike. A naibii de bună treabă că mi-ai prins-o atunci. Cred că erai cam pe ducă.

— Băi, voi faceţi să pară clubul cu mult mai mare decât e de fapt, spuse Richie. Vorbiţi de împiedicat prin el şi toate alea. N-are decât un metru jumate pe fiecare latură.

Urmă un moment de tăcere în care cu toţii se uitară la Bill, care se încrunta concentrat.

— A *f-f-fost* mai m-mare, spuse el în cele din urmă. N-nnu-i aşa, Ben?

Ben ridică din umeri.

— Sigur că aşa am crezut. Doar dacă n-o fi părut din cauza fumului.

— Nu fumul a fost, spuse Richie. Chiar înainte să sentâmple – înainte să *ieşim* – mi-amintesc că-mi spuneam că e cel puţin la fel de mare ca o sală de bal dintr-un film. Cantr-unul din musicalurile alea, *Şapte mirese pentru şapte fraţi,* de exemplu. Abia dacă-l puteam vedea pe Mike rezemat de celălalt perete.

— Înainte să *ieşiţi?* întrebă Beverly.

— Păi… Vreau să zic… Parcă…

Fata îl apucă pe Richie de braţ:

— S-a *întâmplat*, nu? S-a întâmplat de-adevăratelea! Aţi avut o viziune, exact ca în cartea lui Ben!

Chipul îi radia.

— S-a întâmplat de-adevăratelea!

Richie se privi în jos pe sine, apoi pe Mike. Unul dintre genunchii pantalonilor de catifea reiată ai lui Mike era sfâşiat, şi propriii lui blugi aveau genunchii rupţi. Prin găuri se vedeau zgârieturi sângerânde.

— Dacă a fost o viziune, în veci nu vreau să mai am alta, spuse el. De Regele-Peşte aci de faţă nu ştiu, da’ eu când am intrat acolo n-aveam nicio gaură-n pantaloni. Sunt practic noi, ce mama mă-sii. O să dau de dracu’ cu maică-mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebară Ben şi Eddie într-un glas.

Richie şi Mike schimbară o privire, apoi Richie întrebă:

— Bevvie, n-ai un fum?

Avea două ţigări învelite într-o bucată de pânză. Richie îşi puse una în gură, iar când ea i-o aprinse, primul fum îl făcu să tuşească atât de rău încât i-o dădu înapoi:

— Nu pot. Scuze.

— A fost trecutul, spuse Mike.

— Mă cac pe el de trecut, i-o întoarse Richie. N-a fost numai trecutul. A fost *demult*.

— Mda, aşa e. Eram pe Maidan, dar Kenduskeag-ul făcea doi kilometri pe minut. Era adânc. Era futu-l în cur pe măsa *dezlănţuit*. Iartă-mă, Bevvie, dar aşa *era*. Şi trăiau peşti în el. Somoni, cred.

— Ta-tata zi-zice că nu-nu mai t-t-trăiesc pe-peşti în K-Kendusk-k-ke-eag de m-m-mult t-imp. D-din cauza ca-canalizării.

— Asta era acum mult timp, de acord, spuse Richie; privi în jur la ei, nesigur. Cred că era acum un milion de ani, cel puţin.

O tăcere ca lovită de trăsnet întâmpină aceste vorbe. Beverly o sparse în sfârşit:

— Dar ce *s-a-ntâmplat?*

Richie îşi simţi cuvintele în gât, dar trebui să se lupte pentru a le scoate la lumină. Aproape că-i venea iar să vomite.

— Am văzut venirea Monstrului, spuse el într-un târziu. *Cred* că asta era.

— Hristoase, murmură Stan. O, Hristoase.

Se auzi un fâsâit tăios urmat de un icnet, când Eddie îşi folosi inhalatorul.

— A venit din cer, spuse Mike. În viaţa mea nu vreau să mai văd aşa ceva. Ardea atât de tare, că nici nu-l puteai privi. Şi scuipa electricitate, şi scotea tunete. Zgomotul…

Clătină din cap şi îl privi pe Richie.

— Suna de parcă sosise sfârşitul lumii. Şi, când a lovit pământul, a aprins o pădure întreagă. Asta a fost la sfârşit.

— Era o navă spaţială? întrebă Ben.

— Da, spuse Richie.

— Nu, spuse Mike în acelaşi timp.

Se uitară unul la altul.

— Ei, cred că era, cedă Mike, şi în aceeaşi clipă Richie zise:

— Nu, nu era de fapt o *navă spaţială*, înţelegeţi, ci…

Tăcură iar, pe când ceilalţi îi priveau cu ochii ieşiţi din orbite, cuprinşi de o uluire fără seamăn.

— Zi tu, îi spuse Richie lui Mike. Avem în cap acelaşi lucru, da' ei nu se prind.

Mike tuşi în pumn, apoi ridică ochii spre ceilalţi, aproape a scuză.

— Pur şi simplu nu ştiu cum să vă spun.

— *Î-î-încearcă*, îl îndemnă încordat Bill.

— A venit din cer, repetă Mike, dar nu era chiar o *navă spaţială.* Nu era niciun meteor. Era mai mult ca… în fine… precum Chivotul Legii, din Biblie, care se zicea că are în el Duhul lui Dumnezeu… Doar că ăsta nu era Dumnezeu. Doar cât simţeai Monstrul, cât vedeai Monstrul venind, ştiai că Monstrul înseamnă răul, că Monstrul este răul.

Îi privi.

Richie dădu din cap:

— A venit din… *afară*. Senzaţia asta am avut-o. *De afară.*

— De unde de afară, Richie? întrebă Eddie.

— De afară de tot, spuse Richie. Şi când Monstrul s-a pogorât… A făcut cea mai a naibii de mare gaură pe care-aţi văzut-o-n viaţa voastră. A transformat colina asta mare într-un muşuroi. A aterizat drept pe locul unde e acum centrul oraşului Derry.

Se uită la ei:

— V-aţi prins?

Beverly aruncă ţigara fumată pe jumătate şi o strivi sub pantof.

Mike spuse:

— A fost aici *dintotdeauna*, de la începuturile timpului… Dinainte de-a fi existat oameni, *indiferent unde,* doar dacă nu cumva or fi fost poate doar câţiva prin Africa pe undeva,

legănându-se prin copaci sau trăind în peşteri. Acum craterul s-a dus, iar era glaciară probabil a săpat şi mai adâncă valea, a schimbat unele pe ici, pe colo şi a astupat craterul… Dar Monstrul era deja aici, dormind poate, aşteptând să se topească gheaţa, aşteptând să vină oamenii.

— De-asta foloseşte canalele, sublinie Richie. Trebuie că-s drumurile lui obişnuite.

— N-aţi văzut cum arăta Monstrul? întrebă Stan Uris brusc şi puţin cam răguşit.

Clătinară din capete.

— Îl putem învinge? întrebă Eddie în tăcerea ce se lăsase. Putem să învingem aşa ceva?

Nimeni nu răspunse.

Capitolul 16
Fractura lui Eddie

1

La vremea când Richie încheie, toţi dau din cap. Eddie dă şi el din cap alături de ei, amintindu-şi împreună cu ei, când fără de veste durerea îi străbate braţul stâng. I-l străbate? Nu. I-l sfâşie: se simte ca şi cum cineva ar încerca să ascută un ferăstrău ruginit şi ştirb pe osul dinăuntru. Se strâmbă şi caută în buzunarul jachetei sport, alege pe pipăite şi scoate excedrina. Înghite două cu o duşcă de gin-şi-suc-de-prune. Braţul l-a chinuit cu intermitenţe toată ziua. La început nu i-a dat atenţie, gândindu-se la crizele de reumatism pe care le are uneori când e vremea umedă. Dar pe la jumătatea relatării lui Richie o nouă amintire îşi ocupă locul în mintea lui, şi înţelege durerea. Acum nu mai rătăcim pe Aleea cu Amintiri, reflectează el. Parcă am luat trenul rapid din Long Island.

Cu cinci ani în urmă, în timpul unei consultaţii de rutină (Eddie cere câte o consultaţie de rutină la fiecare şase săptămâni), doctorul a spus indiferent: „Aici ai o fractură veche, Ed… Ai căzut din pom când erai copil?”

„Cam aşa ceva”, a încuviinţat Eddie, fără a se osteni să-i spună doctorului Robbins că fără îndoială mama lui ar fi picat moartă de hemoragie cerebrală dacă vedea sau auzea că Eddie al ei se caţără în copaci. Adevărul era că nu reuşise să-şi amintească precis cum îşi rupsese braţul. Nu părea important (deşi, îşi spune Eddie acum, această lipsă de interes în sine era foarte stranie – în fond e un om care dă mare importanţă şi unui strănut sau unei vagi schimbări în culoarea scaunelor). Dar era o fractură veche, o iritare minoră, ceva ce se întâmplase demult într-o copilărie pe care abia dacă şi-o putea aduce aminte şi parcă nici nu dorea să şi-o amintească. Îl necăjea puţintel când trebuia să conducă maşina mai multe ore în zilele ploioase. Două

aspirine se ocupau cu conştiinciozitate de acea durere. Nicio brânză.

Dar acum nu mai e doar o jenă minoră; e un dement care-şi ascute ferăstrăul ăla ruginit, cântând melodii pe oase, şi îşi aminteşte că la fel simţea şi în spital, mai ales noaptea târziu, în primele trei sau patru zile de după ce se întâmplase, întins acolo pe pat, transpirând în canicula estivală, aşteptând să-i aducă sora o pilulă, cu lacrimile şiroindu-i tăcute pe obraji până în pavilioanele urechilor, spunându-şi: Parcă şi-ar ascuţi un sonat ferăstrăul acolo.

Dacă asta-i Aleea cu Amintiri, *îşi spune Eddie*, aş schimba-o pe o mare şi bună clismă a creierului: un purgativ mintal a-ntâia.

Inconştient de faptul că va vorbi, spune:

— Henry Bowers mi-a rupt braţul. Asta o mai ţineţi minte?

Mike dă din cap:

— A fost chiar înainte de dispariţia lui Patrick Hockstetter. Nu mai ştiu data.

— Eu da, spune alb Eddie. Era la 20 iulie. Minorul Hockstetter a fost dat dispărut la… cât?…23?

— Douăzeci şi doi, răspunde Beverly Rogan, deşi nu le spune de ce e atât de sigură în privinţa datei: pentru că l-a văzut pe Monstru cum l-a luat pe Hockstetter.

Nu le spune nici că atunci a crezut şi mai crede şi acum că Patrick Hockstetter era nebun, poate chiar mai nebun decât Henry Bowers… Le va spune, dar acum e rândul lui Eddie. Ea va vorbi după el, apoi bănuieşte că Bill va nara apogeul evenimentelor din acea lună iulie… Glonţul de argint pe care niciodată nu îndrăzniseră întru totul să-l facă. O agendă a coşmarului, dacă e să fi existat vreodată vreuna, îşi spune ea – dar înviorarea aceea nebunească persistă. Când s-a simţit ultima oară atât de tânără? Aproape că nu poate sta locului.

— 20 iulie, murmură gânditor Eddie, rostogolindu-şi inhalatorul pe masă dintr-o mână în alta. Trei sau patru zile

după treaba cu afumătoarea. Am petrecut restul verii în ghips, ţineţi minte?

Richie se plesneşte peste frunte cu un gest pe care toţi şi-l amintesc de pe vremuri, iar Bill îşi spune, cu un amestec de amuzament şi nelinişte, că o clipă a arătat întocmai ca Beaver Cleaver.

— Sigur, bineînţeles! Aveai mâna-n ghips când ne-am dus la casa de pe Neibolt Street, nu-i aşa? Iar mai târziu… în întuneric…

Dar acum Richie clatină vag din cap, derutat.

— Ce, R-Richie? întreabă Bill.

— Încă nu pot să-mi amintesc partea aia, recunoaşte Richie. Tu poţi?

Bill dă încet din cap că nu.

— Hockstetter era cu ei în ziua aia, spune Eddie. A fost ultima oară că-l vedeau viu. Poate intrase în locul lui Peter Cordon. Cred că Bowers nu mai voia să-l vadă-n ochi pe Peter, după ce a fugit, în ziua bătăii cu pietre.

— Au murit cu toţii, aşa-i? întreabă liniştită Beverly. După Jimmy Cullum, singurii care-au mai murit au fost Henry Bowers şi prietenii lui… Sau foştii lui prieteni.

— Toţi în afară de Bowers, confirmă Mike, aruncând o privire baloanelor legate de recorderul pentru microfilme. Iar el e la Juniper Hill. Un azil de nebuni privat, în Augusta.

— C-c-cum a fost când ţi-au rupt braţul, E-E-Eddie?

— Ţi se agravează bâlbâială, Bill Barosane, spune solemn Eddie şi-şi goleşte paharul dintr-o înghiţitură.

— Las-o-ncolo pe-asta. Z-zi.

— Zi, repetă Beverly şi-i pune delicat mâna pe braţ.

Durerea îl fulgeră din nou.

— Bine, acceptă Eddie.

Îşi mai toarnă un pahar, îl studiază şi începe:

— Era la câteva zile după ce am ieşit din spital, atunci când aţi venit acasă la mine şi mi-aţi arătat bilele alea de argint. Îţi mai aduci aminte, Bill Barosane?

Bill dă din cap.

Eddie o priveşte pe Beverly:

— Bill te-a întrebat dacă ai trage cu ele, dac-ar fi cazul… Pentru că ocheai cel mai bine. Cred c-ai spus că n-ai putea… Că ţi-ar fi prea frică. Şi ne-ai mai spus şi altceva, dar acum nu-mi vine-n minte ce era. E ca…

Eddie scoate limba şi se ciupeşte de vârful ei, ca şi cum i s-ar fi agăţat ceva acolo. Richie şi Ben rânjesc amândoi.

— Era ceva în legătură cu Hockstetter?

— Da, zice Beverly. Am să-ţi spun când termini. Continuă.

— După aia, când toţi plecaseră̆ţi, maică-mea a intrat şi am avut o ceartă nasoală. Nu voia să mă mai învârt cu niciunul dintre voi. Şi m-ar fi putut face să-i promit – avea un fel al ei, un fel de-a constrânge omul, înţelegeţi…

Bill încuviinţează din nou. Şi-o aminteşte pe doamna Kaspbrak, o femeie enormă cu o ciudată faţă schizofrenică, o faţă capabilă să arate împietrită, furioasă, nenorocită şi înspăimântată, toate în acelaşi timp.

— Mda, m-ar fi putut face să-i promit, spune Eddie. Dar s-a mai întâmplat ceva în aceeaşi zi când mi-a rupt Bowers braţul. Ceva care chiar m-a zguduit.

Sloboade un râs mărunt, spunându-şi: M-a zguduit, nici vorbă… Asta-i tot ce poţi spune? La ce bun să vorbeşti când nu le poţi spune oamenilor ce simţi cu adevărat? Într-o carte sau într-un film, ceea ce am descoperit în ziua aia, înainte ca Bowers să-mi rupă braţul, mi-ar fi schimbat viaţa pentru totdeauna şi nimic nu s-ar mai fi întâmplat aşa cum a fost… Într-o carte sau într-un film, asta m-ar fi eliberat, într-o carte sau într-un film n-aş avea o valiză întreagă plină de pastile în camera mea de la Town House, n-aş fi însurat cu Myra, n-aş avea împuţitul ăsta de inhalator tâmpit la mine în clipa asta. Într-o carte sau într-un film. Pentru că…

Deodată, sub ochii tuturor, inhalatorul lui Eddie se rostogoleşte pe masă de la sine. În timp ce se dă de-a dura scoate un zgomot sec şi zăngănit, ca de castaniete, ca de oase… şi cinic, şi găunos, ca un râs. Ajungând în capătul opus, între Richie şi Ben, sare prin aer şi cade pe podea.

Richie, uluit, schiţează gestul de a-l prinde, iar Bill strigă ascuţit:

— Nu-l a-a-atinge!

— Baloanele! ţipă Ben, şi toţi se întorc.

Ambele baloane agăţate deasupra lectorului de microfilme anunţă acum: „DOCTORIA CONTRA ASTMEI CAUZEAZĂ CANCER!” Sub slogan se înşiră hârci rânjite.

Explodează cu două pocnete gemene.

Eddie priveşte toate astea cu gura căscată, cu senzaţia familiară de sufocare începând să-i strângă pieptul ca nişte zăvoare.

Bill întoarce din nou capul spre el:

— Cine ţi-a s-s-spus şi c-c-ce ţi-a spus?

Eddie se linge pe buze, dorind să-şi ia inhalatorul, dar fără să îndrăznească. Cine ştie ce-o fi acum înăuntru?

Se gândeşte la ziua aceea, 20 iulie, se gândeşte la cât de caldă era, la felul cum mama sa îi dăduse un cec, şi-l completase cu excepţia sumei, şi un dolar pentru el – dreptul lui.

— Domnul Keene – iar glasul sună îndepărtat, fără vlagă, chiar şi în propriile lui urechi. Domnul Keene mi-a spus.

— Nu tocmai cel mai drăguţ om din Derry, replică Mike, dar Eddie, pierdut în gânduri, abia-l aude.

Da, era cald în ziua aceea, dar răcoare în farmacia de pe Center Street, unde ventilatoarele din lemn se roteau alene sub tavanul de tablă presată şi domnea mirosul acela mângâietor de prafuri şi elixiruri amestecate. Acesta era locul unde se vindea sănătate – proclama convingerea nedeclarată sau comunicată desluşit a mamei lui, iar Eddie, cu ceasul său interior potrivit la ora unsprezece şi jumătate, nici nu se gândea că mama sa ar putea greşi, în privinţa asta sau în oricare alta.

Ei bine, domnul Keene i-a pus cu siguranţă capăt, *reflectează el acum. Cu un soi de dulce mânie.*

Îşi aminteşte cum a stat’ o vreme la rastelul de reviste, rotindu-l leneş să vadă dacă a apărut vreun Batman *sau* Superboy *nou, sau preferatul său,* Plastic Man*. Îi dăduse*

domnului Keene lista mamei sale (îl trimitea la farmacie aşa cum alte mame îşi trimit băieţii la alimentara din colţ) şi cecul; farmacistul avea să răspundă comenzii şi să treacă pe cec suma, dându-i lui Eddie chitanţa, astfel ca doamna Kaspbrak să poată scădea totalul din balanţa de plăţi. Pentru Eddie, toate astea rămâneau un mister. Trei reţete diferite ale mamei sale, plus o sticlă de geritol fiindcă, îi spunea ea enigmatic, „E plin de fier, Eddie, iar femeile au nevoie de mai mult fier decât bărbaţii". De asemenea, erau vitaminele lui, o sticlă din Elixirul Doctorului Sweet pentru Copii… şi, fireşte, doctoria de astmă.

Întotdeauna era la fel. Mai târziu avea să se oprească la Costello Avenue Market şi să-şi ia cu dolarul său două acadele şi un Pepsi. Avea să mănânce acadelele, să bea sucul acidulat şi să-şi zornăie mărunţişul în buzunar până acasă. Astăzi însă lucrurile urmau să stea altfel; urmau să se încheie cu el în spital, iar asta era cu siguranţă ceva neobişnuit, dar începură să decurgă altfel din clipa când domnul Keene îl strigă. Pentru că, în loc să-i dea punga mare şi albă plină cu medicamente şi chitanţa, somându-l să bage hârtia în buzunar ca să n-o piardă, domnul Keene îl privi îngândurat şi-i spuse:

— Vino…

2

…la mine în birou un minut, Eddie. Vreau să stăm de vorbă.

În primul moment Eddie nu făcu decât să-l privească puţin cam speriat, clipind din ochi. Ideea că poate domnul Keene credea că furase ceva din magazin îi fulgeră scurt prin minte. Avea pe uşă inscripţia aceea pe care o citea întotdeauna când intra în Farmacia de pe Center Street. Era scrisă cu litere negre acuzatoare, atât de mari, încât paria că până şi Richie Tozier le putea citi fără ochelari:

„A FURA DIN PRĂVĂLII NU E O GLUMĂ, NICI DIBĂCIE, NICI ŞMECHERIE! A FURA DIN PRĂVĂLII E *O CRIMĂ*, ŞI

NE VOM ADRESA INSTANŢEI!”

Eddie nu furase în viaţa lui din prăvălii, dar acea pancartă îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat – îl făcea să se simtă de parcă domnul Keene ar fi ştiut despre el ceva ce nici chiar el însuşi nu ştia.

Atunci, domnul Keene îl zăpăci şi mai mult, adăugând:

— Ce-ai zice de-o îngheţată de fructe cu sifon?

— Păi…

— Haide, fac eu cinste, întotdeauna am una în cabinet pe la ora asta din zi. Bună la energie, doar dacă n-ai nevoie să-ţi controlezi greutatea, şi aş zice că niciunul dintre noi n-are nevoie. Nevastă-mea zice că arăt ca un biscuit pe dungă. Prietenul tău Hanscom, el are nevoie să fie atent la greutate. Ce aromă să fie, Eddie?

— Păi, mama a spus să vin acasă imediat ce…

— Mie-mi pari un iubitor de ciocolată. Ciocolata-ţi convine?

Ochii domnului Keene scânteiară, dar era un licăr uscat, ca al soarelui strălucind pe firele de mică în deşert. Sau cel puţin aşa i se părea lui Eddie, iubitor al scriitorilor de romane western ca Max Brand şi Archie Joceylen.

— Sigur, capitulă Eddie.

Ceva anume în felul domnului Keene de a-şi împinge ochelarii cu rame aurite în sus pe şaua nasului îl făcu să devină încordat. Ceva la felul cum domnul Keene părea atât nervos, cât şi tainic-încântat. Nu voia să treacă în cabinet cu domnul Keene. Nu de un sifon era vorba. Nu, dom’ne. Şi, indiferent despre ce *era* vorba, Eddie avea o bănuială că nu va fi o veste prea grozavă.

Poate-o să-mi spună că am cancer sau ceva, îşi zise Eddie, sufocat de o panică teribilă. *Cancerul-copiilor. Leucemie. Iisuse!*

Of, ia nu mai fi aşa de prost, îşi răspunse el singur, încercând să sune, în propria-i minte, ca Bill Bâlbâitul. Bill Bâlbâitul îl înlocuise pe Jock Mahoney, care juca rolul lui Range Rider în programele de sâmbăta dimineaţa, ca mare

erou al vieţii lui Eddie. În ciuda faptului că nu putea vorbi corect, Bill Barosanul părea întotdeauna să fie stăpân pe situaţie. *Tipu ăsta-i farmacist, nu doctor, ce mama mă-sii.* Dar Eddie tot neliniştit era.

Domnul Keene îi făcea semn lui Eddie să se apropie, cu un deget osos. Eddie îl urmă, dar fără tragere de inimă.

Ruby, casiera, şedea lângă registrul de plăţi şi citea o revistă cu bârfe din viaţa vedetelor.

— Vrei să faci două îngheţate cu sifon, Ruby? o rugă domnul Keene. Una cu ciocolată şi una de cafea.

— Desigur, răspunse Ruby, punându-şi ca semn de carte o foiţă de staniol de la guma de mestecat şi ridicându-se.

— Adă-le-n cabinet.

— Desigur.

— Haide, fiule. N-am să te muşc.

Şi domnul Keene chiar îi făcu cu ochiul, uluindu-l complet pe Eddie.

Nu mai fusese niciodată în spatele tejghelei şi se uită cu interes la toate sticluţele, pilulele şi flacoanele. Ar fi zăbovit mai mult dacă era de capul lui, examinând mojarul şi pisălogul domnului Keene, cântarele şi greutăţile, acvariile pline de capsule. Dar domnul Keene îl împinse înainte în birou şi închise bine uşa în urma lui. Când o auzi ţăcănind, Eddie simţi în piept o greutate prevenitoare şi o înfruntă. Alături de obiectele mamei sale, în pungă era şi un inhalator nou, şi avea să poată trage prelung din el de îndată ce va ieşi de acolo.

Un borcan plin cu acadele se afla pe colţul biroului domnului Keene. I-l oferi lui Eddie.

— Nu, mulţumesc, spuse politicos băiatul.

Domnul Keene se aşeză pe scaunul rotativ de după birou şi luă o acadea. Apoi deschise sertarul şi scoase ceva dinăuntru. Puse acel ceva lângă borcan, iar Eddie simţi cum îl străbate un real semnal de alarmă. Era un inhalator. Domnul Keene se dădu pe spate în scaunul pivotant până ajunse aproape să atingă cu capul calendarul de pe

peretele din spatele său. Ilustraţia calendarului înfăţişa alte pilule. Scria „SQUIBB”. Şi…

…Şi, într-un moment de coşmar, când domnul Keene deschise gura să vorbească, Eddie îşi aminti ce i se întâmplase la magazinul de pantofi când nu era decât un băieţaş, iar mama sa zbierase la el pentru că îşi băgase piciorul în aparatul cu raze X. În acel moment de coşmar, Eddie crezu că domnul Keene va spune: „Eddie, nouă doctori din zece sunt de acord că doctoria pentru astmă îţi cauzează cancer, exact la fel ca aparatele cu raze X din magazinele de încălţăminte. Probabil te-ai şi îmbolnăvit deja. Mă gândeam doar c-ar fi bine s-o ştii”

Dar ceea ce *spuse* domnul Keene era atât de ciudat, încât lui Eddie nu-i putu trece prin cap niciun răspuns; n-a fost în stare decât să stea pe scaunul de lemn cu spătar drept din cealaltă parte a biroului domnului Keene, inert, ca un vierme de mătase.

— Chestia asta a durat destul.

Eddie deschise gura, apoi o închise la loc.

— Câţi ani ai, Eddie? Unsprezece, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse abia auzit Eddie.

Respiraţia i se subţia într-adevăr. Încă nu şuiera ca un ceainic pe foc (care în viziunea lui Richie suna astfel: *Închideţi-l careva pe Eddie! A dat în clocot!*), dar asta se putea întâmplă oricând. Privi cu jind la inhalatorul de pe biroul domnului Keene şi, pentru că mai părea necesar încă ceva, adăugă:

— Împlinesc doisprezece în noiembrie.

Domnul Keene dădu din cap, apoi se aplecă înainte ca un farmacist dintr-o reclamă şi îşi împreună mâinile. Ochelarii săi sticleau în lumina puternică răspândită de tuburile fluorescente din plafon.

— Ştii ce e acela un placebo, Eddie?

Cu nervozitate, străduindu-se să ghicească pe cât de bine putea, Eddie spuse:

— Astea-s alea din care iese laptele la vaci, nu?

Domnul Keene râse şi se legănă înapoi cu scaunul.

— Nu, spuse el, iar Eddie roşi până-n vârfurile firelor sale de păr tuns periuţă; acum putea auzi ţiuitul strecurându-i-se în respiraţie. Un placebo…

Îl întrerupse un ciocănit dublu şi apăsat în uşă. Fără a aştepta să fie chemată, Ruby intră cu câte un pahar de îngheţată cu sifon, de modă veche, în fiecare mână.

— A ta trebuie că-i cea cu ciocolată, îi spuse ea lui Eddie şi-i adresă un zâmbet.

Băiatul i-l întoarse cât putu de drăguţ, dar interesul său pentru îngheţatele cu sifon era la cota minimă din întreaga lui istorie personală. Se simţea speriat într-un mod vag, dar şi foarte cunoscut; la fel se simţea şi atunci când stătea pe masa de examen medical a doctorului Handor, în chiloţi, aşteptându-l pe medic să intre şi ştiind că mama e afară în sala de aşteptare, ocupând cea mai mare parte din sofa, cu o carte (cel mai probabil *Puterea gândirii pozitive* sau *Medicina populară din Vermont a Dr. Jarvis*, de Norman Vincent Peale) ţinută ferm înaintea ochilor, ca o culegere de imnuri. Despuiat de haine şi lipsit de apărare, se simţea prins la mijloc între cei doi. Sorbi puţin sifon aproape fără a-i simţi gustul, în timp ce Ruby ieşea. Domnul Keene aşteptă să se închidă uşa, apoi îşi afişă iar zâmbetul uscat, de soare-pe-mică-în-deşert.

— Relaxează-te, Eddie. N-am să te muşc şi nici n-am să-ţi fac vreun alt rău.

Eddie dădu din cap, căci domnul Keene era om mare şi cu oamenii mari trebuia să fii de acord indiferent de preţ (asta îl învăţase mama lui), dar în sinea sa îşi spunea: *O, am mai auzit eu balivernele-astea şi altă dată*. Era cam acelaşi lucru pe care-l spunea doctorul când deschidea sterilizatorul din care se răspândea mirosul iute şi înspăimântător de alcool, înţepându-i nările. Acela era mirosul injecţiilor, iar acesta era mirosul palavrelor, şi amândouă se rezumau la acelaşi lucru: când îţi ziceau că n-

o să fie decât o înţepăturică, una pe care abia dacă ai s-o simţi, asta-nsemna c-o să te doară *ca dracu'.*

Încercă încă o sorbitură de sifon, fără nicio tragere de inimă, prin pai, dar nu-i folosi la nimic; avea nevoie de tot spaţiul din gâtlejul tot mai strâmt doar ca să soarbă aer. Privi la inhalatorul amplasat în mijlocul mapei de birou a domnului Keene, vru să-l ceară, dar nu îndrăzni. Un gând bizar îi trecu prin minte: poate că domnul Keene *ştia* că-l doreşte, dar că nu îndrăzneşte să i-l ceară, poate că domnul Keene îl

(tortura)

tachina. Atât numai că era o idee prostească de-a binelea, nu-i aşa? Un om mare – mai ales un om mare *vânzător-de-sănătate* – n-ar tachina astfel un băieţaş, nu? Cu siguranţă că nu. Nici măcar nu te puteai gândi, căci a te gândi la aşa ceva ar fi putut să necesite o înfricoşătoare reevaluare a lumii aşa cum o înţelegea Eddie.

Dar iată-l, iată-l, atât de aproape, şi totuşi atât de departe, ca apa aflată la câţiva centimetri de mâna unui om ce moare de sete în deşert. Iată-l, stând pe birou sub ochii de mică zâmbitoare ai domnului Keene. Eddie îşi dorea, mai mult decât orice altceva, să fie jos pe Maidan, cu prietenii în jurul lui. Gândul la un monstru, la cine ştie ce monstru uriaş, pândind sub oraşul în care se născuse şi crescuse, folosindu-se de canale şi conducte ca să se târască din loc în loc – acesta era un gând înspăimântător, iar gândul de a *lupta* la propriu cu acea creatură, de a *da piept* cu ea, era şi mai înspăimântător… însă, într-un fel, ceea ce trăia acum era şi mai rău. Cum să te poţi lupta cu un om mare care-ţi spune că n-o să te doară, când ştii că te va durea? Cum să poţi da piept cu un adult care-ţi pune întrebări trăsnite şi îţi spune lucruri obscure şi ameninţătoare, cum ar fi: *Chestia asta a durat destul!*

Şi aproape alene, la periferia minţii, Eddie descoperi unul dintre marile adevăruri ale copilăriei. *Adulţii sunt adevăraţii monştri*, reflectă el. Nu era mare lucru, nu era

un gând sosit într-o străfulgerare revelatoare sau care să se fi anunţat cu surle şi trâmbiţe. Pur şi simplu veni şi dispăru iar, aproape îngropat sub următorul, mai puternic, mai imperativ, mai dominator: *Vreau inhalatorul meu şi vreau să ies de-aici.*

— Relaxează-te, spuse din nou domnul Keene. Cea mai mare parte a necazului tău, Eddie, provine din faptul că eşti tot timpul atât de ţeapăn şi încordat. Să luăm astma de exemplu. Uită-te aici.

Domnul Keene deschise sertarul biroului, cotrobăi înăuntru şi scoase un balon. Dilatându-şi pieptul cât putea de mult (cravata îi sălta ca o bărcuţă îngustă plutind pe-un val de mare tulburată), suflă în balon şi îl umflă.

„FARMACIA CENTER STREET”, scria pe balon. „REŢETE. DIVERSE. REZERVE DE PROTEZE” Domnul Keene strânse gura de cauciuc a balonului şi îl ridică în faţa lui:

— Acum, să ne închipuim un moment că acesta e un plămân. Plămânul *tău*. De fapt ar fi trebuit să umflu doi, desigur, dar de vreme ce nu mi-a mai rămas decât unul de la vânzarea pe care am făcut-o imediat după Crăciun…

— Domnu’ Keene, aş putea lua acum inhalatorul?

Capul lui Eddie începuse să pulseze, îşi simţea laringele pecetluindu-se. Inima-i bătea mai repede, iar sudoarea îi îmbrobona fruntea. Îngheţata de ciocolată cu sifon stătea pe colţul biroului, cu cireaşă din vârf scufundându-se încet într-o zeamă de frişcă.

— Într-un minut. Fii atent la ce-ţi spun, Eddie. Vreau să te ajut. E vremea s-o facă cineva. Dacă Russ Handor nu-i destul de bărbat pentru asta, va trebui s-o fac eu. Plămânul tău e ca balonul ăsta, doar că-i înconjurat de o pătură de muşchi; aceşti muşchi sunt ca braţele unui om lucrând cu o pereche de foale, înţelegi? La o persoană sănătoasă, muşchii ăştia ajută plămânii să se dilate şi să se contracte cu uşurinţă. Dar, dacă deţinătorul plămânilor acestora, sănătoşi stă tot timpul ţeapăn şi încordat, muşchii încep să

acţioneze *contra* plămânilor mai degrabă decât în sprijinul lor. Priveşte!

Domnul Keene cuprinse balonul cu o mână noduroasă, osoasă şi plină de pete hepatice şi strânse. Balonul se umflă deasupra şi dedesubtul pumnului, iar Eddie tresări, încercând să se pregătească pentru pocnitură. Simultan, simţi că respiraţia i se oprea de-a binelea. Se aplecă peste masă şi înşfăcă inhalatorul de pe mapă. Umărul său izbi paharul greu cu îngheţată. Acesta se răsturnă de pe birou, sfărâmându-se de podea ca o bombă.

Eddie auzi zgomotul acesta ca prin vis. Strângea-ntre degete vârful inhalatorului, înfundându-şi tubul în gură şi apăsând pe trăgaci. Inhala puternic, cu gâtul sfâşiat, cu gândurile într-o debandadă panicată, aşa cum i se întâmpla întotdeauna în asemenea momente. *Te rog mămico mă sufoc nu pot să RESPIR o Doamne Sfinte o Doamne Iisuse bunşimilostiv nu pot să RESPIR te rog nu vreau să mor nu vreau să mor o te rog…*

Apoi vaporii din inhalator se condensară pe pereţii umflaţi ai gâtlejului său şi putu respira din nou.

— Iertaţi-mă, spuse el, aproape plângând. Iertaţi-mă pentru pahar… Am să fac curăţenie şi am să-l plătesc… Doar vă rog să nu-i spuneţi mamei, bine? Iertaţi-mă, domnu’ Keene, dar nu puteam să *respir*…

Din nou se auzi acel dublu ciocănit în uşă, iar Ruby vârî capul înăuntru:

— S-a întâmplat…

— Nu s-a-ntâmplat nimic, o întrerupse tăios domnul Keene. Lasă-ne!

— Ei, scu-zaa-ţi-mă-ţi! spuse Ruby.

Dădu ochii peste cap şi închise uşa.

Respiraţia lui Eddie începea iar să-i şuiere în gât. Mai trase o gură din inhalator şi-şi începu din nou scuzele bâjbâite. Nu încetă decât când văzu că domnul Keene îi zâmbea – zâmbetul acela uscat şi enigmatic. Mâinile domnului Keene stăteau împreunate peste mijloc. Balonul

zăcea pe birou. Lui Eddie îi veni un gând; încercă să-l alunge şi nu reuşi. Domnul Keene arăta de parcă atacul de astmă al lui Eddie i se păruse mai gustos decât îngheţata cu cafea pe jumătate consumată.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Ruby o să cureţe mai târziu, şi, dacă vrei să ştii adevărul, aproape că mă bucur c-ai spart paharul. Pentru că-ţi promit să nu-i spun mamei tale că l-ai spart, dacă şi *tu* îmi promiţi că nu-i vei spune despre această mică discuţie.

— O, vă promit asta, răspunse repede Eddie.

— Bun. Ne-am înţeles. Şi te simţi mult mai bine acum, nu-i aşa?

Eddie dădu din cap.

— De ce?

— De ce? Păi… Pentru că mi-am luat doctoria.

Îl privi pe domnul Keene la fel cum se uita la doamna profesoară Casey când îi dădea câte un răspuns de care nu era tocmai sigur.

— Dar *n-ai* luat nicio doctorie, spuse domnul Keene. Ai luat *un placebo.* Un placebo, Eddie, e ceva are pare o doctorie şi are *gustul* unei doctorii, dar *nu* e o doctorie. Un placebo nu e o doctorie, pentru că nu conţine ingrediente active. Sau, dacă e o doctorie, atunci e o doctorie de un fel foarte special. Doctorie pentru cap.

Domnul Keene surise.

— Înţelegi ce-ţi spun, Eddie? *Doctorie pentru cap.*

Eddie înţelegea, cum să nu înţeleagă? Domnul Keene îi spunea că e nebun. Dar, cu buze amorţite, spuse:

— Nu, nu vă înţeleg.

— Vreau să-ţi spun o povestioară, urmă domnul Keene. În 1954, la Universitatea DePaul s-au efectuat o serie de teste medicale pe pacienţi bolnavi de ulcer. O sută de pacienţi au primit pilule. Tuturor li s-a spus că pilulele le vor face bine la ulcer, dar în realitate cincizeci de pacienţi au primit placebo-uri… De fapt erau dropsuri într-un înveliş roz uniform.

Domnul Keene slobozi un chicotit ascuţit, straniu – acela al unui om care mai curând descrie o farsă decât un experiment.

— Dintre aceşti o sută de pacienţi, nouăzeci şi trei au spus că simt o ameliorare clară, iar optzeci şi unu au *demonstrat* ameliorări. Aşa că, ce părere ai? Ce concluzie tragi dintr-un asemenea experiment, Eddie?

— Nu ştiu, spuse moale Eddie.

Farmacistul îşi ciocăni solemn capul.

— Majoritatea bolilor de aici pornesc, asta e părerea *mea*. Lucrez în domeniul ăsta de mult timp şi ştiam despre placebo-uri cu mulţi ani înainte ca doctorii aceia de la Universitatea DePaul să-şi fi efectuat studiul. De obicei bătrânii sfârşesc prin a primi placebo-urile. Moşul sau baba se duc la doctor, convinşi că sunt bolnavi de inimă, de cancer, sau de diabet, sau de mai ştiu eu ce blestemăţie. Dar în destule cazuri nu e vorba deloc de aşa ceva. Nu se simt bine pentru că sunt bătrâni, atâta tot. Dar ce poate face doctorul? Să le spună că-s ca nişte ceasuri cu arcul uzat? Hm! Cam greu. Doctorii ţin prea mult la taxele lor.

Iar acum pe chipul domnului Keene se aşternu o expresie aflată undeva între zâmbet şi sarcasm.

Eddie nu făcea decât să stea acolo, aşteptând să se sfârşească, să se sfârşească, să se sfârşească. *N-ai luat nicio doctorie*; aceste cuvinte îi zăngăneau în minte.

— Doctorii nu le spun asta, şi nici eu nu le-o spun. De ce să-mi bat capul? Într-o zi, un bătrânel va intra cu o reţetă albă care va anunţa de-a dreptul: *Placebo, sau 25 de grame de Cer Albastru,* cum obişnuia să se exprime bătrânul Doc Pearson.

Domnul Keene chicoti scurt şi sorbi din îngheţata sa cu cafea.

— Ei, şi ce-i rău în asta? îl întrebă el pe Eddie, iar, când Eddie nu făcu decât să stea neclintit, farmacistul îşi răspunse singur la întrebare.

— Păi, nimic! Absolut nimic. Cel puţin… în majoritatea cazurilor. Placebo-urile sunt o binecuvântare pentru bătrâni. Şi mai există şi alte cazuri – bolnavi de cancer, de boli cardiace degenerative, de afecţiuni groaznice pe care nu le înţelegem încă, unii dintre ei copii întocmai ca tine, Eddie! În asemenea cazuri, dacă un placebo îl face pe pacient să se simtă mai bine, unde-i necazul? Vezi vreun necaz, Eddie?

— Nu, domnule, spuse Eddie şi coborî privirea spre băltoaca de îngheţată, sifon, frişca bătută şi sticlă spartă de pe pardoseală.

În mijlocul ei stătea cireaşa maraschino, la fel de acuzatoare ca un cheag de sânge la locul unei crime. Vederea acelei mizerii îl făcu să i se strângă pieptul.

— Atunci suntem de acord. Acum cinci ani, când Vernon Maitland avea cancer la esofag – un gen de cancer foarte, foarte dureros –, iar doctorii epuizaseră tot ce-i puteau da cu efect asupra durerii, am venit la el în salonul de spital cu o sticlă cu pilule din zahăr. Îmi era un prieten deosebit, înţelegi. Şi i-am spus: „Vern, astea-s nişte pilule experimentale contra durerii. Doctorul nu ştie că ţi le dau, aşa că, pentru Dumnezeu, ai grijă şi nu mă da de gol. S-ar putea să n-aibă efect, dar eu cred că vor avea. Nu lua mai mult de una pe zi şi numai dacă te doare deosebit de rău” Mi-a mulţumit cu lacrimi în ochi. *Lacrimi*, Eddie! Şi au avut efect asupra lui! Da! Nu erau decât pilule de zahăr, dar i-au omorât cea mai mare parte din durere… Pentru că durerea e aici.

Solemn, domnul Keene îşi ciocăni iarăşi capul.

Eddie spuse:

— Doctoria mea are un efect foarte bun.

— Ştiu că are, replică farmacistul şi arboră un înnebunitor zâmbet de om mare, condescendent. Are efect asupra pieptului tău pentru că are asupra capului. HydrOx, Eddie, înseamnă apă cu un strop de camfor aruncat înăuntru ca să-i dea gust de medicament.

— Nu, spuse Eddie.

Respiraţia începuse iar să-i ţiuie.

Domnul Keene bău puţin din sifon, luă cu linguriţa din îngheţata ce se topea şi îşi şterse meticulos bărbia cu batista, în timp ce Eddie îşi folosea din nou inhalatorul.

— Acum vreau să plec, spuse băiatul.

— Lasă-mă să termin, te rog.

— Nu! Vreau să plec, v-aţi primit banii şi vreau să plec!

— Lasă-mă să termin, spuse domnul Keene atât de categoric, încât Eddie se aşeză la loc.

Oamenii mari puteau fi uneori aşa detestabili cu puterea pe care o aveau asupra copiilor! Aşa detestabili!

— O parte din problema de faţă e aceea că doctorul tău, Russ Handor, e un om slab. Iar altă parte a problemei e faptul că mama ta ţine neapărat să creadă că eşti bolnav. Tu, Eddie, ai căzut la mijloc.

— Nu sunt nebun, şopti Eddie, vorbele ieşindu-i într-un foşnet de frunze moarte.

Scaunul domnului Keene scârţâi ca un greier monstruos.

— Ce?

— Am spus că nu-s nebun! strigă Eddie.

Apoi, imediat, o roşeaţă nefericită îi pătă obrajii.

Domnul Keene zâmbi. Crezi ce vrei, spunea acel zâmbet. Crezi ce *vrei*, iar eu am să cred ce *vreau*.

— Iar eu îţi spun, Eddie, că nu ai nicio boală fizică. *Plămânii* tăi nu sunt bolnavi de astmă; *mintea* ta este.

— Vreţi să spuneţi că sunt nebun?

Farmacistul se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător peste mâinile împreunate.

— Nu ştiu, spuse el încet. Eşti?

— Totu-i o minciună! ţipă Eddie, surprins că vorbele-i ieşeau cu atâta putere din pieptul încorsetat.

Se gândea la Bill, la felul cum ar reacţiona Bill în faţa unor acuzaţii atât de uluitoare. Bill ar şti ce să spună, bâlbâit sau nu. Bill ar şti cum să fie viteaz.

— Totu-i o minciună mare şi gogonată! *Am* astmă, *am!*

— Da, aprobă farmacistul, iar acum surâsul său uscat devenise un rânjet scheletic, schimonosit. Dar cine ţi-a dat-o, Eddie?

Creierul lui Eddie bubuia şi se învolbura. Oh, îi era rău, îi era foarte rău.

— Acum patru ani, în 1954 – în acelaşi an cu testele de la DePaul, destul de ciudat –, doctorul Handor a început să-ţi prescrie acest HydrOx. Asta înseamnă hidrogen şi oxigen, cele două componente ale apei. Am tolerat înşelăciunea asta de atunci, dar acum n-am s-o mai îngădui. Doctoria ta de astmă lucrează mai mult asupra minţii decât asupra trupului. Astma ta e rezultatul încordării nervoase a diafragmei, care e comandată de minte… Sau de mama ta. Nu eşti bolnav.

O tăcere cumplită se lăsă.

Eddie stătea în scaunul său, cu mintea numai vârtejuri. O clipă se gândi la posibilitatea ca domnul Keene să spună adevărul, dar o asemenea idee presupunea semnificaţii cărora nu le putea face faţă. Totuşi, de ce să fi minţit domnul Keene, mai ales într-o problemă atât de serioasă?

Farmacistul şedea şi zâmbea cu expresia sa strălucitoare şi seacă, fără inimă.

Ba am astmă, am. În ziua când Henry Bowers mi-a dat un pumn în nas, în ziua când Bill şi cu mine încercam să facem un stăvilar pe Maidan, aproape c-am murit. Şi ce să cred acuma, că mintea mea… Mintea mea doar a plăsmuit totul?

Dar de ce-ar minţi? (abia după ani şi ani, în bibliotecă, avea să îşi pună Eddie întrebarea cea mai cumplită: *De ce mi-ar fi spus adevărul?*)

Ca prin ceaţă, îl auzi pe domnul Keene spunând:

— Te-am ţinut sub ochi, Eddie. Ţi-am spus toate aceste lucruri pentru că eşti destul de mare ca să înţelegi, dar şi fiindcă observasem că în sfârşit ţi-ai făcut câţiva prieteni. Ţi-s prieteni buni, nu-i aşa?

— Da, răspunse Eddie.

Domnul Keene îşi înclină scaunul pe spate (iarăşi scoase sunetul acela ca de greier) şi închise un ochi – ceva ce-ar fi putut să fie sau să nu fie un semn complice.

— Şi fac prinsoare că mama ta nu-i prea simpatizează, nu?

— Îi place mult de ei, spuse Eddie, gândindu-se la vorbele tăioase pe care mama lui le spusese despre Richie Tozier *(Are o gură spurcată… şi i-am mirosit răsuflarea, Eddie… Cred că fumează)*, remarca înţepată de a nu împrumuta niciun ban de la Stan Uris pentru că era evreu, antipatia făţişă faţă de Bill Denbrough şi „grasul ăla”.

Îi repetă domnului Keene:

— Îi place *foarte mult* de ei.

— Zău? făcu domnul Keene, continuând să zâmbească. Mă rog, poate că are dreptate sau poate se înşală, dar cel puţin ai prieteni. Poate n-ar strica să vorbeşti cu ei despre problema asta a ta. Această… Această slăbiciune mintală. Să vezi ce au de spus.

Eddie nu răspunse. Se săturase de conversaţia cu domnul Keene; i se părea mai sigur aşa. Şi-i era teamă că, dacă nu va ieşi curând de acolo, chiar va izbucni-n plâns.

— Ei bine! se ridică farmacistul în picioare. Cred că am cam terminat, Eddie. Dacă te-am tulburat, îmi pare rău. Nu mi-am făcut decât datoria, aşa cum o înţeleg eu. Eu…

Dar, înainte de-a mai apuca să scoată vreo vorbă, Eddie îşi înhăţase inhalatorul şi punga albă cu pastile şi leacuri şi fugise. Un picior îi lunecă în balta de îngheţată de pe podea, şi fu cât pe-aci să cadă. Apoi o luă la goană, repezindu-se afară din Farmacia Center Street, în pofida respiraţiei şuierătoare. Ruby se holbă la el, cu gura căscată.

I se păru că-l simte în urma sa pe domnul Keene, stând în uşa cabinetului şi privindu-i dizgraţioasa retragere peste tejghea, deşirat, pedant, îngândurat şi zâmbitor. Surâzând cu zâmbetul acela de deşert uscat.

Se opri la intersecţia dintre Kansas, Main şi Center. Mai trase o dată adânc din inhalator, aşezat pe zidul scund de

piatră din staţia de autobuz – gâtlejul îi era de acum încleiat de-a binelea cu gustul acela medicinal

(nimic decât apă cu puţin camfor aruncat în ea)

şi îşi spuse că, dacă va mai trebui să folosească inhalatorul în ziua aceea, probabil îşi va vărsa maţele.

Îl strecură în buzunar şi privi traficul ce străbătea strada în toate direcţiile, maşini care urcau spre Main Street şi coborau pe Up-Mile Hill.

Încercă să se gândească. Soarele îl bătea în creştet, pârjolitor de fierbinte. Fiecare maşină în trecere îi arunca în ochi săgeţi orbitoare de lumină reflectată, iar tâmplele îi erau apăsate de un început de migrenă. Nu putea găsi o cale de a rămâne supărat pe domnul Keene, dar nu-i era deloc greu să-i fie milă de Eddie Kaspbrak. Îi era milă *rău de tot* de Eddie Kaspbrak. Bănuia că Bill Denbrough nu pierdea niciodată vremea autocompătimindu-se, dar Eddie pur şi simplu părea să nu se poată stăpâni.

Mai mult decât orice altceva, voia să facă exact ceea ce sugerase domnul Keene; să se ducă pe Maidan şi să le povestească prietenilor săi totul, să vadă ce vor zice ei, să afle ce răspunsuri aveau. Dar acum n-o putea face. Mama îl aştepta în scurt timp acasă cu medicamentele

(de minte… sau de mama ta)

iar dacă nu ajungea acolo

(mama ta e ferm convinsă că eşti bolnav)

urmau necazuri. Avea să presupună că fusese cu Bill, sau cu Richie, sau cu „băiatu-ovrei”, cum îl numea ea pe Stan (insistând că nu avea nicio prejudecată când îi spunea astfel, ci pur şi simplu „punea cărţile pe masă” – expresia ei pentru a spune adevărul în situaţii dificile). Şi, stând acolo în acel colţ de stradă, încercând deznădăjduit să îşi pună în ordine gândurile frământate, Eddie ştiu ce ar spune mama lui dacă ar şti că unul dintre ceilalţi prieteni ai săi era un negru, iar altul era fată – o fată destul de mare ca să înceapă să aibă sâni.

Porni încet spre Up-Mile Hill, îngrozindu-se de urcuşul abrupt pe o asemenea caniculă. Era destulă arşiţă ca să prăjeşti un ou pe asfalt. Pentru prima oară se pomeni dorindu-şi să fie iar la şcoală, să se confrunte cu ciudăţeniile unei clase noi şi ale unei noi profesoare. Să se sfârşească odată vara asta groaznică.

Se opri la jumătatea colinei, nu departe de locul unde Bill Denbrough avea să-şi redescopere bicicleta Silver douăzeci şi şapte de ani mai târziu, şi scoase inhalatorul din buzunar. *Ceaţa HydrOx*, scria pe etichetă. *A se administra după necesităţi.*

Atunci îi căzu fisa. *A se administra după necesităţi*. Nu era decât un copil cu caş la gură (cum îi spunea mama sa uneori când „punea cărţile pe masă”), dar chiar şi un copil de unsprezece ani ştia că nu-i dai cuiva un medicament adevărat şi pe urmă scrii pe etichetă *A se administra după necesităţi*. Dacă era un medicament adevărat, ar fi fost prea simplu să-ţi pui capăt zilelor în timp ce te învârteai vesel ca un coi în căldare şi ţi-l administrai după necesităţi. Bănuia că făcând asta îţi puteai scurta zilele până şi cu simpla şi bătrâna aspirină.

Privi fix la inhalator, nebăgând-o în seamă pe bătrâna doamnă care-i aruncă o privire curioasă în timp ce cobora dealul spre Main Street cu un coş de târguieli pe braţ. Se simţea trădat. Şi aproape că aruncă butelia de plastic în rigolă – ba mai bine, îşi spuse, s-o arunce prin grătarul ăla de canal. Sigur! De ce nu? S-o ia Monstrul cu el prin tunelurile şi conductele sale de drenaj. Ia un pla-ce-bo, băi, urâtanie cu o sută de feţe! Îi scăpă un râs nestăpânit şi era cât pe ce să o facă. Dar în cele din urmă obişnuinţa a fost mai puternică. Puse inhalatorul la loc în buzunarul din faţă al pantalonilor şi îşi văzu de drum, abia auzind ţipătul sporadic al câte unui claxon sau murmurul autobuzului de Bassey Park când acesta trecu pe lângă el. Tot atât de puţin ştia şi cât de aproape se afla de descoperirea durerii – a durerii adevărate.

3

Când ieşi din Costello Avenue Market, douăzeci şi cinci de minute mai târziu, cu un Pepsi într-o mână şi două acadele Payday în cealaltă, Eddie avu neplăcuta surpriză de a-i vedea pe Henry Bowers, Victor Criss, Moose Sadler şi Patrick Hockstetter îngenuncheaţi pe pietrişul mărunţit din stânga micului magazin. O clipă, Eddie crezu că jucau arşice; apoi văzu că-şi puneau la grămadă banii pe cămaşa de baseball a lui Victor Criss. Cărţile de la şcoala de vară zăceau la o parte, într-un teanc neglijent.

Într-o zi ca oricare alta, poate că Eddie s-ar fi făcut pur şi simplu nevăzut înapoi în prăvălie, întrebându-l pe domnul Gedreau dacă poate ieşi pe uşa din spate, dar aceasta nu era o zi ca oricare alta. Eddie încremeni chiar pe locul unde se afla, cu o mână ţinând încă uşa de plasă cu reclamele ei din tablă („WINSTON, SUBLIM DE GUSTOASE, O ŢIGARĂ SERIOASĂ, DOUĂZECI ŞI UNU DE SOIURI RAFINATE DAU DOUĂZECI DE FUMURI MINUNATE”, iar un liftier striga „CHEMAŢI-L PE PHILIP MORRIS”), în cealaltă strângând punga cafenie de alimentară şi pe cea albă de la farmacie.

Victor Criss îl văzu şi-i dădu un cot lui Henry. Henry ridică ochii; la fel făcu şi Patrick Hockstetter. Moose, ale cărui relee funcţionau mai încet, continuă să numere mărunţişul încă vreo cinci secunde înainte ca tăcerea neaşteptată să-l impregneze şi să se uite şi el în aceeaşi direcţie.

Henry se ridică, scuturându-şi pietricelele de pe genunchii salopetei pe care o purta. Avea aţele pe laturile nasului bandajat, iar vocea sa căpătase o tonalitate nazală, de sirenă-de-ceaţă.

— Ei fir-aş al dracu’, spuse el. Unu’ din aruncătorii-de-pietre. Unde ţi-i pretenii, băi găoz? Înuntru?

Eddie scutură din cap, amorţit, înainte de a-şi da seama că aceasta era o nouă greşeală.

Zâmbetul lui Henry se lăţi.

— A, păi asta-i bine. Nu mă deranjează să vă iau pă rând. Ia vino-aici, băi găoz.

Victor stătea lângă Henry, iar Patrick Hockstetter se ţinea în spatele lor, zâmbind cu o expresie goală şi porcină cu care Eddie era familiarizat de la şcoală. Moose încă se mai ridica.

— Haide, găoz, spuse Henry. Hai să vorbim de datu’ cu pietre. Hai să vorbim de-asta, vrei?

Acum, când era prea târziu, Eddie trase concluzia că ar fi mai înţelept să se întoarcă în magazin. În magazin, unde era un om mare. Dar, în timp ce se retrăgea, Henry se repezi şi-l înşfăcă, îl trase de braţ din răsputeri, cu zâmbetul transformându-i-se într-un rânjet de lup. Mâna lui Eddie fu smulsă de pe uşa cu plasă. Tras de pe trepte, ar fi zburat cu capul înainte în prundiş dacă Victor nu-l prindea brutal de subsuori. Victor îl azvârli, apoi Eddie reuşi să se ţină pe picioare, dar numai făcând două piruete. Acum cei patru băieţi îl priveau de la o distanţă de vreo trei metri, Henry, cu un pas în faţa celorlalţi, zâmbind. Părul de la ceafă îi stătea în sus ca lins de-o vacă, într-o buclă.

În spatele lui Henry, la stânga, era Patrick Hockstetter, un băiat realmente fantomatic. Până azi Eddie nu-l mai văzuse niciodată cu altcineva. Era doar îndeajuns de supraponderal cât să-i atârne întotdeauna burta uşor peste curea, care avea o cataramă Red Ryder. Faţa-i era perfect rotundă şi de obicei palidă ca smântâna. Acum era uşor ars de soare. Cel mai tare îl prinsese soarele pe nas, care i se cojea și se desfăcea pe ambii obraji asemenea unor aripi de muscă bătrână. În şcoală, lui Patrick îi plăcea să omoare muşte cu rigla sa Skool Time de plastic verde şi să şi le pună în penar. Uneori îi arăta colecţia de muşte moarte câte unui elev nou, în recreaţie, zâmbind cu buzele-i groase, în timp ce ochii săi verzi-cenuşii rămâneau sobri şi gânditori. Nu vorbea niciodată când îşi arăta muştele moarte, indiferent ce i-ar fi spus elevul cel nou. Aceeaşi expresie i se citea acum pe faţă.

— Ce zici, Omu’ de Piatră? întrebă Henry, avansând în intervalul dintre ei. N-ai la tine neşte pietre?

— Lasă-mă-n pace, spuse Eddie cu glas tremurător.

— „Lasă-mă-n pace”, îl maimuţări Henry, fâlfâindu-şi mâinile a groază batjocoritoare.

Victor râse.

— Şi ce-o să faci dacă nu te las în pace, Omu’ de Piatră? Mm?

Mâna sa fulgeră înainte, incredibil de repede, şi explodă pe obrazul lui Eddie cu un zgomot de puşcă. Capul lui Eddie zbură înapoi. Din ochiul stâng începură să-i curgă lacrimi.

— Prietenii mei sunt înăuntru, zise Eddie.

— „Prietenii mei îs înăuntru”, chiţăi Patrick Hockstetter. Auuu! Auuu! *Auuu!*

Începu să dea ocol prin dreapta lui Eddie.

Eddie dădu să se întoarcă în direcţia aceea, mâna lui Henry fulgeră din nou, şi de astă dată celălalt obraz se aprinse.

Nu plânge, îşi spuse; *asta vor, dar să nu plângi, Eddie, Bill n-ar face-o, Bill n-ar plânge, şi nici tu să nu plângi, nici…*

Victor făcu un pas înainte şi-i dădu lui Eddie un brânci puternic, cu palma deschisă proptită în mijlocul pieptului. Eddie se poticni o jumătate de pas înapoi şi se rostogoli peste Patrick, care se ghemuise drept sub picioarele lui. Căzu cu o bufnitură pe pietriş, julindu-şi braţele. Se auzi un *puuf!* când aerul i se revărsă afară din piept.

Un moment mai târziu, Henry Bowers era peste el, ţintuindu-i braţele sub genunchi, cu fundul pe stomacul lui Eddie.

— N-ai neşte pietre, Omu’ de Piatră? mugi Henry la el, iar Eddie se sperie mai tare de lucirea dementă din ochii lui Henry decât de durerea din braţe sau de neputinţa de a-şi recăpăta suflul.

Henry era sonat de-a binelea. Undeva pe aproape, Patrick râse înfundat.

— Vrei să dai cu pietre? Mm? Îţi dau io pietre! Na! Na neşte pietre!

Henry culese o mână de pietriş şi i-o trânti lui Eddie în faţă. Frecă pietricelele pe pielea lui Eddie, tăindu-i obrajii, pleoapele, buzele. Eddie deschise gura şi urlă.

— Vrei pietre? Îţi dau io pietre! Na neşte pietre, Omu’ de Piatră! Vrei pietre? Aşa! Aşa! Aşa!

Pietrişul îi năpădi gura deschisă, sfârtecându-i gingiile, scrâşnindu-i în dinţi. Simţi scântei sărindu-i din plombe. Zbieră iar şi scuipă pietricele.

— Mai vrei neşte pietre? Da? Ce-ai zice de încă vreo câteva? Ce-ai zice?

— Încetează! Ei, ei! încetează! Măi, băiete! Lasă-l în pace! Chiar acum! auzi ce-ţi spun? Lasă-l, mă, în pace!

Cu ochii pe jumătate închişi, înceţoşaţi de lacrimi, Eddie văzu o mână mare coborând şi apucându-l pe Henry de gulerul cămăşii şi de breteaua dreaptă a salopetei. Mâna smuci, iar Henry fu smuls de pe el. Aterizã pe pietriş şi se ridică. Eddie se sculă mai încet, încercă să se adune pe picioare, dar mecanismul trupului său părea temporar stricat. Icni şi scuipă pietriş plin de sânge.

Era domnul Gedreau, cu şorţul său lung şi alb, şi părea furios. Nu i se vedea deloc frică pe chip, deşi Henry era mai înalt cu vreo trei degete şi îl depăşea probabil cu douăzeci de kilograme. Nu i se vedea frică pe chip pentru că el era un om mare, iar Henry era copil. Doar că de data asta, îşi spuse Eddie, aşa ceva putea să nu mai însemne nimic. Domnul Gedreau nu înţelegea. Nu înţelegea că Henry era ţicnit.

— Pleacă de-aici, spuse domnul Gedreau, înaintând spre Henry până ajunse piept în piept cu băiatul mătăhălos şi îmbufnat. Pleacă şi nici să nu mai pui piciorul pe aici. Nu-mi plac bătăuşii. Nu-mi place să văd patru pe unul. Ce-ar zice mamele voastre?

Îi mătură pe ceilalţi cu privirea sa arzătoare, furioasă. Moose şi Victor lăsară ochii în jos, examinându-şi tenişii.

Patrick doar se holba la şi prin domnul Gedreau cu expresia aceea goală, verde-cenuşie. Domnul Gedreau reveni cu ochii la Henry şi nu apucă să mai zică decât:

— Suiţi pe biciclete şi…

…Când Henry îi dădu un brânci cu toată puterea.

O expresie de surpriză, care în alte împrejurări ar fi fost comică, se întinse pe chipul domnului Gedreau în timp ce zbura îndărăt, pietricele ţâşnindu-i de sub tălpi. Se lovi de treptele ce urcau spre uşa cu plasă de sârmă şi căzu în fund.

— De ce m-ai… începu el.

Umbra lui Henry se prăbuşi asupra lui.

— Treci înăuntru.

— Ai… făcu domnul Gedreau, şi de astă dată se întrerupse el singur.

În sfârşit observase – îşi dădu seama Eddie – lucirea din ochii lui Henry. Se ridică grăbit, cu şorţul fâlfâindu-i. Urcă scara cât de repede putu, împiedicându-se de penultima treaptă şi căzând ca fulgerat într-un genunchi. Se sculă în picioare pe dată, dar poticneala aceea, cât fusese ea de fugară, păru să-l fi secătuit de toată autoritatea adultă ce-i mai rămăsese.

Se răsuci pe călcâie în capul scării şi răcni:

— Eu chem sticleţii!

Henry se prefăcu că se repede la el, iar domnul Gedreau tresări şi se retrase precipitat. Acesta era sfârşitul, înţelese Eddie. Oricât ar fi fost de incredibil, oricât ar fi părut de neconceput într-o lume cât de cât normală, acolo nu exista nicio protecţie pentru el. Era vremea să plece.

În timp ce Henry stătea la picioarele scării şi se uita urât la domnul Gedreau, iar ceilalţi se holbau paralizaţi (şi, cu excepţia lui Patrick Hockstetter, nu doar puţin îngroziţi) de acea bruscă sfidare a autorităţii adulte, Eddie prinse ocazia. Se răsuci, sări în picioare şi o luă la sănătoasa.

Era pe la jumătatea străzii, când Henry se întoarse, aruncând flăcări din ochi.

— *Puneţi mâna pe el!* tună.

Astmă, ne-astmă, Eddie făcu o cursă bună în ziua aceea. Erau distanţe, unele lungi ca la cincizeci de paşi, când nici nu îşi mai aminti dacă tălpile pantofilor săi atinseseră sau nu trotuarul. Preţ de câteva momente nutri chiar buimaca idee că ar fi fost în stare să-i întreacă la fugă.

Apoi, chiar înainte de a ajunge pe Kansas Street şi într-o posibilă siguranţă, un tanc pe o tricicletă pedală deodată dintr-o alee drept în calea lui Eddie. Eddie încercă să cotească, dar aşa cum fugea, din răsputeri, poate-ar fi făcut mai bine să sară peste copil (numele acestuia era Richard Cowan, şi avea să crească mare, să se-nsoare şi să aibă un fiu numit Frederick Cowan, care urma să se înece într-o toaletă, fiind apoi parţial devorat de o arătare ieşită din toaletă ca un fum negru şi luând o formă de neconceput) sau cel puţin să încerce.

Un picior al lui Eddie se agăţă de bara din spate, unde un căcăţel aventuros ar fi putut sta în picioare, împingând tricicleta ca pe un scuter. Richard Cowan, al cărui fiu încă nenăscut avea să fie omorât de Monstru peste douăzeci şi şapte de ani, abia dacă se clătină pe tricicleta sa. Eddie însă se duse în zbor. Izbi trotuarul cu umărul, ricoşă, căzu iar la pământ şi lunecă trei metri, răzuindu-şi pielea de pe coate şi genunchi. Încerca să se ridice-n picioare, când Henry Bowers intră în el ca un proiectil şi-l trânti lat. Nasul lui Eddie se turti cu duritate de asfalt. Ţâşni sânge.

Henry execută o rostogolire laterală rapidă, ca un paraşutist, şi aterizează iarăşi în picioare. Îl apucă pe Eddie de gât şi de încheietura mâinii drepte. Răsuflarea sa, fârnâind pe nasul umflat şi rupt, era caldă, umedă.

— Vrei pietre, Omu’ de Piatră? Sigur! Căcat!

Smuci încheietura lui Eddie în sus până la jumătatea spatelui. Eddie zbieră.

— Pietre pentru Omu’ de Piatră, corect, Omu’ de Piatră?

Trase şi mai sus încheietura mâinii lui Eddie. Eddie urlă. În urma sa, vag, îi auzea pe ceilalţi apropiindu-se şi pe

băieţelul cu tricicleta începând să plângă. *Intră-n club, puştiule*, spuse în sinea sa şi, cu toată durerea, cu toate lacrimile şi frica, lătră un enorm hohot măgăresc de râs.

— Ţi se pare că-i de râs? întrebă Henry, părând dintr-o dată mai mult mirat decât furios. Crezi că-i *de râs?*

Şi nu cumva Henry părea şi speriat? Peste ani de zile, Eddie avea să se gândească: *Da, speriat, părea speriat.*

Eddie îşi răsuci braţul în strânsoarea lui Henry. Era lunecos de sudoare şi aproape scăpă. Poate că din această cauză Henry împinse încheietura lui Eddie mai sus de astă dată decât înainte. Eddie auzi un trosnet ca sunetul unei surcele frânte pe genunchi. Durerea ce i se rostogoli prin braţul fracturat era cenuşie şi uriaşă. Ţipă, dar sunetul păru să se audă de undeva de foarte departe. Lumea se goli de culoare, iar când Henry îi dădu drumul şi îl împinse, i se păru că pluteşte spre trotuar. Îi luă mult timp până să ajungă pe trotuarul acela vechi. Apucă să privească bine fiecare crăpătură din el pe când luneca în jos. Avu prilejul să admire felul cum soarele de iulie scânteia în fărâmele de mică din asfaltul acela de demult. Prinse ocazia să observe resturile unui foarte vechi şotron ce fusese trasat odinioară cu cretă roz pe bătrânul trotuar. Apoi, preţ de o clipă doar, desenul se undui arătând a altceva. Arătând ca o broască ţestoasă.

Poate că atunci ar fi leşinat, dar lovitura în braţul rupt şi durerea cea nouă erau ascuţite, strălucitoare, fierbinţi, cumplite. Simţi capetele frânte ale fracturii libere scrâşnind unul în altul. Îşi muşcă limba, făcând să curgă sânge proaspăt. Se rostogoli pe spate şi-i văzu pe Henry, Victor, Moose şi Patrick deasupra lui. Arătau imposibil de înalţi, imposibil de sus, ca nişte ciocli privind într-un mormânt proaspăt săpat.

— Îţi place, Omu’ de Piatră? întrebă Henry, cu vocea plutindu-i din depărtare, înotând prin nori de durere. Îţi place acţiunea asta, Omu’ de Piatră? îţi place hop-şi-aşa-u’ ăsta?

Patrick Hockstetter se hlizi.

— Tac-tu-i nebun, se auzi Eddie pe sine spunând, şi tu la fel.

Rânjetul lui Henry se şterse atât de repede, ca şi cum i-ar fi fost pălmuit de pe faţă. Trase piciorul înapoi să lovească… Şi atunci, în după-amiaza fierbinte şi încremenită, auzi o sirenă. Henry se opri. Victor şi Moose priviră în jur neliniştiţi.

— Henry, cred că mai bine ne-am căra de-aicea, spuse Moose.

— Ştiu al naibii de bine că *eu* mă car de-aicea, zise Victor.

Cât de îndepărtate le păreau glasurile! Păreau să plutească întocmai ca baloanele clovnului. Victor o luă spre bibliotecă, tăind-o prin parcul McCarron ca să iasă de pe stradă.

Henry mai ezită un moment, sperând poate că maşina cu sticleţi avea alte treburi şi-şi putea şi el vedea de ale lui. Dar sirena se înălţă iar, mai aproape.

— Ai baftă, faţă-de-cur, spuse el, pornind cu Moose pe urmele lui Victor.

Patrick Hockstetter aşteptă un moment.

— Uite-aici un stropşor în plus pentru tine, şopti el cu vocea sa joasă şi gâjâită.

Horcăi şi scuipă o flegmă mare, verde, pe faţa întoarsă în sus, transpirată şi însângerată a lui Eddie. *Fleoşc.*

— Să n-o haleşti pe toată odată dacă nu vrei, mai spuse Patrick, cu zâmbetul său hepatic, neliniştitor. Păstrează şi pe mai târziu dacă vrei.

Apoi se întoarse încet şi plecă şi el.

Eddie încercă să şteargă scuipatul cu braţul valid, dar până şi mişcarea aceasta neînsemnată făcu durerea să-l săgeteze din nou.

Ei, şi când ai pornit spre farmacie nici prin gând nu ţi-a trecut c-ai să sfârşeşti pe trotuarul de la Costello Avenue, cu un braţ paradit şi mucii lui Patrick Hockstetter

curgându-ţi pe faţă, nu-i aşa? Nici n-ai apucat să-ţi bei sucul. Viaţa-i plină de surprize, nu-i aşa?

De necrezut, râse din nou. Era un sunet slab, iar braţul rupt îl durea când râdea, însă avea o senzaţie plăcută. Şi mai era ceva: nici urmă de astmă. Respiraţia-i funcţiona normal, cel puţin pentru moment. Bună treabă şi asta. În veci n-ar fi fost în stare să pună mâna pe inhalator. Nici într-o mie de ani.

— Ţi-e bine? întrebă copilul cu tricicleta.

— Arăt bine? întrebă Eddie.

— Nu, arăţi *groaznic*, răspunse băieţelul şi se îndepărtă pedalând, fredonând *Fermierul din vâlcea.*

Eddie începu să chicotească. Sosise maşina cu sticleţi; îi auzi scrâşnetul frânelor. Se pomeni sperând vag că înăuntru va fi domnul Nell, chiar dacă ştia că domnul Nell patrula pe jos.

Pentru Dumnezeu, de ce chicoteşti?

Nu ştia, nu mai mult decât ştia de ce simţea, în pofida durerii, o atât de intensă uşurare. O fi fost poate doar din cauză că era încă viu, că cel mai rău lucru suferit era o fractură de braţ şi că totuşi mai rămăseseră ceva cioburi de cules? Se mulţumi cu asta, dar, ani de zile mai târziu, aşezat în Biblioteca Derry cu un pahar de gin-cu-suc-de-prune în faţă şi inhalatorul la îndemână, avea să le spună celorlalţi că în opinia lui fusese mai mult de atât; era destul de mare ca să simtă acel mai mult, dar nu şi pentru a-l înţelege sau defini.

Cred că a fost prima durere reală pe care-am simţit-o vreodată în viaţa mea, avea să le spună el celorlalţi*. Nu era deloc ceea ce crezusem că va fi. Nu mi-a adus sfârşitul ca persoană. Cred… că mi-a oferit o bază de comparaţie, descoperind că poţi încă exista înăuntrul durerii, în pofida durerii.*

Eddie întoarse slăbit capul spre dreapta şi văzu pneuri Firestone mari şi negre, capace cromate orbitoare şi lumini albastre. Apoi auzi glasul domnului Nell, cu accentul său

gros irlandez, imposibil de irlandez, mai mult ca Vocea Copoiului Irlandez a lui Richie decât ca vocea adevărată a domnului Nell… Dar asta poate era din cauza distanţei.

— Sfinte Iezuse, ista-i băietu’ Kaspbrak!

Iar atunci Eddie îşi pierdu cunoştinţa.

4

Şi, cu excepţia unui scurt răstimp, rămase fără cunoştinţă o bună bucată de vreme.

Avu o scurtă perioadă de luciditate în ambulanţă. Îl văzu pe domnul Nell aşezat vizavi de el, trăgând un gât din sticluţa sa cafenie şi citind o cărticică de buzunar intitulată *Eu, juriul.* Fata de pe copertă avea cei mai mari sâni pe care-i văzuse Eddie în viaţa lui. Ochii i se abătură dincolo de domnul Nell, la şoferul aşezat în faţă. Şoferul întoarse capul spre Eddie cu un rânjet larg şi pieziş, cu pielea feţei lividă de fard şi pudră de talc şi ochii lucitori ca nişte monede noi. Era Pennywise.

— Domnu’ Nell, şopti Eddie răguşit.

— Cum te simţ’, băietu’ mieu?

…Şofer… şoferul…

— Da, o să fim acolea cât ai zice hopla, spuse domnul Nell şi-i întinse sticla brună. Suge un strop d-aci. O să te facă să te simţ’ mai bine.

Eddie bău ceva care avea un gust ca de foc lichid. Tuşi, lovindu-şi braţul. Privi spre volan şi-l văzu din nou pe şofer. Un tip oarecare cu tunsoare soldăţească. Niciun clovn.

Lunecă iarăşi în inconştienţă.

Mult mai târziu, era în camera de gardă, iar o soră îi ştergea faţa de sânge, noroi, muci şi pietricele cu o cârpă rece. Îl înţepa, dar în acelaşi timp se simţea minunat. Îşi auzi mama tunând şi trâmbiţând afară şi încercă să-i spună infirmierei să n-o lase să intre, dar din gâtlej nu-i ieşi nicio vorbă, oricât de tare încercă.

— … Dacă moare, vreau să ştiu! urla mama lui. M-auziţi ce spun? E dreptul meu să ştiu şi e dreptul meu să-l văd! Pot să vă dau în judecată, aşa să ştiţi! Cunosc avocaţi, o grămadă de avocaţi! Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt avocaţi!

— Nu încerca să vorbeşti, îi spuse infirmiera lui Eddie.

Era tânără, şi-i putea simţi pieptul apăsându-l pe braţ. O clipă avu ideea trăsnită că de fapt aceasta era Beverly Marsh, iar apoi nu mai ştiu iarăşi nimic.

Când îşi reveni, mama sa *era* în cameră, vorbind cu doctorul Handor cu o viteză de doi kilometri pe minut. Sonia Kaspbrak era o femeie gigantică. Picioarele ei, ambalate în ciorapi cauciucaţi, erau ca nişte trunchiuri ciudat de netede. Acum avea faţa palidă, cu excepţia petelor roşii inflamate, ca flăcările.

— Mama… îngăimă Eddie…bine… mi-e bine…

— Ba *nu* ţi-e, ba *nu* ţi-e, gemu doamna Kaspbrak.

Îşi frânse mâinile. Eddie îi auzi încheieturile degetelor trosnind şi scrâşnind. Începu să îşi simtă respiraţia scurtându-se în timp ce se uita la ea, văzând-o în ce stare era, cât o duruse această ultimă escapadă a lui. Voia să-i spună s-o lase mai moale ca să nu facă un atac de inimă, dar nu putea. Avea gâtlejul prea uscat.

— Ba *nu* ţi-e bine, ai avut un accident grav, un accident *foarte grav*, dar îţi *va* fi bine, asta ţi-o promit, Eddie, îţi *va* fi bine, chiar de va trebui s-aducem aici toţi specialiştii din cartea de telefon, oh, Eddie… Eddie… Sărmanul tău *braţ*…

Izbucni în suspine gâlgâitoare. Eddie văzu că sora care îl spălase pe faţă o privea fără prea multă simpatie.

Pe tot parcursul acestei arii, doctorul Handor se bâlbâise:

— Sonia… te rog, Sonia… Sonia?…

Era un bărbat costeliv, cu o înfăţişare moale, cu o mustăcioară ce nu-i crescuse prea bine şi pe care, în plus, şi-o tăiase inegal, astfel că era mai lungă în stânga. Părea nervos. Eddie îşi aminti ceea ce îi spusese domnul Keene dimineaţă şi simţi un soi de regret pentru doctorul Handor.

În cele din urmă, izbutind să se adune, Russ Handor spuse:

— Dacă nu te poţi controla, va trebui să pleci, Sonia.

Femeia se răsuci spre el, făcându-l să se dea cu un pas înapoi.

— N-am să fac una ca asta! Nici să nu-ţi treacă prin minte! Ăsta-i *fiul* meu care zace-acolo-n agonie! *Fiul meu zăcând aici pe acest pat de suferinţă!*

Eddie îi ului pe toţi găsindu-şi graiul:

— Vreau să pleci, mamă. Dacă au să facă ceva care o să mă facă să urlu, şi cred că aşa va fi, atunci ai să te simţi mai bine dacă nu eşti aici.

Doamna Kaspbrak se întoarse către el, stupefiată… Şi jignită. La vederea durerii de pe faţa ei, Eddie îşi simţi pieptul începând să se strângă neîndurător.

— Cu siguranţă că *nu!* ţipă ea. Ce lucru groaznic *ai spus*, Eddie! Delirezi! Nu *înţelegi* ce spui, asta-i *singura* explicaţie!

— Nu ştiu care e explicaţia şi nici nu-mi pasă, interveni sora. Tot ce ştiu e că stăm aici fără să facem nimic, când ar trebui să-i punem fiului dumneavoastră braţul la loc.

— Insinuezi… începu Sonia, vocea înălţându-i-se spre nota aceea înaltă şi explozivă la care ajungea când era cel mai tulburată.

— Te rog, Sonia, o întrerupse doctorul Handor. Hai să nu ne certăm aici. Hai să-l ajutăm pe Eddie.

Sonia se înmuie, dar ochii ei învăpăiaţi – ochii unei ursoaice căreia i-a fost ameninţat puiul – îi promiseră surorii că va avea necazuri mai târziu. Poate chiar o chemare în judecată. Apoi ochii i se împăienjeniră, stingând vâlvătaia sau cel puţin ascunzând-o. Apucă mâna teafără a lui Eddie şi i-o strânse atât de dureros, încât îl făcu să tresară.

— E rău, dar te vei face bine *curând*. Te faci bine *curând*, îţi promit *asta*.

— Sigur, mama, ţiui Eddie. Pot să-mi capăt inhalatorul?

— Bineînţeles.

Sonia Kaspbrak o privi triumfătoare pe soră, ca absolvită de cine ştie ce acuzaţie ridicolă de crimă:

— Fiul meu are astmă. E foarte grav, dar îi face faţă *minunat*.

— Bine, replică sec sora.

Maică-sa îi ţinu inhalatorul astfel ca să poată inspira. Un moment mai târziu, doctorul Handor palpa braţul fracturat al lui Eddie. Se purta foarte delicat, dar durerea era totuşi enormă. Lui Eddie îi veni să urle şi scrâşni din dinţi. Îi era teamă că dacă urlă mama sa va urla şi ea. Transpiraţia îi scălda fruntea în broboane mari şi limpezi.

— Îi provoci dureri, spuse doamna Kaspbrak. *Ştiu* că-i aşa! Nu-i nevoie de-aşa ceva! Încetează! N-ai nicio nevoie să-l faci să-l doară! E foarte plăpând şi nu poate îndura o asemenea durere!

Eddie o văzu pe soră, cu ochi furioşi, întâlnind privirea obosită şi îngrijorată a doctorului. Distinse convorbirea fără cuvinte pe care o purtară: *Daţi-o afară pe femeia asta, domnule doctor*. Şi, în aplecarea ochilor lui: *Nu pot. Nu-ndrăznesc.*

Înăuntrul durerii exista o mare claritate (deşi la drept vorbind nu era o claritate pe care Eddie să vrea s-o cunoască prea des: preţul era prea scump), iar în acel dialog nerostit, Eddie acceptă tot ceea ce spusese domnul Keene. Inhalatorul său HydrOx era umplut cu nimic altceva decât cu apă aromată. Astma nu se afla în gâtlejul lui, sau în piept, ori în plămâni, ci în cap. Într-un fel sau altul trebuia să facă faţă acestui adevăr.

Îşi privi mama, văzând-o desluşit în toată durerea lui: fiecare floare de pe rochia ei, petele de sudoare de la subsuori, unde tampoanele pe care le purta se făcuseră leoarcă, rosăturile pantofilor. Îi văzu ochii mici afundaţi în pungi de carne, iar acum îi veni un gând cumplit: ochii aceia erau aproape prădalnici, ca ochii leprosului ce se

târâse din pivniţa de pe Neibolt Street 29. *Uite-acuma vin, nu-i nimica… Nu-ţi ajută la nimic fuga, Eddie…*

Doctorul Handor cuprinse uşurel cu mâinile braţul rupt al lui Eddie şi strânse. Durerea explodă. Eddie leşină.

5

Îi dădură nu-ştiu-ce lichid să bea, iar doctorul Handor potrivi fractura. Îl auzi spunându-i mamei sale că era o fractură liberă, cu nimic mai gravă decât orice fractură infantilă.

— E genul de fractură cu care se aleg copiii când cad din copaci, spuse el, iar Eddie o auzi pe maică-sa întorcându-i-o furioasă:

— Eddie nu se *căţără-n* copaci! Acum vreau să ştiu adevărul! Cât e de grav?

Pe urmă sora îi dădu o pilulă. Îi simţea iarăşi sânii pe umăr şi le era recunoscător pentru apăsarea lor mângâietoare. Chiar şi prin ceaţă putu să vadă că sora era furioasă şi avu impresia că spusese *Nu e leprosul, vă rog să nu credeţi asta, mă mănâncă numai fiindcă mă iubeşte*, dar se vede că nu se auzi nimic, căci chipul furios al femeii nu îşi schimbă expresia.

Păstră o amintire difuză că ar fi fost împins pe un coridor într-un scaun pe rotile şi a glasului mamei lui undeva în spate, stingându-se:

— Cum adică, *program de vizite?* Nu-mi vorbi dumneata mie de *program de vizite,* ăsta-i *fiul* meu!

Stingându-se. Se bucura că-l auzea stingându-se, se bucura că se stingea şi el. Durerea trecuse, iar claritatea se dusese o dată cu ea. Nu voia să se gândească. Voia să plutească. Era conştient că-şi simţea braţul drept foarte greu. Se întrebă dacă i-l puseseră deja în ghips. Nu reuşea să vadă dacă aşa era. Îşi dădea vag seama că în saloane cântau nişte difuzoare, că nişte bolnavi care arătau ca nişte stafii în halatele lor de spital umblau prin holurile largi şi că

era cald… Peste măsură de cald. Când intră în odaia sa, putu vedea soarele asfinţind într-un furios clocot portocaliu de sânge şi îşi spuse incoerent: *Ca un nasture mare de clovn.*

— Haide, Eddie, poţi merge pe picioare, spunea un glas, şi constată că putea.

Se pomeni strecurat între cearşafuri scrobite şi răcoroase. Glasul îi spuse că va avea ceva dureri noaptea, dar să nu sune după analgezice decât dacă aceste dureri deveneau foarte mari. Eddie întrebă dacă ar putea primi un pahar cu apă. Apa sosi, cu un pai care avea mijlocul în formă de armonică, astfel că-l putea îndoi. Era rece şi bună. O bău pe toată.

Avu dureri noaptea, destule dureri. Zăcu treaz în pat, ţinând soneria de apel în mâna stângă, însă fără s-o apese. Afară era o furtună cu tunete şi trăsnete, iar când fulgerele explodau albe-albăstrii, întorcea capul dinspre ferestre, temându-se că va vedea un chip monstruos rânjind, întins pe tot cerul în focul acela electric.

Într-un târziu adormi la loc, iar în somn avu un vis. În vis îi văzu pe Bill, Ben, Richie, Stan, Mike şi Bev – prietenii lui – sosind la spital pe biciclete (Bill îl luase pe Richie alături de el, pe Silver). Era surprins să vadă că Beverly purta rochie – era de un verde încântător, culoarea Mării Caraibelor dintr-un clişeu color în *National Geographic.* Nu-şi aducea aminte s-o mai fi văzut până atunci în rochie; tot ce-şi amintea erau blugi, pantaloni pescăreşti şi ceea ce fetele numeau „compleuri de şcoală”: fuste şi bluze, bluzele de obicei albe cu guler rotund, fustele de obicei maro, gofrate şi tivite la jumătatea gambei, astfel ca să nu li se vadă juliturile de pe genunchi.

În vis îi văzu venind la programul de vizită de la ora două şi pe mama sa, care aşteptase cu răbdare încă de la unsprezece, strigând la ei atât de tare, încât toată lumea se întoarse spre ea.

Dacă vă-nchipuiţi c-o să intraţi acolo, aţi face bine să vă mai gândiţi! răcnea mama lui Eddie, iar acum clovnul, care în tot acel timp şezuse în sala de aşteptare (dar foarte departe într-un colţ, cu un număr din revista *Look* pe care până acum şi-l ţinuse în dreptul feţei), sări şi mimă nişte aplauze, bătându-şi cu iuţeală una de alta mâinile în mănuşi albe. Ţopăi şi dansă, când făcând o roată, când executând un impecabil salt înapoi, în timp ce doamna Kaspbrak tuna şi fulgera la prietenii Păguboşi ai lui Eddie, iar aceştia, unul câte unul, se făceau mici în spatele lui Bill, palid, dar calm la înfăţişare, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor (poate că astfel nimeni, inclusiv Bill însuşi, nu putea să vadă dacă-i tremurau sau nu). Nimeni nu-l văzu pe clovn cu excepţia lui Eddie… Deşi un bebeluş care dormea liniştit în braţele mamei sale se trezi şi izbucni în hohote de plâns îngrozitoare.

Destul rău aţi făcut! strigă mămica lui Eddie. *Ştiu cine erau băieţii ăia! Au avut necazuri la şcoală, ba încă au avut necazuri şi cu poliţia! Şi doar fiindcă băieţii ăia au ce au cu voi, ăsta nu-i un motiv pentru ei ca să aibă ceva şi cu el. I-am spus-o şi e şi el de acord cu mine. Vrea să vă spun să plecaţi, a terminat-o cu voi, nu vrea să vă mai vadă niciodată, pe niciunul. Nu mai doreşte aşa-zisa voastră prietenie! A nici unuia! Am ştiut eu c-o să iasă bucluc şi uitaţi-vă ce s-a-ntâmplat! Eddie al meu în spital! Un băiat aşa de plăpând ca el…*

Clovnul făcea tumbe, sărea şi stătea într-o mână. Zâmbetul său era acum destul de real, dar Eddie îşi dădea seama în vis că asta dorea, fireşte, clovnul, o pârghie mare şi frumoasă pe care s-o înfigă între ei, să-i despartă şi să distrugă orice şansă de acţiune concentrată. Cuprins de un soi de extaz greţos, clovnul efectuă o dublă rostogolire şi-i sărută burlesc mama pe obraz.

Bă-bă-băieţii ă-ă-ă-ia care-au fă-făcut-o… începu Bill.

Taci când vorbeşti cu mine! chirăi doamna Kaspbrak. *Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti cu mine! A terminat-o cu voi, am*

zis! Gata!

Atunci în sala de aşteptare intră în fugă un infirmier şi-i spuse mamei lui Eddie că trebuie să facă linişte, altfel o dă afară din spital. Clovnul începu să pălească, începu să se spele din decor, şi în acest timp prinse a se schimba. Eddie îl văzu pe lepros, văzu mumia, văzu pasărea; văzu vârcolacul şi un vampir ai cărui dinţi erau lame duble de ras marca Gillette, dispuse sub unghiuri nebuneşti ca oglinzile într-un labirint de bâlci; îl văzu pe Frankenstein, văzu creatura şi ceva cărnos şi ca o scoică ce se deschidea şi se închidea asemenea unei guri; mai văzu încă o duzină de grozăvii, o sută. Dar, chiar înainte ca monstruozitatea aceea să dispară complet, văzu cel mai cumplit lucru dintre toate: faţa mamei lui.

Nu! încercă Eddie să ţipe. *Nu! Nu! Nu ea! Nu mămica mea!*

Dar nimeni nu întoarse capul; nimeni nu-l auzi. Şi în ultimele momente ale visului înţelese cu o oroare îngheţată şi viermănoasă că nu-l puteau auzi. Era mort. Monstrul îl ucisese, şi era mort. Era o fantomă.

6

Triumful acru-dulceag al Soniei Kaspbrak de a-i expedia pe aşa-zişii prieteni ai lui Eddie se evaporă aproape de îndată ce păşi în rezerva fiului ei a doua zi după-amiază, la 21 iulie. Nu putu spune de ce anume sentimentul de triumf pălea astfel sau de ce îi lua locul o frică nedefinită; era ceva în chipul palid al băiatului ei, care nu părea tulburat de durere sau nelinişte, ci purta o expresie pe care nu îşi amintea să o mai fi văzut înainte. Era oarecum tăioasă. Tăioasă, alertată şi hotărâtă.

Confruntarea dintre prietenii lui Eddie şi mămica lui nu se desfăşurase în sala de aşteptare, ca în visul băiatului; femeia ştiuse că vor veni „prietenii” lui Eddie, care probabil îl învăţau să fumeze, în ciuda astmei, „prietenii” lui care

aveau o influenţă atât de nesănătoasă asupra sa, încât nici nu mai vorbea despre altceva când venea seara acasă, „prietenii” lui care-i rupseseră braţul. Toate acestea i le spusese doamnei Van Prett, cea mai apropiată vecină.

— A venit timpul, spusese amarnic doamna Kaspbrak, să punem câteva cărţi pe masă.

Doamna Van Prett, care avea nişte probleme dermatologice oribile şi pe care puteai conta mai întotdeauna că arde de nerăbdare să aprobe, aproape patetic, tot ceea ce spunea Sonia, avu în acest caz cutezanţa s-o dezaprobe.

Credeam că te bucuri că şi-a găsit câţiva prieteni, spuse doamna Van Prett în timp ce-şi întindeau rufele în răcoarea zorilor înainte de a pleca la lucru – asta se întâmplase în prima săptămână a lunii iulie. *Şi e mai în siguranţă dacă-s şi alţi copii cu el, doamnă Kaspbrak, nu crezi? Cu tot ce se-ntâmplă-n oraşul ăsta şi cu toţi sărmanii copii care au fost omorâţi?*

Unicul răspuns al doamnei Kaspbrak fusese o pufnitură furioasă (de fapt în clipa aia nu se putea gândi la o replică verbală adecvată, deşi mai târziu avea să se gândească la zeci şi zeci – unele dintre ele extrem de tăioase), iar, când doamna Van Prett îi dădu telefon în aceeaşi seară, părând destul de alarmată, să-ntrebe dacă doamna Kaspbrak vrea să vină cu ea ca de obicei la petrecerea de la Saint Mary’s, doamna Kaspbrak replică rece că se gândea să stea mai bine acasă şi să-şi odihnească picioarele.

Ei bine, spera că acum doamna Van Prett se convinsese. Spera că doamna Van Prett pricepuse de acum că singurul pericol existent în vara aceea în Derry nu era maniacul sexual care ucidea copii şi bebeluşi. Iată-l pe fiul ei zăcând pe patul său de suferinţă din spital, poate nici nu-şi va mai putea folosi vreodată braţul drept, auzise ea de asemenea lucruri, sau, Doamne fereşte, aşchii desprinse din fractură îşi puteau croi drum prin venele lui până la inimă, străpungându-i-o şi omorându-l, o, dar fireşte că Dumnezeu

n-ar îngădui în vecii vecilor să se întâmple una ca asta, dar *auzise* de astfel de cazuri, ceea ce însemna că Dumnezeu *putea* îngădui să se întâmple aşa ceva. În anumite situaţii.

Aşa că zăbovi pe veranda din faţă a spitalului prelungă şi umbrită, ştiind că au să se arate, calmă şi hotărâtă să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei aşa-numite „prietenii”, acestei camaraderii ce ducea la braţe rupte şi paturi de suferinţă.

Până la urmă sosiră, aşa cum ştiuse că se va întâmpla, şi văzu cu groază că unul dintre ei era un *negrotei*. Nu că ar fi avut ea ceva cu negrii; considera că au tot dreptul să circule când vor cu autobuzele spre sud, să mănânce la aceleaşi autoserviri cu albii şi că nu trebuie puşi să şadă în balconul negrilor la cinema decât dacă deranjează

(femeile albe)

albii, dar mai credea cu fermitate şi în ceea ce numea ea Teoria Păsărilor: mierlele zboară împreună cu alte mierle, nu cu prigoriile; gaiţele stau pe aceeaşi creangă cu gaiţele, nu se amestecă printre sturzi sau privighetori. Fiecare la locul său, aceasta era deviza ei, şi vederea lui Mike Hanlon pedalând alături de ceilalţi ca şi cum acolo i-ar fi fost locul îi mări hotărârea, precum şi furia şi sila. Spuse în sinea ei cu reproş, ca şi cum Eddie ar fi fost acolo şi-ar fi putut-o asculta: *Nu mi-ai spus niciodată că unul dintre „prietenii” tăi e negrotei.*

Ei bine, îşi zise ea, după douăzeci de minute, intrând în rezerva de spital unde fiul ei zăcea cu braţul într-o carapace imensă legată de piept (i se frângea inima doar văzând-o), şi îi trimisese să-şi facă bagajele cât ai zice peşte… Fără nicio intenţie de glumă. Niciunul dintre ei, cu excepţia acelui Denbrough, cel care se bâlbâia atât de *oribil*, n-avusese tupeul să-i răspundă. Fata, cine-o fi fost şi aia, o fulgerase pe Sonia cu o pereche de ochi de jad categoric curveşti – *de pe Lower Main Street, din vreun loc chiar mai rău*, fusese părerea Soniei Kaspbrak –, dar avusese înţelepciunea de a-şi ţine gura. Dacă îndrăznea să

scoată un piuit măcar, Sonia i-ar fi dat o mostră din ce avea în minte şi pe limbă; i-ar fi spus ce soi de fete umblă cu băieţii. Existau denumiri pentru fetele de soiul ăsta, şi nu şi-ar fi lăsat fiul să se adune, nici acum, nici niciodată, cu asemenea fete.

Ceilalţi nu făcuseră nimic altceva decât să-şi privească picioarele ce se foiau pe loc. Cam la asta se şi aşteptase. Când terminase ceea ce avea de spus, se urcaseră pe biciclete şi plecaseră. Denbrough îl ducea pe Tozier în spatele său pe o bicicletă uriaşă, absolut nesigură după înfăţişare, şi, cu un fior lăuntric, doamna Kaspbrak se întrebă de câte ori Eddie al ei o fi călărit bicicleta aia periculoasă, riscându-şi braţele, picioarele, gâtul şi viaţa.

Pentru tine am făcut asta, Eddie, spuse ea în sinea ei pe când intra în spital cu fruntea sus, demnă. *Ştiu că s-ar putea să te simţi puţin dezamăgit la început; e destul de firesc. Dar părinţii ştiu mai multe decât copiii lor; motivul pentru care Dumnezeu i-a făcut de la bun început pe părinţi a fost acela de a călăuzi, de a instrui… şi de a proteja*. După decepţia iniţială, va înţelege. Iar dacă acum simţea o anume uşurare era, fireşte, de dragul lui Eddie, nu de al ei. Nu te puteai aştepta la un asemenea sentiment de uşurare decât atunci când îţi salvai fiul de o tovărăşie proastă.

Atât numai că simţământul de uşurare îi era acum tulburat de o nouă nelinişte, privind faţa lui Eddie. Nu dormea, aşa cum crezuse că îl va găsi. În locul unei picoteli datorate tranchilizantelor din care se va fi deşteptat dezorientat, buimac şi vulnerabil din punct de vedere psihologic, vedea expresia aceea tăioasă, atentă, atât de diferită de obişnuita privire moale şi nesigură a lui Eddie. La fel ca Ben Hanscom (deşi Sonia nu ştia asta), Eddie era genul de băiat care privea iute un chip, ca pentru a testa condiţiile meteo-emoţionale ce mocneau acolo, şi tot atât de iute îşi muta privirea. Acum însă o privea cu fermitate (*poate că-i din cauza medicamentelor,* îşi spuse ea, *sigur că asta e; va trebui să mă consult cu doctorul Handor în*

legătură cu medicamentele), şi ea a fost aceea care a simţit nevoia de a privi în altă parte. Arată ca şi cum m-ar fi aşteptat, cugetă ea, şi era un gând care ar fi trebuit să o facă fericită – un băiat aşteptându-şi mama trebuie cu siguranţă să fie una dintre cele mai privilegiate creaţiuni ale lui Dumnezeu…

— Mi-ai alungat prietenii.

Cuvintele răsunară egal, fără nicio umbră de întrebare sau de îndoială.

Tresări aproape cu vinovăţie şi, cu siguranţă, primul gând ce-i fulgeră prin minte *era* unul vinovat – *Cum de ştie asta? Nu poate şti!* – şi imediat se înfurie pe sine însăşi (şi pe el) pentru că se simţea astfel. Aşa că îi zâmbi.

— Cum ne simţim azi, Eddie?

Acesta era răspunsul potrivit. Cineva – vreun tâmpit de vânzător de dulciuri sau poate chiar sora aia incompetentă şi obstrucţionistă din ajun – umblase cu vorbe. Cineva.

— Cum ne simţim? întrebă iar, când băiatul nu-i răspunse.

Crezu că n-o auzise. Nu citise niciodată în vreuna dintre cărţile ei medicale despre fracturi de os care să afecteze simţul auzului, dar bănuia că e posibil, orice e posibil.

Eddie nu-i răspunse nici de astă dată.

Mai făcu câţiva paşi prin cameră, urând senzaţia de nesiguranţă aproape timidă dinlăuntrul ei, ca despuiată de încrederea pe care o avusese în propria-i persoană, pentru că niciodată nu se mai simţise nesigură sau timidă în preajma lui Eddie. Simţi şi mânie, deşi aceasta abia înmugurea. Cu ce drept o făcea să se simtă astfel, după tot ceea ce făcuse pentru el, după tot ce sacrificase pentru binele lui?

— Am stat de vorbă cu domnul doctor Handor şi m-a asigurat că ai să te vindeci perfect, spuse scârţâit Sonia, aşezându-se pe scaunul din lemn cu spătar drept de lângă pat. Sigur că, dacă se iveşte cea mai măruntă problemă,

vom merge să consultăm un specialist, la Portland. La *Boston*, dacă va fi nevoie de-aşa ceva.

Surâse, acordându-i parcă o mare favoare. Eddie nu-i întoarse zâmbetul. Şi tot nu-i răspunse.

— Eddie, mă auzi?

— Mi-ai alungat prietenii, repetă el.

— Da, răspunse Sonia, renunţând la prefăcătorie, şi nu mai spuse nimic.

Jocul ăsta putea fi jucat în doi. Îl privi pur şi simplu în ochi.

Se întâmplă însă un lucru ciudat; un lucru cumplit, realmente cumplit. Ochii lui Eddie părură să… să crească. Punctele cenuşii din ei părură că se pun în mişcare, ca nişte nori de furtună fugărindu-se pe cer. Deveni deodată conştientă că băiatul nu era „bosumflici”, nici nu „avea drăcuşori” sau vreo asemenea toană. Era furios pe ea… Iar Soniei i se făcu deodată frică, pentru că în salon părea să nu se afle numai fiul ei. Plecă ochii şi-şi deschise pe bâjbâite poşeta. Începu să scotocească după o batistă.

— Da, i-am alungat, spuse ea şi constată că vocea îi era destul de puternică şi destul de fermă… câtă vreme nu se uita la el. Ai fost rănit serios, Eddie. N-ai nevoie de vizitatori acum, în afară de propria ta mămică, şi n-ai nevoie niciodată de vizitatori ca ei. Dacă n-ar fi fost ei, acum erai acasă uitându-te la televizor sau construind maşinuţa de curse din garaj.

Visul lui Eddie era să construiască o maşină de curse cu mijloace improvizate şi s-o ducă la Bangor. Dacă acolo câştiga, ar fi fost premiat cu o excursie gratuită la Akron, Ohio, pentru Concursul Naţional al Mâinilor Îndemânatice. Sonia era întru totul de acord să-i îngăduie acest vis atâta vreme cât i se părea că desăvârşirea maşinii, care era alcătuită din lăzi de portocale şi roţile unui cărucior, nu reprezenta decât atât: un vis. Categoric, nu avea intenţia să-l lase pe Eddie să-şi rişte viaţa într-o drăcie atât de primejdioasă, nici la Derry, nici la Bangor şi, cu siguranţă,

nu la Akron, ceea ce (după cum o informase Eddie) ar fi însemnat să zboare cu un avion şi să execute o cursă sinucigaşă pe o pantă abruptă într-o ladă de portocale cu roţi şi fără frâne. Dar, aşa cum spunea adesea propria ei mamă, ce nu ştie omul nu-i face niciun rău (mama ei mai avea şi slăbiciunea să zică „Spune adevărul şi fă-l pe dracu' de ruşine", dar, când era vorba să-şi amintească aforisme, Sonia, la fel ca majoritatea oamenilor, putea fi remarcabil de selectivă).

— Nu prietenii mei mi-au rupt braţul, spuse Eddie cu aceeaşi voce plată. I-am spus domnului doctor Handor aseară şi i-am spus şi domnului Nell azi-dimineaţă când a venit aici. Henry Bowers mi-a rupt braţul. Erau şi alţi băieţi cu el, dar Henry mi-a făcut-o. Dacă aş fi fost cu prietenii mei, nu s-ar fi întâmplat niciodată. S-a întâmplat fiindcă eram singur.

Asta o făcu pe Sonia să se gândească la comentariul doamnei Van Prett despre cât era de sigur să ai prieteni, ceea ce-i readuse mânia de tigroaică. Zvâcni din cap în sus:

— Nu contează, şi-o ştii foarte bine! Ce crezi tu, Eddie? Că mămica ta s-a născut ieri? Asta crezi tu? Ştiu destul de bine de ce ţi-a rupt Bowers ăla braţul. Copoiul ăla irlandez a fost şi la noi acasă. Băiatul ăla mare ţi-a rupt braţul pentru că tu şi „prietenii" tăi i-aţi făcut vreo figură. Acum ce crezi, s-ar fi întâmplat aşa ceva dacă mă ascultai şi te ţineai de la bun început departe de ei?

— Nu – cred că s-ar fi putut întâmplă ceva şi mai rău.

— Eddie, nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios, replică el, iar femeia simţi din nou puterea aceea venind dinspre el, ieşind *din* el, în valuri. Bill şi restul prietenilor mei vor reveni, mămico. Ăsta-i un lucru pe care *eu* îl ştiu. Iar când vor veni n-ai să-i mai opreşti. N-ai să le spui o vorbă. Sunt prietenii mei, şi n-ai să-mi furi prietenii doar fiindcă ţi-e frică să nu rămâi singură.

Se holbă la el, stupefiată şi îngrozită. Lacrimile îi podidiră ochii şi se revărsară lăsând brazde în pudra de pe obraji.

— Aşa vorbeşti tu acum cu mama ta, se vede, rosti printre suspine. Poate ăsta o fi felul cum vorbesc „prietenii” tăi cu părinţii *lor*. De la ei oi fi-nvăţat-o, se vede.

Se simţea mai sigură în spatele lacrimilor. De obicei, când plângea ea, plângea şi Eddie. O armă josnică, ar putea spune unii, dar chiar existau oare arme josnice când era vorba să-ţi aperi fiul? Ea nu credea.

Ridică privirea, cu lacrimile şiroindu-i din ochi, simţindu-se atât neînchipuit de tristă, deposedată, trădată… cât şi sigură. Eddie nu va fi în stare să ţină piept unui asemenea şuvoi de lacrimi şi jale. Expresia aceea rece şi tăioasă i se va şterge de pe faţă. Poate va începe să se sufoce şi să şuiere puţintel, iar acesta va fi un semn, aşa cum întotdeauna fusese un semn, că lupta luase sfârşit şi că mai câştigase o victorie… Pentru el, desigur. Mereu pentru el.

O şoca atât de mult să-i vadă pe faţă aceeaşi expresie – dacă nu şi mai accentuată chiar –, încât vocea ei rămase agăţată în plin suspin. Se citea regret pe sub expresia lui, dar până şi acest lucru era înfricoşător; o uluia faptul că semăna cu un regret *adult*, şi gândul la Eddie ca adult, indiferent în ce mod, făcea întotdeauna ca o păsărică să-i dea înnebunită din aripi în minte. Astfel se simţea cu rarele ocazii când îşi punea întrebarea ce i s-ar întâmplă dacă Eddie nu va vrea să meargă la Derry Business College, sau la University of Maine de la Orono, sau la Husson din Bangor, ca să poată veni acasă în fiecare zi după cursuri, ce s-ar întâmplă dacă va întâlni o fată, dacă se va îndrăgosti, va dori să se însoare. *Unde e locul meu în toate astea?* ţipa în panică vocea păsării când îi veneau aceste gânduri ciudate, de coşmar. *Unde-ar fi locul meu într-o viaţă ca asta? Eu te iubesc, Eddie! Te iubesc! Am grijă de tine şi te iubesc! Tu nu ştii să găteşti, sau să-ţi schimbi aşternuturile, sau să-ţi speli rufăria! De ce ar trebui să ştii? Eu ştiu aceste lucruri pentru tine! Ştiu pentru că te iubesc!*

Acum o spuse chiar el:

— Te iubesc, mămico. Dar îmi iubesc şi prietenii. Cred… Cred că te faci singură să plângi.

— Eddie, mă răneşti atât de tare, şopti ea, şi lacrimi proaspete dublară faţa băiatului în ochii ei, o triplară.

Dacă lacrimile de acum câteva momente fuseseră calculate, acestea nu mai erau. În felul ei, era o femeie dură – îşi văzuse soţul coborând în mormânt şi nu clacase, obţinuse o slujbă într-o piaţă a mâinii de lucru în plină criză, unde nu era uşor să-ţi găseşti slujbă, îşi crescuse fiul şi, când fusese necesar, se luptase pentru el. Acestea erau primele lacrimi total neafectate şi nepremeditate pe care le vărsase de ani de zile, poate de când Eddie făcuse bronşită când avea cinci ani şi fusese atât de sigură că va muri, aşa cum zăcea acolo pe patul de suferinţă, arzând de febră, zguduindu-se, tuşind şi gâfâind sufocat. Acum plângea din cauza acelei expresii cumplit de adulte, oarecum străine, de pe faţa lui. Se temea *pentru* el, dar într-un fel se temea şi de el, se temea de aura aceea care părea să-l înconjoare… Care părea să îi ceară ei ceva.

— Nu mă face să aleg între dumneata şi prietenii mei, mămico, zise Eddie cu un glas inegal, încordat, dar încă sub control. Pentru că nu-i cinstit.

— Sunt prieteni *răi*, Eddie! ţipă ea cu sălbăticie. O ştiu, o simt cu toată inima mea; nu-ţi aduc decât durere şi suferinţă!

Şi cel mai groaznic lucru dintre toate era că *simţea* asta; o oarecare parte din ea o intuise în ochii acelui Denbrough, care stătuse în faţa ei cu mâinile în buzunare şi părul său roşu ca o flacără în soarele verii. Ochii lui fuseseră atât de gravi, atât de stranii şi distanţi… La fel ca ai lui Eddie acum.

Şi nu îl înconjurase şi pe el aceeaşi aură care era acum în jurul lui Eddie? Aceeaşi, dar încă mai puternică? Parcă aşa fusese.

— Mămico…

Se ridică în picioare atât de brusc încât aproape răsturnă scaunul.

— Am să mai trec diseară. Şocul, accidentul, durerea, toate astea te fac să vorbeşti aşa. O ştiu. Ai… ai…

Bâjbâi şi-şi găsi textul original în confuzia din minte:

— Ai avut un accident grav, dar ai să te faci *bine de tot.* Şi-ai să vezi că am dreptate, Eddie. Sunt prieteni *răi*. Nu-s de acelaşi soi cu noi. Nu-s pentru tine. Stai şi mai gândeşte-te şi-ntreabă-te dacă mămica ta te-a învăţat vreodată greşit. Gândeşte-te la asta şi… şi…

Fug! îşi spuse cu un dezgust greţos şi plin de durere. *Fug de propriul meu fiu! O, Doamne, nu lăsa să se întâmple asta!*

— Mămico.

O clipă, aproape că fugi, speriată acum de el, a, da, acolo era mai mult decât Eddie al ei; îi simţea pe ceilalţi în el, „prietenii” lui şi încă ceva, ceva ce se afla până şi dincolo de ei, şi se temea că ar putea străfulgera spre ea. Părea că Eddie se află în strânsoarea a ceva nedefinit, a unei febre groaznice, la fel cum fusese în strânsoarea bronşitei atunci când avea cinci ani, când aproape murise.

Se opri, cu mâna pe clanţă, nevrând să audă ceea ce i-ar fi putut spune… Iar, când o spuse, era un lucru atât de neaşteptat, încât nu-l înţelese într-adevăr. Când reuşi să pătrundă sensul cuvintelor, o clipă crezu că va leşina.

Eddie spuse:

— Domnul Keene a zis că doctoria mea de astmă nu-i decât apă.

— Ce? Ce? îşi întoarse ea spre băiat ochii arzători.

— Doar apă. Cu ceva adăugat ca s-o facă să aibă gust de medicament. A spus că-i un pla-ce-bo.

— Asta-i o minciună! Nu-i decât o minciună sfruntată! De ce să vrea domnul Keene să-ţi spună o asemenea minciună? Păi, mai sunt şi alte farmacii în Derry, cred. Cred…

— Am avut timp să mă gândesc la asta, o întrerupse Eddie, încet şi implacabil, fără ca ochii săi să se desprindă o clipă dintr-ai ei, şi cred că spune adevărul.

— Eddie, îţi spun eu că *nu!*

Panica revenise bătând înnebunită din aripi zdrenţuite.

— Ce cred eu, continuă Eddie, e că ar trebui să fie adevărul, altfel pe sticlă ar fi o atenţionare, cum că dacă iei prea mult mori sau cel puţin te îmbolnăveşti. Chiar…

— Eddie, nu vreau să mai *aud!* ţipă Sonia şi îşi astupă urechile cu palmele. Eşti… eşti… *Pur şi simplu nu-ţi mai eşti în fire şi asta-i tot!*

— Chiar dacă-i ceva ce poţi doar să te duci şi s-o cumperi fără reţetă, se pun pe ea instrucţiuni speciale, urmă Eddie, fără a ridica glasul; ochii săi cenuşii stăteau aţintiţi într-ai ei şi nu putea să-şi lase-n jos privirea sau măcar s-o mute. Chiar dacă nu-i decât sirop de tuse… sau geritolul dumitale.

Tăcu o clipă. Mâinile femeii căzură de pe urechi; i se părea prea mare efortul de a şi le ţine acolo. Prea grele păreau.

— Şi mi se pare… că o ştiai şi pe asta, mămico.

— Eddie! aproape se văicări doamna Kaspbrak.

— Fiindcă, spuse el mai departe, ca şi cum ea n-ar fi scos nicio vorbă (acum se încrunta, concentrat asupra problemei), fiindcă părinţii trebuie să ştie ce doctorii iei. Păi, eu folosesc inhalatorul ăla de cinci, câteodată de şase ori pe zi. Şi nu m-ai lăsa s-o fac dacă ar putea, de pildă, să-mi facă rău. Pentru că datoria ta e să mă aperi. O ştiu, fiindcă aşa spui întotdeauna. Deci… Ai ştiut, mămico? Ai ştiut că nu era decât apă chioară?

Sonia nu spuse nimic. Buzele îi tremurau. Simţea că îi tremură obrajii. Nu mai plângea; îi era prea frică pentru a mai putea plânge.

— Căci, dacă *ştiai*, spuse Eddie, continuând să se încrunte, dacă *ai* ştiut, aş vrea şi *eu* să ştiu de ce. Pot să-mi închipui unele lucruri, dar nu şi de ce a vrut mămica mea să cred că apa e o doctorie… Sau că am astmă – îşi arată el pieptul –, când domnul Keene spune că n-o am decât *aici*… – şi îşi arătă capul.

Doamna Kaspbrak crezu că atunci îi va explica totul. Îi va explica totul, logic şi cu calm. Cum crezuse că va muri când

avea cinci ani şi cum asta ar fi făcut-o să-şi piardă minţile după ce-l pierduse pe Frank cu doar doi ani în urmă. Cum ajunsese să înţeleagă că nu-ţi poţi apăra copilul decât prin veghe şi dragoste, că trebuie să-ţi îngrijeşti copilul la fel cum îngrijeşti o grădină, fertilizând, plivind şi, da, din când în când, tăind uscăturile şi rărind tulpinile, oricât de tare durea. Îi va spune că uneori e mai bine pentru un copil – în special pentru un copil plăpând ca Eddie – să *creadă* că e bolnav decât să *fie* într-adevăr bolnav. Şi va încheia prin a-i vorbi despre prostia ucigătoare a medicilor şi minunata putere a iubirii; îi va spune că ea *ştia* că are astmă şi nu mai conta ce credeau doctorii sau ce-i prescriau. Îi va spune că poţi face medicamente cu mai mult decât mojarul şi pisălogul unui spiţer răutăcios. *Eddie*, avea ea să-i spună, *e doctorie pentru că iubirea mamei tale face din ea doctorie şi doar în felul ăsta, cât timp vrei şi mă laşi, o pot face. Aceasta e o putere pe care Dumnezeu le-o dă mamelor grijulii şi iubitoare. Te rog, Eddie, te rog, singura iubire a inimii mele, trebuie să mă crezi.* Dar în final nu spuse nimic. Îi era prea frică.

— Însă poate că nici n-avem nevoie să vorbim despre asta, urmă Eddie. Se poate ca domnul Keene să fi glumit cu mine. Câteodată oamenii mari… Ştii, le place să facă bancuri pe seama copiilor. Deoarece copiii cred aproape orice. E o răutate să le faci asta copiilor, dar uneori oamenii mari o fac.

— Da, spuse însufleţită Sonia Kaspbrak. Le place să facă bancuri şi câteodată sunt proşti… răi… şi… şi…

— Aşa că, să zicem, o să rămân cu Bill şi cu ceilalţi prieteni ai mei şi am să continuu să-mi iau doctoria de astmă. Probabil că aşa-i cel mai bine, nu crezi?

Îşi dădu seama abia acum, când era prea târziu, cât de frumos – cât de crud – fusese prinsă în capcană. Ceea ce făcea el era un şantaj, dar avea oare de ales? Dori să îl întrebe cum a putut fi atât de calculat, atât de viclean.

Deschise gura să întrebe… Şi o închise la loc. Era foarte probabil ca, în starea lui actuală de spirit, să-i şi răspundă.

Dar un lucru ştia. Da. Un lucru era sigur: n-avea să mai pună piciorul niciodată, niciodată, *niciodată* în viaţa ei în farmacia domnului Băgăcioşilă Keene.

Glasul lui, acum de o sfială stranie, îi întrerupse firul gândurilor:

— Mămico?

Ridică privirea şi văzu că era din nou Eddie, *doar* Eddie şi se apropie de el bucuroasă.

— Vrei să mă strângi în braţe, mămico?

Îl îmbrăţişă, dar cu grijă, să nu-l doară braţul fracturat (sau să-i disloce unele fragmente de os astfel ca să pornească într-o cursă ticăloasă prin sângele lui şi apoi să i se cuibărească-n inimă – ce mamă şi-ar ucide fiul din dragoste?), iar Eddie o strânse în braţe la rândul său.

7

Eddie era de părere că mămica sa a plecat tocmai la timp. În timpul groaznicei confruntări cu ea îşi simţise răsuflarea adunându-se tot mai sus şi mai sus în plămâni şi în gâtlej, încremenită şi fără energie, stătută şi sălcie, ameninţând să-l otrăvească.

Se abţinu până văzu uşa închizându-se cu un mic ţăcănit în urma ei, iar apoi începu să icnească şi să ţiuie. Aerul acru clocotind în beregata sa strâmtată îl împungea în sus şi-n jos ca un vătrai încins. Îşi înşfăcă inhalatorul, lovindu-se la braţ, dar fără să-i pese. Trase o rafală pe gât. Inspiră adânc aroma de camfor, reflectând: *Ce contează că-i un pla-ce-bo, cuvintele nu contează dacă un lucru merge bine*.

Se cufundă în perne, cu ochii închişi, respirând liber pentru prima oară de când intrase mama lui. Era speriat, speriat rău. Lucrurile pe care i le spusese, felul cum se purtase – el fusese, şi totuşi nu fusese el deloc. Ceva acţionase înlăuntrul lui, acţionase *prin intermediul* lui, o

anume forţă… Iar mama sa o simţise şi ea. Îi văzuse asta în ochi şi în tremurul buzelor. Nu simţea deloc că acea putere ar fi fost rea, dar forţa ei enormă îl înspăimântase. Era ca şi cum ar fi intrat într-un carusel realmente periculos, pentru a-şi da seama că nu se mai poate da jos până nu se opreşte, orice s-ar întâmpla.

Fără întoarcere, îşi spuse Eddie, simţind apăsarea fierbinte a ghipsului ce-i încătuşa braţul rapt. *Nimeni nu merge acasă până n-ajungem la capăt. Dar, Doamne, mi-e atât de frică, atât de frică*. Şi ştia că motivul cel mai adevărat pentru care i-a cerat să nu-l despartă de prietenii lui era unul pe care nu i l-ar fi putut spune niciodată: *Nu pot înfrunta asta singur.*

Atunci plânse puţin, apoi căzu într-un somn agitat. Visă un întuneric în care nişte maşinării – nişte instalaţii de pompare – duduiau mereu, mereu.

8

Ameninţa din nou cu ploaia în seara aceea, când Bill şi restul Păguboşilor reveniră la spital. Eddie nu era surprins să-i vadă intrând în şir la el. Ştiuse că se vor întoarce.

Arşiţa persistase toată ziua – se căzu de acord mai târziu că acea a treia săptămână din iulie fusese cea mai fierbinte dintr-o vară deosebit de caldă –, iar norii începură să se îngrămădească de pe la patru după-amiaza, negri-purpurii şi colosali, grei de ploaie, încărcaţi cu trăsnete. Oamenii îşi văzură de târguieli grăbiţi şi puţin cam neliniştiţi, cu un ochi îndreptat tot timpul spre cer. Cei mai mulţi erau de acord că la ceasul cinei va ploua cu găleata, spălând aerul de o parte din umezeala groasă şi apăsătoare. Parcurile şi terenurile de joacă din Derry, prea puţin populate în tot cursul verii, rămaseră complet pustii pe la şase seara. Ploaia încă nu începuse, iar balansoarele atârnau nemişcate şi fără umbră într-o lumină de un galben ciudat. Tunetele bolboroseau greoi – acestea, lătratul unui câine şi

murmurul scăzut al traficului pe Outer Main Street au fost singurele sunete ce pătrunseră prin fereastra deschisă a lui Eddie până la sosirea Păguboşilor.

Bill apăru primul, urmat de Richie. Beverly şi Stan intrară după ei, apoi Mike. Ben era ultimul. Arăta sfâşietor de încorsetat cu un pulover alb pe gât.

Veniră până lângă pat, solemni. Nici chiar Richie nu zâmbea.

Feţele lor, observă Eddie, fascinat. *Iisuse-nene, feţele lor!*

Citea pe ele ceea ce văzuse mama sa la el în timpul după-amiezii: aceeaşi bizară combinaţie de putere şi neajutorare. Lumina galbenă de dinaintea furtunii li se aşternea pe piele, făcându-le chipurile fantomatice, îndepărtate, umbrite.

Trecem, îşi spuse Eddie. *Trecem într-un tărâm nou – suntem la hotar. Dar ce este de cealaltă parte? Încotro ne îndreptăm? Încotro?*

— S-s-salut, E-E-Eddie, făcu Bill. Cum o d-d-duci?

— Bine, Bill Barosane, spuse Eddie şi încercă să zâmbească.

— Ai avut o zi grozavă ieri, se pare, spuse şi Mike.

Tunete se rostogoliră pe fundalul glasului său. Nici plafoniera nu era aprinsă în rezerva lui Eddie, nici lampa de la capul patului, şi toţi păreau să se şteargă şi să reapară în lumina galben-vineţie. Eddie îşi închipui lumina aceea răspândită peste tot oraşul Derry chiar în acel moment, întinzându-se prelungă şi nemişcată peste McCarron Park, căzând prin găurile din acoperişul Punţii săruturilor în raze apatice şi pătate, făcând Kenduskeag-ul să pară din sticlă afumată în timp ce-şi tăia calea lată şi puţin adâncă prin Maidan; se gândi la leagănele ce stăteau în unghiuri moarte în spatele Şcolii Primare, în timp ce norii de furtună se îngrămădeau tot mai mulţi deasupra; se gândi la lumina aceea galbenă, prevestitoare de trăsnete, şi la toată încremenirea, ca şi cum întregul oraş ar fi adormit… Sau ar fi murit.

— Da, spuse el. A fost o zi mare.

— Bă-bătrânii mei se du-duc la un fi-fi-film po-po-poimâine s-seară, continuă Bill. Când se schimbă f-fil-ilmele. O să l-le f-facem atunci. B-b-b…

— Bilele de argint, completă Richie.

— Credeam…

— E mai bine aşa, spuse liniştit Ben. Eu tot mai cred că am fi putut face gloanţele, dar crezutul n-ajută la nimic. Dac-am fi fost oameni mari…

— Păi sigur, grozavă era lumea dac-am fi fost oameni mari, îl întrerupse Beverly. Oamenii mari pot face orice vor, nu? Oamenii mari pot să realizeze tot ce vor, şi întotdeauna iese bine.

Râse, cu un sunet colţos şi plin de nervozitate:

— Bill vrea ca *eu* să împuşc Monstrul. Poţi să-ţi închipui asta, Eddie? De acum să-mi spui Beverly Pistolara.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Eddie, deşi bănuia că ştie – îşi formase oricum o anume imagine.

Ben explică. Vor topi unul dintre dolarii lui de argint şi vor face din el două bile puţin mai mici decât cele de rulment. Iar apoi, dacă într-adevăr îşi avea sălaşul un vârcolac pe Neibolt Street la numărul 29, Beverly avea să-i trimită-n cap o bilă de argint cu praştia lui Bill. Salutare şi noroc, domnu’ vârcolac. Iar, dacă aveau dreptate în privinţa unei unice creaturi ce purta mai multe feţe, salutare domnu’ Monstru.

Cine ştie ce expresie trebuie să se fi aşternut pe chipul lui Eddie, căci Richie râse şi dădu din cap:

— Ştiu ce gândeşti, dom’le. Şi eu am crezut că Bill şi-o fi pierdut puţinele doage rămase când a-nceput să vorbească despre praştie în loc de pistolul lui taică-său. Dar azi după-amiază…

Se întrerupse şi-şi drese glasul. *Azi după-amiază, după ce mămică-ta ne-a luat la trei-păzeşte*, îi venise să-nceapă şi, evident, asta n-ar fi ţinut.

— Azi după-masă ne-am dus la groapa de gunoi. Bill şi-a adus praştia. Uite.

Din buzunarul de la spate Richie scoase o cutie de conservă turtită ce conţinuse cândva bucăţele de ananas. Avea în mijloc o gaură cam de două degete diametru, cu marginile crestate.

— Asta Beverly a făcut-o, cu o piatră, de la şapte metri distanţă. Mie-mi arată ca o gaură făcută de pistol. Gură-spartă a fost convins. Iar când Gură-spartă e convins, apoi Gură-spartă e *convins*.

— Să omori conserve e una, spuse Beverly. Dacă era altceva… Ceva viu… Bill, tu ar trebui s-o faci. Crede-mă.

— N-nu. To-to-toţi am tras cu râ-rândul. Ai v-v-văzut cum a m-m-mers.

— *Cum* a mers? întrebă Eddie.

Bill povesti încet şi cu pauze, în timp ce Beverly se uita pe fereastră cu buzele atât de strânse, încât i se albiră. Îi era, din motive pe care nici măcar nu şi le putea explica, mai mult decât frică: era profund stingherită de ceea ce se întâmplase în acea zi. Pe drum spre spital insistase iar, pătimaşă, să încerce la urma urmei să facă totuşi gloanţele… Nu pentru că ar fi fost mai sigură decât Bill sau Richie că vor funcţiona cu adevărat la momentul cuvenit, ci fiindcă – dacă avea să se întâmple ceva în casa aceea – arma se va afla în mâinile

(lui Bill)

altcuiva.

Dar faptele rămâneau fapte. Luaseră fiecare câte zece pietre şi le aruncaseră cu praştia în zece cutii de conserve, la douăzeci de paşi distanţă. Richie nimerise una din zece (iar unica sa reuşită nu fusese de fapt decât o crestătură abia vizibilă), Ben atinsese două, Bill patru, Mike cinci.

Beverly, trăgând aproape cu nepăsare şi părând să nu ochească deloc, pocnise nouă cutii din zece drept în mijloc. A zecea căzuse când piatra aruncată ricoşase din muchie.

— Dar mai întâi t-t-t-trebuie să facem mu-mu-muniţia.

— Poimâine seară? Pân-atunci ar trebui să ies, spuse Eddie.

Maică-sa ar fi protestat… Dar nu credea că va protesta prea mult.

Nu după cele petrecute după-amiază.

— Te doare braţul? îl întrebă Beverly.

Purta o rochie roz (nu rochia pe care o văzuse în vis; poate că pe aceea o purtase după-amiază, când mămica îi alungase) pe care aplicase floricele. Şi ciorapi de mătase sau nailon; arăta foarte matură, dar şi foarte copilăroasă deopotrivă, ca o fată jucându-se de-a probează-hainele-mamei. Avea o expresie visătoare şi îndepărtată. Eddie îşi spuse: *Pariez că aşa arată când doarme.*

— Nu foarte tare, răspunse el.

Stătură un timp de vorbă, cu glasurile punctate de tunete. Eddie nu-i întrebă ce se întâmplase mai devreme când veniseră la spital, şi niciunul dintre ei nu pomeni de asta. Richie îşi scoase yo-yo-ul, îl strânse în sus pe sfoară o dată sau de două ori şi îl băgă la loc.

Conversaţia lâncezea, şi într-una dintre pauze se auzi un mic pocnet care îl făcu pe Eddie să privească în jur. Bill avea ceva în mână, şi o clipă Eddie îşi simţi inima grăbind pasul, alarmată. În acel scurt moment crezu că era un cuţit. Însă Stan aprinse apoi lampa din tavan, risipind întunericul, şi văzu că nu era decât un pix. În lumină arătau din nou fireşti, *reali*, nu erau nimic altceva decât prietenii lui.

— Mă gândeam c-ar trebui să ne semnăm pe ghipsul tău, spuse Bill.

Ochii săi îi priviră fix pe ai lui Eddie.

Dar nu asta e de fapt, îşi spuse Eddie cu o limpezime bruscă şi alarmantă. *E un contract. E un contract, Bill Barosane, nu-i aşa, sau ceva asemănător unui contract*. I se făcu frică. Şi apoi, ruşine şi furie pe el însuşi. Dacă îşi rupea braţul înainte de vara asta, cine i s-ar fi iscălit pe ghips? Cine, în afară de maică-sa şi poate doctorul Handor? Mătuşile din Haven?

Aceştia erau prietenii lui, iar mama lui n-avea dreptate: nu erau prieteni răi. *Poate*, îşi spuse el*, nici nu există aşa*

ceva, prieteni buni sau prieteni răi – poate că nu există decât prieteni, oameni care-ţi stau alături când ai fost lovit şi care te-ajută să nu te simţi atât de singur. Poate că ei merită întotdeauna să te temi pentru ei, şi să speri pentru ei, şi să trăieşti pentru ei. Poate merită şi să mori pentru ei, dacă e nevoie. Nu prieteni buni... Nici prieteni răi. Doar oameni cu care vrei să fii, cu care ai nevoie să fii; oameni care-şi clădesc casele în inima ta.

— Bine, spuse Eddie puţin cam răguşit. În regulă, asta chiar ar fi grozav, Bill Barosane.

Aşa că Bill se aplecă solemn peste pat şi-şi scrise numele pe ipsosul zgrunţuros ce cuprindea braţul în curs de vindecare al lui Eddie, cu litere mari şi şerpuite. Richie semnă cu o înfloriturâ. Caligrafia lui Ben era pe atât de îngustă, pe cât era el de lat, cu literele înclinate înapoi. Păreau gata să cadă la cea mai mică împingere. Scrisul lui Mike Hanlon era mare şi nesigur din cauză că era stângaci şi scria într-un unghi prost. Se iscăli deasupra cotului lui Eddie şi îşi încercui numele. Când Beverly se aplecă peste el, putu simţi pe pielea ei mirosul discret al unui parfum de floare. Fata semnă cu caractere rotunde. Stan veni ultimul şi-şi scrise numele cu mici litere strânse unele în altele, lângă încheietura mâinii lui Eddie.

Apoi păşiră cu toţii înapoi, conştienţi parcă de ceea ce făcuseră. Afară, tunetul murmură din nou greoi. Un fulger scaldă exteriorul din lemn al spitalului într-o lumină scurtă şi bâlbâită.

— Gata? întrebă Eddie.

Bill dădu din cap:

— Să v-v-vii l-l-la mine a-acasă po-poimâine după ci-ci-cină dacă p-p-poţi, bi-bine?

Eddie încuviinţă, şi subiectul fu închis.

Urmă a doua perioadă de conversaţie discontinuă, aproape fără subiect. O parte din ea se referi la principala temă de discuţie din Derry în acea lună iulie – procesul lui Richard Macklin pentru asasinarea violentă a fiului său

vitreg Dorsey şi dispariţia fratelui mai mare al lui Dorsey, Eddie Corcoran. Macklin nu avea să cedeze şi să mărturisească, plângând, încă două zile de atunci încolo, dar Păguboşii căzură de acord că probabil Macklin n-avea nimic de-a face cu dispariţia lui Eddie. Băiatul fie fugise… fie pusese Monstrul mâna pe el.

Plecară pe la şapte şi un sfert, iar ploaia tot nu începuse încă. Continuă să amenințe până târziu după sosirea mamei lui Eddie, după vizita ei, după plecarea sa înapoi acasă (fusese îngrozită de semnăturile de pe ghipsul lui Eddie, şi încă mai îngrozită de hotărârea lui de a ieşi din spital a doua zi – prevăzuse o internare de o săptămână sau chiar mai mult, în linişte absolută, astfel ca fractura să se „împreune”, cum spunea ea).

În cele din urmă norii de furtună se sparseră şi se împrăştiară. Nici măcar o singură picătură de ploaie nu căzuse în Derry. Umezeala rămase, iar oamenii dormiră în noaptea aceea pe verande, pe iarbă şi în saci de dormit pe parcelele dosnice.

Ploaia sosi a doua zi, nu mult după ce Beverly văzu ceva îngrozitor întâmplându-i-se lui Patrick Hockstetter.

Capitolul 17
Altul dintre cei dispăruţi: Moartea lui Patrick Hockstetter

1

Când sfârşeşte, Eddie îşi mai toarnă un pahar cu o mână nu tocmai stabilă. Se uită la Beverly şi spune:

— Ai văzut Monstrul, aşa-i? Ai văzut cum Monstrul l-a luat pe Patrick Hockstetter a doua zi după ce mi-aţi iscălit cu toţii ghipsul.

Ceilalţi se aplecară înainte.

Beverly îşi împinge părul îndărăt într-un nor roşcat. Dedesubt, faţa ei arată extraordinar de palidă. Scoate pe bâjbâite o ţigară nouă din pachet – ultima – şi îşi scapără bricheta. Nu pare să poată potrivi flacăra pe vârful ţigării. După o clipă, Bill îi apucă uşurel, dar ferm încheietura mâinii şi pune flacăra acolo unde trebuie. Beverly îl priveşte recunoscătoare, exalând un nor de fum albastru-cenuşiu.

— Da. Am văzut cum s-a întâmplat.

Se înfioară.

— Era ne-ne-nebun, spune Bill, iar în sinea sa: Simplul fapt că Henry l-a lăsat pe un scrântit ca Patrick Hockstetter să umble cu el în vara aia… Asta spune ceva, nu? Fie că Henry îşi pierdea o parte din farmec, fie că propria lui nebunie avansase destul pentru ca acel Hockstetter să-i pară normal. Ambele duc la aceeaşi concluzie – crescândă… Ce? Degenerare a lui Henry? Asta o fi cuvântul? Da, în lumina celor ce s-au întâmplat cu el, a locului unde a ajuns, se pare că ăsta e.

Şi mai există încă ceva în sprijinul acestei idei, *cugetă Bill, dar deocamdată amintirea e subţirică şi şovăielnică. El, Richie şi Beverly fuseseră la fraţii Tracker – se făcuse de acum luna august, iar şcoala de vară care-l împiedicase pe*

Henry să li se-amestece-n ciorbă în cea mai mare parte a sezonului era pe cale să se încheie – şi nu cumva se apropiase de ei Victor Criss? Un Victor Criss peste măsură de speriat? Da, se întâmplase asta. În vremea aceea lucrurile se apropiau cu repeziciune de final, iar acum Bill presupune că fiecare copil din Derry o simţise – Păguboşii şi grupul lui Henry mai presus de toţi. Dar asta fusese mai târziu.

— A da, pe asta ai nimerit-o, spune alb Beverly. Patrick Hockstetter era nebun. Nicio fată nu voia să şadă în faţa lui la şcoală. Dacă te aşezai acolo, lucrând la aritmetică sau scriind o povestire sau o compunere, deodată-i simţeai mâna… Aproape uşoară ca o pană, dar caldă şi transpirată. Cărnoasă.

Înghite în sec şi din gât i se aude un mic clipocit. Ceilalţi o privesc solemn din jurul mesei.

— I-o simţeai pe coastă sau poate pe sân. Nu c-am fi avut vreuna mare lucru în materie de sâni pe vremea aia. Dar lui Patrick nu părea să-i pese de chestia asta. O simţeai… atingerea aia… şi te smulgeai şi te-ntorceai, şi acolo era Patrick, rânjind cu buzele alea ale lui mari, ca din cauciuc. Avea un penar…

— Plin de muşte, intervine deodată Richie. Sigur. Le omora cu linia aia verde pe care o avea şi pe urmă le punea în penar. Ţin minte chiar şi cum arăta – roşu, cu un capac alb de plastic ondulat care se deschidea lunecând într-o parte.

Eddie confirmă din cap.

— Tresăreai, şi el se hlizea şi pe urmă poate-şi deschidea penarul ca să-i vezi muştele moarte dinăuntru, spune Beverly. Iar cel mai rău lucru – cel mai teribil – era felul cum zâmbea şi nu spunea niciodată nimic. Doamna Douglas ştia. Greta Bowie l-a pârât, şi cred că şi Sally Mueller a zis odată ceva. Dar… Cred că şi doamnei Douglas îi era frică de el.

Ben şi-a înclinat scaunul pe picioarele dinapoi şi îşi ţine mâinile împreunate la ceafă. Lui Beverly tot nu-i vine să

creadă cât e de slab.

— Sunt absolut sigur că ai dreptate, spune el.

— C-ce i s-s-a în-în-în-tâmplat, Beverly? întreabă Bill.

Femeia înghite iar, încercând să înfrunte puterea de coşmar a celor văzute în ziua aceea pe Maidan, cu patinele cu rotile legate una de alta şi agăţate pe un umăr, cu genunchiul – o reţea înţepătoare de durere de la o căzătură pe care o trăsese pe Saint Crispin's Lane, una dintre străzile mărginite cu copaci ce se înfundau acolo unde terenul se prăbuşea (şi încă se mai prăbuşeşte) în pantă abruptă spre Maidan. Îşi aduce aminte (o, amintirile astea, când vin, sunt atât de limpezi şi atât de puternice) că purta nişte pantaloni scurţi de doc – chiar prea scurţi – îi ajungeau exact până sub tivul chiloţeilor. Devenise mai conştientă de trupul său în ultimul an – în ultimele şase luni de fapt –, de felul cum acesta începuse să i se curbeze şi să devină mai feminin. Oglinda era un motiv al acestei accentuate conştientizări, desigur, dar nu cel principal; principalul era acela că tatăl ei părea chiar şi mai aspru în ultima vreme, mai dispus să-şi folosească palma, ba încă şi pumnii. Părea agitat, aproape ca închis în cuşcă, iar ea era din ce în ce mai nervoasă când se afla prin preajma lui, din ce în ce mai agitată. Părea că domnea un miros pe care îl produceau între ei, un miros absent când era singură în apartament, unul care nu se simţise niciodată acolo când erau împreună în casă – până în vara aceea. Iar când mami lipsea, era şi mai rău. Dacă exista vreun miros, orice miros, atunci o ştia şi el poate, căci Bev îl vedea tot mai puţin pe măsură ce se scurgea vremea călduroasă, atât din cauza campionatului estival de popice, cât şi fiindcă-l ajuta pe prietenul său, Joe Tammerly, la reparatul maşinilor… Dar bănuieşte că parţial era şi din cauza mirosului aceluia, cel emanat de ei doi, fără ca vreunul s-o dorească, dar producându-l totuşi, la fel de neputincioşi să îl oprească pe cât de imposibil era să nu mai transpiri în luna iulie. Viziunea păsărilor, sute şi mii, coborând pe acoperişurile

caselor, pe firele de telefon, pe antenele televizoarelor, intervine din nou.

— Şi oţetar, spune ea cu voce tare.

— Po-po-poftim? întreabă Bill.

— Ceva în legătură cu oţetar otrăvitor, rosteşte Beverly rar, privindu-l. Dar nu era. Se simţea doar ca oţetarul. Mike?...

— Lasă, răspunde Mike. Spune-ne ce-ţi aminteşti, Bev.

Îmi amintesc şortul albastru, le va spune, şi cum începuse să se decoloreze; îmi amintesc cât de strâns îmi stătea pe şolduri şi fund. Aveam o jumătate de pachet de Lucky Strike într-un buzunar şi praştia în celălalt...

— Îţi mai aduci aminte de praştie? îl întreabă pe Richie, dar dau din cap toţi.

— Bill mi-a dat-o, continuă Beverly. Nu o voiam, dar... el...

Îi zâmbeşte lui Bill, cu puţină tristeţe:

— Nu-i puteai spune „nu” lui Bill Barosanul, asta-i tot. Aşa că am luat-o şi de asta umblam singură în ziua aia. Ca să exersez. Încă nu credeam că voi avea curaj să o folosesc când va veni timpul. Decât că... în ziua aia am folosit-o. N-am avut încotro. L-am omorât pe unul dintre ei... una din părţile Monstrului. A fost groaznic. Chiar şi acum îmi vine greu să mă gândesc. Şi una dintre celelalte m-a prins. Uitaţi-vă.

Ridică braţul şi şi-l răsuceşte astfel că toţi pot vedea o cicatrice încreţită pe cea mai rotunjită parte a antebraţului, spre cot. Arată ca şi cum un obiect circular încins, cam de mărimea unei havane, i-ar fi fost apăsat pe piele. E uşor adâncită, iar vederea ei îi provoacă lui Mike Hanlon un fior. Aceasta e una dintre părţile poveştii pe care, ca şi nedorita discuţie intimă a lui Eddie cu Keene, le bănuise, dar nu le-a auzit de fapt niciodată.

— Ai avut dreptate într-o privinţă, Richie, spune femeia. Praştia aceea putea ucide. Mi-a fost frică, dar mi-a şi plăcut.

Richie râde şi o bate pe spinare:

— Ei, căcat, pe-asta o ştiam încă de-atunci, băi fustă proastă.

— Zău? Chiar aşa?

— Mhm, chiar aşa. Ţi se citea în ochi, Bevvie.

— Vreau să zic, arăta ca o jucărie, dar era adevărată. Puteai face găuri în diverse lucruri.

— Şi-ai făcut o gaură în ceva în ziua aia, mustăceşte Ben.

Bev dă din cap.

— Pe Patrick l-ai…

— Nu, Dumnezeule, nu! exclamă Beverly. Pe celălalt… Staţi.

Îşi striveşte ţigara, soarbe din băutură şi îşi recapătă controlul. În fine a reuşit. Ei… ba nu. Dar are senzaţia că mai mult de atât nu poate în noaptea asta.

— Mă dădeam cu rotilele, înţelegeţi, şi am căzut de m-am ales cu o zgârietură zdravănă. Atunci am hotărât să merg pe Maidan ca să exersez. Mai întâi am trecut pe la club să văd dacă nu eraţi voi pe acolo. Nu eraţi. Doar mirosul ăla de fum. Mai ţineţi minte cât de mult a continuat locul ăla să miroasă a fum?

Confirmă cu toţii, zâmbind.

— Niciodată n-am reuşit să scoatem de tot mirosul, nu-i aşa? spune Ben.

— Aşa că m-am îndreptat spre groapa de gunoi, continuă ea, pentru că acolo făcuserăm… făcuserăm încercările, cred că aşa s-ar numi, şi ştiam că sunt multe obiecte în care să trag. Poate, ştiţi, chiar şi şobolani.

Se opreşte. Acum pe fruntea ei s-a aşternut o peliculă fină de sudoare.

— În ăştia voiam într-adevăr să trag, spune Bev într-un târziu. În ceva viu. Nu un pescăruş – ştiam că n-aş putea doborî un pescăruş –, ci un şobolan… Voiam să văd dacă pot. Îmi pare bine totuşi că am intrat prin Kansas Street în loc să intru pe partea dinspre Old Cape, pentru că acolo nu aveam destulă acoperire, după terasamentul căii ferate. M-ar fi văzut, şi atunci Dumnezeu ştie ce mi s-ar fi-ntâmplat.

— Cine te-ar fi vă-vă-văzut?

— Ei, răspunde Beverly. Henry Bowers, Victor Criss, Belch Huggins şi Patrick Hockstetter. Erau jos în groapă şi…

Şi deodată, spre uimirea tuturor, începe să chicotească precum o fetiţă, înroşindu-se în obraji. Râde până-i dau lacrimile.

— Ce mama dracu', Bev, protestează Richie. Să ştim şi noi bancul.

— A, era un banc, zău că da. Era un banc, dar cred că m-ar fi putut ucide dacă ştiau că i-am văzut.

— Acum îmi amintesc! strigă Ben şi începe şi el să râdă. Îmi amintesc că ne-ai spus!

Chicotind dezlănţuită, Beverly spune:

— Îşi dăduseră pantalonii jos şi aprindeau băşini.

Urmează o secundă de tăcere ca lovită de trăsnet, după care izbucnesc toţi în râs – sunetul se rostogoleşte prin bibliotecă.

Întrebându-se cum să le povestească moartea lui Patrick Hockstetter, elementul asupra căruia îşi fixează pentru început atenţia e felul cum apropierea ei de groapa cu gunoi a oraşului, dinspre Kansas Street, semăna cu intrarea într-o ciudată centură de asteroizi. O cărare de pământ brăzdată (o stradă a oraşului de fapt; avea chiar şi un nume, Old Lyme Street) ducea din Kansas Street către groapă, singura cale de acces propriu-zisă spre Maidan – o foloseau maşinile de gunoieri ale oraşului. Beverly trecu pe lângă Old Lyme Street, dar n-o luă pe acolo (devenise mai prudentă – bănuia că deveniseră cu toţii – de când i se rupsese lui Eddie braţul; în special când era singură).

Îşi croi drum şerpuit prin vegetaţia deasă, ocolind o porţiune de oţetar otrăvitor cu frunzele sale roşii şi uleioase, simţind duhoarea de fum a gropii, auzind ţipetele pescăruşului. În stânga ei, prin spărturi răzleţe ale frunzişului, putea să vadă Old Lyme Street.

Ceilalţi o privesc, aşteptând. Îşi cercetează pachetul de ţigări: gol. Fără o vorbă, Richie îi aruncă unul de-ale lui.

Aprinde, priveşte în jur la ei şi spune:

— Intrarea spre groapă pe partea dinspre Kansas Street semăna puţin cu

2

intrarea într-o neobişnuită centură de asteroizi. Centura de gunoizi.

La început nu era decât vegetaţia ce creştea din pământul spongios de sub picioare, după care vedeai primul gunoid: o cutie ruginită ce conţinuse odinioară Prince Spaghetti Sauce poate sau o sticlă de răcoritoare mişunând de gângănii atrase de resturile dulci-lipicioase ale sifonului cu frişcă sau ale berii. Pe urmă venea o lucire orbitoare de soare dintr-o fâşiuţă de staniol agăţată într-un pom. Puteai vedea o somieră (sau puteai să calci în ea, dacă nu te uitai unde puneai piciorul) sau un os pe care vreun câine îl adusese cu el, îl rosese şi-l aruncase.

Groapa propriu-zisă nu era atât de rea – de fapt era chiar oarecum interesantă, considera Beverly. Neplăcut (şi întrucâtva înfiorător) era felul ei de a se întinde. De a crea acea centură de gunoizi.

Acum se apropia; copacii erau mai mari, în majoritate pini, iar tufişurile se răreau. Pescăruşii cârâiau şi ţipau cu vocile lor ascuţite şi certăreţe, iar aerul era greu de mirosul de ars.

În dreapta lui Beverly, rezemat oblic de baza unui molid, se afla un frigider ruginit. Beverly îi aruncă o privire, gândindu-se vag la poliţistul care-i vizitase clasa când era ea într-a treia. Le spusese că obiectele de genul frigiderelor dezafectate erau primejdioase – orice copil se putea strecura într-unul când se juca de-a v-aţi ascunselea, de exemplu, şi murea înăuntru sufocat. Deşi, de ce i-ar fi trecut cuiva prin minte să se bage într-un vechi şi rablagit…

Auzi un strigăt atât de apropiat, încât o făcu să tresară, urmat de râsete. Beverly zâmbi… Deci erau aici. Părăsiseră clubul din cauza mirosului de fum şi veniseră aici. Probabil

că spărgeau sticle cu pietre sau poate doar scotoceau prin gunoaie.

O luă puţin mai repede, dând uitării de acum julitura păcătoasă cu care se alesese mai devreme, nerăbdătoare să-i vadă... Să-l vadă, cu părul lui roşu atât de asemănător cu al ei, să vadă dacă-i va zâmbi în felul acela al lui drăgăstos şi strâmb. Ştia că era prea tânără ca să iubească un băiat, prea tânără ca să aibă altceva decât „pasiuni de fetiţă”, dar, cu toate astea, pe Bill îl iubea. Şi grăbi puţin pasul, cu patinele bălăngănindu-i-se greu pe umăr şi praştia lovindu-i uşor fesa stângă.

Aproape dădu nas în nas cu ei înainte de a-şi da seama că nu era gaşca ei, ci a lui Bowers.

Ieşi din adăpostul tufişurilor, iar latura cea mai abruptă a gropii i se întinse în faţă cale de vreo şaptezeci de metri, avalanşă scânteietoare de rămăşiţe împrăştiate de-a lungul unghiului ascuţit al carierei de pietriş. Buldozerul lui Mandy Fazio era undeva la stângă. Mult mai aproape în faţa ei se afla o junglă de maşini abandonate. La sfârşitul fiecărei luni, acestea erau strivite şi cărate la Portland pentru retopit, dar acum se vedeau o duzină sau chiar mai multe, unele proptite pe butucii goi ai roţilor, altele pe-o parte, una sau două zăcând răsturnate ca nişte câini morţi. Erau dispuse pe două rânduri, iar Beverly străbătu culoarul rudimentar dintre ele, presărat cu mizerii, ca o mireasă punkistă a viitorului, întrebându-se într-o doară dacă ar putea sparge un parbriz cu praştia. Un buzunar al şortului albastru îi stătea umflat cu rulmenţii ce reprezentau muniţia ei pentru instrucţie.

Vocile şi râsul răsunau de după maşinile distruse, spre stângă, la marginea gropii propriu-zise. Beverly o ocoli pe ultima, un Studebaker cu toată partea din faţă lipsă. Strigătul de salut îi pieri pe buze. Mâna pe care o ridicase să facă semn nu căzu la loc lângă trup; păru că se înmoaie.

Primul ei gând, furios şi ruşinat, a fost: *O, Doamne fereşte, de ce-s toţi goi?*

În clipa următoare îşi dădu seama, cu spaimă, cine erau. Îngheţă acolo, în faţa jumătăţii de Studebaker, cu umbra ţintuită de călcâiele tenişilor cu margini roase. În acel unic moment, le era pe deplin vizibilă; dacă vreunul dintre cei patru ar fi ridicat privirea din cercul unde stăteau pe vine, n-ar fi putut să n-o vadă, o fată puţin peste înălţimea medie, cu o pereche de patine cu rotile pe un umăr, cu genunchiul unuia din picioarele lungi şi obraznice încă sângerând, cu falca moale şi obrajii stacojii.

Înainte de-a se repezi înapoi în spatele Studebakerului văzu că, de fapt, nu erau goi de tot; aveau pe ei cămăşile, iar pantalonii şi chiloţii şi-i dăduseră jos doar până la glezne, ca şi cum le-ar fi venit să facă Treabă Mare (în starea ei de şoc, mintea lui Beverly revenise automat la eufemismul pe care fusese învăţată să-l folosească în frageda-i pruncie) – doar că cine auzise vreodată de patru băieţi pe care să-i apuce Treaba Mare în acelaşi timp?

Odată ascunsă din nou vederii, primul ei gând a fost să fugă – să fugă cât mai repede. Inima îi bătea cu putere, muşchii fiindu-i îngreunaţi de adrenalină. Privi în jos, văzând tot ceea ce nu se ostenise să observe când venea încoace, încredinţată că vocile pe care le auzise aparţineau prietenilor ei. Şirul de maşini stricate din stânga ei era într-adevăr destul de firav – nu erau în niciun caz înghesuite uşă în uşă, aşa cum ar fi fost cu o săptămână înainte de-a veni compresorul să le prefacă în blocuri de metal lucitor. Fusese expusă vederii băieţilor în mai multe rânduri pe când venea spre locul unde se găsea acum; dacă se retrăgea, ar fi redevenit vizibilă, iar de astă dată puteau s-o observe.

Totodată, simţi o anume curiozitate ruşinoasă: *ce Dumnezeu* puteau să facă?

Cu grijă, aruncă o privire pe lângă Studebaker.

Henry şi Victor Criss stăteau mai mult sau mai puţin cu faţa în direcţia ei. Patrick Hockstetter era în stânga lui Henry. Belch Huggins stătea cu spatele spre ea. Observă

faptul că Belch avea un fund extrem de *mare*, extrem de *păros*, iar din gât îi izbucniră brusc chicoteli pe jumătate isterice, ca spuma într-un pahar de bere proaspătă. Trebui să-şi astupe gura cu ambele mâini şi să se retragă iar după Studebaker, chinuindu-se să-şi stăpânească râsul.

Trebuie să pleci de-aici, Beverly. Dacă te prind…

Privi înapoi printre maşinile abandonate, continuând să îşi ţină mâinile la gură. Cărarea avea poate trei metri lăţime, plină cu buruieni şi semănată cu conserve ce licăreau ca nişte mici piese de puzzle. Dacă scotea cel mai mic sunet, puteau s-o audă… Mai ales dacă le abătea atenţia de la cine ştie ce ciudăţenie făceau ei acolo.

Când se gândi cu câtă dezinvoltură venise până în acel loc, îi îngheţă sângele în vine. De asemenea…

Ce Dumnezeu *or fi făcând?*

Se uită din nou pe furiş, iar de astă dată văzu mai multe detalii. În apropiere se afla un maldăr neglijent de cărţi şi hârtii – manuale de şcoală. Tocmai ieşiseră de la cursurile de vară, aşadar, cele pe care majoritatea copiilor le numeau Şcoala de Copii Tâmpiţi sau Făcătura de Şcoală. Şi, întrucât Henry şi Victor stăteau cu faţa spre ea, le putea vedea *socotelile*. Erau primele *socoteli* pe care le vedea în viaţa ei, altele decât pozele neclare dintr-o cărticică soioasă pe care i-o arătase anul trecut Brenda Arrowsmith, iar în pozele acelea nici nu prea puteai vedea mare lucru. Acum Bev observă că *socotelile* lor erau nişte tubuleţe ce le atârnau între picioare. A lui Henry era mică şi fără păr, dar Victor o avea destul de mare şi cu un smoc noros de păr negru fin exact deasupra.

Bill are una de-astea, îşi spuse ea, şi dintr-o dată tot trupul păru să i se îmbujoreze în aceeaşi clipă – fierbinţeala o năpădi într-un val care o făcu să se simtă ameţită, să-i vină să leşine şi aproape s-o ia cu rău de la stomac. În acel moment se simţi cam la fel cum se simţise Ben Hanscom în ultima zi de şcoală, privindu-i brăţara de la gleznă şi remarcând felul cum strălucea în soare… Dar el nu

cunoscuse acea senzaţie amestecată de groază care o încerca pe ea acum.

Se mai uită o dată în spate. Acum poteca dintre maşini, ducând la adăpostul Maidanului, părea mult mai lungă. Îi era frică să se mişte. Dacă aflau că le văzuse *socotelile*, probabil că *ar fi* lovit-o. Şi nu doar puţin. Ar fi lovit-o rău.

Deodată Belch Huggins mugi, făcând-o să sară din loc, iar Henry strigă:

— Un metru! Nu, pe bune, Belch! A avut un *metru!* Nu-i aşa, Vic?

Vic confirmă că aşa era şi toţi izbucniră într-un râs ca de căpcăuni idioţi.

Beverly încercă o nouă privire pe lângă Studebakerul aruncat.

Patrick Hockstetter se întorsese, ridicat pe jumătate, astfel că popoul îi stătea aproape în faţa lui Henry. Henry avea în mână un obiect argintiu, lucitor. După o clipă de studiu, Beverly îl identifică drept o brichetă.

— Credeam c-ai zis că simţi că-ţi vine una, spuse Henry.

— Îmi vine, răspunse Patrick. Îţi spun eu când. Fii gata!… Fii gata, vine! Fii… *Acuma!*

Henry scăpără bricheta. În acelaşi moment se auzi inconfundabila pârâitură a unei băşini straşnic de bune. Nu puteai să nu recunoşti acel sunet; Beverly îl auzise destul în propria ei casă, de obicei sâmbătă noaptea, după fasolea cu cârnaţi. Tatăl ei era un consumator împătimit de fasole. În timp ce Patrick o trăgea, iar Henry aprindea bricheta, văzu ceva ce o lăsă cu gura căscată. Un jet albastru-strălucitor de flăcări păru să vâjâie drept din poponeaţa lui Patrick. Fetei i se părea că arată ca flacăra unui arzător cu gaz.

Băieţii hohotiră cu râsul lor cretin, iar Beverly se retrase la adăpostul maşinii, înăbuşindu-şi iarăşi chicotelile nebuneşti. Râdea, dar nu pentru că s-ar fi distrat. Într-un fel era caraghios, da, dar mai mult râdea pentru că simţea o profundă repulsie însoţită de un soi de oroare. Râdea fiindcă nu cunoştea niciun alt mod de a face faţă celor

văzute. Avea o anume legătură cu faptul că le văzuse băieţilor *socotelile*, dar asta nu reprezenta în niciun caz, ba încă nici pe departe, principalul din ceea ce simţea. Ştiuse, la urma urmei, că băieţii au *socoteli*, tot aşa cum ştia şi că fetele au alt fel de *socoteli*; asta nu era decât ceea ce s-ar fi putut numi o confirmare. Dar restul a ceea ce făceau îi părea atât de straniu, atât de hilar şi totuşi, în acelaşi timp, atât de ucigător de primitiv, încât se pomeni, în pofida accesului de râs, bâjbâind după miezul propriei ei făpturi cu un fel de disperare.

Stai, îşi spuse, ca şi cum acesta ar fi fost răspunsul, *opreşte-te, au să te audă, aşa că fă bine şi încetează, Bevvie!*

Dar aşa ceva era imposibil. Tot ce putea face mai mult era să râdă fără a-şi angaja corzile vocale, astfel că sunetele ieşeau într-o serie de pufnete aproape neauzite, cu mâinile lipite peste gură, obrajii roşii ca nişte mere ionatane şi ochii înotând în lacrimi.

— Doamne, *căca-m-aş*, ce mai *doare!* tună Victor.

— Patru *metri!* răcni Henry. Jur pe Dumnezeu, Vic, *patru futu-i în cur de metri!* Jur pe numele lu' *mama!*

— Nu-mi pasă nici să fi avut *zece* futu-i în cur de metri, mi-ai ars curu'! urlă Vic, şi urmară râsete hohotinde.

Continuând să chicotească silenţios după maşina ce o ascundea, Beverly se gândi la un film pe care-l văzuse la televizor. Juca în el Jon Hall. Era vorba de tribul ăla din junglă; aveau un ritual secret, şi, dacă-l vedeai, erai sacrificat zeului lor, idolul acela mare de piatră.

Asta nu-i astâmpără râsul, ci i-l pătrunse de-o nouă nuanţă, aproape isterică. Semăna tot mai mult şi mai mult cu un şir de zbierete tăcute. O durea burta. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

3

Henry, Victor, Belch şi Patrick Hockstetter ajunseseră, în după-amiaza aceea fierbinte de iulie, să-şi aprindă unul altuia băşinile în groapă din cauza Renei Davenport.

Henry ştia ce rezultat se obţinea după consumarea unor mari cantităţi de fasole coaptă. Acest rezultat era poate cel mai bine exprimat într-un cântecel pe care-l învăţase la picioarele tatălui său când încă umbla în pantaloni scurţi. *Fasole, fasole, potolul melodios! Cu cât mănânci mai multă, cu-atât tragi mai fălos!*

Rena Davenport şi tatăl lui trăiau împreună de aproape opt ani. Ea era grasă, cam la patruzeci de ani, şi de obicei nespălată. Henry bănuia că tatăl său şi Rena se futeau uneori, deşi nu-şi putea închipui cum şi-ar lipi cineva trupul de cel al Renei Davenport.

Fasolea era mândria ei. O punea la înmuiat sâmbătă seara şi o gătea la foc mic cât era duminica de lungă. Henry o socotea bună – era, oricum, ceva de băgat în gură şi de mestecat –, dar după opt ani *orice* şi-ar fi pierdut farmecul.

Nici Rena nu se mulţumea să facă doar puţină fasole; o prepara ca pentru armată. Când apărea duminică seara în vechiul ei De Soto verde (un bebeluş de cauciuc, gol, spânzura de oglinda retrovizoare, semănând grozav cu cea mai tânără victimă din lume a unui linşaj), avea de obicei fasolea aburind pe scaunul de lângă ea într-o marmită de oţel zincat de douăsprezece galoane. Toţi trei mâncau fasolea în aceeaşi seară (Rena bătând câmpii tot timpul despre gătitul ei, nebunul de Butch Bowers mormăind şi ştergându-se de sos la gură cu o bucăţică de pâine sau pur şi simplu spunându-i să tacă dacă la radio se transmitea un meci, Henry mâncând doar, privind pe fereastră, cu gândul la ale lui – în faţa unei asemenea farfurii de fasole îi venise ideea de a-l otrăvi pe Mr. Chips al lui Mike Hanlon), iar Butch o reîncălzea în seara următoare. Marţea şi miercurea, Henry lua o cutie plină la şcoală. Cam joi sau vineri, nici Henry, nici taică-său nu mai puteau mânca. Cele două dormitoare ale casei puţeau a pârţuri stătute, în

pofida ferestrelor deschise. Butch lua resturile, le amesteca cu alte lături şi le dădea lui Bip şi Bop, cei doi porci ai familiei Bowers. Rena urma să se arate în duminica următoare cu o nouă oală clocotită, iar ciclul se relua.

În dimineaţa aceea, Henry luase cu el o cantitate enormă de fasole rămasă şi toţi patru o mâncaseră pe toată la prânz, aşezaţi pe terenul de joacă, la umbra unui ulm mare şi bătrân. Mâncaseră până aproape să le crape burţile.

Patrick venise cu ideea să se ducă în groapă, care avea să fie destul de liniştită în toiul unei după-amiezi de zi lucrătoare, vara. La vremea sosirii lor, fasolea îşi făcea treaba frumos de tot.

4

Puţin câte puţin, Beverly îşi recapătă controlul. Ştia că trebuia să scape de acolo; să bată în retragere era mai puţin periculos, în ultimă instanţă, decât să rămână prin preajmă. Erau absorbiţi de ceea ce făceau şi, chiar dacă se întâmpla tot ce putea fi mai rău, avea şansa să ia startul în avans (iar undeva în străfundurile minţii ajunsese deja la concluzia că, dacă se întâmpla tot ce putea fi *cel mai* rău, câteva bile trase cu praştia i-ar fi descurajat).

Se pregătea să se îndepărteze pe furiş, când Victor spuse:

— Eu tre’ să mă duc, Henry. Taică-miu vrea să-l ajut la culesu’ porumbului dup-amiaza asta.

— Ei, căcat, replică Henry. Doar n-o să moară.

— Nu, da’ are draci pe mine. Din cauză la ce s-a-ntâmplat atuncea.

— Futu-l în cur dacă nu ştie s-o ia-n glumă.

Beverly începu să asculte mai atentă, bănuind că putea fi vorba de răfuiala ce se sfârşise cu fractura lui Eddie.

— Nu, tre’ să plec.

— Cre’ că-l doare curu’, zise Patrick.

— Vezi cum vorbeşti, mutră futută, îl preveni Victor. Să nu-ţi dau una.

— Şi io trebui să mă duc, spuse Belch.

— Şi tac-tu vrea să culegi porumb? întrebă enervat Henry.

La mintea lui, asta ar fi vrut să însemne o glumă; tatăl lui Belch era mort.

— Nu. Da' am treabă să-mpart *Weekly Shopper*. În seara asta apare.

— Ce tot haleşti rahat cu *Weekly Shopper?* întrebă Henry, părând acum nu numai furios, dar şi tulburat.

— E o *treabă*, spuse Belch cu răbdare greoaie. Câştig *bani*.

Henry scoase un sunet dezgustat, iar Beverly mai riscă să arunce o privire de după maşină. Victor şi Belch stăteau în picioare, încheindu-şi curelele. Henry şi Patrick încă mai erau chirciţi, cu pantalonii în vine. Bricheta lucea în mâna lui Henry.

— N-oi da şi *tu* bir cu fugiţii, nu? îl întrebă Henry pe Patrick.

— Nţ, răspunse acesta.

— N-oi avea *şi tu* de cules porumb sau altă-mpuţită de treabă?

— Nţ, făcu din nou Patrick.

— Păi, zise nesigur Belch, ne mai vedem noi, Henry.

— Sigur, spuse Henry şi scuipă lângă unul dintre pantofii ţopârlăneşti de lucru ai lui Belch.

Vic şi Belch porniră împreună spre cele două rânduri de maşini stricate… Spre Studebakerul după care stătea pitită Beverly. În primul moment fata nu putea decât să se crispeze, îngheţată de frică precum un iepuraş. Apoi se strecură prin stânga Studebakerului şi prin spaţiul dintre acesta şi Ford-ul tamponat, fără uşi, de alături. O clipă se opri, privind într-o parte şi în alta, în timp ce-i auzea apropiindu-se. Ezită, cu gura uscată ca iasca, simţind mâncărimi pe spinarea transpirată; o parte a minţii ei se

întreba buimacă oare cum ar arăta cu un ghips ca al lui Eddie, cu numele Păguboşilor iscălite pe el. Apoi plonjă în Ford, pe locul mortului. Se ghemui pe mocheta murdară, făcându-se cât de mică putea. Înăuntrul Fordului aruncat la gunoi era cald ca într-un cuptor şi mirosea atât de greu a praf, a tapiţerie putredă şi a căcăreze de şobolan învechite, încât trebui să lupte amarnic împotriva strănutului sau tusei. Îi auzi pe Belch şi Victor trecând pe alături, vorbind cu glasuri scăzute. Şi se îndepărtară.

Strănută de trei ori, iute şi tăcut, în palmele făcute căuş.

Bănuia că acum ar putea să plece, dacă avea grijă. Cea mai bună cale de a o face era să treacă pe locul şoferului, să se strecoare înapoi pe cărare, iar după aceea să se facă pur şi simplu nevăzută. Bănuia că ar putea reuşi, dar şocul de a fi fost aproape descoperită îi secătuise tot curajul, cel puţin pentru moment. Se simţea mai în siguranţă acolo, în Ford. Şi poate, acum că Victor şi Belch plecaseră, ceilalţi doi se vor duce şi ei în curând. Atunci se putea întoarce şi ea la club. Îi pierise tot cheful de tras la ţintă.

Şi apoi, îi venea să facă pipi.

Haideţi, spuse ea în sinea ei. *Haideţi, grăbiţi-vă şi plecaţi, grăbiţi-vă şi plecaţi, vă ROOOG!*

O clipă mai târziu îl auzi pe Patrick urlând într-un amestec de râs şi durere.

— Doi metri! mugi Henry. Ca o futută de lampă de sudură! Mă jur pe Dumnezeu!

Tăcere apoi, un timp. Sudoare prelingându-i-se pe spinare. Soarele bătând prin parbrizul spart al Fordului, în ceafa ei. Apăsare în vezică.

Henry răcni atât de tare, încât Beverly, care aproape aţipise în ciuda poziţiei incomode, aproape că ţipă ea însăşi.

— Lua-te-ar *dracu'*, Hockstetter! Mi-ai ars curul! Ce mă-ta faci cu bricheta aia?

— Trei metri, chicoti Patrick (simplul sunet al chicotelii lui o făcea pe Bev să se simtă înfrigurată şi plină de revoltă, ca şi cum ar fi văzut un vierme târându-se din salata ei). Trei

metri ca nimica, Henry. Albastră-orbitoare. Trei metri ca nimica. Jur pe Dumnezeu!

— Dă-ncoa' aia! mârâi Henry.

Haide, haide, prostălăilor, mergeţi, căraţi-vă!

Când Patrick vorbi din nou, glasul îi suna atât de încet, încât Bev abia îl putu auzi. Dacă sufla cea mai mică boare de vânt în după-amiaza aceea ca un cuptor, nu l-ar fi auzit.

— Hai să-ţi arăt ceva, spuse Patrick.

— Ce? întrebă Henry.

— Doar ceva, reluă Patrick şi tăcu o clipă. Se simte mişto.

— Ce? întrebă din nou Henry.

Apoi se lăsă tăcerea.

Nu vreau să mă uit, nu vreau să văd ce fac acum şi, plus de asta, s-ar putea să mă vadă, de fapt probabil o să te şi vadă, fiindcă ţi-ai cam consumat tot norocul pe ziua de azi, fetiţa mamei. Aşa că fă tu bine şi stai aici. Nu trage cu ochiul…

Dar curiozitatea îi învinse bunul-simţ. Plutea ceva straniu în liniştea aceea, ceva puţin cam înfricoşător. Înălţă capul centimetru cu centimetru până ce putu privi prin parbrizul crăpat şi ceţos al maşinii. Nu avea de ce să se teamă că va fi văzută; ambii băieţi se concentrau asupra a ceea ce făcea Patrick. Nu înţelese ce vedea, dar ştiu că era o porcărie… Ceea ce nu însemna că s-ar fi aşteptat la altceva de la Patrick, care era atât de *sucit*.

Ţinea o mână între coapsele lui Henry şi una între ale sale. O mână scutura uşurel *socoteala* lui Henry; cu cealaltă mână Patrick şi-o freca pe a lui. Doar că nu şi-o freca propriu-zis – cum să-i zici, o… *storcea*, trăgând-o, lăsând-o iar moale în jos.

Da' ce face? se întrebă Beverly, scârbită.

Nu ştia, cu siguranţă că nu, dar îi era frică. Nu credea să mai fi fost atât de înfricoşată de când vomase sânge chiuveta din baie, împroşcând totul. O parte din adâncurile ei ţipă că, dacă îşi dădeau seama că-i văzuse, indiferent ce

anume făcând, puteau îndrăzni mai mult decât s-o lovească; o puteau ucide de-a binelea.

Totuşi, nu-şi putea muta privirea în altă direcţie. Văzu că *socoteala* lui Patrick se făcuse ceva mai lungă, dar nu mult; încă îi mai atârna între picioare ca un şarpe. A lui Henry însă crescuse uluitor. Stătea în sus ţeapănă şi tare, aproape împungându-l în buric. Mâna lui Patrick urca şi cobora, urca şi cobora, uneori oprindu-se ca să strângă, alteori gâdilând sacul acela ciudat şi greu de sub *socoteala* lui Henry.

Alea îi sunt coaiele, îşi spuse Beverly. *Chiar trebuie băieţii să umble tot timpul cu alea la ei? Doamne, eu mi-aş ieşi din minţi*! apoi o altă parte a creierului ei şopti: *Bill are de-alea*. Din proprie iniţiativă, în mintea fetei se născu imaginea ei înseşi apucându-i-le, cuprinzându-le în mână, pipăindu-le textura… Şi simţământul acela fierbinte goni din nou prin ea, detonând o roşeaţă furioasă.

Henry fixa cu privirea mâna lui Patrick, ca hipnotizat. Bricheta zăcea pe grohotişul de lângă el, oglindind soarele fierbinte al după-amiezii.

— Vrei să ţi-o iau în gură? întrebă Patrick.

Buzele lui, vinete ca ficatul, zâmbeau cu complezenţă.

— Mm? făcu Henry, ca trezit dintr-un somn adânc.

— Ţi-o iau în gură dacă vrei. Nu mă deran…

Mâna lui Henry fulgeră, semiînchisă, nu tocmai pumn. Patrick se răsturnă pe spate. Căpăţâna i se izbi de pietre cu o bufnitură. Beverly se aruncă din nou pe jos, cu inima bubuind să-i spargă pieptul, cu dinţii încleştaţi împotriva unui mic geamăt scâncit. După ce-l doborâse pe Patrick, Henry se întorsese şi, preţ de-o clipă, chiar înainte de a se ghemui iarăşi pe locul mortului lângă schimbătorul de viteze, i se păruse că ochii ei şi ai lui Henry se întâlniseră.

Doamne, te rog, fă să-i fi venit soarele-n ochi, se rugă fata. *Te rog, Doamne, îmi pare rău c-am tras cu ochiul. Te rog, Doamne.*

Urmă o pauză chinuitoare. Bluza albă îi stătea lipită cu sudoare de trup. Broboane ca nişte perle mici îi scânteiau

pe braţele bronzate. Băşica îi pulsa dureros. Simţi că nu peste mult timp îşi va uda pantalonii. Aştepta ca faţa furioasă a lui Henry să apară în deschizătura unde fusese portiera dreaptă a Fordului, convinsă că aşa se va întâmpla – cum să n-o fi văzut? Avea s-o tragă afară şi s-o lovească. Avea să…

Un nou gând, şi mai cumplit, îi veni acum în minte şi încă o dată trebui să se angajeze într-o luptă încordată şi dureroasă pentru a nu-şi uda pantalonii. Da’ dacă-i făcea ceva cu *socoteala* lui? Dacă voia să şi-o bage în ea, undeva? Ştia unde *trebuia* să intre, mai mult ca sigur; i se părea că această cunoaştere îi răsărise deodată în minte pe deplin formată. Avea convingerea că dacă Henry încerca să-şi bage *socoteala* în ea ar înnebuni.

Te rog, nu, te rog, Doamne, nu-l lăsa să mă fi văzut, te rog, bine?

Atunci Henry vorbi şi, spre groaza ei crescândă, glasul i se auzi de undeva mult mai de-aproape:

— La mine nu ţin chestiile-astea de poponari.

Mai de departe, vocea lui Patrick:

— Ţi-a plăcut.

— Ba nu mi-a *plăcut!* strigă Henry. Şi dacă zici la cineva că da, *te-omor,* futu-ţi morţii mă-tii de curist!

— Ţi s-a făcut os, comentă Patrick.

După glas, părea că zâmbeşte. Cât îi era de teamă de Henry Bowers, zâmbetul n-ar fi surprins-o pe Beverly. Patrick era nebun, mai nebun decât Henry, poate, iar oamenii *atât* de nebuni nu se temeau de nimic.

— Am văzut.

Paşi scrâşniră pe pietriş – mai aproape, şi mai aproape. Beverly ridică privirea, cu ochii ieşiţi din orbite. Prin parbrizul vechi al Fordului putea vedea acum partea din spate a capului lui Henry. Se uita spre Patrick, dar dacă se-ntorcea…

— Dacă zici la cineva, te spun că sugi pula, ameninţă Henry. Şi pe urmă te omor.

— Nu mi-i frică de tine, Henry, zise Patrick şi se hlizi. Da’ s-ar putea să nu zic dacă-mi dai un dolar.

Henry se foi neliniştit. Se răsuci parţial; acum Beverly îi putea vedea pe sfert profilul în locul cefei. *Rogu-te, Doamne, rogu-te, Doamne*, cerşi ea incoerent, iar vezica urinară îi pulsa şi mai puternic.

— Dacă zici, spuse Henry, cu vocea joasă şi calculată, am să spun ce faci cu pisicile. Şi cu câinii. Am să le spun de frigider. Ştii ce-o să se-ntâmple, Hockstetter? O să vină şi-o să te ia şi-o să te bage-n cur pă mă-ta la balamuc.

Tăcere din partea lui Patrick.

Henry bătu cu degetele în capota Fordului unde stătea ascunsă Beverly.

— Se-aude?

— Te-aud.

Glasul lui Patrick suna îmbufnat, îmbufnat şi cam speriat. Izbucni:

— Ţi-a plăcut! Ţi s-a făcut os! Cel mai mare os din câte-am văzut!

— Mhm, fac pariu c-ai văzut o droaie, futu-te-n cur de curist mic şi labagiu. Ţine doar minte ce-am zis cu frigideru’. Cu frigideru’ tău. Şi dacă te mai văd pe-aici, îţi sparg dovleacu’.

Din nou tăcere dinspre Patrick.

Henry se îndepărtă. Beverly întoarse capul şi-l văzu trecând prin stânga maşinii. Dacă ar fi privit doar puţin spre stânga lui, ar fi văzut-o. Dar nu privi. Un moment mai târziu, îl auzi luând-o în direcţia în care plecaseră Victor şi Belch.

Acum nu mai era acolo decât Patrick.

Beverly aşteptă, dar nu se întâmplă nimic. Cinci minute se târâră cu greu. Nevoia de a urina atinsese acum disperarea. S-ar mai fi putut abţine două sau trei minute, dar mai mult nu. Şi o neliniştea faptul de a nu şti precis unde era Patrick.

Privi pe furiş prin parbriz şi îl văzu şezând pur şi simplu acolo. Henry îşi uitase bricheta. Patrick îşi băgase cărţile la loc într-o mică tolbă din prelată pe care şi-o petrecuse pe după gât ca un vânzător de ziare, dar pantalonii şi chiloţii îi erau tot în vine. Începuse să se joace cu bricheta. Învârtea rotiţa, aprindea o flacără aproape invizibilă în lumina puternică a zilei, închidea căpăcelul; şi pe urmă iar o lua de la început. Părea hipnotizat. Un fir de sânge i se prelingea din colţul gurii până pe bărbie, iar buzele i se umflau pe partea dreaptă. Nu părea să observe, şi încă o dată Beverly se simţi pătrunsă de o repulsie stranie. Patrick era scrântit, nici vorbă; în viaţa ei nu voise cu mai multă putere să scape de cineva.

Mişcându-se cu multă grijă, se târî înapoi peste schimbătorul de viteze al Fordului şi se strecură sub volan. Puse un picior pe pământ şi se furişă înapoia maşinii. Apoi fugi repede pe unde venise. Când intră între pinii de dincolo de automobilele abandonate, privi în urmă peste umăr. Acolo nu era nimeni. Groapa picotea sub soare. Simţi cercurile de tensiune din jurul pieptului şi stomacului slăbind uşurate, şi tot ce-i mai rămase era nevoia de a urina, atât de mare, încât simţea că îi vine să leşine.

Se mai grăbi câţiva paşi pe cărare şi coti la dreapta. Îşi descheie şortul aproape înainte ca frunzişul să se fi închis la loc în urma ei. Privi iute în jur să se asigure că nu creştea oţetar otrăvitor pe aproape; apoi se lăsă pe vine, ţinându-se de trunchiul rezistent al unui boschet ca să-şi păstreze echilibrul.

Îşi ridică pantalonii la loc când auzi paşi apropiindu-se dinspre groapă. Tot ce reuşi să desluşească printre tufe erau crâmpeie de doc albastru şi carouri decolorate ale unei cămăşi de şcoală. Era Patrick. Se ghemui la pământ, aşteptându-l să treacă spre Kansas Street. Actuala poziţie îi dădea mai multă încredere.

Acoperirea era bună, nu mai trebuia să facă pipi, iar Patrick era dus în lumea lui de cuci. Când va fi fost plecat,

ea avea să se întoarcă şi să se ducă la club.

Dar Patrick nu trecu mai departe. Se opri pe potecă aproape vizavi de ea şi rămase cu privirea la frigiderul ruginit.

Beverly îl putea observa pe Patrick printre boscheţi fără a risca prea mult să fie văzută. Acum, că se uşurase, descoperi că era din nou curioasă – iar, dacă se întâmplă ca Patrick s-o vadă, avea convingerea că-l va putea întrece la fugă. Nu era atât de gras ca Ben, dar era molâu. Scoase oricum praştia din buzunarul de la spate şi îşi puse o jumătate de duzină de bile din oţel în buzunarul de la piept al vechii ei cămăşi. Nebun sau nu, una bună trasă la genunchi îl putea domoli pe unul ca Patrick Hockstetter.

Acum îşi amintea destul de bine frigiderul. Erau o droaie de frigidere aruncate în groapă, dar dintr-o dată îi trecu prin minte că acesta era singurul văzut de ea pe care Mandy Fazio nu-l dezmembrase, fie rupându-i cu cleştii mecanismul de închidere, fie pur şi simplu scoţând uşa cu totul.

Patrick începu să fredoneze şi să se legene înainte şi înapoi în faţa frigiderului vechi şi ruginit, iar Beverly simţi un nou fior străbătând-o. Era ca un tip dintr-un film de groază încercând să trezească un cadavru dintr-o criptă.

Ce avea de gând?

Dar dacă ar fi ştiut asta sau ce anume urma să se întâmple când Patrick îşi va fi sfârşit ritualul privat şi va deschide uşa ruginită a frigiderului mort, ar fi fugit cât o ţineau picioarele.

5

Nimeni – nici măcar Mike Hanlon – nu avea cea mai vagă idee cât de nebun era cu adevărat Patrick Hockstetter. Avea doisprezece ani şi era fiul unui comis-voiajor de vopsele. Mama sa, catolică devotată, avea să moară de cancer la sân în 1962, la patru ani după ce Patrick fusese devorat de

entitatea tenebroasă ce exista în şi sub Derry. Deşi testele îi depistaseră un coeficient de inteligenţă puţin sub medie, Patrick repetase deja două clase, prima şi a treia. Urma cursurile de vară în acel an, ca să nu fie obligat să o repete şi pe a cincea. Profesorii îl considerau un elev apatic (după cum notaseră câţiva pe cele şase linii goale ale carnetelor de note de la Şcoala Primară Derry rezervate pentru „COMENTARII ALE PROFESORILOR”) şi destul de neliniştitor totodată (ceea ce nu notase niciunul – sentimentele le erau prea vagi, prea difuze ca să poată fi exprimate pe şaizeci de rânduri, nicidecum doar pe şase). Dacă s-ar fi născut cu zece ani mai târziu, probabil că un consilier l-ar fi orientat spre un specialist în psihologie infantilă care poate (sau poate că nu; Patrick era mult mai isteţ decât indicau rezultatele sale lipsite de strălucire la testul de inteligenţă) ar fi pătruns înfricoşătoarele abisuri din spatele acelui chip ca luna, palid şi molatic.

Era un sociopat şi, poate, în acea fierbinte lună iulie a anului 1958, devenise deja un psihopat adevărat. Nu-şi putea aminti vreo vreme când să fi crezut că restul oamenilor – şi restul fiinţelor vii, mai exact – erau „reali”. Se considera pe el însuşi ca fiind o făptură concretă, probabil singura din univers, dar nu era în niciun caz convins că această concreteţe îl făcea să fie „real” Nu avea simţul durerii, în sens exact, şi nici măcar nu îşi dădea seama când i se provocau dureri (indiferenţa faţă de lovitura în gură primită de la Henry în groapă era un exemplu semnificativ). Câtă vreme găsea realitatea ca un concept complet lipsit de înţeles, înţelegea însă perfect conceptul de „reguli” Şi, în pofida faptului că toţi profesorii lui îl socotiseră ciudat (atât doamna Douglas, profesoara din clasa a cincea, cât şi doamna Weems, care-l avusese pe Patrick elev într-a treia, ştiau despre penarul plin de muşte, dar – deşi niciuna dintre ele nu ignora complet implicaţiile – fiecare avea zeci de alţi elevi, fiecare cu propriile sale probleme), nimeni nu întâmpinase cu el dificultăţi disciplinare serioase. Putea

preda extemporale absolut albe – sau albe cu excepţia unui mare şi decorativ semn de întrebare –, iar doamna Douglas descoperise că era mai bine să-l ţină departe de fete din cauza mâinilor lui romane şi a degetelor ruseşti, dar era liniştit, atât de liniştit, încât existau momente când putea să fie luat drept un cocoloş de lut ce fusese modelat în formă de băiat. Era uşor să nu observi un Patrick care eşua în linişte, când aveai de făcut faţă unor băieţi ca Henry Bowers şi Victor Criss, care erau turbulenţi şi insolenţi în mod activ, băieţi dispuşi să fure banii de lapte sau să devasteze cu bucurie proprietatea şcolii dacă li se oferea ocazia, şi fete ca nefericit-numita Elizabeth Taylor, care era epileptică şi ale cărei câteva sărmane celule cenuşii nu funcţionau decât sporadic, astfel că trebuia să fie împiedicată să îşi ridice rochia în curtea şcolii ca să-şi arate perechea de chiloţi noi. Cu alte cuvinte, Şcoala Primară era confuzul carnaval educaţional tipic, un circ cu atât de multe arene, încât Pennywise însuşi ar fi trecut neobservat. Fără îndoială, niciuna dintre profesoarele lui Patrick (sau părinţii lui, că tot veni vorba) nu bănuia că la vârsta de cinci ani Patrick îşi asasinase frăţiorul nou-născut, Avery.

Lui Patrick nu-i plăcuse când mama sa îl adusese pe Avery acasă de la spital. Nu-i păsa (sau cel puţin aşa îşi spusese el la început) dacă părinţii lui aveau doi copii, cinci copii sau cinci duzini de copii, câtă vreme celălalt copil sau copii nu-i afectau propriul său program. Constată însă că Avery i-l afecta. Mesele întârziau. Bebeluşul plângea noaptea şi îl trezea din somn. I se părea că părinţii stau toată ziua aplecaţi peste leagăn şi, adesea, când încerca să le atragă atenţia, descoperea că nu mai poate. Pentru una dintre puţinele ori din viaţa lui, lui Patrick i se făcu frică. Îi trecu prin minte că dacă părinţii îl aduseseră pe *el*, Patrick, acasă de la spital, şi dacă el *era* „real”, atunci poate că şi Avery era „real” Se putea întâmplă chiar ca, atunci când Avery va fi destul de mare ca să umble şi să vorbească, să-i aducă tatei numărul din *Derry News* de pe prag şi să-i dea

mamei oalele când cocea pâine, părinţii să ia hotărârea de a se descotorosi cu totul de Patrick. Nu se punea problema temerii că l-ar fi iubit mai mult pe Avery (deşi lui Patrick îi era clar că îl *iubeau* mai mult, iar în acest caz judecata sa era probabil corectă). Lucrurile ce-l interesau erau: (1) regulile care se încălcaseră sau se schimbaseră de la sosirea lui Avery, (2) posibila „realitate” a lui Avery şi (3) eventualitatea de a-l da pe el afară în favoarea lui Avery.

Patrick intră în camera lui Avery într-o zi pe la două şi jumătate, la scurt timp după ce autobuzul şcolii îl adusese de la programul de după-amiază al grădiniţei de copii. Era luna ianuarie. Afară începea să cadă zăpada. Un vânt puternic vuia prin McCarron Park şi făcea să zăngăne ferestrele îngheţate de la etaj. Mama lui moţăia în dormitor; Avery făcuse nazuri toată noaptea trecută. Tata era la serviciu. Copilaşul dormea pe burtă, cu capul întors într-o parte.

Patrick, cu chipul său tâmp ca luna plină, întoarse capul lui Avery astfel încât faţa i se înfundă drept în pernă. Avery scoase un smiorcăit şi-şi răsuci capul la loc pe o parte. Patrick observă asta şi căzu pe gânduri, în timp ce zăpada i se topea de pe ghetele galbene băltind în podea. Să tot fi trecut vreo cinci minute (viteza de gândire nu era specialitatea lui Patrick), după care îi răsuci iar faţa lui Avery în pernă şi o ţinu o clipă acolo. Avery începu să se zbată. Dar zvârcolirile îi erau slabe. Patrick îi dădu drumul. Avery întoarse din nou capul pe o parte, scoase un mic ţipăt sforăitor şi dormi mai departe. Vântul vuia, zgâlţâind ferestrele. Patrick aşteptă să vadă dacă acel ţipăt uşor o trezise pe maică-sa. N-o trezise.

Acum se simţi scăldat într-o mare fascinaţie. Lumea părea să-i stea clară în faţă pentru prima oară. Echipamentul său emoţional era grav deficitar, iar în acele câteva momente se simţi aşa cum i s-ar întâmplă poate unei persoane complet daltoniste la administrarea unei injecţii ce i-ar permite să perceapă culorile un scurt răstimp… Sau

unui toxicoman recent îmbuibat, când doza îi propulsează creierul pe orbită. Acesta era un lucru nou. Nu-i bănuise existenţa.

Foarte blând, răsuci din nou chipul lui Avery în pernă. De astă dată, când Avery se zbătu, Patrick nu-i mai dădu drumul. Apăsă mai ferm în pernă faţa bebeluşului. Micuţul scotea acum încontinuu strigăte înăbuşite, iar Patrick ştia că se trezise. Avu vaga idee că s-ar putea să-l spună maică-sii dacă se oprea. Îl ţinu apăsat. Copilul se zvârcolea. Patrick îl ţinea. Copilul trase un pârţ. Spasmele îi slăbiră. Patrick continuă să-l ţină. În cele din urmă rămase complet nemişcat. Patrick îl mai ţinu încă cinci minute, simţind acea fascinaţie atingând apogeul şi apoi începând să se risipească: efectul injecţiei trecând, lumea redevenind cenuşie, drogul redevenind o doză obişnuită.

Patrick coborî la parter, luă o farfurie cu fursecuri şi îşi turnă un pahar de lapte. Mama sa coborî după o jumătate de oră şi spuse că nici măcar nu-l auzise venind acasă, *atât* de obosită fusese (*n-ai să mai fi, mămică*, spuse Patrick în sinea lui, *nicio grijă, am aranjat eu*). Se aşeză lângă el, mâncă un fursec şi-l întrebă ce făcuse la grădiniţă. Patrick spuse că fusese totul bine şi-i arătă desenul lui cu o casă şi un pom. Hârtia era acoperită de mâzgăleli fără sens făcute cu creion negru şi maro. Maică-sa spuse că e foarte frumos. Patrick aducea acasă în fiecare zi aceleaşi mâzgălituri strâmbe, negre şi maro. Uneori spunea că-i un curcan, alteori un' pom de Crăciun, câteodată un băiat. Mama sa îi răspundea întotdeauna că-i foarte frumos… Deşi din când în când, într-o parte din ea atât de adânc ascunsă, încât abia dacă-i ştia prezenţa, îşi făcea griji. Era ceva puţin cam neliniştitor la asemănarea întunecată a acelor mari rotocoale de negru şi maro.

Nu descoperi moartea lui Avery decât aproape de ora cinci; până atunci presupusese pur şi simplu că-şi face o siestă foarte prelungită. De acum Patrick privea *Crusader Rabbit* la televizorul lor cu diagonala de şaptesprezece

centimetri și continuă să se uite la televizor în tot timpul vacarmului ce urmă. Începuse *Whirly-birds* când sosi doamna Henley din vecini (mama, zbierând, ţinuse în braţe cadavrul copilului în uşa deschisă a bucătăriei, crezând năucită că aerul rece l-ar putea reînvia; lui Patrick i se făcu frig şi-şi luă un pulover din debaraua de la parter). *Highway Patrol*, serialul preferat al lui Ben Hanscom, se transmitea când veni acasă domnul Hockstetter de la lucru. La vremea când ajunse doctorul, tocmai urma *Science Fiction Theater,* cu Gazda Dumneavoastră, Truman Bradley. „Cine ştie ce ciudăţenii poate ascunde universul?” specula Truman Bradley pe când mama lui Patrick ţipa şi se zbătea în braţele soţului ei la bucătărie. Doctorul observă calmul profund şi privirea neîntrebătoare ale lui Patrick şi presupuse că băiatul era în stare de şoc. Îi oferi lui Patrick o pastilă. Patrick nu avu nicio obiecţie.

Se puse diagnosticul de moarte infantilă. Peste ani de zile s-ar fi putut ridica întrebări privind un asemenea incident fatal, deviere de la obişnuitele morţi infantile. Dar, când se întâmplă, moartea fu pur şi simplu înregistrată, iar bebeluşul îngropat. Patrick avu mulţumirea că, odată potolite lucrurile, mesele sale reîncepură să sosească la timp.

În nebunia acelei după-amieze şi seri – oameni trântind uşile prin casă, luminile roşii ale ambulanţei de la spital pulsând pe pereţi, doamna Hockstetter zbierând, văicărindu-se şi refuzând orice mângâiere – tatăl lui Patrick fusese singurul care ajunse la o distanţă infimă de adevăr. Stătea amorţit lângă leagănul gol al lui Avery, cam la douăzeci de minute după ridicarea cadavrului, pasiv, pur şi simplu nevenindu-i să creadă cele întâmplate. Privi în jos şi văzu o pereche de urme pe podelele din lemn de esenţă tare. Le lăsase zăpada topită de pe cizmele galbene de cauciuc ale lui Patrick. Se uită la ele, şi un gând îngrozitor îi răsări scurt în minte, ca o bulă de gaz otrăvitor înălţându-se dintr-un puţ de mină adânc. Mâna i se ridică încet la gură și

ochii i se dilatară. O imagine începu să-i prindă contur în minte, înainte de-a apuca să devină clară, omul ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui atât de tare, încât pragul de sus se crăpă.

Nu i-a pus niciodată vreo întrebare lui Patrick.

Patrick nu mai făcuse niciodată aşa ceva, deşi ar fi fost posibil dacă i se ivea ocazia. Nu simţi nicio vinovăţie, nu avu coşmaruri. Cu trecerea timpului însă deveni mai conştient de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prins. Existau reguli. Ţi se întâmplau lucruri neplăcute dacă nu le respectai… Sau dacă erai prins încălcându-le. Puteai fi închis sau legat pe scaunul electric.

Dar amintirea acelui sentiment de fascinaţie – acel simţământ al culorii şi senzaţiei – era pur şi simplu prea puternică şi prea minunată ca să renunţe complet. Patrick ucidea muşte. La început le strivea doar cu pliciul mamei; mai târziu descoperi că le putea omorî absolut eficient cu o riglă de plastic. Mai descoperi şi plăcerile hârtiei-de-muşte. O panglică lungă şi lipicioasă putea fi cumpărată cu doi cenţi de la Costello Avenue Market, iar Patrick petrecea uneori şi câte două ore în şir în garaj, privind cum muştele poposeau şi se zbăteau apoi să se elibereze, cu gura întredeschisă, cu ochii săi prăfuiţi aprinşi de acea rară fascinaţie, cu sudoarea şiroindu-i pe faţa rotundă şi trupul îndesat. Patrick omora gândaci, dar dacă era posibil îi captura mai întâi. Uneori şterpelea câte un ac lung din pernuţa cu ace a mamei sale, străpungea cu el un gândac şi se aşeza cu picioarele încrucişate în grădină, privindu-l cum moare. În acele momente, expresia lui era cea a unui băiat care citeşte o carte foarte bună. Odată descoperise o pisică strivită de maşină, care murea în rigolă pe Lower Main Street, şi şezuse cu ochii pironiţi la ea până ce o bătrână îl văzuse împingând cu piciorul făptura storcită şi miorlăitoare, îi arse una cu mătura pe care o folosea la curăţatul aleii. *Du-te-acasă!* strigase la el. *Ce, eşti nebun?*

Patrick se dusese acasă. Nu era supărat pe bătrână. Fusese prins nesocotind regulile, atâta tot.

Apoi, anul trecut (Mike Hanlon sau oricare dintre ceilalţi n-ar fi fost surprins, în acest punct, să afle că, de fapt, se întâmplase chiar în ziua asasinării lui George Denbrough), Patrick descoperise frigiderul ruginit, unul dintre cei mai mari gunoizi din centura ce înconjura gunoaiele propriu-zise.

La fel ca Bev, auzise avertismentele despre asemenea obiecte abandonate, despre felul cum vreo treizeci de milioane de copii proşti se puneau anual la saramură în ele. Patrick rămăsese privind frigiderul vreme îndelungată, jucându-se alene cu el însuşi de-a şoarecele şi pisica. Fascinaţia revenise, mai intensă ca oricând – cu excepţia momentului când îl aranjase pe Avery. Fascinaţia revenise pentru că, în reziduurile degerate, şi totuşi fumegânde ce-i slujeau drept minte, lui Patrick Hockstetter îi venise o idee.

Familiei Luce, care locuia cu trei case mai încolo de familia Hockstetter, îi dispăru pisica, Bobby, peste o săptămână. Copiii Luce, care nu-şi puteau aminti vreo vreme când Bobby nu se aflase prin preajmă, petrecură ore întregi trecând prin ciur împrejurimile în căutarea sa. Ba mai mult încă, îşi puseseră laolaltă banii şi dăduseră un anunţ la rubrica Pierderi din *Derry News*. Fără rezultat. Iar dacă vreunul dintre ei l-ar fi văzut în ziua aceea pe Patrick, mai umflat ca oricând în canadiana sa de iarnă cu miros de naftalină (după retragerea apelor în acea toamnă a lui ’57, se lăsase aproape imediat un frig amarnic), ducând o cutie de carton, n-ar fi suspectat nimic.

Familia Engstrom, cu o stradă mai încolo şi aproape drept în spatele casei familiei Hockstetter, îşi pierdu căţelandrul cocher cu vreo zece zile înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei. Alte familii îşi pierdură câinii şi pisicile în următoarele şase-opt luni; şi fireşte că Patrick le răpise pe toate, ca să nu mai menţionăm şi o duzină de câini

vagabonzi neremarcaţi din cartierul Hell’s Half-Acre al oraşului Derry.

Îi băga în frigiderul Amana ruginit de lângă groapă, unul câte unul. De fiecare dată când aducea câte un nou animal, cu inima bubuindu-i în piept, cu ochii aprinşi şi înlăcrimaţi de excitaţie, se aştepta să constate că Mandy Fazio smulsese broasca frigiderului sau îi scosese ţâţânile cu barosul. Dar Mandy nu se atingea niciodată de acel frigider. Poate nu-şi dăduse seama că era acolo, poate că forţa voinţei lui Patrick îl ţinea la distanţă… Sau poate vreo anume altă forţă făcea acest lucru.

Cocherul familiei Engstrom rezistă cel mai mult. În ciuda frigului, era încă viu când Patrick reveni pentru a treia oară în tot atâtea zile, deşi îşi pierduse toată vioiciunea (dăduse din coadă şi-i linsese frenetic mâinile când îl scosese prima oară din cutie şi-l vârâse în frigider). Când se întorsese a doua zi după încarcerare, căţelul aproape că scăpase de-acolo. Patrick trebuise să-l fugărească aproape tot drumul până la groapă înainte de-a reuşi să sară asupra lui şi să-l apuce de un picior dinapoi. Căţeluşul îl muşcase cu dinţii săi mici şi ascuţiţi. Patrick nu se supărase. În pofida muşcăturilor, îl dusese pe cocher înapoi la frigider şi-l împinsese înăuntru. În timp ce făcea toate astea, a avut o erecţie. Nu era ceva neobişnuit.

În a treia zi, căţelul încercase iarăşi să iasă, dar se mişca mult mai încet. Patrick îl îmbrânci la loc, trânti uşa ruginită a frigiderului şi se rezemă de ea cu toată greutatea. Auzea cum câinele zgârie uşa. Îi auzea chelălăiturile înăbuşite.

— Cuminte, cuţu, spuse Patrick Hockstetter; avea ochii închişi şi respira repede. Vai, ce cuţu cuminte.

În a patra zi, cuţul nu mai putu decât să-şi rostogolească ochii spre faţa lui Patrick când se deschise uşa. Coastele îi tresăltau rapid şi fără vlagă. Când Patrick reveni în a cincea zi, cocherul era mort, cu un cheag de spumă îngheţat în jurul botului şi năsucului. Asta îl duse cu gândul pe Patrick

la acadelele cu nucă de cocos şi râse din toată inima în timp ce ridica leşul înţepenit şi-l arunca în tufişuri.

Aprovizionarea cu victime (la care Patrick se gândea, atunci când se gândea cât de cât la ele, ca la „animale de testare”) fusese slabă în vara aceea. Lăsând la o parte problemele cu realitatea, instinctul de conservare îi era bine dezvoltat, iar intuiţia excelentă. Bănuia că e suspectat. De cine anume, nu era sigur: de domnul Engstrom? Poate.

Domnul Engstrom se răsucise şi-i aruncase lui Patrick o privire lungă şi sfredelitoare, într-o zi din primăvară. Domnul Engstrom cumpăra ţigări, iar Patrick fusese trimis după pâine. Doamna Josephs? Poate. Şedea câteodată în fereastra salonaşului ei cu un telescop şi era, după spusele doamnei Hockstetter, o „băgăreaţă”. Domnul Jacubois, care avea un abţibild „ASPCA” pe bara din spate a maşinii? Domnul Nell? Altcineva? Patrick nu ştia sigur, dar intuiţia îi spunea că e suspectat, şi nu-şi contrazicea niciodată intuiţia. Culesese câteva animale rătăcitoare dintre locuinţele degradate din Half-Acre, alegându-le doar pe acelea care arătau slabe sau bolnave; dar atâta tot.

Descoperi însă că frigiderul de lângă groapă exercita asupra lui o stranie atracţie. Începu să-l deseneze la şcoală, când se plictisea. Uneori îl visa noaptea, iar în aceste vise frigiderul avea vreo douăzeci de metri înălţime – un mormânt albit, o criptă masivă acoperită cu chiciură în lumina îngheţată a lunii. În visele acelea, uşa gigantică se deschidea şi vedea ochi uriaşi privindu-l dinăuntru. Se trezea scăldat într-o sudoare rece, dar descoperi că nu putea să renunţe cu totul la plăcerile frigiderului.

Azi descoperise în fine cine-l bănuia. Bowers. Gândul că Henry Bowers avea în mâinile lui secretul sticlei cu otravă a lui Patrick îl împingea atât de aproape de panică pe cât era el capabil să ajungă. Asta nu însemna deloc foarte aproape, la drept vorbind, dar tot găsea această nu tocmai frică, ci nelinişte mintală, apăsătoare şi neplăcută. Henry ştia. Ştia că Patrick încălca uneori regulile.

Ultima sa victimă fusese un porumbel pe care îl descoperise cu două zile în urmă, pe Jackson Street. Îl lovise o maşină şi nu mai putea zbura. Patrick se duse acasă, îşi scoase cutia din garaj şi puse porumbelul înăuntru. Pasărea ciuguli dosul mâinii lui Patrick de mai multe ori, lăsând mici găurele însângerate. Patrick nu se supără. Când controlă frigiderul, a doua zi, porumbelul era mort de-a binelea, dar Patrick nu scoase atunci leşul. Acum, ca urmare a ameninţării lui Henry, Patrick hotărî că era mai bine să scape imediat de hoitul porumbelului. Poate chiar să aducă o găleată cu apă şi nişte cârpe şi să spele interiorul frigiderului. Nu mirosea foarte bine. Dacă Henry spunea, iar domnul Nell venea să verifice, putea fi în măsură să spună că acolo murise ceva – mai multe ceva-uri, de fapt.

Dacă mă pârăşte, cugetă Patrick stând în pâlcul de pini şi privind frigiderul ruginit, *am să-l spun şi eu că i-a rupt braţul lui Eddie Kaspbrak*. Probabil o ştiau deja, dar nu putea dovedi nimic pentru că spuseseră toţi că în ziua aia se jucau acasă la Henry, iar tatăl nebun al lui Henry confirmase. *Da' dacă mă spune, am să-l spun. Dinte pentru dinte*.

Dar asta nu conta acum. În acest moment trebuia să se descotorosească de pasăre. Va lăsa uşa frigiderului deschisă şi va veni apoi cu cârpele şi apa ca să-l cureţe. Bun.

Patrick deschise uşa frigiderului şi îşi întâmpină propria sa moarte.

În prima clipă rămase pur şi simplu nedumerit, incapabil să facă faţă în vreun fel lucrului pe care-l vedea. Nu avea absolut niciun înţeles pentru el. Nu se înscria în niciun context. Patrick nu făcu decât să se holbeze, cu capul înclinat într-o parte şi ochii uriaşi.

Din porumbel nu mai rămăsese decât un schelet înconjurat de o grămăjoară de pene zdrenţuite. Nu mai avea niciun pic de carne pe trup. Iar în jur, prinse pe pereţii interiori ai frigiderului, atârnate dedesubtul congelatorului, agăţate de rafturile din sârmă, se aflau zeci de obiecte de

culoarea cărnii crude, asemănătoare unor macaroane mari. Patrick văzu că se mişcau uşor, fluturând ca atinse de o briză. Doar că nu adia nicio briză. Se încruntă.

Deodată una dintre macaroanele acelea roşietice desfăşură aripi ca de insectă. Înainte ca uluitul Patrick să facă vreo mişcare, străbătu în zbor spaţiul dintre frigider şi braţul stâng al băiatului. Îl izbi cu un zgomot moale. Urmă o secundă de fierbinţeală. Se stinse, iar Patrick îşi simţi din nou braţul la fel ca întotdeauna… Dar carnea palidă a făpturii ca o macaroană se făcu mai întâi roz, iar apoi, cu şocantă bruscheţe, roşie ca un trandafir.

Deşi Patrick nu se temea de aproape nimic în sensul comun al cuvântului (e greu să te temi de lucruri care nu sunt „reale”), exista cel puţin un lucru care-l umplea de o scârbă hidoasă. Într-o zi caldă din august, când avea şapte ani, ieşise din lacul Brewster şi descoperise patru sau cinci lipitori agăţate de burta şi picioarele lui. Zbierase răguşit din toţi bojocii până ce tatăl său le smulsese de pe el.

Acum, într-o ucigătoare explozie de inspiraţie, îşi dădu seama că acelea erau un soi necunoscut de lipitori zburătoare. Îi infestaseră frigiderul.

Patrick începu să urle şi să lovească făptura de pe braţ. Se umflase aproape cât o minge de tenis. La a treia lovitură se sparse cu un plescăit greţos. Sânge – sângele *lui* – îi împroşcă braţul de la cot până la încheietura mâinii, dar capul gelatinos şi fără ochi al făpturii se ţinu bine. Într-un fel, semăna cu capul îngust al unei păsări, terminându-se într-o construcţie ca un cioc, dar acest cioc nu era nici plat, nici ascuţit; era tubular şi bont, ca trompa unui ţânţar. O trompă implântată în braţul lui Patrick.

Continuând să ţipe, apucă între degete vietatea storcită şi o smulse. Trompa ieşi lin, urmată de un şuvoi apos de sânge amestecat cu un lichid alb-gălbui ca puroiul. Îi făcuse în braţ o gaură nedureroasă cât o monedă de zece cenţi.

Iar făptura, deşi zdrobită, continua să se răsucească, să se mişte şi să caute, între degetele lui.

Patrick o aruncă, se întoarse… Şi altele zburară din frigider, aterizând pe el în timp ce bâjbâia după clanţă. Îi poposiră pe mâini, pe braţe, pe gât. Una îi atinse fruntea. Când Patrick ridică mâna s-o ia de acolo, îşi văzu alte patru pe mână, tremurând mărunt, făcându-se mai întâi roz, apoi roşii.

Nu simţea nicio durere… Dar *avea* o senzaţie hidoasă de *golire*. Răcnind, rotindu-se, plesnindu-se peste cap şi gât cu mâinile încărcate de lipitori mintea lui Patrick stăruia înnebunită: *Nu-i real, e doar un vis urât, nu-ţi face griji, nu-i real, nimic nu-i real…*

Dar sângele curgând din lipitorile strivite părea destul de real, sunetul aripilor lor bâzâitoare părea destul de real… Şi propria lui groază părea la rându-i destul de reală.

Una dintre vietăţile acelea îi căzu în cămaşă şi i se instală pe piept, în timp ce dădea în ea frenetic şi privea pata de sânge întinzându-se peste locul unde se agăţase, o alta îi poposi pe ochiul drept. Patrick îl închise, dar asta nu-i folosi la nimic; simţi o scurtă arsură fierbinte în timp ce trompa făpturii îi străpunse pleoapa şi începu să sugă fluidul din globul ocular. Patrick îşi simţi ochiul turtindu-se în orbită şi zbieră iar. O lipitoare îi zbură în gură când şi-o deschise şi i se cuibări pe limbă.

Totul era nedureros.

Patrick porni clătinându-se şi dând din braţe pe cărare spre maşinile abandonate. Paraziţii îi atârnau pe tot trupul. Unii beau până la limită şi apoi pocneau ca nişte baloane; când aceasta li se întâmpla celor mai mari, îl scăldau pe Patrick în câte aproape un sfert de litru din propriul sânge, fierbinte. Simţea cum lipitoarea din gură se umflă şi îşi descleştă fălcile, fiindcă singurul gând coerent ce-i mai rămăsese era că nu trebuie să explodeze acolo; nu trebuie, nu trebuie.

Dar plesni. Patrick expulză un enorm şuvoi de sânge şi carne parazită, ca voma. Căzu pe pământul amestecat cu pietriş şi începu să se dea de-a rostogolul, urlând

încontinuu. Puţin câte puţin, sunetul propriilor lui urlete începu să-i pară tot mai slab, mai îndepărtat.

Chiar înainte de a-şi pierde cunoştinţa văzu o siluetă păşind de după ultima maşină abandonată. În prima clipă Patrick crezu că e un om, Mandy Fazio poate, şi că va fi salvat. Dar în timp ce nou-venitul se apropia, văzu că faţa sa curgea precum ceara topită. Când şi când începea să se întărească şi să semene a ceva – sau a cineva –, pentru ca apoi să prindă iarăşi a curge, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî cine sau ce voia să fie.

— Salut şi la revedere, rosti o voce bolborosită din seul şiroind al trăsăturilor, iar Patrick încercă să mai urle o dată.

Nu voia să moară; era singura persoană „reală” şi *nu trebuia* să moară. Dacă murea, toţi ceilalţi din lume aveau să moară împreună cu el.

Făptura aceea îl apucă de braţele pline cu lipitori şi începu să-l târască spre Maidan. Ghiozdanul mânjit de sânge sălta şi se izbea pe lângă el, căci cureaua îi era agăţată la gât. Patrick, încercând în continuare să ţipe, îşi pierdu cunoştinţa.

Se mai trezi o singură dată: atunci când, undeva într-un iad tenebros, rău mirositor, umed, unde nu era nicio lumină, absolut nicio rază de lumină, Monstrul începu să se ospăteze.

6

În primul moment, Beverly nu era întru totul sigură de ceea ce vedea sau ce se întâmplă… Doar că Patrick Hockstetter începuse să se zvârcolească, să danseze şi să zbiere. Se ridică în picioare, precaută, ţinând praştia într-o mână şi două bile în cealaltă. Îl putea auzi pe Patrick tropăind pe potecă, urlând mereu ca de mama focului. În clipa aceea, Beverly arăta din creştet până-n tălpi ca femeia fermecătoare ce avea să devină, iar, dacă Ben Hanscom ar

fi fost în preajmă s-o vadă atunci, poate că inima lui n-ar fi putut îndura aşa” ceva.

Stătea complet ridicată, cu capul înclinat spre stângă, cu ochii mari, cu părul împletit în codiţe legate cu două mici funde de catifea roşie pe care le cumpărase cu zece cenţi. Atitudinea ei exprima atenţie și concentrare totală; aidoma unei feline, aidoma unui linx. Îşi mutase greutatea în faţă, pe piciorul stâng, cu trupul pe jumătate întors pentru a putea să-l urmărească pe Patrick, iar poalele pantalonilor scurţi şi decoloraţi se ridicaseră destul ca să-i dezvăluie marginea chiloţilor din bumbac galben. Mai în jos, picioarele aveau deja o musculatură netedă şi erau deosebit de frumoase în pofida zgârieturilor, vânătăilor şi petelor de noroi.

E o şmecherie. Te-a văzut şi ştie că probabil nu te poate prinde într-o fugă cinstită, aşa că încearcă să te facă să ieşi din ascunzătoare. Nu te duce, Bevvie!

Dar o altă parte din ea considera că se simţea prea multă durere şi groază în strigătele acelea. Îşi dori să fi văzut mai clar ce i se întâmplase lui Patrick – dacă i se întâmplase ceva. Mai mult decât orice altceva, dorea să fi venit pe Maidan prin altă parte şi să nu fi fost martora acelei aiureli.

Urletele lui Patrick încetară. După o clipă, Beverly auzi pe cineva vorbind – dar ştia că *asta* nu putea fi decât rodul imaginaţiei sale. Îşi auzi tatăl spunând:

— Salut şi la revedere.

Tatăl ei nici măcar nu era *în* Derry în ziua aceea: plecase către Brunswick la opt dimineaţa, împreună cu Joe Tammerly. Mergeau să-şi ia un camion Chevy din Brunswick. Scutură capul încercând să-şi pună ordine în gânduri. Vocea nu mai rosti nimic. Închipuiri, evident.

Ieşi din tufişuri pe cărare, gata s-o ia la fugă în clipa când îl va vedea pe Patrick repezindu-se la ea, cu degetele încleştate pe praştia sensibilă ca mustăţile unei pisici. Privi în josul potecii şi ochii i se dilatară. Acolo era sânge. Sânge din belşug.

Sânge fals, insistă mintea fetei. *Poţi cumpăra o sticlă întreagă de la magazinul „Dahlie “ cu patruzeci şi nouă de cenţi. Ai grijă, Bevvie!* Îngenunche şi atinse repede sângele cu degetele. Şi le privi îndeaproape. Nu era sânge fals.

Simţi o străfulgerare fierbinte în braţul stâng, imediat sub cot. Privi într-acolo şi văzu ceva ce i se păru mai întâi că ar fi un fel de scaiete. Nu – nu un scaiete. Scaieţii nu zvâcnesc şi nu flutură. Chestia aia era vie. O clipă mai târziu îşi dădu seama că o *muşca*. O izbi tare cu dosul mâinii drepte, şi se storci, împroşcând cu sânge. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să ţipe, acum că se terminase… Iar apoi văzu că nu se terminase deloc. Capul amorf al vietăţii era tot pe braţul ei, cu râtul înfipt în carne.

Cu un ţipăt ascuţit de frică şi dezgust, îl desprinse şi văzu trompa ieşindu-i din braţ ca un mic pumnal, picurând de sânge. Acum înţelegea sângele de pe cărare, o, da, iar ochii i se îndreptară spre frigider.

Uşa se trântise, închisă din nou cu zăvoraşul, dar un număr de paraziţi rămăseseră afară şi se târau molatici pe porţelanul alb cu pete de rugină. Sub ochii fetei, unul dintre ei îşi desfăşură aripile membranoase, ca ale unei muşte, şi zumzăi spre ea.

Acţionă fără să se gândească la ce face şi încărcă una dintre bilele din oţel în cupa praştiei, întinzând apoi zgârciul. În timp ce muşchii braţului stâng i se flexau lin, văzu sângele mustind din gaura pe care făptura i-o făcuse în antebraţ. Lăsă totuşi proiectilul să zboare, ochind inconştientă zburătoarea.

Rahat! Luft! îşi spuse când praştia pocni şi bila îşi luă zborul, crâmpei de lumină lucitoare în soarele pâclos. După cum avea să le-o spună şi Păguboşilor mai târziu, *ştia* că ratase, la fel cum un popicar ştie că a dat pe alături de îndată ce bila i se desprinde din mână. Atunci însă văzu rulmentul *cotind*. Se întâmplă într-o fracţiune de secundă, dar impresia era foarte clară: bila luase o *altă* traiectorie.

Lovi zburătoarea şi o terciui. Urmă o ploaie de stropi gălbui ce răpăiră pe potecă.

Beverly se dădu înapoi, încet la început, cu ochii uriaşi, cu buzele tremurându-i, cu faţa şocată, alb-pământie. Privirea îi era fixată pe uşa frigiderului aruncat, aşteptând să vadă dacă alte vietăţi de acolo o vor mirosi sau simţi. Dar paraziţii nu făceau decât să colcăie încet, ca muştele ameţite de frig, toamna.

În cele din urmă se răsuci pe călcâie şi fugi.

Panica îi izbea gândurile cu un ciocan de întuneric, dar nu avea să se lase complet pradă ei. Ţinea praştia în mâna stângă şi din când în când privea în urmă peste umăr. Încă mai străluceau pete de sânge pe cărare şi pe frunzele unora dintre boschetele ce o mărgineau, după cum se abătuse fuga în zigzag a lui Patrick.

Beverly dădu din nou buzna în zona cu maşini abandonate. În faţa ei se vedea o băltoacă mare de sânge care tocmai începea să se îmbibe în pământul pietros. Solul părea răscolit, dâre mai întunecate de pământ brăzdând suprafaţa alb-prăfoasă. Ca şi cum acolo s-ar fi dat o luptă. Două făgaşe, depărtate cam la şaptezeci de centimetri unul de altul, porneau din acel loc.

Beverly se opri, gâfâind, îşi privi braţul şi avu uşurarea să vadă că şuvoiul de sânge se micşora în sfârşit, deşi partea inferioară a antebraţului şi palma erau mânjite şi încleiate. Acum începuse şi durerea, o pulsaţie grea, constantă. Se simţea la fel cum îşi simţea gura cam la o oră după ce fusese la dentist, când efectul novocainei lua sfârşit.

Privi din nou în urma ei, nu văzu nimic, apoi reveni cu privirea la dârele acelea ce se îndepărtau de maşinile abandonate, de groapă, spre Maidan.

Fiinţele alea erau în frigider. L-au acoperit cu totul – sigur că aşa a fost, uite tot sângele ăsta. A ajuns până aici, şi pe urmă

(salut şi la revedere)

s-a întâmplat altceva. Ce?

Îi era cumplit de teamă că ştia. Lipitorile erau o parte din Monstru şi îl mânaseră pe Patrick într-o altă parte a Monstrului, aproape la fel cum un juncan înnebunit de panică e mânat în jos pe pantă până în ţarcul abatorului.

Pleacă de-aici! Pleacă, Bevvie!

În loc să plece, porni pe urma făgaşelor din pământ, ţinând strâns praştia în mâna transpirată.

Cel puţin adu-i pe ceilalţi!

O să-i aduc… Imediat.

Îşi continuă drumul, urmând dârele pe măsură ce terenul o lua în pantă şi devenea mai moale. Le urmă din nou în frunzişul dens. Undeva un greier ţârâi zgomotos şi pe urmă se cufundă din nou în tăcere. Ţânţarii i se aşezau pe braţul mânjit de sânge. Îi alungă. Dinţii îi erau înfipţi în buza de jos.

Un obiect zăcea pe pământ în faţa ei. Îl ridică şi se uită la el. Era un portofel artizanal, de soiul obiectelor pe care le pot face copiii ca proiect de lucru manual la Casa Comunitară. Numai că lui Beverly îi era clar că autorul acestuia nu fusese cine ştie ce meşteşugar; cusătura de plastic lăbărţată se desfăcea deja, iar compartimentul pentru bancnote fâlfâia ca o gură moale. Găsi un bănuţ în despărţitura de mărunţiş, în rest, portvizitul nu mai conţinea decât un abonament la bibliotecă, pe numele lui Patrick Hockstetter. Aruncă portofelul în lături, cu abonament cu tot. Îşi şterse degetele pe şort.

Cincizeci de paşi mai încolo găsi un pantof de tenis. Acum vegetaţia era prea deasă ca să mai poată urmări făgaşele de pământ, dar nu trebuia să fii explorator ca să te poţi ţine după petele şi stropii de sânge de pe frunze.

Urma şerpuia în jos printr-un hăţiş abrupt. Bev îşi pierdu echilibrul la un moment dat, alunecă şi se zgârie în spini. Dungi proaspete de sânge îi apărură în susul coapsei. Acum respiraţia i se accelerase, iar părul asudat îi stătea lipit de ţeastă. Petele de sânge duceau pe o vagă potecă a Maidanului. Râul Kenduskeag era în apropiere.

Celălalt tenis al lui Patrick, cu şireturile pline de sânge, zăcea pe cărare.

Se apropie de râu cu praştia pe jumătate întinsă. Şanţurile de pe sol reapăruseră. Acum erau mai puţin adânci – *asta pentru că şi-a pierdut tenişii*, reflectă ea.

Ajunse cu faţa spre râu. Făgaşele urmau malul, ducând la unul dintre cilindrii aceia de beton – o staţie de pompare. Acolo se opreau. Capacul de fier ce acoperea cilindrul era dat puţin la o parte.

În timp ce stătea acolo privind în jos, un chicotit gros, monstruos, se înălţă deodată din adâncuri.

Asta era prea mult. Panica de care se simţise ameninţată tot timpul se pogorî asupra ei. Beverly se răsuci şi o luă la fugă spre luminiş şi spre club, cu braţul însângerat în sus ca să-şi apere faţa de crengile care o plesneau şi o biciuiau.

Uneori îmi fac şi eu griji, tăticule, spuse ea în sinea ei, necontrolându-şi gândurile. *Uneori îmi fac MULTE griji.*

7

Patru ore mai târziu, toţi Păguboşii, cu excepţia lui Eddie, stăteau pe vine în tufişuri aproape de locul unde Beverly se ascunsese şi-l privise pe Patrick Hockstetter ducându-se la frigider şi deschizându-l. Deasupra, cerul se întunecase de nori, iar mirosul ploii plutea din nou prin aer. Bill ţinea în mâini capătul unei sfori lungi de agăţat rufe. Toţi şase îşi puseseră la bătaie banii disponibili şi cumpăraseră sfoară şi o trusă de prim-ajutor pentru Beverly. Bill îi aplicase cu mare grijă un pansament de tifon peste gaura însângerată din braţ.

— L-le zici pă-pă-rinţilor tăi că te-te-ai zgâr-iat când pa-pa-atinai cu r-r-rotilele.

— Rotilele! ţipă Beverly disperată.

Uitase cu totul de ele.

— Uite-le-acolo, arătă Ben.

Zăceau grămadă nu departe, iar ea se duse să şi le ia înainte ca Ben, Bill sau oricare alt băiat să se fi putut oferi să o facă. Acum îşi amintea că le lăsase deoparte când urinase. Nu-l voia pe vreunul dintre ceilalţi pe acolo.

Bill legase el însuşi un capăt al sforii de clanţa frigiderului, deşi se apropiaseră cu toţii de el, prudenţi, gata s-o zbughească la cea mai mică mişcare. Bev se oferise să-i dea praştia înapoi lui Bill; băiatul insistase să o păstreze ea. Dar nu se mişcă nimic. Deşi zona cărării din faţa frigiderului era împroşcată cu sânge, paraziţii dispăruseră. Poate că îşi luaseră zborul.

— I-ai putea aduce aici pe şeful Borton, pe domnul Nell şi o sută de alţi poliţai, şi tot n-ar conta, spuse cu amărăciune Stan Uris.

— Nu. N-ar vedea nimic, nici de frică, aprobă Richie. Ce-ţi mai face braţul, Bev?

— Doare.

Tăcu, privind de la Bill la Richie şi din nou la Bill.

— Mama şi tata ar vedea gaura pe care mi-a făcut-o chestia aia-n braţ?

— N-n-n-aş cr-crr-rede. Fiţi ga-gata să fu-fu-fugiţi. Am s-o l-l-l-leg.

Petrecu capătul sforii de rufe peste clanţa cromată, cu puncte de rugină, a frigiderului, lucrând cu la fel de multă grijă ca un om care dezamorsează o bombă. Făcu un nod şi păşi înapoi, desfăşurând sfoara. Le aruncă un rânjet strepezit celorlalţi, când ajunseră la o oarecare distanţă.

— Ufff, făcu el. B-bine că-i ga-gata.

Acum, aflaţi la o distanţă sigură (sperau) de frigider, Bill le spuse din nou să fie gata de fugă. Un tunet bubui exact deasupra lor şi tresăriră cu toţii. Primii stropi răzleţi începură să cadă.

Bill smuci sfoara cât putea de tare. Nodul său dublu sări de pe clanţă, dar nu înainte de a fi deschis din nou uşa frigiderului. Un val de pompoane portocalii se revărsară

afară, iar Stan Uris slobozi un geamăt dureros. Ceilalţi se holbară, cu gurile căscate.

Ploaia începu să se înteţească. Tunetele trosneau deasupra lor, făcându-i să se crispeze, şi un fulger albastru-purpuriu lumină totul în timp ce uşa frigiderului se deschidea complet. Richie văzu cel dintâi şi zbieră – un sunet ascuţit, rănit. Lui Bill îi scăpă un fel de ţipăt furios şi înspăimântat totodată. Ceilalţi tăceau.

Scrise pe faţa interioară a uşii, cu sânge în curs de uscare, se vedeau următoarele cuvinte:

„OPRIŢI-VĂ ACUM ÎNAINTE SĂ VĂ OMOR PE TOŢI
PENTRU CEI ÎNŢELEPŢI, DE LA PRIETENUL VOSTRU
PENNYWISE”

Grindina se amesteca în ploaia torenţială. Uşa frigiderului se zguduia înainte şi înapoi în vântul tot mai puternic, literele scrise acolo începând acum să şiroiască şi să se scurgă, luând înfăţişarea ameninţătoare a unui afiş de film de groază.

Bev nu conştientiza faptul că Bill se ridicase în picioare decât atunci când îl văzu traversând cărarea spre frigider. Îşi agita amândoi pumnii. Apa i se prelingea pe faţă şi îi lipea cămaşa de spinare.

— *O-o-o să te o-o-omorâm!* răcni Bill.

Trăsnete bubuiră şi trosniră. Fulgerul se aprinse atât de puternic, încât fata îi putu simţi mirosul, şi nu departe răsună un zgomot frânt, despicat, când un copac se prăbuşi.

— Bill, vino-napoi! ţipa Richie. Vino, dom’ne-napoi!

Dădu să se scoale, dar Ben îl trase jos la loc.

— *L-ai omorât pe fratele meu, George! Ticălosule! Nenorocitule! Pui de curvă! Acum să te vedem! Hai, acum să te vedem!*

Grindina cădea în rafale, bombardându-i, deşi se retrăseseră la adăpostul tufişurilor. Beverly ridică braţul să

îşi apere faţa. Vedea pete roşii pe obrajii şiroind de lacrimi ai lui Ben.

— Vino înapoi, Bill! zbieră ea disperată, şi un nou trăsnet îi înecă vorbele; se rostogoli peste Maidan pe sub norii negri, joşi.

— *Ieşi acum să te vedem, fututule!*

Bill dădu un şut furibund în maldărul de pompoane care se vărsaseră din frigider. Se întoarse şi porni înapoi spre ceilalţi, cu capul plecat. Nu părea să simtă grindina, deşi acum acoperea pământul ca zăpada.

Intră bâjbâind în tufişuri, iar Stan se văzu nevoit să-l apuce de braţ ca să-l împiedice să intre în spini. Plângea.

— Nu-i nimic, Bill, îl linişti Ben, cuprinzându-l stângaci cu un braţ.

— Aşa-aşa, făcu şi Richie. Nu-ţi face griji. N-o să ne scăpăm pe noi.

Privi în jur la ei, cu ochii holbându-i-se înnebuniţi pe chipul ud.

— O să vă scăpaţi careva de aici pe voi?

Clătinară din capete.

Bill ridică privirea, ştergându-se la ochi. Toţi erau uzi până la piele şi cam semănau cu un contingent de căţelandri care tocmai forţaseră cursul unui râu.

— Î-îi e fr-fr-frică de n-n-noi, vedeţi v-v-voi. Po-pot s-o s-simt. Jur pe Du-Dumnezeu că p-p-pot.

Bev dădu din cap, serioasă:

— Cred că ai dreptate.

— A-a-ajutaţi-m-m-mă, îi imploră Bill. V-v-vă-vă-rog. A-a-a-ajuta-ţi-ţi-ţi-m-m-m-mă.

— Te vom ajuta, răspunse Beverly.

Îl cuprinse pe Bill în braţe. Nici nu realizase cât de uşor i se potriveau braţele împrejurul lui, cât era de subţirel. Îi simţea inima palpitând sub cămaşă; i-o simţea aproape de a ei. Îşi spuse că nicio altă atingere nu păruse vreodată atât de dulce şi de puternică.

Richie îi îmbrăţişă pe amândoi şi îşi lăsă capul pe umărul lui Beverly. Ben făcu acelaşi lucru din partea cealaltă. Stan Uris îi cuprinse pe Richie şi Ben. Mike ezită, apoi îşi strecură un braţ pe după talia lui Beverly, iar celălalt peste umerii tremurânzi ai lui Bill. Rămaseră astfel, îmbrăţişaţi, iar grindina redeveni ploaie cu găleata, ploaie atât de torenţială încât părea venită de pe o altă planetă. Fulgerele se fugăreau, iar tunetele vorbeau. Nimeni nu rostea un cuvânt. Beverly ţinea ochii strâns închişi. Rămaseră în ploaie într-un grup compact, strângându-se unii pe alţii în braţe, ascultând şuieratul aversei peste boschete. Asta îşi amintea cel mai bine: sunetul ploii, şi propria lor tăcere, şi o vagă tristeţe că nu era și Eddie cu ei. Îşi amintea aceste lucruri.

Îşi amintea că se simţise foarte tânără şi foarte puternică.

Capitolul 18
Praştia

1

— Haide, Clăiţă, spune Richie. E rândul tău. Roşcovana şi-a fumat toate ţigările şi pe-ale mele, aproape toate. E târziu şi seara lin coboară.

Ben se uită la ceas. Da, e târziu: aproape miezul nopţii. Mai avem timp exact pentru o povestire, îşi spune el. Încă o povestire înainte de miezul nopţii. Doar ca să ne ţină încălziţi. Care să fie? *Dar asta, desigur, nu-i decât o glumă, şi încă nu una foarte reuşită; n-a mai rămas decât o singură povestire, cel puţin singura pe care şi-o aminteşte, iar aceea e povestea plumbilor de argint – cum au fost făuriţi în atelierul lui Zack Denbrough, în noaptea de 23 iulie, şi cum au fost folosiţi, în ziua de 25.*

— Am şi eu cicatricele mele, spune el. Vă amintiţi?

Beverly şi Eddie clatină din capete; Bill şi Richie dau din cap afirmativ. Mike stă tăcut, cu ochi atenţi pe chipul său obosit.

Ben se ridică în picioare şi îşi descheie cămaşa de lucru, desfăcând-o larg. O veche cicatrice în forma literei H i se vede pe trup. Liniile ei sunt frânte – avea burta mult mai mare când i s-au făcut tăieturile –, dar forma poate fi bine desluşită chiar şi azi.

Dâra grea ce coboară de sub dunga orizontală a literei H e mult mai clară. Arată ca un şireang alb răsucit căruia i-a fost tăiat laţul.

Mâna lui Beverly se ridică la gură.

— Vârcolacul! În casa aia! O, Iisuse Hristoase!

Şi se întoarce spre ferestre; oare nu îi pândeşte de acolo, din beznă?

— Aşa e. Şi vreţi să vă spun ceva nostim? Cicatricea asta nu era aici acum două seri. Vechea carte de vizită a lui Henry, da; o ştiu pentru că i-am arătat-o unui prieten, un

barman pe nume Richy Lee de la Hemingford Home. Dar asta…

Râde fără prea mult haz şi începe să-şi încheie la loc cămaşa.

— Asta pur şi simplu a revenit.

— La fel ca şi cele de pe mâinile noastre.

— Exact, spune Mike în timp ce Ben îşi încheie cămaşa. Vârcolacul. Atunci toţi am văzut Monstrul sub chipul unui vârcolac.

— Pentru că aşa l-a văzut R-R-Richie înainte, murmură Bill. Asta e, nu?

— Da, confirmă Mike.

— Eram pe aproape, aşa-i? întreabă Beverly; vocea ei se minunează încetişor. Destul de aproape ca să ne citim unul altuia gândurile.

— Moş Marele-Păros aproape că ne-a luat dracu' maţele să-şi facă jartiere, Ben, zice Richie, şi nu zâmbeşte în timp ce-o spune.

Îşi împinge pe nas ochelarii cârpiţi, iar sub ei chipul său se vede alb, hăituit şi fantomatic.

— Bill ne-a salvat pielea, spune cu bruscheţe Eddie. Vreau să spun, Bill ne-a salvat pe toţi, dacă nu erai tu, Bill…

— Mhm, e Ben de acord. Tu ai făcut-o, Bill Barosane. Eu eram, cum să spun, pierdut în spaţiu.

Bill arată scurt spre scaunul gol:

— Am avut un mic ajutor de la Stan Uris. Iar el a plătit pentru asta. Poate a şi murit pentru asta.

Ben Hanscom clătină din cap:

— Nu spune aşa ceva, Bill.

— Dar este a-adevărat. Şi, dacă vo-voi sunteţi de vi-vină, atunci şi eu sunt de vină, şi to-toţi ce-cei de fa-faţă, pentru că am-am continuat. Chiar şi după chestia cu Patrick, şi după ce era scris în f-fri-frigider, am continuat. Eu aş avea vina cea mai m-mare, cred, pentru că eu am v-v-vrut să continuăm. Din cauza lui G-George. Poate chiar fiindcă eu

credeam că, dacă-l omor pe cine sau ce l-a o-omorât pe George, pă-părinţii mei ar fi trebuit să mă iu-iu-iu…

— Iubească iar? întreabă cu blândeţe Beverly.

— Da. Fireşte. Dar n-n-nu cred c-a fost ci-ci-cineva de vi-i-nă, Ben. Pur şi simplu a-a-aşa era clădit Stan.

— Nu i-a putut face faţă, spune Eddie.

Se gândeşte la dezvăluirea făcută de domnul Keene în legătură cu doctoria lui de astmă şi la faptul că nici chiar aşa n-a putut să renunţe. Se gândeşte că s-ar fi putut lăsa de obiceiul de a fi bolnav; era obiceiul lui de a crede că nu e în stare să lupte. După cum avea să dovedească, poate că tocmai acest obicei i-a salvat viaţa.

— A fost nemaipomenit în ziua aia, spune Ben. Stan şi păsările lui.

Un chicotit îi agită, şi privesc spre scaunul unde ar fi stat Stan într-o lume dreaptă şi întreagă la minte, în care toţi cei buni înving mereu. Mi-e dor de el, *îşi spune Ben.* Doamne, ce dor mi-e de el!

Şi rosteşte:

— Mai ţii minte ziua aia, Richie, când i-ai spus c-au aflat de undeva că el l-a omorât pe Hristos, iar Stan zice, impasibil, „Cred că de taică-meu era vorba”?

— Mi-aduc aminte, spune Richie cu o voce aproape prea înceată ca să se poată auzi.

Îşi scoate batista din buzunarul de la spate, îşi dă jos ochelarii, se şterge la ochi şi îşi pune ochelarii la loc. Lasă deoparte batista şi, fără a ridica ochii dinspre mâini, zice:

— Dar de ce nu povesteşti, Ben?

— Te doare, nu-i aşa?

— Mhm, face Richie, cu vocea atât de groasă, încât aproape nu poate fi înţeles. Păi, şi normal. Doare.

Ben priveşte în jur la ceilalţi, apoi dă din cap.

— Bine, atunci, încă o poveste înainte de miezul nopţii. Doar ca să ne ţină cu simţurile la pândă. Bill şi Richie au avut ideea cu gloanţele…

— Nu, obiectează Richie. Bill s-a gândit primul şi tot el s-a enervat primul…

— Doar am început să-mi fa-fa-fac griji…

— Nici nu contează, de fapt, aş zice, îl întrerupe Ben. Toţi trei am petrecut timpuri grele la bibliotecă, în luna aia de iulie. Încercam să aflăm cum se fac gloanţe din argint. Eu aveam argintul – patru dolari de argint ai tatălui meu. Pe urmă Bill s-a enervat, întrebându-se cam în ce hal o să fim dacă tragem pe alături când cine ştie ce monstru ni se repede-n beregată. Iar, când am văzut cât de pricepută era Beverly cu praştia aia a lui, am sfârşit făcând în loc de gloanţe plumbi dintr-un dolar dintre ăia ai mei. Am pus totul la grămadă şi ne-am dus acasă la Bill. Eddie, erai şi tu acolo…

— I-am spus maică-mii că vom juca Monopoly, spune Eddie. Mă durea rău braţul, dar a trebuit să merg pe jos. Atât de ofticată era pe mine. Şi de fiecare dată când auzeam că vine cineva după mine pe trotuar tresăream, crezând că-i Bowers. Nu mi-a ajutat cu nimic la durere.

Bill rânjeşte:

— Şi ce-am făcut a fost c-am stat şi ne-am uitat la Ben cum făcea muniţia. Cred că Ben chi-chiar ar fi putut să facă gloanţe de ar-argint.

— A, de-asta nu-s aşa de sigur, spune Ben, deşi este, totuşi.

Îşi aminteşte cum afară se lăsa amurgul (domnul Denbrough le promisese că-i va duce pe toţi acasă cu maşina), îşi aminteşte sunetul greierilor în iarbă, primii licurici clipind la ferestre. Bill întinsese cu grijă jocul de Monopoly în sufragerie, făcându-l să arate ca şi cum partida ar fi început de vreo oră sau chiar mai mult.

Îşi aminteşte toate astea şi cercul curat de lumină gălbuie ce cădea pe masa de lucru a lui Zack. Şi-l aminteşte pe Bill spunând:

— Tre’ s-avem g-g-

2

grijă. Nu vreau să las aici m-m-mizerie. Tata o să se…

Scuipă un număr de „of”-uri, şi în sfârşit reuşi să spună:

— … Oftice.

Richie schiţă o bufonadă de ştergere a obrazului:

— Serveşti şi prosoape alături de duşuri, Bill Bâlbâitule?

Bill se făcu că vrea să îi dea una. Richie se feri, chirăind cu Vocea Negrişorului.

Ben nu prea-i lua în seamă. Îl privea pe Bill înşirând accesoriile şi uneltele una câte una în lumină. O parte din mintea lui îşi dorea ca într-o bună zi să aibă şi el o masă de lucru la fel de bine utilată. Cea mai mare parte însă se concentra direct asupra muncii care-i aştepta. Mai puţin grea decât dacă ar fi făcut gloanţe de argint, dar totuşi trebuia să fie atent. Nu exista nicio scuză dacă ar fi dat rasol. Asta nu era un lucru învăţat sau spus, ci doar unul pe care-l ştia.

Bill insistase ca Ben să facă plumbii, la fel cum insista şi ca Bev să poarte praştia cu ea. Aceste lucruri puteau fi şi fuseseră discutate, dar abia după douăzeci şi şapte de ani, spunând povestea, îşi dădu Ben seama că nimeni nu sugerase măcar că un glonţ sau plumb de argint s-ar putea să nu oprească un monstru – aveau de partea lor argumentele a ceea ce păreau a fi o mie de filme de groază.

— În regulă, spuse Ben; îşi trosni degetele şi se uită la Bill. Ai formele?

— A! tresări uşor Bill. A-a-aici.

Vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase batista. O puse pe masa de atelier şi o despături. Înăuntru erau două bile de oţel mat, fiecare cu câte o găurică în ea. Acestea conţineau tiparele.

După ce se hotărâseră pentru plumbi în loc de gloanţe, Bill şi Richie se întorseseră la bibliotecă să studieze cum se făceau formele.

— Dar ce ocupaţi sunteţi, băieţi! comentase doamna Starrett. Săptămâna asta gloanţe, în următoarea matriţe! Şi mai sunteţi şi-n vacanţa de vară!

— Ne place să fim pe fază, spuse Richie. Corect, Bill?

— Co-co-corect.

Reieşise că făurirea matriţelor era un fleac, o dată ce aveau tiparele. Singura problemă reală era de unde să le obţii. Câteva întrebări discrete puse lui Zack Denbrough o rezolvaseră şi pe asta… Şi niciunul dintre Păguboşi n-a fost prea surprins să afle că singurul Ferometal din Derry unde se puteau găsi asemenea tipare era Kitchener Precision Tool & Die. Proprietar şi vânzător, Kitchener era un strănepot al fraţilor ce deţinuseră Oţelăria Kitchener.

Bill şi Richie se prezentaseră acolo împreună cu toţi banii pe care Păguboşii reuşiseră să-i adune pe termen scurt – zece dolari şi cincizeci şi nouă de cenţi – în buzunarul lui Bill. Când Bill se interesase cât ar putea să coste vreo două tipare de cinci centimetri, Carl Kitchener – care arăta ca un veteran al rachiului şi mirosea cam ca o pătură veche de cai – îl întrebase ce nevoie aveau doi copii de tipare pentru plumbi. Richie îl lăsă pe Bill să vorbească, ştiind că probabil astfel lucrurile vor merge mai uşor – copiii făceau haz de bâlbâiala lui Bill; adulţii se jenau de ea. Uneori acest fapt se vădea de o utilitate surprinzătoare.

Bill ajunse pe la jumătatea explicaţiei pe care o ticluiseră el şi Richie pe drum – ceva în legătură cu macheta unei mori de vânt pentru proiectul de anul viitor la ştiinţe –, când Kitchener dădu din mână să-şi ţină gura şi le calculă incredibilul preţ de cincizeci de cenţi bucata.

Aproape nevenindu-i să creadă ce noroc au, Bill împinse o hârtie de un dolar.

— Să nu te-aştepţi să-ţi dau şi-o pungă, spuse Carl Kitchener, măsurându-i cu dispreţul injectat în sânge al omului care crede că a văzut cam tot ce se află în grădina Domnului, iar pe cele mai multe de două ori. Nu pupi mata nicio pungă dacă nu cumperi de cel puţin cinci parai.

— Nu face n-n-nimica, d-domnule, spuse Bill.

— Şi să nu vă-nvârtiţi prin faţa prăvăliei, continuă Kitchener. Ambii doi aveţi nevoie să vă mai şi tundeţi.

Afară, Bill spuse:

— A-a-ai ob-servat vreodată, R-Richie, cum oa-oa-oamenii mari n-n-nu-ţi vând n-n-nimic în afară de d-dulciuri sau be-benzi desenate sau p-poate bilete la ci-ci-cinema fără să v-vrea mai întâi să ştie la ce-ce-ţi tr-trebuie?

— Normal, răspunse Richie.

— De-de ce? De ce fa-fac asta?

— Pentru că ei cred că suntem periculoşi.

— Z-zău? A-a-aşa cr-crezi?

— Zău, spuse Richie şi chicoti. Hai să ne învârtim prin faţa prăvăliei, vrei? O să ne ridicăm gulerele, ne strâmbăm la lume şi lăsăm să ne crească părul.

— Să te fu-fut, replică Bill.

3

— În regulă, spuse Ben, privind atent tiparele şi punându-le apoi jos. Bun. Acuma…

Îi mai făcură puţin loc, privindu-l cu speranţă, la fel cum s-ar uita la un mecanic cineva cu probleme la motor, care habar n-are de maşini. Ben nu le remarcă expresiile. Se concentra asupra lucrului.

— Dă-ncoa matriţa aia, ceru el, şi arzătorul.

Bill îi întinse o ghiulea de mortier. Era un suvenir de război. Zack o culesese la cinci zile după ce, împreună cu restul armatei Generalului Patton, trecuseră Rinul în Germania. Fuseseră vremuri, când Bill era încă foarte mic, iar George în scutece, în care tatăl lor o folosea drept scrumieră. Mai târziu se lăsase de fumat, iar cochilia dispăruse. Bill o găsise în fundul garajului cu o săptămână în urmă.

Ben aşeză ghiuleaua de mortier în menghina lui Zack, o strânse şi luă lampa de topit de la Beverly. Băgă mâna în buzunar, scoase un dolar de argint şi îl aruncă în creuzetul construit ad-hoc. Scoase un sunet găunos.

— Pe-ăsta taică-tu ţi l-a dat, nu? întrebă Beverly.

— Da, da’ nu-mi amintesc foarte bine de el.

— Eşti sigur că vrei să faci treaba asta?

Băiatul se uită la ea și-i zâmbi:

— Da.

Bev zâmbi la rândul ei. Pentru Ben era de-ajuns. Dacă i-ar fi zâmbit de două ori, ar fi făcut cu bucurie destule proiectile de argint ca să împuşte un pluton de vârcolaci. Îşi mută grăbit privirea.

— Aşa. Îi dăm drumul. Nicio problemă. Floare la ureche, nu?

Dădură din capete, şovăitori.

Peste ani de zile, repovestind toate acestea, Ben avea să se gândească: *În zilele noastre, un copil ar putea pur şi simplu să fugă şi să-şi cumpere o lampă cu propan… Sau să găsească una-n atelierul lui taică-său.*

Oricum, în 1958 nu existau asemenea lucruri; Zack Denbrough avea un arzător cu rezervor, care o neliniştea pe Beverly. Ben îşi putea da seama că e neliniştită, voia să-i spună să nu-şi facă griji, dar se temea că-i va tremura glasul.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el lui Stan, care stătea lângă Beverly.

— Mm? făcu Stan, privind la el şi clipind din ochi.

— Nu-ţi face *griji*.

— Nici nu-mi *făceam*.

— Aha. Credeam că-ţi faci. Şi voiam doar să ştii că treaba asta-i perfect sigură. *Dacă*-ţi făceai. Griji, vreau să zic.

— Nu ţi-e bine, Ben?

— Minunat, murmură Ben. Dă-ncoace chibriturile, Richie.

Richie îi dădu un pliculeţ de chibrituri. Ben răsuci valva rezervorului şi aprinse un chibrit sub ajutajul lămpii. Se auzi un pocnet mic şi apăru o văpaie albastră-portocalie strălucitoare. Ben potrivi flacăra pe albastru şi începu să încălzească baza ghiulelei de mortier.

— Ai aici pâlnia? îl întrebă el pe Bill.

— C-c-chiar aici.

Bill îi întinse o pâlnie improvizată pe care Ben o făcuse mai devreme. Micul orificiu de la baza ei se potrivea aproape exact în gaura tiparelor. Ben o făcuse fără a efectua o singură măsurătoare. Bill rămase uimit – aproape perplex –, dar nu ştiu cum s-o spună fără a-l face pe Ben să se simtă prost.

Absorbit de ceea ce făcea, Ben îi putea vorbi lui Beverly – vorbea cu precizia seacă a unui chirurg adresându-i-se unei asistente:

— Bev, tu ai mâinile cele mai sigure. Bagă pâlnia-n gaură. Pune o mănuşă din alea ca să nu te arzi.

Bill îi oferi una dintre mănuşile de lucru ale tatălui său. Beverly fixă pâlnia de tablă în tipar. Nimeni nu scotea o vorbă. Fâsâitul flăcării părea extrem de puternic. O priveau cu ochii mijiţi, aproape închişi.

— S-s-staţi, spuse deodată Bill şi se năpusti în casă.

Reveni un minut mai târziu cu o pereche de ochelari de protecţie ce lâncezeau într-un sertar din bucătărie de mai bine de un an.

— Mai bi-bine p-pune-ţi ăştia, C-C-Clăiţă.

Ben îi luă, rânji, apoi şi-i petrecu peste cap.

— Căca-m-aş, ăsta-i Fabian! exclamă Richie. Sau Frankie Avalon, sau unul dintre macaronarii ăia de la *Bandstand*.

— Fute-te-aş, Gură-spartă, i-o întoarse Ben, începând să chicotească fără voie.

Ideea ca el să fie Fabian sau altul asemenea era pur şi simplu prea trăsnită. Flacăra şovăi, şi băiatul se opri din râs; concentrarea i se îngustă din nou spre un singur punct.

După două minute îi întinse arzătorul lui Eddie, care îl apucă gingaş în mâna sănătoasă.

— E gata, îi spuse el lui Bill. Dă-ncoace mănuşa ailaltă. Repede, Eddie! Repede!

Bill i-o dădu. Ben şi-o puse și prinse cochilia de mortier cu mâna înmănuşată, în timp ce cu cealaltă întorcea levierul menghinei.

— Ţine-o fix, Bev.

— Sunt gata, nu mă aştepta pe mine, se răsti fata.

Ben înclină cochilia deasupra pâlniei. Ceilalţi priviră cum un pârâiaş de argint topit curgea între cele două receptacule. Ben turna cu precizie; niciun strop nu se risipi. Şi preţ de o clipă se simţi cuprins de o energie fără seamăn. I se părea că vede totul mărit printr-o aură albă, puternică. În acel unic moment nu se mai simţi ca bietul şi grasul Ben Hanscom, cel care purta cămăşi groase ca să îşi deghizeze burdihanul şi ţâţele; se simţea ca Thor făurind fulgerul şi trăsnetul în fierăria zeilor.

Apoi senzaţia trecu.

— Aşa, spuse el. Va trebui să reîncălzesc argintul. Băgaţi careva un cui prin ciocul pâlniei până nu se întăreşte topitura acolo.

Stan se supuse.

Ben strânse din nou ghiuleaua de mortier în menghină şi luă arzătorul de la Eddie.

— În regulă, spuse el, numărul doi. Şi reveni la treabă.

4

Peste zece minute era gata.

— Şi acum? întrebă Mike.

— Acum jucăm Monopoly o oră, spuse Ben, până se întăresc în forme. Pe urmă eu o să le deschid cu o daltă pe liniile de tăiat şi gata.

Richie privi stânjenit la cadranul cu geam crăpat al ceasului său, care cu toate scatoalcele încasate tot mai continua să ticăie.

— Când se-ntorc ai tăi, Bill?

— N-n-nu înainte de z-zece sau zece ju-ju-ju-mate. Se dau două f-f-f-filme la A-A-A…

— „Aladdin”, îl ajută Stan.

— Da. Şi pe urmă o să se oprească la o p-p-pizza. A-aproape întotdeauna f-fac a-aşa.

— Deci avem timp cât cuprinde, spuse Ben.

Bill încuviinţă.

— Atunci hai să mergem înăuntru, propuse Bev. Vreau să sun acasă. Am promis că dau telefon. Şi să nu scoateţi vreunul o vorbă. Crede că-s la Casa Comunitară şi iau maşina de acolo până acasă.

— Şi dacă-i vine ideea să treacă să te ia mai devreme? întrebă Mike.

— Atunci o să dau de dracu' nasol de tot.

Ben zise-n sinea sa: *O să te apăr eu, Beverly.* În faţa ochiului minţii i se desfăşură pe loc o fantezie cu o încheiere atât de dulce, încât se înfioră. Tatăl lui Bev începea să-i facă mizerii; să urle la ea şi alte alea (nici chiar în visul său cu ochii deschişi nu-şi imagina cât de rău puteau evolua toate astea cu Al Marsh). Ben se arunca în faţa ei şi-i spunea lui Marsh s-o-ntindă de acolo.

Dacă ai chef de belea, grăsane, mai apăr-o mult pe fii-mea.

Hanscom, de obicei un tip liniştit şi studios, poate deveni tigru turbat când îl scoţi din minţi. Îi vorbeşte lui Al Marsh cu mare sinceritate. *Dacă vreţi s-ajungeţi la ea, trebuie mai întâi să treceţi prin mine.*

Marsh face un pas înainte... Şi atunci lucirea de oţel din ochii lui Hanscom îl opreşte.

O să-ţi pară rău, mormăie el, dar e clar că i-a trecut orice chef de luptă. La urma urmei, nu-i decât un tigru de hârtie.

Nu ştiu cum, dar mă cam îndoiesc, replică Hanscom cu un zâmbet subţire à la Gary Cooper, iar tatăl lui Beverly se îndepărtează pe furiş.

Ce s-a-ntâmplat cu tine, Ben? exclamă Beverly, dar are ochii strălucitori şi plini de stele. *Păreai gata să-l omori!*

Să-l omor? repetă Hanscom, cu zâmbetul de Gary Cooper încă zăbovindu-i pe buze. *Nici vorbă, iubito. O fi el o japiţă, dar tot tatăl tău e. Poate l-aş fi tăbăcit un pic, da' asta doar fiindcă atunci când cineva vorbeşte cu tine cum nu se cade mă cam încing sub guler. Ştii?*

Fata îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi-l sărută (pe buze! pe BUZE!). Te iubesc, Ben! suspină ea. Îi poate simţi sânii mici apăsându-i tari pieptul şi…

Se cutremură puţin, alungând cu greu această imagine strălucitoare, cumplit de limpede. Richie stătea în uşă, întrebându-l dacă vine, iar Ben îşi dădu seama că rămăsese singur în atelier.

— Mda, răspunse el, tresărind uşor. Sigur că vin.

— Te senilizezi, Clăiţă, comentă Richie în timp ce Ben ieşea pe uşă, dar îl bătu pe umăr.

Ben rânji şi-l agăţă pe Richie cu cotul pe după gât.

5

Nu apăru nicio problemă cu tatăl lui Beverly. Venise acasă târziu de la serviciu, îi spuse fetei maică-sa la telefon, adormise cu ochii-n televizor şi se mai trezise doar atât cât să se ducă în pat.

— Are cine să te-aducă acasă, Bevvie?

Vocea doamnei Marsh sună dintr-o dată alarmată:

— Doar nu eşti la o *întâlnire*, nu-i aşa, Bevvie?

— Nu, sigur că nu, răspunse Bev, privind prin portalul boltit dintre holul întunecos unde era ea şi sufrageria în care ceilalţi stăteau în jurul tablei de Monopoly.

Dar zău c-aş mai vrea să fiu.

— Băieţii, câh! Dar au aici un tabel şi în fiecare seară alt tată sau mamă duce copiii acasă.

Atât lucru, cel puţin, era adevărat. Restul era o minciună aşa de sfruntată încât îşi simţea obrajii îmbujorându-i-se în întuneric.

— Bine, spune maică-sa. Voiam doar să fiu sigură. Pentru că, dacă tatăl tău te-ar prinde mergând la întâlniri la vârsta ta, şi-ar ieşi din minţi.

Şi adăugă după o clipă:

— Şi eu mi-aş ieşi.

— Mda, ştiu, spuse Bev, continuând să privească în sufragerie.

Ştia. Şi totuşi, iat-o acolo, nu cu un băiat, ci cu şase, într-o casă de unde părinţii lipseau. Îl văzu pe Ben privind-o neliniştit şi-i schiţă un mic salut surâzător. Băiatul roşi, dar îi înapoie micul salut.

— E vreuna dintre prietenele tale acolo?

Ce prietene, mămico?

— Păi, ăă… Patty O'Harra-i aici. Şi Ellie Geiger, cred. Joacă *shuf-fleboard*. La parter.

Uşurinţa cu care-i ieşeau pe gură minciunile o făcu să-i fie ruşine. Ar fi preferat să stea de vorbă cu tatăl ei; ar fi fost mai speriată, dar mai puţin ruşinată. Nu era chiar ferm convinsă că-i o fată foarte bună.

— Te iubesc, mămico.

— Şi eu te iubesc, Bev.

Femeia făcu o scurtă pauză şi adăugă:

— Să ai grijă, în ziar scrie că se pare c-a mai păţit-o unul. Un băiat pe nume Patrick Hockstetter. A dispărut. Îl cunoşteai, Bevvie?

Închise o clipă ochii.

— Nu, mămico.

— Bine… Atunci, la revedere.

— Pa.

Li se alătură celorlalţi la masă şi jucară o oră Monopoly. Stan a fost marele câştigător.

— Evreii se pricep de minune să facă bani, spuse el, instalând un hotel pe Atlantic Avenue şi încă două case verzi pe Venlnor Avenue. Toată lumea ştie asta.

— Iisuse, fă-mă evreu, spuse prompt Ben, şi toţi râseră.

Ben era aproape falit.

Beverly arunca din când în când câte o privire peste masă spre Bill, remarcându-i mâinile curate, ochii albaştri, părul roşu şi frumos. În timp ce muta împrejurul tablei pantofiorul argintiu pe care-l folosea ca pion, îşi spuse: *Dacă m-ar ţine de mână, cred c-aş fi atât de fericită, încât*

probabil aş muri. O lumină caldă i se aprinse în piept şi zâmbi tainic privindu-şi mâinile.

6

Finalul serii a fost aproape dezamăgitor. Ben luă o dăltiţă de-ale lui Zack de pe poliţă şi se folosi de un ciocan pentru a izbi matriţele în liniile de tăiere. Se deschiseră uşor. Două bile mici de argint căzură din ele. Într-una au observat o parte dintr-o dată: 925. În cealaltă, linii unduitoare pe care Beverly le bănui ca fiind rămăşiţe din părul Statuii Libertăţii. Le priviră un moment fără a vorbi, după care Stan culese una.

— Cam micuţă, zise el.

— La fel era şi piatra din praştia lui David când s-a luat la luptă cu Goliat, replică Mike. Mie mi se par puternice.

Ben se pomeni dând din cap. Şi lui i se păreau.

— Suntem gata cu t-t-totul? întrebă Bill.

— Cu totul, spuse Ben. Ia aici.

Îi aruncă al doilea proiectil lui Bill, care fu atât de surprins, încât aproape îl scăpă.

Bilele trecură din mână-n mână. Toţi le priviră îndeaproape, minunându-se de rotunjimea lor, de greutatea şi concreteţea lor. Când reveniră la Ben, acesta se uită la Bill.

— Acum ce facem cu ele?

— I le d-d-dăm lui B-Beverly.

— Nu!

Se întoarse spre ea. Trăsăturile-i era blânde, dar hotărâte.

— B-B-Bev, am mai dis-dis-cutat de a-a-asta, şi…

— Am s-o fac, îl întrerupse ea. Am să trag cu drăciile astea când o veni vremea. Dacă o veni. Probabil c-o să ni se tragă la toţi moartea de-aici, dar am s-o fac. Însă nu vreau să le iau acasă. Vreunul dintre

(tata)

părinţii mei le-ar putea găsi. Atunci am să fiu în budă.

— N-ai nicio ascunzătoare secretă? întrebă Richie. Fir-aş al naibii, eu am patru sau cinci.

— Am şi eu un loc, răspunse Beverly.

Exista o mică deschizătură pe fundul sertarului ei unde îndesa uneori ţigări, cărţi şi, în ultima vreme, reviste de film şi modă.

— Dar nu m-aş încrede-n nimic când e vorba de aşa ceva. Ţine-le tu, Bill. Cel puţin până vine timpul ţine-le tu.

— Bine, spuse moale Bill, şi chiar atunci lumina farurilor scaldă aleea. Moaşi-sa pe ghe-gheaţă, au venit mai de-de-devreme. Ha-hai să ieşim de-de-aici.

Tocmai se aşezau din nou în jurul mesei de Monopoly, când Sharon Denbrough deschise uşa bucătăriei.

Richie dădu ochii peste cap şi mimă că-şi şterge sudoarea de pe frunte; ceilalţi râseră din toată inima. Richie Trăsese Una Bună.

După un moment, femeia intră:

— Tatăl tău îţi aşteaptă prietenii în maşină, Bill.

— Bi-bi-bine, m-mami. To-tocmai t-t-terminam, o-oricum.

— Cine a câştigat? întrebă Sharon, zâmbindu-le cu ochi strălucitori micilor prieteni ai lui Bill.

Fata avea să devină foarte drăguţă, îşi spuse ea. Bănuia că peste un an sau doi copiii va trebui să aibă însoţitori dacă erau fete, în locul simplei găşti obişnuite de băieţi. Dar cu siguranţă era încă devreme ca să-şi facă griji că sexul şi-ar scoate capul urât la lumină.

— St-Stan a câ-câ-câştigat. E-e-evreii se pri-pri-pricep foarte bine să fa-facă bani.

— *Bill!* ţipă ea îngrozită, roşind…

Iar apoi privi în jur la ei, uimită, când toţi se zguduiră de râs, inclusiv Stan. Uimirea i se transformă în ceva asemănător fricii (deşi despre asta n-avea să-i spună nimic soţului ei, mai târziu, în pat). În aer plutea ceva asemănător electricităţii statice, doar că întrucâtva mult mai puternic, mult mai înspăimântător. Simţea că, dacă l-ar atinge pe

oricare dintre ei, s-ar alege cu un şoc dur. *Ce li s-a întâmplat?* se întrebă uluită şi poate chiar deschise gura să îi întrebe. Apoi însă Bill declară că-i pare rău (dar tot cu lucirea aceea drăcească în ochi), iar Stan spuse că nu face nimic, că nu e decât o glumă pe care i-o făceau din când în când, şi se simţi prea derutată ca să mai poată scoate vreo vorbă.

Dar se simţi uşurată când copiii plecară şi propriul ei fiu, bâlbâit şi greu de descifrat, se duse în camera lui şi stinse lumina.

7

Ziua când Clubul Păguboşilor se întâlni în fine cu Monstrul în luptă faţă-n faţă, ziua când Monstrul aproape îi luă lui Ben Hanscom maţele să-şi facă jartiere din ele, a fost ziua de 25 iulie 1958. Era încinsă, înăbuşitoare şi încremenită. Ben îşi amintea destul de clar vremea; fusese ultima zi călduroasă. După aceea urmase o lungă perioadă de frig şi nori.

Sosiră pe Neibolt Street la numărul 29 dimineaţa pe la zece, Bill cu Richie în spatele său pe Silver, Ben cu fesele sale ample revărsându-se de ambele părţi ale şeii lăsate în jos a bicicletei sale Raleigh. Beverly parcurse Neibolt Street pe bicicleta ei de fată, cu părul roşcat prins deasupra frunţii cu o bandă verde. Mike veni de unul singur, şi după vreo cinci minute apărură pe jos, împreună, Stan şi Eddie.

— Ce-ce-ce-ţi mai face b-b-braţul, E-E-Eddie?

— Au, nu prea rău. Mă doare dacă mă-ntorc pe partea aia când dorm. Ai adus materialul?

În coşul lui Silver era un pachet înfăşurat în pânză groasă. Bill îl scoase şi îl desfăcu. Îi întinse praştia lui Beverly, care o luă cu o strâmbătură, dar nu zise nimic. În boccea mai era şi o cutiuţă din tinichea. Bill o deschise şi le arătă cele două bile de argint. Le priviră în tăcere, strânşi pe peluza pleşuvă de la Neibolt Street 29 – un gazon unde

nu păreau să crească decât buruieni. Bill, Richie şi Eddie mai văzuseră casa şi înainte; ceilalţi nu, aşa că se uitară la ea plini de curiozitate.

Ferestrele par nişte ochi, observă Stan, şi mâna i se apropie de cartea din buzunarul de la spate. O atinse ca să-i poarte noroc. Purta cartea la el aproape peste tot – era *Ghidul păsărilor nord-americane* al lui M.K. Handey. *Par nişte ochi orbi, murdari*.

Pute, îşi spuse Beverly. *Îi simt mirosul – dar nu pe nas, nu tocmai.* Mike medita: *E ca în locul unde a fost oţelăria. Inspiră aceeaşi senzaţie... Ca şi cum ne-ar pofti să păşim înăuntru.*

Asta-i unul dintre bârlogurile Monstrului, nici nu încape vorbă, cugetă Ben*. Un loc aidoma găurilor de morloci, pe unde Monstrul iese şi intră la loc. Şi el ştie că suntem aici. Ne aşteaptă să intrăm.*

— To-to-toată lumea încă mai vrea? întrebă Bill.

Îl priviră palizi şi solemni. Nimeni nu spuse nu. Eddie bâjbâi în buzunar după inhalator şi trase din el, prelung, o gură mare de aer.

— Dă-mi şi mie un pic, ceru Richie.

Eddie îl privi surprins, aşteptând poanta. Richie ridică mâna:

— Nu-i banc. Pot să iau şi eu puţin?

Eddie ridică din umărul valid – o mişcare stângace – şi i-l întinse. Richie apăsă pe trăgaci şi inhală adânc.

— Aveam nevoie, spuse el, şi i-l dădu înapoi.

Tuşi puţin, dar ochii îi erau serioşi.

— Şi eu, spuse Stan. Bine?

Aşa că, unul după altul, folosiră inhalatorul lui Eddie. Când reveni la el, Eddie îl îndesă în buzunarul de la spate, cu ţeava afară. Se întoarseră să privească din nou casa.

— Locuieşte *cineva* pe strada asta? întrebă Beverly cu glas scăzut.

— Nu în capătul de aici, răspunse Mike. Nu mai locuieşte nimeni. Doar vagabonzii care stau o vreme şi pe urmă se

duc cu mărfarele.

— Aia n-ar vedea nimic, spuse Stan. Ar fi în siguranţă. Majoritatea dintre ei.

Îl privi pe Bill:

— Poate vreun om mare să-l vadă pe Monstru, ce crezi, Bill?

— Nu şt-ştiu. Trebuie să fie *u-u-unii.*

— Aş vrea să-l putem întâlni pe vreunul dintre ăştia, spuse posac Richie. Asta chiar nu-i o treabă de copii, înţelegeţi ce vreau să zic?

Bill înţelegea. Ori de câte ori băieţii Hardy dădeau de necaz, Fenton Hardy era pe fază ca să-i scoată basma curată. La fel cu Hartson, tatăl lui Rick Brant din *Rick Science Adventures.* Rahat, până şi Nancy Drew avea un tată care se arăta cât ai clipi dacă ăia răii o legau şi o aruncau într-o mină abandonată.

— Bine era s-avem un om mare cu noi, spuse Richie, privind la casa închisă, cu zugrăveala ei coşcovită, ferestrele jegoase şi veranda umbrită.

Oftă obosit. Un moment, Ben simţi hotărârea celorlalţi clătinându-se.

Apoi Bill spuse:

— Ha-ha-aideţi a-a-a-aici. Ia uitaţi la as-asta.

Ocoliră până în stânga verandei, unde împrejmuirea era ruptă. Rugii de trandafiri, crescuţi în dezordine, erau tot acolo… Iar cei pe care-i atinsese leprosul lui Eddie când se târâse afară rămăseseră negri şi morţi.

— I-a atins doar şi *asta* s-a-ntâmplat? întrebă Beverly, îngrozită.

Bill dădu din cap.

— Su-unteţi *s-s-siguri?*

O clipă, nimeni nu răspunse. Nu erau siguri; chiar dacă ştiau cu toţii, după cum arăta faţa lui Bill, că şi fără ei ar merge înainte, nu erau siguri. Şi se mai citea pe chipul lui Bill şi un soi de ruşine. După cum le mai spusese şi înainte, George nu fusese fratele lor.

Dar toţi ceilalţi copii, cugetă Ben. *Betty Ripsom, Cheryl Lamonica, micul Clements, Eddie Corcoran (poate), Ronnie Grogan… Chiar şi Patrick Hockstetter. Omoară copii, fir-ar să fie, copii!*

— Eu merg, Bill Barosane, spuse el.

— Căca-m-aş, şi eu, se decise Beverly.

— Sigur, spuse Richie. Crezi că te las să te-alegi tu cu toată distracţia, gură-de-păsat?

Bill îi privi, cu un nod zvâcnindu-i în gât, apoi dădu din cap. Îi oferi cutia de tablă lui Beverly.

— Eşti *sigur*, Bill?

— S-s-sigur.

Fata înclină capul, dintr-o dată îngrozită şi copleşită de această responsabilitate şi fermecată de încrederea lui. Deschise cutia, luă plumbii şi strecură unul în buzunarul din faţă al blugilor. Pe celălalt îl potrivi în cupa de cauciuc a praştiei. Simţea bila închisă strâns în pumnul ei, rece la început, apoi încălzindu-se.

— Să mergem, spuse cu vocea nu tocmai fermă. Să mergem până nu mă scap pe mine.

Bill încuviinţă, apoi îl privi pătrunzător pe Eddie:

— Po-poţi f-f-face asta, E-E-Eddie?

Eddie confirmă.

— Sigur că pot. Ultima oară am fost singur. De data asta sunt cu prietenii mei. Just?

Se uită la ei, cu un rânjet mic. Expresia îi era sfioasă, fragilă şi frumoasă.

Richie îl bătu pe spate:

— Ie juust, seniorr. Înceerce careva să-ţi fure inhialatorele, şi-l ucidem. Da-l ucideem *înceet*.

— Eşti grozav, Richie, spuse Bev, râzând.

— Su-su-sub v-verandă, reluă Bill. To-toţi în u-u-urma mea. Şi de acolo în piv-piv-beci.

— Dacă intri tu primul şi chestia aia sare la tine, eu ce fac? întrebă Beverly. Trag prin tine?

— Dacă tre-trebuie. Da’ aş pro-pro-propune să-ncerci să o-o-ocoleşti, mai întâi.

Richie râse în hohote.

— O să c-c-căutăm peste to-to-tot, dacă t-trebuie, continuă Bill şi ridică din umeri. Poate n-o să găsim ni-ni-nimic.

— Crezi tu asta? întrebă Mike.

— Nu, răspunse scurt Bill. E a-a-aici.

Ben îl credea. Casa de pe Neibolt Street 29 părea închisă într-un înveliş otrăvitor. Nu se putea vedea… Dar se putea simţi. Monstrul! Îşi linse buzele.

— Sunteţi ga-ga-gata? îi întrebă Bill, îl priviră cu toţii.

— Gata, Bill, spuse Richie.

— A-atunci, ha-haideţi. Stai ap-aproape în urma mea, B-Beverly.

Se lăsă în genunchi şi se târî prin tufele de trandafiri pârjoliţi, până sub verandă.

8

Intrară astfel: Bill, Beverly, Ben, Eddie, Richie, Stan, Mike. Frunzele de sub verandă foşneau şi emanau rotocoale de miros acru, stătut, galben-veninos. Ben strânse din nas. Mai întâlnise vreodată frunze veştede care să miroasă ca acestea? Nu. Iar apoi îl izbi un gând neplăcut. Miroseau aşa cum îşi închipuia el că ar mirosi o mumie imediat după ce arheologul i-a deschis sarcofagul cu pârghia: miros de praf şi acid vechi, amar.

Bill ajunsese la fereastra spartă a pivniţei şi privea în beci. Beverly se târî lângă el.

— Vezi ceva?

Bill scutură din cap.

— Da’ asta n-nu î-î-înseamnă că nu-i ni-nimic aici. U-uite: aia-i gră-grămada de cărbuni pe care ne-am urcat eu şi R-R-Richie ca să ie-ieşim.

Ben, care privea printre ei, o văzu şi el. Acum era deopotrivă fascinat şi înspăimântat şi primi cu bucurie fascinaţia, recunoscând instinctiv că ar putea fi o unealtă. Mormanul de cărbuni semăna puţin cu un reper de teren despre care doar ai citit sau ai auzit de la alţii.

Bill se răsuci şi lunecă prin fereastră. Beverly îi dădu lui Ben praştia, închizându-i mâna peste cupă şi bila cuibărită în ea.

— Mi-o dai în secunda când sunt jos. În *secunda* aia.

— M-am prins.

Se strecură în jos, uşoară şi mlădie. Urmă – pentru Ben cel puţin – un moment în care inima-i încetă să mai bată, când bluza îi ieşi din pantaloni şi-i văzu pântecele plat, alb. Apoi simţi fiorul mâinilor ei peste ale lui când îi dădu praştia.

— Okay. Am luat-o. Hai şi tu.

Ben se răsuci la rândul său şi începu să se îndese prin fereastră. Ar fi trebuit să prevadă ceea ce urmă; era realmente inevitabil. Se înţepeni. Poponeaţa i se propti în rama dreptunghiulară a ferestrei şi nu vru să mai înainteze. Începu să se împingă înapoi afară şi îşi dădu seama, îngrozit, că o putea face, dar avea toate şansele să-şi tragă pantalonii – şi probabil şi chiloţii – până la genunchi. Şi iacătă-l, cu fundul său extrem de mare, practic în nasul iubitei.

— Mai repede! îl zori Eddie.

Ben împinse amarnic cu ambele mâini. O clipă încă nu se putu mişca, după care fundul îi sări din fereastră. Blugii i se apăsară dureros între picioare, strivindu-i fuduliile. Pragul de sus al cercevelei îi trase cămaşa în sus până la omoplaţi. Acum i se blocase burta.

— Suge-ţi burta, Clăiţă, îl îndemnă Richie, chicotind isteric. Fă bine şi suge-ţi-o, altfel va trebui să-l trimitem pe Mike după ferăstrăul lui taică-său ca să te scoatem de-acolo.

— Bip-bip, Richie, spuse Ben scrâşnind din dinţi.

Îşi supse burta cât putu de mult. Mai avansa puţin şi se opri iar.

Întoarse capul cât putea de mult, luptându-se cu panica şi claustrofobia. Chipul îi era roşu-aprins, asudat. Mirosul acru al frunzelor îi înţepa greu nările, înecându-l.

— Bill! Nu puteţi, băi, să mă trageţi?

Îl simţi pe Bill apucându-l de-o gleznă, pe Beverly de cealaltă. Îşi supse iarăşi burta şi peste o clipă căzu de-a berbeleacul pe fereastră.

Bill îl prinse. Amândoi aproape că se prăvăliră la pământ. Ben nu se uită la Bev. În viaţa sa nu se simţise atât de jenat ca în clipa aceea.

— N-n-n-ai păţit nimic, do-do-dom'le?

— Nnu.

Bill râse strepezit. Beverly i se alătură, iar apoi Ben se simţi şi el în stare să râdă puţin, deşi aveau să treacă ani de zile până să poată vedea ceva cât de cât comic în cele petrecute.

— Hei! strigă de sus Richie. Eddie are nevoie de ajutor, se aude?

— B-b-bine.

Bill şi Ben îşi ocupară poziţiile sub fereastră. Eddie coborî pe spate. Bill îl prinse de picioare, chiar deasupra genunchilor.

— Vezi ce faci, spuse Eddie cu o voce certăreaţă, nervoasă. Mă gâdil.

— Ramon see gâdiilă din *pliiin*, seniorr, răsună de sus vocea lui Richie.

Ben îl cuprinse pe Eddie pe după talie, încercând să nu-i atingă ghipsul şi eşarfa. Împreună cu Bill, îl coborî pe Eddie prin fereastră ca pe un cadavru deja ţeapăn. Eddie scoase un ţipăt mic, dar nimic mai mult.

— E-E-Eddie?

— Mda, spuse Eddie, nu-i nimic. Nicio brânză.

Dar pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare şi respira cu gâfâieli iuţi. Ochii îi săgetau împrejurul pivniţei.

Bill păşi din nou înapoi. Beverly stătea lângă el, ţinând acum praştia de crăcan şi de cupă, gata să tragă la nevoie. Ochii ei măturau încontinuu beciul. Richie veni următorul, urmat de Stan şi Mike, toţi trei mişcându-se cu o graţie lină pe care Ben o invidia profund. Şi ajunseră cu toţii jos, în beciul unde Bill şi Richie văzuseră Monstrul cu numai o lună în urmă.

Încăperea era luminată difuz, însă nu era întunecoasă. O lumină crepusculară pătrundea oblic prin ferestre, băltind pe pământul de pe jos. Lui Ben pivniţa îi părea foarte mare, aproape *prea* mare, ca şi cum ar fi fost martorul vreunei iluzii optice. Bârne prăfuite se încrucişau deasupra. Ţevile cuptorului de cărbuni erau ruginite. Un soi de ţesătură de un alb-murdar spânzura de conductele de apă, în fâşii şi ciucuri jegoşi. Mirosul se simţea şi aici. Un miros galben, nespălat. Ben îşi spuse: *E aici. O, sigur că aici este.*

Bill porni spre trepte. Ceilalţi îl urmară. Se opri la baza scării, aruncând o privire sub ea. Întinse un picior şi scoase ceva afară cu o mişcare scurtă. Priviră obiectul fără o vorbă. Era o mănuşă albă de clovn, acum brăzdată cu noroi şi praf.

— Su-su-sus, spuse el.

Urcară şi ajunseră într-o bucătărie murdară. Un scaun simplu, cu spătar drept, stătea rătăcit în centru, pe linoleumul vălurit. Nimic altceva. Într-un colţ se vedeau sticle goale de băutură. Ben zări şi altele în încăpere. Simţea mirosul de alcool – vin, mai ales – şi de fum de ţigară vechi, stătut. Aceste duhori predominau, dar mai domnea şi celălalt miros. Cu fiecare moment devenea tot mai puternic.

Beverly se apropie de dulapuri şi deschise unul. Scoase un ţipăt pătrunzător când un şobolan brun-negricios i se rostogoli aproape în faţă. Izbi tejgheaua şi-i privi cu ochii săi negri, scăpărători. Continuând să zbiere, Beverly ridică praştia şi trase de zgârci.

— *NU!* mugi Bill.

Se întoarse spre el, palidă şi îngrozită. Apoi dădu din cap şi lăsă braţul să i se destindă – dar Ben socoti că fusese foarte, foarte aproape să piardă una din mult prea preţioasele bile din argint. Dădu înapoi încet, se ciocni de Ben, tresări. Băiatul o cuprinse strâns cu un braţ.

Şobolanul lipăi pe toată lungimea tejghelei, sări pe podea, fugi în cămară şi dispăru.

— Am vrut să trag în el, spuse Beverly cu voce slabă. Să irosesc pe el jumătate din muniţie.

— Da, răspunse Bill. E c-c-ca po-poligonul de tir al FBI de la Qu-Qu-Quantico. Te tri-trimit p-pe strada aia f-f-alsă şi sc-scot ţi-inte. Dacă îm-împuşti cetăţeni cinstiţi în-în loc de pun-pungaşi, pierzi pu-puncte.

— Nu pot face aşa ceva, Bill, spuse fata. O să mă-ncurc. Poftim. Fă-o tu.

Îi întinse praştia, dar Bill clătină din cap:

— *T-t-trebuie*, B-Beverly.

Dintr-un alt dulap se auzi un chirăit.

Richie merse într-acolo.

— Nu te duce prea aproape! latră Stan. Ar putea…

Richie privi înăuntru şi pe faţă i se aşternu o expresie de dezgust greţos. Trânti uşa dulapului cu o pocnitură ce iscă un ecou mort în casa goală.

— Pui de-abia fătaţi.

Greaţa îi sufoca vocea.

— Cei mai mulţi pui din câţi am văzut… Din câţi a văzut cineva, probabil.

Se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Sunt cu *sutele* acolo.

Îi privi pe ceilalţi; gura i se zbătea într-un tic necontrolat.

— *Cozile*… Le-aveau pe toate încâlcite, Bill. Înnodate laolaltă.

Se strâmbă.

— Ca şerpii.

Se uitară la uşa dulapului. Scheunatul era înăbuşit, dar totuşi îl auzeau clar. *Şobolani*, îşi spuse Ben, privind la faţa

albă a lui Bill şi, peste umărul acestuia, la cea gri-cenuşie a lui Mike. *Oricine se teme de şobolani. O ştie şi Monstrul.*

— Ha-ha-haideţi, îi chemă Bill. A-aici pe N-N-Neibolt Street d-di-dis-tracţia nu co-conteneşte.

Intrară în antreu. Se amestecau mirosurile scârboase de ipsos putred şi urină veche. Puteau privi în stradă prin ochiurile murdare de geam, văzându-şi acolo bicicletele. A lui Bev şi a lui Ben erau proptite pe cricuri. A lui Bill stătea rezemată de un arţar pipernicit. Lui Ben bicicletele îi păreau aflate la o mie de kilometri distanţă, ca obiectele văzute printr-un telescop întors. Strada pustie cu porţiunile ei răzleţe de asfalt, cerul decolorat şi umed, mârâitul monoton al unei locomotive rulând pe o linie secundară… Toate acestea i se păreau asemenea unor vise, unor halucinaţii. Real era doar holul cel părăginit, cu duhorile şi umbrele sale.

Într-un colţ se găseau cioburi de sticlă brună spartă – sticle Rheingold.

În celălalt, udă şi umflată, zăcea o revistă obscenă mare cât un catastif. Femeia de pe copertă stătea aplecată peste un scaun, cu fusta ridicată la spate dezvelindu-i poala furoului-plasă şi chiloţii negri. Fotografia nu i se părea lui Ben deosebit de sexy, nici nu-l stânjenea faptul că o văzuse şi Beverly. Umezeala îngălbenise pielea femeii şi boţise coperta în încreţituri care pe faţa ei deveneau riduri. Privirea lascivă se prefăcuse în rânjetul unei târfe moarte.

(Peste ani de zile, când Ben povestea aceasta, Bev ţipă pe neaşteptate, speriindu-i pe toţi – nu ascultau relatarea atât de mult cât o retrăiau.

— *Ea* era! răcni Bev. Doamna Kersh! Era *ea!*)

În timp ce Ben o privea, tânăra/bătrâna hoaşcă de pe coperta revistei porcoase îi făcu cu ochiul. Dădu din fund într-o chemare obscenă.

Îngheţat tot şi totuşi transpirând, Ben privi în altă parte.

Bill deschise o uşă în stânga şi îl urmară într-o cameră boltită ce părea să fi fost cândva un salonaş. O pereche de

pantaloni verzi boţiţi atârnau de becul agăţat în tavan. La fel ca şi pivniţa, odaia i se părea lui Ben prea mare, lungă aproape cât un vagon de marfă. Mult prea lungă pentru o casă atât de mică pe cât păruse aceea văzută de afară…

Oh, dar aia era afară, vorbi în mintea lui un glas nou. Era o voce batjocoritoare, scârţâită, iar Ben îşi dădu seama cu bruscă certitudine că îl auzea pe Pennywise însuşi; Pennywise îi vorbea dintr-un soi de radio al minţii. *Afară, lucrurile par întotdeauna mai mici decât sunt cu adevărat, nu-i aşa, Ben?*

— Pleacă, şopti el.

Richie se întoarse să-l privească, încordat şi palid la faţă.

— Ai spus ceva?

Ben clătină din cap. Vocea se stinsese. Acesta era un lucru important, un lucru bun. Totuşi

(afară)

înţelesese. Casa aceea era un loc special, un fel de staţie, unul dintre locurile din Derry, dintre multele locuri poate, prin care Monstrul îşi putea afla drumul către lumea de la suprafaţă. Casa asta putredă şi puturoasă unde *nimic* nu era cum trebuie. Nu doar simplul fapt că părea prea mare; *unghiurile* erau greşite, perspectiva era iraţională. Ben stătea imediat lângă uşa dintre salonaş şi vestibul, iar ceilalţi se îndepărtau de el printr-un spaţiu care acum părea la fel de mare ca Bassey Park… Dar, în timp ce se îndepărtau, păreau să se *mărească* în loc să se micşoreze. Planşeul dădea impresia că ar fi în pantă, şi…

Mike se întoarse.

— Ben! strigă el, iar Ben îi văzu neliniştea pe faţă. Grăbeşte-te! Te pierdem!

Abia putu auzi ultimul cuvânt. Rămase în aer ca şi cum ceilalţi s-ar fi îndepărtat într-un tren rapid.

Dintr-o dată speriat, o luă la fugă. Uşa din urma lui se trânti cu un trosnet înăbuşit. Zbieră… Şi ceva păru să freamete prin aer chiar în spatele lui, fluturându-i cămaşa.

Privi în urmă, dar acolo nu era nimic. Asta nu-i schimbă totuşi convingerea că ceva anume fusese.

Îi ajunse pe ceilalţi din urmă. Gâfâia, cu răsuflarea tăiată, şi ar fi putut să jure că alergase cel puţin o jumătate de kilometru… Dar când privi în urmă văzu că nu-l despărţeau nici zece paşi de peretele din spate al salonaşului.

Mike îl apucă de umăr suficient de strâns ca să-l doară.

— Dom'le, m-ai speriat, spuse el.

Richie, Stan şi Eddie îl priveau întrebători pe Mike.

— Părea *mic*, le explică el. Ca şi cum ar fi fost la distanţă de cel puţin un kilometru.

— Bill!

Bill privi înapoi.

— Trebuie să fim siguri că toată lumea stă pe-aproape, gâfâi Ben. Locul ăsta… Parcă-i casa cu surprize din parcul de distracţii. O să ne pierdem. Cred că Monstrul *vrea* să ne pierdem. Să ne despărţim.

Bill îl privi un moment, cu buzele strânse într-o dungă hotărâtă.

— Bine, spuse el. O s-să stăm a-aproape. Nimeni n-o ia ra-razna.

Dădură din capete, înspăimântaţi, strânşi lângă uşa holului. Mâna lui Stan bâjbâi după cartea ornitologică din buzunarul de la spate. Eddie îşi ţinea inhalatorul într-o mână, apăsându-l, slăbind, apăsându-l iar.

Bill deschise uşa şi văzură un alt culoar, mai îngust. Tapetul, care înfăţişa mlădiţe de trandafiri şi elfi cu tichii verzi, cădea în fâşii moi de pe tencuiala spongioasă. Pete galbene de apă se răspândeau în inele deasupra, pe tavan. Un fascicul de lumină bolnavă cădea printr-un geam murdar de la capătul holului.

Deodată coridorul păru că se alungeşte. Plafonul se înălţă şi începu să se micşoreze deasupra lor ca un soi de rachetă ciudată. Uşile se alungiră, urmând tavanul, făcute parcă din zahăr caramel. Chipurile elfilor deveniră prelungi şi neomeneşti, cu ochii prefăcuţi în găuri negre sângerânde.

Stan ţipă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— *N-n-u-i în re-re-re-REALITATE!* urlă Bill.

— Ba *e!* urlă Stan la rândul său, cu pumnii mici, strânşi, acoperindu-i ochii. E *real*, şi tu ştii că e, Doamne, înnebunesc, asta-i *o nebunie, e o nebunie…*

— *U-u-UITE!* tună glasul lui Bill, către Stan, către toţi, iar Ben, cu capul învârtindu-i-se, îl privi pe Bill cum se apleacă, se ghemuieşte, şi dintr-o dată se aruncă în sus.

Pumnul său stâng nu se izbi de nimic, absolut de nimic, dar auziră o pârâitură puternică. Praf de tencuială pufni dintr-un loc unde nu mai era niciun tavan… Iar apoi era din nou. Holul redeveni un simplu hol îngust, cu plafonul scund, murdar, cu pereţi care nu se mai întindeau la infinit. Nu era acolo decât Bill, privindu-i şi oblojindu-şi mâna însângerată, albită de tencuială spulberată. Deasupra se vedea urma clară făcută de pumnul său în mortarul moale al tavanului.

— N-n-nu-i r-r-real, îi spuse el lui Stan şi tuturor. Doar o f-f-faţă f-fa-falsă. Ca o m-m-ască de H-H-H-Halloween.

— Pentru *tine*, poate, spuse cu glas surd Stan.

Chipul îi era şocat şi îngrozit. Privi în jur de parcă nu mai era sigur unde se găsea. Uitându-se la el, simţind izul acru al spaimei ce-i ieşea prin pori, Ben, pe care victoria lui Bill îl înveselise peste măsură, se sperie iarăşi cu totul. Stan era gata să clacheze. Curând aveau să-l apuce istericalele, va începe să zbiere poate, şi atunci ce avea să se întâmple?

— Pentru *tine*, repetă Stan. Dar, dacă eu încercam asta, nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru că… tu l-ai avut pe fratele tău, Bill, dar eu nu am nimic.

Privi în jur – mai întâi înapoi spre salonaş, care dobândise o sumbră atmosferă brună, atât de densă şi fumurie, încât abia dacă mai puteau să vadă uşa pe unde intraseră în acest hol luminos, dar şi întunecos, murdar, absolut dement. Pe tapetul în descompunere elfii făceau tumbe sub lujerii de trandafir. Soarele învăpăia ochiurile ferestrei din capătul holului, iar Ben ştia că dacă se vor duce acolo au să vadă muşte moarte… Alte cioburi de sticlă… Şi pe urmă, ce?

Podelele despărţindu-se, scuipându-i într-o beznă moartă unde degete încârligate aşteptau să-i prindă? Stan avea dreptate; Doamne, de ce veniseră în bârlogul Monstrului, cu nimic altceva decât cele două bile stupide din argint şi o nenorocită de praştie?

Observă cum panica lui Stan trece de la unul la altul şi apoi la următorul, şi la următorul – ca un foc de ierburi înteţit de un vânt fierbinte, se dilată în ochii lui Eddie, înmuie gura lui Bev, îl făcu pe Richie să îşi împingă în sus ochelarii cu ambele mâini şi să privească în jur ca şi cum o fiară s-ar fi ţinut îndeaproape pe urmele lui.

Tremurau, aproape gata s-o ia la fugă, aproape dând uitării avertismentul lui Bill de a sta laolaltă. Ascultau suflările panicii tari, ca furtuna, vâjâindu-le în urechi. Ca prin vis, Ben o auzi pe Miss Davies, bibliotecara asistentă, citindu-le celor mici: *Cine face tropa-trop pe podeţul meu?* Şi-i văzu pe cei mici, pe bebeluşi, aplecându-se înainte, cu feţele nemişcate şi solemne, cu ochii reflectând eterna fascinaţie a basmului; i se va veni de hac monstrului… sau se va ospăta acesta?

— N-am nimic! se văită Stan Uris, şi păru foarte mic, aproape destul de mic ca să se strecoare printr-una dintre crăpăturile podelelor, ca o scrisoare umană. Tu-l ai pe frate-tău, dom’le, da’ eu n-am *nimic!*

— Ba *a-a-a-ai!* răcni la el Bill.

Îl apucă pe Stan, iar Ben se simţi convins că-i va arde una, şi gândurile sale gemură: *Nu, Bill, te rog, ăsta-i obiceiul lui Henry, dacă faci asta, Monstrul ne va ucide chiar acum!*

Dar Bill nu-l lovi pe Stan. Îl întoarse pe călcâie, cu mâini aspre, şi smulse cartea din buzunarul de la spate al blugilor lui Stan.

— Dă-mi-o! ţipă Stan, izbucnind în plâns.

Ceilalţi stăteau năuciţi, ferindu-se din calea lui Bill, ai cărui ochi păreau acum să ardă de-a binelea. Fruntea îi

lucea ca o lampă, şi-i întinse lui Stan cartea ca un preot ce ridică un crucifix pentru a alunga un vampir.

— *Tu a-a-ai p-p-pă-păs-păs...*

Ridică în sus capul, cu tendoanele gâtului ieşite în relief, cu mărul lui Adam ca un vârf de săgeată îngropat în gât. Ben era cuprins şi de teamă, şi de milă pentru prietenul său Bill Denbrough; domnea însă şi un simţământ puternic de minunată îmbărbătare. Se îndoise de Bill? Se îndoise vreunul dintre ei? Oh, Bill, spune-o, te rog, nu poţi s-o spui?

Şi, cumva, Bill reuşi:

— *Ai PĂ-PĂ-PĂ-PĂSĂRILE tale! Ai PĂ-PĂ-PĂSĂRILE!*

Aruncă spre Stan cartea. Stan o luă şi-l privi buimac pe Bill. Lacrimile îi sclipeau pe obraji. Strânse cartea cu o asemenea forţă încât degetele i se albiră. Bill îl privi, apoi pe ceilalţi.

— Ha-ha-aideţi, îi chemă el iar.

— Cu păsările o să ţină? întrebă Stan.

Vocea îi era şoptită şi uscată.

— În Turnul de Apă a ţinut, nu? îl întrebă Bev.

Stan o privi fără convingere.

Richie îl bătu pe umăr:

— Hai, Stan-copilu'. Bărbat mi-eşti au şoarec mi-eşti?

— Trebuie că-s bărbat, spuse zguduit Stan, şi-şi şterse faţa de lacrimi cu podul palmei stângi. Din câte ştiu, şoarecii nu fac în pantaloni.

Râseră, şi Ben putu să jure că simţise casa dând înapoi din calea lor, din faţa acelui sunet. Mike se întoarse:

— Camera aia mare. Aia prin care tocmai am trecut. Priviţi!

Priviră. Salonul era acum aproape negru. Nu de fum sau vreun soi de gaz; nu era decât negreală, o negreală aproape solidă. Aerul fusese jefuit de lumină. Bezna părea să se rostogolească şi să se flexeze sub ochii lor, închegându-se sub formă de chipuri.

— Haide-de-deţi.

Întoarseră spatele întunericului şi porniră prin hol. Trei uşi se deschideau din acesta, două cu mânere murdare din porţelan alb, a treia doar cu o gaură în locul unde fusese clanţa. Bill apucă primul mâner, îl răsuci şi împinse uşa. Bev se înghesui lângă el, ridicând praştia.

Ben făcu un pas înapoi, conştient că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru, strângându-se în spatele lui Bill ca nişte orătănii speriate. Era un dormitor, gol cu excepţia unei saltele pătate. Fantomele ruginite ale arcurilor unei somiere de mult timp dispărute erau tatuate în epiderma galbenă a saltelei. Dincolo de unica fereastră a odăii, florile-soarelui se aplecau şi dădeau din capete.

— Nu-i nimic… începu Bill.

Şi în clipa aceea salteaua începu să se umfle şi să se dezumfle ritmic. Se sfâşie deodată drept în mijloc. Un fluid negru şi cleios începu să se reverse, mânjind salteaua şi apoi scurgându-se pe podea spre uşă. Înainta în tentacule lungi, ca nişte frânghii.

— Închide-o, Bill! strigă Richie. Închide-o-n pizda mă-sii de uşă!

Bill trânti uşa, întoarse capul spre ei şi încuviinţă.

— Haideţi.

Abia atinsese mânerul celei de-a doua uşi – aceasta aflându-se de cealaltă parte a culoarului îngust – când zbieretul începu dincolo de lemnul ieftin.

9

Până şi Bill dădu înapoi din faţa acelui ţipăt inuman. Ben simţea că sunetul l-ar fi putut scoate din minţi; creierul său vizualiza un greier gigantic aflat după uşă, ca o imagine dintr-un film unde radiaţiile au făcut toate insectele să crească până la dimensiuni inimaginabile – *Începutul sfârşitului* poate, sau *Scorpionul negru*, ori filmul acela despre furnicile din reţeaua de canalizare a Los Angelesului. N-ar fi putut-o lua la fugă nici chiar dacă

oroarea aceea zbârcită şi zumzăitoare ar fi despicat panourile uşii şi ar fi început să îl mângâie cu enormele ei picioare păroase. Era vag conştient că Eddie, aflat alături, respira în icnete retezate.

Mugetul crescu în intensitate, fără a-şi pierde deloc calitatea de bâzâit de insectă. Bill mai făcu un pas înapoi, acum fără un strop de sânge în obraji, cu ochii ieşindu-i din orbite şi buzele doar o cicatrice purpurie sub nas.

— Trage, Beverly! se auzi Ben pe sine strigând. Trage prin uşă, trage înainte s-ajungă la noi!

Iar soarele cădea prin fereastra murdară din capătul holului, o mare greutate arzând.

Beverly ridică praştia ca prin vis, în timp ce zumzetul urlat se auzea tot mai tare, tot mai tare, mai tare…

Dar, înainte de-a apuca să întindă zgârciul, îl auzi pe Mike strigând:

— Nu! Nu! Bev, nu! Băi, ce chestie! Fir-aş al dracu’!

Şi, incredibil, Mike râdea. Se îmbulzi înainte, apucă mânerul, îl răsuci şi deschise uşa. O smulse din cadrul umflat cu un scârţâit scurt.

— E o urlătoare! Doar o urlătoare, atâta tot, ceva pentru speriat ciorile!

Camera era o boxă goală. Pe pardoseală zăcea o cutie cu ambele capete tăiate. Prin mijlocul ei se întindea o sfoară ceruită, încordată şi înnodată în afara găurilor practicate în pereţii cutiei. Deşi în încăpere nu sufla nicio boare de vânt – singura fereastră era închisă şi cârpită cu scânduri, lăsând lumina să pătrundă doar sub formă de raze, prin crăpături – nu încăpea nicio îndoială că zumzetul provenea din cutie.

Mike merse spre ea şi îi trase un şut zdravăn. Bâzâitul încetă, iar cutia se rostogoli într-un colţ îndepărtat.

— O simplă urlătoare, le spuse el celorlalţi, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Le punem pe sperietori. Nu-i nimica. Doar un truc ieftin. Da’ *eu* nu-s cioară.

Îl privi pe Bill, fără să mai râdă, dar zâmbind încă.

— Tot îmi e frică de Monstru – cred că tuturor ne e –, dar şi lui îi e frică de noi. Ca să v-o spun p-a dreaptă, cred că-i e al dracului de frică.

— Ş-şi eu cred, dădu Bill din cap.

Se îndreptară spre uşa de la capătul coridorului şi, în timp ce-l privea pe Bill vârându-şi degetul încovoiat în gaura unde fusese clanţa, Ben înţelese că acolo avea să se sfârşească; n-aveau să dea peste nicio păcăleală după uşa aceea. Acum mirosul era mai greu, iar senzaţia aceea zdrobitoare a două forţe opuse învârtejindu-se în jurul lor era mult mai puternică. Îi aruncă o privire lui Eddie, cu braţul său în eşarfă, în mâna teafără strângând inhalatorul. O privi pe Bev, de partea cealaltă, albă la faţă, ţinând în sus praştia ca pe un iadeş. Spuse în sinea sa: *Dacă va trebui să fugim, voi încerca să te apăr, Beverly. Jur c-am să-ncerc*.

Probabil că-i simţise acest gând, căci se întoarse spre el şi-i dărui un surâs încordat. Ben îi zâmbi şi el.

Bill deschise uşa. Balamalele sloboziră un ţipăt isteric şi rămaseră apoi tăcute. Era o baie... Dar ceva nu era în regulă. *Cineva a spart ceva aici*, era singurul lucru ce-i putea trece lui Ben prin cap la început. *Nu o sticlă de rachiu... Atunci, ce?*

Cioburi şi ţăndări albe, lucind răutăcioase, zăceau împrăştiate pretutindeni. Atunci înţelese. Era nebunia nebuniilor. Râse. Richie i se alătură.

— Cuiva trebuie că i-a scăpat băşinica băşinicilor, spuse Eddie, iar Mike începu să chicotească şi să dea din cap.

Stan zâmbea puţin şi el. Doar Bill şi Beverly rămâneau sumbri.

Bucăţelele albe risipite pe duşumea erau aşchii de porţelan. Explodase vasul toaletei. Bazinul zăcea beat, strâmb, într-o băltoacă de apă, salvat de la prăbuşire doar de faptul că toaleta fusese amplasată într-un colţ al odăiţei, iar rezervorul căzuse, oprindu-se în celălalt colţ.

Se adunară în spatele lui Bill şi Beverly, cu tălpile crănţănindu-le pe cioburile de porţelan. *Indiferent ce-o fi*

fost, îşi spuse Ben, *a făcut bietul closet să explodeze dracului de-a binelea*. Avu o viziune cu Henry Bowers aruncând înăuntru două-trei M-80-uri de-ale lui, trântind capacul şi spălând putina degrabă. Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de dinamită care să fi putut provoca un asemenea cataclism. Erau şi câteva bucăţi mai mari, dar al dracului de puţine; cea mai mare parte din ceea ce rămăsese erau mici ţăndări ascuţite ca nişte săgeţi de sarbacană. Tapetul (rugi de trandafiri şi elfi făcând tumbe, la fel ca în hol) era găurit peste tot. Arăta ca o salvă de alice, dar Ben ştia că nu era decât tot porţelan, înfipt în pereţi de forţa exploziei.

O cadă de baie stătea pe picioarele ei în formă de labe, cu generaţii de jeg negru între ghearele boante. Ben aruncă o privire în ea şi văzu pe fund o depunere de mâl şi pietriş mărunt. Un duş ruginit privea de sus la el. Deasupra chiuvetei, un dulăpior de medicamente stătea întredeschis, expunându-şi rafturile goale. Pe aceste rafturi, mici cercuri de rugină indicau locurile unde cândva se aflaseră tot felul de sticluţe.

— Nu m-aş apropia prea mult de aia, Bill Barosane! exclamă ascuţit Richie, iar Ben privi într-acolo.

Bill se apropia de gura scurgerii din duşumea, deasupra căreia fusese amplasată odinioară toaleta. Se aplecă spre ea… După care se întoarse spre ceilalţi.

— A-a-aud ma-ma-maşinăriile de pom-pompare… Exact la fel ca pe M-M-Maidan!

Bev se trase mai aproape de Bill. Ben o urmă şi, da, auzi şi el: zgomotul acela înfundat şi monoton. Atât numai că, răspândindu-şi ecoul prin ţevi, nu suna deloc ca o maşinărie. Suna a fiinţă vie.

— D-d-de-a-a-aici a ve-ve-venit, spuse Bill; la faţă era palid ca moartea, dar avea ochii luminaţi de surescitare. De-a-aici a venit Monstrul în z-z-ziua aia şi de-a-aici a v-v-venit Monstrul *în-în-întotdeauna!* Din can-canalizare!

Richie dădea din cap.

— Eram în pivniţă, dar nu era acolo – Monstrul a coborât pe scară. Pentru că pe-aici putea să iasă.

— Şi el a făcut *asta?* întrebă Beverly.

— E-era g-g-grăbit, cr-cred, răspunse grav Bill.

Ben privi în ţeavă. Avea cam un metru lăţime şi era întunecoasă ca un puţ de mină. Suprafaţa interioară de ceramică a ţevii purta o crustă dintr-o substanţă la care prefera să nu se gândească. Zgomotul acela pulsatoriu plutea în sus hipnotic… Şi deodată văzu ceva. Nu-l văzu cu ochii – nu imediat –, ci cu unul pe care-l avea îngropat adânc în minte.

Monstrul gonea spre ei, înaintând cu viteza unui tren expres, umplând gâtlejul acelei conducte negre dintr-o parte în alta; îşi asumase acum propria sa formă, oricare o fi fost; avea să-şi extragă din minţile lor o formă anume, odată ajuns acolo. Venea, venea în sus din propriile-i căi viciate şi catacombe negre subpământene, ochii săi arzând într-o aură verde-gălbuie feroce, venea, venea; Monstrul venea.

Şi atunci, mai întâi ca două scântei, îi văzu ochii jos în întunecimea aceea. Dobândiră formă – învăpăiaţi şi demonici. Peste sunetul repetat al maşinilor, Ben putea auzi acum un zgomot nou – *Huuuuuuuu…* Un miros fetid râgâi din gura zdrenţuită a ţevii şi-l făcu să cadă înapoi, tuşind sufocat.

— Vine! zbieră el. Bill, am văzut Monstrul, vine!

Beverly ridică praştia:

— Bine.

Ceva explodă din conductă. Ben, încercând să-şi amintească mai târziu acea primă confruntare, n-avea să-şi poată aduce aminte decât de o formă schimbătoare, argintiu-portocalie. Nu era fantomatică; avea materialitate, şi simţi şi o altă formă, o anume formă reală şi ultimă, dincolo de Monstru… Dar ochii săi nu puteau înţelege încă ceea ce vedea.

Apoi Richie căzu pe spate, cu faţa schimonosită de groază, răcnind, şi răcnind, şi răcnind:

— Vârcolacul! Bill! E vârcolacul! Vârcolacul Adolescent!

Şi deodată forma ajunse în lumea reală, pentru Ben, pentru toţi ceilalţi.

Vârcolacul stătea crăcănat deasupra ţevii, cu picioarele păroase de ambele părţi ale locului unde fusese cândva toaleta. Ochii săi verzi îi străpungeau de pe chipul ucigaş. Botul i se încreţea, iar dintre dinţi i se prelingea spumă alb-gălbuie. Slobozi un mârâit cutremurător. Braţele i se întinseră spre Beverly, manşetele jachetei de licean dezvelindu-i-se de pe antebraţele acoperite cu blană. Răspândea o duhoare fierbinte, crudă şi ucigătoare.

Beverly urlă. Ben o apucă de spinarea bluzei şi smuci atât de tare, încât cusăturile i se rupseră la subsuori. O mână cu gheare spintecă aerul prin locul unde se găsise fata cu doar o clipă în urmă. Beverly se poticni înapoi până-n perete. Bila de argint sări din cupa praştiei. Licări un moment în aer. Mike, mai iute decât părea cu putinţă, o prinse şi i-o înapoie.

— Trage-n el, iubito, o îndemnă el; avea voce perfect calmă, aproape senină. În clipa asta să tragi în Monstru.

Vârcolacul scoase un răget zdrobitor ce se transformă într-un urlet care îţi îngheţa carnea pe os. Botul i se ridică spre tavan.

Urletul se prefăcu în râset. Se repezi spre Bill, când acesta se întoarse s-o privească pe Beverly. Ben îl îmbrânci, iar Bill zbură grămadă.

— *Trage, Bev!* răcni Richie. *Pentru Dumnezeu, trage!*

Vârcolacul ţâşni, iar Ben nu mai avu nicio îndoială, atunci sau mai târziu, că Monstrul ştia exact cine era şeful. Pe Bill pusese el ochii. Beverly întinse praştia şi trase. Plumbul zbură şi din nou rată ţinta, dar de astă dată nu mai interveni nicio curbură salvatoare. Trecu pe alături cu peste treizeci de centimetri, făcând o gaură în tapet deasupra

căzii. Bill, cu braţele perforate de cioburi din porţelan sângerând prin zeci de locuri, urlă un blestem.

Capul de lup zvâcni; ochii săi verzi şi fosforescenţi o măsurară pe Beverly. Pe negândite, Ben păşi în faţa ei, în timp ce fata scotocea în buzunar după al doilea proiectil. Blugii pe care-i purta erau prea strâmţi. Îi îmbrăcase fără nicio intenţie provocatoare; ca şi în cazul şortului din ziua întâmplării cu Patrick Hockstetter şi frigiderul, purta încă modelul de anul trecut. Degetele i se închiseră peste bilă, dar aceasta lunecă dintre ele. Bâjbâi din nou şi o apucă. O trase afară, întorcându-şi pe dos buzunarul şi împrăştiind pe jos paisprezece cenţi, cotoarele a două bilete de la „Aladdin” şi o cantitate de scame.

Vârcolacul se năpusti asupra lui Ben, care stătea protector în faţa ei… Şi astfel, o împiedica să ţintească. Aidoma unei fiare de pradă, îşi înclinase capul şi clănţănea din colţi. În reacţiile lui Ben nu părea să se mai afle acum loc pentru spaimă – în locul ei simţi un soi de furie lucidă, combinată cu uimire şi o anume senzaţie că timpul pusese pe neaşteptate frână. Îşi înfipse mâinile în părul aspru şi încleiat – *blana*, cugetă el, *l-am prins de blană* – şi simţi dedesubt osul greu al craniului Monstrului. Smuci capul ca de lup cu toată puterea, dar, deşi era un băiat robust, nu-i folosi la nimic. Dacă nu s-ar fi împleticit îndărăt lovindu-se de perete, făptura i-ar fi sfâşiat beregata cu toţi colţii.

Monstrul se repezi după el, aruncând flăcări din ochii galbeni-verzui, mârâind la fiecare răsuflare. Mirosea a canal şi a încă ceva, un miros sălbatic şi greţos, ca de alune putrede. O labă grea se ridică, iar Ben fentă în lături cât îi stătea în putinţă. Laba, înarmată cu gheare enorme, sfâşie răni nesângerânde prin tapet, în mortarul brânzos de dedesubt. Îl putu auzi vag pe Richie răcnind ceva, pe Eddie urlând la Beverly să tragă în Monstru. Dar Beverly nu trase. Era ultima ei şansă. Nu asta conta; trebuia să fie singura de care va avea nevoie. O răceală limpede pe care nu avea să o mai întâlnească niciodată în viaţă îi învălui privirea. Tot ce-i

cuprindeau ochii se decupa în relief, nicicând nu avea să mai vadă cele trei dimensiuni ale realităţii atât de clar conturate. Poseda fiecare culoare, fiecare unghi, fiecare distanţă. Frica o părăsi. Simţea simpla poftă de certitudine a vânătorului. Pulsul îi încetini. Strânsoarea tremurător-isterică în care ţinuse praştia slăbi, apoi se întări la loc, devenind firească. Trase adânc aer în piept. I se părea că nicicând plămânii nu i se vor umple complet. Ceţos, slab, auzi mici pocnete. Nu contau, orice-or fi fost. Ochi la stânga, aşteptând ca nefirescul cap al vârcolacului să ajungă în iadeşul din faţa elasticului de la praştie.

Ghearele lupului se prăvăliră iar. Ben încercă să se furişeze pe sub ele, dar deodată se simţi prins în strânsoarea lui. Monstrul îl trase ca şi cum n-ar fi fost nimic altceva decât o păpuşă de cârpă. Fălcile i se descleştară.

— Ticălosule…

Înfipse un deget într-unul din ochii Monstrului. Fiara urlă de durere, şi una dintre labele acelea înarmate cu gheare îi sfâşie cămaşa. Ben îşi supse burta, dar o gheară îi trase o dâră dureroasă în josul toracelui. Sângele ţâşni din el stropindu-l pe pantaloni, pe tenişi, împroşcând podeaua. Vârcolacul îl azvârli în cadă. Se lovi la cap, văzu stele verzi, se zbătu să se ridice în şezut şi îşi văzu poala plină de sânge.

Vârcolacul se răsuci pe călcâie. Ben observă cu aceeaşi claritate dementă că Monstrul purta blugi Levi Strauss decoloraţi. Cusăturile plesniseră. O batistă roşie plină de muci întăriţi, ca cele pe care le-ar purta ceferiştii, îi atârna dintr-un buzunar de la spate. Pe spinarea jachetei de licean, neagră cu portocaliu, erau scrise cuvintele „ECHIPA UCIGAŞILOR – LICEUL DERRY” Dedesubt, numele PENNYWISE. Iar în centru, un număr: 13.

Monstrul se repezi din nou la Bill. Acesta se ridicase, stând acum cu spatele la perete şi privindu-l fix și netemător.

— *Trage, Beverly!* zbieră iar Richie.

— Bip-bip, Richie, se auzi pe ea însăşi replicând de la vreo mie de kilometri depărtare.

Capul Vârcolacului ajunse deodată acolo, în dreptul crăcanului. Fata fixă unul din ochii verzi ai Monstrului şi-i dădu drumul bilei de argint. Nu se simţi niciun tremur în mâinile ei; trase la fel de lin şi natural precum lovise conservele din groapa cu gunoi în ziua când trăseseră toţi cu rândul să vadă care-i mai bun.

Ben avu atât timp să gândească: *Oh, Beverly, dacă ratezi de data asta suntem morţi cu toţii, şi nu vreau să mor în cada asta murdară, dar nu pot ieşi*. Nu rată. Un ochi rotund – nu verde, ci de un negru mort – apăru deodată sus în centrul botului Monstrului; ţintise în ochiul drept şi lovise alături cu mai puţin de un deget.

Zbieretul – un zbieret de surpriză, aproape omenesc, de durere, teamă şi mânie – a fost asurzitor. Urechile lui Ben începură să ţiuie. Apoi gaura perfect rotundă din chipul Monstrului dispăru, acoperită cu bulbuci de sânge. Nu curgea; năvălea din rană în torente. Şuvoiul îi inundă faţa şi părul lui Bill. *Nu contează*, îşi spuse Ben isteric. *Nu-ţi face griji, Bill. Oricum n-o să-l poată vedea nimeni când ieşim de-aici. Dacă mai ieşim*.

Bill şi Beverly înaintară spre vârcolac, iar Richie, în urma lor, ţipă scos din minţi:

— Mai trage o dată, Beverly! Omoară-l!

— Omoară-l! zbieră Mike.

— Aşa, omoară-l! se auzi şi glasul lui Eddie.

— Omoară-l! urlă Bill, cu gura arcuită în jos într-o curbă tremurândă; o dâră galben-alburie de tencuială căzută îi brăzda părul. Omoară-l, Beverly, nu-l lăsa să scape!

N-a mai rămas muniţie, cugetă incoerent Ben, *ne-am ars. Ce tot vorbiţi, să-l omoare?*

Privi însă la Beverly şi înţelese. Dacă inima lui n-ar fi fost niciodată a ei până în acel moment, atunci ar fi zburat până la ea. Fata trăsese iarăşi zgârciul. Avea degetele închise peste cupă, ascunzându-i goliciunea.

— *Omoară-l!* mugi Ben şi se rostogoli stângaci peste marginea căzii.

Pantalonii şi lenjeria îi stăteau lipite de piele, îmbibate cu sânge.

Nu avea habar dacă e sau nu grav rănit. În urma primei sfâşieri fierbinţi nu simţise prea multă durere, dar cu siguranţă că pierduse sânge cu duiumul.

Ochii verzui ai lupului săgetară printre ei, plini acum de nesiguranţă şi de durere. Peste piepţii jachetei, sângele curgea valuri-valuri.

Bill Denbrough zâmbi. Era un zâmbet blând, mai degrabă fermecător… dar care nu-i cuprindea şi ochii.

— N-ar fi trebuit să-ncepi cu fratele meu, rosti el. Trimite-l pe labagiu în iad, Beverly.

Incertitudinea părăsi ochii creaturii – Monstrul îi credea. Cu graţie fluidă, se întoarse şi plonjă în ţeavă. În timp ce se ducea, se schimbă. Jacheta Liceului Derry i se topi în blană, iar culoarea se scurse din amândouă. Forma ţestei se alungi, ca şi cum ar fi fost făcut din ceară ce se înmuia acum, începând să curgă. I se modifică şi trupul. Preţ de o clipă Ben crezu că aproape văzuse care era forma reală a Monstrului, iar inima i se opri în piept, sloi de gheaţă, sufocându-l.

— *Am să vă ucid pe toţi!* vui o voce din conductă.

Era groasă, sălbatică, deloc omenească. *Ucid pe toţi… ucid pe toţi… ucid pe toţi…* Cuvintele se estompară tot mai departe, scăzând, sleindu-se, îndepărtându-se… Contopindu-se în cele din urmă cu murmurul încet şi pulsatoriu al maşinăriilor de pompat ce plutea prin ţevi.

Casa păru să se stabilizeze cu o bufnitură grea, surdă. Dar nu se stabiliza, îşi dădu seama Ben; într-un chip ciudat, *se comprima,* revenind la dimensiunile ei normale. Orice magie o fi folosit Monstrul pentru a face casa de la numărul 29 de pe Neibolt Street să pară mai mare acum se retrăsese. Casa plesnise la loc ca un elastic. Nu mai era decât o simplă casă, cu miros de umezeală şi putregai, o

casă nemobilată unde beţivi şi vagabonzi veneau uneori să bea, să pălăvrăgească şi să doarmă la adăpost de ploaie. Monstrul plecase.

În priveghiul acesta, tăcerea părea foarte sonoră.

10

— T-t-trebuie să ie-ie-ieşim de-a-a-aici, spuse Bill.

Merse spre locul unde Ben încerca să se ridice şi îl apucă de mâna întinsă. Beverly stătea lângă gaură. Coborî ochii spre sine şi răceala îi dispăru într-o fierbinţeală ce păru să-i prefacă toată pielea într-un ciorap încins. Fără îndoială că trăsese într-adevăr foarte adânc aer în piept. Micile pocnete fuseseră ale nasturilor de la bluza ei. Săriseră până la unul. Bluza spânzura descheiată şi sânii mici i se vedeau clar. O închise cu o smucitură.

— R-R-Richie, îl chemă Bill. Ajută-mă cu B-B-Ben. E g-g-g...

Richie i se alătură, urmat apoi de Stan şi Mike. Toţi patru îl săltară pe Ben în picioare. Eddie trecuse lângă Beverly şi o luase stângaci de umeri cu braţul sănătos.

— Ai fost grozavă, spuse el, iar Beverly izbucni în lacrimi.

Ben făcu doi paşi clătinaţi spre perete şi se rezemă înainte de-a apuca să cadă iar. Îşi simţea capul uşor. Culoarea se tot scurgea din lumea înconjurătoare. Categoric, îi venea să verse.

Apoi braţul lui Bill îl cuprinse, puternic şi încurajator.

— Cât e-e-e de gr-grav, C-C-Clăiţă?

Ben se sili să-şi privească burta. Descoperi că înfăptuirea a două acţiuni simple – a-şi înclina capul şi a desface despicătura cămăşii – îi cerea mai mult curaj decât avusese nevoie pentru a intra de la bun început în casă. Se aştepta să-şi vadă jumătate din măruntaie atârnând în faţa lui ca nişte ugere groteşti. În loc de asta, văzu că hemoragia scăzuse şi acum era doar un pârâiaş leneş. Vârcolacul îl zgâriase prelung şi adânc, dar pare-se nu mortal.

Richie veni aproape. Privi tăietura, care urma un traseu şerpuitor pe pieptul lui Ben şi se isprăvea în partea de sus a burţii sale proeminente, după care îl privi serios în faţă.

— Cât pe-aci să-ţi faci suspensor din maţe, Clăiţă. Ştii treaba asta?

— Fără bancuri, replică Ben.

Se privi cu Richie în ochi un răstimp lung, cu o expresie meditativă, după care izbucniră amândoi în chicoteli nervoase, în aceeaşi clipă, împroşcându-se unul pe altul cu salivă. Richie îl îmbrăţişă pe Ben, începând să-i care pumni în spate.

— Am bătut Monstrul, Clăiţă! Am bătut Monstrul!

— N-n-nu l-l-l-am bătut, interveni amar Bill. Am avut b-b-b-baftă. Să me-mergem pâ-pâ-până nu-nu-nu-i vine i-ideea să se-ntoar-toar-că.

— Unde? întrebă Mike.

— Pe Ma-Ma-Maidan.

Beverly îşi croi drum spre ei, continuând să-şi ţină bluza închisă. Obrajii îi erau roşii ca focul.

— În club?

Bill dădu din cap.

— Poate cineva să-mi dea o cămaşă? ceru Beverly, roşind cu mai multă furie ca oricând.

Bill îi aruncă o privire şi sângele i se ridică în obraji. Întoarse grăbit ochii, dar în clipa aceea Ben simţi un val de înţelegere şi gelozie posomorâtă. În acel moment, în fracţiunea aceea de secundă, Bill devenise conştient de ea într-un mod pe care numai Ben însuşi îl cunoscuse înainte.

Ceilalţi se uitară şi ei, privind apoi în altă parte. Richie tuşi cu dosul palmei la gură. Stan se îmbujora. Iar Mike Hanlon făcu un pas sau doi înapoi, ca speriat de-a binelea de umflătura laterală a acelui unic sân mic şi alb, vizibilă sub mâna ei.

Beverly îşi aruncă în sus capul, scuturându-şi pe spate părul încâlcit. Obrajii-i ardeau încă, iar expresia aşternută pe chipul său era absolut fermecătoare.

— N-am nicio vină că-s fată, spuse ea, sau că-ncep să mă măresc sus… Acum nu s-ar putea, vă rog, să-mi daţi careva o cămaşă?

— S-s-sigur, se oferi Bill; îşi trase peste cap tricoul alb, dezgolindu-şi pieptul îngust, grătarul vizibil al coastelor, umerii arşi de soare, pistruiaţi. Po-po-poftim.

— Mulţumesc, Bill, răspunse ea, şi pentru o clipă, o clipă fierbinte, ochii li se întâlniră într-o încleştare mută.

De astă dată Bill nu-şi mai plecă privirea. Îi era fermă, adultă.

— N-n-n-n-ai de ce.

Baftă, Bill Barosane, spuse Ben în sinea lui şi întoarse capul. Îl rănea, îl rănea într-un loc mai profund decât l-ar fi putut ajunge vreodată orice vampir sau vârcolac. Dar cu toate acestea exista un lucru numit decenţă. Cuvântul nu-l cunoştea; conceptul îi era foarte clar. A-i privi în timp ce se uitau astfel unul la altul ar fi însemnat o greşeală la fel de mare ca aceea de a-i fi privit sânii când fata dădu drumul piepţilor cămăşii ca să-şi tragă peste cap tricoul alb al lui Bill. *Dac-aşa a fost să fie. Dar niciodată n-o vei iubi cum o iubesc eu. Niciodată.*

Tricoul lui Bill îi venea aproape până la genunchi. Dacă nu i s-ar fi văzut pantalonii ieşind de sub tiv, ar fi părut că poartă o rochie scurtă.

— S-s-să me-me-mergem, repetă Bill. N-nu ştiu v-voi, da’ mie-mi a-a-ajunge pe-pentru o-o-o singură z-zi.

Tuturor le ajungea.

11

Ceasul următor îi află în club, atât cu fereastra, cât şi cu trapa deschise. Înăuntru era răcoare, iar Maidanul se cufundase în ziua aceea într-o tăcere binecuvântată. Şedeau fără să scoată prea multe vorbe, pierduţi fiecare în propriile-i gânduri. Richie şi Bev trăgeau pe rând dintr-un Marlboro. Eddie smârcăi scurt din inhalator. Mike strănută

de mai multe ori şi-şi ceru scuze. Spuse că era pe cale să facă un guturai.

— Aista-i singuru' lucru *ce-l poţi* face, seniorr, replică Richie destul de amical, şi nimic mai mult.

Ben se tot aştepta ca interludiul dement din casa de pe Neibolt Street să capete nuanţele unui vis. *Se va retrage şi se va risipi*, reflecta el, *aşa cum se întâmplă cu visele rele. Te trezeşti sufocat şi scăldat în sudoare, dar peste cincisprezece minute nici măcar nu-ţi mai poţi aminti despre ce era visul.*

Dar nu se întâmpla aşa. Toate cele petrecute de când se înghesuise prin fereastra pivniţei până în momentul când Bill spărsese un geam cu scaunul din bucătărie ca să poată ieşi rămâneau clare şi precis fixate în memorie. Nu fusese vis. Rana scârboasă de pe piept şi pântece nu era un vis, şi nu conta dacă mama lui o putea vedea sau nu.

Într-un târziu, Beverly se ridică în picioare:

— Eu trebuie să mă duc acasă. Vreau să mă schimb înainte de-a veni mama. Dacă mă vede cu un tricou de băiat pe mine, mă omoară.

— Ti omoaară, seniorrita, fu Richie de acord, da' ti-o omoorî înceet.

— Bip-bip, Richie.

Bill o privea cu gravitate.

— O să-ţi dau înapoi bluza, Bill.

Băiatul dădu din cap şi-şi flutură mâna, semn că nu era important.

— O să ai belele? Dacă te duci acasă fără ea?

— N-nu. Oricum, a-a-abia ob-observă când umblu prin j-j-jur.

Bev înclină capul şi-şi muşcă buza plină. O fată de unsprezece ani, înaltă pentru vârsta ei şi frumoasă, pur şi simplu.

— Şi pe urmă ce se-ntâmplă, Bill?

— N-n-nu şt-şt-ştiu.

— Nu s-a terminat, aşa-i?

Bill clătină din cap.

Ben spuse:

— Acum va voi să ne vină de hac mai mult ca oricând.

— Alţi plumbi de argint? întrebă ea.

Ben constată că abia putea să-i suporte privirea. *Te iubesc, Beverly… lasă-mă doar cu asta. Tu poţi să-l ai pe Bill, sau lumea-ntreagă, sau ce-oi avea tu nevoie. Pe mine lasă-mă doar pe-asta s-o am, lasă-mă să te iubesc mai departe, şi cred că-mi va fi de-ajuns.*

— Nu ştiu, spuse Ben. Am putea, dar…

Lăsă fraza în suspensie şi ridică din umeri. Nu putea spune ce simţea, într-un fel, nu era în stare s-o scoată la lumină – parcă ar fi fost într-un film cu monştri, dar nu era. Mumia arătase altfel în unele privinţe… Care-i confirmau realitatea substanţială. Acelaşi lucru era adevărat în legătura cu vârcolacul – putea depune mărturie pentru că îl văzuse într-un gros-plan paralizant cum nu era posibil în niciun film, nici măcar în unul tridimensional. Îşi îngropase mâinile în desişul sârmos al blănii lui încâlcite, văzuse un mic hematom, portocaliu-greţos (ca un pompon!) într-unul dintre ochii săi verzi. Aceste lucruri erau… Ei bine… Erau vise-devenite-realitate. Şi o dată ce deveneau realitate visele, scăpau puterii celui ce visează şi deveneau propriile lor plăsmuiri ucigaşe, capabile de acţiune independentă.

Proiectilele de argint avuseseră efect pentru că toţi şapte fuseseră uniţi în credinţa lor că vor avea. Dar nu omorâseră Monstrul. Iar data viitoare acesta avea să-i abordeze sub o nouă formă, una asupra căreia argintul nu avea nicio putere.

Putere, putere, repetă în sinea sa Ben, privind-o pe Beverly. Acum era în regulă; ochii ei îi întâlniseră iarăşi pe ai lui Bill şi se uitau unul la altul ca pierduţi. Nu dură decât un moment, însă lui Ben i se păru o veşnicie.

Doar puterea contează. O iubesc pe Beverly Marsh, iar ea are putere asupra mea. Îl iubeşte pe Bill Denbrough, şi astfel are el putere asupra ei. Dar – cred – şi el începe s-o

iubească. Poate din cauza chipului ei, aşa cum arăta când a spus că n-are nicio vină că-i fată. Poate fiindcă i-a văzut un sân, o secundă doar. Poate-i numai felul cum arată uneori când lumina e cea potrivită, sau din cauza ochilor. Nu contează. Dar, dacă începe şi el s-o iubească, începe ea să aibă putere asupra lui. Superman are putere. Batman are putere, chiar şi dacă nu poate să zboare sau să vadă prin ziduri. Mama mea are putere asupra mea, iar şeful ei de la slujbă are putere asupra ei. Toată lumea are cât de cât putere... Poate doar cu excepţia copiilor mici şi a bebeluşilor.

Apoi îşi spuse că până şi copilaşii şi nou-născuţii aveau putere; puteau să plângă până trebuia să faci ceva pentru a le închide gura.

— Ben? întrebă Beverly, privindu-l. Ţi-a mâncat pisica limba?

— Mmm? Nu. Mă gândeam la putere. La puterea proiectilelor.

Bill îl privea îndeaproape.

— Mă întrebam de unde provenea acea putere.

— Mo-Mo-Monstrul… începu Bill, apoi închise gura.

O expresie îngândurată îi umbri faţa.

— Acum chiar trebuie să mă duc, spuse Beverly. Mai vorbim, da?

— Sigur, vino-aici mâine, răspunse Stan. O să-i rupem lui Eddie celălalt braţ.

Râseră cu toţii. Eddie se prefăcu că vrea să arunce cu inhalatorul în Stan.

— Atunci, pa, îi salută Beverly şi se căţără afară.

Ben îl privi pe Bill şi văzu că nu râsese alături de ceilalţi. Expresia aceea meditativă încă i se mai citea pe chip, iar Ben ştia că ar fi trebuit să îl strige pe nume de două-trei ori înainte să răspundă. Ştia la ce se gândea Bill; se va gândi şi el la asta în zilele ce aveau să vină. Nu tot timpul, nu. Urmau să fie haine de pus la uscat şi de adus în casă pentru mama sa, jocuri de leapşa şi cu pistoalele pe Maidan şi, pe

durata celor patru zile ploioase de la începutul lunii august, toţi şapte urmau să se dedea unui joc nebun de Parcheesi acasă la Richie Tozier, făcând blocade, trimiţându-se unul pe altul înapoi, total absorbiţi, deliberând cum să împartă exact numărul zarului, în timp ce ploaia şiroia şi răpăia în ferestre. Mama sa avea să-l anunţe că în opinia ei Pat Nixon era cea mai drăguţă femeie din America, încremenind de groază când Ben opta pentru Marilyn Monroe (mai puţin culoarea părului, el găsea că Bev seamănă cu Marilyn Monroe). Avea să fie o vreme de mâncat cât mai multe batoane de ciocolată şi gogoşi, oricât de multe; şi o vreme de stat pe veranda din spate citind *Lucky Starr* şi *Lunile lui Mercur.* Urma să aibă timp pentru toate aceste lucruri pe când rana din piept şi abdomen se vindeca prinzând crustă şi începând să-l mănânce, căci viaţa mergea înainte şi, la unsprezece ani, deşi inteligent şi în putere, nu avea niciun simţ real al perspectivei. Putea trăi cu amintirea celor întâmplate în casa de pe Neibolt Street. Lumea era, la urma urmei, plină de minuni.

Dar aveau să urmeze momente stranii când îşi va pune din nou întrebările şi le va examina: *Puterea argintului, puterea plumbilor – de unde venea o asemenea putere? De unde vine oricare putere? Cum o capeţi? Cum o foloseşti?*

I se părea că vieţile lor puteau depinde de aceste întrebări, într-o seară, pe când adormea, cu ploaia răpăind monoton şi adormitor pe acoperiş şi geamuri, îi trecu prin minte că mai era încă o întrebare, poate *unica* întrebare. *Monstrul* avea o anume formă reală; aproape i-o văzuse. A vedea forma însemna să vezi secretul. Se aplica asta şi puterii? Poate că da. Căci nu era oare adevărat că şi puterea, precum Monstrul, avea forme schimbătoare? Era un bebeluş plângând în toiul nopţii, era o bombă atomică, un proiectil de argint, era felul cum Beverly se uita la Bill şi cum se uita Bill la ea.

Ce, anume ce, era puterea, în fond?

12

În următoarele două săptămâni nu se întâmplă mare lucru.

Derry
Al patrulea interludiu

„Trebuie să pierzi
Nu poţi câştiga tot timpul.
Trebuie să şi pierzi
Nu poţi câştiga mereu, înţelegi?
Ştiu, iubiţico,
Simt cum se apropie belelele.”

John Lee Hooker,
Trebuie să pierzi

6 aprilie 1985

Să vă zic ceva, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători – astă-seară-s beat. Beat-muci. Whisky de secară. Mă dusei la barul lui Wally şi-am luat aperitivul, mă dusei la bodega de pe Center Street juma de oră după ce-au închis şi mi-am cumpărat o cinzeacă de secară. Ştiu ce m-aşteaptă. Bei ieftin astă-seară, scump plăteşti mâine dimineaţă. Aşa ca uite-mă aici, un negrotei beat într-o bibliotecă publică după ora închiderii, cu caietul ăsta deschis în faţa mea şi sticla de Old Kentucky în stânga. „Spune adevărul şi fă-l pe dracu’ de ruşine”, cum spunea mămuca, da’ a uitat să-mi spună că uneori adevărul te face să-ţi bei minţile. Irlandejii ştiu asta, da’ sigur că ei-s negrii albi ai lui Dumnezeu şi, cine ştie, poate că-s c-un pas în faţă.

Vreau să scriu despre băut şi despre dracul. Ţineţi minte *Comoara din insulă!* Bătrânul lup-de-mare zbierând: „Le-om veni noi de hac, Jacky!” Pun prinsoare că futangiul ăla bătrân o şi credea. Plin de rom sau de secară poţi crede orişice.

Băutura şi diavolul. Aşa să fie.

Mă distrează uneori să mă gândesc câte zile-aş mai avea dacă într-adevăr aş publica unele dintre chestiile astea pe

care le scriu în puterea nopţii. Dacă aş scoate la lumină câteva schelete din beciul oraşului Derry. Există un Comitet Director al bibliotecii. Unsprezece inşi la număr. Unul dintre ei e un scriitor în vârstă de şaptezeci de ani care a suferit un atac de inimă acum doi ani şi azi are adesea nevoie de ajutor ca să-şi găsească locul pe ordinea tipărită a fiecărei întruniri (şi care a fost observat uneori extrăgându-şi enorme lumânări uscate din nările-i păroase şi plasându-şi-le cu grijă în ureche, ca pentru a le păstra la loc sigur). Alta e o femeie pisăloagă care a venit aici de la New York cu soţul ei medic şi care declamă un monolog continuu şi plângăcios despre cât de provincial e Derry, cum nimeni de aici nu înţelege EXPERIENŢA EVREIASCĂ şi cum trebuie să te duci la Boston ca să-ţi cumperi o fustă cu care să poţi ieşi pe stradă. Ultima oară când baba asta mi-a vorbit fără a apela la serviciile unui intermediar a fost în timpul petrecerii de Crăciun a Comitetului, cam acum un an şi jumătate. Consumase o cantitate mărişoară de gin şi m-a întrebat dacă în Derry înţelege cineva EXPERIENŢA NEAGRĂ. Consumasem şi eu o cantitate măricică de gin şi i-am răspuns:

— Doamnă Gladry, e posibil ca evreii să fie un mare mister, dar negrii sunt înţeleşi pe tot cuprinsul lumii.

S-a înecat cu băutura, a făcut o piruetă atât de bruscă, încât o clipă i s-au văzut chiloţii pe sub fusta înfoiată (o privelişte nu tocmai interesantă; ah, de-ar fi fost Carole Danner!), şi astfel s-a sfârşit ultima mea conversaţie neoficială cu doamna Ruth Gladry.

Nicio pagubă.

Ceilalţi membri ai Comitetului sunt descendenţi din baronii cherestelei. Sprijinul adus de ei bibliotecii e un act de penitenţă moştenită: au siluit pădurile şi acum se îngrijesc de cărţile astea în felul cum ar putea decide un libertin, ajuns între două vârste, să se ocupe de bastarzii născuţi din plăcerile tinereţii. Bunicii şi străbunicii lor personal au desfăcut picioarele pădurilor de la nord de

Bangor şi Derry şi au violat fecioarele acelea în cămăşi verzi, cu topoarele şi ferăstraiele. Au tăiat, au despicat, au despuiat de scoarţă şi o dată nu s-au uitat înapoi. Au sfâşiat himenul acelor păduri mari pe vremea când Grover Cleveland era preşedinte şi terminaseră binişor treaba la vremea infarctului lui Woodrow Wilson. Aceşti tâlhari drapaţi în dantele au necinstit marile păduri, le-au impregnat cu un aşternut de surcele şi rumeguş de molid şi au preschimbat oraşul Derry dintr-un sătuc somnoros în care se construiau corăbioare într-un orăşel năbădăios unde distileriile nu se închid niciodată şi târfele fac şmecherii cât e noaptea de lungă. Un pionier bătrân, Egbert Thoroughgood, care acum are nouăzeci şi trei de ani, mi-a povestit cum a avut treabă cu o prostituată slabă ca băţul într-o iesle de pe Baker Street (o stradă care acum nu mai există; blocurile de apartamente ale clasei mijlocii se înalţă acum liniştite pe locul unde odinioară clocotea şi hohotea Baker Street).

— Abia după ce mi-am slobozit sămânţa-n ea mi-am dat seama că zăcea într-o băltoacă de smac de să tot fi avut un deget adâncime. Se făcuse piftie aproape. „Fată”, zic, „tu niciodat’ nu vezi de tine?” Se uită-n jos şi zice: „O să pui un cearşaf nou dacă mai vrei o dată. E două-n grandirobu’ dupe sală, crez. Cam ştiu io-n ce mă culc pân-pe la nouă, zece, da’ ca la miezu’ nopţii mi-i pizda aşa de-amorţită, c-ar putea foarte bine să fie şi-n Ellsworth”

Aşadar, ăsta era oraşul Derry cam prin primii douăzeci de ani din secolul nostru: bubuială, şi rachiu, şi cordeală. Râurile Penobscot şi Kenduskeag erau pline de buşteni ce pluteau de la dezgheţul lui aprilie până la îngheţul din noiembrie. Afacerile au început să se înmoaie prin anii douăzeci, fără marele război sau lemnul de esenţă tare care să le alimenteze, iar în timpul Crizei s-au poticnit şi s-au oprit. Baronii cherestelei şi-au băgat banii în acele bănci din New York sau Boston care supravieţuiseră falimentului, lăsând economia Derry-ului să trăiască – sau să moară – de

capul ei. S-au retras în casele lor elegante de pe West Broadway şi şi-au trimis copiii în şcoli particulare la New Hampshire, Massachusetts şi New York. Şi au trăit din dobânzi şi relaţii politice. Tot ce a mai rămas din supremaţia lor la şaptezeci şi ceva de ani după ce Egbert Thoroughgood şi-a cheltuit dragostea pe o târfă de un dolar într-un pat plin de spermă din Baker Street sunt pădurile defrişate din comitatele Penobscot şi Aroostook şi marile case în stil victorian care se întind cale de două cvartale pe West Broadway... Şi biblioteca mea, fireşte. Numai că oamenii aceia de treabă de pe West Broadway mi-ar lua „biblioteca mea” cât ai zice peşte (intenţie *categorică* de glumă) dacă aş publica o vorbă despre Legiunea Decenţei, focul de la *The Black Spot*, execuţia bandei lui Bradley... sau afacerea cu Claude Heroux şi „Dolarul de Argint”.

„Dolarul de Argint” era o berărie, şi ceea ce se poate să fi fost cel mai ciudat masacru din întreaga istorie a Americii a avut loc acolo în septembrie 1905. Au mai rămas câţiva moşnegi în Derry care pretind că îşi amintesc, dar unica relatare în care am cu adevărat încredere e cea a lui Thoroughgood. Avea optsprezece ani când s-a întâmplat.

Thoroughgood locuieşte acum în Azilul Paulson. E ştirb, iar accentul său e atât de gros, încât probabil numai un alt bătrân locuitor ar putea înţelege ce spune dacă vorbele i-ar fi scrise fonetic. Sandy Ives, folcloristul de la University of Maine pe care l-am menţionat anterior în aceste pagini neorânduite, m-a ajutat să-mi transcriu benzile audio. Claude Heroux era, conform lui Thoroughgood:

— On Canuck rèu şi tikaloz c-on ochi ce se rotea lamata ca la o iabèn raza lu Nii.

(Traducere: Un Canuck rău şi ticălos c-un ochi ce se rotea la mata ca al unei iepe în raza lunii.)

Thoroughgood spunea că el – şi toţi ceilalţi care lucraseră cu Heroux – îl credea pe individ viclean ca un hoţ de găini... Ceea ce a făcut cândva ca năvala sa cu securea în mână la „Dolarul de Argint” să pară cu atât mai uluitoare. Nu

corespundea cu personajul. Până atunci, ţapinarii din Derry credeau că talentele lui Heroux se orientau mai mult spre aprinderea de focuri în păduri.

Vara lui 1905 a fost lungă, iar în păduri se aprinseseră multe focuri. Cel mai mare, pe care Heroux a recunoscut ulterior că el îl pusese, aşezând pur şi simplu o lumânare aprinsă în mijlocul unei grămezi de talaş şi vreascuri, a ars în Pădurea Indianului Mare din Haven. S-au mistuit douăzeci de mii de acri de esenţă tare calitatea întâi, şi puteai simţi mirosul fumului de la patruzeci şi doi de kilometri distanţă, în timp ce sacalele trase de cai erau urcate pe Up-Mile din Derry.

În primăvara acelui an avuseseră loc câteva discuţii scurte despre sindicalizare. Patru tăietori de lemne erau implicaţi în organizare (nu că ar fi fost prea mult de organizat; lucrătorii din Maine erau pe vremea aia antisindicalişti şi antisindicalişti sunt şi acum majoritatea), iar unul dintre ei era Claude Heroux, care probabil văzuse în activităţile sale sindicale o şansă de a da din gură şi a petrece multă vreme bând pe străzile Baker şi Exchange. Heroux şi ceilalţi trei îşi spuneau „organizatori”; baronii cherestelei îi numeau „instigatori”. O proclamaţie ţintuită pe uşile cantinelor din taberele de tăiat lemne din Monroe până în Haven Village, de la Plantaţia Sumner până la Millinocket, îi informa pe muncitorii forestieri că oricine va fi auzit vorbind despre sindicat va fi concediat pe loc.

În luna mai a acelui an a avut loc o scurtă grevă sus lângă Trapham Notch, şi, deşi greva a fost spartă în termen scurt, atât de către spărgătorii-de-grevă, cât şi de „agenţii orăşeneşti” (şi asta a fost destul de curios, înţelegeţi dumneavoastră, de vreme ce erau aproape treizeci de „agenţi orăşeneşti” legănând cozi de topor şi crestând ţeste, dar înaintea acelei zile din mai nu se văzuse nici măcar un singur agent în Trapham Notch – care avea o populaţie de şaptezeci şi nouă de oameni la recensământul din 1900 – din câte se ştia), Heroux şi prietenii săi

organizatori au considerat-o o mare victorie pentru cauza lor. Prin urmare au coborât în Derry să se îmbete şi să se mai ocupe de ceva „organizări”… sau instigări, în funcţie de partea unde te situai. Oricum, a fost pesemne o treabă pe uscat. S-au cinstit în majoritatea crâşmelor din Hell’s Half Acre, sfârşind în „Dolarul de Argint”, unul cu braţele pe după umerii celorlalţi, beţi de făceau pe ei, alternând însufleţitele cântece sindicale cu melodii de adâncă simţire precum *Ochii mamei mele privesc în jos din Ceruri,* deşi eu unul cred că orice mamă privind în jos de-acolo şi văzându-şi fiul într-un asemenea hal ar fi avut cele mai întemeiate motive de a-şi întoarce capul.

Conform cu spusele lui Egbert Thoroughgood, singurul motiv pe care şi l-ar putea imagina cineva pentru prezenţa lui Heroux în mişcare era Davey Hartwell. Hartwell era „organizatorul” sau „instigatorul”-şef, iar Heroux era îndrăgostit de el. Nu era singurul; cei mai mulţi bărbaţi din mişcare îl iubeau pe Hartwell profund şi pătimaş, cu acea iubire mândră pe care bărbaţii o păstrează pentru cei de acelaşi sex care posedă un magnetism ce pare a se învecina cu divinitatea.

— Davey Ardwell eraön hom care umpla cakömm a lui era juma de lum şi puzessei potekè pe respu, declară Thoroughgood.

(Traducere: Davey Hartwell era un om care umbla ca cum a lui era juma’ din lume şi pusese ipotecă pe restu’.)

Heroux l-a urmat pe Hartwell în activităţile organizatorice la fel cum l-ar fi urmat şi dacă se hotăra să lucreze la construcţia de nave sus în Brewer sau jos în Bath, să clădească cele Şapte Socluri în Vermont sau să încerce să întoarcă Pony Expressul spre vest, la o adică. Heroux era şiret şi rău, şi cred că într-un roman asta ar fi exclus orice calităţi pozitive. Uneori însă, când un om şi-a trăit viaţa nebucurându-se de nicio încredere şi nici el neavând încredere în cineva, fiind un păcătos (sau un Păgubos) atât din proprie iniţiativă, cât şi din cauza părerilor societăţii

despre el, poate să-şi găsească un prieten sau o iubită şi pur şi simplu să trăiască pentru acea persoană, la fel cum un câine trăieşte pentru stăpânul său. Aşa se pare că stăteau lucrurile între Heroux şi Hartwell.

Oricum, cei patru au petrecut acea noapte în Brentwood Arms Hotel, căruia pe vremea aia tăietorii de lemne îi spuneau „Câinele Plutitor” (motivul s-a pierdut în tenebre, la fel de defunct precum însuşi hotelul). Poate au intrat; niciunul n-a ieşit. Unul dintre ei, Andy DeLesseps, nici n-a mai fost văzut vreodată. Din câte consemnează istoria, poate să-şi fi petrecut tot restul vieţii trăind în *dolce far niente* la Portsmouth, dar mă cam îndoiesc. Doi dintre ceilalţi „instigatori”, Amsel Bickford şi Davey Hartwell, au fost găsiţi plutind cu faţa în jos pe Kenduskeag. Lui Bickford îi lipsea capul; cineva i-l retezase dintr-o lovitură de topor. Ambele picioare ale lui Hartwell erau retezate, iar cei care l-au găsit se jurau că în viaţa lor n-au mai văzut o expresie de asemenea suferinţă şi groază pe chipul unui om. Ceva îi umflase gura, îmbuibându-i obrajii, iar, când descoperitorii l-au întors pe spate şi i-au desfăcut buzele, şapte degete de la picioare au căzut în mâl. Unii credeau că pe celelalte trei le-o fi pierdut în anii de muncă la pădure; alţii susţineau opinia că poate le înghiţise înainte să moară.

Pe spinarea cămăşii fiecăruia dintre ei era prinsă în ace câte o hârtie ce avea cuvântul SINDICAT scris pe ea.

Claude Heroux n-a fost niciodată adus în faţa instanţei pentru cele întâmplate la „Dolarul de Argint” în noaptea de 9 septembrie 1905, aşa că nu există nicio cale de a şti exact cum de a scăpat de soarta celorlalţi în acea noapte de mai. Am putea emite supoziţii; trăise de unul singur multă vreme, învăţase cum să sară mai repede şi poate i se dezvoltase intuiţia unora trecuţi prin ciur şi prin dârmon, care să îl avertizeze să spele putina exact înainte ca brânza să se-mpută. Dar de ce nu-l luase şi pe Hartwell cu el? Sau poate fusese dus în pădure împreună cu restul „agitatorilor”? Poate-l ţineau la urmă, şi a reuşit să scape

exact în timp ce urletele lui Hartwell (tot mai înfundate, pe măsură ce-i îndesau degetele-n gură) îşi răspândeau ecoul în întuneric, speriind păsările din cuiburi. Nu avem niciun mod de a afla cu certitudine, dar mie-n sinea mea acest din urmă lucru mi se pare justificat.

Claude Heroux a devenit un om-stafie. Venea agale într-o tabără din Saint John's Valley, se aşeza la coadă la cantină cu restul muncitorilor, căpăta un castron de fiertură, o mânca şi pleca înainte de a-şi da cineva seama că nu făcea parte din gaşcă. Peste câteva săptămâni se arăta într-o berărie din Winterport, vorbind despre sindicat şi jurând că se va răzbuna pe cei care i-au asasinat prietenii – Hamilton Tracker, William Mueller şi Richard Bowie erau numele pe care le pomenea cel mai adesea. Toţi aceştia locuiau în Derry, iar casele lor cu acoperişuri şi cupole olandeze ţuguiate se pot vedea şi în ziua de azi pe West Broadway. Peste ani de zile, ei şi urmaşii lor aveau să pună foc la *The Black Spot.*

Nu încape nicio îndoială că existau oameni care ar fi preferat ca Claude Heroux să fie dat la o parte, mai ales după izbucnirea incendiilor din luna iunie a acelui an. Dar, deşi era văzut frecvent, Heroux se mişca iute şi avea un instinct animalic al primejdiei. Din câte-am reuşit să aflu până acum, nu s-a emis niciodată vreun mandat oficial împotriva lui, iar poliţia n-a mişcat niciun deget. Poate existau temeri asupra celor ce le-ar fi putut spune Heroux dacă îl aduceau la tribunal pentru incendiere.

Indiferent de motive, pădurile dimprejur de Derry şi Haven au ars toată vara aceea fierbinte. Au dispărut copii, au avut loc mai multe bătăi şi omoruri decât de obicei, iar peste oraş se întindea un linţoliu de frică la fel de real ca fumul pe care-l puteai mirosi din vârful Colinei Up-Mile.

În sfârşit, la data de 1 septembrie sosiră ploile, şi turnă cu găleata o săptămână încheiată. Centrul oraşului a fost inundat, lucru deloc neobişnuit, dar casele mari de pe West Broadway se aflau mult deasupra centrului, şi în unele

dintre aceste case mari trebuie să se fi auzit oftaturi de uşurare. Lasă-l pe nebunul de Canuck să se ascundă-n codri toată iarna, dacă aşa are chef, or fi spus ei. Şi-a făcut treaba pe vara asta, şi-o să punem mâna pe el înainte de a se usca rădăcinile în iunie viitor.

Apoi sosi data de 9 septembrie. Nu pot să explic ce s-a întâmplat; Thoroughgood n-o poate explica nici el; din câte ştiu, nimeni nu poate. Eu nu-s în stare decât să relatez evenimentele ce s-au petrecut.

Dolarul de Argint era plin de ţapinari care beau bere. Afară se lăsa o înserare ceţoasă. Râul Kenduskeag avea apele umflate şi argintiu-mohorâte, umplând Canalul de la un mal la celălalt, şi, după spusele lui Egbert Thoroughgood, „sufla ön vânt de toamné – din cel soi de-ţ' lèrgeazè gaora dün pantalon şi-ţi süflеazè directement en crèpètüra kürülüi" Străzile erau mocirlite. La o masă din fundul salonului se desfăşura un joc de cărţi. Erau oamenii lui William Mueller. Mueller deţinea parţial calea ferată GS & WM, fiind şi un magnat al cherestelei posesor a milioane de acri de pădure calitatea întâi, iar indivizii care jucau pocher la „Dolar" în seara aceea făceau pe ţapinarii cu jumătate de normă, pe feroviarii cu cealaltă jumătate de normă şi pe scandalagiii cu normă întreagă. Doi dintre ei, Tinker McCutcheon şi Floyd Calderwood, făcuseră amândoi puşcărie. Cu ei mai erau Lathrop Rounds (porecla sa, la fel de obscură ca şi
Hotelul „La Câinele Plutitor", era El Katook), David „Stugley" Grenier şi Eddie King – un bărbos cu ochelari aproape la fel de umflaţi ca burta sa. Pare foarte probabil să fi fost printre aceia care îşi petrecuseră ultimele două luni şi jumătate cu ochii în patru după Claude Heroux. Pare la fel de probabil – deşi nu există nici cea mai vagă probă – că fuseseră invitaţi şi la mica petrecere tăietoare din mai când li se făcuse de petrecanie lui Hartwell şi Bickford.

Barul era aglomerat, spune Thoroughgood; se adunaseră acolo zeci de oameni care beau bere, înfulecau gustări şi

şiroiau de apă pe pardoseala de pământ acoperită cu rumeguş.

Uşa se deschise şi apăru Claude Heroux. Avea în mână o secure cu două tăişuri. Păşi până la bar şi îşi făcu loc cu coatele. La stânga lui stătea Egbert Thoroughgood; zice că Heroux mirosea ca un dihor fiert. Barmanul îi aduse lui Heroux un ţap cu bere, două ouă răscoapte într-o străchinuţă şi o solniţă. Heroux îi achită cu o hârtie de doi dolari şi băgă restul – un dolar şi optzeci şi cinci – într-unul dintre buzunarele cu clape ale vestonului său de cherestegiu. Îşi sără ouăle şi le mâncă, îşi sără berea, o bău şi slobozi un râgâit.

— Mai mult loc pe-afară decât pe dinăuntru, Claude, spuse Thoroughgood, de parcă jumătate din nordul statului Maine n-ar fi umblat toată vara pe urmele lui Heroux.

— Ştii că ăsta-i adevărul, replică Heroux, deşi, fiind Canuck, probabilul său răspuns sunase mai mult ca „Ştii kö *esta*-ii adevèrul”

Îşi comandă încă o halbă, o bău şi râgâi iar. În bar, vorbăria continua. Mai multe persoane îl salutară pe Claude, iar Claude dădea din cap şi din mână, dar nu zâmbea. Thoroughgood a spus că arăta ca un om pe jumătate cufundat în vise. La masa din fund, partida de pocher îşi urma cursul. El Katook împărţea cărţile. Nimeni nu se osteni să-i spună vreunuia dintre jucători că Heroux era în local… Deşi, de vreme ce masa lor se afla la nici douăzeci de paşi distanţă şi de vreme ce numele lui Claude fusese răcnit nu o dată de către oameni care-l cunoşteau, e greu de înţeles cum de şi-au putut vedea de joc, fără să fie conştienţi de prezenţa sa potenţial-ucigaşă. Dar aşa s-au întâmplat lucrurile.

După ce şi-a terminat al doilea ţap cu bere, Heroux s-a scuzat faţă de Thoroughgood, şi-a luat securea şi s-a dus la masa unde oamenii lui Mueller jucau pocher. Şi a început să ciopârţească.

Floyd Calderwood tocmai îşi turnase un pahar de whisky de secară şi punea sticla la loc pe masă, când Heroux îi reteză mâna de la încheietură. Calderwood îşi privi mâna şi urlă; încă mai ţinea sticla, dar deodată nu se mai continua cu antebraţul, ci doar cu nişte zgârciuri umede şi vene atârnând. Un moment, mâna tăiată strânse şi mai tare sticla, apoi căzu pe masă ca un păianjen mort. Din antebraţ ţâşni sângele.

La bar, cineva mai ceru bere, iar altcineva îl întrebă pe omul din spatele tejghelei, al cărui nume era Jonesy, dacă-şi mai cănea şi acum părul.

— Niciodat' nu l-am vopsit, spuse Jonesy arţăgos; era foarte sensibil în privinţa părului său.

— Întâlnii pe-o curvă jos la Ma Courtney care zicea că ceţi creşte ţie în jurul cariciului e alb ca zăpada, spuse amicul.

— Era o mincinoasă, replică Jonesy.

— Dă pantalonii jos să vedem, spuse un tăietor de lemne pe nume Falkland, împreună cu care băuse Egbert Thoroughgood înainte de sosirea lui Heroux.

Chestia asta iscă un râs general.

În spatele lor, Floyd Calderwood ţipa. Câţiva dintre oamenii rezemaţi de bar priviră indiferenţi în jur, la timp ca să-l vadă pe Claude Heroux implântându-şi securea de tăiat copaci în ţeasta lui Tinker McCutcheon. Tinker era un om masiv, cu barbă neagră încărunţită. Se ridică pe jumătate în picioare, cu sângele şiroind pe faţă, după care se aşează la loc. Heroux îi scoase securea din cap. Tinker începu din nou să urle, iar Heroux abătu toporul lateral, înfigându-i-l în spate. Scoase un zgomot, povestea Thoroughgood, ca un braţ de rufe ude trântite pe covor. Tinker căzu moale peste masă, şi cărţile din mână i se împrăştiară.

Ceilalţi jucători răcneau şi mugeau. Calderwood, continuând să zbiere, încerca să-şi culeagă mâna dreaptă cu stângă în timp ce sângele şiroia din ciot în cascadă. Stugley Grenier avea ceea ce Thoroughgood numea „un-pistol-de-apucat" (adică un revolver într-o teacă la umăr) şi

dădea să-l apuce fără urmă de succes. Eddie King încercă să se ridice şi căzu de pe scaun drept pe spate, înainte de a se putea sălta în picioare, Heroux stătea deja călare deasupra lui, cu securea înălţată deasupra capului. King urlă şi-şi ridică ambele mâini într-un gest de apărare.

— *Te rog, Claude, abia m-am însurat luna trecută!* zbieră King.

Securea căzu, cu tăişul aproape dispărând în burdihanul enorm al lui King. Sângele ţâşni până în tavanul cu bârne al „Dolarului”.

Eddie începu să se târâie înapoi pe podea. Claude smulse din el securea aşa cum un bun pădurean şi-ar smulge toporul dintr-un copac de esenţă moale, oarecum legănând-o înainte şi înapoi pentru a slăbi strânsoarea aderentă a lemnului îmbibat de sevă. Lovi, şi Eddie King încetă să mai urle. Dar Claude Heroux încă nu mântuise cu el; începu să-l ciopârţească pe King de parcă ar fi fost lemn de surcele.

La bar, conversaţia se orientase spre ce fel de iarnă se anunţa. Vernon Stanchfield, un fermier din Palmyra, declara că va fi una blândă – ploaia de toamnă consumă zăpada iernii, aceasta era părerea lui.

Alfie Naugler, care avea o fermă pe Naugler Road în Derry (acum nu mai există; pe locul unde îşi cultiva cândva Alfie Naugler mazărea, fasolea şi sfecla, extensia Interstatalei îşi aşterne artera de cincisprezece kilometri, cu şase piste), îşi revendica dreptul de a-l contrazice. Alfie pretindea că iarna va fi viforoasă. Văzuse nu mai puţin de opt inele pe câteva dintre omizile de mohair, spunea el, număr nemaiauzit. Un altul susţinea îngheţul; altul noroiul. Viforniţa din 1901 era readusă cu temeinicie în discuţie. Jonesy trimitea halbe de bere şi castronaşe cu ouă fierte tari patinând pe tejghea. În spatele lor, urletele continuau şi sângele curgea râuri-râuri.

În acest punct al interogatoriului pe care i l-am luat lui Egbert Thoroughgood, am închis casetofonul şi l-am întrebat:

— Cum s-a întâmplat? Vrei să spui că nu ştiai ce se-ntâmplă, sau că ştiai, dar ai lăsat lucrurile să meargă-nainte, sau ce?

Bărbia lui Thoroughgood coborî spre nasturele de sus al vestei pătate cu mâncare. Sprâncenele i se îmbinară. Tăcerea din odăiţa lui Thoroughgood, strâmtă şi cu miros de medicamente, se depănă atât de îndelung, încât eram pe punctul să repet întrebarea, când el replică:

— Ştiam. Dar nu părea să conteze. Era ca politica, într-un fel. Mhm, exact aşa. Ca treburile din oraş. Mai bine lasă-i pe oamenii care-nţeleg politica să se-ngrijească de ea şi pe oamenii care înţeleg treburile de la oraş să vadă de ele. Chestiile-astea ies mai bine dacă lucrătorii nu se-amestecă.

— De fapt te referi la soartă şi pur şi simplu ţi-e frică să te-ncumeţi s-o spui? l-am întrebat eu deodată.

Întrebarea se smulse din mine discret, şi cu siguranţă că nu mă aşteptam ca Thoroughgood, care era bătrân, încet şi analfabet, să răspundă… Dar o făcu, fără pic de surprindere.

— Mhm, spuse el. Poa’ că da.

În timp ce oamenii de la bar continuau să vorbească despre vreme, Claude Heroux îşi vedea de hăcuială. Stugley Grenier reuşise, în fine, să-şi scoată pistolul. Toporul se abătea din nou asupra lui Eddie King, care de-acum era făcut bucăţi. Glonţul tras de Grenier izbi tăişul securii şi ricoşă, cu o scânteie şi un piuit.

El Katook sări în picioare şi începu să dea înapoi. Încă mai ţinea pachetul din care împărţise; de sub acesta, cărţile de joc căzeau pe jos una câte una, fâlfâind. Claude se luă după el. El Katook ridică braţele. Stugley Grenier mai trase un foc, care nu nimeri nici la trei metri de Heroux.

— Stai, Claude, spuse El Katook; din spusele lui Thoroughgood, reieşea că El Katook încerca să zâmbească. Eu n-am fost cu ei. N-am fost amestecat în toată povestea.

Heroux nu făcu decât să mârâie.

— Eram în Millinocket, continuă Katook, cu glasul începând să i se înalţe spre un zbieret. *Eram în Millinocket, jur pe numele mamei mele! Întreabă pe cine vrei dacă nu mă crezi pe mineeeee…*

Claude ridică toporul şiroind de sânge, iar El Katook îi aruncă în faţă restul de cărţi. Toporul se prăbuşi vâjâind. El Katook se feri. Tăişul se înfipse în scândurile din care era făcut peretele din spate al „Dolarului de Argint”. El Katook încercă să fugă. Claude smulse securea din perete şi-i puse piedică vârându-i-o între glezne. El Katook veni de-a berbeleacul. Stugley Grenier trase din nou în Heroux, de astă dată cu ceva mai mult noroc. Ochise capul ţapinarului scos din minţi; glonţul îşi atinse ţinta în partea cărnoasa a coapsei lui Heroux.

Între timp, El Katook era ocupat să se târască spre uşă, cu părul căzut în ochi. Heroux legănă din nou securea, arătându-şi colţii şi bolborosind, iar o clipă mai târziu capul despărţit de trup al lui Katook se rostogolea pe pardoseala aşternută cu rumeguş, cu limba ieşindu-i printre dinţi. Se opri din rostogolire lângă cizma unui tăietor de lemne pe nume Varney, care petrecuse cea mai mare parte a zilei în crâşmă şi care între timp se cherchelise atât de straşnic, încât nu mai ştia dacă se găseşte pe uscat sau pe mare. Expedie capul cu un şut fără a privi în jos să vadă ce era şi răcni la Jonesy să-i mai trimită o bere.

El Katook se mai târî un metru, cu sângele ţâşnindu-i din gât ca dintr-un robinet deschis la maxim, înainte să-şi dea seama că era mort şi să rămână inert. Cu asta, mai era doar Stugley. Heroux se răsuci spre el, dar Stugley fugise în privată şi încuiase uşa.

Heroux îşi croi drum ciopârţind cu securea, mugind, boscorodind şi bălmăjind fără şir, cu balele curgându-i pe la colţurile gurii. Când ajunse înăuntru, Stugley nu mai era acolo, deşi cămăruţa rece şi cu crăpături nu avea fereastră. Heroux stătu pe loc un moment, cu capul plecat şi braţele vânjoase mânjite şi stropite de sânge, după care, cu un

răget, săltă capacul haznalei. O făcu tocmai la timp ca să vadă cizmele lui Stugley dispărând pe sub împrejmuirea de scânduri inegale a peretelui latrinei. Stugley Grenier o luă la fugă urlând pe Exchange Street, prin ploaie, plin de rahat din creştet până în tălpi, ţipând că-l omoară. Supravieţui bairamului din „Dolarul de Argint” – fiind singurul scăpat cu viaţă – dar, după trei luni de ascultat bancurile despre metoda sa de evadare, părăsi pentru totdeauna zona oraşului Derry.

Heroux păşi afară din toaletă şi se opri în faţa ei ca un taur după atac, cu capul în piept şi toporul ridicat în faţă. Gâfâia şi pufăia, acoperit cu borş din cap până-n picioare.

— Închide uşa, Claude, căcăstoarea aia pute până-ntr-al nouălea cer, spuse Thoroughgood.

Claude lăsă să-i cadă securea pe jos şi făcu aşa cum i se ceruse. Merse până la masa semănată cu cărţi unde-i stătuseră victimele, dând din drum un şut unuia dintre picioarele retezate ale lui Eddie King. Apoi se aşeză pur şi simplu şi îşi rezemă capul pe braţe. Băutura şi conversaţia de la tejghea continuau. Peste cinci minute, alţi oameni începură să se adune înăuntru, printre care şi trei dintre ajutoarele şerifului (cel din frunte era tatăl lui Lal Machen, iar când văzu mizeria de pe jos făcu un atac de inimă şi trebui să fie dus la cabinetul doctorului Shratt). Claude Heroux a fost luat de acolo. Era docil când îl arestară, mai mult adormit decât treaz.

În noaptea aceea toate cârciumile de pe Exchange şi Baker Street tunară şi vuiră de vestea masacrului. Un îndreptăţit soi de furie beţivănească începu să se înteţească, iar, când localurile se închiseră, mai bine de şaptezeci de oameni porniră spre închisoare şi judecătoria din centru. Aveau torţe şi felinare. Unii purtau pistoale, alţii securi, câţiva duceau ciomege.

Şeriful districtului nu era aşteptat din Bangor decât a doua zi la amiază, aşa că *el* nu era acolo, iar Goose Machen zăcea în infirmeria doctorului Shratt văzându-şi mai

departe de infarctul său. Cele două ajutoare care şedeau în birou jucând cărţi auziră gloata venind şi ieşiră repede. Beţivii dădură buzna înăuntru şi-l târâră din celulă pe Claude Heroux. Nu protestă cine ştie ce; părea buimac, pierdut.

Îl purtară pe umeri ca pe un campion la fotbal; până la Canal Street îl purtară, şi acolo îl linşară sub un ulm bătrân aplecat deasupra Canalului.

— Era atât de dus, încât nu dădu din picioare decât de două ori, spuse Egbert Thoroughgood.

Fusese, din câte arătau cronicile oraşului, singurul linşaj care ar fi avut loc vreodată în regiunea aceasta din Maine. Şi, aproape de prisos să spun, nu a fost raportat în *Derry News*. Mulţi dintre cei ce-şi văzuseră de băut nepăsători în timp ce Heroux îşi făcea treaba la „Dolarul de Argint” făcură parte din comitetul de pus cravate care-l săltă în ştreang. Până la miezul nopţii, starea de spirit li se schimbase.

I-am pus lui Thoroughgood întrebarea finală: văzuse vreun om pe care nu-l cunoştea în timpul violenţelor din acea zi? Cineva care să-i fi atras atenţia ca fiind straniu, nelalocul său, trăsnit, arătând ca un clovn chiar? Cineva care va fi băut la bar toată după-amiaza, cineva care poate se înscrisese printre cei cu gura mare noaptea când băuta continuase şi conversaţia se îndreptase spre linşaj?

— Poate c-o fo’, replică Thoroughgood; acum era obosit, capul îi cădea în piept, gata pentru siesta de după-amiază. Trecu mult de-atuncea, domnu’. Mult şi mult.

— Dar ceva tot îţi aminteşti, am stăruit.

— Mi-amintesc c-am crezut c-o fi vreun bâlci pe drumu’ de Bangor. Beam o bere la „Găleata cu Sânge” în seara aia. „Găleata cu Sânge” era cam la şase porţi distanţă de „Dolarul de Argint”, înăuntru era un tip… caraghios de fel… Făcea tumbe şi se dădea de-a bâldâbâca… Jongla cu pahare… Scamatorii… Punea patru gologani pe frunte şi acolo-i stăteau… Caraghioslâcuri, pricepi mata…

Bărbia osoasă îi căzuse iarăşi în piept. Era pe cale să adoarmă în faţa mea. Saliva începu să-i clocotească la colţurile gurii, care avea tot atâtea cute şi zbârcituri ca punguţa de mărunţiş a unei cucoane.

— L-am mai văzut din când în când de-atuncea, spuse Thoroughgood. Mi-nchipui că poate s-o fi distrat bine-n noaptea aia… Aşa că şi-a zis că să stea pân preajmă.

— Mda, am confirmat eu. Se-nvârte pe-aici de multă vreme.

Singurul răspuns a fost un sforăit slab. Thoroughgood adormise în scaunul de lângă fereastră, cu doctoriile şi prafurile înşirate lângă el pe pervaz, soldaţii bătrâneţii prezenţi la datorie. Am închis casetofonul şi am rămas uitându-mă la el o clipă, la acest ciudat călător în timp de prin anul 1890, care-şi amintea întâmplări de când nu existau maşini, nici lumină electrică, nici avioane, nici statul Arizona. Pennywise fusese acolo, călăuzindu-i pe cărare spre un alt sacrificiu sângeros – încă unul în lunga istorie de sacrificii sângeroase a oraşului Derry. Acesta, în septembrie 1905, inaugurase o perioadă de teroare intensă ce avea să includă explozia de Paşti a Oţelăriei Kitchener, în anul următor.

Asta ridică unele întrebări interesante (şi, din câte îmi pot da eu seama, de o importanţă vitală). Ce mănâncă Monstrul *cu adevărat,* de exemplu? Ştiu că unii dintre copii fuseseră parţial devoraţi – prezentau urme de muşcături, cel puţin –, dar probabil *noi* suntem cei care-l împingem s-o facă. Categoric, am fost cu toţii învăţaţi încă din fragedă pruncie că ceea ce face monstrul când te prinde în adâncul pădurii e să te mănânce. Acesta poate e cel mai rău lucru pe care-l putem concepe. Dar de fapt din credinţă se hrănesc monştrii, nu-i aşa? Sunt condus în mod irezistibil spre această concluzie: hrana poate însemna viaţă, dar sursa puterii e credinţa, nu hrana. Şi cine e mai capabil de un act total de credinţă decât un copil?

Există însă o problemă: copiii cresc. La biserică, puterea e perpetuată şi reînnoită prin acte rituale periodice. În Derry, de asemenea, puterea pare să fie perpetuată şi reînnoită prin acte rituale periodice. Oare e posibil ca Monstrul să se autoprotejeze prin simplul fapt că, pe măsură ce copiii devin adulţi, devin fie incapabili de credinţă, fie handicapaţi de-un soi de artrită spirituală şi imaginativă?

Da. Cred că ăsta e secretul. Şi, dacă dau telefoanele, cât de mult îşi vor aminti ei? Cât de mult vor crede? Destul ca să pună capăt acestei orori o dată pentru totdeauna sau doar destul cât să-i coste viaţa? Ei *sunt* chemaţi – atât ştiu şi eu. Fiecare crimă din acest nou ciclu a fost o chemare. Aproape am ucis Monstrul de două ori, iar în final l-am împins adânc în bârlogul său de tuneluri şi încăperi puturoase de sub oraş. Dar cred că el mai ştie un secret: deşi Monstrul s-ar putea să fie nemuritor (sau aproape), noi nu suntem. El n-a avut decât de aşteptat până ce actul de credinţă, care a făcut din noi nişte potenţiali ucigaşi-de-monştri, precum şi surse ale puterii, a devenit imposibil.

Douăzeci şi şapte de ani. Poate un interval de somn pentru el, tot atât de scurt şi înviorător pe cât ar fi pentru noi o siestă de după-amiază. Iar când se deşteaptă, Monstrul e acelaşi, dar nouă ne-a trecut o treime din viaţă. Perspectivele ni s-au îngustat; credinţa noastră în magie, aceea care face magia posibilă, s-a tocit precum luciul unei perechi de pantofi noi după o zi lungă de mers. De ce să ne cheme înapoi? De ce să nu ne lase pur şi simplu să murim? Pentru că noi aproape că l-am omorât, pentru că l-am speriat, cred. Pentru că Monstrul doreşte răzbunarea.

Iar acum, când nu mai credem în Moş Crăciun, în Zâna cea Bună, în Hänsel şi Gretel, Monstrul e gata să ne întâmpine. *Veniţi înapoi, spune. Veniţi înapoi, hai să ne terminăm treaba în Derry. Aduceţi-vă puşcoacele, pietricelele şi yo-yo-urile! Ne vom juca! Haideţi înapoi şi-o să vedem dacă mai ţineţi minte cel mai simplu lucru dintre*

toate: cum e să fii copil, la adăpost în credinţă şi prin urmare înfricoşat de întuneric.

Cât despre asta cel puţin, garantez o mie la sută: mi-e frică. Al naibii de frică.

Partea a cincea
Ritualul Chüd

„Nu se poate. Apa infiltrată
a mucegăit perdeaua. Plasa
a putrezit. Scoateţi poftele
din mecanismele lor, nu mai construiţi
poduri. Prin care aer veţi
străbate continente-n zbor? Lăsaţi vorbele
să zboare cum or vrea – să
izbească pieziş iubirea. Va fi
O năpastă neobişnuită. Prea mult vor ei să salveze,
potopul datoria şi-a făcut.”

William Carlos Williams,
Paterson

„Priviţi şi luaţi aminte. Priviţi acest tărâm.
Priviţi departe, departe, peste fabrici şi peste iarbă.
Iată, cu siguranţă că vă vor lăsa să treceţi.
Vorbiţi, atunci, şi întrebaţi pădurea şi lutul.
Ce auziţi? Ce porunceşte acest tărâm?
Ţinutul acesta aparţine altcuiva: nu este casa voastră.”

Karl Shapiro,
Ghid de călătorie pentru cei exilaţi

Capitolul 19
În ceasurile de veghe ale nopţii

1

Biblioteca Publică Derry, 1.15 dimineaţa

Când Ben Hanscom încheie povestea proiectilelor de argint, au vrut să vorbească, dar Mike le spuse că dorea să doarmă cu toţii puţin.

— V-a ajuns deocamdată, spuse el.

Dar cel care arăta de parcă-i ajunsese era Mike însuşi; avea faţa trasă şi obosită, iar Beverly se gândi că arăta bolnav.

— Dar nu suntem gata, protestă Eddie. Cum rămâne cu restul? Eu tot nu-mi amintesc…

— Mike are d-d-dreptate, spuse Bill. Poate o să ne amintim, p-p-poate că nu. Cred că ne v-v-vom aminti. Ne-am amintit tot ce-aveam n-nevoie.

— Poate tot ce e bine pentru noi? sugeră Richie.

Mike dădu din cap:

— Ne întâlnim mâine.

Apoi se uită la ceas.

— Adică azi, mai târziu.

— Aici? întrebă Beverly.

Mike clătină încet din cap.

— Propun să ne întâlnim pe Kansas Street. Unde obişnuia Bill să-şi ascundă bicicleta.

— Coborâm pe Maidan, spuse Eddie şi dintr-o dată se înfioră.

Mike încuviinţă din nou.

Urmă un moment de tăcere în care se priviră unul pe altul. Apoi Bill se ridică în picioare, iar ceilalţi se sculară o dată cu el.

— Vreau s-aveţi toţi grijă cât mai e noapte, spuse Mike. Monstrul a fost aici; Monstrul poate fi oriunde sunteţi voi. Dar întâlnirea asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Îl privi pe Bill:

— Aş zice că totuşi se poate, ce spui, Bill?

Bill dădu încet din cap.

— Da. Cred că totuşi se poate face.

— Monstrul o va şti şi pe asta, spuse Mike, şi va încerca tot ce-i stă în putinţă ca să încline sorţii în favoarea sa.

— Ce facem dacă se-arată? întrebă Richie. Ne apucăm de nas, închidem ochii, ne-nvârtim pe loc de trei ori şi avem gânduri bune? Îi suflăm nişte praf magic în faţă? Cântăm vechi cântece de-ale lui Elvis Presley? Ce facem?

Mike clătină din cap:

— Dacă vă puteam spune asta, n-ar mai fi fost nicio problemă, nu? Tot ce ştiu e că mai există şi o altă forţă – cel puţin exista când eram copii – care a vrut să rămânem în viaţă şi să ne facem treaba. Poate că încă mai e pe aici.

Ridică din umeri. Era un gest ostenit.

— Crezusem că doi, poate chiar trei dintre voi nu veţi mai fi la începutul reuniunii noastre de astă-seară. Dispăruţi sau morţi. Simplul fapt că aţi apărut mi-a dat motive să sper.

Richie se uită la ceas:

— Unu şi-un sfert. Cum mai zboară vremea când te distrezi, nu, Clăiţă?

— Bip-bip, Richie, replică Ben, cu un zâmbet gol.

— Vrei să mergem pe jos împreună până la T-T-Town House, Beverly? o invită Bill.

— Bine.

Îşi punea haina. Acum biblioteca părea foarte tăcută, plină de umbre, înfricoşătoare. Bill simţi cum ultimele două zile îl prind din urmă deodată, îi apasă umerii. Dacă era numai oboseală ar fi fost în regulă, dar era mai mult: o senzaţie că se spărgea, că visa, că avea halucinaţii paranoice. Un simţământ că cineva îl urmărea tot timpul cu privirea. Poate că de fapt nici nu-s aici, îşi spuse. *Poate că-s*

în azilul de nebuni al doctorului Seward, cu casa dărăpănată de la oraş a Contelui în vecini şi Renfield imediat peste hol, el cu muştele lui şi eu cu monştrii mei, amândoi convinşi că petrecerea, continuă într-adevăr şi îmbrăcaţi pentru ea la patru ace, nu în smochinguri, ci în Cămăşi de forţă.

— Tu ce faci, R-Richie?

Richie clătină din cap:

— Eu o să-i las pe Clăiţă şi Kaspbrak să mă conducă acasă. Just, băieţi?

— Sigur, răspunse Ben. O privi scurt pe Beverly, care stătea lângă Bill, şi simţi o durere aproape uitată.

O nouă amintire tremură, aproape gata s-o prindă, apoi pluti altundeva.

— Şi tu, M-M-Mike? întrebă Bill. Vrei s-o iei pe jos cu Bev şi cu m-mine?

— Eu, scutură Mike din cap, trebuie să…

În acel moment Beverly zbieră, sunet ascuţit în încremenirea din încăpere. Cupola boltită de deasupra îl recepţiona, iar ecourile părură hohotele unor *banshee*{10} care zburau şi fâlfâiau în jurul lor.

Bill se întoarse spre ea; Richie scăpă vestonul pe care şi-l lua de pe spătarul scaunului; se auzi un clinchet de sticle când braţul lui Eddie mătură pe podea o sticlă de gin goală.

Beverly se dădea înapoi din faţa lor, cu mâinile întinse şi faţa albă ca foaia de extemporal a unui repetent cronic. Ochii, înfundaţi în orbitele vinete-închise, i se bulbucau înspăimântaţi.

— Mâinile *mele!*

Scoase alt ţipăt.

— Mâinile *mele!*

— Ce… începu Bill, şi atunci văzu sângele ce-i picura încet printre degetele tremurânde.

Porni înainte şi simţi dâre fierbinţi brăzdându-i brusc propriile sale mâini. Durerea nu era ascuţită; semăna mai

mult cu cea pe care o simţi uneori într-o rană vindecată de mult.

Vechile cicatrice din palmă, cele care reapăruseră în Anglia, se deschiseseră şi sângerau. Privi într-o parte şi-l văzu pe Eddie Kaspbrak holbându-se prostit la propriile-i mâini. Şi ele sângerau. La fel ale lui Mike. Şi ale lui Richie. Şi ale lui Ben.

— Suntem băgaţi în asta până la capăt, nu? spuse Beverly.

Începuse să plângă. Iar acest sunet era amplificat în goliciunea neclintită a bibliotecii; clădirea însăşi părea că plânge împreună cu ea. Bill credea că, dacă va trebui să mai asculte multă vreme sunetul acela, va înnebuni.

— Doamne-ajută-ne, suntem băgaţi până la capăt.

Femeia suspina, şi o fâşie de mucus îi atârna dintr-o nară.

Şi-o şterse cu dosul unei mâini tremurătoare, şi alţi stropi de sânge căzură pe duşumea.

— Re-re-repede! exclamă Bill și-l apucă pe Eddie de mână.

— Ce…

— *Repede!*

Întinse cealaltă mână şi, după o clipă, Beverly i-o prinse, încă mai plângea.

— Da, spuse Mike; părea năuc – aproape drogat. Da, asta e, nu? Începe iar, nu, Bill? Totul începe să se întâmple iar.

— D-d-da, cr-cred…

Mike luă mâna lui Eddie, iar Richie apucă mâna cealaltă a lui Beverly. O clipă Ben îi privi doar, şi pe urmă, ca prin vis, îşi ridică mâinile însângerate în ambele părţi şi păşi între Mike şi Richie. Îi prinse de mâini. Cercul se închise.

(Ah Chüd acesta e Ritualul Chüd şi Ţestoasa nu ne poate ajuta)

Bill încercă să urle, dar din gâtlej nu-i ieşi niciun sunet. Văzu capul lui Eddie dându-se pe spate, tendoanele gâtului ieşindu-i în relief. Şoldurile lui Beverly palpitară de două ori, aprig, ca într-un orgasm la fel de scurt şi fierbinte

precum detunătura unui pistol. Gura lui Mike se mişca în chip ciudat, părând să râdă şi să se strâmbe în acelaşi timp. În tăcerea bibliotecii, uşi începură să se deschidă şi să se trântească, zgomotul rostogolindu-se ca nişte bile de popice. În Sala Periodicelor, revistele zburau într-un uragan fără vânt. În biroul lui Carole Danner, maşina de scris marca IBM a bibliotecii se trezi la viaţă torcând şi bătu:

capra
caprasarepiatra
piatracrapănpatru
crăpaiarcapulcapreicumacrăpatpiatranpatru

Banda se poticni. Maşina sfârâi şi slobozi un râgâit electronic gros când toate dinăuntru cedară suprasolicitate. În Depozitul Doi, raftul cu cărţi oculte se răsturnă deodată, împrăştiindu-i pretutindeni pe Edgar Cayce, Nostradamus, Charles Fort şi Apocrifele.

Bill simţi o exaltantă senzaţie de putere. Era vag conştient că avea o erecţie şi că fiecare fir de păr din cap îi stătea drept. Senzaţia forţei din cercul desăvârşit era incredibilă.

Toate uşile din bibliotecă se închiseră, trântite la unison.

Pendula de lângă biroul de împrumuturi bătu o dată.

Apoi totul încetă, ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator.

Îşi lăsară mâinile moi, privindu-se ameţiţi. Nimeni nu spuse nimic. În timp ce senzaţia de putere se risipea, Bill se simţi cuprins de un cumplit sentiment al fatalităţii. Se uită la feţele lor albe, încordate, apoi la mâini. Acestea erau mânjite de sânge, dar rănile pe care le făcuse Stan Uris cu un ciob crestat de sticlă de Coca-Cola în august 1958 se închiseseră la loc, nelăsând decât linii albe întortocheate ca nişte lujeri de viţă. Îşi spuse: *Aia a fost ultima oară când am fost împreună toţi şapte... Ziua când Stan a făcut aceste tăieturi, pe Maidan. Stan nu-i aici; a murit. Şi asta e ultima dată când suntem împreună toţi şase. O ştiu, o simt.*

Beverly stătea lipită de el, tremurând. Bill o cuprinse cu braţul. Toţi îl priveau, cu ochii imenşi şi strălucitori în penumbră, astfel încât masa lungă la care stătuseră, presărată cu sticle goale, pahare şi scrumiere dând pe dinafară, apărea ca o insuliţă de lumină.

— Destul, spuse uscat Bill. Destulă distracţie pentru o singură seară. Păstrăm balul dansant pentru altă dată.

— Mi-am amintit, spuse Beverly; ridică spre Bill ochii uriaşi, cu obrajii palizi, umezi. Mi-am amintit *totul*. Cum a aflat tatăl meu despre voi, băieţi. Cum fugeam. Bowers, Criss şi Huggins. Cum am fugit eu. Tunelul… Păsările… Monstrul… *Îmi amintesc totul.*

— Mhm, făcu Richie. Şi eu.

Eddie dădu din cap:

— Staţia de pompare…

— Şi cum Eddie… începu Bill.

— Acum duceţi-vă, îl întrerupse Mike. Odihniţi-vă. E târziu.

— Vino cu noi, Mike, îl chemă Beverly.

— Nu. Trebuie să închid aici. Şi mai am de scris câteva lucruri… procesul-verbal al întrunirii, dacă vă convine denumirea. Nu va dura mult. Duceţi-vă.

Porniră spre uşă, fără multă vorbă. Bill şi Beverly mergeau împreună, urmaţi de Eddie, Richie şi Ben. Bill îi ţinu lui Beverly uşa, iar ea murmură o expresie de mulţumire, în timp ce ieşea pe treptele albe de granit, Bill observă cât de tânără arăta, cât de vulnerabilă… Era sfâşiat de gândul că s-ar putea îndrăgosti din nou de ea. Încerca să se gândească la Audra, dar Audra părea foarte îndepărtată. Acum ea va fi dormind în casa lor din Fleet, pe când soarele răsărea şi lăptarul îşi începea rondul.

Cerul oraşului Derry se înnourase iarăşi, şi o ceaţă joasă acoperea strada pustie cu fâşii groase. Mai în sus pe stradă, Casa Comunitară Derry, îngustă, înaltă, victoriană, îşi rumega bezna. Bill medita: *Şi orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin casa aceea rătăcea în solitudine.* Îşi înăbuşi un

chicot necontrolat. Sunetul paşilor lor părea foarte puternic. Mâna lui Beverly i-o atinse pe a lui, iar Bill o apucă recunoscător.

— A început înainte să fim gata, spuse ea.

— Vom fi fiind vr-vr-vreodată gata?

— *Tu* vei fi fiind, Bill Barosane.

Atingerea mâinii ei, pe neaşteptate, era atât minunată, cât şi necesară. Se întrebă cum ar fi să-i atingă sânii pentru a doua oară în viaţa lui şi bănui că va şti înainte de-a se sfârşi noaptea aceasta lungă. Mai deplin acum, mai matur… Iar mâna lui va găsi păr când va cuprinde umflătura *mons veneris*-ului ei. Îşi spuse: *Te-am iubit, Beverly… Te iubesc. Ben te-a iubit… Te iubeşte. Te-am iubit atunci… Te iubim acum. Şi e bine că-i aşa, fiindcă începe. Acum nu mai avem scăpare.*

Privi în urmă şi văzu biblioteca la jumătate de cvartal distanţă. Richie şi Eddie erau pe treapta de sus; Ben stătea la poalele scării, privind în urma lor. Avea mâinile înfundate în buzunare, umerii aduşi şi, văzut prin lentila plutitoare a ceţii joase, ar fi putut foarte bine să aibă din nou unsprezece ani. Dacă ar fi fost în stare să-i transmită lui Ben un gând, Bill i l-ar fi trimis pe acesta: *N-are importanţă, Ben. Iubirea e aceea care contează, afecţiunea… întotdeauna e dorinţa, niciodată timpul. Poate că-i tot ce ajungem să luăm cu noi când ieşim deodată în întuneric. Mângâiere rece poate, dar mai bine decât niciun fel de mângâiere.*

— Tatăl meu ştia, spuse deodată Beverly. Am venit acasă într-o zi de pe Maidan, iar el pur şi simplu ştia. V-am spus vreodată ce avea-n obicei să-mi spună când îşi ieşea din minţi?

— Ce?

— „Îmi fac griji cu tine, Bevvie.” Asta obişnuia să zică. „Îmi fac griji *multe*.”

Râse, înfiorându-se în acel îşi timp.

— Cred că voia să-mi facă rău, Bill. Adică… Mă mai lovise el şi înainte, dar de data asta a fost altfel. Era… Mă rog, în multe privinţe era un om ciudat. Îl iubeam. Îl iubeam foarte mult, dar…

Se uită la el, poate dorind s-o spună el în locul ei. Bill n-o făcu; era un lucru pe care Beverly îl avea de spus ea însăşi, mai devreme sau mai târziu. Minciunile şi autoînşelătoriile deveniseră un balast pe care nu şi-l mai puteau permite.

— Îl şi uram, continuă ea, iar mâna îi coborî convulsiv peste a lui Bill pentru o secundă îndelungată. Nu i-am mai spus nimănui în viaţa mea asta. Credeam că Dumnezeu mă va trăsni pe loc dac-aş spune-o cu voce tare.

— Atunci, spune-o iar.

— Nu, eu…

— Haide. O să te doară, dar poate a copt destulă vreme acolo înăuntru. Spune-o.

— Îmi uram tatăl, spuse femeia şi începu să suspine neajutorată. Îl uram, mi-era frică de el, îl uram. N-am putut fi niciodată o fată destul de bună ca să-i convină, şi-l uram, zău, dar îl şi iubeam.

Bărbatul se opri şi o cuprinse strâns în braţe. Beverly îl apucă într-o îmbrăţişare înfiorată de spaimă. Lacrimile ei îl udară pe gât. Era foarte conştient de trupul copt şi dur al femeii. Îşi îndepărtă uşurel torsul de al ei, nevrând să simtă erecţia care i se produsese… Dar ea se lipi la loc de el.

— Petrecusem dimineaţa acolo, spuse Beverly, jucând leapşa sau altceva la fel. Ceva *inofensiv*. Nici măcar nu vorbiserăm despre Monstru în ziua aia, cel puţin nu atunci… Obişnuiam să vorbim despre el în fiecare zi, la un moment dat, totuşi. Mai ţii minte?

— Da. La un mo-mo-moment dat. Ţin minte.

— Era înnorat… zăpuşeală. Am jucat cea mai mare parte din dimineaţă. M-am dus acasă pe la unşpe jumate. Mă gândeam să mănânc un sandviş şi o farfurie de supă după ce făceam un duş. Şi pe urmă să mă întorc şi să ne mai

jucăm. Părinţii mei erau amândoi la lucru. Aşa ar fi trebuit, însă el era acolo. El era acasă. El…

2

Lower Main Street, 11.30 dimineaţa

…o aruncă prin odaie cât colo înainte încă de a fi intrat complet pe uşă. Un ţipăt uimit îi ieşi din piept şi apoi fu retezat când se izbi de perete cu o forţă ce-i amorţi umărul. Se prăbuşi pe sofaua desfundată, rotind în jur priviri înnebunite. Uşa dinspre antreul de la intrare se trânti. Tatăl său stătuse ascuns după ea.

— Îmi fac griji cu tine, Bevvie. Uneori, îmi fac griji *multe*. Ştii asta. Ţi-am spus-o, nu-i aşa? În mod sigur ţi-am spus-o.

— Tăticule, ce…

Se apropia încet de ea prin încăpere, cu faţa îngândurată, tristă, ucigătoare. Expresia aceasta din urmă nu voia s-o vadă, dar era acolo, ca luciul orb al noroiului pe apa stătută. Îşi ciupea meditativ un nod al degetelor de la mâna dreaptă. Era îmbrăcat în kaki, iar când aruncă o privire în jos Beverly văzu că pantofii lui cu toc înalt lăsau urme pe covorul maică-sii. *Va trebui să scot aspiratorul,* îşi spuse ea incoerent. *Să aspir. Dacă mă lasă în stare să aspir. Dacă…*

Era noroi. Noroi negru. Mintea ei glisa alarmant. Era din nou pe Maidan cu Bill, Richie, Eddie şi ceilalţi. Noroi negru, vâscos, precum cel de pe pantofii tăticului se găsea acolo, pe Maidan, în locul mlăştinos unde plantele pe care Richie le numea bambuşi creşteau într-un pâlc alb, scheletic. Când bătea vântul, tulpinile se ciocneau una de alta sunând a gol, iscând un zgomot ca al tobelor vrăjitorilor, şi oare fusese tatăl ei pe Maidan? Fusese tatăl ei…

PLEOSC!

Mâna lui, vâjâind pe o orbită arcuită larg, îi lovi faţa. Capul fetei se izbi de perete. Bărbatul îşi agăţă degetele

mari de curea şi o privi cu acea expresie de curiozitate ucigaşă şi deconectată de la realitate. Beverly simţi un firişor de sânge curgându-i cald din colţul stâng al buzei de jos.

— Am văzut că te-ai făcut mare, spuse el, iar ea crezu că va mai spune ceva, dar pe moment asta părea să fie totul.

— Tăticule, despre ce vorbeşti? întrebă fata cu voce mică şi tremurătoare.

— Dacă mă minţi, te bat de te omor, Bevvie, replică el.

Îşi dădu seama cu groază că nu se uita la ea; privea tabloul *Currier and Ives* de deasupra capului ei, pe perete, lângă canapea.

Gândul fetei lunecă iar nebuneşte şi din nou avu patru ani, aşezată în cadă cu bărcuţa albastră de plastic şi săpunul Popeye; tatăl ei, atât de mare şi de mult iubit, stătea în genunchi alături, îmbrăcat în pantaloni de tergal gri şi tricou strâmt, cu o cârpă de spălat într-o mână şi un pahar cu suc de portocale în cealaltă, săpunind-o pe spate şi spunând: *Ia să vedem urechile-ăstea, Bevvie, mama are nevoie de barabule la cină*. Iar ea se putea auzi pe sine, mică, chicotind, privind în sus la chipul lui uşor încărunţit, pe care îl credea atunci fără îndoială etern.

— N-am… N-am să te mint, tăticule. Care-i problema?

Imaginea lui în ochii ei tremura descompunându-se treptat, după cum o podideau lacrimile.

— Ai fost colo-şa pe Maidan c-o gaşcă de băieţi?

Inima îi zvâcni în piept; ochii ei coborâră din nou spre pantofii lui murdari de noroi. De noroiul acela negru, lipicios. Dacă păşeai în el prea adânc, îţi sugea tenişii sau mocasinii pe loc… Şi atât Richie, cât şi Bill susţineau că, dacă te cufundai în el cu totul, dădeai de nisipuri mişcătoare.

— Mă joc acolo câteod…

Trosc! mâna, acoperită cu bătături tari, prăbuşindu-se iar. Ţipă, lovită, speriată. Expresia aceea de pe chipul lui o înspăimânta, iar faptul că nici măcar nu se uita la ea o

speria, de asemenea. Era ceva în neregulă cu el. Se agravase… Dacă avea de gând s-o omoare? Dacă

(of încetează Beverly e TATĂL tău şi TAŢII nu-şi omoară FIICELE)

îşi pierdea controlul? Dacă…

— Ce i-ai lăsat să-ţi facă?

— Să facă? Ce…

Habar n-avea la ce se referea.

— Scoate-ţi pantalonii.

Zăpăceala îi spori. Nimic din ce spunea nu părea să aibă legătură cu nimic altceva. Încercările de a-i urma logica o făceau să-i vină rău… Aproape ca un rău de mare.

— Ce… de ce?…

Mâna bărbatului se ridică; fata zvâcni înapoi.

— Scoate-i, Bevvie. Vreau să văd dacă eşti intactă.

Acum îi apăru o nouă imagine, mai dementă decât toate celelalte: se văzu pe sine dându-şi jos blugii şi un picior ieşindu-i o dată cu ei. Tatăl său bătând-o cu o curea prin odaie în timp ce ea încerca să fugă de el ţopăind pe piciorul rămas, iar tăticul strigând: *Ştiam eu că nu eşti intactă! Ştiam eu! Ştiam eu!*

— Tăticule, nu-nţeleg ce…

Mâna lui căzu, de astă dată nu plesnind, ci apucând. O muşcă de umăr cu o forţă furioasă. Fata ţipă. O trase în sus şi pentru prima oară o privi drept în ochi. Zbieră din nou văzând ce era acolo. Era… *Nimic*. Tatăl ei dispăruse. Iar Beverly pricepu deodată că era singură în apartament cu Monstrul, singură cu Monstrul în dimineaţa aceea adormită de august. N-o mai încerca senzaţia de putere şi răutate pură pe care o simţise în casa de pe Neibolt Street în urmă cu o săptămână şi jumătate – Monstrul fusese oarecum diluat de umanitatea esenţială a tatălui ei dar Monstrul era aici prezent, acţionând prin intermediul lui.

O azvârli în lături. Beverly se izbi de măsuţa pentru cafea, căzu peste ea şi veni de-a berbeleacul pe duşumea cu un strigăt. *Aşa se-ntâmplă*, cugetă ea. *O să-i spun lui Bill, ca*

să înţeleagă. Monstrul e pretutindeni în Derry. Pur şi simplu… Pur şi simplu umple spaţiile goale, atâta tot.

Se rostogoli. Tatăl său venea spre ea. Se târî din calea lui pe turul pantalonilor, cu părul căzut în ochi.

— Ştiu c-ai fost acoloşa, spuse el. Mi s-a spus. N-am crezut. N-am crezut că Bevvie a mea ar umbla cu-o gaşcă de băieţi. Pe urmă te-am văzut cu ochii mei azi-dimineaţă. Bevvie a mea cu-o hoardă de băieţi. La nici doişpe ani, ea se-nvârte cu-o hoardă de băieţi!

Acest din urmă gând păru să-l arunce într-o criză nouă de turbare; vibra prin carcasa lui costelivă, ca un curent electric.

— *La nici doişpe ani!* răcni şi-i arse un şut în coapsă care-o făcu să zbiere.

Fălcile lui clănţăniră peste acest fapt sau concept sau ce-o fi fost în mintea lui ca ale unui câine flămând preocupat cu-o ciozvârtă de carne.

— *La nici doişpe! La nici doişpe! La nici măcar DOIŞPE!*

Lovi. Beverly se îndepărtă târâş. Acum ajunseseră în zona bucătăriei. Gheata lui de lucru izbi sertarul de sub aragaz, făcând cratiţele şi oalele dinăuntru să zdrăngăne.

— Să nu fugi de mine, Bevvie, o preveni el. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei s-o păţeşti şi mai rău. Crede-mă acum. Crede-l pe tata. E treabă serioasă. Să umbli cu băieţii, să-i laşi să-ţi facă Dumnezeu ştie ce – la nici *doişpe* – asta-i treabă serioasă, martor mi-e Hristos.

O înşfăcă de umăr şi o ridică în picioare cu o smucitură.

— Eşti o fată drăguţă. Puzderie de oameni ar fi fericiţi să-şi facă mendrele c-o fată drăguţă. Puzderie de fete drăguţe dornice să-i lase să-şi facă mendrele. Le-ai fost curviştină ălor băieţi, Bevvie?

În sfârşit înţelese ce-i băgase Monstrul în cap… Doar că o parte din ea ştia că gândul putea aproape să fi fost acolo tot timpul; că poate Monstrul folosise doar uneltele care zăceau pe-acolo, aşteptând să fie folosite.

— Nu, tăticule. Nu, tăticule…

— *Te-am văzut fumând!* mugi el. De astă dată o pocni cu palma, îndeajuns de tare ca s-o trimită învârtindu-se în piruete bete spre masa de bucătărie, unde căzu grămadă cu o flacără de durere în şale. Solniţa şi piperniţa căzură pe jos. Piperniţa se sparse. Flori negre se desfăcură şi-i dispărură dinaintea ochilor. Sunetele păreau prea profunde. Îi văzu chipul. Ceva anume pe chip. Se uita la pieptul ei. Deodată deveni conştientă că bluza i se descheiase şi că nu purta sutien – deocamdată n-avea decât unul, un sutien de gimnastică. Mintea îi lunecă înapoi la casa din Neibolt Street, când Bill îi dăduse tricoul lui. Fusese conştient de felul cum sânii ei împungeau materialul de bumbac subţire, dar ocheadele lor ocazionale, furişe, n-o deranjaseră; acelea păruseră întru totul fireşti. Iar privirea *lui Bill* păruse mai mult decât firească – păruse caldă şi doritoare, dacă nu cumva profund primejdioasă.

Acum simţea vinovăţia amestecându-i-se cu spaima. Chiar greşea atât de mult tatăl ei? Nu cumva avusese

(le-ai fost curviştină ălora)

gânduri? Gânduri necurate? Gânduri despre ce-o fi vorbind el?

Nu-i acelaşi lucru! Nu-i acelaşi lucru cu felul

(le-ai fost curviştină)

cum se uită acum el la mine! Nu-i acelaşi!

Îşi încheie bluza la loc.

— Bevvie?

— Tăticule, ne *jucăm* doar. Atâta tot. Ne jucăm… nu… nu facem nimic ca… nimic *rău*. Ne…

— Te-am văzut fumând, spuse el iar, venind spre ea.

Ochii îi coborâră peste pieptul ei şi peste şoldurile înguste, nearcuite. Intonă deodată, cu o voce subţire de licean, care o sperie şi mai mult:

— *O fată care mestecă gumă va fuma! O fată care va fuma va bea! Şi o fată care va bea, toată lumea ştie o fată de-astea ce-o să facă!*

— *N-AM FĂCUT NIMICA!* urlă ea în timp ce mâinile lui îi coborau pe umeri. Acum n-o mai ciupea, nici n-o lovea.

Mâinile erau blânde. Şi ăsta era într-un fel lucrul cel mai înfricoşător.

— Beverly, rosti el cu logica de necontrazis, dementă, a obsedatului, te-am văzut cu băieţi. Vrei, te rog, să-mi spui ce face cu băieţii o fată, jos, în toată porcăria aia, dacă nu-i lucru' pe care-l face culcată pe spate?

— *Lasă-mă-n pace!* ţipă Beverly.

Furia explodă dintr-un puţ adânc pe care nici măcar nu-l bănuise. Furia îi aprinse o flacără galbenă-albăstruie în cap. Îi ameninţa gândurile. O speriase tot timpul; o făcuse de ruşine tot timpul; o rănise tot timpul.

— *Lasă-mă-n pace-acuma!*

— Nu vorbi aşa cu tăticul tău, spuse el, părând uimit.

— *N-am făcut ce spui dumneata! Niciodată n-am făcut-o!*

— Poate. Poate că nu. O să verific şi-am să fiu sigur. Ştiu eu cum. Scoate-ţi pantalonii.

— *Nu.*

Ochii bărbatului se lărgiră, dezvăluind complet corneele îngălbenite în jurul irişilor de un albastru-intens.

— Ce-ai spus?

— Am spus *nu.*

Ochii lui erau aţintiţi într-ai ei şi poate văzu mânia care ardea acolo, aprinsa izbucnire de revoltă.

— Cine ţi-a spus?

— Bevvie…

— Cine ţi-a spus că ne jucăm acolo? Un străin? Un om îmbrăcat în oranj şi portocaliu? Purta mănuşi? Arăta ca un clovn chiar dacă nu era clovn? Cum îl chema?

— Bevvie, te rog să încetezi…

— Nu, dumneata te rog să încetezi.

Îşi repezi din nou mâna, nu desfăcută, ci de astă dată strânsă într-un pumn ce avea intenţia să sfărâme ceva. Beverly se feri. Pumnul şuieră pe deasupra capului ei şi se zdrobi de perete. Omul urlă şi-i dădu drumul, băgându-şi

pumnul în gură. Fata dădu înapoi dinaintea lui cu paşi iuţi şi mărunţi.

— *Treci înapoi aici!*

— Nu. Vrei să dai în mine. Te iubesc, tăticule, dar când eşti aşa ca acum te urăsc. N-o mai poţi face. *Monstrul* te împinge s-o faci, dar *dumneata* laşi *Monstrul* înăuntru.

— Nu ştiu ce tot vorbeşti, da' ai face mai bine să vii aici la mine. A doua oară n-am să te mai chem.

— Nu, spuse ea, începând din nou să plângă.

— Nu mă face să vin eu după tine, Bevvie. O să-ţi pară tare rău dacă va trebui s-o fac. Vino la mine.

— Spune-mi cine ţi-a zis şi am să vin.

Se repezi la ea cu o agilitate atât de felină, încât, deşi fata bănuise că va urma un asemenea salt, aproape o prinse. Bâjbâi după mânerul uşii de la bucătărie, o deschise doar atât cât să se poată strecura prin ea şi o luă la goană prin hol spre uşa din faţă, fugind într-o panică de vis, la fel cum avea să fugă de doamna Kersh peste douăzeci şi şapte de ani. În urma ei, Al Marsh se ciocni de uşă, trântind-o la loc şi crăpând-o pe mijloc.

— *TRECI ÎNAPOI AICI ÎN CLIPA ASTA BEVVIE!* urlă el, deschizând uşa şi ieşind după ea.

Uşa din faţă era închisă cu zăvoraşul; intrase în casă prin dos. O mână tremurătoare îi moşmondi la încuietoare, pe când cealaltă zgâlţâia zadarnic clanţa. În spatele ei, tatăl urlă din nou; sunetul unui

(scoate pantalonii ăia curviştino)

animal. Apăsă pe clanţă şi uşa din faţă se deschise în sfârşit. Răsuflarea fierbinte îi vâjâia prin gâtlej. Privi peste umăr şi-l văzu imediat în urma ei, întinzând mâinile, rânjind şi strâmbându-se, cu dinţii cabalini şi galbeni ca o capcană de urşi.

Beverly se năpusti prin uşa cu plasă şi-i simţi degetele ştergându-i spatele cămăşii fără a o prinde. Zbură în jos pe trepte, se dezechilibră şi veni de-a dura pe aleea de ciment, julindu-şi pielea de pe amândoi genunchii.

— ACUM SĂ VII AICI BEVVIE SAU MARTOR MI-E DUMNEZEU CĂ IAU PIELEA DE PE TINE!

Coborî treptele, iar fata se adună pe picioare, cu găuri în genunchii blugilor,

(scoate pantalonii)

cu rotulele şiroind de sânge, cu terminaţiile nervoase expuse cântând *Înainte, soldaţi creştini*. Se uită înapoi şi iar venea, Al Marsh, îngrijitor şi custode, un om cu părul cărunt şi pantaloni kaki, cămaşă kaki cu două buzunare cu clapete, un inel de chei ataşat la cingătoare cu un lănţişor, părul în vânt. Dar în ochii săi nu el se vedea – el, cel care o spălase pe spate şi-i dădea pumni în burtă, şi le făcuse pe amândouă pentru că-şi făcea griji cu ea, îşi făcea griji *multe*, el, cel care încercase odată să-i împletească părul când avea şapte ani, şi coada îi ieşise ca de câlţi, şi pe urmă începuse să se hlizească împreună cu ea de felul cum îi stătea în toate părţile, el, cel care ştia să facă duminica lapte de pasăre cu scorţişoară mai gustos decât orice puteai cumpăra pe un bănuţ la Derry Ice Cream Bar, el, cel patern, el, personajul mascul din viaţa ei, purtător al unui mesaj amestecat din acea altă stare sexuală. Acum în ochii lui nu se mai afla nimic din toate astea. Văzu acolo dorinţa de a ucide. Văzu Monstrul.

Fugi. Fugi de Monstru.

Domnul Pasquale ridică privirea, surprins, de pe balustrada verandei, unde şedea stropindu-şi gazonul, în timp ce asculta meciul cu Red Sox la un radio portabil. Copiii Zinnerman se dădură înapoi de lângă vechiul Hudson Hornet pe care-l cumpăraseră cu douăzeci şi cinci de dolari şi-l spălau aproape în fiecare zi. Unul dintre ei ţinea un furtun, celălalt o găleată cu clăbuc de săpun. Amândoi rămăseseră cu gura căscată. Doamna Denton privi afară din apartamentul ei de la etajul doi, cu rochia uneia dintre cele şase fiice ale ei în poală, cu alte haine de cusut într-un coş pe podea, cu gura plină de bolduri. Micuţul Lars Theramenius îşi trase repede căruciorul Red Ball Flyer de

pe trotuarul crăpat şi se opri pe iarba muribundă a lui Bucky Pasquale. Izbucni în plâns când Bevvie, care în acea primăvară petrecuse o întreagă dimineaţă arătându-i răbdătoare cum să-şi lege şireturile astfel ca să rămână legate, trecu iute ca un fulger pe lângă el, zbierând, cu ochii holbaţi. Un moment mai târziu trecu şi taică-său, urlând la ea, iar Lars, care pe atunci avea trei ani şi avea să moară doisprezece ani mai târziu într-un accident de motocicletă, văzu ceva cumplit şi neomenesc pe chipul domnului Marsh. Avu coşmaruri trei săptămâni după aceea. În ele îl vedea pe domnul Marsh prefăcându-se în păianjen cu hainele pe el.

Beverly fugea. Îşi dădea seama că probabil fugea ca să scape cu viaţă. Dacă tatăl ei o prindea acum, n-ar mai fi contat că se găseau pe stradă. Oamenii fac uneori trăsnăi în Derry; n-avea nevoie să citească ziarele sau să cunoască bizara istorie a oraşului ca să înţeleagă asta. Dacă o prindea, avea s-o sugrume, sau s-o bată, sau s-o calce în picioare. Iar, când totul va fi gata, cineva va veni să-l ridice şi o să şadă într-o celulă la fel cum şi tatăl lui Eddie Corcoran şedea într-o celulă, năuc şi fără a pricepe ce i se întâmpla.

Alergă spre centru, trecând în drum pe lângă tot mai mulţi oameni. Se uitau cu ochi mari – mai întâi la ea, pe urmă la tatăl care-o urmărea – şi se arătau surprinşi, unii chiar uimiţi. Dar ceea ce se citea pe feţele lor nu mergea mai departe de atât. Se uitau, apoi plecau mai departe spre treburile lor. Aerul care-i circula prin plămâni devenea acum tot mai greu. Traversă Canalul, cu picioarele tropăindu-i pe ciment. În timp ce maşinile duruiau la dreapta ei peste traversele grele de lemn ale podului, în stânga putea să vadă semicercul de piatră pe unde Canalul dispărea sub zona centrală a oraşului. O tăie brusc peste Main Street, neluând în seamă claxoanele şi scrâşnetele de frâne. Cotise la dreapta pentru că acolo se afla Maidanul, încă o mai despărţeau de el doi kilometri, şi, dacă era vorba

să ajungă acolo, trebuia să ia cumva distanţă faţă de tatăl ei pe panta istovitoare a Colinei Up-Mile (sau pe una dintre străzile lăturalnice, încă mai abrupte). Dar altceva nu putea face.

— *VINO-NAPOI CĂŢEA MICĂ, ATÂT ÎŢI ZIC!*

Ajunsă pe trotuarul opus, mai aruncă o privire în urmă, povara grea a părului roşcat mutându-i-se peste umăr când o făcu. Tatăl ei trecea strada, la fel de nepăsător faţă de trafic pe cât fusese şi ea, cu faţa asudată, de un roşu-aprins.

Ajunse pe o alee ce trecea pe după Warehouse Row. Aceasta era partea din spate a clădirilor cu faţada pe Up-Mile Hill: „Star Beef”, „Armour Meatpacking”, „Hemphill Storage & Warehousing”, „Eagle Beef & Kosher Meats”. Aleea era îngustă şi pietruită, strâmtată şi mai mult de pâlcurile de tomberoane şi lăzi pline de gunoi înşirate de-a lungul ei. Caldarâmul era lunecos de Dumnezeu ştie ce scurgeri şi mizerii. Domnea un amestec de mirosuri, unele sălcii, altele pătrunzătoare… Dar toate spuneau poveşti despre carne şi măcelărie.

Muştele zumzăiau în roiuri. Dinăuntrul unor clădiri se auzea vaierul de-nchegat-sângele-n vine al ferăstraielor de oase. Picioarele fetei se bâlbâiau inegal pe pietrele unsuroase. Lovi cu şoldul o pubelă zincată, şi câteva pachete de măruntaie învelite în ziare căzură ca nişte uriaşi muguri de junglă cărnoşi.

— T*RECI DRACU-NAPOI AICEA IMEDIAT BEVVIE! ACUMA VREAU SĂ ZIC! N-O FACE SĂ FIE MAI RĂU DECÂT E ORICUM, FATO!*

Doi bărbaţi lâncezeau în poarta de încărcare de la „Kirshner Packing Works”, molfăind sandvişuri groase, cu sufertaşele deschise la îndemână.

— Dăduşi de belea, fetiţo, spuse moale unul dintre ei. Se pare c-o iei peste bot de la tac-tu.

Celălalt râse.

Marsh se apropia. Îi auzea tropăitul tunător şi respiraţia greoaie la un pas în urma ei; privind spre dreapta, putea

vedea aripa neagră a umbrei zburând peste gardul înalt de scânduri de acolo.

Apoi bărbatul răcni de furie şi surpriză când pământul îi fugi de sub picioare şi se prăbuşi pe caldarâm. Se ridică într-o clipă, fără a mai răcni vorbe, ci doar mugindu-şi furia incoerentă în timp ce oamenii din uşă râdeau şi se băteau pe spate.

Aleea coti la stânga… iar Beverly frână patinând, cu gura căscată a dezgust. O maşină de gunoieri a municipalităţii era parcată în gura aleii. Nici zece centimetri de spaţiu liber nu rămăsese de fiecare parte. Motorul torcea alene. Pe sub sunetul acesta abia audibil putea auzi murmurul conversaţiei din cabină. Alţii în pauza de masă. Nu mai erau decât trei sau patru minute până la amiază; curând ceasul tribunalului avea să înceapă să anunţe ora.

Îl auzea venind din nou, apropiindu-se. Se aruncă la pământ şi se târî sub maşina de gunoi, folosindu-şi coatele şi genunchii răniţi. Duhoarea gazelor de eşapament şi carburant Diesel amestecată cu mirosul de carne stricată o făcea să simtă o greaţă ameţitoare. Într-un fel, uşurinţa deplasării era şi mai rea: luneca pe o peliculă de mâzgă şi zeamă de gunoaie. Continuă să înainteze, iar la un moment dat se ridică prea sus de pe pietre, astfel că spatele îi veni în contact cu ţeava fierbinte de eşapament a camionului. Trebui să-şi muşte limba ca să nu ţipe.

— Beverly? Eşti acolo dedesubt?

Fiecare cuvânt se despărţea de cel anterior printr-o gâfâială sufocată.

Se uită înapoi şi-i întâlni ochii când se aplecă să privească sub maşină.

— Lasă-mă-n… pace! îngăimă ea.

— *Căţea*, replică el cu voce groasă, înecată de flegmă.

Se trânti pe burtă, zăngănindu-şi cheile, şi începu să se târască după ea, aplicând o grotescă mişcare de înot ca să avanseze.

Beverly se trase cu unghiile de sub cabina camionului, apucă unul dintre cauciucurile enorme – degetele i se încârligară într-un şănţuleţ până la a doua falangă – şi se săltă în picioare. Îşi izbi noada de bara din faţă a maşinii gunoierilor, iar apoi o luă din nou la fugă, acum îndreptându-se spre Up-Mile Hill, cu bluza şi blugii mânjiţi de clisă şi puţind îngrozitor. Privi în urmă şi văzu mâinile şi braţele pistruiate ale tatălui ei apărând de sub cabina gunoierilor aidoma ghearelor unui monstru imaginar de sub patul copilăriei.

Iute, fără să se gândească aproape deloc, săgetă printre „Feldman's Storage" şi „Tracker Brothers' Annex". Acest pasaj, prea strâmt ca să poată fi numit fie şi alee, era plin cu lăzi sparte, buruieni, floarea-soarelui şi, fireşte, alte gunoaie. Beverly plonjă după o stivă de lăzi şi se piti acolo. Peste câteva clipe îşi văzu tatăl trecând prin dreptul pasajului, în sus spre colină.

Beverly se ridică şi o luă repede spre capătul opus al strâmtorii. Acolo se găsea un gard de plasă metalică. Se căţără ca o maimuţă până în vârf, trecu peste el şi-şi croi drum pe partea cealaltă. Acum se afla pe proprietatea Seminarului Teologic Derry. Fugi peste gazonul dosnic tuns scurt şi pe după latura clădirii. Înăuntru cineva cânta o piesă clasică la orgă. Notele păreau să-şi graveze personalitatea calmă şi plăcută în văzduhul încremenit.

Între Seminar şi Kansas Street era un gard viu înalt. Privi pe furiş prin el şi îşi văzu tatăl pe partea opusă a străzii, suflând greu, cu pete de transpiraţie întunecându-i cămaşa la subsuori. Se uita în jur, cu mâinile-n şolduri. Inelul cu chei îi scânteia viu în soare.

Beverly îl urmări, respirând şi ea cu greutate, cu inima bătându-i în gât repede ca a unui iepuraş. Îi era foarte sete, şi mirosul fiert al propriului său trup o dezgusta. *Dacă aş fi desenată într-o revistă,* se gândi ea distrată, *din mine s-ar înălţa toate liniile alea de putoare ondulate.*

Tatăl ei traversă încet pe partea cu Seminarul.

Lui Beverly i se opri respiraţia.

Te rog, Doamne, nu mai pot să fug. Ajută-mă, Doamne. Nu-l lăsa să mă găsească.

Al Marsh porni încet pe trotuar, drept pe lângă locul unde fiica sa stătea chircită de cealaltă parte a gardului viu.

Sfinte Doamne, fă să nu-mi simtă mirosul!

Nu i-l simţi – poate pentru că, după o tumbă pe alee şi târâşul pe sub maşina de gunoi, Al însuşi mirosea la fel de rău ca şi ea. Îşi urmă drumul. Fata îl privi cum se înapoia în josul Colinei Up-Mile până nu-l mai văzu.

Beverly se ridică încet. Hainele îi erau acoperite cu gunoi, avea faţa murdară, o durea spatele acolo unde şi-l arsese de ţeava de eşapament a maşinii de gunoi. Aceste lucruri fizice păleau înaintea vâltorii confuze a gândurilor – simţea că navigase până dincolo de marginea lumii, şi niciunul dintre sistemele normale de comportament nu părea să se mai poată aplica. Nici nu-şi putea închipui că s-ar mai duce acasă; dar nu-şi putea închipui nici că *nu* se va mai duce acasă. Îşi sfidase tatăl, îl *sfidase*…

Trebui să alunge acest gând pentru că o făcea să se simtă slabă şi tremurătoare, îi făcea rău la stomac. Îşi iubea tatăl. Nu spunea oare una din cele Zece Porunci „Cinsteşte-i pe tatăl şi pe mama ta ca să ai zile pe Pământ”? Ba da. Dar nu fusese el însuşi. Nu fusese tatăl ei. Fusese de fapt cineva cu totul diferit. Un impostor. Monstrul…

Deodată o luă cu frig când o întrebare cumplită îi trecu prin minte: li se întâmplă acelaşi lucru şi celorlalţi? Sau altceva asemănător? Trebuia să-i prevină. Răniseră Monstrul, şi poate acum el lua măsuri ca să se asigure că nu-l vor mai răni niciodată. Şi, într-adevăr, unde în altă parte s-ar fi putut duce? Ei erau singurii prieteni pe care-i avea. Bill. Bill va fi ştiind ce e de făcut. Bill îi va spune ce să facă, Bill va şti ce urmează să facă.

Se opri în locul unde aleea Seminarului se întâlnea cu trotuarul Străzii Kansas şi aruncă o privire pe după gard. Tatăl ei plecase de-a binelea. Coti la dreapta şi o luă pe

Kansas Street spre Maidan. Probabil că niciunul dintre ei nu era acolo chiar în acel moment; erau desigur acasă, luându-şi prânzul. Dar se vor întoarce. Între timp putea coborî în clubul răcoros, încercând să-şi recapete o oarecare stăpânire de sine. Va lăsa ferestruica larg deschisă, astfel ca să se bucure de puţin soare, şi poate chiar va reuşi să doarmă. Trupul său obosit şi mintea suprasolicitată tresăriră cu nerăbdare la acest gând. Somnul, da, ăsta ar fi un lucru bun.

Îşi lăsă capul în piept când trecu pe lângă ultimul grup de case, înainte ca terenul să devină prea abrupt pentru construcţii şi să coboare spre Maidan – Maidanul unde, cât i-ar fi părut de incredibil, pândise şi spionase tatăl ei.

Cu siguranţă, nu auzea paşii din urma ei. Băieţii de acolo făceau mari eforturi să păstreze liniştea. Mai fuseseră întrecuţi la fugă; nu aveau de gând să se mai lase întrecuţi. Se apropiau tot mai mult şi mai mult de ea, păşind neauziţi ca pisicile. Belch şi Victor râneau, dar chipul lui Henry era lipsit de expresie, şi totuşi serios. Avea părul nepieptănat şi încâlcit. Ochii-i erau la fel de nefocalizaţi cum fuseseră cei ai lui Al Marsh în apartament. Ţinea un deget murdar apăsat pe buze în gestul de *ssst* în timp ce reduceau distanţa de douăzeci de metri la cincisprezece metri, apoi la zece.

De-a lungul acelei veri, Henry se balansase încontinuu deasupra unui abis mintal, păşind pe o punte care se îngusta din ce în ce mai tare. În ziua când îi permisese lui Patrick Hockstetter să-l mângâie, puntea aceea se strâmtase până ajunsese o simplă frânghie. Frânghia plesnise azi-dimineaţă. Ieşise în curte, gol cu excepţia chiloţilor zdrenţuiţi şi îngălbeniţi, şi ridicase privirea spre cer. Fantoma lunii din noaptea trecută încă mai stăruia acolo, şi în timp ce o privea luna se preschimbase deodată într-un cap rânjit de mort. Henry căzuse în genunchi la vederea acelui chip, exaltat de spaimă şi bucurie. Voci fantomatice veneau din lună. Vocile se schimbau, uneori

păreau să se contopească într-o bolboroseală slabă, aproape neinteligibilă… Dar el simţea adevărul, şi anume că pur şi simplu toate acele voci erau o singură voce, o singură inteligenţă. Vocea îi spunea să-i găsească pe Belch şi Victor şi să fie la colţul Kansas Street cu Costello Avenue pe la prânz. *Va şti el ce să facă atunci*, îi mai spuse vocea. Nici nu încăpea îndoială, fofoloanca apăruse ţopăind pe trotuar. Aşteptă să audă ce-i va spune vocea să facă mai departe. Răspunsul sosi în timp ce continuau să reducă din distanţă. Vocea se auzi nu din lună, ci de sub grătarul canalului pe lângă care treceau. Era joasă, dar clară. Belch şi Victor priviră buimaci spre grilaj, aproape hipnotizaţi, apoi din nou spre Beverly.

Omorâţi-o, spuse vocea din canal.

Henry Bowers băgă mâna în buzunar şi scoase un instrument subţire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitaţie de fildeş pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d'art.* Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări prin fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă. Grăbi puţin pasul. Victor şi Belch, încă năuci, măriră pasul ca să se ţină în rând cu el.

Beverly nu-i auzi; nu asta o făcu să privească înapoi în timp ce Henry Bowers se apropia. Cu genunchii flexaţi, furişat, cu faţa îngheţată într-un rânjet, Henry era silenţios ca un indian. Nu; era pur şi simplu o senzaţie, prea limpede, directă şi puternică pentru a fi negată, de-a…

3

Biblioteca Publică Derry, 1.55 dimineaţa

…fi privit.

Mike Hanlon lăsă stiloul deoparte şi privi prin castronul inversat, umbros, al sălii principale. Văzu insule de lumină aruncate de globurile suspendate; văzu cărţi pierzându-se

în penumbră; văzu scările de fier urcând în graţioasele lor spirale cu împletituri până la rafturi. Nu văzu nimic nelalocul său.

Şi totuşi nu credea că e singur acolo. Nu mai credea.

După plecarea celorlalţi, Mike făcuse curat cu o grijă care pur şi simplu îi stătea în obicei. Era pe pilot automat, cu mintea la un milion de kilometri – şi douăzeci şi şapte de ani – distanţă. Goli scrumierele, aruncă sticlele de băutură goale (aşternând peste ele un strat de gunoi ca să nu o şocheze pe Carole), iar cutiile recuperabile le puse într-un coş aflat în spatele biroului său. Apoi luă mătura şi înlătură cioburile sticlei de gin pe care o spărsese Eddie.

După ce termină de curăţat masa, trecu în Sala Periodicelor şi strânse revistele risipite. În timp ce făcea aceste treburi simple, creierul său cernu poveştile pe care le spuseseră – concentrându-se cel mai mult poate pe ceea ce rămăsese nerostit. Credeau că-şi aminteau totul; bănuia că Bill şi Beverly aproape-şi aminteau totul. Dar mai erau şi altele. Aveau să le vină în minte… dacă Monstrul le lăsa timp pentru asta. În 1958 nu avuseseră şansa vreunei pregătiri. Vorbiseră la nesfârşit – cu discursurile întrerupte doar de bătaia cu pietre şi acel unic act de eroism în grup pe Neibolt Street 29 – şi poate, în ultimă instanţă, nici nu făcuseră mai mult decât să vorbească. Se ivise apoi ziua de 14 august, iar Henry şi amicii săi pur şi simplu îi goniseră în canalizare.

Poate trebuia să le fi spus, reflectă el, punând ultimele reviste la locurile lor. Dar ceva se opunea cu tărie ideii – vocea Ţestoasei, presupunea. Poate că asta făcea parte din toată povestea; poate şi acea senzaţie de ciclicitate făcea parte din ea. Poate că acel ultim act avea să se repete şi el, într-un mod actualizat. Pusese bine lanternele şi căştile de mineri, pentru a doua zi; avea planurile reţelelor de canalizare din Derry rulate ordonat şi prinse în benzi de cauciuc, în aceeaşi debara. Dar, când erau mici, toate vorbele şi planurile lor, pe jumătate coapte sau altminteri,

nu duseseră în ultimă instanţă la nimic; până la urmă, fuseseră pur şi simplu mânaţi în canale, azvârliţi în confruntarea ce urmase. Avea să se întâmple din nou acelaşi lucru? Credinţa şi puterea, căpătase el convingere, erau interşanjabile. Oare adevărul final era şi mai simplu de atât? Acela că niciun act de credinţă nu era posibil până nu erai împins brutal în miezul urlând al lucrurilor, ca un copil nou-născut prăbuşindu-se fără paraşută din pântecele mamei? O dată ce cădeai, erai forţat să crezi în paraşută, spre a o face să existe, nu-i aşa? A trage inelul în cădere îţi devenea declaraţia finală asupra subiectului, într-un fel sau altul.

Iisuse Hristoase, ăsta-i Fulton Sheen jucat de-un negru, îşi spuse Mike şi râse puţintel.

Făcea curăţenie, ordine, îşi gândea gândurile, în vreme ce o altă parte a creierului lui se aştepta ca sfârşind să se simtă destul de obosit pentru a se duce acasă ca să apuce câteva ore de somn. Dar, când în fine termină, constată că avea ochii tot cât cepele. Aşa că se duse în unicul sector închis din spatele biroului său, descuie poarta de sârmă cu o cheie de pe inel şi intră. Acest sector, presupus protejat de foc când uşa metalică era închisă şi încuiată, conţinea ediţiile valoroase ale bibliotecii, cărţi semnate de scriitori morţi demult (printre exemplarele cu autograf se numărau *Moby Dick* şi *Leaves of Grass* de Whitman), materiale istorice legate de oraş şi hârtiile personale ale câtorva dintre puţinii scriitori care trăiseră şi lucraseră în Derry. Mike spera ca, dacă totul se va sfârşi cu bine, să-l convingă pe Bill să-şi lase manuscrisele în Biblioteca Publică Derry. Păşind prin al treilea culoar al secţiei, pe sub becurile cu abajur de tablă, simţind mirosurile familiare de mucegai, praf şi scorţişoară ale bibliotecii, îşi spuse: *Când voi muri, sper să mă duc cu o fişă pentru bibliotecă într-o mână şi o ştampilă DEPĂŞIT TERMENUL în cealaltă. Mă rog, poate că există şi morţi mai rele ca asta.*

Se opri la jumătatea celui de-al treilea culoar. Caietul său stenografie cu toate colţurile foilor îndoite, care conţinea notele relatărilor despre Derry şi propriile sale rătăciri tulburi, era vârât între *Old Derry-Town* a lui Fricke şi *History of Derry* de Michaud. Împinse caietul atât de mult, încât era aproape invizibil. Nimeni n-ar fi dat de el decât dacă-l căuta anume.

Mike îl luă şi reveni la masa unde îşi ţinuseră întrunirea, oprindu-se să stingă luminile din raionul închis şi să încuie la loc poarta de sârmă. Se aşeză şi răsfoi paginile pe care le scrisese, gândindu-se ce depoziţie stranie şi oloagă era: o parte istorie, o parte scandal, o parte jurnal, o parte confesiune. Nu mai înregistrase nicio consemnare din data de 6 aprilie. *Trebuie să-mi iau curând un caiet nou*, îşi spuse, frunzărind puţinele foi albe ce mai rămăseseră. Amuzat, se gândi o clipă la prima ciornă a Margaretei Mitchell pentru *Pe aripile vântului,* scrisă îndelung în teancuri, teancuri şi teancuri de caiete pentru compuneri şcolare. Apoi scoase capacul stiloului şi scrise *31 mai*, cu două rânduri mai jos de sfârşitul ultimei note. Se opri, privind vag prin biblioteca goală, apoi se apucă să scrie despre toate cele întâmplate în ultimele trei zile, începând cu apelul său telefonic adresat lui Stanley Uris.

Scrise liniştit timp de cincisprezece minute, iar după aceea concentrarea începu să i se destrame. Se oprea din ce în ce mai des. Imaginea capului retezat al lui Stan Uris descoperit în frigider încerca să-i ocupe mintea, capul însângerat al lui Stan, cu gura căscată şi plină de pene, căzând din frigider şi rostogolindu-se pe duşumea spre el. O izgoni cu un efort şi îşi reluă scrisul. Peste cinci minute sări în picioare şi privi în jur, convins că va vedea capul venind de-a dura peste vechile dale negre-şi-roşii ale planşeului principal, cu ochii la fel de sticloşi şi avizi precum cei ai unui cerb împăiat.

Nu era nimic. Niciun cap, niciun sunet, doar toba înfundată a propriei lui inimi.

Tre’ să-ţi vii-n fire, Mikey. Ai luat-o razna, asta-i tot. Nimic altceva.

Dar vocea aceasta lucidă nu-i era de niciun folos. Cuvintele începură să se îndepărteze de el, gândurile păreau să bată frenetic din aripi zdrenţuite exact acolo unde nu le mai ajungea. Simţea o apăsare în ceafă, din ce în ce mai dureroasă.

Cineva se holba la el.

Lăsă stiloul jos şi se ridică de la masă.

— E cineva aici? strigă el, iar vocea îşi împrăştie ecoul prin rotondă, făcându-l să tresară; îşi linse buzele și încercă încă o dată: Bill?… Ben?

Bill-ill-ill… Ben-en-en…

Deodată Mike trase concluzia că dorea să fie acasă. Pur şi simplu avea să-şi ia caietul cu el. Întinse mâna după acesta… Şi auzi un pas slab, târşâit.

Ridică din nou privirea. Băltoace de lumină încercuite de lagune tot mai adânci de umbră. Nimic altceva… Cel puţin nimic vizibil. Aşteptă, cu inima bătându-i tare, iepuraş prins în capcană.

Pasul se auzi iar, şi de astă dată îşi dădu seama de unde vine. Pasajul vitrat ce făcea legătura între Biblioteca Adulţilor şi Biblioteca de Copii. Acolo. Cineva. Ceva.

Mişcându-se fără zgomot, Mike traversă încăperea până la biroul de înregistrări. Uşile duble ce duceau în culoarul cu geamuri erau ţinute deschise cu nişte bucăţi de lemn. Putea vedea ceva asemănător unor picioare, şi cu bruscă oroare – ce-i aduse apă în genunchi şi gelatină în gânduri – se întrebă dacă nu cumva Stan venise la urma urmei, dacă Stan avea poate să iasă din umbre cu enciclopedia sa ornitologică într-o mână, faţa albă, buzele vinete, încheieturile mâinilor şi antebraţele spintecate. *Până la urmă am venit*, va rosti Stan. *Mi-a luat ceva timp fiindcă a trebuit să ies din mormânt, dar până la urmă am venit…*

Se auzi încă un pas, iar acum Mike era sigur că vede o pereche de pantofi – pantofi şi manşetele unor pantaloni de

doc zdrenţuiţi. Fâşii albastre decolorate atârnau peste gleznele fără ciorapi. Şi, în întuneric, la aproape doi metri deasupra acelor glezne, văzu scânteierea unor ochi.

Apucă pe bâjbâite marginea biroului semicircular şi pipăi latura opusă fără a-şi lua privirea de la acei ochi. Degetele lui simţiră colţul de lemn al unei cutiuţe – fişele de cărţi întârziate. O cutiuţă şi mai mică – agrafe de prins hârtia şi banderole de cauciuc. Atinse un obiect din metal şi îl apucă. Era un *coupe-papier* cu două cuvinte – DOAMNE AJUTĂ – întipărite pe mâner. Îl primise prin poştă de la Grace Baptist Church în cadrul unei campanii de colectare de fonduri. Mike nu mai participase la slujbe de cincisprezece ani, dar Grace Baptist fusese biserica mamei lui şi le trimisese cinci dolari pe care nu şi-i putea permite cu adevărat. Intenţionase să arunce cuţitul de tăiat hârtie, dar acesta rămăsese aici, în mijlocul dezordinii de pe partea sa de birou (partea lui Carole era întotdeauna curată) până acum.

Îl strânse cu putere şi privi cu ochii ieşiţi din orbite de-a lungul holului întunecos.

Urmă încă un pas… Şi încă unul. Acum pantalonii jerpeliţi de doc erau vizibili până la genunchi. Putea vedea silueta căreia îi aparţineau acele gambe: uriaşă, mătăhăloasă. Umerii erau rotunjiţi. Se zărea o părere de păr zbârlit. Figura era ca de maimuţă.

— Cine eşti?

Umbra stătea acolo, contemplându-l.

Deşi tot speriat, Mike trecuse peste ideea paralizantă că ar fi putut fi Stan Uris, revenit din mormânt, chemat înapoi de cicatricele din palme, vreun magnetism nelumesc aducându-l înapoi ca pe un zombi dintr-un film de groază. Indiferent cine era, nu era Stan Uris, care se oprise din creştere la un metru şi cincizeci şi cinci.

Arătarea mai făcu un pas, iar acum lumina globului cel mai apropiat de pasaj căzu pe găicile pantalonilor.

Deodată Mike ştiu. Chiar înainte ca umbra să vorbească, ştiu.

— Salut, cioroiu', spuse umbra. Dăduşi cu pietre-n careva? Vrei să ştii cin' ţi-a futut câinele?

Silueta mai făcu un pas în faţă şi lumina scăldă chipul lui Henry Bowers. Se îngrăşase, se fleşcăise; pielea avea o nuanţă nesănătoasă ca de ceară; obrajii deveniseră nişte cărnuri atârnând presărate cu ţepi, aproape tot atâţia albi câţi şi negri. Linii unduitoare – trei la număr – erau săpate în stânjenul frunţii, deasupra sprâncenelor stufoase. Alte dâre formau paranteze la colţurile gurii cu buze pline. Ochii erau mici şi răi înăuntrul unor pungi de piele decolorată – injectaţi şi goi de orice gând. Era faţa unui om împins într-o bătrâneţe prematură, un om de treizeci şi nouă de ani mergând pe şaptezeci şi trei. Dar mai era şi faţa unui băiat de doisprezece ani. Hainele lui Henry erau încă înverzite de tufişurile în ascunzătoarea cărora îşi petrecuse ziua.

— Nu zici săru' mâna, negrotei? întrebă Henry.

— Salut, Henry.

Îi trecu vag prin minte că în ultimele două zile nu mai ascultase radioul, nici măcar ziarul nu-l citise, ceea ce era pentru el un veritabil ritual. Cu atâtea câte se întâmplaseră. Cu atâtea treburi.

Cu atât mai rău.

Henry ieşi din coridorul ce unea Biblioteca pentru Copii cu cea a adulţilor şi se opri acolo, privind la Mike cu ochii săi porcini. Buzele i se despărţiră într-un rânjet indescriptibil, dezvelind dinţi stricaţi.

— Voci. Auzi vreodată voci, negroteiule?

— Ce voci sunt acelea, Henry?

Duse ambele mâini la spate, ca un şcolar chemat să recite, şi mută cuţitaşul din mâna stângă în dreapta. Pendula, donată de Horst Mueller în 1923, ticăia solemn secundele în iazul neted al tăcerii din bibliotecă.

— Din lună, spuse Henry; băgă o mână în buzunar. Veneau din lună. Droaie de voci.

Tăcu, se încruntă uşor, apoi scuturǎ din cap.

— Droaie, da’ de fapt numa’ una. Vocea lu’ *Monstru*.

— L-ai văzut pe Monstru, Henry?

— *Mda*, făcu Henry. Frankenstein. I-a smuls lu’ Victor capu’. Să-l fi auzit. A scos un zgomot ca un fermoar mare pe care-l desfaci. Pe urmă s-a luat de Belch. Belch s-a luptat cu el.

— Zău?

— *Mda*. Aşa am putut să scap.

— L-ai lăsat să moară.

— *Nu zice asta!*

Obrajii lui Henry se aprinseră într-un roşu de foc. Făcu doi paşi înainte. Cu cât se îndepărta mai mult de cordonul ce lega Biblioteca pentru Copii cu cea de adulţi, cu atât îi părea mai tânăr lui Mike. Văzu aceeaşi veche răutate pe chipul lui Henry, dar mai văzu la fel de clar şi altceva: copilul crescut de Butch Bowers cel nebun pe pământul unei ferme rodnice, care de-a lungul anilor ajunsese o ruină jalnică.

— *Nu zice asta! Că mă omora şi pe mine!*

— Pe noi nu ne-a omorât.

Ochii lui Henry luciră cu haz rânced.

— Nu încă. Da’ o să. Doar dacă-l mai las eu pe v’unu’ din voi întreg să pună Monstrul laba pe el.

Scoase mâna din buzunar. Ţinea în ea un instrument subţire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitaţie de fildeş pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d’art.* Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări din fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă şi grăbi puţin pasul spre biroul de înregistrări.

— Uite ce-am găsit, spuse el. Am ştiut unde să caut.

În mod obscen, o pleoapă tivită cu roşu căzu, făcând cu ochiul.

— Omu’ din lună mi-a spus.

Henry îşi arătă din nou dinţii.

— M-ascunsei azi. Seara am făcut un stop. Un moş. I-am dat una. L-omorâi, cre’ că. Maşina am băgat-o-n şanţ la Newport. Chiar după marginea la Derry, auzii o voce. M-am uitat într-un canal. Acolo era bulendrele-ăstea. Şi cuţitu’. Vechiu’ meu cuţit.

— Uiţi ceva, Henry.

Henry, rânjind, clătină doar din cap.

— Noi am scăpat, şi ai scăpat şi tu. Dacă Monstrul ne vrea pe noi, şi pe tine te vrea.

— Ba nu.

— Ba cred că da. I-oţi fi făcut nătângii de voi treaba, dar Monstrul nu prea avea favoriţi, este? Le-a făcut de petrecanie ambilor prieteni ai tăi, şi-n timp ce Belch se lupta cu el, tu ai scăpat. Dar acum te-ai întors. Cred că şi tu faci parte din treaba neterminată a Monstrului, Henry. Zău că aşa cred.

— Ba nu!

— Poate că pe Frankenstein ai să-l vezi. Sau vârcolacul? Un vampir? Clovnul? Sau, Henry! *Poate chiar ai să-l vezi pe Monstru cum arată, Henry.* Noi l-am văzut. Vrei să-ţi spun? Vrei să-ţi…

— Să-ţi ţii gura! răcni Henry şi se aruncă asupra lui Mike.

Mike păşi în lături şi întinse un picior. Henry se împiedică de el şi căzu lunecând peste dalele lustruite de paşi ca o bilă de popice. Se lovi cu capul de piciorul mesei unde stătuseră mai devreme în acea seară Păguboşii, spunându-şi poveştile. Fu năucit; un moment, pumnalul îi atârnă moale în mână.

Mike se repezi la el, se repezi la cuţit. În clipa aceea i-ar fi putut face de petrecanie lui Henry; i-ar fi fost posibil să înfigă *coupe-papier*-ul DOAMNE AJUTĂ sosit prin poştă de la biserica mamei sale în ceafa lui Henry, şi apoi să cheme poliţia. Ar fi urmat o anume cantitate de aiureli oficiale, dar nu prea multe – nu în Derry, unde asemenea evenimente ciudate şi violente nu erau cu totul ieşite din comun.

Ceea ce-l opri fu pătrunderea faptului, aproape prea fulgerătoare pentru a fi şi conştientă, că, dacă-l ucidea pe Henry, ar fi îndeplinit voinţa Monstrului, la fel de sigur pe cât era că şi Henry i-o îndeplinea dacă-l omora pe Mike. Şi încă ceva: cealaltă expresie pe care o văzuse pe chipul lui Henry, privirea obosită şi mirată a copilului folosit în scopuri rele, care fusese trimis pe-o cărare otrăvită într-un scop necunoscut. Henry crescuse în perimetrul contaminat al minţii lui Butch Bowers; cu siguranţă că aparţinuse Monstrului încă dinainte de a-i bănui măcar existenţa.

Aşa că, în loc să împlânte cuţitul în gâtul vulnerabil al lui Henry, căzu în genunchi şi înşfăcă pumnalul. I se răsuci în mână – aparent pradă unei voinţe proprii – şi degetele se strânseră pe tăiş. Nu simţi nicio durere imediată; doar sânge roşu curgând pe primele trei degete ale mâinii drepte, peste cicatricele din palmă.

Se retrase. Henry se rostogoli şi apucă iar cuţitul. Mike se ridică în genunchi şi cei doi se confruntară astfel, sângerând fiecare: degetele lui Mike, nasul lui Henry. Henry scutură capul făcând să zboare stropi roşii în întuneric.

— Te credeai dăştept! strigă el răguşit. Fătălău futut, asta eşti! Puteam să ne batem într-o luptă cinstită!

— Lasă cuţitul jos, Henry, spuse calm Mike. O să chem poliţia. Au să vină să te ia şi te vor duce înapoi la Juniper Hill. Departe de Derry. În siguranţă.

Henry încercă să vorbească şi nu putu. Nu-i putea spune jegului ăluia scârbos că nu va fi în siguranţă nici la Juniper Hill, nici la Los Angeles, nici în pădurile tropicale din Timbuktu. Mai devreme sau mai târziu avea să răsară luna, albă ca osul şi rece ca zăpada, iar vocile fantomatice vor începe şi faţa lunii se va preface în faţa Monstrului, bălmăjind, râzând şi poruncind. Îşi înghiţi sângele gros şi uleios.

— Niciodat’ n-ai luptat corect!

— Da’ tu? întrebă Mike.

— Băi negroteicioroiepuroidejunglăommaimuţă*sconcs!* zbieră Henry şi sări din nou la Mike.

Bibliotecarul se retrase pentru a evita atacul orbit de uşă şi stânci, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate cu braţele desfăcute. Henry se lovi din nou de masă, ricoşă, se răsuci şi-l apucă pe Mike de braţ.

Mike abătu lateral cuţitul de tăiat hârtie şi îl simţi înfigându-se adânc în braţul lui Henry. Henry urlă, dar, în loc să-i dea drumul, strânse şi mai tare. Se trase spre Mike, cu părul în ochi, sângele curgându-i peste buzele groase din nasul rupt.

Mike încercă să-şi proptească un picior în coastele lui Henry şi să-l împingă de lângă el. Henry repezi stiletul într-un arc lucitor. Acesta intră cu toţi cei cincisprezece centimetri ai săi în coapsa lui Mike. Pătrunse fără efort, ca într-o bucată moale de unt. Îl smulse iar, şiroind de sânge, iar Mike, cu un ţipăt de durere şi efort, reuşi să-l împingă la o parte.

Se chinui să se ridice în picioare, dar Henry se scula mai repede, iar Mike abia reuşi să-i evite următorul atac sălbatic. Simţea sângele curgându-i pe picior în şuvoaie, umplându-i mocasinul. *Mi-a tăiat artera femurală. Iisuse, m-a rănit rău. Peste tot numai sânge. Sânge pe jos. Pantofii nu-mi mai sunt buni de nimic, căca-m-aş, abia acu' două luni i-am cumpărat…*

Henry se repezi din nou, gâfâind şi pufnind ca un bivol în călduri. Mike eschivă împleticit şi lovi iar cu *coupe-papier*-ul. Sfâşie cămaşa zdrenţuită a lui Henry şi-i făcu o tăietură adâncă peste coaste. Henry mârâi când Mike îl împinse din nou mai încolo.

— *Negrotei pungaş!* se văicări el. *Uite ce mi-ai făcut!*

— Aruncă pumnalul, Henry, replică Mike.

Din spatele lor se auzi un ţăcănit. Henry privi… Şi urlă cu groază pură, plesnindu-şi obrajii cu mâinile ca o domnişoară bătrână ofuscată. Privirea lui Mike zvâcni spre birou. Auzi un pocnet sonor şi vibrant, şi de după birou sări

capul lui Stan Uris. Avea un arc înşurubat în gâtul retezat, picurând sânge. Faţa îi era lividă de fard. Pe fiecare obraz lucea câte un bujor bolnăvicios. Pompoane portocalii uriaşe înfloreau acolo unde-i fuseseră ochii. Acest grotesc drăcuşor-Stan-hopa-Mitică se bălăbănea înainte şi înapoi în vârful arcului ca o floarea-soarelui gigantică de lângă casa de pe Neibolt Street. Gura i se deschise şi o voce scârţâită, hohotitoare, începu să cânte:

— *Omoară-l, Henry! Omoară cioroiul, omoară maimuţoiul, omoară-l, omoară-l, OMOARĂ-L!*

Mike se răsuci înapoi spre Henry, dându-şi seama cu silă că fusese păcălit şi întrebându-se vag al cui cap îl văzuse Henry în capătul arcului. Al lui Stan? Al lui Victor Criss? Al tatălui său, poate?

Henry chiră şi se năpusti asupra lui Mike, cuţitul lovind repetat ca acul unei maşini de cusut.

— *Haaa, cioroi borât!* urla Henry. *Haaa, cioroi borât! Haaa, cioroi borât!*

Mike se retrase, iar piciorul pe care i-l împunsese Henry se îndoi sub el aproape de îndată, prăvălindu-l pe pardoseală. Abia dacă mai simţea ceva cu piciorul acela. Privind în jos, văzu că pantalonii săi crem erau acum coloraţi într-un roşu-aprins;

Lama lui Henry îi fulgeră pe dinaintea nasului.

Mike împunse cu îndemânare cuţitul său DOAMNE AJUTĂ, în timp ce Henry se răsucea să-şi ia din nou avânt. Henry se înfipse în el ca un gândac într-un ac. Sânge cald îi scăldă mâna lui Mike. Se auzi un mic trosnet şi, când trase mâna înapoi, mai avea în ea doar jumătate din cuţitul de tăiat hârtie. Restul se vedea împlântat în stomacul lui Henry.

— *Haaa! Cioroi borât!* răcni Henry, trântindu-şi o mână peste ciotul tăişului ieşit în afară.

Sângele îi şiroia printre degete. Privi la el cu ochii ieşiţi din cap, neîncrezători. Capul chiţcăia şi râdea. Mike, simţindu-se îngreţoşat şi buimăcit, privi înapoi la el şi văzu

că era capul lui Belch Huggins, dop uman de sticlă de şampanie purtând o şapcă a echipei de baseball New York Yankees întoarsă invers. Gemu, iar geamătul se auzi ca de departe, reverberat în propriile-i urechi. Era conştient că şedea într-o baltă de sânge cald. *Dacă nu-mi strâng piciorul cu ceva, o să mor.*

— *Haaaaaaaaaah! Cioooooooroooo!* urlă Henry.

Încă ţinându-şi burta sângerândă cu o mână şi cuţitul cu cealaltă, se îndepărtă clătinat spre uşile bibliotecii. Se balansa ca un om beat dintr-o parte în alta, înaintând prin sala principală, cu ecourile ei, ca o bilă într-un joc electronic. Lovi unul dintre scaunele uşoare şi-l răsturnă. Mâna sa, bâjbâind, împrăştie pe jos un teanc de ziare. Ajunse la uşi, deschise una şi pieri în noapte.

Mintea lui Mike se înceţoşa acum cu repeziciune. Bâjbâia la catarama curelei, cu degete pe care abia şi le mai simţea. Într-un târziu o descheie şi reuşi să şi-o scoată din găici. O petrecu împrejurul coapsei rănite chiar sub şold şi o strânse cu putere. Ţinând-o cu o mână, începu să se târască spre biroul de circulaţie a cărţilor. Acolo era telefonul. Nu ştia sigur cum avea să ajungă la el, dar deocamdată nu conta. Şmecheria era doar să parcurgă distanţa. Lumea se unduia tulbure, tot mai palidă după valuri cenuşii. Scoase limba şi şi-o muşcă sălbatic. Durerea pe care o simţi imediat era teribilă. I se limpezi din nou vederea. Deveni conştient că încă mai ţinea în mână plăselele rupte ale c*oupe-papier*-ului şi le aruncă. Iată în fine biroul, înalt cât Everestul.

Mike îşi trase sub el piciorul nevătămat şi împinse în sus, agăţându-se de marginea mesei cu mâna care nu ţinea cureaua strânsă. Gura-i era trasă în jos într-o grimasă tremurătoare, ochii întredeschişi. Într-un târziu izbuti să se ridice complet. Rămase aşa, ca un stârc, şi trase telefonul spre el. Pe o latură a acestuia erau lipite trei numere: pompierii, poliţia şi spitalul. Cu un deget tremurând, ce părea a fi la cel puţin zece kilometri distanţă, Mike formă numărul spitalului: 555-3711. Închise ochii când telefonul

începu să sune… După care şi-i deschise larg, auzind că răspunde vocea Clovnului Pennywise.

— Sal’tare negroteiule! ţipă Pennywise şi zbieră un hohot tăios ca sticla spartă în urechea lui Mike. Ce mai zici? Ce ’ci? Cred c-ai murit, tu ce crezi? Cred că Henry ţi-a făcut bucata! Vrei un balon, Mikey? Vrei un balon? Ce mai ’ci? Hai noroc!

Ochii lui Mike se întoarseră spre cadranul pendulei, ceasul de la Mueller, şi văzu fără nicio surprindere că fusese înlocuit de faţa tatălui său, pământie şi scofâlcită de cancer. Ochii îi erau daţi peste cap, arătându-şi numai albul bulbucat. Deodată tatăl său scoase limba şi ceasul începu să bată.

Mike scăpă din mână marginea biroului. Se legănă un moment pe piciorul teafăr şi căzu iarăşi. Receptorul se bălăngănea înaintea lui la capătul firului ca ceasul unui hipnotizator. Acum îi devenea tot mai greu să ţină de curea.

— Hai noroace, Amos! ţipă voios Pennywise din receptorul ce se balansa. Aciia-i Regele Peşte! Io mi-s Regele Peşte-n Derry, oricum ţi-o trag, şi *aista-i* adevărul. Tu ce crezi, băiatu’?

— Dacă e cineva la telefon, horcăi Mike, o voce reală dincolo de cea pe care o aud, vă rog, ajutaţi-mă. Numele meu e Michael Hanlon şi sunt la Biblioteca Publică Derry. Sângerez de moarte. Dacă mă auziţi, eu nu vă pot auzi. Nu mi se dă voie să vă aud. Dacă sunteţi acolo, vă rog, grăbiţi-vă.

Zăcea pe o parte, trăgându-şi picioarele în sus, ghemuit ca un făt în uterul mamei. Petrecu încă de două ori cureaua împrejurul mâinii drepte şi o ţinu strânsă, în timp ce lumea se îndepărta în derivă printre norii cenuşii, ca de bumbac, ca nişte baloane.

— Hai noroace? zbiera Pennywise din receptorul ce spânzura legănându-se. Hai noroc, băi cioroi! Hai…

4

Kansas Street, 12.20 după-amiaza

…noroace, aruncă Henry Bowers. Pizdulicea ce-ţi mai face?

Beverly reacţionă instantaneu, întorcându-se s-o ia la fugă. Era o reacţie mai rapidă decât se aşteptase oricare dintre ei. Ar fi putut chiar să ia un start bun… Dacă nu era părul. Henry o prinse de pletele lungi şi o trase înapoi. Îi rânji în faţă. Respiraţia-i era grea, fierbinte şi puturoasă.

— Ce mai ’ci? o întrebă Henry Bowers. Un’ te ’ci? Iar să te mai joci niţel cu găozarii ăi de preteni ai tăi? Cre’ c-o să-ţi tai nasu’ şi ţi-l dau să-l haleşti. Ţ-ar place?

Fata se zbătea să se elibereze. Henry râse şi-i zgâlţâi capul de păr, înainte şi-napoi. Cuţitul strălucea ameninţător în soarele înceţoşat de august. Pe neaşteptate, sună un claxon de maşină – un semnal prelung.

— Ei! Ei! Ce faceţi, mă băieţi? Ia daţi-i drumul fetei!

Era o doamnă în vârstă la volanul unui Ford 1950 bine întreţinut. Oprise la bordură şi se apleca peste canapeaua acoperită cu o pătură, privind prin fereastra din dreapta. La vederea feţei ei furioase şi oneste, expresia năucă se şterse pentru prima oară din ochii lui Victor Criss, care îl privi nervos pe Henry:

— Ce…

— Vă rog! ţipă ascuţit Bev. Are cuţit! *Cuţit!*

Supărarea bătrânei doamne era acum înlocuită de îngrijorare, surpriză şi frică totodată.

— Ce faceţi, măi băieţi? Lăsaţi-o-n *pace!*

Peste drum – lucru pe care Bev îl văzu cât se poate de clar – Herbert Ross se ridică din fotoliul său de grădină de pe verandă, se apropie de balustradă şi privi în stradă. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al lui Belch Huggins. Îşi împături ziarul, se întoarse şi intră liniştit în casă.

— Daţi-i *drumu’!* strigă cu voce piţigăiată cucoana în vârstă.

Henry îşi dezveli dinţii şi deodată se repezi spre maşina ei, trăgând-o pe Beverly după el, de păr. Fata se poticni, căzu într-un genunchi, târâtă pe jos. Durerea din cap era atroce, monstruoasă. Simţi o parte din păr smulgându-i-se din rădăcină.

Bătrâna zbieră şi ridică înnebunită geamul. Henry dădu cu lama cuţitului, aceasta patinând pe sticlă. Piciorul femeii se ridică de pe pedala ambreiajului şi Ford-ul porni de-a lungul Kansas Street cu trei smucituri uriaşe, săltând până dincolo de curbă, unde se opri. Henry o luă după maşină, continuând s-o târască pe Beverly. Victor îşi linse buzele şi privi în jur. Belch îşi împinse pe frunte şapca de baseball New York Yankees şi se scobi adânc în ureche cu un gest derutat.

Bev zări faţa albă şi speriată a femeii, un moment, după care o văzu bâjbâind la siguranţele portierelor, mai întâi pe partea dreaptă, apoi pe cea stângă. Motorul Fordului se ambală şi porni. Henry ridică o cizmă şi dădu un şut într-o lumină de poziţie.

— Cară-te de-aici, curvă bătrână şi veştedă!

Cauciucurile urlară pe când cucoana acceleră, iar un camion venind din sens opus coti ca s-o evite; lătră din claxon. Henry se întoarse la loc spre Bev, începând iarăşi să rânjească, iar ea îi trânti un picior drept în coaie.

Surâsul de pe chipul lui Henry se transformă într-o strâmbătură de durere. Briceagul îi căzu din mână, clănţănind pe trotuar. Mâna cealaltă îşi părăsi cuibul din părul încâlcit al fetei (mai trăgând o dată, teribil, la despărţire), apoi băiatul căzu moale în genunchi, încercând să zbiere şi ţinându-se de boaşe. Beverly putu să vadă în mâna lui şuviţe din propriu-i păr arămiu, şi în acel moment toată spaima i se prefăcu într-o ură arzătoare. Trase aer în piept, adânc, sacadat, şi-i arse o castană zdravănă în creştetul capului.

Apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Belch încercă să alerge vreo trei paşi după ea şi se opri. Împreună cu Victor, se îndreptă spre Henry, care-i îmbrânci în lături şi se ridică împleticit în picioare, ţinându-se încă de ouă cu ambele mâini; nu era pentru prima oară în vara aceea când fusese lovit acolo.

Se aplecă şi ridică briceagul.

— …Hai, icni el.

— Ce, Henry? întrebă neliniştit Belch.

Henry întoarse spre el un chip atât de plin de durere transpirată şi ură bolnavă, pârjolitoare, încât Belch se dădu înapoi cu un pas.

— Am… spus… hai! îngăimă el şi începu să alerge şchiopătând pe stradă după Beverly, ţinându-se încă de cel mai sensibil loc al trupului său.

— Acuma n-o mai putem prinde, Henry, spuse stingherit Victor. Ce dracu', abia mai poţi să umbli.

— O s-o prindem, gâfâi Henry; buza de sus i se ridica şi cădea la loc într-o grimasă inconştient-câinească; broboane de sudoare îi ieşiseră pe frunte, prelingându-se pe obrajii inflamaţi. O s-o prindem, nici vorbă. Fiindcă ştiu un' se duce. Se duce pe Maidan să se-ntâlnească cu găozarii ei de…

5

Pensiunea Derry, 2.00 dimineaţa

…prieteni, spuse Beverly.

— Hmmm?

Bill o privi. Gândurile îi zburaseră departe. Mergeau de mână, între ei domnind o tăcere prietenoasă şi uşor încărcată de atracţie reciprocă. Nu prinsese decât ultimul cuvânt din cele rostite de ea. La o stradă distanţă în faţa lor, luminile Pensiunii străluceau prin ceaţa joasă.

— Spuneam că voi mi-aţi fost cei mai buni prieteni. Singurii prieteni pe care i-am avut pe vremea aia.

Zâmbi.

— A-mi face prieteni n-a fost niciodată punctul meu forte, cred, deşi am o prietenă foarte bună acasă, la Chicago. O femeie pe nume Kay McCall. Cred că ţi-ar plăcea, Bill.

— Probabil că da. Nici eu n-am fost vreodată prea dibaci în a-mi găsi prieteni.

Zâmbi şi el.

— Pe-atunci, noi eram tot ce-aveam n-n-nevoie.

Văzu mărgele de umezeală în părul ei şi admiră felul cum luminile îi aureolau capul. Ochii femeii îl priveau cu gravitate.

— Acum am nevoie de ceva, spuse ea.

— C-ce anume?

— Am nevoie să mă săruţi.

Se gândi la Audra şi pentru prima oară îi trecu prin minte că *semăna* într-adevăr cu Beverly. Se întrebă dacă nu cumva această atracţie funcţionase tot timpul, dacă nu cumva ea fusese motivul pentru care reuşise să-şi afle tăria de a-i cere Audrei o întâlnire spre sfârşitul petrecerii de la Hollywood, unde se cunoscuseră. Simţi un junghi de vinovăţie nefericită… După care o cuprinse pe Beverly, prietena lui din copilărie, în braţe.

Sărutul ei era ferm, cald şi dulce. Sânii împungeau vestonul lui deschis, iar şoldurile i se mişcau lipite de el… îndepărtându-se… revenind. Când trupul se retrase a doua oară, bărbatul îşi cufundă ambele mâini în părul ei şi se lipi de ea. Simţindu-l că se întăreşte, femeia slobozi un mic suspin şi-şi înfundă faţa în latura gâtului său. Bill îi simţi lacrimile pe piele, calde, tainice.

— Haidem, îl chemă. Hai repede.

O luă de mână şi parcurseră drumul rămas până la Pensiune. Holul era vechi, festonat cu plante, şi încă mai poseda un anume farmec stins. Decorul aparţinea în mare măsură stilului Forestier, secolul al XIX-lea. La ora aceea era pustiu, cu excepţia recepţionerului, abia vizibil în oficiul interior, cu picioarele cocoţate pe birou, privind la televizor.

Bill apăsă butonul etajului trei cu un deget ce-i tremura doar uşor – excitaţie? nervozitate? vinovăţie? toate la un loc? A, da, sigur, şi un soi de bucurie şi frică nebunească în acelaşi timp. Aceste sentimente nu se amestecau în mod plăcut, dar păreau necesare. O conduse pe culoar spre camera lui, hotărând într-un chip confuz că, dacă era să fie necredincios, ar trebui să fie un act de infidelitate complet, consumat acasă la el, nu la ea. Se pomeni gândindu-se la Susan Browne, prima sa agentă editorială şi, pe vremea când încă nu avea douăzeci de ani împliniţi, prima lui amantă.

Înşel. Îmi înşel soţia, încercă să-şi bage gândul în cap, dar părea atât real, cât şi ireal totodată. Mai puternic era un simţământ nefericit de dor de casă: o demodată senzaţie de înstrăinare. Audra va fi fiind acum trează, făcând cafea, aşezată la masa din bucătărie în capotul ei, poate învăţându-şi textul, poate citind un roman de Dick Francis.

Cheia clănţăni în broasca odăii 311. Dacă s-ar fi dus în camera lui Beverly de la etajul cinci, ar fi văzut becul-de-mesaje al telefonului ei clipind; recepţionerul i-ar fi transmis să-şi sune prietena din Chicago, Kay (după al treilea apel frenetic al lui Kay, în sfârşit nu mai uitase să reţină mesajul); lucrurile ar fi putut lua un alt curs: cei cinci poate n-ar mai fi fost fugari din calea poliţiei din Derry când avea să se lumineze de ziuă. Dar merseră în camera lui – aşa cum probabil fusese prestabilit.

Uşa se deschise. Intrară. Îl privi, cu ochii strălucitori, cu obrajii aprinşi, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând la loc, rapid. O luă în braţe şi îl copleşi sentimentul de *justeţe* – de senzaţia că se închide cercul dintre trecut şi prezent. Închise stângaci uşa cu un picior, iar ea râse suflându-i fierbinte în gură.

— Inima mea… spuse Bev, şi-i aşează mâna pe sânul ei stâng.

I-o simţi sub acea moliciune fermă, înnebunitoare, galopând ca un armăsar sălbatic.

— I-i-inima ta…

— Inima mea.

Erau pe pat, încă îmbrăcaţi, sărutându-se. Mâna ei i se strecură sub cămaşă, apoi ieşi iar. Îşi plimbă un deget peste şirul de nasturi, se opri la talie… Apoi acelaşi deget lunecă în jos, urmând grosimea pietroasă ascunsă în pantaloni. Muşchi de care nu fusese conştient tresăriră şi-i fluturară sub pântece. Se desprinse din sărut şi-şi îndepărtă trupul de al ei, pe pat.

— Bill?

— Tre’ să ne-op-op-oprim un m-m-minut. Că altfel mă scap în p-ppantaloni ca un co-copil.

Femeia râse din nou, uşurel, şi-l privi.

— Asta să fie? Sau te gândeşti la altcineva?

— La altcineva, spuse Bill, în-întotdeauna mă gândesc.

— Eu nu. Îl urăsc.

O privi, cu zâmbetul ştergându-i-se.

— N-am ştiut-o pe de-a-ntregul până acum două nopţi. A, o ştiam dintotdeauna, cred. Mă bate şi mă loveşte. M-am măritat cu el pentru că… pentru că tatăl meu întotdeauna-şi făcea griji cu mine, aş zice. Indiferent cât de mult încercam, el îşi făcea griji. Şi am ştiut, cred, c-ar fi de acord să-l iau pe Tom. Pentru că şi Tom îşi făcea întotdeauna griji, îşi făcea griji *multe*. Şi, câtă vreme se găsea cine să-şi facă griji cu mine, eram în siguranţă. Mai mult decât în siguranţă. Eram *reală*.

Îl privi solemnă. Bluza îi ieşise de sub betelia pantalonilor, dezvăluind o fâşie albă din abdomen. Bill vru s-o sărute.

— Dar nu era nimic real. Era un coşmar. Măritişul cu Tom a fost ca o întoarcere în coşmar. De ce ar face cineva asta, Bill? De ce să se întoarcă o persoană în coşmar de bună voie şi nesilită de nimeni?

— S-s-singurul motiv pe care mi-l pot în-închipui e că oa-oamenii se întorc ca să se g-g-găsească pe ei înş-ş-şi-şi-şişi.

— Coşmarul e aici. Coşmarul e Derry. Tom pare mărunt comparat cu asta. Acum pot să-l văd mai bine. Mi-e silă de

mine pentru toţi anii petrecuţi împreună… Tu nu ştii… Lucrurile pe care mă silea să le fac, şi, vai, eram destul de fericită să le fac, ştii, fiindcă-şi făcea griji cu mine. Aş plânge… Dar uneori ruşinea e prea mare. Înţelegi?

— Ajunge, spuse el liniştit şi-şi puse mâna peste a ei; i-o strânse cu putere; ochii femeii străluceau peste măsură, dar lacrimile nu cădeau. Toţi tr-tr-trecem prin asta. Dar nu-i un e-e-examen. Treci doar prin ea cât de b-b-bine poţi.

— Ce vreau eu să spun e că nu-l înşel pe Tom, nici nu încerc să mă folosesc de tine ca să mă răzbun pe el sau altceva de genul ăsta. Pentru mine ar fi ca un lucru… sănătos, şi normal, şi dulce. Dar nu vreau să te fac să suferi, Bill. Nici să te momesc în ceva ce ai regreta mai târziu.

Bill se gândi la toate astea, se gândi la ele cu o seriozitate reală şi profundă. Dar exerciţiul de dicţie – *capra sare piatra* şi aşa mai departe – începu să-i dea iar târcoale, rupându-i firul gândurilor. Fusese o zi lungă. Apelul lui Mike şi invitaţia la masă la Jadul Orientului păreau să se fi produs cu o sută de ani în urmă. Atât de multe poveşti de-atunci. Atât de multe amintiri, ca nişte fotografii din albumul lui George.

— Prietenii nu se în-în-înşală unul pe a-altul, spuse el şi se aplecă spre ea pe pat.

Buzele li se atinseră, şi începu să-i descheie bluza. Una dintre mâinile ei i se ridică la ceafă şi-l ţinu aproape, în timp ce cu cealaltă îşi desfăcea fermoarul pantalonilor şi şi-i trăgea în jos. Un moment mâna lui se opri pe pântecele ei, caldă; apoi chiloţii îi fură scoşi într-o şoaptă; pe urmă, el zvâcni, iar ea îl călăuzi.

În timp ce pătrundea în ea, femeia îşi arcui uşor spinarea spre imboldul sexului lui şi murmură:

— Fii prietenul meu… Te iubesc, Bill.

— Şi eu te iubesc, rosti el, zâmbind cu buzele pe umărul ei gol.

Începură încet şi simţi sudoarea răzbătându-i prin piele în timp ce ea accelera dedesubt. Cunoştinţa începu să i se

scurgă-n jos, concentrându-se din ce în ce mai puternic asupra conexiunii lor. Porii ei se deschiseseră, eliberând o adorabilă mireasmă de mosc.

Beverly simţi orgasmul apropiindu-i-se. Se undui spre el, ajutându-l, fără a se îndoi un moment măcar că va sosi. Trupul său se bâlbâi dintr-o dată şi păru să salte în sus, nu juisând, ci atingând o zonă mult mai înaltă decât orice izbândise vreodată cu Tom sau cu cei doi amanţi pe care-i cunoscuse înainte de Tom. Deveni conştientă că asta nu avea să fie o simplă voluptate, ci o explozie nucleară. I se făcu puţin frică… Dar trupul ei prinse din nou ritmul, îl simţi pe Bill încremenind în ea, întregul său trup devenind deodată la fel de dur ca şi acea parte din el aliată înlăuntrul ei, şi în acelaşi moment juisa – începu să *juiseze*; o plăcere atât de mare, încât se apropia de agonie, se revărsă din nebănuite vane, şi-l muşcă de umăr ca să-şi înăbuşe ţipetele.

— O, Doamne Sfinte, gâfâi Bill şi, deşi n-avea să fie niciodată sigură, i se păru că plângea.

Bărbatul se retrase, iar ea crezu că vrea să iasă din ea – încercă să se pregătească pentru acel moment, care întotdeauna aducea cu sine un simţământ plutitor, inexplicabil, de singurătate şi golire, ceva ca o urmă de pas – şi atunci se aruncă din nou cu putere înainte. Imediat Beverly avu un al doilea orgasm, lucru despre care nu crezuse că e posibil la ea, iar fereastra amintirii se deschise iar şi văzu păsări, mii de păsări, coborând pe fiecare acoperiş, fir de telegraf şi cutie poştală din Derry, păsări de primăvară profilate pe cerul alb al lui aprilie, şi urmă durerea amestecată cu plăcere – dar în cea mai mare măsură părea joasă, la fel cum un cer alb de primăvară pare lăsat mai jos. Durere fizică joasă amestecată cu plăcere fizică joasă şi o nebunească senzaţie de afirmare. Sângerase… şi… şi…

— Cu *toţi?* strigă ea deodată, cu ochii dilatându-i-se, năucită.

Bill se trase înapoi şi de astă dată afară, dar în şocul brusc al revelaţiei aproape că nu-l simţi ieşind.

— Ce? Beverly? T-te simţi b…

— *Cu toţi? Am făcut dragoste cu voi toţi?*

Văzu surpriza şocată pe faţa lui Bill… şi subita înţelegere. Dar nu era revelaţia ei; chiar şi în propria-i stare de şoc văzu acest lucru. Era revelaţia lui.

— Noi…

— Bill? Ce este?

— Acela a fost modul t-t-tău de-a ne scoate a-afară, spuse el, şi acum lui îi ardeau ochii atât de tare, încât o speriară. Beverly, n-n-nu *î-înţelegi?* Acela a fost *mo-mo-modul tău de-a ne scoate afară!* Noi toţi… dar eram…

Dintr-o dată păru înfricoşat şi nesigur.

— Acum îţi aminteşti şi restul? îl întrebă ea.

Clătină încet din cap.

— Nu de-de-detaliile. Dar…

O privi şi văzu că-i era teamă.

— La ce s-a r-r-redus totul de fapt e că *v-vvoiam* să ieşim. Şi nu sunt s-sigur… Beverly, nu-s sigur că oamenii mari pot face şi ei asta.

Îl privi tăcută un lung răstimp, apoi se ridică în şezut pe marginea patului, fără să fie conştientă de sine. Trupul îi era neted şi fermecător, linia coloanei vertebrale abia perceptibilă în penumbră când se aplecă să-şi scoată ciorapii de nailon până la genunchi pe care-i purta. Părul, un mănunchi încolăcit pe un umăr. Bănui că o va dori din nou înainte de ivirea zorilor şi acel sentiment de vinovăţie reveni, temperat doar de ruşinoasa mângâiere de a şti că Audra era la cale de un ocean distanţă. *Mai bagă un bănuţ în tonomat*, îşi spuse. *Cântecul ăsta se cheamă* Ce nu ştie nu-i face niciun rău. *Dar pe undeva face rău. În spaţiile goale dintre oameni, poate.*

Beverly se ridică şi desfăcu aşternutul.

— Hai la culcare. Avem nevoie de somn. Amândoi.

— B-b-bine.

Pentru că aşa *trebuia* să fie. Mai mult decât orice dorea să doarmă… Dar nu singur, nu în noaptea asta. Cel din urmă şoc se ostoia – prea iute, poate dar acum se simţea atât de obosit, atât de sleit. Clipă de clipă, realitatea dobândea calitatea unui vis şi, în pofida vinovăţiei, simţea că se află într-un loc sigur. Avea să fie posibil să zacă acolo un scurt răstimp, să-i doarmă în braţe. Îi dorea căldura şi prietenia. Amândoi erau intens încărcaţi sexual, dar acum asta nu-l mai putea vătăma pe niciunul.

Îşi scoase şosetele şi cămaşa şi intră în pat lângă ea. Beverly se îndesă în el, cu sânii calzi, cu picioarele ei lungi reci. Bill o luă în braţe, conştient de deosebiri – trupul îi era mai lung decât cel al Audrei şi mai plin în sâni şi coapse. Dar era un trup bine venit.

Ben ar fi trebuit să fie cu tine, draga mea, spuse el în sinea sa, ameţit. *Cred că aşa trebuia să se întâmple de fapt. De ce n-a fost Ben?*

Pentru că atunci ai fost tu şi acum eşti tot tu, nimic mai mult. Pentru că viaţa este o roată care se tot învârteşte. Bob Dylan a spus asta, cred… Sau poate Ronald Reagan. Şi poate că acum sunt eu fiindcă Ben e cel care-ar trebui să conducă doamna acasă.

Beverly se foi lipită de el, nu cu intenţii sexuale (deşi, chiar în timp ce zbura spre somn, îl simţi încingându-se iar pe piciorul ei şi se bucură), ci doar dorindu-i căldura. Ea însăşi era deja pe jumătate adormită. Fericirea ei aici cu el, după toţi acei ani, era reală. O ştia, datorită gustului amar de dedesubt. Exista acea noapte, şi poate că avea să mai existe un prilej pentru ei mâine dimineaţă. Apoi vor coborî în canalizare, aşa cum făcuseră şi altădată, şi îşi vor regăsi Monstrul. Cercul se va închide şi mai strâns, vieţile lor prezente se vor contopi lin cu propriile lor copilării.

Fie asta, fie vor muri acolo jos.

Se întoarse pe partea cealaltă. Bill îşi strecură un braţ printre trupul şi braţul ei şi-i cuprinse delicat un sân. Nu avea nevoie să rămână trează, întrebându-se dacă nu

cumva mâna se va strânge deodată ca o menghină zdrobitoare.

Gândurile începură să i se frângă pe când somnul o învăluia în catifeaua-i moale. Ca de fiecare dată, văzu forme de flori sălbatice viu colorate în timp ce trecea hotarul – mase şi mase întregi de flori dând vioi din capete sub un cer albastru. Acestea păliră şi urmă o senzaţie de cădere – genul de senzaţie care uneori în copilărie o smulsese din somn, scăldată de sudoare, cu un urlet. Visele copilăreşti de prăbuşire în gol, citise ea în cursul de psihologie de la facultate, erau ceva foarte obişnuit.

Dar de astă dată nu se mai trezi cu un zvâcnet; simţea greutatea caldă şi încurajatoare a braţului lui Bill, mâna lui ţinându-i sânul ca într-un culcuş. Se gândi că, dacă va cădea, cel puţin n-o să cadă de una singură.

Apoi atinse solul, şi fugea: acest vis, ori ce-o fi fost, se mişca repede. Fugi după el, urmărind somnul, tăcerea, poate doar timpul. Anii se deplasau cu repeziciune. Anii goneau. Dacă te întorci şi alergi după propria-ţi copilărie, chiar trebuie să măreşti pasul şi să mănânci nori. Douăzeci şi nouă de ani, vârsta când îşi vopsise părul în şuviţe (*mai repede*). Douăzeci şi doi, anul când se îndrăgostise de un fotbalist pe nume Greg Mallory, care aproape o violase după o petrecere a frăţiei (*mai repede, mai repede*). Şaisprezece, se îmbătase cu două prietene pe Bluebird Hill Overlook, în Portland. Paisprezece… doisprezece…

…Mai repede, mai repede, mai repede…

Alerga intrând în somn, fugărind vârsta de doisprezece ani, prinzând-o, gonind prin bariera memoriei pe care Monstrul o aruncase asupra lor toţi (avea un gust ca de ceaţă rece în trudiţii ei plămâni onirici), alergând într-al unsprezecelea an al ei, fugind, fugind ca mânată de draci, fugind ca vântul, înghiţind pământul, acum privind în urmă, privind în urmă…

6

Maidanul, 12.40 după-amiaza

…peste umăr să vadă de nu se zăresc, în timp ce luneca şi se poticnea în jos pe mal. Nici urmă, cel puţin nu încă. Chiar „le făcuse bucata”, cum spunea uneori tatăl ei… Şi simplul gând la tatăl ei o năpădi cu un nou val de vinovăţie şi mâhnire.

Privi sub podul şubred, sperând s-o vadă pe Silver priponită la locul ei, dar Silver nu mai era acolo. Doar câteva pistoale de jucărie pe care nu se mai deranjau să le ia acasă, şi atâta tot. Porni în jos pe cărare, se uită înapoi… Şi-i văzu, Belch şi Victor susţinându-l pe Henry între ei, stând pe culmea malului ca nişte indieni de strajă într-un film cu Rundolph Scott. Henry era oribil de palid. Arăta spre ea cu degetul. Victor şi Belch începură să-l ajute să coboare panta. Pământ şi pietriş se rostogoliră de sub călcâiele lor.

Beverly îi privi un lung răstimp, ca hipnotizată. Apoi se răsuci şi o luă la fugă prin pârâul ce curgea pe sub pod, ignorând pietrele puse de Ben, împroşcând cu tenişii pânze late de apă. Alergă pe cărare, simţindu-şi răsuflarea fierbinte în gâtlej şi muşchii picioarelor tremurând. Nu mai avea mult. Clubul. Dacă reuşea să ajungă acolo, încă mai putea fi în siguranţă.

Gonea pe potecă, ramurile o plesneau peste obrajii ce i se înroşeau şi mai mult, iar una o lovi în ochi şi o făcu să lăcrimeze. O luă spre dreapta, se năpusti prin desişuri încâlcite şi ieşi în poiană. Atât chepengul camuflat, cât şi ferestruica stăteau deschise; dinăuntru urcau valuri de *rock’n roll.* La auzul paşilor ei, Ben Hanscom răsări din pământ. Într-o mână ţinea o cutie de Junior Mints, iar în cealaltă o revistă cu benzi desenate.

O privi bine pe Bev şi îi căzu faţa. În alte împrejurări ar fi fost aproape comic.

— Bev, ce mama *dracu’?*

Nu pierdu vremea cu răspunsul. În urma ei, şi nu tocmai departe, se auzeau crăci trosnind şi plesnind; răsună o înjurătură înfundată. După sunet, Henry începea să se învioreze. Aşa că nu făcu decât să fugă spre deschizătura pătrată a trapei, cu părul, plin acum şi de frunze şi rămurici verzi încâlcite prin unsoarea din urma târâielii pe sub maşina de gunoi, fâlfâindu-i în urmă.

Ben o văzu venind ca un avion de vânătoare şi dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Beverly sări înăuntru, iar el o prinse stângaci.

— Închide toate! gâfâi ea. Repede, Ben, pentru Dumnezeu! Vin!

— Cine?

— Henry şi prietenii lui! Henry a înnebunit, are un cuţit…

Lui Ben nu-i trebui mai mult. Aruncă bomboanele şi revista şi închise chepengul, cu un mormăit. Partea de deasupra era acoperită cu brazde. Câţiva bulgări se desprinseseră. Nimic altceva. Beverly se înălţă pe vârfuri şi închise fereastra. Rămaseră în întuneric.

Pipăi după Ben, îl găsi şi-l strânse în braţe cu toată puterea pe care i-o insuflase panica. După un moment o strânse şi el. Amândoi stăteau îngenuncheaţi. Cu groază, Beverly îşi dădu seama că radioul cu tranzistori al lui Richie continua să cânte undeva în beznă: Little Richard, cu *The Girl Can’t Help It.*

— Ben… radioul… au s-audă…

— O, Doamne!

O înghionti cu un şold cărnos şi aproape că o trânti grămadă, pe întuneric. Fata auzi aparatul de radio căzând pe jos.

— „Fata n-are încotro dacă fârtaţii întorc capul după ea”, îi informă Little Richard cu obişnuitul său entuziasm răguşit.

— „N-are încotro!” depuse mărturie grupul vocal, „Fata n-are încotro!”

Acum Ben gâfâia şi el. Răsunau ca două motoare cu aburi. Deodată se auzi un trosnet şi… Linişte.

— Of, căcat, spuse Ben. I l-am făcut chisăliţă. O să-l apuce pandaliile pe Richie.

Întinse braţele spre ea prin întuneric. Fata simţi o mână atingându-i un sân şi zvâcnind înapoi, ca arsă. Îl căută, îi prinse cămaşa şi-l trase lângă ea.

— Beverly, ce…

— Şşşş!

Tăcură. Şedeau împreună, cuprinzându-se cu braţele şi privind în sus. Bezna nu era chiar absolută; o dungă îngustă de lumină se zărea într-o latură a trapei şi alte trei conturau fereastra. Una dintre acestea trei era destul de largă pentru a lasă o rază piezişă de soare să cadă în club. Putea doar să se roage ca *ei* să nu observe.

Îi auzea apropiindu-se. La început nu putu distinge cuvintele… Apoi reuşi. Îl strânse şi mai tare pe Ben.

— Dac-a intrat în bambuşi, îi luăm uşor urma, spunea Victor.

— Se joacă p-aciia, replică Henry cu glas încordat, cuvintele ieşind cu eforturi, în mici pufnete. Aşa zicea Boogers Taliendo. Şi-n ziua aia când ne-am caftit cu pietre, de-aici veneau.

— Mhm, se joacă cu pistoalele şi chestii d-alea, zise Belch.

Deodată paşii bufniră chiar deasupra lor; plafonul acoperit cu brazde vibră în sus şi-n jos. Ţărână se cernu peste faţa întoarsă în sus a lui Beverly. Unul, doi, poate chiar toţi trei se aflau deasupra clubului. O crampă îi strânse abdomenul; trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Ben îi puse o mână mare pe obraz şi i-l apăsă pe braţul lui, privind în sus, aşteptând să vadă dacă-şi vor da seama… sau dacă ştiau deja şi doar se făceau că nu au habar.

— Au un ascunziş, spunea Henry. Boogers zicea. Un soi de casă-n-pom sau ceva pe-acolo. Zic că-i clubu’ lor.

— Le dau eu club, dacă de club au poftă{11}, spuse Victor.

Belch îi salută bancul cu un tunător hohot de râs.

Buf, buf, buf, deasupra. De astă dată plafonul se mişcă puţin mai tare. Cu siguranţă că aveau să observe; solul normal pur şi simplu nu cedează astfel.

— Hai să ne uităm pe lângă râu, propuse Henry. Pariez că-i acolo.

— Bine, acceptă Victor.

Buf, buf. Se îndepărtau. Bev lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare printre dinţii încleştaţi… Şi atunci Henry spuse:

— Tu stai aici şi ţii de şase la potecă, Belch.

— Bine, acceptă Belch şi începu să umble încoace şi-ncolo, uneori neatingând plafonul, alteori revenind peste el.

Tot mai multă ţărână ploua înăuntru. Ben şi Beverly se priviră cu feţele încordate şi murdare. Bev deveni conştientă că în club nu se simţea numai mirosul fumului – se înălţa şi o duhoare de gunoi şi transpiraţie. *Asta-s eu*, îşi spuse ea scârbită. În ciuda mirosului, îl strânse şi mai tare pe Ben în braţe. Făptura sa mătăhăloasă păru deodată foarte bine venită, foarte mângâietoare, şi se bucură că are atât de mult Ben la dispoziţie să-l îmbrăţişeze. N-o fi fost el nimic mai mult decât un grăsun speriat la începutul vacanţei de vară, dar acum nu mai era doar atât; la fel ca ei toţi, se schimbase. Dacă Belch îi descoperea acolo jos, Ben putea foarte bine să-i facă o mare surpriză.

— Le dau io club dacă vor club, zise Belch şi chicoti; chicotitul lui Belch Huggins era un sunet jos, ca un muget. Le dau club dacă club vor. Bună, asta. Bună-bunuţă, zău că da.

Bev îşi dădu seama că partea de sus a trupului lui Ben palpita cu mişcări scurte, rapide; trăgea aer în plămâni şi-l expira în mici rafale. Un moment, alarmată, crezu că băiatul va izbucni în plâns, apoi îi privi mai îndeaproape faţa şi observă că-şi înfrâna râsul. Ochii lui, lăcrimând, îi întâlniră pe ai ei, se rostogoliră nebuneşte şi priviră în altă parte, în lumina slabă ce se chinuia să pătrundă prin crăpăturile dimprejurul chepengului închis şi al ferestruicii, putu să

vadă că avea faţa aproape purpurie în efortul de a se abţine.

— Le dau eu club dacă vor un clubuleţ-bubuleţ, spuse Belch şi se aşează greoi drept în centrul plafonului. Acum scândurile trepidară şi mai alarmant, iar Bev auzi un *pârâit* slab, dar ameninţător, într-unul dintre suporturi. Platforma fusese concepută pentru a susţine brazdele de camuflaj aşternute peste-ea… Dar nu şi cele aproape optzeci de kilograme în plus ale lui Belch Huggins.

Dacă nu pleacă de-acolo o să ne aterizeze-n cap, îşi spuse Bev şi începu să se molipsească de la isteria lui Ben. Aceasta încerca să iasă clocotind din ea în icnete şi nechezaturi formidabile. Cu ochiul minţii se văzu dintr-o dată pe ea însăşi împingând în sus fereastra destul ca să-i ardă un pumn zdravăn pe spate lui Belch Huggins, cum şedea acolo în soarele ceţos de după-amiază, murmurând şi boscorodind. Îşi îngropă faţa în pieptul lui Ben, pradă unui efort supraomenesc de a se stăpâni.

— Şşşş, şopti Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, Bev…

Un alt pârâit. Mai tare, de astă dată.

— O să ţină? întrebă ea în şoaptă.

— S-ar putea, dacă nu trage vreo băşină, răspunse Ben. Şi un moment mai târziu Belch *trase* una – o trâmbiţă sonoră şi suculentă ce păru să dureze cel puţin trei secunde. Se strânseră şi mai tare în braţe, înăbuşindu-şi unul altuia sughiţurile frenetice. Pe Beverly o durea atât de rău capul, încât se temea să nu facă în curând o congestie.

Apoi, ca prin vis, îl auzi pe Henry răcnind numele lui Belch.

— Ce? mugi Belch, ridicându-se cu un bufnet şi un trosnet care mai cernură puţin pământ peste Ben şi Beverly. *Ce, Henry?*

Henry ţipă un răspuns; Beverly putu distinge doar cuvintele *mal* şi *tufişuri*.

— *Bine!* lătră Belch, şi picioarele lui traversară plafonul pentru ultima oară.

Răsună un pârâit final, mult mai puternic, şi o bucată de lemn căzu în poala lui Bev. Fata o culese, surprinsă.

— Încă cinci minute, şopti abia auzit Ben. Atât ar mai fi trebuit.

— L-ai auzit când s-a scăpat? întrebă Beverly, începând iar să chicotească.

— A sunat ca al treilea război mondial, răspunse Ben, izbucnind şi el în râs.

Era o uşurare să-şi poată da drumul, şi râseră nestăpâniţi, încercând totuşi s-o facă în şoaptă.

Într-un târziu, neştiind măcar că o va spune (şi cu siguranţă nu fiindcă ar fi avut vreo legătură cu situaţia prezentă), Beverly spuse:

— Îţi mulţumesc pentru poezie, Ben.

Ben se opri deodată din râs şi o privi grav, cu prudenţă. Scoase din buzunarul de la spate o batistă murdară şi se şterse încet cu ea pe faţă.

— Poezie?

— Haiku-ul. Haiku-ul de pe cartea poştală. Tu mi l-ai trimis, nu-i aşa?

— Nu, spuse Ben. Nu ţi-am trimis niciun haiku. Fincă dacă un băiat ca mine – un băiat gras ca mine – făcea una ca asta, fata ar fi râs probabil de el.

— Eu n-am râs. Mi s-a părut frumos.

— N-am putut niciodată să scriu ceva frumos. Bill, s-ar putea. Eu nu.

— Bill va scrie, îl aprobă ea. Dar niciodată nu va putea scrie ceva atât de drăguţ ca asta. Pot să-ţi iau şi eu batista?

I-o dădu, şi fata începu să-şi cureţe faţa pe cât putea de bine.

— De unde-ai ştiut că eu eram? o întrebă el după un timp.

— Nu ştiu. Pur şi simplu am ştiut.

Gâtlejul lui Ben trudea convulsiv. Îşi privi mâinile.

— N-am vrut să însemne nimic.

Beverly îl privi cu gravitate:

— Mai bine să nu spui asta. Că, dacă o spui, chiar ai să-mi strici ziua, şi-ascultă ce-ţi zic, deja viaţa mea a luat-o razna.

Băiatul continuă să-şi privească mâinile şi în cele din urmă vorbi cu un glas pe care abia i-l putu auzi:

— Ei bine, însemna că te iubesc, Beverly, dar nu vreau ca asta să strice ceva.

— Nu strică nimic, răspunse ea şi-l îmbrăţişă. Chiar acum am nevoie de toată dragostea pe care o pot găsi.

— Dar îl placi mai ales pe Bill.

— Poate că da, dar asta nu contează. Dacă eram oameni mari, poate ar fi contat, puţin. Vă plac pe toţi. Sunteţi singurii prieteni pe care-i am. Şi eu te iubesc, Ben.

— Îţi mulţumesc, spuse el.

Tăcu, încercând şi reuşind să scoată adevărul la lumină; ba încă se simţi şi capabil s-o privească în timp ce vorbea.

— Eu am scris poezia.

Rămaseră un scurt răstimp aşezaţi în tăcere. Beverly se simţea în siguranţă. Apărată. Imaginea feţei tatălui ei şi cea a cuţitului lui Henry păreau mai puţin reale când stăteau astfel, unul lângă altul. Sentimentul acela de protecţie era greu de definit, şi nu încercă, deşi mult mai târziu avea să recunoască sursa forţei lui: era în braţele unui bărbat care şi-ar fi dat viaţa pentru ea fără nici cea mai mică ezitare. Era un fapt pe care-l ştia pur şi simplu – se simţea în aroma ce răzbătea prin porii lui, ceva absolut primitiv căruia propriile ei glande îi puteau răspunde.

— Ceilalţi urmau să se întoarcă, spuse deodată Ben. Ce-o să se întâmple dacă-i prind afară?

Beverly se îndreptă de spate, conştientă că aproape aţipise. Bill, îşi aduse ea aminte, îl invitase pe Mike Hanlon să ia prânzul cu el. Richie se ducea acasă cu Stan să mănânce tartine. Iar Eddie promisese că va aduce cu el planşa de Parcheesi. Aveau să apară imediat, fără să aibă habar că Henry şi amicii lui erau pe Maidan.

— Trebuie să ajungem la ei, spuse ea. Henry nu numai după mine se ţine.

— Dacă ieşim şi ăia se-ntorc…

— Da, dar noi cel puţin *ştim* că-s aici. Bill şi ceilalţi, nu. Eddie nici măcar nu poate fugi, deja i-au rupt braţul.

— Măi, nenică, exclamă Ben. Se pare că trebuie să riscăm.

— Mda.

Înghiţi în sec şi-şi privi ceasul. Era greu de văzut ora în întuneric, dar i se păru că era cu puţin trecut de unu.

— Ben…

— Ce?

— Henry *chiar* a înnebunit. E ca puştiul ăla din *The Blackboard Jungle.* Voia să mă omoare şi ăilalţii doi aveau să-l ajute.

— Ei, nu. E Henry nebun, dar nu chiar *atât* de nebun. El doar…

— Doar ce? îl întrerupse Beverly.

Se gândea la Henry şi Patrick în cimitirul de maşini, sub razele grele ale soarelui. La ochii goi ai lui Henry.

Ben nu răspunse. Se gândea. Lucrurile se schimbaseră, nu-i aşa? Când te afli înlăuntrul schimbărilor, acestea sunt mai greu de observat. Trebuie să faci un pas înapoi ca să le vezi… Oricum, trebuie să încerci. Când se sfârşiseră cursurile îi era frică de Henry, dar numai pentru că Henry era mai mare şi fiindcă era un bătăuş – soiul de elev care-l înhaţă pe unul dintr-a-ntâia, îi suceşte braţul şi-l expediază plângând. Cam asta era tot. Pe urmă îi scrijelise burta lui Ben. Pe *urmă* avusese loc bătaia cu pietre, iar Henry dădea cu M-80-uri în capetele oamenilor. Puteai să omori pe cineva cu una de-alea. Puteai omorî uşor pe cineva. Începuse să arate altfel… Aproape bântuit. Se părea că trebuia să fii atent la el în permanenţă, aşa cum trebuie în permanenţă să fii atent la tigri sau şerpi veninoşi când eşti în junglă. Dar te deprindeai şi cu asta; te deprindeai atât de bine, încât nici măcar nu mai părea ceva anormal, ci pur şi simplu o stare de fapt. Însă Henry *era* nebun, nu? Da. Ben o ştiuse din ziua când s-a sfârşit şcoala şi se încăpăţânase să

refuze să creadă sau să îşi amintească. Nu era genul de lucru pe care să vrei să-l crezi sau să-l ţii minte. Şi deodată un gând – un gând atât de puternic, încât era aproape o certitudine – i se strecură în minte pe deplin format, rece ca noroiul de octombrie. *Monstrul se foloseşte de Henry. Poate că şi de ceilalţi, dar de ei se foloseşte prin intermediul lui Henry. Şi dacă ăsta-i adevărul, atunci probabil că Beverly are dreptate. Monstrul nu e doar un braţ răsucit şi pumni la ceafă în ora de studiu spre sfârşitul zilei, când doamna Douglas îşi citeşte cartea la catedră, nu doar un brânci pe terenul de joacă, să cazi şi să-ţi juleşti genunchiul. Dacă Monstrul se foloseşte de el, atunci Henry se va folosi de cuţit*.

— O doamnă în vârstă i-a văzut când încercau să mă bată, spunea Beverly. Henry s-a luat după *ea*. I-a dat un şut în farul de poziţie.

Asta îl alarmă pe Ben mai mult decât orice altceva. Înţelegea instinctiv, la fel ca majoritatea copiilor, că trăiau mai jos de câmpul vizual, şi prin urmare şi cel mintal, al celor mai mulţi adulţi. Când un om mare fredonează pe stradă, cu gândurile lui de om mare, despre slujbă, întâlniri, cumpărări de maşini şi cine ştie la ce s-or mai gândi oamenii mari, nu observă niciodată copiii care joacă şotron sau de-a v-aţi ascunselea, ori cu pistoalele sau inelele. Bătăuşi ca Henry puteau scăpa bătându-i pe cei mici destul de mult, dacă aveau grijă să se menţină mai jos de linia vizuală a adulţilor. Cel mult, vreun om mare, trecând întâmplător pe acolo, putea spune ceva de genul „De ce nu-l laşi în pace?” şi pe urmă îşi continua fredonatul fără a aştepta să vadă dacă bătăuşul se potolea sau nu. Aşa că bătăuşul putea să aştepte până ce adultul dădea colţul… Şi pe urmă revenea la ale lui. Se părea că oamenii mari trăiau cu impresia că viaţa propriu-zisă nu începe decât când o persoană ajunge la un metru şaizeci înălţime.

Dacă Henry se luase de o cucoană în vârstă însemna că depăşise linia vizuală. Iar asta mai mult decât orice îi dădea

de înţeles lui Ben că Henry *era* într-adevăr nebun.

Beverly văzu încrederea pe chipul lui Ben şi se simţi năpădită de uşurare. Nu mai trebuia să-i spună cum domnul Ross îşi împăturise pur şi simplu ziarul şi intrase în casă. Pe asta nu voia să i-o povestească. Era prea înfricoşător.

— Hai să mergem pe Kansas Street, propuse Ben şi împinse brusc chepengul. Fii gata s-o iei la fugă.

Se ridică în deschizătură şi privi în jur. Luminişul era cufundat în tăcere. Glasul şopotitor al Kenduskeagului se auzea în apropiere, cântece de păsări şi duduitul unei locomotive Diesel ce intra sforăind în triaj. Nu mai auzea nimic altceva, şi asta îl neliniştea. S-ar fi simţit mult mai bine dacă-i auzea pe Henry, Victor şi Belch înjurând în timp ce-şi croiau drum prin hăţişurile dese, pe malul râului. Dar nu-i auzea deloc.

— Haide, o chemă el pe Beverly, ajutând-o să iasă.

Fata privi în jur cu nervozitate, dându-şi părul pe spate cu mâinile şi strâmbându-se când şi-l simţi atât de slinos.

Băiatul o luă de mână şi porniră printr-un paravan de arbuşti spre Kansas Street.

— Mai bine să evităm poteca.

— Nu, zise ea, trebuie să ne grăbim.

Ben dădu din cap:

— Bine.

Ieşiră pe cărare şi o luară spre Kansas Street. La un moment dat Bev se împiedică de un bolovan aflat pe potecă şi…

7

Incinta Seminarului, 2.17 dimineaţa

…căzu greu pe trotuarul argintat de lună. Un mormăit ieşi cu forţa din el, şi un firişor de sânge însoţi mormăitul, stropind asfaltul crăpat. În lumina lunii arăta negru ca

sângele de gândac. Henry îl privi un răstimp, buimăcit, după care înălţă capul şi se uită în jur.

Kansas Street era cufundată în tăcerea de dinaintea zorilor, cu casele ferecate şi întunecate, mai puţin câteva lămpi de veghe risipite. Aha. Iată canalul cu grătar.

Un balon cu o faţă zâmbăreaţă-rânjindă era legat de una dintre barele de fier. Balonul se legăna şi tresărea în adierea slabă.

Henry se ridică iar în picioare, cu o mână încleiată ţinându-se de burtă. Negrul îl înjunghiase zdravăn, dar Henry îi dăduse una şi mai bună. Da, dom'le. În ce-l privea pe negrotei, Henry bănuia că i-a făcut-o bună-bunuţă.

— Copilu-i pă ducă, murmură Henry şi ocoli cu paşi clătinaţi şi împleticiţi balonul ce plutea în aer; sânge proaspăt îi lucea pe mână, continuând să-i curgă din abdomen. Gata cu copilu'. L-am aranjat pe muiangiu. Pe toţi o să-i aranjez. I-nvăţ eu minte să mai dea cu pietre.

Lumea se unduia în valuri rostogolindu-se încet, talazuri mari precum cele pe care obişnuiau să le arate la începutul fiecărui episod din *Hawaii Five-O* la televizorul din pavilion

(le fac de petrecanie, Danno, ha-ha, Jack Futui Lord. Jack Futui Lord era destul de bun-bunuţ)

şi Henry putea Henry putea Henry putea aproape

(auzi ce sunet scot băieţii ăi mari cân se scoală se-ndoaie şi se zgâlţâie

(zgâlzgâlzgâlţâie

(realitatea lumii. „Ţeava". Cânticele. Mai ştii „Ţeavă"? „Ţeavă"? „Ţeavă" erea destul de bun-bunuţă. „Ştersătură". Râs nebun colo la-nceput. Suna ca Patrick Hockstetter. Futu-l în cur pă mă-sa de poponaut. S-a aranjat şi el, şi din câte)

ştia el, asta era de

(râsu pizdii mai grozavă ca bun-bunuţ, asta erea taman FAINĂ, asta erea FAINĂ TAMAN CA FĂINA

(bine Ţeavă trage firu să nu se retragă nu băieţii mei prind un val

şi
(trag
(tragtragtrag
(un val şi dă-i trotuar surfing cu mine trage
(firu trage lumea da ţine)

o ureche în capul lui: tot auzea pocnetul acela; un ochi în capul lui: tot vedea capul lui Victor înălţându-se în vârful arcului ăluia, cu pleoapele, obrajii şi fruntea tatuate cu rozele de sânge.

Henry privi în stânga cu ochi împăienjeniţi şi văzu că în locul caselor apăruse un gard viu înalt, negru. Deasupra sa se înălţa coşmelia victoriană, îngustă şi întunecoasă, a Seminarului Teologic. Nicio fereastră nu era luminată. Ultimele clase ale seminarului absolviseră în 1974. În vara aceea îşi închisese porţile, şi acum, indiferent cine sau ce rătăcea pe acolo, rătăcea în solitudine… şi numai cu permisiunea gureşului club feminin ce-şi zicea Societatea Istorică Derry.

Ajunse pe aleea ce ducea la uşa din faţă. Era barată cu un lanţ greu de care atârna o placă metalică: „TRECEREA OPRITĂ. ORDIN EMIS CU ACORDUL DEPARTAMENTULUI POLIŢIEI DERRY”

Picioarele lui Henry se împiedicară de lanţ, şi căzu iarăşi greoi – *pleosc!* – pe trotuar. În faţa sa, o maşină coti pe Kansas Street de pe Hawthorne. Farurile ei măturară strada. Henry înfruntă buimăceala destul cât să vadă lămpile de deasupra: era o maşină de poliţie.

Se târî pe sub lanţ şi, ca un crab, spre stânga, astfel încât ajunse după gard. Simţi minunata atingere de rouă a nopţii pe obrazul înfierbântat. Rămase cu faţa în jos, întorcând capul dintr-o parte în alta ca să-şi umezească obrajii şi să bea cât putea mai mult. Maşina poliţiei trecu pe alături fără a încetini. Apoi deodată girofarurile se aprinseră, spălând întunericul cu pulsaţii haotice de lumină albastră. Nu era nevoie de sirenă pe străzile pustii, dar Henry îi auzi goarna

urlând deodată cu toată puterea. Cauciucurile stârniră un ţipăt surprins din asfalt.

Prins, m-a prins, bâigui mintea lui… Şi apoi îşi dădu seama că maşina poliţiei se îndepărta de el, pe Kansas Street. După un moment, un sunet modulat infernal umplu noaptea, venind către el dinspre sud. Îşi închipui un fel de pisică neagră, uriaşă şi mătăsoasă, săltând prin beznă, toată numai ochi verzi şi blană unduioasă, Monstrul sub o nouă formă, alergând spre el, repezindu-se să-l înfulece.

Puţin câte puţin (şi numai când modulaţiile începură să se îndepărteze) pricepu că fusese o ambulanţă mergând în direcţia de unde venise maşina poliţiei. Rămase tremurând în iarba udă, acum fiindu-i prea frig, chinuindu-se

(pileşte vere fă-te mangă vere dă-i cu rocku' dă-i cu rollu' avem pui în hambar ce hambar a cui hambar a meu)

să nu vomite, îi era frică să nu-şi verse toate măruntaiele dacă voma… Şi încă mai avea cinci indivizi cărora să le vină de hac.

Ambulanţă şi poliţie, încotro se îndreaptă? La bibliotecă, fireşte. Cioroiul. Da-i prea târziu. L-am aranjat. Puteţi la fel de bine să-nchideţi şi sirena, băieţi. N-o s-o audă. E mort ca un stâlp de gard. E…

Dar era oare?

Henry îşi linse buzele cojite cu o limbă ca iasca. Dacă era mort, n-ar fi urlat sirena în noapte. Doar dacă negrul îi chemase. Aşa că poate – numai poate – negroteiul nu murise.

— Nu, şopti Henry.

Se rostogoli pe spate şi holbă ochii la cer, la miliardele de stele. Monstrul venise de-acolo, o ştia. De undeva din cerul acela… Monstrul

(a venit din spaţiul cosmic, cu poftă de pământence a venit să jefuiască toate femeile şi să violeze toţi bărbaţii auzi Frank nu cumva vrei să zici să jefuiască toţi bărbaţii şi să violeze toate femeile cine dă spectacolu-ăsta, domnu' de

la hulube, mata ori Jesse? Victor avea obiceiu' s-o zică pe-asta şi era destul de)

a venit din spaţiile dintre stele. Cerul acela înstelat îi dădea fiori: era prea imens, prea negru. Îi venea cum nu se poate mai uşor să şi-l închipuie făcându-se roşu ca sângele, cum nu se poate mai uşor să-şi închipuie un chip conturându-se din linii de foc…

Închise ochii, dârdâind şi ţinându-şi braţele încrucişate peste burtă, şi-şi spuse: *Cioroiul e mort. Ne-a auzit careva luptându-ne şi a trimis copoii să cerceteze, asta-i tot.*

Atunci, de ce ambulanţa?

— Gura, gura, gemu Henry.

Simţea din nou vechea mânie năucă; îşi amintea cum îl bătuseră iar şi iar pe vremuri – vremuri care acum păreau atât de apropiate şi pline de viaţă –, cum de fiecare dată când credea că pusese mâna pe ei îi lunecau cumva printre degete. Aşa se întâmplase şi în ultima zi, după ce Belch o văzuse pe matracucă fugind pe Kansas Street spre Maidan. Îşi amintea asta, o, da, şi-o amintea îndeajuns de clar. Când încasezi una-n coaie, o ţii minte. I se întâmplase iar şi iar, în vara aceea.

Henry se chinui să se ridice în şezut, strâmbându-se la junghiurile din burtă.

Victor şi Belch îl ajutaseră să coboare pe Maidan. Mersese cât putea de repede, cu toată agonia ce-l strângea şi-l trăgea dintre picioare şi de la rădăcina pântecelui. Venise vremea să-i pună capăt. Urmaseră cărarea până într-un luminiş de unde se desfăceau cinci sau şase poteci ca firele unei plase de păianjen. Da, acolo se jucaseră copii; nu era nevoie să fii detectiv ca să observi asta. Se vedeau ghemotoacele unor hârtii de dulciuri, coada încârligată roşie cu negru a unui sul de capse consumate. Câteva scânduri şi o pată răzleaţă de talaş, ca şi cum acolo s-ar fi clădit ceva.

Îşi amintea cum stătuse în mijlocul poienii şi scrutase copacii, căutând prepeleacul lor de ţânci. Avea să-l

localizeze, apoi se va urca şi acolo va găsi fata ascunzându-se şi se va folosi de cuţit ca să-i taie gâtul şi-i va strânge în mână ţâţişoarele, drăguţ şi uşurel, până n-or să se mai zbată.

Dar nu reuşise să vadă niciun prepeleac; nici Belch, nici Victor. Vechea frustrare i se ridică în gât. Împreună cu Victor, îl lăsară pe Belch să păzească luminişul pe când ei se duseră spre râu. Dar nici acolo nu găsiseră vreo urmă a fetei. Ţinea minte cum se aplecase, luase o piatră şi…

8

Maidanul, 12.55 după-amiaza

…o aruncă departe, furios şi nedumerit.

— Unde futu-i mama mă-sii s-a dus? întrebă, răsucindu-se spre Victor.

Victor clătină încet din cap:

— Nu ştiu. Îţi curge sânge.

Henry coborî ochii şi văzu o pată întunecată, de mărimea unui bănuţ, între crăcii blugilor. Durerea se retrăsese devenind o pulsaţie surdă, dar îşi simţea chiloţii prea mici şi prea strâmţi. I se umflau fuduliile. Din nou se înteţi înlăuntrul lui furia aceea, ca o funie înnodată împrejurul inimii. Asta *ea* i-o făcuse.

— Unde e? şuieră el spre Victor.

— Nu ştiu, spuse iar Victor cu aceeaşi voce posacă.

Părea hipnotizat, lovit de insolaţie, deloc prezent.

— O fi fugit, cred. De-acum poate fi oriunde de-aicea şi până la Old Cape.

— Ba nu-i, replică Henry. Se ascunde. Au o vizuină şi se ascunde acolo. Poate n-o fi un prepeleac. Poate-i altceva.

— Ce?

— *Ha… bar… n-am?* strigă Henry, iar Victor tresări.

Henry stătea în Kenduskeag, apa rece spumegându-i peste tenişi, şi privea în jur. Ochii săi se fixară pe un cilindru

ce ieşea din sol cam la şapte metri în aval – o staţie de pompare. Ieşi din apă şi porni într-acolo, simţind cum un soi de oroare i se instalează înlăuntru-i. Pielea părea să i se întindă pe trup, ochii i se dilatau, astfel că puteau vedea tot mai mult şi mai mult; i se părea că-şi simte firişoarele de păr din urechi agitându-se şi mişcându-se ca frunzele de algă într-un curent subacvatic.

Din staţia de pompare se înălţa un murmur gros, şi dincolo de ea putea să vadă o conductă ieşind din taluz deasupra Kenduskeagului. Un torent constant de lături pulsa din ţeavă şi se scurgea în râu.

Se aplecă peste capacul rotund din fier al cilindrului.

— Henry? strigă glasul nervos al lui Victor. Henry? Ce faci?

Henry nu-i acordă nicio atenţie. Îşi lipi ochiul de una dintre găurile rotunde ale capacului şi nu văzu decât beznă. Puse urechea în locul ochiului.

— *Aşteptaţi…*

Vocea pluti până la el din întunecimea dinăuntru, iar Henry îşi simţi temperatura interioară coborând până la zero, venele şi arterele încremenindu-i ca nişte tuburi cristaline de gheaţă. Dar alături de aceste senzaţii apăru şi un sentiment aproape necunoscut: iubire. Ochii i se măriră. Un zâmbet ca de clovn îi întinse buzele într-un arc mare, anemic. Era vocea din lună. Acum Monstrul se afla jos, în staţia de pompare… Jos în canale.

— *Aşteptaţi… vegheaţi…*

Aşteptă, dar nu mai urmă nimic: doar torsul monoton, adormitor, al instalaţiilor de pompare. Reveni în locul unde Victor stătea pe mal, privindu-l prudent. Henry nu-l băgă în seamă şi urlă după Belch. Peste puţin timp, Belch apăru.

— Haide, spuse Henry.

— Ce facem, Henry? întrebă Belch.

— Aşteptăm. Veghem.

Se strecurară înapoi spre poiană şi se aşezară. Henry încercă să-şi îndepărteze chiloţii de boaşele inflamate, dar îl

durea prea tare.

— Henry, ce… începu Belch.

— Şşst!

Belch tăcu, supus. Henry avea ţigări Camel dar nu le scoase. Nu voia să simtă căţeaua fumul de ţigară, dacă era prin preajmă. Ar fi putut explica, însă nu era nevoie. Rostise doar două cuvinte, dar acestea păreau să explice totul. Pe acolo se jucau ăia. Curând aveau să vină şi ceilalţi. De ce să se agaţe doar de curvă, când puteau pune mâna pe toţi cei şapte căcăţei?

Aşteptară şi vegheară. Victor şi Belch păreau să fi adormit cu ochii deschişi. N-a fost o aşteptare lungă, dar Henry avu timp să se gândească la destul de multe lucruri. Cum găsise briceagul, în aceeaşi dimineaţă, de exemplu. Nu era acelaşi pe care-l avusese în ultima zi de şcoală; pe ăla îl pierduse undeva. Acesta arăta mult mai mişto.

Venise prin poştă.

Aşa se părea.

Stătea în picioare pe verandă, privind la cutia lor poştală rablagită şi încercând să priceapă ceea ce vedea. Cutia era înţesată de baloane. Două stăteau legate de cârligul metalic unde agăţa câteodată poştaşul coletele; altele erau legate de steguleţ. Roşii, galbene, albastre, verzi. Parcă un circ bizar s-ar fi furişat pe Witcham Road în puterea nopţii, lăsând în urmă acest semn.

În timp ce se apropia de cutia poştală, văzu că pe baloane erau desenate chipuri – chipurile copiilor care-l şmecheriseră toată vara, copiii care păreau să râdă de el la fiecare cotitură.

Se holbase la apariţiile acelea, cu gura căscată, şi atunci baloanele pocniseră unul câte unul. Asta fusese bine; părea că le spărsese doar gândindu-se s-o facă, ucigându-le cu gândul.

Capacul cutiei de scrisori se deschise deodată. Henry se apropie şi privi înăuntru. Deşi factorul poştal nu ajungea atât de departe înainte de mijlocul după-amiezii, Henry nu

simţi nicio surpriză când văzu în cutie un pachet dreptunghiular, plat. Îl scoase. „MR. HENRY BOWERS, RFD#2, DERRY, MAINE”, era adresat pachetul. Purta chiar şi un expeditor: „MR. ROBERT GRAY, DERRY, MAINE”

Deschise pachetul, lăsând hârtia cafenie să plutească în voie până lângă picioarele lui. Înăuntru se afla o cutie albă. O deschise. Pe căptuşeala de bumbac alb era cuţitul. Îl luă în casă.

Tatăl său zăcea pe patul de scânduri din dormitorul pe care-l împărţeau, înconjurat de cutii goale de bere, cu burta umflată peste elasticul chiloţilor galbeni. Henry îngenunche lângă el, ascultându-i sforăitul şi fâlfâitul respiraţiei, privindu-i buzele ca de cal cum se pungeau şi se încreţeau cu fiecare răsuflare.

Plasă capătul activ al cuţitului pe gâtul uscăţiv şi ridat al tatălui său. Omul se mişcă puţin, după care se linişti iar în somnul de după prea multă bere. Henry ţinu cuţitul astfel timp de aproape cinci minute, cu ochii îndepărtaţi şi gânditori, vârful degetului său mare mângâind butonul de argint instalat în mânerul briceagului. Vocea din lună îi vorbi – şoptea ca vântul de primăvară, care e cald, dar are un tăiş rece îngropat undeva în mijlocul lui, bâzâia ca un cuib de hârtie plin cu bărzăuni iritaţi, înşira verzi şi uscate ca un politician răguşit.

Tot ceea ce spunea vocea i se părea destul de bun-bunuţ lui Henry, aşa că apăsă butonul argintiu. Din cuţit se auzi un *clic* când arcul se destinse, şi cincisprezece centimetri de oţel străbătură gâtul lui Butch Bowers. Intră la fel de uşor ca dinţii furculiţei într-un piept de pui bine fript. Vârful lamei răsări prin partea cealaltă, picurând sânge.

Ochii lui Butch se deschiseră brusc. Se holbă în tavan. Mandibula îi căzu. Pe la colţurile gurii îi curse sânge peste obraji, spre lobii urechilor. Începu să bolborosească. Un clăbuc mare de sânge i se formă între buzele moi şi plesni. O mână se furişă până la genunchiul lui Henry şi-l strânse convulsiv. Henry nu avu nimic împotrivă. Până la urmă

mâna căzu. O clipă mai târziu încetară şi bolboroselile. Butch Bowers era mort.

Henry trase afară pumnalul, îl şterse pe cearşaful murdar ce acoperea laviţa tatălui său şi împinse lama la loc până ce arcul ţăcăni iar. Îşi privi tatăl fără prea mare interes. Vocea îi spusese ce treburi are pe ziua aceea în timp ce stătea îngenuncheat lângă Butch, având cuţitul pe gâtul lui. Vocea îi explicase totul. Aşa că intră în camera cealaltă să le dea telefon lui Belch şi Victor.

Iar acum iată-i aici pe toţi trei, şi, deşi coaiele încă îl mai dureau cumplit, cuţitul forma o umflătură confortabilă în buzunarul stâng din faţă al pantalonilor. Simţea că în curând va începe măcelul. Ceilalţi aveau să revină pentru a-şi relua cine ştie ce joc puştesc vor fi jucat, şi atunci urma să-nceapă măcelul. Vocea din lună îi înşirase totul pe când stătea în genunchi lângă Butch, iar pe drumul spre oraş nu fusese în stare să-şi ia ochii de la discul acela palid şi spectral de pe cer. Vedea că într-adevăr în lună era un om – o faţă-de-strigoi urâtă şi lucitoare cu cratere în loc de ochi şi un rânjet spân ce părea să-i ajungă până aproape de umerii obrajilor. Îi vorbi

(plutim aici jos Henry toţi plutim şi tu ai să pluteşti)

tot drumul spre oraş. Ucide-i pe toţi, Henry, spunea vocea-fantomă din lună, iar Henry pricepea foarte bine; Henry simţea că poate susţine acea emoţie. Avea să-i ucidă pe toţi, pe toţi torţionarii săi, şi atunci sentimentele acelea – că îşi pierdea controlul, că se îndrepta inexorabil spre o lume mai largă pe care n-o va putea domina aşa cum dominase curtea de joacă din Şcoala Elementară, că în mai larga lume grăsanul, cioroiul şi bâlbâitul cel stricat ar putea oarecum să crească mai mari, în vreme ce el nu va face decât să crească oarecum mai bătrân – vor dispărea.

Avea să-i omoare pe toţi, iar vocile – cele dinăuntru şi cea care-i vorbea din lună – aveau să-l lase în pace. Îi va omorî şi apoi se va întoarce acasă şi se va aşeza pe prispa din dos cu spada japoneză suvenir a tatălui său în poală. Va bea o

bere Rheingold de-ale tatei. Va asculta radioul, dar nu baseball. Baseball-ul era strict pentru Ţara Capetelor Pătrate. În loc de asta, va asculta *rock and roll*. Deşi Henry nu o ştia (şi nu i-ar fi păsat nici dac-ar fi ştiut-o), în această unică privinţă el şi Păguboşii cădeau de acord: *rock and roll-ul* era o chestie destul de bună. Avem pui în hambar, al cui hambar, care hambar, al meu hambar. Atunci totul va fi bine; totul va fi corect atunci; totul va fi extraordinar atunci, şi tot ce-ar mai putea urma nu va mai conta. Vocea va avea grijă de el – simţea asta. Dacă aveai grijă de Monstru, Monstrul avea grijă de tine. Aşa merseseră întotdeauna lucrurile în Derry.

Dar trebuia ca puştii să fie opriţi, opriţi curând, opriţi azi. Aşa-i spusese vocea.

Henry scoase din buzunar cuţitul cel nou, îl privi, îl întoarse pe toate părţile, admirând felul cum scânteia soarele pe plăselele cromate. Apoi Belch îl înşfăcă de braţ, sâsâind:

— Uită-te-acolo-şa, Henry! Ptiu, fir-aş al dracu'! Uite colo!

Henry privi şi simţi lumina limpede a înţelegerii izbucnind peste el. O secţiune pătrată a poienii se înălţa ca prin farmec, dezvăluind dedesubt o felie crescândă de întuneric. O clipă doar simţi un junghi de groază la gândul că s-ar putea să fie posesorul vocii… Deoarece cu siguranţă Monstrul locuia undeva sub oraş. Apoi auzi scârţâitul grunjos al pământului în ţâţâni şi pricepu. Nu reuşiseră să vadă casa din pom pentru că nici nu exista aşa ceva.

— Pe toţi sfinţii, am stat exact în capu' lor, mârâi Victor şi, în timp ce capul şi umerii lui Ben apăreau în trapa pătrată din centrul luminişului, dădu să se repeadă la atac.

Henry îl înşfăcă şi-l ţinu pe loc.

— Nu punem mâna pă ei, Henry? întrebă Victor în timp ce Ben se trudea să iasă.

— Punem noi mâna, spuse Henry, fără a-şi lua o clipă ochii de la detestatul băiat gras.

Alt pocnitor la zgaibarace. *Am să-ţi pocnesc zgaibaracele-aşa de-o să-ţi zboare pân-la urechi, să le poţi purta ca cercei, futai gras ce eşti. Stai numa' şi vezi de nu.*

— N-avea tu grijă.

Grăsanul o ajuta pe târfă să iasă din groapă. Privi în jur a îndoială şi, o clipă, Henry avu impresia că se uită direct la el. Apoi ochii îi trecură mai departe. Cei doi îşi murmurară ceva unul altuia şi se îndesară în hăţişuri, dispărând.

— Haideţi, le spuse Henry când zgomotul crengilor trosnind şi al frunzelor foşnind-se stinse. Ne luăm după ei. Da' ţineţi distanţa şi nu faceţi tărăboi. Îi vrem pe toţi la grămadă.

Cei trei traversară poieniţa ca soldaţii în patrulare, aplecaţi, cu ochii mari şi mobili. Belch poposi să se uite în club şi clătină capul cu mirare admirativă:

— Drept în capul lor şezui!

Henry îi făcu un semn nerăbdător să înainteze.

Urmară cărarea, pentru că făceau mai puţin zgomot. Ajunseseră la jumătatea drumului spre Kansas Street când curva şi grăsanul, ţinându-se de mână (*Nu că-i drăguţ?* se întrebă Henry într-un soi de extaz), ieşiră la iveală aproape drept în faţa lor.

Noroc că erau întorşi cu spatele spre grupul lui Henry şi niciunul nu privi în jur. Henry, Victor şi Belch împietriră, apoi se retraseră în umbra de la marginea potecii. Curând, Ben şi Beverly nu mai erau decât două cămăşi de-abia desluşite printr-o încâlceală de arbuşti şi tufe. Cei trei îşi reîncepură urmărirea… Prudenţi. Henry scoase iar pumnalul şi…

9

Henry face autostopul, 2.30 dimineaţa

…apăsă butonul cromat din plasele. Lama sări afară. O privi visător, în lumina lunii. Îi plăcea felul cum lumina

stelelor parcurgea tăişul. Nu avea idee ce oră era. Acum plutea în şi afară din realitate.

Un sunet se impuse conştiinţei lui şi începu să crească. Era motorul unei maşini. Se apropia. Ochii lui Henry se dilatară în întuneric. Strânse cu mai multă putere cuţitul, aşteptând maşina să treacă.

Nu trecu. Se înscrise în curba de după gardul viu al seminarului şi se opri acolo, cu motorul mârâind gros. Strâmbându-se (acum burta i se întărea; devenise dură ca o scândură, iar sângele ce se prelingea vâscos printre degete avea consistenţa sevei chiar înainte să dai cep arţarilor la sfârşitul lui martie, începutul lui aprilie), se ridică în genunchi şi împinse în lături ramurile rigide ale gardului viu. Vedea faruri şi conturul unei maşini. Copoii? Mâna sa se strângea pe cuţit şi se destindea, se strângea şi se relaxa, se strângea şi se relaxa.

Ţi-am trimis un mijloc de transport, Henry, şopti vocea. *Un fel de taxi, dacă-ţi spune ceva asta. În fond, trebuie să ajungi la Pensiune destul de curând. Se apropie zorile.*

Vocea slobozi un chicotit subţire şi osos şi tăcu apoi. Acum singurele sunete erau ţârâitul greierilor şi murmurul monoton al maşinii oprite. *Sună ca surdinele la bombiţele-cireşe*, constată distrat Henry.

Se ridică stângaci în picioare şi îşi croi drum înapoi spre aleea Seminarului. Aruncă o privire spre maşină. Nu era a poliţiei: nu avea girofaruri pe capotă, iar caroseria arăta cu totul altfel. Era de tip… vechi.

Henry auzi iar chicotitul acela… Sau poate n-o fi fost decât vântul.

Ieşi din umbra gardului viu, se târî pe sub lanţ, se ridică din nou în picioare şi începu să meargă spre maşina ce exista într-o lume de fotografii alb-negru, cu lumina strălucitoare a lunii şi umbra de nepătruns. Henry arăta într-un hal fără de hal: cămaşa înnegrită de sânge, pantalonii îmbibaţi aproape până la genunchi. Faţa-i era un cocoloş alb sub o tunsoare cazonă.

Ajunse la intersecţia dintre aleea Seminarului şi trotuar şi privi maşina, încercând să desluşească namila de la volan. În schimb recunoscu de îndată maşina – era cea pe care tatăl lui jura întotdeauna c-o va avea într-o bună zi, un Plymouth Fury 1958. Era roşie cu alb, iar Henry ştia (nu i-o spusese suficient de des taică-său?) că motorul torcând sub capotă era un V-8 327. 255 de cai putere la dispoziţie, capabilă să atingă o sută la oră în vreo nouă secunde de la igniţie. *O să-mi iau maşina aia, şi când oi muri po' să mă-ngroape cu ea cu tot*, îi plăcea lui Butch să spună... Atât numai că, desigur, nu-şi luase niciodată maşina, iar statul îl înmormântase după ce Henry fusese dus, bătând câmpii şi urlând despre monştri, la ferma veselă.

Dacă el îi ăl dinăuntru, nu cred c-oi putea-o lua, îşi spuse Henry, strângând pumnalul în mână şi bălăbănindu-se ca un om beat, cu ochii la silueta de la volan.

Atunci uşa din dreapta a maşinii se deschise larg, plafoniera se aprinse şi şoferul întoarse capul spre el. Era Belch Huggins. Faţa sa era o ruină atârnând. Un ochi îi dispăruse, şi o gaură putrezită într-un obraz pergamentos îi dezvăluia dinţii înnegriţi. Pe capul lui Belch stătea cocoţată boneta de baseball New York Yankees pe care o purta în ziua când murise. Era întoarsă cu cozorocul în spate. De-a lungul lui se prelingea o pastă gri-verzuie.

— Belch! urlă Henry, şi durerea sfâşietoare îi ţâşni în sus din burtă, făcându-l să mai scoată un ţipăt nearticulat.

Buzele moarte ale lui Belch se lăţiră într-un rânjet, despicându-se în falduri cenuşii-albicioase, fără sânge. Ridică o mână răsucită spre uşă, în semn de invitaţie.

Henry ezită, apoi ocoli masca automobilului, atingând emblema de pe capotă la fel cum făcea întotdeauna când, copil fiind, tatăl său îl ducea în sala de expoziţie din Bangor să se uite la exact aceeaşi maşină. Ajungând în partea dreaptă, pâcla îl copleşi într-un val moale şi trebui să se prindă de portiera deschisă pentru a se ţine pe picioare. Rămase acolo, cu capul plecat, respirând în icnete fonfăite.

Într-un târziu lumea reveni la locul ei – parţial – şi reuşi să dea ocol portierei şi să cadă în scaun. Durerea îi sfredeli din nou măruntaiele, şi sânge proaspăt îi scăldă mâna. Îl simţea ca pe o gelatină caldă. Îşi rezemă capul pe spate şi scrâşni din dinţi, cu tendoanele gâtului ieşite în afară. În fine, durerea începu să cedeze puţin câte puţin.

Portiera se închise de la sine. Becul din plafon se stinse. Henry văzu una dintre mâinile putrede ale lui Belch apucând schimbătorul de viteze şi pornind. Nodurile cocârjate şi albe ale falangelor lui Belch luceau prin pielea descompusă a degetelor.

Maşina se puse în mişcare pe Kansas Street spre Up-Mile Hill.

— Ce mai faci, Belch? se auzi Henry pe sine spunând.

Era o prostie, fireşte – Belch nu putea fi acolo, morţii nu pot conduce maşini –, dar altceva nu-i trecea prin cap.

Belch nu răspunse. Unicul său ochi înfundat în cap privea drumul. Dinţii scânteiau bolnav spre Henry prin spărtura obrazului. Henry deveni vag conştient că moş Belch mirosea destul de urât. Moş Belch, de fapt, mirosea ca un coş de pătlăgele stricate şi apoase. Compartimentul pentru mănuşi se deschise, lovindu-l pe Henry peste genunchi, şi la lumina beculeţului dinăuntru văzu o sticlă de Texas Driver, pe jumătate plină. O scoase, o destupă şi trase o duşcă bună. Se duse pe gât ca mătasea rece şi-i lovi stomacul ca o explozie de lavă. Tremură din tot trupul, gemu… şi apoi începu să se simtă puţin mai bine, puţin mai legat de lume.

— Mersi.

Capul lui Belch se întoarse spre el. Henry îi auzi tendoanele gâtului; scârţâiau ca o balama ruginită. Belch îl privi un moment cu o căutătură moartă monoculară, iar Henry observă pentru prima oară că lui Belch îi lipsea cea mai mare parte a nasului. Se vede treaba că cineva poftise la nasul lui moş Râgâilă. Un câine, poate. Sau şobolani. Mai probabil şobolani. Tunelurile prin care-i fugăriseră ăia mici în ziua aceea erau pline de şobolani.

Mişcându-se la fel de încet, capul lui Belch reveni din nou spre drum. Henry se bucură. Privirea aceea a lui moş Belch către el, ei bine, Henry nu fusese-n stare s-o priceapă. Se simţise ceva în unicul ochi înfundat al lui Belch. Reproş? Furie? Ce anume?

E un băiat mort la volanul acestei maşini.

Henry coborî privirea pe braţ şi văzu că acolo i se formaseră buburuze enorme. Trase repede încă un gât din sticlă. Lichidul tare îşi răspândi fierbinţeala în trupu-i îndurerat.

Plymouth-ul coborî Up-Mile Hill şi se îndreptă spre sensul giratoriu… Doar că la ora aceea din noapte nu circula nimic; toate semafoarele fuseseră comutate pe galben, clipind, scăldând străzile goale şi clădirile închise cu pulsaţii statornice de lumină. Domnea o asemenea linişte, încât Henry putea auzi releurile ţăcănind înăuntrul fiecărui semafor… Sau o fi fost poate doar imaginaţia lui?

— Nici nu m-am gândit să te las de căruţă-n ziua aia, Râgâilă, spuse Henry. Vreau să zic, dacă… ştii… dacă asta aveai în cap.

Din nou scrâşnetul tendoanelor uscate. Belch privindu-l iar cu ochiul său înfundat. Şi buzele întinse într-un rânjet cumplit ce dezvelea gingii gri-negricioase crescând mucegai în grădina personală. *Ce fel de rânjet e ăsta?* se întrebă Henry în timp ce maşina torcea mătăsos în sus pe Main Street, pe lângă „Freese’s” pe o parte, pe lângă „Nan’s Luncheonette” şi „Aladdin Theater” pe cealaltă. *O fi un rânjet al iertării? Un rânjet ca-ntre prieteni vechi? Sau o fi un rânjet de soiul care spune am să ţi-o trag, Henry, am să ţi-o trag pentru că ai fugit şi ne-ai lăsat pe mine şi pe Vic? Ce fel de rânjet?*

— Trebuie, să-nţelegi cum a fost, spuse Henry, apoi se opri.

Cum fusese! Toate i se amestecau în minte, bucăţi încurcate ca piesele unui anume puzzle care tocmai fusese deşertat pe una dintre căcăcioasele mese de jucat cărţi din

sala de recreere la Juniper Hill. Cum fusese? Îi urmăriseră pe grăsan şi pe târfă până înapoi pe Kansas Street şi-i aşteptaseră în tufişuri, privindu-i cum escaladau taluzul până în vârf. Dacă dispăreau din vedere, el, Victor şi Belch ar fi lăsat baltă pânda şi s-ar fi repezit după ei; doi din şapte tot era mai bine decât niciunul, iar restul aveau să apară cu timpul.

Dar nu dispăruseră. Pur şi simplu se rezemaseră de gard, stând de vorbă şi supraveghind strada. Din când în când se uitau în jos spre Maidan, dar Henry îşi ţinea cei doi trupeţi bine ascunşi vederii.

Cerul, îşi amintea Henry, se acoperise, norii se adunau de la răsărit, aerul devenea mai dens. Avea să plouă în acea după-amiază.

Ce se întâmplase în continuare? Ce…

O mână osoasă, cu pielea ca de ceară, îl apucă de braţ, iar Henry zbieră. Lunecase din nou în cenuşiul acela ca de bumbac, dar groaznica atingere a lui Belch şi junghiul de durere din stomac stârnit de răcnet îl aduseră înapoi. Privi în jur şi văzu faţa lui Belch la nici două degete de a sa; trase gâfâit aer în piept, şi imediat regretă. Moş Râgâilă chiar mucegăise. Lui Henry îi reveniră în minte tomatele putrezind liniştite în vreun colţ de hambar. I se răsculă stomacul.

Deodată îşi aminti sfârşitul – sfârşitul lui Belch şi al lui Vic, cel puţin. Cum venise ceva din întuneric în timp ce stăteau într-un puţ cu grilaj de canal în vârf, întrebându-se încotro s-o apuce. Ceva… Henry nu fusese-n stare să spună ce anume. Până ce Victor ţipase:

— *Frankenstein! Frankenstein!*

Şi aşa era, monstrul lui Frankenstein, cu şuruburi ieşindu-i din gât şi o cicatrice adâncă şi prinsă-n copci pe frunte, târâindu-şi picioarele în încălţări cât cuburile unui copil.

— *Frankenstein!* uriaşe Vic. *Fr…*

Iar în clipa următoare Vic rămăsese fără cap. Capul său zbură de-a latul puţului, izbind peretele opus cu o bufnitură acră şi cleioasă. Ochii galbeni şi apoşi ai monstrului căzură asupra lui Henry, iar acesta îngheţă. Băşica îşi dădu drumul şi simţi ceva cald şi ud inundându-i picioarele.

Creatura o luă spre el şi atunci Belch… Belch…

— Ascultă, ştiu c-am fugit, spuse Henry. Nu trebuia s-o fac. Dar… dar…

Belch nu făcea decât să-l privească.

— M-am pierdut, şopti Henry, ca pentru a-l înştiinţa pe moş Râgâilă că şi el plătise.

Suna neconvingător, de parcă ar fi spus *Mda, ştiu că te-a omorât, Belch, da eu aveam o jale de ţeapă sub unghie. Însă fusese rău…* Rău de-a binelea. Rătăcise ore-n şir printr-o lume de beznă puturoasă şi în cele din urmă, ţinea minte, începuse să urle. La un moment dat căzuse – o căzătură lungă, năucitoare, pe parcursul căreia avusese timp să-şi spună *O, ce bine, într-un minut am murit şi scap de-aici* –, iar apoi se pomenise într-o apă care curgea repede. Pe sub Canal, bănuia el. Ieşise în lumina soarelui ce asfinţea, lopătase până la mal şi în cele din urmă ieşise din Kenduskeag la nici cincizeci de metri de locul unde Adrian Mellon avea să se înece douăzeci şi şapte de ani mai târziu. Îi alunecă piciorul, căzu, se lovi la cap, rămase fără cunoştinţă. Când se trezi, coborâse noaptea. Îşi găsi cumva calea până la Drumul Naţional 2 şi făcu autostopul până acasă. Iar acolo îl aşteptau poliţiştii.

Dar aia fusese atunci, iar asta era acum. Belch păşise în faţa monstrului lui Frankenstein, care îi jupuise partea stângă a feţei până la os – atâta apucase Henry să vadă înainte de-a o lua la sănătoasa. Acum însă Belch revenise, iar Belch îi arăta ceva cu degetul.

Henry văzu că opriseră în faţa Pensiunii Derry, şi deodată înţelese perfect. „Pensiunea” era singurul hotel adevărat rămas în Derry. În 1958 mai fusese şi „The Eastern Star”, în capătul lui Exchange, şi „The Traveller’s Rest” pe Torrault

Street. Ambele dispăruseră în timpul reînnoirilor edilitare (Henry ştia totul despre asta; la Juniper Hill citise ziarul Derry *News* cu credinţă, în fiecare zi). Doar Pensiunea mai rămăsese, şi vreo câteva moteluri de trei parale pe lângă autostrada Interstate.

Aicea vor fi fiind, reflectă Henry. *Chiar aici. Toţi care-au mai rămas. Dorm în pat, cu viziuni de bombonele – sau canale poate – dansându-le în capete. Şi-am să le vin de hac. Rând pe rând am să le vin de hac.*

Scoase iar sticla de Texas Driver şi supse din ea. Simţea sânge proaspăt susurându-i în poală, iar perna era cleioasă sub el, dar vinul făcea totul mai suportabil. I-ar fi prins bine ceva bourbon bun, dar nici vinul acesta nu era de lepădat.

— Uite, îi zise el lui Belch. Îmi pare rău c-am fugit. Nu ştiu de ce am fugit. Te rog… Nu te-nfuria.

Belch vorbi pentru prima şi singura dată, dar vocea nu era a lui. Vocea ce ieşi din gura putredă a lui Belch era adâncă şi puternică, înspăimântătoare. Henry tresări la auzul ei. Era vocea din lună, vocea clovnului, vocea pe care o auzise în visele lui cu drenuri şi canale prin care apa şiroia la nesfârşit.

— Tacă-ţi gura şi fă-le felul, rosti vocea.

— Sigur, scânci Henry. Sigur, sigur, vreau s-o fac, nici vorbă…

Băgă sticla la loc în compartimentul mănuşilor. Gâtul ei clănţăni scurt ca nişte colţi. Iar acolo unde fusese sticla văzu o hârtie. O scoase şi o despături, lăsând amprente însângerate la colţuri. În capul foii era imprimat în relief, cu litere stacojii, următorul antet:

„UN MEMORANDUM DE LA PENNYWISE!”

Iar mai jos, tipărit migălos cu majuscule:

„BILL DENBROUGH 311
BEN HANSCOM 404
EDDIE KASPBRAK 609

BEVERLY MARSH 518
RICHIE TOZIER 217”

Numerele camerelor lor. Bună treabă. Economie de timp.

— Mersi, Be…

Dar Belch dispăruse. Scaunul şoferului era gol. Doar şepcuţa de baseball New York Yankees mai zăcea acolo, având cozorocul plin de mucegai întărit. Şi o substanţă vâscoasă pe schimbătorul de viteze. Henry privi, cu inima zbătându-i-se dureros în beregată… I se păru că aude ceva mişcându-se, schimbându-şi poziţia, pe bancheta din spate. Coborî repede, deschizând portiera şi aproape căzând pe carosabil de atâta grabă. Ocoli automobilul, care încă mai bolborosea încetişor prin dublele sale ţevi de eşapament ca nişte bombe-cireaşă (în Statul Maine, bombele-cireşe fuseseră scoase în afara legii încă din 1962).

Îi era greu să umble; fiecare pas îi sfâşia abdomenul. Dar ajunse pe trotuar şi se opri acolo, privind la clădirea de cărămidă cu opt etaje care, împreună cu biblioteca, Cinematograful „Aladdin” şi Seminarul, se număra printre puţinele pe care şi le mai amintea de pe vremuri. Acum majoritatea luminilor de la etajele superioare erau stinse, dar globurile de sticlă mată ce flancau poarta principală ardeau blând în întuneric, aureolate cu umezeală din ceaţa joasă stăruitoare.

Henry se chinui să înainteze printre ele, împingând cu umărul un batant al uşii.

Holul era cufundat în tăcerea nopţii târzii. Pe jos se întindea un covor turcesc decolorat. Tavanul era o frescă enormă, alcătuită din panouri rectangulare ce înfăţişau scene din zilele forestiere ale oraşului Derry. Se vedeau canapele umflate peste măsură, fotolii voltate şi un şemineu uriaş, acum stins şi tăcut, cu un buştean de mesteacăn aruncat peste pirostrii – un butuc veritabil, fără instalaţie de gaze; căminul pensiunii nu era o simplă piesă de decor. Plante se revărsau din două jardiniere joase. Uşile duble de

sticlă ce duceau la bar şi restaurant erau închise. Dintr-un birou interior, Henry putea auzi bălmăjeala unui televizor dat la minimum.

Traversă holul, cu cămaşa şi pantalonii mânjiţi de sânge. În brazdele mâinilor i se întărise sânge; îi vârsta obrajii şi-i străbătea fruntea, ca unui indian vopsit în culorile războiului. Ochii-i ieşeau din orbite. Oricine l-ar fi zărit, ar fi fugit urlând de groază. Dar nu era nimeni acolo.

Uşile liftului se deschiseră de îndată ce apăsă butonul URCARE. Privi la hârtia din mână, apoi la numerele etajelor. După un moment de cumpănire, apăsă la 6 şi uşile se închiseră. Se auzi un murmur slab de motor în timp ce ascensorul începea să urce.

Pot foarte bine să-ncep de sus şi să cobor treptat.

Se rezemă moale de peretele din fund al cabinei, cu ochii pe jumătate închişi. Murmurul liftului avea un efect liniştitor. La fel ca acela al instalaţiilor din staţiile de pompare ale reţelei de canalizare. Ziua aceea îi tot revenea în minte. Cum totul păruse aproape prestabilit, ca şi cum toţi ar fi jucat doar nişte roluri. Cum Vic şi moş Râgâilă păruseră… ei bine, aproape drogaţi. Îşi amintea…

Cabina se opri, zguduindu-l şi trimiţându-i încă un val de durere atroce în stomac. Uşile glisară deschizându-se. Henry păşi pe coridorul tăcut (alte plante, agăţătoare, căţărătoare, nu voia să atingă niciuna, nu, lujerii ăia verzi şi zemoşi îi aminteau prea tare de lucrurile care atârnau acolo în beznă). Se uită din nou pe foaie. Kaspbrak stătea la 609. Henry porni într-acolo, rezemându-se de perete cu o mână şi lăsând din mers o vagă dâră de sânge pe tapet (ah, dar păşea la o parte ori de câte ori se apropia de vreuna dintre plantele acelea agăţătoare; nu voia încurcături cu *alea*). Respiraţia-i şuiera aspră şi uscată.

Aici era. Henry scoase briceagul din buzunar, îşi trecu limba peste buzele uscate şi bătu la uşă. Nimic. Bătu iar, mai tare.

— Cine-i?

Somnoros. Bun-aşa. Va fi fiind în pijămăluţă, treaz doar pe jumătate. Iar, când va deschide uşa, Henry îi va înfige pumnalul drept în adâncitura de la baza gâtului, adâncitura vulnerabilă aflată imediat sub mărul lui Adam.

— Liftieru', domnu', spuse Henry. Mesaj de la soţie.

O fi având Kaspbrak nevastă? Poate că spusese o prostie. Aşteptă, în alertă rece. Auzi paşi – foşnet de papuci.

— De la Myra?

Părea alarmat. Va fi şi mai alarmat peste câteva secunde. Pulsul bătea constant în tâmpla dreaptă a lui Henry.

— Cred că da, domnu'. Nu scrie niciun nume. Zice doar soţia.

Urmă o pauză, apoi un clănţănit metalic când Kaspbrak bâjbâi la lanţ. Rânjind, Henry apăsă butonul de pe plăselele cuţitului. *Clic*.

Ridică lama lângă obraz, pregătit. Auzi cum se deschide încuietoarea. Peste o clipă doar va împlânta tăişul în beregata micului ticălos slăbănog. Aşteptă. Uşa se deschise şi Eddie…

10

Păguboşii toţi laolaltă, 1.20 după-amiaza

…îi văzu pe Stan şi Richie tocmai ieşind de la Costello Avenue Market, mâncând fiecare câte o îngheţată pe băţ.

— Hei! strigă el. Hei, aşteptaţi-mă!

Se întoarseră, iar Stan îi făcu agitat cu mâna. Eddie alergă să-i ajungă cât putea de repede, ceea ce nu însemna, la drept vorbind, tocmai repede. Un braţ îl avea încarcerat într-o carcasă din ghips, iar sub celălalt îşi ţinea tabla de Parcheesi.

— Ce-ai-zici, Eddie? Ce-ai-zici, băiete? întrebă Richie în măreţ-rostogolita sa Voce a Gentlemanului Sudist (cea care suna mai mult a Foghorn Leghorn din desenele animate decât a orice altceva).

— Voi a zice… Voi a zice… băiatu’ a’e un b’aţ ’upt! Ui-la el, Stan, băiatu’ a’e un b’aţ ’upt! Voi a zice… Ia fii tu băiat de t’eabă şi du-i toabla de Pawcheeseh băiatului!

— Pot să mi-o duc şi singur, replică Eddie, cam cu sufletul la gură. Ce-ar fi să dau şi eu o limbă pe îngheţată?

— Mămică-ta n-ar fi de acord, Eddie, zise trist Richie şi începu să mănânce mai repede; tocmai ajunsese la miezul de ciocolată, partea lui favorită. *Microbi*, băiete! Voi a zice… Voi a zice pot’ lua *microbi* mâncân’ dup-al’cineva!

— O să risc, zise Eddie.

Fără tragere de inimă, Richie îşi ridică îngheţata spre gura lui Eddie… şi o smulse de îndată ce Eddie reuşi să muşte de vreo două ori.

— Poţi s-o iei pe-a mea cât a mai rămas, i-o oferi Stan. Am încă burta plină de la prânz.

— Ovreii nu mănâncă mult, îl instrui Richie. Face parte din religia lor.

Acum toţi trei mergeau alături, îndreptându-se spre Kansas Street şi spre Maidan. Derry părea cufundat într-o picoteală adâncă de după-amiază pâcloasă. Jaluzelele celor mai multe case pe lângă care treceau erau coborâte. Pe iarbă stăteau jucării abandonate, ca şi cum proprietarii lor ar fi fost chemaţi în grabă de la joacă sau culcaţi să-şi facă siesta. Tunete se rostogoleau groase la vest.

— Chiar aşa? îl întrebă Eddie pe Stan.

— Nu, Richie doar face mişto. Evreii mănâncă la fel ca oamenii normali.

Arătă spre Richie:

— Ca el.

— Ştii, eşti al dracu’ de răutăcios cu Stan, îi spuse Eddie lui Richie. Cum ţi-ar plăcea să zică cineva toate rahaturile astea despre tine doar fiindcă eşti catolic?

— A, catolicii fac o grămadă, replică Richie. Tata mi-a zis odată că Hitler era catolic, şi Hitler a omorât miliarde de evrei. Este, Stan?

— Mhm, aşa se pare, zise Stan, părând jenat.

— Mama a fost furioasă când mi-a zis tata asta, continuă Richie.

Un mic zâmbet retrospectiv i se ivise pe faţă.

— Absolut *fuuu-rioasă.* Noi, catolicii, am mai avut şi Inchiziţia, asta era trebuşoara aia cu roata şi menghinele de smuls unghii şi toate chestiile alea. Mi-nchipui că toate religiile sunt destul de ciudatele.

— Şi eu, răspunse calm Stan. Noi nu suntem habotnici, sau cum se cheamă. Adică mâncăm şuncă şi jambon. Nici nu prea ştiu ce-nseamnă să fii evreu. M-am născut în Derry, şi câteodată mergem la sinagoga din Bangor la chestii din alea ca Yom Kippur, dar…

Ridică din umeri.

— Şuncă? Jambon?

Eddie rămăsese nedumerit. El şi mama sa erau metodişti.

— Evreii ortodocşi nu mănâncă lucruri de-astea, explică Stan. Scrie ceva în Tora să nu mănânci nimic din ce se târăşte prin noroi sau umblă pe fundul oceanului. Nu ştiu exact cum vine. Dar porcii zice-se că-s excluşi, ca şi homarii. Ai mei însă-i mănâncă. Şi eu la fel.

— Ciudată treabă, spuse Eddie şi izbucni în râs. Niciodată n-am mai auzit de-o religie care să-ţi spună ce-ai voie să *mănânci*. Puţin mai lipseşte să-ţi spună ce fel de gaz ai voie să cumperi.

— Gaz cuşer, replică Stan şi râse ca pentru sine. Nici Richie, nici Eddie nu înţeleseră de ce râdea.

— Tre’ să recunoşti, Stanny, că e destul de ciudăţel, spuse Richie. Vreau să zic, să nu poţi mânca un cârnat doar fiindcă se-ntâmplă să fii ovrei.

— Zău? întrebă Stan. Tu mănânci carne vinerea?

— Ptiu, nu! exclamă Richie şocat. N-ai voie să mănânci carne vinerea, fiindcă…

Pe chip îi apăru un mic rânjet.

— A, aşa, pricep ce vrei să zici.

— Chiar se duc catolicii în iad dacă mănâncă vinerea carne? întrebă Eddie fascinat, habar n-având că, până cu

doar două generaţii în urmă, neamurile lui fuseseră polonezi catolici fervenţi care mai curând ar fi ieşit pe stradă fără haine pe ei decât să fi mâncat carne vinerea.

— Păi, îţi zic eu cum e, Eddie, spuse Richie. Nu prea cred că Dumnezeu m-ar trimite jos la Călduricăă doar fiindc-am uitat şi am halit un hamburger baban la gustare într-o vineri, da' de ce să rişti? Corect?

— N-aş crede, însă mi se pare-aşa de…

Aşa de tâmpit, era gata să spună, iar apoi îşi aminti o poveste pe care le-o spusese doamna Portleigh la şcoala de duminică, pe când era doar un băieţel. După cum zicea doamna Portleigh, un băiat rău furase o dată nişte pâine de împărtăşanie când trecuse cu talerul şi o băgase în buzunar. A luat-o acasă şi a aruncat-o în toaletă doar ca să vadă ce se va întâmplă. Pe dată – sau cel puţin aşa le raporta doamna Portleigh absorbiţilor ei elevi – apa din toaletă s-a făcut roşie ca sângele. Era sângele lui Hristos, spunea ea, şi i-a apărut băieţelului aceluia fiindcă făcuse o faptă foarte rea numită BLASFEMIE. Apăruse ca să-l prevină că, aruncând carnea lui Iisus în toaletă, îşi aruncase propriul suflet în primejdia iadului.

Până atunci, lui Eddie mai degrabă îi plăcuse actul împărtăşaniei, pe care i se îngăduia s-o primească din anul precedent. Metodiştii foloseau în loc de vin must de Welch, iar Trupul lui Hristos erau nişte cubuleţe tăiate din pâine sfinţită proaspătă, moale. Îi plăcea ideea de a lua mâncarea şi băutura ca pe un rit religios. Dar, ca urmare a poveştii doamnei Portleigh, minunarea lui în faţa ritualului luase o formă mai puternică şi mai tenebroasă, ceva mai degrabă înspăimântător. Simpla întindere a mâinii spre micile cuburi de pâine deveni un act ce presupunea curaj, şi întotdeauna se temea ca de un şoc electric… Sau chiar mai rău, că pâinea îşi va schimba deodată culoarea în mâna lui, va deveni un cheag de sânge, şi o Voce fără trup va începe să tune în biserică: *Nevrednic! Nevrednic! Damnat în iad! Damnat în iad!* Adesea, după ce lua împărtăşania, gâtlejul i

se închidea, respiraţia începea să-i ţiuie, şi aştepta cu nerăbdare înfiorată ca binecuvântarea să se sfârşească pentru a putea ieşi grăbit în vestibul şi a-şi folosi inhalatorul.

Nu trebuie să fii aşa de prost, îşi spunea el pe măsură ce creştea. *Aia nu era decât o poveste, iar doamna Portleigh cu siguranţă că nu era o sfântă – mămica a spus că divorţase în Kitery şi că joacă Bingo la Saint Mary's în Bangor, şi că adevăraţii creştini nu practică jocuri de noroc, adevăraţii creştini lasă jocurile de noroc în seama păgânilor şi a catolicilor.*

Toate se legau perfect, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Povestea pâinii de împărtăşanie ce transformase apa din toaletă în sânge îl îngrijora, îl sâcâia, ba chiar îi dădea insomnii. Într-o noapte îi veni ideea că mijlocul de a lăsa toate acestea în urmă o dată pentru totdeauna ar fi să ia cu mâna lui o bucată de pâine, s-o azvârle în toaletă şi să vadă ce se va întâmplă.

Dar o asemenea experienţă îi depăşea cu mult curajul; mintea lui raţională nu putea rezista acelei sinistre imagini a sângelui ce-şi răspândea în apă norul de acuzaţie şi potenţială damnare. Nu putea înfrunta acea talismanică incantaţie magică: *Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul meu; acesta este sângele meu, carele pentru mulţi se varsă*.

Nu, nu făcuse niciodată experimentul.

— Cred că toate religiile sunt cam sucite, spuse acum Eddie.

Dar *puternice*, adăugă mintea sa, aproape *magice*... Sau o fi fost asta o BLASFEMIE? Începu să se gândească la lucrul pe care-l văzuseră pe Neibolt Street şi pentru întâia oară percepu o paralelă nebunească – la urma urmei, vârcolacul ieşise din toaletă.

— Măi frate, cred că toată lumea doarme, spuse Richie, aruncându-şi nonşalant tubul gol al îngheţatei în rigolă. Ai mai văzut o asemenea linişte? Ce, s-or fi dus toţi la Bar Harbor pe ziua de azi?

— H-h-h-hei, bă-bă-băieţi! strigă din spatele lor Bill Denbrough. A-aş-teptaţi-mă!

Eddie se întoarse, încântat ca întotdeauna să audă glasul lui Bill Barosanul. Pedala pe Silver după colţul cu Costello Avenue, în avans faţă de Mike, deşi Schwinnul lui Mike era nou-nouţ.

— *Hai-ho, Silver, HAAAAIDEEE!* răcni Bill.

Se repezi spre ei cu treizeci de kilometri pe oră, în timp ce cărţile de joc prinse cu cârlige de rufe pe aripile roţilor huruiau. Apoi pedală înapoi, apăsă pe frâne şi produse o admirabil de lungă dâră neagră pe asfalt.

— Bill Bâlbâitule! exclamă Richie. Cum o duci, băiete? Voi a zice… Voi a zice… cum o *duci*, băiete?

— O duc b-b-bine. I-aţi văzut pe Ben sau B-B-everly?

Mike dădu din pedale şi-i ajunse din urmă. Transpiraţia îi umplea faţa de broboane mici.

— Cât de repede merge bicicleta aia?

Bill râse:

— N-n-nu şt-tiu, e-exact. Destul de r-r-repede.

— Nu i-am văzut, răspunse Richie. Probabil sunt acolo jos, umblă şi ei. Cântă armonia-n două voci. „Ş-buum, ş-buum… ia-da-da-dada-da-da… arăţi ca un vis, scumpo.”

Stan Uris scoase nişte zgomote de vomă.

— E doar invidios, îi spuse Richie lui Mike. Evreii nu pot să cânte.

— Bi-bi-bi…

— „Bip-bip, Richie”, spuse Richie în locul lui şi izbucniră cu toţii în râs.

Porniră din nou spre Maidan, Mike şi Bill împingându-şi bicicletele de ghidon. Conversaţia era la început vioaie, dar mai apoi lâncezi. Privindu-l pe Bill, Eddie îi văzu o expresie stânjenită pe faţă şi se gândi că poate liniştea îl afecta şi pe el. Ştia că Richie o spusese cu sens de glumă, dar chiar *exista* impresia că toată lumea din Derry se dusese la Bar Harbor în ziua aceea… Sau *altundeva*. Nicio maşină nu se mişca pe stradă; nici măcar o singură cucoană în vârstă nu-

şi împingea căruciorul plin de târguieli înapoi spre vila sau apartamentul ei.

— Chiar că-i linişte, este? se aventură Eddie, dar Bill doar aprobă în tăcere.

Traversară pe partea dinspre Maidan, şi atunci îi văzură pe Ben şi Beverly fugind spre ei şi strigând. Pe Eddie îl şoca înfăţişarea fetei; de obicei era atât de îngrijită şi curată, cu părul întotdeauna proaspăt spălat şi legat la spate în coadă-de-cal. Acum era vărgată cu ceva ce părea a fi toate soiurile de lături ale universului. Avea ochii mari şi sălbatici. Pe obraz i se vedea o zgârietură. Blugii îi erau îngălaţi cu gunoi, iar bluza ruptă.

Ben o urma gâfâind, cu pântecele săltându-i.

— Nu putem coborî pe Maidan, icni Beverly. Băieţii… Henry… Victor… Sunt acolo jos pe undeva… Cuţitul… Are un cuţit…

— Ma-mai încet, spuse Bill, preluând de îndată conducerea în felul acela al lui lipsit de efort, aproape inconştient.

Îi aruncă o privire lui Ben, care se apropia în goană, cu obrajii aprinşi şi pieptul său grăsan trudind din greu.

— Spune că Henry a înnebunit, Bill Barosane, zise Ben.

— Ei, căcat, adică înainte era *întreg* la minte? întrebă Richie şi scuipă printre dinţi,

— Ta-taci din gu-ră, R-Richie, spuse Bill, apoi privi din nou la Beverly. Sp-spune.

Mâna lui Eddie se strecură în buzunar şi atinse inhalatorul. Nu pricepea despre ce era vorba, dar ştia deja că nu era bine deloc. Forţându-se să vorbească pe cât de calm îi stătea în putinţă, Beverly reuşi să prezinte o versiune prescurtată a întâmplării – o variantă care începea cu Henry, Victor şi Belch atacând-o pe stradă. Nu le povesti despre tatăl ei – de asta îi era teribil de ruşine.

Când sfârşi, Bill tăcu o clipă, cu mâinile în buzunare, bărbia în piept şi ghidonul lui Silver rezemat de piept. Ceilalţi rămaseră în aşteptare, aruncând priviri iuţi spre

balustrada ce marca marginea râpei. Bill medită un lung răstimp, fără să-l întrerupă nimeni. Eddie, dintr-o dată şi fără niciun efort, deveni conştient că acela putea fi actul final. Asta anunţa tăcerea zilei, nu? Sentimentul că întregul oraş îşi făcuse bagajele şi plecase, lăsând în urmă doar carcasele părăsite ale clădirilor.

Richie se gândea la fotografia din albumul lui George care prinsese dintr-o dată viaţă.

Beverly se gândea la tatăl ei, la cât de incolori îi fuseseră ochii.

Mike se gândea la pasăre.

Ben se gândea la mumie şi la un miros ca de scorţişoară moartă. Stan Uris se gândea la blugi, negri, şiroind de apă, şi la mâini albe ca hârtia încreţită, şiroind şi ele.

— Ha-ha-haideţi, îi chemă Bill într-un târziu. M-mergem j-j-jos.

— Bill… începu Ben, tulburat la faţă. Beverly a zis că Henry era cu adevărat *nebun*. Că avea de gând s-o omoare…

— N-nu-i al *lor*, spuse Bill, gesticulând spre spintecătura verde în formă de stilet a Maidanului din dreapta lor şi de dedesubt – desişurile, pâlcurile dese de copaci, bambuşii, luciul apei.

— N-n-nu-i *prr-prr-oprietatea* lor.

Privi în jur la ceilalţi, cu faţa amărâtă.

— Am o-o-bosit să-mi f-fie f-fr-rică de ei. I-am bă-bă-bătut cu pi-pietrele, şi, dacă tr-tr-trebuie să-i batem i-i-iar, o s-o fa-fa-facem.

— Dar, Bill, interveni Eddie, ce ne facem dacă nu-s numai *ei?*

Bill se întoarse spre Eddie, iar acesta, realmente şocat, văzu cât de obosită şi trasă era faţa acestuia – avea ceva înfricoşător acel chip, dar abia mult, mult mai târziu, ca adult, lunecând spre somn după reuniunea de la bibliotecă, urma să înţeleagă ce anume era înspăimântător: faţa îi aparţinea unui băiat împins aproape de pragul nebuniei, un

băiat care poate nu era, în ultimă instanţă, mai întreg la minte sau mai stăpân pe propriile sale decizii decât Henry. Totuşi esenţa lui Bill era acolo, privind prin ochii aceia bântuiţi şi dezagregaţi… Un Bill furios, hotărât.

— Ei, făcu el, şi ce *da-da-dacă?*

Nu-i răspunse nimeni. Tunetul bubuia mai aproape. Eddie se uită la cer şi văzu norii de furtună strângându-se de la apus în grămezi negre. Avea să plouă cu găleata, cum spunea uneori mama lui.

— A-a-cum uitaţi c-c-ce e, spuse Bill, privindu-i. Niciunul dintre voi nu trebuie să vi-vi-vină cu mine dacă n-nu vrea. Vo-vo-voi hotărâţi.

— Eu am să vin, Bill Barosane, spuse liniştit Richie.

— Şi eu, spuse Ben.

— Sigur, zise şi Mike, ridicând din umeri.

Beverly şi Stan aprobară şi ei, şi la urmă Eddie.

— Eu n-aş zice, Eddie, interveni Richie. Braţul tău, ştii, n-arată prea mişto.

Eddie îl privi pe Bill.

— Eu v-v-vreau să vi-vină. Me-me-mergi cu mi-mi-ne, E-E-Eddie. O să am eu grijă de ti-tine.

— Mersi, Bill.

Chipul lui Bill obosit, pe jumătate nebun, i se păru dintr-o dată fermecător lui Eddie – fermecător şi mult iubit. Avu o senzaţie vagă de uimire. *Cred că mi-aş da şi viaţa pentru el, dacă mi-ar cere-o. Ce fel de putere e asta? Dacă te face să arăţi aşa cum arată Bill acum, poate că n-o fi o putere prea plăcută.*

— Mda, Bill are arma finală, spuse Richie. Bombe fumigene.

Ridică braţul stâng şi-şi flutură mâna dreaptă la subsuoara expusă.

Ben şi Mike râseră puţin, iar Eddie zâmbi.

Tunetul bubui iar, aproape şi de astă dată îndeajuns de tare ca să-i facă să tresară şi să se strângă unii-ntr-alţii. Vântul se înteţea, rostogolind gunoaiele prin rigolă. Primul

nor negru acoperi discul cu halou ceţos al soarelui, şi umbrele celor şapte se topiră. Rafalele erau reci, făcând să se înfioare braţul gol şi asudat al lui Eddie. Băiatul se cutremură.

Bill îl privi pe Stan şi spuse un lucru ciudat:

— Ai la tine cartea cu pă-pă-păsări, Stan?

Stan se bătu peste buzunarul de la şold.

Bill îl privi iar:

— Hai să m-m-mergem jos.

Coborâră malul în şir indian, cu excepţia lui Bill, care rămase alături de Eddie, aşa cum promisese. Îl lăsă pe Richie s-o coboare pe Silver, şi când ajunseră jos îşi propti bicicleta la locul ei obişnuit de sub pod. Apoi rămaseră grupaţi, privind în jur.

Furtuna ce se apropia nu aducea întunecime; nici măcar o lumină mai difuză. Dar calitatea acesteia se schimbase, iar obiectele se detaşau într-un soi de relief oţelit, ca prin vis: fără umbre, limpezi, precis conturate. Eddie simţi groaza şi teama nelămurită cufundându-i-se în măruntaie, dându-şi seama de ce i se părea atât de familiară calitatea acelei lumini – era acelaşi soi de lumină pe care şi-o amintea din casa de la numărul 29, pe Neibolt Street.

O săgeată incandescentă tatuă norii, destul de strălucitoare pentru a-l face să tresară. Ridică o mână la faţă şi se pomeni numărând: *Unu… doi… trei…* Şi atunci tunetul sosi într-o unică tuse lătrată, un sunet exploziv, ca al unei artificii M-80, şi se strânseră şi mai tare laolaltă.

— Nu s-a anunţat ploaie azi-dimineaţă, spuse stânjenit Ben. În ziar scria: cald şi ceţos.

Mike scruta cerul. Norii păreau nişte corăbii cu fundul negru, nori înalţi şi grei, întrecând rapid pâcla albăstrie ce acoperise cerul de la un orizont la altul când el şi Bill ieşiseră din casa familiei Denbrough după prânz.

— Vine repede, zise el. Niciodată n-am mai văzut o furtună să vină aşa repede.

Şi, ca o confirmare, tunetul bubui din nou.

— H-h-haideţi, îi chemă Bill. S-să punem tabla de Parchee-heesi a lui E-E-Eddie în clu-clu-club.

Porniră pe cărarea pe care o bătătoriseră în săptămânile trecute de la incidentul cu stăvilarul. Bill şi Eddie mergeau în capul coloanei, ştergând cu umerii frunzele verzi şi late ale arbuştilor, cu ceilalţi pe urme. Vântul se porni din nou, făcând frunzişul copacilor şi al boscheţilor să şoptească. Departe în faţă, bambuşii pârâiră lugubru, ca tobele într-o poveste din junglă.

— Bill? întrebă Eddie cu glas scăzut.

— Ce?

— Credeam că asta-i doar în filme, dar… râse puţintel Eddie, simt că parcă mă urmăreşte cineva.

— A, ăia-s ac-ac-acolo, nici vo-vo-vorbă.

Eddie privi în jur nervos şi strânse ceva mai tare planşa de Parcheesi.

Apoi…

11

Camera lui Eddie, 3.05 dimineaţa

…deschise uşa în faţa unui monstru dintr-un film de groază.

Acolo stătea o arătare mânjită de sânge, care nu putea fi decât Henry Bowers. Henry arăta ca un cadavru revenit din mormânt. Faţa sa era o mască încremenită, numai ură şi moarte. Îşi ţinea mâna dreaptă încordată la nivelul obrazului şi, încă în timp ce ochii lui Eddie se holbau şi începea să inhaleze prima gură de aer, şocat, mâna pistonă înainte, cu tăişul pumnalului lucind ca mătasea.

Fără niciun gând – nu era timp; dacă se oprea să gândească, ar fi murit – Eddie trânti uşa. Aceasta lovi antebraţul lui Henry, abătând traiectoria cuţitului astfel că lama vâjâi într-un arc larg la niciun deget de gâtul lui Eddie.

Se auzi un trosnet când uşa strivi de toc braţul lui Henry. Omul scoase un ţipăt înfundat. Mâna i se deschise. Pumnalul căzu pe jos. Eddie îl izbi cu piciorul. Lunecă până sub televizor.

Henry se aruncă în uşă cu toată greutatea. Îl depăşea pe Eddie cu vreo cincizeci de kilograme, iar acesta se trezi împins înapoi ca o păpuşă; se lovi cu genunchii de pat şi căzu pe saltea. Henry intră în încăpere şi închise uşa după el. Răsuci cheia în broască, în timp ce Eddie se ridica în capul oaselor, cu ochii mari şi beregata începând deja să bâzâie.

— În regulă, curistule, spuse Henry.

Ochii îi coborâră un moment spre podea, căutând cuţitul. Nu-l văzu. Eddie dibui pe noptieră şi găsi una dintre cele două sticle de apă minerală Perrier pe care le comandase mai devreme. Era cea plină; pe cealaltă o băuse înainte de a pleca la bibliotecă, fiindcă avea nervii în piuneze şi o criză gravă de arsuri acide. Perrierul era foarte bun pentru digestie.

În timp ce Henry renunţa la cuţit şi pornea spre el, Eddie apucă de gât sticla în formă de pară şi o sparse de marginea noptierei. Apa minerală spumegă şi fâsâi peste tăblie, inundând majoritatea flacoanelor cu pilule care se aflau acolo.

Cămaşa şi pantalonii lui Henry erau grele de sânge, atât proaspăt, cât şi semiuscat. Mâna dreaptă îi spânzura acum într-un unghi ciudat.

— Pui-de-curist, mârâi Henry, te-nvăţ eu să mai dai cu pietre.

Ajunse la pat şi se întinse spre Eddie, care încă aproape nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Nu trecuseră mai mult de patruzeci de secunde de când deschisese uşa. Henry dădu să-l înhaţe. Eddie repezi spre el baza ciobită a sticlei de Perrier. Îi sfâşie faţa, spintecându-i obrazul drept într-un fald şerpuit şi străpungându-i ochiul.

Henry slobozi un urlet sufocat şi se împletici de-a-ndăratelea. Ochiul despicat, din care curgea un fluid galben-albicios, îi atârna moale din orbită. Obrazul împroşca sânge într-o cascadă sinistră. Propriul strigăt al lui Eddie era şi mai sonor. Se ridică de pe pat şi o luă spre Henry – ca să-l ajute, poate, nu era nici el prea sigur –, iar Henry sări din nou asupra lui. Eddie împunse cu sticla de apă minerală ca la scrimă, iar de astă dată colţii neregulaţi se înfipseră adânc în mâna stângă a lui Henry, tăindu-i în carnea degetelor. Noi valuri de sânge curseră. Henry scoase un mormăit gros, aproape ca sunetul unui om ce-şi drege glasul, şi-l împinse pe Eddie cu mâna dreaptă.

Eddie zbură înapoi, dând peste masa de scris. Braţul stâng i se răsuci sub trup şi căzu greu pe el. Durerea explodă ca un fulger ameţitor. Simţi osul cedând pe linia de sudură a vechii fracturi şi trebui să strângă din dinţi contra unui urlet de durere. O umbră acoperi lumina lămpii.

Henry Bowers stătea deasupra lui, balansându-se în faţă şi înapoi. Genunchii-i erau moi. Din mâna stângă îi curgea sânge peste pieptul halatului lui Eddie.

Eddie mai avea în mână ciotul sticlei de apă minerală şi acum, în timp ce genunchii lui Henry îşi ieşeau complet din ţâţâni, o aduse în faţă, cu baza frântă îndreptată în sus şi gura proptită de stern. Henry se prăvăli ca un copac, trăgându-se singur în ţeapă. Eddie simţi sticla spărgându-i-se-n mână şi un nou fulger de durere scrâşnită îi zgudui braţul stâng, care încă-i mai era prins sub trup. Valuri de căldură proaspătă şiroiră în cascadă peste el. Nu era sigur dacă acesta era sângele lui Henry sau al lui.

Henry se zvârcoli ca un peşte aruncat pe uscat. Pantofii săi băteau un ritm aproape sincopat pe covor. Eddie îi simţea mirosul putred al răsuflării. Apoi Henry înţepeni şi se rostogoli pe o parte. Sticla îi ieşea grotesc din plex, cu capacul spre tavan, ca şi cum i-ar fi crescut acolo.

— *Hâc*, spuse Henry şi nu mai adăugă nimic.

Rămase cu privirea în plafon. Eddie bănui că murise.

Înfruntând valurile de leşin ce încercau să-l năpădească şi să-l tragă în jos, se ridică în genunchi şi în cele din urmă pe picioare. Braţul rupt i se legănă în faţă, provocând o nouă durere care-i limpezi puţin capul. Şuierând, luptând să-şi găsească respiraţia, se chinui să ajungă până la noptieră, îşi culese inhalatorul dintr-o băltoacă de apă carbogazoasă, şi-l vârî în gură şi apăsă pe trăgaci. Gustul îl făcu să se cutremure, după care îşi mai administră o rafală. Roti privirea până la trupul de pe covor – o fi ăsta Henry? Oare chiar el este? El era. Îmbătrânit, cu tunsoarea periuţă mai mult căruntă decât neagră, cu trupul gras, alb şi lipicios ca balele de melc, era totuşi Henry. Şi Henry era mort. În fine, Henry era…

— *Hâc*, repetă acesta şi se ridică în şezut.

Mâinile îi zgâriară în gol ca pentru a căuta puncte de sprijin pe care doar Henry le putea vedea. Ochiul găurit se prelingea pe obraz; pleoapa inferioară atârna umflată. Privi în jur. Îl văzu pe Eddie făcându-se mic, lipit de perete, şi încercă să se ridice.

Deschise gura, din care ţâşni un şuvoi de sânge. Henry se prăbuşi la loc.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Eddie bâjbâi după telefon şi reuşi doar să-l dea jos de pe masă, pe pat. Îl înşfăcă şi formă 0. Telefonul sună, sună, sună.

Haide, chemă Eddie în gând, *ce faci acolo, laba? Hai, te rog, ridică nenorocitul ăla de receptor!*

Sună iar şi iar. Eddie nu-l scăpa din ochi pe Henry, aşteptându-se să înceapă din nou cu încercările de a se ridica în picioare în orice moment. Sânge. Doamne sfinte, cât sânge.

— Recepţia, spuse în sfârşit, cu reproş, o voce somnoroasă.

— Sunaţi la camera domnului Denbrough, ceru Eddie. Cât de repede puteţi.

Cu cealaltă ureche asculta spre camerele din jur. Cât zgomot făcuseră? Avea să bată cineva la uşă şi să întrebe

dacă-i totul în regulă înăuntru?

— Sunteţi sigur că vreţi să sun? întrebă recepţionerul. E ora trei şi zece.

— Da, *sunaţi* aproape că ţipă Eddie.

Mâna cu care ţinea receptorul tremura spasmodic. În celălalt braţ avea un viespar de cântece urâte ca putreziciunea. Se mişcase iar Henry? Nu; categoric, nu.

— Bine, bine, acceptă recepţionerul. Liniştеşte-te, amice.

Urmă un declic, apoi bâzâitul gros al unui telefon sunând în cameră.

Hai, Bill, hai, h…

Un gând neaşteptat, îngrozitor de plauzibil, îi trecu prin minte. Şi dacă Henry vizitase mai întâi odaia lui Bill? Sau pe a lui Richie? A lui Ben? A lui Bev? Sau poate făcuse Henry o vizită la bibliotecă? Cu siguranţă că fusese *altundeva* înainte; dacă cineva nu l-ar fi înmuiat, acum Eddie ar fi zăcut mort pe covor, cu un cuţit crescându-i din piept la fel cum gâtul sticlei de Perrier crescuse din burdihanul lui Henry. Sau poate că Henry îi vizitase pe *toţi* ceilalţi iniţial, prinzându-i buimaci şi pe jumătate adormiţi, aşa cum îl găsise şi pe el? Dacă erau cu toţii morţi? Iar acest gând era atât de îngrozitor, încât Eddie simţi că va începe curând să urle dacă nu răspundea odată cineva la telefonul din camera lui Bill.

— Te rog, Bill Barosane, şopti Eddie. Te rog, fii acolo, omule.

Receptorul se ridică şi glasul lui Bill, nefiresc de precaut, rosti:

— A-a-alo?

— Bill… aproape că se bâlbâi Eddie. Bill, slavă Domnului.

— Eddie?

Glasul lui Bill deveni pentru un moment mai slab, vorbind cu altcineva, spunându-i acelui cineva cine e la telefon. Apoi reveni, puternic:

— C-ce s-a-ntâm-tâm-plat, Eddie?

— Henry Bowers. Bill, a venit aici… şi l-am omorât. Avea un cuţit. Cred…

Eddie privi din nou la trupul de pe duşumea. Îşi schimbase poziţia? De data asta nu-i mai era atât de uşor să se convingă că nu. Coborî vocea:

— Cred că era acelaşi cuţit pe care l-a avut în ziua aia. Când am coborât în canalizare. Mai ţii minte?

— Ţin m-m-minte, spuse posomorât Bill. Eddie, ascultă-mă. Vreau să te…

12

Maidanul, 1.55 după-amiaza

…d-d-duci înapoi şi să-i spui lui B-B-Ben să v-vină a-a-aici.

— Bine, făcu Eddie şi rămase imediat în urmă.

Tunetele se rostogoleau prin cerul încărcat, iar tufişurile oftau în rafalele tot mai intense.

Ben îl ajunse când ieşiră în poiană. Chepengul clubului stătea deschis, careu de întuneric în tot verdele din jur. Sunetul râului era foarte clar, şi pe Bill îl izbi dintr-o dată de o certitudine dementă: că auzea acel sunet, că vedea acel loc pentru ultima oară în copilăria sa. Trase adânc aer în piept, umplându-şi fiinţa cu mirosul pământului, al văzduhului şi al îndepărtatei gropi de gunoi cu funinginea ei, fumegând ca un vulcan posac care nu se poate hotărî să erupă. Văzu un stol de păsări zburând dinspre rambleul căii ferate, către Old Cape. Privi în sus la norii clocotitori.

— Ce e? întrebă Ben.

— De ce n-n-n-au încercat să ne pr-pr-prindă? Sunt a-acolo. E-E- Eddie avea drep-dreptate. Pot să-i *si-si-imt*.

— Mda, acceptă Ben. Cred că pot fi atât de proşti încât să creadă că intrăm înapoi în club. Atunci ne-ar prinde în capcană.

— Po-po-poate, spuse Bill şi simţi o bruscă furie neajutorată în faţa acelei bâlbâieli care-l împiedica să

vorbească mai repede.

Poate că erau lucruri pe care oricum le-ar fi găsit imposibil de spus – cum simţea că putea aproape să vadă prin ochii lui Henry Bowers, cum simţea că, deşi în tabere opuse, pioni controlaţi de forţe opuse, el şi Henry ajunseseră să se apropie foarte mult unul de altul.

Henry îi aştepta să stea drepţi şi să lupte.

Monstrul îi aştepta să stea drepţi şi să lupte.

Şi să fie ucişi.

O explozie îngheţată de lumină albă păru să-i umple ţeasta. Aveau să fie victime ale ucigaşului care făcuse prăpăd în Derry tot timpul de la moartea lui George – toţi şapte. Poate că trupurile lor urmau să fie găsite, poate că nu. Totul depindea de protecţia pe care i-ar acorda-o sau nu Monstrul lui Henry – şi în mai mică măsură lui Belch şi Victor. *Da. Pentru exterior, pentru restul acestui oraş, vom fi fost victime ale asasinului. Şi asta-i corect, într-un mod ciudat, această realitate este corectă. Monstrul ne vrea morţi. Henry e unealta, astfel încât Monstrul să nu fie nevoit să iasă la vedere. Eu primul cred – Beverly şi Richie poate-ar fi în stare să-i ţină pe ceilalţi, sau Mike, dar Stan e atât de speriat, şi Ben la fel, deşi cred că el e mai tare decât Stan. Iar Eddie are un braţ rupt. De ce i-am condus aici? Hristoase! De ce-am făcut-o?*

— Bill? întrebă neliniştit Ben.

Ceilalţi li se alăturară lângă club. Tunetul trosni iarăşi, iar arbuştii începură să fremete mai agitaţi. Bambuşii pârâiau în lumina tot mai slabă dinaintea furtunii.

— Bill… se auzi acum şi glasul lui Richie.

— Şşş!

Ceilalţi tăcură stingheriţi sub văpaia ochilor săi bântuiţi. Privea hăţişurile, poteca şerpuind printre ele, înapoi spre Kansas Street, şi-şi simţi mintea urcând brusc o treaptă, ca pe un plan superior. În minte nu se bâlbâia nimic; se simţea de parcă gândurile i-ar fi fost purtate pe un torent

nebunesc al intuiţiei – ca şi cum toate s-ar fi năpustit spre el.

George la un capăt, eu şi prietenii mei la celălalt. Şi atunci se va opri

(din nou)

din nou, da, din nou, pentru că asta s-a mai întâmplat şi înainte şi întotdeauna trebuie să fie un anume sacrificiu la sfârşit, un anume lucru cumplit care să-l oprească, nu ştiu cum de ştiu, dar ştiu… Iar ei… Ei…

— Ei la-la-lasă să se-ntâmple, murmură Bill, privind cu ochi holbaţi la cărarea ca o coadă de şobolan. Si-Si-sigur că d-d-da.

— Bill? întrebă Bev, rugătoare.

Stan stătea lângă ea, mic şi pedant, într-o cămaşă albastră. Mike stătea de cealaltă parte, privindu-l concentrat pe Bill, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Îl lasă să se-ntâmple, întotdeauna o fac, şi lucrurile se liniştesc, lucrurile continuă, Monstrul… Monstrul…

(doarme)

doarme… Sau hibernează ca un urs… Şi apoi începe iar, şi ei ştiu… Oamenii ştiu… Ştiu că aşa trebuie să fie pentru ca Monstrul să poată să existe.

V-am co-co-co-c-c-c…

O Doamne rogu-te o Doamne rogu-te capra sare piatra rogu-te Doamne piatra crapă-n patru ajută-mă s-o spun crăpa-i-ar capul caprei o Doamne o Hristoase O ROGU-TE AJUTA-MĂ SĂ POT VORBI!

— V-am c-c-condus a-aici p-p-p-p-pentru că ni-ni-nici un loc nu-i s-s-sigur, spuse Bill.

Saliva îi bolborosea pe buze; se şterse cu dosul mâinii.

— *D-D-Derry* este Monstrul, î-î-înţelegeţi ce v-v-vă zzz-zzzic?

Îi privi cu ochi învăpăiaţi; se traseră puţin înapoi, ochii sticlindu-le, aproape exoftalmici de frică.

— *De-eerry este Monstrul!* O-o-oriunde ne-am d-d-d-duce… când Mo-Mo-Monstrul n-n-n-ne pr-rinde, ei n-n-n-o

să *v-v-vadă,* n-n-n-o *s-a-a-a-udă,* n-n-n-o să *şt-şt-stie.*

Îi implora din ochi:

— N-nu v-vedeţi c-cum me-me-merge? To-to-tot ce p-p-putem fa-fa-ce e să în-în-încercăm să te-ermină*m* ce-ce-am î-î-î-început.

Beverly îl văzu pe domnul Ross ridicându-se, privind-o, împăturindu-şi ziarul şi intrând pur şi simplu în casă. *N-o să vadă, n-o s-audă, n-o să ştie. Iar tatăl meu*

(dă pantalonii ăia jos, curviştino)

avusese de gând s-o omoare.

Mike se gândea la masa luată cu Bill. Mama lui Bill fusese dusă în lumea visurilor ei, nepărând să-i vadă pe niciunul, citind un roman de Henry James în timp ce băieţii făceau sandvişuri şi le înfulecau în picioare la bar. Richie se gândea la casa curată, dar complet goală a lui Stan. Stan fusese puţin cam surprins; mama lui era aproape întotdeauna acasă la ora prânzului. Cu puţinele ocazii când nu era, lăsa un bilet pe care scria unde poale fi găsită. Dar azi nu găsiseră niciun bilet. Maşina lipsea, şi atâta tot.

— Probabil s-o fi dus la cumpărături cu prietena ei, Debbie, spuse Stan, uşor încruntat, şi începu să facă sandvişuri cu salată de ouă.

Richie uitase totul. Până acum. Eddie se gândea la mama lui. Când ieşise cu planşa de Parcheesi nu auzise niciuna dintre observaţiile obişnuite: *Să ai grijă, Eddie, să te pui la adăpost dacă plouă, Eddie, să nu-ndrăzneşti să joci vreun joc violent, Eddie*. Nu-l întrebase dacă avea la el inhalatorul, nu-i spusese la ce oră să fie acasă, nu-l prevenise împotriva „băieţilor ălora prost crescuţi cu care te tot joci”. Pur şi simplu continuase să urmărească serialul la televizor, ca şi cum el nici n-ar fi existat.

Ca şi cum n-ar fi existat.

O versiune a aceluiaşi gând trecu prin mintea tuturor băieţilor: deveniseră la un moment dat, între deşteptarea de dimineaţă şi ora prânzului, nişte simple stafii.

Stafii.

— Bill, spuse răguşit Stan, dacă o luăm pe scurtătură? Prin Old Cape?

Bill clătină din cap:

— N-aş zi-zi-zi-ice. Ne-am p-p-prinde în ba-ba-bam-b-b-buşi… În ni-ni-nisipurile m-mişcătoare… Sau o să f-f-fie pe-pe-peşti p-p-pirania ad-ad-adevăraţi în K-K-Kenduskeag… S-s-sau a-a-altceva.

Fiecare avea propria sa viziune aparte asupra aceluiaşi sfârşit. Ben vedea tufişuri care deodată deveneau plante carnivore mâncătoare-de-oameni. Beverly vedea lipitori zburătoare, ca acelea care ieşiseră din frigiderul cel vechi. Stan vedea terenul mlăştinos din pâlcul de bambuşi vomând cadavrele vii ale copiilor înghiţiţi acolo de vestitele nisipuri mişcătoare. Mike Hanlon îşi imagina mici reptile jurasice cu oribili dinţi-ferăstrău, clocotind deodată afară din scorbura unui trunchi putred, atacându-i, muşcându-i, făcându-i bucăţi. Richie vedea Ochiul Târâtor lăsându-şi zeama asupra lor în timp ce fugeau pe sub podul feroviar. Iar Eddie îi văzu pe ei înşişi escaladând taluzul la Old Cape doar pentru a privi în sus şi a-l vedea stând în vârf pe lepros, cu carnea sa atârnând colcăind de gândaci şi viermi, aşteptându-i.

— Dacă am putea ieşi din oraş cumva… murmură Richie, apoi tresări când tunetul răcni o negaţie furioasă din cer.

Noi stropi de ploaie răpăiră – încă picura doar, însă curând avea să înceapă aversa serioasă, în pânze şi şiroaie. Pacea ceţoasă a zilei se risipise acum de tot, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

— Am fi în siguranţă dacă am putea numai să ieşim din fututul ăsta de oraş.

Beverly începu:

— Bip-b…

Şi atunci o piatră veni în zbor din tufişurile încâlcite şi-l lovi pe Mike într-o parte a capului. Băiatul se clătină, cu sângele curgându-i prin părul scurt, lipit de ţeastă, şi ar fi căzut dacă nu-l prindea Bill.

— Vă-nvăţ eu să daţi cu pietre! pluti până la ei glasul batjocoritor al lui Henry.

Bill îi văzu pe ceilalţi privind în jur cu ochi hăituiţi, gata s-o zbughească în şase direcţii diferite. Şi, dacă o făceau, atunci chiar ar fi sosit sfârşitul.

— B-B-Ben! strigă el tăios.

Ben îl privi:

— Bill, tre’ să fugim. Ăştia…

Alte două pietre zburară din tufişuri. Una îl nimeri pe Stan în partea de sus a coapsei. Ţipă, mai mult de mirare decât de durere. Beverly o fentă pe a doua. Proiectilul se izbi de pământ şi se rostogoli prin trapa clubului.

— M-m-mai ţii m-m-mi-minte pr-pr-prima z-zi când a-ţi v-v-venit a-a-ci? strigă Bill acoperind tunetul. Z-z-z-ziua când s-a te-rminat şc-şcoala?

— Bill… strigă Richie.

Bill îi făcu un semn repezit să tacă; ochii săi rămaseră îndreptaţi asupra lui Ben, ţintuindu-l pe loc.

— Sigur, răspunse Ben, încercând nefericit să privească în toate direcţiile o dată.

Acum boscheţii fremătau şi dansau înnebuniţi, cu mişcări aproape tectonice.

— Co-co-conductele! St-aţia de p-p-pompare! Ac-acolo tre-tre-tre-buie să m-m-mergem. Du-ne acolo!

— Dar…

— *Du-dudu-ne a-acolo!*

Un bombardament de pietre vâjâi din tufişuri şi, o clipă, Bill văzu chipul lui Victor Criss, oarecum speriat, ameţit şi avid, toate în acelaşi timp. Apoi o piatră îl pocni în obraz şi veni rândul lui Mike să îl ţină pe Bill să nu cadă. Un moment, nu mai putu vedea clar. Obrazul îi amorţise. Apoi senzaţiile îi reveniră în adânci pulsaţii dureroase şi simţi sângele şiroindu-i pe faţă. Se şterse pe obraz, tresărind la atingerea cucuiului dureros ce creştea acolo, privi sângele şi îl şterse de pantaloni. Părul îi flutura sălbatic în vântul tot mai răcoros.

— Te-nvăţ eu să dai cu pietre, găoz bâlbâit! repetă Henry, râzând şi zbierând în acelaşi timp.

— *Du-dudu-ne!* urla Bill.

Acum înţelegea de ce-l trimisese pe Eddie înapoi să-l aducă pe Ben; în acea staţie de pompare trebuia să meargă, *în aceea*, şi *nu în alta,* şi numai Ben ştia exact care anume era – străbăteau ambele maluri ale Kenduskeagului, la intervale neregulate.

— A-ă-ăla-i lo-lo-locu'! In-in-intrarea! Ca-ca-calea spre Monstru!

— Bill, n-ai de unde să ştii asta! strigă Beverly.

— Ba *ştiu!* strigă el, furios pe ea – furios pe toţi ceilalţi.

Ben rămase pe loc un moment, umezindu-şi buzele, uitându-se la Bill. Apoi porni de-a curmezişul poienii, îndreptându-se spre râu. Un fulger strălucitor brazdă cerul, alb-vineţiu, urmat de ruptura tunetului, care-l făcu pe Bill să se clatine pe picioare. Un pietroi cât pumnul pluti pe lângă nasul său şi izbi fundul mare al lui Ben. Acesta chiui de durere şi-şi duse mâna la locul lovit.

— *Aha, grăsane!* ţipă Henry cu acelaşi glas pe jumătate râzând, pe jumătate urlând.

Tufele fremătară şi trosniră, iar Henry apăru în timp ce ploaia înceta să se mai aiurească şi începea să toarne şiroaie. Apa curgea prin tunsoarea periuţă a lui Henry, prin sprâncene, pe obraji. Rânjetul îi dezvelea toţi dinţii.

— Te-nvăţ eu să mai dai cu p…

Mike găsise o bucată de lemn rămasă de la construcţia clubului şi acum o aruncă. Proiectilul se dădu de două ori peste cap şi pocni fruntea lui Henry. Acesta răcni, se plesni cu mâna pe frunte ca un om căruia i-a venit o idee a dracului de bună şi căzu greu în fund.

— *Fu-fu-fugiţi!* mugi Bill. D-după Be-Be-Ben!

Alte trosnete şi poticneli prin boscheţi, şi, în vreme ce restul Păguboşilor fugeau după Ben Hanscom, Victor şi Belch apărură; Henry se ridică şi toţi trei începură urmărirea.

Chiar şi mai târziu, când restul acelei zile îi reveni în minte lui Ben, nu îşi mai putu aminti decât imagini disparate ale goanei lor prin tufişuri. Îşi aducea aminte de crengi încărcate de frunze ude plesnindu-l peste faţă, scăldându-l în apă rece; îşi aminti că tunetele şi fulgerele păreau să fi devenit aproape continue şi mai ţinea minte că răcnetele lui Henry, care striga la ei să vină înapoi şi să lupte, păreau să se amestece cu zgomotul Kenduskeagului de care se apropiau. De fiecare dată când încetinea, Bill îl plesnea peste spinare ca să-l facă să se grăbească.

Şi dacă n-am s-o mai găsesc? Şi dacă n-am să mai găsesc acea staţie de pompare anume?

Respiraţia îi intra şi-i ieşea sfâşietoare din plămâni, fierbinte şi cu gust de sânge în adâncul gâtului. Un junghi i se înfigea adânc în coaste.

Fesele cântau acolo unde le lovise piatra. Beverly spusese că Henry şi prietenii săi voiau să-i omoare, iar acum Ben o credea.

Ajunse pe malul Kenduskeagului atât de brusc, încât aproape căzu în apă. Reuşi să-şi menţină echilibrul, iar apoi ţărmul, săpat pe dedesubt de torentele primăverii, se surpă făcându-l să cadă oricum peste cap, lunecând până la marginea apei repezi, cu cămaşa adunată la spate şi noroi lutos brăzdându-i pielea şi lipindu-se de ea.

Bill căzu grămadă peste el şi-l ridică în picioare.

Ceilalţi se năpustiră afară din hăţişurile de pe creasta malului, unul după altul. Richie şi Eddie erau ultimii, Richie cu un braţ petrecut pe după talia lui Eddie, cu ochelarii uzi agăţaţi precar pe vârful nasului.

— *U-u-unde?* strigă Bill.

Ben privi mai întâi la stânga, apoi la dreapta, conştient că timpul era sinucigaş de scurt. Deja râul părea mai umflat, iar cerul întunecat de ploaie îi dăduse o ameninţătoare culoare cenuşie ca gresia, în timp ce-şi urma clocotind cursul. Ţărmurile erau înţesate de vegetaţie și copaci piperniciţi, toţi aceştia dansând acum pe melodia vântului.

Îl auzea pe Eddie sughiţând, chinuindu-se să-şi recapete respiraţia.

— *U-u-unde?*

— Nu şt… începu el, şi atunci văzu copacul înclinat şi grota erodată de dedesubt.

Acolo se ascunsese în acea dintâi zi. Picotise, iar la deşteptare îi auzise pe Bill şi Eddie prin jur. Apoi băieţii cei mari veniseră… văzuseră… cuceriseră. *Tai-tai, băieţii, chiar că era un dig de pici, pe bune.*

— Acolo! strigă. Pe-acolo e!

Fulgerul explodă din nou, şi de astă dată Ben îl putu auzi, un zgomot bâzâit, ca un transformator de tren suprasolicitat. Lovi copacul, şi flăcări electrice albe-albăstrii îi pârjoliră temelia scorburoasă în ţăndări şi scobitori bune pentru un uriaş din poveşti. Arborele căzu peste râu cu un trosnet asurzitor, ridicând în aer trâmbe de vapori. Ben, uluit, trase aer în piept şi simţi un miros încins, putred şi sălbatic. Un alt fulger, minge de foc, se rostogoli în sus pe trunchiul copacului doborât, păru să se aprindă şi mai tare şi dispăru. Tunelul explodă, nu deasupra, ci *în jurul* lor, ca şi cum ar fi stat în centrul trăsnetului neaşteptat. Ploaia cădea compactă.

Bill îl pocni în spinare, deşteptându-l din contemplaţia buimăcită a priveliştii:

— *Du-du-DU-TE!*

Ben se duse, plescăind şi împiedicându-se pe marginea râului, cu părul atârnându-i în ochi. Ajunse la pom – mica grotă de rădăcini de sub el fusese nimicită – şi se căţără pe deasupra, înfundându-şi degetele de la picioare în scoarţa udă, zgâriindu-şi mâinile şi braţele.

Bill şi Richie îl ridicară pe Eddie pe deasupra şi, când căzu de pe trunchiul copacului, Ben îl prinse. Se prăvăliră amândoi la pământ. Eddie scoase un ţipăt.

— Ai păţit ceva? strigă Ben.

— Nu cred, strigă drept răspuns Eddie, ridicându-se în picioare.

Bâjbâi după inhalator şi aproape îl scăpă. Ben i-l prinse, iar Eddie îi aruncă o privire încărcată de recunoştinţă în timp ce şi-l vâra în gură şi apăsa pe trăgaci.

Urmă Richie, apoi Stan şi Mike. Bill o împinse pe Beverly până sus pe copac, iar Ben şi Richie o prinseră când sări pe partea cealaltă; avea părul lipit de ţeastă şi blugii înnegriţi de apă.

Bill sosi ultimul, ridicându-se în braţe pe trunchi şi aruncându-şi lateral picioarele. Îi văzu pe Henry şi pe ceilalţi doi plescăind prin râu spre ei şi, în timp ce luneca de pe arborele căzut, strigă:

— Pi-pi-pietre! Aruncaţi cu pietre!

Se găseau din belşug pe ţărm, iar copacul lovit de trăsnet forma o baricadă perfectă. Într-o clipă, toţi şapte azvârleau cu pietre în Henry şi amicii săi. Aceştia aproape ajunseseră la copac; erau în plină linie de foc. Se pomeniră împinşi înapoi, ţipând de durere şi furie, pe când pietrele îi loveau în feţe, în piepturi, în braţe şi picioare.

— Învăţaţi-ne să dăm cu pietre! strigă Richie şi aruncă una mare cât un ou de găină spre Victor.

Îl nimeri în umăr şi ricoşă aproape vertical. Victor urlă.

— Voi a zice… Voi a zice… dă-i bătaie şi ne-nvaţă, băiete! Suntem *buni* la-nvăţat!

— *Aaahaa*! zbieră Mike. Cum vă place? Cum vă *place?*

Nu primiră cine ştie ce răspuns. Ceilalţi se retraseră până în afara bătăii pietrelor şi se strânseră laolaltă. O clipă mai târziu escaladară malul, lunecând şi poticnindu-se pe pământul ud şi noroios, deja brăzdat de o întreagă reţea de pârâiaşe, ţinându-se de crengi ca să-şi păstreze echilibrul.

Dispărură în desişuri.

— Vor să ne ia prin învăluire, Bill Barosane, zise Richie, împingându-şi ochelarii în sus pe nas.

— E-n re-re-regulă, replică Bill. Ha-haide, B-B-Ben. Te u-u-urmăm.

Ben o luă la goană de-a lungul malului (aşteptându-se ca Henry şi ceilalţi să-i apară în faţă dintr-un moment în altul)

şi văzu staţia de pompare la douăzeci de metri distanţă în josul albiei. Ceilalţi îl urmară într-acolo. Vedea şi alţi cilindri pe malul opus, unul destul de aproape, celălalt la patruzeci de metri mai în amonte. Aceştia doi împroşcau torente de apă noroioasă în Kenduskeag, dar numai un firişor se scurgea din ţeava ce străpungea pământul sub cilindrul apropiat. Nici nu murmura, observă Ben. Instalaţia de pompare se stricase.

Îl privi pe Bill îngândurat… şi cu o oarecare teamă.

Bill se uita la Richie, Stan şi Mike.

— T-t-trebuie să dă-dă-dăm c-c-capacul la o pa-par-te. A-a-a-ju-taţi-m-m-mă.

În placa de fier erau fixate mânere, dar ploaia le făcuse alunecoase, iar capacul propriu-zis era incredibil de greu. Ben păşi alături de Bill, care îşi mută puţin mâinile ca să-i facă loc. Ben auzea apa picurând înăuntru – un sunet neplăcut, cu ecou, ca al stropilor căzând într-o fântână.

— A-a-ACUM! strigă Bill, şi toţi cinci se opintiră simultan. Capacul se mişcă, scoţând un scrâşnet urât.

Beverly apucă şi ea lângă Richie, iar Eddie împinse cu braţul sănătos.

— Un, doi, trei *şi!* intonă Richie.

Capacul mai scrâşni un pas pe capătul cilindrului. Acum se arătă o semilună de întuneric.

— Un, doi, trei *şi!*

Semiluna se îngroşă.

— Un, doi, trei şi!

Ben împinse până ce înaintea ochilor prinseră să-i joace pete roşii.

— Daţi-vă-napoi! strigă Mike. Hai, că se duce, hai, că se duce!

Se retraseră şi priviră cum uriaşul capac circular se înclină şi căzu.

Săpă o despicătură în pământul ud, apoi se răsturnă pe spate. De pe suprafaţa sa inferioară, numeroşi gândaci o zbughiră în iarba înglodată.

— Îh, icni Eddie.

Bill privi înăuntru. Trepte metalice coborau spre un lac circular de apă neagră, cu suprafaţa bombardată acum de ploaie. Pompa lâncezea tăcută în mijlocul lacului, pe jumătate scufundată. Vedea apa curgând în staţia de pompare prin gura conductei debitoare şi, cu un gol în pântece, îşi spuse: *Acolo trebuie să intrăm. Acolo înăuntru.*

— E-E-E-Eddie. Ţi-ţine-te de m-m-mine.

Eddie îl privi, neînţelegând.

— În câ-câ-cârcă. Ţine-te cu b-b-braţul să-să-nătos.

Îi arătă cum.

Eddie înţelese, dar rămase nehotărât.

— Repede! se răsti Bill. O-o-or *să f-f-fie* aici!

Eddie îl cuprinse pe Bill de gât; Stan şi Mike îl împinseră astfel ca să se poată agăţa cu picioarele pe după mijlocul lui Bill. În timp ce Bill trecea neîndemânatic peste buza cilindrului, Ben văzu că Eddie ţinea ochii strâns închişi.

Peste ropotul ploii, putea auzi şi un alt zgomot: crengi biciuind, lujeri plesnind, voci. Henry, Victor şi Belch. Cea mai hidoasă şarjă de cavalerie din lume.

Bill se apucă de marginea betonată a cilindrului şi îşi căută pe pipăite calea în jos, atent pas cu pas. Treptele de fier erau alunecoase. Eddie se ţinea de el aproape ca în ghearele morţii, iar Bill avu impresia că i se formează o imagine foarte vie a ceea ce însemna de fapt toată astma lui Eddie.

— Mi-e frică, Bill, şopti Eddie.

— Ş-ş-şi mie.

Dădu drumul buzei de beton şi se prinse de prima treaptă. Deşi Eddie aproape îl sugruma şi părea să fi câştigat deja douăzeci de kilograme în plus, Bill zăbovi o clipă să privească Maidanul, Kenduskeag-ul, norii care goneau. Un glas lăuntric – nu speriat, ci doar ferm – îi spusese să se uite bine, pentru cazul că nu va mai vedea niciodată lumea de sus.

Aşa că privi, apoi începu să coboare cu Eddie agăţat în cârcă.

— N-o să mă mai pot ţine mult, bâigui Eddie.

— N-o să fi-fi-fie nevoie. Aproape am a-a-ajuns.

Un picior i se cufundă în apa rece ca gheaţa. Căută treapta următoare, o găsi. Mai urma una dedesubt, după care scara se sfârşea. Stătea în apă până la genunchi, lângă pompă.

Se lăsă pe vine, tresărind când apa rece îi îmbibă pantalonii, şi-l puse jos pe Eddie. Trase adânc aer în piept. Mirosul nu era prea grozav, dar se simţea minunat fără braţul lui Eddie strangulându-l.

Ridică privirea spre gura cilindrului. Se afla cam la trei metri deasupra lui. Ceilalţi stăteau grupaţi împrejur, privind în jos.

— H-h-haideţi! strigă. Câ-câ-te u-u-unul! Grăbiţi-vă!

Beverly coborî prima, aruncându-se cu uşurinţă peste margine şi agăţându-se de scară, urmată de Stan. Ceilalţi veniră după ei. Richie sosi ultimul, aşteptând să asculte apropierea lui Henry şi a alor săi. Presupuse, după sunetul înaintării lor năvalnice, că vor ieşi probabil puţin mai la stânga acelei staţii de pompare, dar aproape sigur nu atât cât să schimbe cu ceva situaţia.

În clipa aceea Victor mugi:

— Henry! Acolo! Tozier!

Richie privi în jur şi-i văzu repezindu-se spre el. Victor venea în frunte… Apoi Henry îl împinse atât de sălbatic într-o parte, încât Victor căzu patinând pe genunchi. Henry avea un cuţit, nici vorbă, un şiş în toată regula. Stropi de apă picurau de pe tăiş.

Richie aruncă o privire în cilindru, îi văzu pe Ben şi Stan ajutându-l pe Mike să coboare de pe scară şi se aruncă şi el înăuntru. Henry pricepu ce făcea şi zbieră la el. Richie, râzând înnebunit, îşi trânti mâna stângă în îndoitura cotului drept şi repezi antebraţul spre cer, cu pumnul strâns în ceea ce putea fi cea mai veche înjurătură din lume. Ca să fie

sigur că Henry înţelesese ideea, îndreptă în sus degetul mijlociu.

— *O să vă ia dracu' acolo jos!* strigă Henry.

— *Ba p'a mă-tii!* nu se lăsă Richie, râzând.

Îi era groază să coboare în gâtlejul acela de ciment, dar tot nu-şi putea stăpâni râsul. Şi, cu Vocea Copoiului Irlandez, trase o goarnă:

— Pi tăţi shinţii, bafta irlandezului *niciodat'* nu se gată, fainu' mieu băiet!

Henry alunecă pe iarbă şi căzu grămadă în fund, la nici zece metri de locul unde stătea Richie, cu picioarele pe treapta de sus a scării înfipte în curbura interioară a staţiei de pompare şi capul, până la piept, afară.

— *Hei, craci-de-banană!* strigă Richie, delirând de triumf, după care o tuli în jos pe scară.

Barele metalice erau lunecoase, şi o dată a fost cât pe ce să cadă. Apoi Bill şi Mike îl înşfăcară şi se pomeni stând până la genunchi în apă alături de ceilalţi, formând un cerc larg împrejurul pompei. Tremura tot, simţea fiori reci şi fierbinţi fugărindu-i-se pe spinare, dar tot nu se putea opri din râs.

— Trebuia să-l vezi, Bill Barosane, împiedicat ca-ntotdeauna, tot nu poate să nu-şi stea singur în drum…

Capul lui Henry apăru în deschizătura circulară de sus. Zgârieturi de la crengi şi rugi îi brăzdau cruciş şi curmeziş obrajii. Dădea din gură, iar ochii-i aruncau flăcări.

— Aşa, bine, strigă el în jos spre ei; vorbele sale aveau o rezonanţă plată înăuntrul cilindrului de beton, nu tocmai un ecou. Hai că vin. Am pus laba pe voi.

Îşi petrecu un picior pe deasupra, căută cu el prima treaptă. O găsi şi îl coborî şi pe celălalt.

Vorbind tare, Bill spuse:

— Câ-când a-a-ajunge jo-jos, de-destul de a-a-aproape, î-î-îl ap-ap-apucăm toţi. Îl-îl-îl tra-tragem j-j-jos. Îl-îl-îl b-bă-găm sub a-apă. G-ga-gata?

— ’ţeles, şefu’! replică Richie şi trânti un salut soldăţesc cu o mână tremurătoare.

— Gata, confirmă Ben.

Stan îi făcu cu ochiul lui Eddie, care nu înţelegea ce se petrece – decât că, i se părea lui, Richie înnebunise. Râdea ca un descreierat în timp ce Henry Bowers – *temutul* Henry Bowers – se pregătea să coboare şi să-i omoare ca pe nişte şobolani într-un butoi cu apă de ploaie.

— Toţi gata pentru el, Eddie! ţipă Stan.

Henry îngheţă cu trei trepte mai jos. Privi peste umăr spre Păguboşi. Pentru prima oară, pe chip i se citea îndoiala.

Eddie pricepu deodată. Dacă ceilalţi veneau jos, erau nevoiţi să coboare pe rând. Distanţa era prea mare ca să sară, mai ales când puteau nimeri drept peste maşina de pompare, iar ei erau acolo, toţi şapte, aşteptând într-un cerculeţ strâns.

— Ha-ha-ai jos, H-Henry, îl chemă pe un ton amabil Bill. Ce-ce-ce-aş-te-te-pţi?

— Chiar aşa, rosti cristalin şi Richie. Îţi place să baţi copii mai mici ca tine, nu? Haide, Henry.

— Te-aşteptăm, Henry, îl pofti dulce Beverly. Nu cred c-o să-ţi placă aicea jos, da’ vino dacă aşa vrei.

— Dacă nu eşti laş, adăugă Ben.

Şi începu să piuie{12}. Richie i se alătură şi, curând, toţi făceau ca nişte puişori. Piuitul batjocoritor reverbera între pereţii uzi, şiroind de apă. Henry privi în jos spre ei, cu cuţitul ţinut strâns în mâna stângă şi faţa de culoarea cărămizilor vechi, îndură treizeci de secunde poate, apoi o luă în sus. Păguboşii îi lansau în urmă fluierături şi ocări.

— Bi-bine, reveni Bill la glasul scăzut. Tre-trebuie să intrăm în-în con-conducta aia. Re-re-repede.

— De ce? întrebă Beverly, dar Bill fu scutit de efortul de a răspunde.

Henry reapăru în gura staţiei de pompare şi aruncă în puţ o piatră de mărimea unei mingi de fotbal. Beverly

zbieră, iar Stan îl trase pe Eddie lângă zidul circular, cu un ţipăt răguşit. Bolovanul izbi cofrajul ruginit al instalaţiei de pompare şi scoase un bubuit muzical. Ricoşă în stânga, lovindu-se de peretele de ciment la nici cincisprezece centimetri de capul lui Eddie. O aşchie de beton îi înţepă dureros obrazul. Piatra căzu în apă cu un plescăit.

— *Re-re-repede!* strigă încă o dată Bill, şi se îmbulziră în jurul conductei debitoare a staţiei.

Gaura avea cam un metru şi jumătate lăţime. Bill îi trimise înăuntru unul după altul (o vagă imagine de circ – toţi clovnii mătăhăloşi ieşind dintr-o singură maşinuţă – îi străbătu mintea într-o străfulgerare meteorică; peste ani de zile avea să recurgă la aceeaşi imagine într-o carte intitulată *Torentul negru*) şi se urcă ultimul, după ce mai fentă un pietroi. Sub ochii lor, alte pietre căzură de sus, majoritatea ciocnindu-se de carcasa pompei şi ricoşând în tot felul de unghiuri năstruşnice.

Când încetară să mai cadă, Bill privi în sus şi-l văzu pe Henry coborând din nou scara, cât putea de repede.

— *P-p-pe e-e-el!* le strigă celorlalţi.

Richie, Ben şi Mike se înghesuiră în spatele lui Bill. Richie făcu un salt înalt şi-l apucă pe Henry de gleznă. Henry înjură şi scutură piciorul de parcă încerca să arunce cât colo un căţel cu dinţi ascuţiţi – un terier, eventual, sau un pechinez. Richie se-agăţă de o treaptă, se caţără şi mai sus şi chiar reuşi să-şi înfigă dinţii în glezna lui Henry. Cu un urlet, Henry se smulse iute din muşcătură. Un mocasin îi ieşi din picior şi căzu plescăind în apă, unde se cufundă cuminte.

— M-a muşcat! M-a muşcat! Bulangiu’ m-a muşcat!

— Mhm, bine că mi-am făcut antitetanosul astă-primăvară! îi aruncă Richie.

— Faceţi-i terci! răgea Henry. Faceţi-i terci, bombardaţi-i ca-n epoca de piatră, zburaţi-le creierii!

Alţi bolovani se prăvăliră. Băieţii se retraseră la repezeală înapoi în conductă. Mike, lovit la braţ de o piatră

mică, îşi apucă strâns locul atins, strâmbându-se, până ce durerea începu să-i treacă.

— E meci nul, spuse Ben. Ei nu pot coborî, noi nu putem urca.

— Nici nu tre-tre-buie să urcăm, răspunse calm Bill, şi o şt-şt-ştiţi toţi. Nici n-nu mai trebuie să u-u-u-urcăm vr-vreodată.

Îl priviră cu ochi îndureraţi şi temători. Nimeni nu spuse nimic.

Vocea lui Henry, cu batjocura mascându-i furia, pluti în jos:

— Putem s-aşteptăm aici toată ziua, băi, ăştia!

Beverly se întorsese şi privea în lungul conductei. Lumina devenise difuză, şi nu putea vedea mare lucru. Ceea ce distingea era un tunel de beton cu treimea inferioară plină de apă învolburată. Acum nivelul era mai ridicat decât la început când se strecuraseră acolo, probabil pentru că pompa nu funcţiona şi doar o parte din apă reuşea să se verse în Kenduskeag. Simţi cum claustrofobia îi strânge în cleşti de fier gâtul. Dacă apa mai creştea aveau să se înece.

— Chiar trebuie, Bill?

Băiatul ridică din umeri. Cu asta spuse totul. Mda, trebuia; ce altceva îi aştepta? Să fie ucişi pe Maidan de Henry, Victor şi Belch? Sau de altceva – poate ceva chiar mai rău – în oraş? Acum îi înţelegea destul de bine gândul; nu se simţea nici urmă de bâlbâială în acea ridicare din umeri. Era mai bine pentru ei să se confrunte cu Monstrul. Să pună cărţile pe masă, ca într-o ultimă răfuială dintr-un film de aventuri. Era mai curat. Mai vitejeşte.

Richie întrebă:

— Cum se numea ritualul ăla de care ne-ai spus, Bill Barosane? Ăla din cartea de la bibliotecă?

— *Ch-Ch-Chüd*, răspunse Bill, cu un uşor zâmbet.

— *Chüd*, dădu Richie din cap. Îl muşti pe Monstru de limbă şi Monstrul te muşcă şi el pe tine, corect?

— Co-co-co-rect.

— Şi pe urmă zici bancuri.

Bill încuviinţă.

— Ce nostim, făcu Richie, privind în tunelul întunecos. Nu-mi vine nici unu-n minte.

— Nici mie, spuse şi Ben.

Frica îi apăsa pieptul, greutate fierbinte şi scârbavnică. Simţea că singurul lucru ce-l oprea să se aşeze pur şi simplu în apă şi să înceapă să gângurească precum un bebeluş – sau să înnebunească pur şi simplu – era prezenţa calmă, sigură, a lui Bill… şi a lui Beverly. Mai degrabă şi-ar fi dat viaţa decât să-i arate fetei ce frică îi era.

— Ştii unde duce conducta asta? îl întrebă Stan pe Bill.

Bill clătină din cap.

— Ştii cum să găsim Monstrul?

Acelaşi gest.

— O să ştim când vom ajunge pe-aproape, spuse deodată Richie; trase aer în piept, adânc, tremurător. Dacă trebuie s-o facem, atunci hai să mergem.

Bill încuviinţă:

— O iau eu p-p-primul. Pe urmă E-Eddie. B-B-Ben. Bev. St-an O-O-Omu’ M-M-Mike. Tu la u-urmă, Ri-Richie. To-toată lumea ţi-ţi-ţineţi o mâ-mâ-mână pe u-umărul c-c-celui din fa-fa-faţa v-v-voastră. O să fie în-întuneric.

— Ieşiţi odată? guiţă de sus Henry Bowers.

— Om ieşi noi undeva, murmură Richie. Aşa cred.

Se înşiruiră aidoma unor orbi ce-şi caută drumul. Bill mai privi o dată în urmă, asigurându-se că fiecare îşi ţinea mâna pe umărul celui din faţă. Apoi, aplecându-se uşor înainte contra curentului puternic, Bill Denbrough îşi conduse prietenii în bezna unde bărcuţa pe care o făurise pentru fratele său dispăruse cu aproape un an în urmă.

Capitolul 20
Cercul se închide

1

Tom

Tom Rogan avea un căcat de vis aiurit. În acest vis îşi omora tatăl.

O parte a minţii sale înţelegea ce nebunie era asta; tatăl lui murise când Tom era abia în clasa a treia. Mă rog… Poate că „murise” nu era tocmai cel mai potrivit cuvânt. Poate „se sinucisese” era de fapt adevărul. Ralph Rogan îşi preparase un cocteil de gin cu leşie. Tom devenise tutore al fratelui şi surorilor sale, şi aceştia începuseră să primească „bătăiţe” dacă li se întâmpla ceva.

Aşadar, n-avea cum să-şi fi ucis tatăl… Doar că, în visul acela înspăimântător, ţinea un fel de mâner inofensiv sprijinit de gâtul tatălui său… Dar nu era întru totul inofensiv, nu-i aşa? Avea un buton la capăt şi, dacă îl apăsa, din mâner sărea o lamă şi trecea drept prin gâtul tatălui lui. *N-am de gând să fac aşa ceva, tăticule, nicio grijă,* gândea creierul său din vis chiar înainte ca degetul să apese butonul şi tăişul să ţâşnească afară. Ochii adormiţi ai tatălui se deschideau, rămânând holbaţi spre tavan; gura tatălui se căsca şi din ea ieşea un sunet bolborosit, înăbuşit de sânge. *Tăticule, nu eu am făcut asta!* zbiera mintea lui. *Altcineva…*

Se lupta să se trezească şi nu putea. Tot ce reuşea (şi reieşea că nu-i folosea deloc) era să se dizolve într-un nou vis. În acesta înainta plescăind şi bălăcindu-se printr-un tunel lung şi negru. Îl dureau boaşele şi-l înţepa faţa, fiindcă-i era brăzdată de zgârieturi. Mai erau şi alţii cu el, dar nu putea desluşi decât siluete vagi. Oricum nu conta. Ceea ce conta erau copiii aflaţi undeva în faţă. O să le-o plătească. Aveau nevoie de o

(bătăiţă)

pedeapsă.

Indiferent ce purgatoriu era acela, era unul puturos. Apa picura. Pereţii tunelului rezonau într-o cacofonie de ecouri. Pantofii şi pantalonii îi erau leoarcă. Căcăţeii erau undeva în faţă în labirintul acela de tuneluri, şi poate se gândeau că

(Henry)

Tom şi prietenii lui se vor rătăci, dar bancul se întorcea asupră-le

(vai de capu’ tău de jos!)

căci el mai avea un prieten, o da, un prieten deosebit, iar prietenul acesta le însemnase cărarea pe care aveau s-o urmeze cu… cu…

(Baloane-lună)

nişte chestii mari şi rotunde şi luminate cumva pe dinăuntru, astfel încât răspândeau o aură aidoma celei care cade în chip misterios din felinarele demodate. Câte un asemenea balon plutea suspendat în aer la fiecare intersecţie şi fiecare avea pe el o săgeată indicând drumul în ramificaţia tunelului pe care el şi

(Belch şi Victor)

prietenii săi nevăzuţi trebuia s-o urmeze. Şi era calea cea *dreaptă*, o da: îi putea auzi pe ceilalţi în faţă, înaintarea lor plescăind trimiţându-şi îndărăt ecourile, o dată cu murmurul distorsionat al glasurilor lor. Se apropiau, îi ajungeau din urmă. Şi când îi prindeau… Tom privi în jos şi văzu că mai avea şi acum în mână briceagul.

O clipă i se făcu frică – era ca într-o experienţă astrală despre care citea uneori în revistele SF, când spiritul ţi se desprinde de trup şi intră într-al altcuiva. Forma acestui nou trup se simţea altfel decât a lui, ca şi cum nu i-ar fi aparţinut lui Tom, ci

(lui Henry)

altcuiva, cuiva mai tânăr. Se zbătu încercând să iasă din vis, îl cuprinse panica şi apoi o voce începu să-i vorbească, o voce liniştitoare, ce-i şoptea tandru la ureche: *Nu contează*

când e asta şi nu contează cine eşti tu. Ceea ce contează e că Beverly e acolo, e cu ei, bunul meu prieten, şi mai ştii ceva? Face un lucru de-o mie de ori mai rău decât să fumeze pe furiş. Ştii ce? Se fute cu vechiul ei prieten Bill Denbrough! Zău că da! Ea şi handicapatul ăla bâlbâit-o fac pân-la capăt! Se…

Asta-i o minciună! încercă el să strige. *N-ar îndrăzni!*

Dar ştia că nu era nicio minciună. Se folosise de o curea ca să-l lovească la

(mi-a tras una-n)

coaie şi fugise, şi acum îl înşelase, curv

(iştina)

a mică şi nurlie chiar îl *înşelase*, şi, o, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători, fraţilor-cumnaţilor, avea să încaseze mama tuturor bătăiţelor – mai întâi ea şi pe urmă Denbrough, *prietenul* ei romancier. Şi oricine încerca să-i stea în cale avea să aibă bucuria să capete câte o porţioară.

Grăbi pasul, deşi respiraţia-i şuiera deja în gâtlej. Departe în faţă vedea un nou cerc luminos săltând prin beznă – încă un Balon-lună. Le auzea glasurile celor din faţa lui, iar faptul că erau glasuri de copii nu-l mai deranja. Era aşa cum spusese vocea: nu mai conta *unde*, *când* sau *cine*. *Beverly* era acolo, şi, o, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultători, o, fraţilor-cumnaţilor…

— Haideţi, gagiilor, mişcaţi-vă curu', spuse, şi nu mai conta nici măcar că glasul nu era al lui, ci al unui băiat.

Apoi, în timp ce se apropiau de Balonul-lună, privi în jur şi îşi văzu pentru prima oară tovarăşii. Amândoi erau morţi. Unul nu avea cap. Chipul celuilalt fusese complet spintecat, ca de un pinten uriaş.

— Ne mişcăm cât de repede putem, Henry, spuse băiatul cu faţa despicată, şi buzele i se mişcară în două bucăţi, grotesc desincronizate una faţă de cealaltă.

Iar atunci un zbieret al lui Tom sparse visul în bucăţi, şi îşi veni în fire, abia ţinându-se pe muchia unei imaginare

prăpăstii fără fund.

Se chinui să-şi păstreze echilibrul, dar şi-l pierdu şi se rostogoli pe podea. Podeaua era acoperită cu un covor, însă căzătura tot îi iscă un val ameţitor de durere prin genunchiul rănit şi-şi înăbuşi un ţipăt când un junghi îi străpunse braţul.

Unde sunt? Unde? Futu-i mama mă-sii!

Deveni conştient de o lumină albă, slabă, dar clară, şi preţ de un moment înfricoşător crezu că s-a reîntors în vis, că era lumina aruncată de unul dintre baloanele acelea nebuneşti. Apoi îşi aminti că lăsase uşa băii întredeschisă şi lampa cu neon dinăuntru aprinsă, întotdeauna lăsa lumina aprinsă când stătea într-o casă străină; te scutea să-ţi cojeşti ţurloaiele dacă trebuia să te scoli noaptea ca să te duci la toaletă.

Realitatea îşi recapătă locul. Fusese un vis, nimic altceva, decât un vis prostesc. Era într-un motel al firmei Holiday Inn. Acesta era oraşul Derry, Maine. Îşi urmărise până aici nevasta şi, în toiul unui coşmar dement, căzuse din pat. Atâta tot.

N-a fost un coşmar.

Tresări, ca şi cum cuvintele i-ar fi fost rostite la ureche, nu înlăuntrul propriei lui minţi. Nu semăna deloc cu vocea sa interioară – era rece, străină… Dar oarecum credibilă şi înzestrată cu calităţi hipnotice.

Se ridică încet, bâjbâi după un pahar cu apă de pe noptieră şi îl bău. Îşi trecu mâinile tremurânde prin păr. Ceasul de pe masă arăta trei şi zece.

Culcă-te la loc. Aşteaptă până dimineaţă.

Vocea aceea străină răspunse: *Dar vor fi oameni prin preajmă dimineaţă – prea mulţi oameni. Şi, în plus, poţi să-i întreci acolo jos de data asta. De data asta poţi fi primul.*

Acolo jos? Se gândi la vis: apa, întunericul picurător.

Lumina i se păru dintr-o dată mai puternică. Întoarse capul fără să vrea, dar incapabil să se abţină. Un geamăt i se desprinse de pe buze. De mânerul uşii de la baie era

legat un balon. Plutea la capătul unui fir lung de aproape un metru. Balonul iradia, plin de o lumină albă spectrală; arăta ca un foc Elmo întrezărit într-o mlaştină, plutind visător între copacii de pe care atârnă funii cenuşii de mucegai. Pe membrana uşor umflată a balonului era întipărită o săgeată, o săgeată de culoare stacojie, o săgeată de culoarea sângelui.

Arăta spre uşa ce dădea afară în hol.

Nu contează deloc cine sunt eu, spuse consolator vocea, iar acum Tom îşi dădu seama că aceasta nu provenea nici din propria sa minte, nici de lângă ureche; răsuna din balon, din centrul acelei ciudate şi fermecătoare lumini albe. *Tot ce contează e că voi avea grijă ca totul să se sfârşească spre satisfacţia ta, Tom. Vreau s-o văd luând bătăiţă; vreau să-i văd pe toţi luând bătăiţă. Mi-au tăiat calea de prea multe ori... Şi-i mult prea târziu pentru ei. Aşa că ascultă, Tom. Ascultă cu multă atenţie, împreună acum cu toţii... Urmaţi mingea...*

Tom ascultă. Vocea din balon îi explică.

Îi explică totul.

Când termină, balonul pocni într-un fulger final de lumină, iar Tom începu să se îmbrace.

2

Audra

Şi Audra avea coşmaruri.

Se trezi cu o tresărire, ridicându-se în capul oaselor, cu cearşaful adunat în jurul taliei şi sânii mici mişcându-se în ritmul respiraţiei iuţi, agitate.

La fel ca şi la Tom, visul ei fusese o experienţă haotică şi deprimantă. La fel ca Tom, avusese senzaţia că era altcineva – sau mai degrabă că îşi avea propria sa conştiinţă înmagazinată (şi parţial constrânsă) într-un alt trup şi altă minte. Fusese într-un loc întunecos cu alţi câţiva în jurul ei,

şi îşi dăduse cu uşurinţă seama că un simţământ de primejdie iminentă îi invadase toate simţurile – intrau conştienţi în acest pericol şi voia să le strige să se oprească, să-i explice şi ei ce se întâmplă… Dar persoana cu care se contopise părea să ştie şi să considere că era necesar să facă ce făceau.

Mai era conştientă şi de faptul că îi fugărea cineva şi că urmăritorii câştigau teren, pas cu pas.

Bill fusese şi el prezent în vis, dar povestea lui despre felul cum îşi uitase copilăria trebuie că-i rămăsese întipărită în minte, căci în vis Bill era doar un băieţandru de zece-doisprezece ani – încă mai avea tot părul pe cap! Ea îl ţinea de mână şi-şi dădea vag seama că-l iubea foarte mult şi că dorinţa ei de a-l urma se baza pe credinţa neclintită că Bill îi va apăra pe ea şi pe toţi ceilalţi, că Bill, Bill Barosanul, îi va conduce cumva prin toate acestea şi-i va scoate din nou la lumina zilei.

O, dar cât îi era de teamă.

Ajunseră la ramificarea mai multor tuneluri, şi Bill se opri, privind pe rând la toate, iar unul dintre ceilalţi – un băiat cu un braţ în ghips ce lucea spectral în întuneric – vorbi:

— Pe-acolo, Bill. Prin cel de jos.

— E-e-esti s-s-sigur?

— Da.

Aşa că o luaseră pe-acolo şi apoi urmase o uşă, o uşiţă din lemn, nu mai înaltă de trei coţi, felul de uşă pe care poţi s-o vezi într-o carte cu poveşti, iar pe uşă era înscris un semn. Nu îşi putea aduce aminte ce anume reprezenta semnul acela, ce ideogramă sau simbol ciudat. Dar îi concentrase toată teroarea într-un punct focal şi se smulsese din acel trup străin, al acelei fete, cine-o

(Beverly-Beverly)

fi fost. Se trezi ţeapănă într-un pat străin, asudată, cu ochii mari, sufocându-se ca după o fugă ce tocmai îi salvase viaţa. Mâinile i se repeziseră înspre picioare, aproape

aşteptându-se să şi le găsească reci şi ude de la apa prin care umblase prin mintea ei. Dar erau uscate.

Urmă dezorientarea – aceasta nu era locuinţa lor din Topanga Canyon sau casa închiriată din Fleet. Era un nicăieri – un antreu al iadului mobilat cu un pat, un garderob, două scaune şi un televizor.

— O, Doamne, haide, Audra…

Îşi frecă puternic faţa cu mâinile, şi senzaţia aceea greţoasă de vertij mintal se atenuă. Era în Derry. Derry, Maine, locul unde soţul ei trăise o copilărie pe care susţinea că nu şi-o mai aminteşte. Nu era un loc cunoscut ei, şi nici deosebit de agreabil, după cum îl simţea, dar cel puţin ştia unde se află. Era aici pentru că aici era şi Bill, şi avea să-l întâlnească mâine la Pensiunea Derry. Indiferent ce lucru cumplit se petrecea aici, indiferent ce însemnau cicatricele acelea noi de pe mâinile lui, aveau să-i facă faţă împreună. Îi va da telefon, îi va spune că e aici, apoi i se va alătura. După aceea… Ei bine…

De fapt habar n-avea ce urma după aceea. Ameţeala, acel sentiment că se afla într-un loc care în realitate nu era nicăieri o ameninţau din nou. La vârstă de nouăsprezece ani făcuse un turneu fulgerător cu o mică şi deloc importantă trupă de teatru, patruzeci de nu-prea-minunate reprezentaţii cu *Arsenic şi dantelă veche*, patruzeci de nu-prea-minunate oraşe şi orăşele. Toate astea, în patruzeci şi şapte de nu-prea-minunate zile. Au început la „Peabody Dinner Theater” din Massachusetts şi au sfârşit la „Play It Again Sam”, din Sausalito. Şi undeva între astea două, într-un oarecare oraş din Midwest cum ar fi Ames Iowa sau Grand Isle Nebraska, ori poate Jubilee North Dakota, se trezise ca acum în puterea nopţii, cuprinsă de panica dezorientării, nesigură în ce loc se găseşte, ce zi e sau de ce se afla acolo unde se afla. Până şi propriu-i nume i se părea ireal.

Aceeaşi senzaţie îi revenise acum. Visele urâte o urmăriseră în starea de veghe şi era cuprinsă cu chingi de

oţel de spaima coşmarului. Oraşul părea să se fi încolăcit în jurul ei ca un piton. Îl putea simţi, iar simţămintele pe care i le provoca nu miroseau a bine. Se pomeni dorindu-şi să fi urmat sfatul lui Freddie şi să nu se fi amestecat.

Mintea i se fixă asupra lui Bill, agăţându-se de gândul la el ca un înecat de un pai, de un colac de salvare, de orice

(toţi plutim aici jos, Audra)

pluteşte.

Un fior o străbătu şi îşi încrucişă braţele peste sânii goi. Se cutremură şi văzu buburuze înfrigurate unduindu-şi drumul peste pielea ei. O clipă i se păru că o voce vorbise înlăuntrul capului său. Ca şi cum acolo s-ar fi aflat o prezenţă străină.

Îmi pierd minţile? Doamne, asta o fi?

Nu, răspunse mintea ei. Nu-i decât dezorientare… Decalajul orar de la zborul cu avionul… Grijile pentru omul tău. Nimeni nu-ţi vorbeşte în cap. Nimeni…

— Toţi plutim aici jos, Audra, spuse o voce din baie; era o voce reală, reală ca şi casele; şi vicleană; vicleană, murdară şi rea. Şi vei pluti şi tu.

Vocea slobozi un mic chicotit suculent căruia îi scăzu tonalitatea până ce ajunse să sune ca un canal înfundat gâlgâind gros. Audra ţipă violent… Apoi îşi acoperi gura cu mâinile.

N-am auzit asta.

O spuse cu glas tare, provocând vocea s-o contrazică. N-o făcu. Odaia rămase cufundată în tăcere. Undeva departe un tren şuieră în noapte.

Dintr-o dată avu o asemenea nevoie de Bill, încât aşteptarea până în zori i se păru imposibilă. Se găsea într-o cameră obişnuită de motel, aidoma celorlalte treizeci şi nouă de încăperi, dar deodată era prea mult. Totul. Când începi să auzi voci, totul e prea mult. Prea hidos. Părea să lunece înapoi în coşmarul din care scăpase cu atâta întârziere. Se simţea speriată şi cumplit de singură. *E mai rău decât atât*, îşi spuse. *Mă simt moartă*. Inima ei dădu

brusc două rateuri în piept, făcând-o să se înece şi să tuşească. Avu o clipă senzaţia de claustrofobie înlăuntrul propriului ei trup şi se întrebă dacă toată acea teroare n-o fi având la urma urmei o bază fizică prostesc de banală: poate urma să aibă un atac de inimă. Sau îl şi avea deja.

Inima i se linişti, dar cu greu.

Audra aprinse lampa de lângă noptieră şi se uită la ceas. Trei şi douăsprezece minute. El va fi dormind acum, dar pentru ea asta nu conta – nimic nu conta decât să-i audă glasul. Voia să sfârşească noaptea alături de el. Dacă Bill era lângă ea, maşinăria sa interioară se va sincroniza cu a lui şi îşi va reveni. Coşmarurile vor sta departe. El vindea coşmaruri altora – era munca lui dar ei nu-i dăruise niciodată altceva decât linişte. În afara sâmburelui aceluia bizar şi rece încastrat în imaginaţia lui, pacea părea să fi fost întreaga lui menire. Luă cartea de telefon, găsi numărul de la Pensiunea Derry şi îl formă.

— Pensiunea Derry.

— Sunteţi amabil să sunaţi la camera domnului Denbrough? La domnul William Denbrough?

— Tipul ăsta nu primeşte niciodată telefoane pe timp de zi? spuse recepţionerul şi, înainte ca Audra să-l poată întreba ce voia să însemne *asta*, îi făcu legătura.

Telefonul mârâi o dată, de două ori, de trei. Şi-l putea închipui cum doarme sub pături, în afară de creştetul capului; îşi putea imagina o mână ieşind, căutând receptorul. Îl mai văzuse făcând-o, şi un mic surâs drăgăstos îi atinse buzele. Se şterse când telefonul sună a patra oară… Şi a cincea, şi a şasea. La jumătatea celui de al şaptelea apel, legătura se întrerupse.

— Camera aia nu răspunde.

— Ei, căca-m-aş, exclamă Audra, mai tulburată şi înspăimântată ca oricând. Sunteţi sigur c-aţi sunat unde trebuie?

— *M-da,* făcu funcţionarul. Domnul Denbrough a fost sunat dintr-o altă cameră acum nici cinci minute. Ştiu că

atunci a răspuns, pentru că beculeţul centralei a rămas aprins un minut, două. S-o fi dus în camera persoanei respective.

— Ei, şi ce cameră era?

— Păi nu mai ţiu minte. Etajul şase, cred. Dar…

Puse receptorul la loc în furcă. O certitudine stranie şi descurajatoare o cuprinse. O femeie era. Îl chemase cine ştie ce femeie… iar el se dusese la ea. Ei, şi-acum, Audra? Cum ne descurcăm cu asta?

Lacrimi amare care o ameninţau, îi înţepau ochii şi nasul; nodul unui suspin în adâncul gâtlejului. Nu furie, cel puţin nu încă… doar un sentiment dezgustător de pierdere şi abandon.

Audra, ţine-ţi firea. Nu te mai repezi să tragi concluzii când nu ai toate datele. E miezul nopţii şi ai avut un vis urât, iar acum te gândeşti că Bill e cu altă femeie. Dar nu-i neapărat aşa. Ce-ai să faci tu acum e să te scoli – oricum n-ai să mai adormi. Aprinde nişte lumini şi termină-ţi romanul pe care l-ai luat de citit în avion. Ţii minte ce zice Bill? Cel mai grozav drog. Carte-somnifer. Gata cu tremuriciul. Gata cu toanele şi cu auzitul de voci. Dorothy Sayers şi Lord Peter, ăsta ţi-e biletul. Cei nouă croitori. Ei îţi vor ţine companie pân-la ziuă. Ei îţi…

Lumina din baie se aprinse deodată, singură; o vedea pe sub uşă. Apoi clanţa ţăcăni şi uşa se deschise. Audra holbă ochii, încrucişându-şi instinctiv din nou braţele peste sâni. Inima începu să-i bubuie în cuşca pieptului şi gustul acru al adrenalinei îi inundă gura.

Vocea aceea, joasă şi tărăgănată, spuse:

— Toţi plutim aici jos, Audra.

Ultimul cuvânt se transformă într-un prelung, gros, tot mai stins zbieret – *Audraaaaa* – ce sfârşi încă o dată în sunetul acela greţos, înecat şi gâlgâit, ce semăna atât de mult cu râsul.

— Cine-i acolo? ţipă ea, dând înapoi.

N-a fost şi asta în imaginaţia mea, nu dom'le, n-o să-mi spui tu mie că…

Televizorul se aprinse. Femeia se răsuci şi văzu un clovn în costum argintiu cu nasturi mari portocalii făcând tumbe pe ecran. Avea orbite negre acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii, iar, când buzele machiate i se întinseră şi mai larg într-un rânjet, văzu dinţi ca nişte cuţite. Ţinea sus un cap retezat, şiroind de sânge. Ochii acestuia erau albi şi gura-i atârna deschisă, dar putea să vadă destul de bine că era capul lui Freddie Firestone. Clovnul râdea şi dănţuia. Învârti capul împrejur şi stropi de sânge împroşcară din interior ecranul televizorului. Îi auzea sfârâind acolo, pe dinăuntru.

Audra încercă să urle, şi din gură nu-i ieşi decât un mic scâncet. Îşi apucă orbeşte rochia aruncată pe spătarul scaunului şi poşeta. Se repezi în hol şi trânti uşa după ea, icnind, albă la faţă ca hârtia. Lăsă să-i cadă poşeta şi-şi trase rochia pe ea peste cap.

— Pluteşte, rosti o voce joasă, şugubeaţă, din spatele ei, şi simţi un deget rece mângâindu-i călcâiul gol.

Scoase încă un ţipăt ascuţit şi sări din faţa uşii. Degete albe de cadavru căutau înainte şi înapoi pe sub ea, cu unghiile smulse lăsând să se vadă carnea albă-purpurie, golită de sânge. Scoteau foşnete aspre pe ţesătura ţepoasă a mochetei din coridor.

Audra îşi înhăţă poşeta şi fugi desculţă spre uşa de la capătul culoarului. Acum o stăpânea o panică oarbă, singurul gând fiindu-i că trebuia să găsească Pensiunea Derry şi pe Bill. Nici nu mai conta dacă era în pat cu destule alte femei cât să-şi facă un harem. Avea să-l găsească şi să-i ceară s-o ducă departe de acest lucru de nedescris care se află în oraş.

Alergă pe alee până la parcare, privind în jur înnebunită şi încercând să-şi găsească maşina. O clipă mintea îi încremeni şi nici măcar nu-şi mai putu aminti ce automobil condusese. Apoi îşi aminti: Datsun, brun-tutun. Îl depistă

cufundat în ceaţa joasă, neclintită şi închegată şi se grăbi într-acolo. Nu-şi mai găsea cheile în geantă. Scotoci prin ea cu panică tot mai mare, amestecând şerveţele, cosmeticale, mărunţiş, ochelari de soare şi lame de gumă într-un talmeş-balmeş haotic. Nu observă furgoneta LTD rablagită parcată bot în bot cu maşina ei de închiriat, nici pe bărbatul aşezat la volan. Nu observă când portiera LTD-ului se deschise şi omul ieşi; încerca să se împace cu certitudinea crescândă că lăsase cheile maşinii în cameră. Nu se mai putea întoarce acolo; nu *putea*.

Degetele ei atinseră metalul zimţat şi dur de sub o cutie de bomboane mentolate şi îl înhăţă cu un mic strigăt de victorie. Pentru o clipă se îngrozi crezând că ar putea să fie cheia Roverului lor, ce stătea acum cuminte în parcarea gării Fleet, la cinci mii de kilometri distanţă, dar apoi simţi tăbliţa lucioasă a centrului de închiriat maşini. Nimeri cu cheia broasca portierei, respirând în mici gâfâieli aspre, şi o răsuci, în acel moment o mână i se aşeză pe umăr, şi ea zbieră... De astă dată zbieră din răsputeri. Undeva, un câine îi răspunse cu un lătrat.

Mâna, tare ca oţelul, îi muşcă nemilos carnea şi o întoarse cu forţa. Chipul pe care-l văzu aplecat asupra ei era buhăit şi plin de umflături. Ochii îi scânteiau. Când buzele tumefiate se lăţiră într-un zâmbet grotesc, văzu că omului îi fuseseră rupţi câţiva dinţi din faţă. Cioturile erau colţuroase şi sălbatice.

Încercă să vorbească şi nu reuşi. Mâna strânse şi mai tare, înfigându-i-se în umăr.

— Nu cumva te-am văzut în film? şopti Tom Rogan.

3

Camera lui Eddie

Beverly şi Bill se îmbrăcară repede, fără o vorbă, şi se duseră în camera lui Eddie. În drum spre lift auziră un

telefon începând să sune undeva în urma lor. Era un sunet înăbuşit, ca de pe altă lume.

— Bill, ăla nu era telefonul tău?

— P-poate să fi fost. Mă suna unul dintre ce-ceilalţi, cre-cred. Apăsă pe butonul URCARE.

Eddie le deschise uşa, alb la faţă şi încordat. Braţul stâng îi stătea într-un unghi straniu, evocator al vremurilor de altădată.

— N-am nimic, spuse el. Am luat două pastile de Darvon. În clipa asta nu mă doare chiar aşa de rău.

Dar se vedea clar că nici bine nu-i era. Buzele, strânse atât de tare, încât aproape dispăruseră într-o linie a suferinţei, îi erau învineţite de şoc.

Bill privi pe lângă el şi văzu trupul de pe covor. O clipă doar a fost suficientă pentru a se convinge de două lucruri – era Henry Bowers şi era mort. Trecu de Eddie şi se lăsă în genunchi lângă cadavru. Gâtul unei sticle de Perrier fusese înfipt în plexul lui Henry, înfigând cu sine şi zdrenţele cămăşii. Henry avea ochii întredeschişi şi sticloşi. Gura, plină de sânge coagulat, îşi arăta dinţii. Mâinile-i încleştate păreau nişte gheare.

O umbră se aşternu peste el şi Bill ridică privirea. Era Beverly, îl privi pe Henry fără absolut nicio expresie.

— Tot timpul ne-a u-u-urmărit, spuse Bill.

Femeia dădu din cap.

— Nu pare bătrân. Vezi, Bill? Nu arată deloc bătrân.

Pe neaşteptate, privi înapoi spre Eddie, care se aşezase pe pat. *Eddie* arăta îmbătrânit; îmbătrânit şi hăituit. Braţul îi zăcea în poală, nefolositor.

— Trebuie să chemăm doctorul pentru Eddie.

— Nu, spuseră Bill şi Eddie la unison.

— Dar e rănit! Are braţul…

— E la fel ca da-da-data t-t-trecută, răspunse Bill; se ridică în picioare şi o prinse de braţe, privind-o în ochi. O dată ce ie-ieşim afară… O dată c-c-ce ame-ame-amestecăm o-o-oraşul…

— Au să mă aresteze pentru crimă, spuse posomorât Eddie. Sau o să ne aresteze pe toţi. Sau o să ne reţină. Sau mai ştiu eu ce. Pe urmă o să se întâmple un accident. Unul dintre accidentele alea speciale care se întâmplă numai în Derry. Poate au să ne bage la puşcărie şi un şerif o s-o ia razna şi-o să ne-mpuşte pe toţi. Poate vom muri cu toţii de pomană sau vom hotărî să ne spânzurăm în celule.

— Eddie, asta-i o tâmpenie! Asta-i…

— Chiar aşa să fie? Adu-ţi aminte, aici suntem în Derry.

— Dar acum suntem oameni mari! Cu siguranţă că nu te gândeşti… Ce vreau să zic, ăsta a venit aici în toiul nopţii… Te-a atacat…

— C-cu ce? interveni Bill. Unde-i cu-cu-cuţitul?

Beverly privi în jur, nu-l văzu şi îngenunche să se uite sub pat.

— Nu te osteni, spuse Eddie cu aceeaşi voce slabă, şuierătoare. I-am trântit uşa peste braţ când a încercat să mă înjunghie. L-a scăpat şi i-am dat un şut până sub televizor. Acum nu mai e acolo. M-am şi uitat deja.

— B-B-Beverly, chea-cheamă-i pe ceilalţi, îi ceru Bill. Pot pune braţul lui E-E-Eddie în a-a-atele.

Îl privi un răstimp, apoi se întoarse din nou spre corpul neînsufleţit de pe podea. Socotea că priveliştea prezentată de încăperea aceea ar fi trebuit să-i sugereze o desfăşurare perfect clară a evenimentelor oricărui poliţist înzestrat măcar cu jumătate de creier. Locul era o harababură. Eddie avea braţul fracturat. Omul de pe jos era mort. Se înfăţişa ca un caz limpede de legitimă apărare în faţa unui intrus nocturn. Şi atunci îşi aminti de domnul Ross. De domnul Ross, care se ridicase, privise şi apoi îşi împăturise pur şi simplu ziarul şi intrase în casă.

O dată ce ieşim afară… O dată ce amestecăm oraşul…

Asta o făcu să şi-l amintească pe Bill din copilărie, cu faţa albă, obosită şi pe jumătate nebună, Bill spunând: *Derry este Monstrul, înţelegeţi ce vă zic?… Oriunde ne-am duce… când Monstrul ne prinde, ei n-o să vadă, n-o să audă, n-o să*

ştie. Nu vedeţi cum merge? Tot ce putem face e să încercăm să terminăm ce am început.

Iar acum, stând acolo, cu privirea la cadavrul lui Henry, Beverly îşi zise: *Amândoi spun că iarăşi am devenit fantome cu toţii. Că a început să se repete. Totul. În copilărie puteam accepta asta, fiindcă toţi copiii sunt aproape nişte fantome. Dar...*

— Eşti sigur? întrebă ea cu disperare. Bill, eşti *sigur?*

Bill se aşezase pe pat lângă Eddie, atingându-i cu delicateţe braţul.

— Tu-tu-tu nu e-e-şti? După to-to-tot ce s-a-ntâm-tâm-plat a-azi?

Da. Tot ceea ce se întâmplase, îngrozitoarea porcărie de la sfârşitul reuniunii lor. Bătrâna cea frumoasă care se transformase într-o baba-cloanţa înaintea ochilor ei,

(tatăl meu era şi mumă-mea)

runda relatărilor de la bibliotecă, seara, cu fenomenele adiacente. Toate acele lucruri. Şi totuşi… mintea ei îi striga disperată să înceteze, chiar acum, să străpungă totul cu argumente logice, fiindcă, dacă nu o făcea, aveau precis să-şi sfârşească noaptea ducându-se pe Maidan şi găsind o anumită staţie de pompare şi…

— Nu ştiu, spuse ea. Pur şi simplu… Nu ştiu. Chiar şi după tot ce s-a-ntâmplat, Bill, mie mi se pare că am putea să chemăm poliţia.

— C-C-Cheamă-i pe ceilalţi, repetă el. Să ve-ve-vedem ce părere au e-ei.

— Bine.

Îl chemă mai întâi pe Richie, apoi pe Ben. Amândoi acceptară să vină imediat. Niciunul nu întrebă ce se întâmplase. Găsi numărul de telefon al lui Mike în carte şi-l formă. Nu răspunse nimeni. După vreo zece apeluri, închise.

— Î-î-încearcă la bi-bi-bliotecă, o sfătui Bill.

Luase baghetele scurte de tras perdelele celei mai mici dintre cele două ferestre ale camerei lui Eddie şi le legă

strâns de braţul acestuia cu cordonul halatului său de baie şi cu cel al pantalonilor de pijama.

Înainte de a apuca să găsească numărul, se auzi o bătaie la uşă. Ben şi Richie sosiseră în acelaşi timp; Ben în blugi şi o cămaşă lăsată pe dinafară, Richie într-o pereche de pantaloni cocheţi de bumbac gri şi bluza de pijama. Din spatele ochelarilor ochii săi priviră îngrijoraţi prin odaie.

— Hristoase, Eddie, ce s-a-ntâmplat cu…

— O, Doamne! ţipă Ben.

Îl văzuse pe Henry pe covor.

— Tă-tă-ceţi! le zise tăios Bill. Şi închideţi u-uşa!

Richie se supuse, cu ochii ţintuiţi asupra cadavrului:

— Henry?

Ben făcu trei paşi spre mort şi se opri, ca temându-se să nu-l muşte. Privi neajutorat către Bill.

— Zi-zi-zi-le t-tu, îi ceru acesta lui Eddie. Ne-ne-nenorocita asta de bâ-bâl-lbâială mi s-sse ag-ag-gravează din c-c-ce în c-ce.

Eddie schiţă cele întâmplate, în timp ce Beverly căută numărul Bibliotecii Publice Derry şi îl formă. Spera ca Mike să fi adormit poate acolo – poate chiar avea un pat de campanie în birou. Lucrul la care nu se aştepta fu cel ce se întâmplă: receptorul fu ridicat la al doilea apel şi răspunse un glas pe care nu-l mai auzise vreodată.

— Alo, răspunse ea, privind spre ceilalţi şi făcându-le cu cealaltă mână senin să tacă. Domnul Hanlon e acolo?

— Cine-i la telefon? întrebă glasul.

Îşi umezi buzele cu limba. Bill o privea pătrunzător. Ben şi Richie roteau ochii prin jur. Începuturile unei îngrijorări reale se frământară înlăuntrul ei.

— Cine sunteţi *dumneavoastră?* contră ea. Nu sunteţi domnul Hanlon.

— Sunt şeful Poliţiei Derry, Andrew Rademacher, răspunse glasul. În acest moment domnul Hanlon se află la spital. A fost atacat şi rănit grav nu demult. Acum, cu cine vorbesc, vă rog? Vreau să vă ştiu numele.

Dar aceste ultime vorbe abia le mai auzi. Valuri de şoc o străbăteau, ridicând-o ameţită tot mai sus şi mai sus, afară din ea însăşi. Muşchii din abdomen, picioare şi pubis i se destinseră amorţiţi şi-şi spuse cu detaşare: *Probabil că aşa se întâmplă când oamenii se sperie atât de tare că fac pe ei. Sigur. Pur şi simplu îţi pierzi controlul acestor muşchi…*

— Cât de grav a fost rănit? se auzi ea pe sine întrebând cu o voce foşnind uscată ca pergamentul vechi, şi imediat Bill fu alături, cu mâna pe umărul ei, iar Ben fu şi el acolo, şi Richie, şi simţi faţă de ei o uriaşă revărsare de recunoştinţă.

Ridică mâna liberă şi Bill i-o apucă. Richie îşi puse mâna peste a lui Bill, iar Ben peste a lui Richie. Eddie se apropiase şi el, iar acum îşi puse mâna teafără deasupra.

— Numele dumneavoastră, vă rog, spuse aspru Rademacher şi, o clipă, mica nevolnică zburătăcită dinlăuntrul ei, cea odrăslită de tatăl său şi crescută de soţul său, aproape că răspunse: *Sunt Beverly Marsh şi mă aflu la Pensiunea Derry. Vă rog, trimiteţi-l la noi pe domnul Nell. Aici e un om mort care încă e pe jumătate un băiat şi tuturor ne e foarte frică.*

Spuse:

— Mă… Mă tem că nu vă pot spune. Nu încă.

— Ce ştiţi despre cele întâmplate?

— Nimic, răspunse ea, şocată. Ce vă face să credeţi că aş şti ceva? Iisuse Hristoase!

— Aveţi dumneavoastră aşa un obicei să daţi telefon la bibliotecă în fiecare dimineaţă pe la trei jumate, replică Rademacher, asta e? Să fim serioşi, duduie. Avem aici un atac înarmat, şi după cum arată tipul, s-ar putea să devină omucidere până răsare soarele. Vă mai întreb o dată: cine sunteţi şi cât de mult ştiţi despre toate astea?

Cu ochii închişi, strângând mâna lui Bill din răsputeri, întrebă iar:

— Poate să moară? N-o spuneţi doar ca să mă speriaţi? Chiar s-ar putea să moară? Vă rog, spuneţi-mi.

— E foarte grav rănit. Şi dacă asta nu vă sperie, domnişoară, ar cam fi cazul. Acum vreau să ştiu cine sunteţi şi de ce…

Ca într-un vis, îşi văzu mâna plutind prin spaţiu şi lăsând receptorul la loc în furcă. Se uită la Henry şi simţi un şoc la fel de net ca şi cum ar fi plesnit-o o palmă rece. Unul dintre ochii lui Henry se închisese. Celălalt, cel storcoşit, curgea la fel de nepăsător ca şi până atunci.

Henry părea că-i face cu ochiul.

4

Richie dădu telefon la spital. Bill o conduse pe Beverly până lângă pat, unde femeia se aşează alături de Eddie, cu privirea în gol. Credea că va începe să plângă, dar nu vărsă nicio lacrimă. Singurul sentiment de care fusese imediat şi puternic conştientă era dorinţa să-l acopere cineva pe Henry Bowers. Iluzia că-i făcea cu ochiul nu era deloc de natură a o binedispune.

Încă buimăcit, dar reuşind să-şi păstreze o brumă din prezenţa de spirit, Richie se transformă într-un reporter de la *Derry News*. Înţelesese că domnul Michael Hanlon, bibliotecarul-şef al oraşului, fusese agresat în timp ce făcea ore suplimentare. Aveau la spital vreo noutate asupra condiţiei domnului Hanlon?

Richie ascultă, dând din cap.

— Înţeleg, domnule Kerpaskian – se scrie cu doi de k? Da. Bine. Şi sunteţi…

Ascultă, acum cufundat în propria-i ficţiune îndeajuns ca să schiţeze mişcări repezite cu degetul, ca şi cum ar fi notat într-un carneţel.

— Mm-hmm… Mm-hmm… Da. Da, înţeleg. Păi, ceea ce facem de obicei în astfel de situaţii e să vă citărm ca „sursă” Pe urmă, mai târziu, putem… Mm-hmm… Exact! Absolut exact!

Richie râse din toată inima şi-şi şterse cu antebraţul pelicula de transpiraţie de pe frunte. Ascultă din nou.

— Bun, domnule Kerpaskian. Sigur. O să… Da, m-am lămurit, K-E-R-P-A-S-K-I-A-N, exact! Evreu ceh, aşa-i? Într-adevăr! E cu… E cu totul neobişnuit. Da, aşa voi face. Noapte bună. Vă mulţumesc.

Puse receptorul jos şi închise ochii.

— Iisuse! ţipă el cu voce groasă, scăzută. Iisuse! Iisuse! Iisuse! Dădu să împingă telefonul de pe masă şi apoi îşi lăsă doar mâna să cadă moale. Scoase ochelarii şi şi-i şterse cu bluza de pijama.

— Trăieşte, dar e în stare gravă, le spuse el celorlalţi. Henry l-a tranşat ca pe un curcan de Crăciun. O tăietură i-a ciopârţit artera femurală şi a pierdut cât de mult sânge poate pierde un om rămânând totuşi în viaţă. Mike a reuşit să-şi lege un fel de garou, altfel ar fi fost mort deja când l-au găsit.

Beverly izbucni în plâns. Plângea ca un copil, cu ambele mâini lipite de faţă. O vreme, suspinele şi sughiţurile ei şi şuieratul rapid al respiraţiei lui Eddie erau singurele sunete din cameră.

— Mike n-a fost singurul tranşat ca un curcan de Crăciun, spuse într-un târziu Eddie. Henry arăta de parcă tocmai ar fi boxat douăşpe runde cu Rocky Balboa.

— T-tot mai v-v-vrei să te du-du-duci la p-p-poliţie, Bev?

Pe noptieră se găseau şerveţele, dar alcătuiau o masă udă şi închegată în mijlocul unei băltoace de Perrier. Bev intră în baie, ocolindu-l prudentă pe Henry, luă un prosop şi îl înmuie în apă rece. Senzaţia era delicioasă pe faţa ei înfierbântată şi umflată. Simţea că ar putea gândi din nou clar – nu raţional, ci doar clar. Deodată deveni sigură că raţionalitatea i-ar ucide dacă ar încerca s-o folosească acum. Poliţaiul ăla. Rademacher. Fusese bănuitor. De ce nu? Oamenii nu sună la bibliotecă noaptea la trei şi jumătate. Omul o suspectase. Bănuise că avea o legătură cu toată povestea. Ce ar mai fi suspectat dacă afla că-i dăduse

telefon dintr-o cameră în care zăcea un mort pe covor, cu un gât de sticlă spartă plantat în maţe? Că ea şi alţi patru străini tocmai veniseră în oraş cu o zi înainte pentru o mică reuniune şi că individul ăsta trecuse şi el întâmplător pe acolo? Ea ar fi înghiţit istoria asta dacă rolurile ar fi stat invers? Ar fi înghiţit-o cineva? Fireşte, îşi mai puteau argumenta povestea precizând că se întorseseră să-i facă de petrecanie Monstrului ce trăia în reţeaua de canalizare de sub oraş. Asta ar fi adăugat cu siguranţă o notă convingătoare de realism teribil.

Ieşi din baie şi îl privi pe Bill.

— Nu, îi spuse ea. Nu vreau să mergem la poliţie. Cred că Eddie are dreptate – ni s-ar putea întâmplă ceva. Ceva decisiv. Dar adevăratul motiv nu-i ăsta.

Se uită la toţi patru:

— Am jurat-o. Am jurat. Fratele lui Bill… Stan… Toţi ceilalţi… Şi acum, Mike. Sunt gata, Bill.

Bill îi privi pe ceilalţi.

Richie dădu din cap:

— În regulă, Bill Barosane. Hai să-ncercăm.

— Şansele se arată mai proaste ca oricând, spuse Ben. Acum suntem cu doi în minus.

Bill nu spuse nimic.

— Bine, dădu și Ben din cap. Are dreptate. Am jurat.

— E-E-Eddie?’

Eddie avu un surâs gol.

— Cred că m-aşteaptă încă o coborâre în cârcă pe scara aia, hai? Dacă scara mai e acolo.

— Totuşi, de data asta n-o să mai arunce nimeni cu pietre, spuse Beverly. Sunt morţi. Toţi trei.

— Mergem acum, Bill? întrebă Richie.

— D-d-da. Cr-cred că e t-t-timpul.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă pe neaşteptate Ben.

Bill îl privi şi zâmbi uşor:

— Te-te-te rog.

— Voi ăştia sunteţi şi acum cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Indiferent ce-o să iasă de-aici. Voiam… înţelegeţi, voiam doar să v-o spun.

Privi în jur la ei, iar ei îl priviră solemni la rândul lor.

— Îmi pare bine că mi-am reamintit de voi, adăugă Ben.

Richie pufni. Beverly chicoti. În secunda următoare râdeau cu toţii, uitându-se unul la altul în felul acela de demult, în pofida faptului că Mike era la spital, pe moarte sau deja mort, în pofida faptului că braţul lui Eddie era rupt (iarăşi), în pofida faptului că era cea mai târzie oră din noapte.

— Clăiţă, aşa de *meşter* mai eşti cu cuvinţele, exclamă Richie, râzând şi ştergându-şi ochii. Asta ar fi trebuit să fie marele scriitor, Bill Barosane.

Continuând să zâmbească vag, Bill spuse:

— Și în acest se-se-sens…

5

Luară limuzina împrumutată a lui Eddie. Richie trecu la volan. Ceaţa de la sol era mai deasă acum, plutind pe străzi ca fumul de ţigară, fără să ajungă tocmai până la felinarele camuflate. Pe cer, stelele erau ace de gheaţă scânteietoare; stele de primăvară… Dar, înclinându-şi capul spre fereastra întredeschisă din dreapta, lui Bill i se păru că aude tunetele verii în depărtare. Se comanda ploaie undeva, dincolo de orizont.

Richie deschise radioul şi îl auziră pe Gene Vincent cântând *Be-Bop-A-Lula*. Apăsă alt buton şi-l prinse pe Buddy Holly. Un al treilea buton li-l aduse pe Eddie Cochran cu *Summertime Blues.*

— Aş vrea să te-ajut, fiule, dar eşti prea tânăr ca să votezi, spuse un glas profund.

— Închide-l, Richie, spuse încetişor Beverly.

Întinse mâna spre aparat şi deodată încremeni.

— Staţi pe recepţie pentru continuarea Spectacolului rock al lui Richie Tozier, Toţi Sunt Morţi! urlă vocea stridentă şi hohotitoare a clovnului peste pocnetele din degete şi zdrăngănelile de chitară ale melodiei lui Eddie Cochran. Nu atinge butonul ăla, lasă-l pus pe emisiunea rock, au dispărut de pe hărţi, dar nu şi din inimile noastre, şi continuaţi să veniţi, veniţi imediat, veniţi cu toţii! Cântăm *toaaaateee* şlagărele aicea jos! *Toaaateeeeee* şlagărele! Şi, dacă nu mă credeţi, ascultaţi-l numai pe *disc-jockey*-ul invitat de onoare al acestui program, Georgie Denbrough! Zi-le, Georgie!

Şi deodată fratele lui Bill începu să se vaite din aparatul de radio:

— M-ai trimis afară şi Monstrul m-a omorât! Credeam că Monstrul e în pivniţă, Bill Barosane, credeam că Monstrul e-n beci, dar Monstrul era în canal, Monstrul era-n canal şi m-a omorât, şi tu l-ai lăsat să mă omoare, Bill Barosane, l-ai lăsat...

Richie închise radioul cu atâta furie, încât butonul se deşurubă şi căzu pe mochetă.

— Chiar că pute *rock and roll-ul* la ora asta, spuse el; glasul nu-i era tocmai ferm. Are dreptate Bev, mai bine-l lăsăm închis, ce ziceţi?

Nu răspunse nimeni. Chipul lui Bill era împietrit, palid şi gânditor sub lumina lămpilor în trecere, iar când tunetul gemu din nou în apus, îl auziră cu toţii.

6

Pe Maidan

Acelaşi pod vechi.

Richie parcă alături, coborâră, trecură lângă balustradă – aceeaşi balustradă veche – şi priviră în jos.

Acelaşi Maidan vechi.

Părea neatins de cei douăzeci şi şapte de ani care trecuseră; în ochii lui Bill, pasajul suspendat de la răspântie, singurul reper nou, părea ireal, ceva la fel de efemer ca un decor pictat sau un efect special dintr-un film. Copăcei piperniciţi şi arbuşti pitici scânteiau prin mioarele de ceaţă, iar Bill îşi spuse: *Cred că la asta ne referim când vorbim despre persistenţa memoriei, la asta sau la altceva asemănător, un lucru pe care-l vezi la momentul potrivit şi dintr-un anume unghi, o imagine ce propulsează emoţia ca un motor cu reacţie. O vezi atât de clar, încât cele ce s-au întâmplat între timp dispar. Dacă dorinţa este aceea care închide cercul dintre lume şi voinţă, atunci cercul s-a închis.*

— Ha-ha-haideţi, îi chemă el şi trecu peste parapet.

Îl urmară în jos pe taluz, împrăştiind pietriş şi grohotiş. Când ajunseră la baza pantei, Bill se uită instinctiv după bicicletă, apoi râse de el însuşi. Silver stătea rezemată de peretele garajului lui Mike. Se părea că Silver nu deţinea absolut niciun rol în cele ce se întâmplau, deşi asta era destul de ciudat, după cum decurseseră lucrurile.

— Dudu-ne acolo, îl îndemnă Bill pe Ben.

Ben îl privi, iar Bill îi citi gândul în ochi – *Au trecut douăzeci şi şapte de ani, Bill, visează tu ce vrei* – după care dădu din cap şi se îndreptă spre desişuri.

Cărarea – cărarea lor – fusese de mult năpădită de vegetaţie, şi au fost nevoiţi să înainteze cu forţa prin încâlceli de rugi ţepoşi, spini şi hortensii sălbatice atât de înmiresmate încât îi ameţeau. Greierii cântau somnolent pretutindeni în jur şi câţiva licurici, oaspeţi sosiţi mai devreme la somptuoasa petrecere a verii, străpungeau tenebrele. Bill bănuia că şi acum se mai jucau pe acolo copii, dar aceştia îşi făcuseră propriile lor pasaje şi căi secrete.

Ajunseră la luminişul unde fusese clubul, dar acum nu mai era niciun luminiş acolo. Tufişurile şi pinii mici, lipsiţi de strălucire, puseseră stăpânire pe tot spaţiul.

— Priviţi, şopti Ben şi traversă poiana (în memoria lor, ea încă se mai afla la locul ei, acoperită doar de altul dintre acele decoruri pictate).

Smuci de ceva. Era uşa din lemn de mahon pe care o găsiseră la marginea gropii cu gunoi, cea pe care o folosiseră ca să pună acoperişul clubului. Fusese aruncată acolo şi nu arăta să fi fost atinsă de cel puţin zece ani. Plante târâtoare se înfipseseră pe toată suprafaţa sa murdară.

— Las-o-n pace, Clăiţă, murmură Richie. E veche.

— D-ddu-ne ac-acolo, B-Ben, repetă Bill din spatele lor.

Aşa că porniră după el spre Kenduskeag, îndepărtându-se la stângă de luminişul ce nu mai exista. Sunetul apei curgătoare se auzea tot mai aproape, dar cu toate astea aproape căzură în râu înainte ca vreunul dintre ei să-l vadă: frunzişul crescuse într-un zid încâlcit pe buza malului. Râpa se surpă sub tălpile ghetelor lui Ben, iar Bill îl trase înapoi de ceafă.

— Mulţumesc, spuse Ben.

— De *nada*. Pe v-vremuri m-a-ai fi tra-tras şi pe mi-mine du-du-după tine. Pe-pe-aici o lu-luăm?

Ben dădu din cap şi-i conduse în lungul ţărmului luxuriant, înghesuindu-se prin hăţişuri de arbuşti şi rugi, gândindu-se cu cât îţi venea mai uşor aşa ceva când n-aveai decât un metru cincizeci şi te puteai strecura pe sub majoritatea încâlciturilor (din minte, precum şi de pe cărare) cu o plecăciune nonşalantă. Ei bine, totul se schimbase. *Lecţia noastră pentru azi, fetelor şi băieţilor, e că lucrurile, cu cât se schimbă mai mult, cu atât mai mult se schimbă. Cine a spus că ele, cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămân mai neschimbate suferea în mod evident de o gravă înapoiere mintală. Fiindcă…*

Piciorul i se agăţă de ceva şi căzu cu un sunet înfundat, aproape lovindu-se cu capul de cilindrul betonat al staţiei de pompare. Era aproape complet îngropat într-un morman de rugi de mure. Când se ridică din nou în picioare, îşi dădu

seama că faţa, braţele şi mâinile îi fuseseră zgâriate de ghimpi în peste douăzeci de locuri.

— Să zicem treizeci, spuse el, simţind fire subţiri de sânge şiroindu-i pe obraji.

— Ce? întrebă Eddie.

— Nimic.

Se aplecă să vadă de ce anume se împiedicase. O rădăcină, probabil.

Dar nu era o rădăcină. Era capacul de fier. Cineva îl trântise la pământ.

Sigur că da, îşi spuse Ben. L-am împins noi. Acum douăzeci şi şapte de ani.

Dar îşi dădu seama că asta era o prostie încă înainte de a apuca să vadă sclipirea proaspătă a metalului zgâriat în dâre paralele prin rugină. Pompa nu funcţionase în ziua aceea. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi coborât s-o repare, punând şi capacul la loc.

Se ridică, şi toţi cinci se strânseră împrejurul cilindrului, privind înăuntru. Puteau auzi clipocitul slab al apei. Doar atât. Richie adusese toate chibriturile din camera lui Eddie. Acum aprinse un plic întreg şi-l aruncă înăuntru. O clipă, întrezăriră interiorul umed al cilindrului şi namila tăcută a instalaţiei de pompare. Nimic mai mult.

— Poate că a fost dat jos de mult, sugeră neliniştit Richie. Nu trebuie să se fi întâmplat neapărat a…

— S-a întâmplat destul de recent, îl întrerupse Ben. De când a plouat ultima oară, oricum.

Mai luă un plic de chibrituri de la Richie, aprinse unul şi le arătă zgârieturile proaspete.

— E ce-ce-ceva de-desubt, spuse Bill în timp ce Ben stingea chibritul.

— Ce? întrebă Ben.

— N-n-n-aş putea sp-sp-spune. Pare o cu-cu-curea. Ajutaţi-mă, tu şi Ri-Richie, să-l în-în-întorc.

Apucară capacul şi-l aruncară ca pe o monedă uriaşă. De astă dată Beverly aprinse chibritul, iar Ben ridică precaut

poşeta care fusese dedesubt, ţinând-o de baretă. Beverly dădu să scuture chibritul, dar observă chipul lui Bill. Rămase înlemnită, până ce flacăra îi atinse degetele şi îl scăpă – cu un mic ţipăt.

— Bill? Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Privirea lui Bill se îngreunase. Nu se putea desprinde de săculeţul acela din piele uzată, cu acea cureluşă lungă. Deodată îi reveni în minte titlul cântecului ce se transmitea la radioul din odaia dosnică a magazinului de marochinărie când i-o cumpărase. *Sausalito Summer Nights*. Era ciudăţenia supremă. Toată saliva din gură i se uscase, lăsându-i limba şi interiorul obrajilor netezi şi uscaţi cum e cromul. Auzea greierii, vedea licuricii şi simţea mirosul uriaşei întunecimi verzi înteţindu-se necontrolat de jur-împrejurul său şi-şi spuse: *E alt truc, altă iluzie, ea e în Anglia, şi asta nu-i decât o scamatorie ieftină pentru că Monstrul se teme, o, da, poate că Monstrul nu mai e la fel de sigur de sine pe cât era când ne-a chemat pe toţi înapoi, şi zău aşa, Bill, fii serios – câte poşete de piele uzată cu curele lungi crezi că există în lume? Un milion? Zece milioane?*

Probabil mai multe. Dar numai una aşa ca asta. O cumpărase pentru Audra dintr-un magazin de marochinărie de la Burbank, în timp ce la radioul din spate cânta *Sausalito Summer Nights.*

— Bill?

Mâna lui Beverly pe umărul său, scuturându-l. Departe. La douăzeci şi şapte de leghe sub mare. Cum se numea formaţia ce cânta *Sausalito Summer Nights?* Richie va fi ştiind.

— *Eu* ştiu, spuse calm Bill drept în faţa speriată şi cu ochi mari a lui Richie şi zâmbi. Se numea Diesel.

— Bill, care-i problema? şopti Richie.

Bill scoase un urlet. Smulse chibriturile din mâna lui Beverly, aprinse unul, după care înhăţă poşeta de la Ben.

— Bill, Doamne, ce…

Desfăcu fermoarul genţii şi o răsturnă. Cele ce căzură o reprezentau atât de mult pe Audra, încât o clipă se pierdu prea tare cu firea ca să mai urle iar. Printre batiste din hârtie, lame de gumă de mestecat şi articole de machiaj, văzu o cutiuţă de bomboane mentolate… şi pudriera bătută în pietre scumpe pe care i-o dăruise Freddie Firestone când semnase contractul pentru *Attic Room.*

— So-so-soţia mea e acolo jos, spuse el, şi căzu în genunchi, începând să-i împingă lucrurile la loc în poşetă.

Îşi dădu la o parte din ochi părul pe care nu-l mai avea, fără a se gândi măcar ce făcea.

— Soţia ta? *Audra?*

Faţa lui Beverly era şocată, ochii imenşi.

— Po-po-poşeta ei. L-lucrurile ei.

— Iisuse, Bill, murmură Richie. Nu e cu putinţă, ştii as…

Îi găsise portofelul din piele de aligator, îl deschise şi îl ridică.. Richie aprinse încă un chibrit şi se pomeni privind un chip pe care-l văzuse într-o jumătate de duzină de filme. Fotografia de pe permisul de conducere emis în California al Audrei era mai puţin seducătoare, dar complet concludentă.

— Dar H-H-Henry a murit, şi Victor, şi B-B-Belch… Atunci, cine a dus-o?

Se ridică în picioare, holbându-se în jur la ei cu intensitate, cutremurat de frisoane:

— *Cine-a luat-o?*

Ben îi puse o mână pe umăr.

— Cred c-am face mai bine să coborâm şi să aflăm, ce zici?

Bill întoarse privirea spre el, ca neştiind sigur cine anume era Ben, apoi ochii i se limpeziră.

— M-mda. E-E-Eddie?

— Bill, îmi pare rău.

— Poţi să te ag-agăţi?

— M-am mai agăţat o dată.

Bill se aplecă, iar Eddie îşi petrecu braţul drept pe după gâtul său. Ben şi Richie îl împinseră în sus până ce-şi putu încovriga picioarele împrejurul taliei lui Bill. În timp ce Bill îşi arunca stângaci un picior peste marginea cilindrului, Ben văzu că ochii lui Eddie erau închişi strâns… Şi o clipă i se păru că aude cea mai hidoasă şarjă de cavalerie din lume tropăind prin tufişuri. Se întoarse, aşteptându-se să-i vadă pe cei trei ieşind din ceaţă şi din rugi, dar tot ce auzi era briza ce se înteţea sunând prin bambuşi la vreun sfert de kilometru de acolo. Toţi vechii lui duşmani erau morţi de acum.

Bill apucă buza de ciment aspru a cilindrului şi-şi căută pe pipăite drumul în jos, pas cu pas şi treaptă cu treaptă. Eddie îl ţinea ca în ghearele morţii, iar Bill abia mai putea respira. *Poşeta ei, Doamne Sfinte, cum a ajuns aici poşeta ei? Nu contează. Dar dacă Tu eşti aici, Doamne, şi dacă primeşti cereri, fă să nu fi păţit nimic, fă să nu sufere din cauza celor pe care le-am făcut Bev şi cu mine în noaptea asta sau din cauza a ceea ce-am făcut eu într-o vară când eram băiat… Şi oare clovnul a fost? Oare Bob Gray a pus mâna pe ea? Dacă da, atunci nu ştiu dacă Dumnezeu însuşi ar mai putea s-o ajute.*

— Mi-e frică, Bill, spuse Eddie cu glas subţire.

Bill atinse cu piciorul apa rece şi încremenită. Se cufundă în ea, amintindu-şi senzaţia şi mirosul stătut, amintindu-şi starea de claustrofobie pe care i-o dăduse locul acela… Şi, că tot veni vorba, ce li se întâmplase? Cum se descurcaseră prin canalele şi tunelurile astea? Unde se duseseră, exact, şi cum anume ieşiseră din nou la suprafaţă? Tot nu-şi putea aminti nimic din acestea; nu se putea gândi decât la Audra.

— Şi m-m-mie.

Se ghemui pe jumătate, tresărind când apa rece îi intră în pantaloni şi peste testicule, şi-l lăsă jos pe Eddie. Rămaseră în apă până la fluierele picioarelor, privindu-i pe ceilalţi cum coborau scara.

Capitolul 21
Sub oraş

1

Monstrul, august 1958

S-a întâmplat ceva nou.

Pentru prima oară într-o veşnicie, ceva nou.

Înaintea universului existaseră doar două lucruri. Unul era Monstrul însuşi, iar celălalt era Ţestoasa. Ţestoasa era o făptură proastă şi bătrână care nu ieşea niciodată din carapacea sa. Monstrul se gândea că poate Ţestoasa murise, că pierise de vreun miliard de ani. Şi chiar dacă nu era aşa, tot o creatură proastă şi bătrână rămânea, şi, chiar dacă Ţestoasa vomase universul pe de-a-ntregul, asta nu schimba cu nimic realitatea prostiei sale.

Monstrul sosise aici la mult timp după ce Ţestoasa se retrăsese în carapace, venise aici pe Pământ şi descoperise un abis de imaginaţie care era aproape nou, aproape interesant. Această calitate a imaginaţiei îmbogăţea foarte mult hrana. Dinţii Monstrului sfâşiau carne condimentată cu spaime exotice şi temeri voluptuoase: visau la fiare ale nopţii şi nisipuri mişcătoare; în pofida propriei lor voinţe, contemplau hăuri nesfârşite.

Pe baza acestei hrane, Monstrul exista într-un ciclu simplu de stare de veghe ca să mănânce şi de somn ca să viseze. Crease un loc după chipul şi asemănarea sa şi privea asupra acestui loc cu drag prin luminile moarte ce-i serveau drept ochi. Derry era stâna, oamenii din Derry erau turma sa. Lucrurile îşi urmaseră cursul.

Apoi… Aceşti copii.

Ceva nou.

Pentru prima oară într-o veşnicie.

Când Monstrul ţâşnise în casa de pe Neibolt Street, vrând să-i ucidă pe toţi, cu o vagă stingherealã că nu

reuşise s-o fi făcut deja (şi cu siguranţă stânjeneala aceea fusese primul lucru nou), se întâmplase ceva complet neaşteptat, complet de neconceput, şi simţise durere, un mare vuiet de durere străbătându-i în întregime forma pe care şi-o asumase, şi un moment mai cunoscuse şi frica, fiindcă singurul lucru pe care-l aveau în comun Monstrul şi Ţestoasa proastă şi bătrână cu cosmologia macrouniversului din afara netrebnicului ou al acestui univers nu era decât acesta: toate făpturile vii trebuie să se supună legilor formei de viaţă pe care o locuiesc. Pentru prima oară Monstrul îşi dădu seama că facultatea sa de a-şi schimba formele ar putea acţiona şi împotriva sa. Niciodată nu mai cunoscuse durerea, niciodată nu mai cunoscuse frica, şi un moment crezuse că s-ar putea să moară – oh, capul său se umpluse de o enormă durere alb-argintie şi răgise, şi miorlăise, şi urlase şi, cumva, copiii scăpaseră.

Dar acum veneau. Intraseră pe domeniul de sub oraş al Monstrului, şapte copii inconştienţi orbecăind prin beznă fără lumini sau arme. Acum avea să-i ucidă, cu siguranţă că aşa se va întâmplă.

Monstrul descoperise ceva foarte important pentru el însuşi: nu dorea schimbarea sau surpriza. Nu dorea noutăţi, niciodată. Nu voia decât să mănânce, să doarmă, să se trezească şi iar să mănânce.

Ca urmare a durerii şi a acelei frici scurte şi scăpărătoare se mai trezise încă o nouă stare emoţională (nouă aşa cum erau pentru Monstru toate emoţiile veritabile, deşi el avea o mare putere de stimulare a emoţiilor): furia. Avea să-i ucidă pe copii pentru că, prin cine ştie ce uluitor accident, îi aduseseră o vătămare. Dar mai întâi el, Monstrul, avea să-i facă să sufere pentru acel unic moment când îi treziseră teama de ei.

Veniţi dar la mine, *spuse Monstrul în sinea sa, ascultându-i cum se apropiau.* Veniţi la mine, copii, să vedeţi cum plutim aici jos… Cum plutim cu toţii.

Şi totuşi persista un gând ce se insinua indiferent cât de tare încerca el să-l alunge. Doar atât: dacă toate lucrurile

se scurgeau din Monstru (aşa cum fusese cu siguranţă de când Ţestoasa vomitase universul, leşinând apoi în carapacea sa), cum să poată orice făptură a acestei lumi sau a oricărei alteia să îl înşele sau să îl rănească pe Monstru, indiferent cât de scurt sau superficial? Cum era posibil aşa ceva?

Şi astfel, un ultim lucru nou îi apăruse Monstrului, nu emoţie de astă dată, ci speculaţie la rece: dacă Monstrul nu era singur, aşa cum crezuse întotdeauna?

Dacă exista un Altul?

Şi dacă, prin urmare, aceşti copii erau agenţi ai acelui Altul?

Dacă… dacă…

Monstrul începu să tremure.

Ura era nouă. Vătămarea era nouă. Împiedicarea atingerii scopurilor lui era nouă. Dar cel mai cumplit lucru nou era acea frică. Nu frica de copii, aceea trecuse, ci frica de-a nu fi fost unic.

Nu. Nu exista niciun altul. Fireşte că nu. Poate pentru că erau copii, imaginaţiile lor deţineau o anume putere primordială pe care Monstrul o subestimase un scurt răstimp. Acum însă, că veneau, Monstrul avea să-i lase să vină. Vor veni, iar el îi va arunca unul câte unul în macrounivers… în luminile moarte ale ochilor săi.

Da.

Când vor ajunge aici, Monstrul îi va arunca, zbierând şi scoşi din minţi, în luminile moarte.

2

În tuneluri, 2.15 după-amiaza

Bev şi Richie aveau poate zece chibrituri cu totul, dar Bill nu le dădea voie să le folosească. Deocamdată, cel puţin, încă mai domnea în canal o lumină difuză. Nu prea multă, dar putea distinge cale de patru paşi în faţa sa, şi, câtă

vreme putea continua astfel, aveau să facă economie de chibrituri.

Bănuia că puţina lumină de care beneficiau provenea din ventilaţiile aflate la curbe, deasupra capetelor lor, poate chiar de la găurile rotunde ale capacelor. Faptul că se aflau sub oraş părea peste măsură de ciudat, dar cu siguranţă între timp ajunseseră acolo.

Acum apa era mai adâncă. De trei ori plutiseră pe lângă ei animale moarte: un şobolan, un pisoi, un obiect umflat şi lucios ce putea să fi fost un mic buştean. Îl auzi pe unul dintre ceilalţi murmurând dezgustat.

Torentul prin care înaintau curgea relativ placid, dar asta avea să se sfârşească destul de curând: nu prea departe în faţa lor se auzea un vuiet găunos şi constant. Tunelul cotea la dreapta. Dădură colţul şi ajunseră la trei conducte prin care se vărsa apă într-a lor. Erau aliniate vertical ca felinarele unui semafor rutier. Aici lua sfârşit canalul. Lumina era puţin mai puternică. Bill privi în sus şi văzu că se aflau într-un puţ pătrat cu pereţi de piatră, înalt cam de cinci metri. În capătul acestuia se găsea un grilaj de canal prin care apa şiroia peste ei cu găleata. Parcă ar fi stat sub un duş primitiv.

Bill observă neputincios cele trei ţevi. Prin cea de sus curgea apă aproape limpede, deşi purta cu ea frunze, beţe şi mici gunoaie – chiştoace de ţigară, ambalaje de gumă de mestecat, chestii de astea. Conducta din mijloc vărsa apă cenuşie. Iar prin cea de jos venea un torent gri-maroniu de apă de canal cu cocoloaşe.

— E-E-Eddie!

Eddie veni bălăcindu-se până lângă el. Părul îi stătea lipit de cap. Ghipsul devenise o mizerie udă, şiroind.

— Pr-pr-prin ca-ca-care?

Dacă voiai să ştii cum să construieşti ceva, îl întrebai pe Ben; dacă voiai să ştii ce drum să alegi, i te adresai lui Eddie. Nu vorbeau despre asta, dar o ştiau cu toţii. Dacă te aflai într-o zonă necunoscută şi voiai să ajungi înapoi într-un

loc pe care-l ştiai, Eddie te putea conduce acolo, cotind la stânga şi la dreapta cu încredere neabătută până nu mai aveai încotro decât să-l urmezi şi să speri că treaba va ieşi bine… Ceea ce părea să se întâmple întotdeauna. Bill îi spusese lui Richie odată că, pe vremea când el şi Eddie tocmai începuseră să se joace pe Maidan, el, Bill, se temea mereu să nu se rătăcească. Eddie nu cunoştea asemenea temeri, şi întotdeauna ieşeau amândoi în locul unde spunea el c-o să ajungă. „Dacă m-m-m-aş pi-pierde în Pădurea Hainesville şi ar fi cu mine şi E-Eddie, nu mi-aş fa-face nicio gr-rijă", îi spusese Bill lui Richie. „Pur şi simplu *şt-şt-stie.* Ta-ta-tata zice că unii oameni pa-parcă a-ar avea o bu-bu-busolă în cap. A-a-aşa-i şi Eddie."

— *Nu te-aud!* strigă Eddie.

— Am întrebat pri-prin *care.*

— Prin care *ce?*

Eddie ţinea strâns inhalatorul în mâna sănătoasă, iar Bill îşi spuse că de fapt arăta mai curând ca un guzgan înecat decât ca un copil.

— Prin care o *lu-lu-luăm?*

— Păi, asta depinde de unde vrem să mergem, răspunse Eddie, iar Bill l-ar fi strâns de gât cu plăcere, deşi întrebarea era perfect firească.

Eddie privea a îndoială la cele trei ţevi. Ar fi putut încăpea în oricare dintre ele, dar cea de jos arăta destul de scârboasă.

Bill le făcu semn celorlalţi să se dispună în cerc.

— Unde mama mă-sii *este* Mo-Mo-Monstrul? îi întrebă el.

— În centrul oraşului, răspunse prompt Richie. Exact sub centrul oraşului. Lângă Canal.

Beverly dădea din cap. La fel și Ben. La fel și Stan.

— M-M-Mike?

— Da. Acolo este. Lângă Canal. Sau sub el.

Bill privi din nou la Eddie:

— Pri-pri-prin care?

Eddie arătă fără tragere de inimă spre conducta de jos… Şi, deşi lui Bill i se înmuie inima, nu era surprins deloc.

— Prin aia.

— O, splendid, făcu nefericit Stan. Aia-i o conductă cu căcat.

— N-o să… începu Mike, şi se întrerupse.

Înclină capul şi ascultă atent. Avea ochii alarmaţi.

— Ce… dădu să întrebe Bill, dar Mike duse un deget la buze.

Acum Bill le putea auzi şi el: plescăieli. Apropiindu-se. Mormăituri şi cuvinte înfundate. Henry tot nu renunţase.

— Repede, spuse Ben. Să mergem!

Stan privi înapoi pe unde veniseră, apoi se uită la cea mai de jos dintre cele trei conducte. Strânse cu putere din buze şi dădu din cap:

— Hai să mergem. Căcatul se spală.

— Stan Omu’ Trage Una Bună! strigă Richie. Buba-buba-buba…

— Richie, ai de gând să-ţi ţii *gura!* şuieră la el Beverly.

Bill îi conduse până la conductă, strâmbându-se când simţi mirosul, şi se târî înăuntru. Mirosul de canal, de căcat, dar mai era acolo şi un alt miros, nu-i aşa? Un miros mai ameninţător, mai primejdios. Dacă mârâitul unui animal ar putea avea miros (şi, bănuia Bill, era posibil, dacă animalul în chestiune mâncase cele cuvenite), ar fi semănat cu acest miros de fond. *Ne îndreptăm în direcţia potrivită, nu încape vorbă. Monstrul a trecut pe aici… Şi a trecut mult pe aici.*

Nu parcurseseră douăzeci de paşi, şi aerul devenise deja rânced şi otrăvitor. Bill îşi târa încet picioarele înaintând printr-o substanţă care nu era noroi. Privi înapoi peste umăr şi spuse:

— St-st-stai imediat în u-u-urma mea, E-E-Eddie. O să am ne-ne-voie de ti-tine.

Lumina păli până la cenuşiul cel mai slab, se menţinu astfel puţină vreme, după care se stinse şi rămaseră

(din senin)

în întuneric. Bill se trudea înainte prin duhoare, simţind că o despica aproape fiziceşte, cu o mână întinsă înainte, o parte din el aşteptându-se ca dintr-un moment în altul să dea peste păr aspru şi ochi verzi ca nişte lămpi deschizându-se în beznă. Sfârşitul avea să sosească într-o flacără fierbinte de durere când Monstrul o să-i înfulece capul de pe umeri.

Tenebrele erau pline de sunete, toate amplificate şi cu ecouri. Îşi auzea prietenii foindu-se în urma sa, câteodată murmurând câte ceva. Se mai auzeau gâlgâieli şi gemete stranii, metalice. Odată, un şuvoi de apă greţos de caldă şiroi peste şi printre picioarele lui, udându-l până la coapse şi făcându-l să se clatine înapoi pe călcâie. Îl simţi pe Eddie apucându-l înnebunit de spinarea cămăşii, după care micul torent slăbi. De la coada şirului, Richie urlă a haz de necaz:

— Cred că tocmai s-a pişat cineva pe noi, Bill.

Bill auzea apa canalizării curgând în izbucniri controlate prin reţeaua ţevilor mai mici, care acum trebuie că se aflau deasupra capetelor lor. Îşi aminti conversaţia cu tatăl său despre canalele din Derry şi bănui că ştia ce ţeavă era aceea – avea menirea de a prelua surplusul ce nu se forma decât în timpul ploilor abundente şi al sezonului inundaţiilor. Lichidul de sus părăsea oraşul Derry pentru a se vărsa în Torrault Stream şi în Râul Penobscot. Oraşului nu-i plăcea să-şi verse dejecţiile în Kenduskeag pentru că ar fi făcut Canalul să pută. Dar toată apa aşa-zis cenuşie se elimina în Kenduskeag, şi, dacă era prea multă ca să-i facă faţă conductele normale, intervenea o ţeavă de evacuare… Precum cea pe care tocmai o întâlniseră. Dacă fusese una, putea fi şi o alta. Privi în sus neliniştit, incapabil să vadă ceva, dar ştiind că trebuia să fie grătare în arcul superior al conductei, probabil şi în laturi, şi că din clipă-n clipă se putea să…

Nu-şi dădu seama că ajunsese la capătul tunelului decât când căzu din el şi se clătină înainte, rotindu-şi braţele într-un efort neputincios de a-şi menţine echilibrul. Căzu pe

burtă într-o masă semisolidă aflată cam la şaizeci de centimetri sub gura conductei din care tocmai ieşise. Ceva îi fugi peste mână, chiţcăind. Cu un ţipăt, se ridică în şezut ţinându-şi la piept mâna ce-l înţepa, conştient că tocmai fugise peste ea un şobolan; simţise târâirea scârboasă şi solzoasă a cozii sale pleşuve.

Încercă să se salte în picioare şi dădu cu capul de plafonul jos al noii conducte. Lovitura straşnică îl doborî pe Bill la loc în genunchi, iar flori mari şi roşii îi explodară în întuneric dinaintea ochilor.

— Aveţi g-g-grijă! îşi auzi el glasul strigând; vorbele aveau un ecou plat. Aici e un prag! E-Eddie! U-u-unde e-eşti?

— Aici!

Mâna lui Eddie se frecă de nasul lui Bill căutând orbeşte.

— Ajută-mă să ies, Bill, nu văd nimic! E…

Răsună un enorm plescăit apos. Beverly, Mike şi Richie ţipară la unison. În lumina zilei, perfecta armonie a lor trei ar fi fost comică; aici jos, în beznă, în canale, era terifiantă. Deodată toţi căzură de-a berbeleacul. Bill îl apucă pe Eddie în braţe ca un urs, încercând să-i ocrotească fractura.

— O, Hristoase, credeam c-o să mă-nec, gemu Richie. Ne-a făcut fleaşcă – fir-ar să fie, un duş de căcat, o, grozav, ar trebui să facă o excursie cu clasa aici într-o zi, Bill, l-am putea ruga pe domnul Garson s-o conducă…

— Iar domnişoara Jimmison ar putea oferi pe urmă o lectură pe teme de igienă, spuse Ben cu glas tremurat, şi toţi râseră ascuţit.

În timp ce râsetele se stingeau, Stan izbucni deodată în lacrimi nefericite.

— Nu, nu, dom’le, făcu Richie, cuprinzându-l pe dibuite de umerii lipicioşi. O să ne faci pe toţi să plângem, dom’le.

— N-am nimic! spuse cu glas sonor Stan, continuând să plângă. Pot îndura să-mi fie frică, dar *nu suport* să fiu aşa de murdar, nu suport să nu ştiu unde sunt…

— C-crezi că v-v-vreun chi-chibrit din a-a-alea o mai fi bun la c-ceva? îl întrebă Bill pe Richie.

— Pe-ale mele i le-am dat lui Bev.

Bill simţi o mână atingându-i-o pe a sa în întuneric şi îndesându-i în ea un plic de chibrituri. Erau uscate.

— Le-am ţinut la subsuoară, spuse fata. S-ar putea să mai meargă. Oricum, poţi să le-ncerci.

Bill rupse un chibrit de pe cotor şi-l scapără. Se aprinse cu un mic pocnet, iar băiatul îl ridică în sus. Prietenii săi stăteau adunaţi laolaltă, tresărind la vederea scurtei străfulgerări de lumină. Erau stropiţi şi mânjiţi cu mizerie şi toţi arătau foarte tineri, şi foarte speriaţi, şi foarte vulnerabili. În spatele lor se vedea conducta pe unde veniseră. Cea în care se aflau acum era şi mai strâmtă. Mergea drept în ambele direcţii, având pardoseala aşternută cu straturi de sedimente greţoase. Şi…

Trase iute aer în piept, şuierător, şi scutură flacăra ce-i atinsese degetele. Ascultă şi auzi sunete de apă curgând repede, de apă picurând, vuietul plin, ocazional, al valvelor de evacuare când se deschideau, trimiţând noi valuri din canale în Kenduskeag, care se găsea acum la Dumnezeu ştie câţi kilometri în urma lor. Nu-i auzea pe Henry şi pe ceilalţi – nu încă.

Spuse calm:

— În dreapta mea e un ca-ca-ca-ca-cadavru. Cam la t-t-trei metri d-de no-oi. Cred că s-ar pu-putea să fie Pa-Pa-Pa…

— Patrick? întrebă Beverly, cu vocea tremurându-i în pragul isteriei. E Patrick Hockstetter?

— D-d-da. Vrei să mai a-a-prind în-în-încă un c-chibrit?

— Trebuie, Bill, spuse Eddie. Dacă nu văd cum merge conducta, nu ştiu încotro s-o luăm.

Bill aprinse chibritul. La lumina lui, văzură cu toţii mormanul verde şi umflat ce fusese Patrick Hockstetter. Cadavrul le rânjea în întuneric cu oribilă amiciţie, dar numai cu o jumătate de faţă; şobolanii din canal se ocupaseră de restul. Cărţile de la şcoala de vară ale lui

Patrick erau împrăştiate în jurul lui, umflate de umezeală până la proporţiile unor dicţionare.

— Hristoase, spuse răguşit Mike, cu ochii mari.

— Iarăşi îi aud, interveni Beverly. Pe Henry şi pe ceilalţi.

Probabil că acustica purtase şi glasul său până la ei; Henry urlă spre adâncul conductei şi o clipă păru că era chiar alături.

— *Pun eu mâna pe voiiiiii…*

— V-aşteptăm! strigă Richie; avea ochii strălucitori, jucăuşi, febrili. Tot înainte, craci-de-banană! Aici e exact ca într-o piscină! Tot îna…

În clipa aceea se auzi din conductă un zbieret de-o asemenea groază şi durere nebună, încât chibritul ce-i sfârâia lui Bill între degete căzu şi se stinse. Braţul lui Eddie se încolăcise peste el, iar Bill îl strânse pe Eddie la rândul său, simţindu-i trupul tremurând ca un cablu străbătut de un curent electric foarte puternic, în timp ce Stan Uris se lipea de ei pe partea cealaltă. Urletul acela creştea, creştea… Apoi urmă un zgomot gros şi obscen ca un fâlfâit, şi răcnetul fu retezat.

— Ceva l-a prins pe unul dintre ei, icni Mike îngrozit, în întuneric. Ceva… Monstrul… Bill, trebuie să ieşim de-aici… Te rog…

Bill îi auzea pe cei rămaşi – unul sau doi, cu acustica aceea era imposibil de spus – poticnindu-se şi zbătându-se prin conductă spre ei.

— Pe-pe u-u-unde, Eddie? întrebă el zorit. Ş-şt-ştii?

— Spre Canal? întrebă Eddie, tremurând în braţele lui Bill.

— Da!

— La dreapta. Pe lângă Patrick… Ori peste el.

Vocea lui Eddie se înăspri dintr-o dată:

— Nu dau o para chioară. Era unul dintre cei care mi-au rupt braţul. M-a mai scuipat şi în faţă.

— Să me-mergem, zise Bill, privind înapoi spre conducta de canalizare din care tocmai ieşiseră, î-în şi-şir! Ţineţi-vă

mâ-mâ-mâna unul p-pe a-a-altul, ca-na-na-nainte!

Bâjbâi în faţă, frecându-şi umărul drept de-a lungul suprafeţei de porţelan slinos a conductei şi scrâşnind din dinţi, nedorind să calce pe Patrick… Sau în el.

Aşa că se târârâ mai departe prin beznă, în timp ce apele şiroiau de jur-împrejurul lor şi în vreme ce afară furtuna umbla şi vocifera şi aducea o beznă timpurie peste Derry – o întunecime care urla cu vânt şi se bâlbâia cu foc electric şi trosnea cu copaci doborâţi ce răsunau ca ţipetele de moarte ale uriaşelor creaturi preistorice.

3

Monstrul, mai 1985

Acum soseau din nou şi, câtă vreme totul decursese cam aşa cum prevăzuse Monstrul, revenise şi ceva ce el nu prevăzuse: acea înnebunitoare, chinuitoare frică… acea senzaţie că ar fi existat un Altul. Monstrul ura frica, s-ar fi întors asupra ei şi-ar fi mâncat-o de i-ar fi stat în putinţă… Dar frica dănţuia batjocoritoare şi de neatins, iar Monstrul nu putea ucide frica decât ucigându-i pe ei.

Cu siguranţă că nu avea nicio nevoie de o asemenea frică; acum erau mai bătrâni, iar numărul lor fusese redus de la şapte la cinci. Cinci era un număr al puterii, însă nu avea calitatea mistică şi talismanică a lui şapte. Era adevărat că dulăul lui nu reuşise să-l ucidă pe bibliotecar, dar bibliotecarul avea să moară în spital. Mai târziu, chiar înainte ca aurora să atingă cerul, Monstrul urma să trimită un infirmier cu un prost obicei legat de pilule otrăvitoare să-l lichideze pe bibliotecar o dată pentru totdeauna.

Femeia scriitorului era acum cu Monstrul, vie, şi totuşi nu tocmai vie – minţile îi fuseseră complet distruse la prima vedere a Monstrului, aşa cum era el în realitate, cu toate micile sale măşti şi sclipiciuri lepădate – şi toate sclipiciurile nu erau decât oglinzi, fireşte, reflectând spectatorului îngrozit cea mai rea imagine pe care-o avea

în propria-i minte, imagini heliografice precum cele dintr-o oglindă ce poate azvârli reflexia soarelui într-un neştiutor ochi larg deschis, năucindu-l până la orbire.

Acum mintea nevestei scriitorului era cu Monstrul, în Monstru, dincolo de capătul macrouniversului; în întunecimea de dincolo de Ţestoasă, pe tărâmurile de dincolo de orice tărâm.

Ea era în ochiul Monstrului; ea era în mintea Monstrului.

Ea era în luminile moarte.

O, dar sclipiciurile erau distractive. Hanlon, de exemplu. Nu-şi va fi amintind, nu în mod conştient, dar mama sa i-ar fi putut spune de unde venea pasărea pe care o văzuse la Oţelărie. Când era bebeluş în vârstă doar de şase luni, mama sa îl lăsase adormit în leagăn lângă casă, pe când ea se dusese în spate să întindă cearşafuri şi scutece la uscat. Orăcăielile lui o readuseseră în fugă. O cioară enormă poposise pe marginea căruciorului şi-l ciugulea pe micuţul Mikey ca o creatură rea dintr-o poveste de la creşă. Ţipase de durere şi spaimă, incapabil să alunge pasărea, care simţise în el o pradă slabă. Femeia lovise cioara cu pumnul, izgonind-o, văzuse că făcuse să sângereze braţele sugarului în două, trei locuri şi-l dusese la doctorul Stillwagon să-i facă un vaccin antitetanic. O parte din Mike ţinuse întotdeauna minte cele întâmplate – copil aşa mititel, pasăre uriaşă –, iar, când Monstrul venise la el, Mike văzuse iarăşi pasărea uriaşă.

Dar, când dulăul-soţ al fetei de dinainte o adusese pe femeia scriitorului, Monstrul nu-şi pusese nicio mască – Monstrul nu se costuma când se găsea acasă. Dulăul-soţ îl privise o dată şi căzuse mort de spaimă, cenuşiu la faţă şi cu ochii umplându-i-se de sângele ce-i ţâşnise din creier printr-o duzină de locuri. Femeia scriitorului emisese un singur gând, puternic şi înfricoşat – O SFINTE IISUSE E FEMELĂ – şi apoi toate gândurile îi încetaseră. Înota în luminile moarte. Monstrul coborî de la locul său şi se îngriji de rămăşiţele fizice ale femeii; le prepară pentru masa de mai târziu. Acum Audra Denbrough spânzura sus în

mijlocul lucrurilor, înfăşurată în fire de mătase, cu capul bălăbănindu-i-se în scobitura umărului, cu ochii larg deschişi şi sticloşi, cu degetele de la picioare îndreptate în jos.

Dar încă mai exista putere în ei. Diminuată şi totuşi prezentă. Veniseră aici copii fiind şi cumva, împotriva tuturor sorţilor, împotriva a tot ce trebuia să fie, a tot ce putea fi, vătămaseră rău Monstrul, aproape o uciseseră, o forţaseră să se refugieze departe în adâncurile pământului, unde se aciuise, rănită, şi plină de ură, şi tremurând într-o tot mai întinsă băltoacă a propriului ei sânge de neimaginat pentru nicio minte omenească.

Aşa că, încă un lucru nou, dacă nu vă e cu supărare: pentru prima oară în necontenita sa istorie, Monstrul trebuia să facă un plan; pentru prima oară Monstrului îi era teamă să îşi ia ce dorea din Derry, terenul său personal de vânătoare.

Întotdeauna îi plăcuseră copiii. Mulţi adulţi puteau fi folosiţi fără a şti măcar că fuseseră folosiţi, iar Monstrul se hrănise chiar şi cu câţiva dintre cei mai bătrâni de-a lungul anilor – adulţii aveau propriile lor spaime, iar glandele lor puteau fi captate, deschise astfel ca toate chimicalele fricii să le inunde trupul şi să le săreze carnea. Dar temerile lor erau în majoritate prea complexe. Temerile copiilor erau mai simple şi, de obicei, mai puternice. Temerile copiilor puteau fi adesea atrase sub o singură faţă… Şi dacă era nevoie de momeală, ei bine, ce copil nu îndrăgeşte clovnii?

Monstrul înţelegea vag că aceşti copii întorseseră cumva propriile sale arme împotrivă-i – că, printr-o coincidenţă (cu siguranţă nu intenţionat, cu siguranţă nu ghidaţi de mâna vreunui Altul), prin alăturarea a şapte minţi extraordinar de imaginative. Monstrul fusese adusă într-o zonă de mare pericol. Oricare dintre aceştia şapte, singur, ar fi fost bucatele şi tainul Monstrului, şi, dacă nu se întâmpla să vină împreună, Monstrul sigur i-ar fi cules unul câte unul, atrasă de calitatea intelectelor lor la fel cum leul poate fi atras spre o anume adăpătoare de mirosul zebrelor. Dar

împreună descoperiseră un secret alarmant de care nici chiar Monstrul nu avusese cunoştinţă: credinţa are două tăişuri. Dacă zece mii de ţărani medievali creează vampiri crezându-i reali, poate exista unul – probabil un copil – care va imagina ţăruşul necesar pentru a-i ucide. Dar un ţăruş nu e decât un lemn neghiob; mintea e barosul care-l înfige la locul său.

Şi totuşi, până la urmă Monstrul scăpase; se afundase adânc, iar copiii epuizaţi şi înfricoşaţi preferaseră să n-o urmărească atunci când era vulnerabilă. Preferaseră s-o creadă moartă sau muribundă şi se retrăseseră.

Monstrul-femelă era conştientă de jurământul lor şi ştiuse că vor reveni, întocmai cum leul ştie că zebra se va întoarce în cele din urmă la adăpătoare. Începuse să facă planuri chiar în timp ce o apucase picoteala. La deşteptare se va fi tămăduit, se va fi reînnoit – dar copilăria lor va fi ars ca şapte lumânări de seu. Fosta putere a imaginaţiei lor va fi amuţit şi slăbit. Nu-şi vor mai închipui că în Kenduskeag sunt peşti pirania, sau că, dacă păşeşti pe o crăpătură, poţi într-adevăr să frângi spinarea mamei, ori că, de ucizi o femelă de licurici ce-ţi poposeşte pe cămaşă, în noaptea aceea o să-ţi ia casa foc. În locul acestora vor crede în poliţele de asigurări. În loc de asta vor crede în vinul de la cină – un soi bun, dar nu prea pretenţios, ca de pildă Pouilly-Fuisse ’83, şi lasă-l să respire, ospătar, ai înţeles? În loc de asta vor crede în televiziunea publică, în Gary Hart, în alergarea preventivă pentru atacurile de inimă, în renunţarea la carnea macră pentru a evita cancerul la colon. Vor crede în doctoriţa Ruth când e vorba să te fuţi bine şi-n Jerry Falvell când e vorba să îţi salvezi sufletul. Cu fiecare an ce trece, visurile lor vor deveni tot mai mărunte. Şi, când se va trezi, Monstrul o să-i cheme înapoi, da, înapoi, fiindcă frica e fertilă, copilul ei e mânia, iar mânia ţipă că vrea răzbunare.

Monstrul îi va chema şi apoi îi va ucide.

Numai că acum, că reveniseră, revenise şi frica. Crescuseră mari, şi fantezia le slăbise – dar nu atât de mult

pe cât crezuse Monstrul. Monstrul simţise un spor ameninţător şi alarmant al puterii lor când se strânseseră laolaltă şi pentru prima oară se întrebase dacă nu cumva făcuse o greşeală.

Dar de ce să fie pesimistă? Zarurile erau aruncate şi nu toate semnele erau de rău augur. Scriitorul era pe jumătate înnebunit după nevastă-sa, şi asta era bine. El era cel mai puternic, cel care oarecum îşi antrenase mintea de-a lungul anilor pentru această confruntare, iar, când scriitorul va fi mort cu maţele vărsându-i-se din trup, când preţiosul lor „Bill Barosanul" va fi mort, ceilalţi vor cădea iute pradă Monstrului.

Monstrul se va ospăta bine... Şi apoi poate va coborî din nou în adâncuri. Şi va dormita. O vreme.

4

În tuneluri, 4.30 dimineaţa

— Bill! strigă Richie în conducta cu ecou.

Se mişca pe cât putea de repede, dar asta nu însemna mare lucru.

Îşi amintea că, fiind copii, merseseră aplecaţi prin conducta aceea, care se îndepărta de staţia de pompare de pe Maidan. Acum se târa, iar tunelul părea imposibil de strâmt. Ochelarii tot voiau să-i lunece pe vârful nasului, iar el şi-i tot împingea la loc. Îi auzea pe Bev şi Ben în urma sa.

— Bill! urlă din nou. Eddie!

— Sunt aici! pluti înapoi până la el vocea lui Eddie.

— Unde-i Bill? strigă Richie.

— Mai în faţă! răspunse Eddie; acum era foarte aproape, iar Richie mai degrabă îl simţea decât îl vedea, în faţa sa. Nu vrea s-aştepte!

Capul lui Richie se ciocni de piciorul lui Eddie. Un moment mai târziu, Bev îşi înfipse creştetul în fundul lui Richie.

— Bill! zbieră Richie din toţi bojocii, iar conducta îi canalizează strigătul şi i-l trimise înapoi, făcând să-l doară propriile-i urechi. *Bill, aşteaptă-ne! Trebuie să mergem împreună, ce, nu ştii?*

Slab, cu ecou, Bill:

— *Audra! Audra! Unde eşti?*

— Lua-te-ar dracu', Bill Barosane! strigă încet Richie.

Ochelarii îi căzură de pe nas. Înjură, pipăi după ei şi şi-i puse la loc, şiroind de apă. Trase aer în piept şi strigă iar:

— *O să te rătăceşti fără Eddie, futu-te-n cur de prost! Aşteaptă! Aşteaptă-ne şi pe noi! M-auzi, Bill? AŞTEAPTĂ-NE Şi PE NOI, FIR-AI AL DRACU'!*

Urmă un moment de tăcere chinuitoare. Părea că nu respirau niciunul. Tot ce putea auzi Richie era susurul îndepărtat al apei; de data asta canalul era secat, cu excepţia câte unei băltoace stătute.

— *Bill!*

Îşi trecu prin păr o mână tremurândă şi se luptă să nu-i dea lacrimile.

— *HAIDE… TE ROG, OMULE! AŞTEAPTĂ-NE! TE ROG!*

Şi, încă mai slab, glasul lui Bill ajunse până la ei:

— Aştept.

— Mulţumescu-Ţi, Doamne, pentru micile-Ţi daruri, murmură Richie şi îl plesni pe Eddie peste fund. Dă-i.

— Nu ştiu cât o să mai pot doar c-un braţ, răspunse a scuză Eddie.

— Dă-i bătaie oricum, îl îndemnă Richie, iar Eddie reîncepu să se târască.

Bill, hăituit şi aproape epuizat, îi aştepta în puţul de scurgere unde cele trei conducte stăteau aliniate ca lentilele unui stop stins. Aici aveau loc destul ca să stea în picioare.

— Acolo, arătă Bill. C-Criss. Şi B-B-B-Belch.

Priviră. Beverly gemu, iar Ben o cuprinse cu braţul. Scheletul lui Belch Huggins, înveşmântat în zdrenţe putrezite, părea mai mult sau mai puţin intact. Ceea ce

rămăsese din Victor nu avea cap. Bill privi de partea cealaltă a puţului şi văzu un craniu rânjit.

Acolo era; acolo era şi restul. *Trebuia să-l fi lăsat în pace, băieţi*, spuse Bill în sinea sa şi se înfioră. Sectorul acela al reţelei de canalizare nu mai era folosit. Richie considera că motivul era destul de clar. Uzina de tratare a reziduurilor îşi intrase în drepturi. La un moment dat, în anii când ei erau cu toţii ocupaţi să se radă, să conducă maşina, să fumeze, să se mai şi fută puţintel, să facă toate rahaturile astea grozave, Agenţia de Protecţie a Mediului hotărâse că deversarea apelor de canalizare brute – şi chiar şi a apei cenuşii – în râuri şi fluvii era inadmisibilă. Aşa că partea aceea a sistemului de canalizare pur şi simplu intrase în descompunere, iar cadavrele lui Victor Criss şi Belch Huggins se descompuseseră alături de ea. La fel ca Băieţii Sălbatici ai lui Peter Pan, Victor şi Belch nu mai crescuseră niciodată. Acolo erau scheletele a doi băieţi în resturi zdrenţuite de tricouri şi blugi ce putreziseră până la inconsistenţă. Mucegaiul crescuse pe xilofonul îndoit al cuştii toracice a lui Victor şi peste acvila de pe catarama centurii ostăşeşti.

— I-a prins Monstrul, spuse încet Ben. Mai ţineţi minte? Am auzit când s-a-ntâmplat.

— Audra a m-murit.

Glasul lui Bill avea inflexiuni metalice, neomeneşti. Adăugă:

— O ştiu.

— Nu ştii *nimic!* exclamă Beverly cu o asemenea furie, încât Bill fremătă şi o privi. Tot ce ştii sigur e că mulţi *alţi* oameni au murit, în cea mai mare parte copii.

Traversă puţul până la el şi i se opri în faţă cu mâinile în şolduri. Chipul şi braţele-i erau mânjite cu murdărie, părul încleiat de noroi. Richie o găsea absolut magnifică.

— Şi ştii şi cum a fost omorâtă.

— Ni-niciodată n-ar fi trebuit să-i s-s-spun u-unde mă du-duc. De ce-am făcut-o? De ce-am…

Mâinile femeii se repeziră înainte şi-l apucară de cămaşă. Uimit, Richie o privi cum îl zgâlţâie:

— Ajunge! Ştii de ce-am venit! Am jurat, *şi o vom* face! Mă înţelegi, Bill? Dacă a murit, a murit... *Dar Monstrul n-a murit!* Acum avem nevoie de tine. Pricepi? Avem *nevoie* de tine!

Începuse să plângă.

— Aşa că ţine-te tare, pentru noi! Ţine-te tare pentru noi ca înainte, că altminteri n-o să mai ieşim niciunul de-aici!

O privi un lung răstimp fără o vorbă, iar Richie se pomeni spunând în sinea sa: *Haide, Bill Barosane. Haide, haide...*

Bill privi în jur, la ceilalţi, şi dădu din cap.

— E-Eddie.

— Sunt aici, Bill.

— M-mai ţi-ţii minte prin care c-c-conductă?

Eddie arătă pe lângă Victor:

— Aia-i cea cu pricina. Pare cam micuţă, nu?

Bill dădu iarăşi din cap:

— O poţi face? Cu bra-bra-braţul rupt?

— Pentru tine pot, Bill.

Bill surâse: cel mai istovit şi mai teribil surâs pe care-l văzuse Richie în viaţa sa.

— Dudu-ne acolo, E-Eddie. Hai să-l dă-dăm gata.

5

În tuneluri, 4.55 dimineaţa

În timp ce se târa, Bill îşi aminti de diferenţa de nivel din capătul acelei conducte, dar tot îl luă prin surprindere. La un moment dat, mâinile i se frecau de suprafaţa scorţoasă a vechii ţevi; în următorul, patinau pe aer. Căzu în faţă şi instinctiv se rostogoli, aterizând pe un umăr, cu o trosnitură dureroasă.

— Fiţi a-a-atenţi! se auzi pe sine strigând. Aicea-i ho-hopul! E-E-Eddie?

— Aici!

Una din mâinile lui Eddie şterse fruntea lui Bill.

— Poţi să m-ajuţi să ies?

Îşi petrecu braţele împrejurul lui Eddie şi-l ridică, încercând să aibă grijă de braţul vătămat. Ben veni următorul, apoi Bev şi la urmă Richie.

— Mai ai ceva chi-chi-chibrituri, R-Richie?

— Am eu, răspunse Beverly.

Bill simţi o mână atingându-i-o pe a lui în întuneric şi îndesându-i în ea un plic de chibrituri..

— Nu mai sunt decât opt sau zece, dar mai are şi Ben. Din cameră.

— Le-ai ţinut la su-su-subsuoară, B-Bev?

— De data asta nu, spuse ea şi-l cuprinse cu braţele în beznă.

O strânse cu putere, ţinând ochii închişi şi încercând să absoarbă încurajarea pe care ea voia atât de mult să i-o transmită.

O eliberă blând şi aprinse un chibrit. Puterea amintirii era extraordinară – cu toţii priviră în acelaşi timp spre dreapta. Ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Patrick Hockstetter era tot acolo, printre nişte obiecte diforme şi acoperite de mucegai ce puteau să fi fost cărţi. Singurul lucru ce putea fi cu adevărat recunoscut era un semicerc proeminent de dinţi, dintre care doi sau trei cu plombe.

Şi ceva din apropiere. Un cerc lucitor abia zărit în lumina pâlpâitoare a chibritului.

Bill scutură chibritul şi aprinse încă unul. Se aplecă să-l ridice.

— Verigheta Audrei.

Vocea îi era goală, lipsită de expresie. Chibritul i se stinse între degete.

În beznă, îşi puse verigheta.

— Bill? făcu ezitant Richie. Ai idee…

6

În tuneluri, 2.20 după-amiaza

…cât timp rătăciseră prin tunelurile de sub Derry de când părăsiseră locul unde zăcea cadavrul lui Patrick Hockstetter, dar Bill era sigur că nu şi-ar mai putea găsi niciodată calea de înapoiere. Se tot gândea la ceea ce-i spusese tatăl său: *Poţi rătăci acolo săptămâni întregi*. Dacă simţul orientării al lui Eddie îi lăsa acum de izbelişte, n-aveau nevoie de Monstru ca să-i omoare; aveau să rătăcească până mureau… Sau, dacă intrau în sectorul greşit al ţevilor, până erau înecaţi ca şobolanii într-un butoi cu apă de ploaie.

Dar Eddie nu părea niciun pic îngrijorat. Din când în când îi cerea lui Bill să mai aprindă unul dintre tot mai puţinele chibrituri, privea în jur gânditor, apoi pornea din nou la drum. Cotea la stânga şi la dreapta aparent la voia întâmplării. Uneori conductele erau atât de mari încât Bill nu le putea atinge plafonul nici dacă întindea mâna. Câteodată erau obligaţi să meargă târâş şi, la un moment dat, timp de cinci oribile minute (care părură mai mult de cinci ore), îşi urmară drumul trântiţi pe burtă, acum cu Eddie în frunte şi ceilalţi după el, fiecare cu nasul în călcâiele celui din faţă.

Singurul lucru de care Bill era pe deplin sigur era acela că ajunseseră într-o porţiune scoasă din uz a sistemului de canalizare din Derry. Lăsaseră toate conductele active fie mult în urmă, fie mult deasupra. Vuietul apei curgând slăbise până la un tunet îndepărtat. Aceste ţevi erau mai vechi, nu din ceramică arsă, ci dintr-un material sfărâmicios, ca argila, din care se prelingeau uneori izvoare de lichid cu miros neplăcut. Duhorile dejecţiilor umane – acele mirosuri fetide care ameninţaseră să-i sufoce pe toţi – se risipiseră, dar le luase locul un alt miros, galben şi străvechi, cu mult mai rău.

Ben credea că era mirosul mumiei. Lui Eddie îi mirosea ca leprosul. Richie se gândea că duhnea precum cea mai

veche jachetă de flanelă din lume, acum putredă şi în descompunere – o jachetă de ţapinar, una foarte mare, destul de mare pentru un personaj ca Paul Bunyan, eventual. Beverly recunoştea putoarea sertarului de ciorapi al tatălui ei. În mintea lui Stan Uris trezea o amintire groaznică din cea mai fragedă pruncie – amintire ciudat de evreiască pentru un băiat ce n-avea decât cea mai ceţoasă înţelegere a etniei sale. Mirosea ca lutul amestecat cu ulei şi-l făcea să se gândească la un demon fără ochi şi gură numit Golem, un om de lut pe care evreii renegaţi se presupunea că îl plămădiseră în Evul Mediu pentru a-i salva de *goyii* ce-i jefuiau, le violau femeile şi apoi îi trimiteau să-şi facă bagajele. Mike se gândea la izul uscat al penelor dintr-un cuib mort.

Când în sfârşit ajunseră la capătul îngustei conducte, se prelinseră ca ţiparii în jos pe suprafaţa curbată a alteia, care era orientată în unghi oblic faţă de cea prin care veniseră, şi descoperiră că se puteau ridica din nou în picioare. Bill pipăi gămăliile chibriturilor rămase în plic. Patru. Gura i se strânse şi hotărî să nu le spună celorlalţi cât se apropiaseră de sfârşitul luminii lor… decât dacă era absolută nevoie.

— Cu-cu-cum o d-duceţi, b-b-băi?

Murmurară răspunsuri, iar el dădu din cap pe întuneric. Nici urmă de panică şi nicio lacrimă de când cu ale lui Stan. Asta era bine. Dibui după mâinile lor şi rămaseră astfel o vreme în beznă primindu-şi şi totodată dăruindu-şi unii altora atingerea. Bill simţea în asta o exaltare limpede, un simţământ cert că, într-un fel sau altul, valorau mai mult decât totalul celor şapte personalităţi ale lor; fuseseră reînsumaţi într-un întreg mai puternic.

Aprinse unul dintre chibriturile rămase şi văzură un tunel îngust întinzându-se într-o pantă coborâtoare. Capătul superior al acestei ţevi era festonat cu pânze de păianjen lăbărţate, unele rupte de apă şi atârnând ca nişte linţolii. Vederea lor îi stârni lui Bill un fior atavic. Aici pardoseala

era uscată, dar acoperită cu un strat gros de mâl străvechi şi ceva ce ar fi putut să fie frunze, mucegai… Sau nişte excremente de neînchipuit. Mai încolo văzu un morman de oase şi nişte zdrenţe verzi. Poate să fi fost cândva materialul numit „bumbac lustruit”, haine de muncitor. Bill îşi închipui vreun lucrător la Departamentul Canalizării sau la Departamentul Apelor care se pierduse, rătăcise până aici şi fusese descoperit…

Chibritul sfârâi. Îi înclină vârful în jos, pentru ca lumina să ţină puţin mai mult.

— Ş-ş-ştii unde su-su-suntem? îl întrebă el pe Eddie.

Eddie arătă în josul deschizăturii uşor strâmbe a tunelului:

— Canalu-i într-acolo. La nici juma’ de kilometru, dacă ăla n-o ia în altă direcţie. Acum suntem exact sub Up-Mile Hill, cred. Dar, Bill…

Flacăra chibritului îi arse degetele lui Bill, iar acesta îi dădu drumu. Rămaseră din nou în întuneric. Cineva – lui Bill i se păru că era Beverly – oftă. Înainte însă ca flacăra să se fi stins, văzu îngrijorarea de pe chipul lui Eddie.

— C-c-ce? Ce es-este?

— Când spun că suntem sub Up-Mile Hill, înţeleg că suntem *chiar* sub ea. De-acum s-a făcut foarte multă vreme de când tot coborâm. Nimeni n-ar instala *vreodată* conducte de canalizare la o asemenea adâncime. Când sapi un tunel atât de adânc, îl numeşti galerie de mină.

— La ce adâncime presupui că ne aflăm, Eddie? întrebă Richie.

— La un sfert de kilometru. Poate mai mult.

— Doamne-fereşte! exclamă Beverly.

— Oricum astea nu-s ţevi de canalizare, spuse Stan din spatele lor. Poţi să-ţi dai seama după miros. E nasol, dar nu-i miros de canal.

— Cred că mai curând aş mirosi un canal, spuse Ben. Aici miroase ca…

Un urlet pluti în jos până la ei, ieşind din gura conductei pe care tocmai o părăsiseră şi ridicându-i lui Bill părul de pe ceafă. Toţi şapte se strânseră laolaltă, agăţându-se unul de altul.

…Mâna pe voi, pui de căţea. Punem noi mâna pe voooooooi…

— Henry, suflă Eddie. O, Doamne, tot mai vine după noi.

— Nu mă surprinde, replică Richie. Unii sunt prea proşti ca să se lase. Puteau auzi gâfâieli slabe, târşâit de pantofi, foşnetul hainelor.

Voooooooooi…

— Ha-ha-haideţi, îi chemă Bill.

Porniră în josul conductei, acum mergând doi câte doi cu excepţia lui Mike, care venea la coada şirului: Bill şi Eddie, Richie şi Bev, Ben şi Stan.

— C-c-cât de de-departe-n u-u-urmă crezi că-că-i H-H-Henry?

— N-am cum să spun, Bill Barosane. Ecourile sunt proaste, zise Eddie şi coborî glasul. Ai văzut grămada aia de oase?

— D-d-da, răspunse Bill, vorbind şi el mai încet.

— Alături de haine era o centură de scule. Cred că era un tip de la Departamentul Apelor.

— Şi e-e-eu cre-cred.

— De cât timp ai zice că?…

— N-n-nu şt-şt-ştiu.

Eddie îi strânse pe întuneric braţul lui Bill cu mâna teafără.

Trecuseră poate cincisprezece minute, când auziră ceva apropiindu-se de ei prin beznă.

Richie se opri, îngheţat din creştet până-n tălpi. Deodată avu din nou vârsta de trei ani. Ascultă mişcarea aceea foită, strivită – apropiindu-se de ei, apropiindu-se – şi sunetele şoptitoare, ca de crengi, ce-o însoţeau, şi încă înainte ca Bill să scapere un chibrit ştiu ce era.

— *Ochiul!* zbieră. *Hristoase, e Ochiul Târâtor!*

O clipă, ceilalţi n-au fost siguri de ceea ce vedeau (Beverly avu impresia că tatăl ei o găsise chiar şi aici, iar Eddie avu o viziune fugară a lui Patrick Hockstetter revenit la viaţă; într-un fel sau altul Patrick îi depăşise şi ajunsese în faţa lor), dar ţipătul lui Richie, *certitudinea* lui Richie, fixă forma pentru toţi. Văzură ce vedea şi Richie.

Un Ochi gigantic umplea tunelul, cu pupila sticloasă şi neagră de doi coţi în diametru şi irisul de un roşiatic-mâlos. Albul era umflat, membranos, dantelat cu vinişoare roşii care pulsau ritmic. Era o oroare gelatinoasă, fără pleoape, fără gene, ce se mişca pe un pat de tentacule cu înfăţişare de carne vie. Acestea bâjbâiau pe suprafaţa sfărâmicioasă a tunelului şi se afundau în ea ca nişte degete, astfel că impresia percepută în lumina chibritului sfârâitor al lui Bill era aceea a unui Ochi căruia îi crescuseră cumva degete de coşmar ce-l trăgeau înainte.

Se zgâia la ei eu lăcomie albă şi febrilă. Chibritul se stinse.

Pe întuneric, Bill simţi acele tentacule rămuroase mângâindu-i gleznele, gambele… Dar nu se putea mişca. Trupul îi era ţintuit pe loc. Simţea cum se apropie Monstrul; simţea căldura iradiind din Monstru şi putea auzi pulsul umed al sângelui irigându-i membranele. Îşi imagină senzaţia lipicioasă pe care urma s-o aibă când Monstrul îl va atinge, şi tot nu se simţi în stare să urle. Nici chiar când noi tentacule i se strecurară împrejurul taliei, agăţându-i-se prin găicile blugilor şi începând să-l tragă, nu reuşi să ţipe sau să se opună. O somnolenţă mortală părea să-i fi amorţit tot trupul.

Beverly simţi cum unul dintre tentacule îi lunecă pe după pavilionul urechii şi se strânge deodată ca un laţ. Durerea o fulgeră şi se pomeni trasă înainte, zbătându-se şi gemând, ca şi cum o învăţătoare bătrână la capătul răbdării ar fi obligat-o să vină spre fundul clasei, unde avea să fie silită să şadă pe coji de nucă. Stan şi Richie încercară să se retragă, dar o pădure de tentacule nevăzute se unduia şi şoptea

acum în jurul lor. Ben o cuprinse pe Beverly cu un braţ şi încercă s-o smucească îndărăt. Ea îl strânse de mâini cu cleştii de fier ai panicii.

— Ben… Ben, m-a prins…

— Ba nu te-a… Stai… Te trag eu…

Trase cu toată puterea, iar Beverly zbieră când durerea îi sfâşie urechea şi începu să curgă sânge. Un tentacul uscat şi dur zgârie cămaşa lui Ben, se opri, apoi i se răsuci într-un nod dureros în jurul umărului.

Bill întinse mâna şi plesni o umezeală cleioasă şi moale. *Ochiul!* ţipă mintea sa*. O, Doamne, mi-am băgat mâna în Ochi! O, Doamne! O, sfinte şi milostive Doamne! Ochiul! Mâna mea în Ochi!*

Acum începu să se zbată, dar tentaculele îl trăgeau inexorabil înainte. Mâna îi dispăru în căldura aceea umedă şi avidă. Braţul îi pătrunse în Ochi până la cot. Din clipă-n clipă, restul trupului avea să i se lipească de acea suprafaţă cleioasă, şi simţea că în acelaşi moment îşi va pierde minţile. Se zvârcolea înnebunit, lovind tentaculele cu mâna cealaltă.

Eddie stătea ca un copil ce visează, auzind ţipetele înăbuşite şi sunetele luptei în timp ce prietenii săi erau traşi spre Ochi. Simţea tentaculele în jurul său, dar până acum niciunul nu-l atinsese încă.

Fugi acasă! îi porunci cu voce tare mintea sa. *Fugi acasă la mămica, Eddie! Poţi găsi drumul!*

Bill urlă în beznă – un sunet înalt, disperat, căruia îi urmară plescăituri şi bolboroseli hidoase.

Paralizia lui Eddie se sfâşie complet – Monstrul încercă să-l înhaţe pe Bill Barosanul!

— *Nu!* mugi Eddie – era un răget scos din adâncul sufletului.

În veci n-ai fi crezut că un asemenea urlet de luptător nordic poate ieşi dintr-un piept atât de subţire, pieptul lui Eddie Kaspbrak, plămânii lui Eddie Kaspbrak, care fireşte sufereau de cel mai cumplit caz de astmă din Derry. Se

repezi înainte, sărind peste tentaculele ce-l căutau fără să le vadă, cu braţul rupt lovindu-i-se de piept după cum se legăna înainte şi înapoi în ghipsul ud leoarcă. Bâjbâi în buzunar şi îşi scoase inhalatorul.

(acid gustul ăsta îl are de acid acid de baterie acid)

Se ciocni de spinarea lui Bill Denbrough şi-l trânti într-o parte. Se auzi un sunet de ruptură apoasă, urmat de un miorlăit jos şi vioi pe care Eddie nu atât îl auzi cu urechile, cât îl simţi în minte. Ridică inhalatorul.

(acid e acid dacă acid vreau eu să fie aşa că mănâncă-l mănâncă-l mănâncă)

— ACID DE BATERIE, FUTU-ŢI CRETINU' MĂ-TII! zbieră Eddie şi trase o rafală.

În acelaşi timp îi dădu Ochiului un şut. Piciorul i se afundă adânc în gelatina corneei. Un şuvoi de fluid fierbinte îi năpădi gamba. Îşi trase piciorul înapoi, vag conştient că rămăsese fără un pantof.

— CARĂ-TE DE-AICI! PLIMBĂ URSU', SAM! VALEA, JOSE! ROIU'! FUTE-TE-AŞ!

Simţi tentaculele atingându-l, nehotărâte însă. Apăsă iar trăgaciul inhalatorului, învăluind Ochiul, şi simţi/auzi iarăşi mieunatul… acum surprins, rănit.

— Luptaţi-vă! răcni Eddie la ceilalţi. *Nu-i decât un căcat de Ochi! Luptaţi-vă cu el! M-auziţi? Luptă-te, Bill! Bate-l pe muiangiu de să se cace pe el! Iisuse Hristoase, futu-vă-n cur de mototoli, că eu îl fac pe Monstru chisăliţă ŞI MAI AM ŞI-O MÂNĂ-N GHIPS!*

Bill îşi simţi puterile revenind. Îşi smulse braţul şiroind din Ochi… iar apoi îl repezi, cu pumnul în faţă, la loc înăuntru. Un moment mai târziu Ben era lângă el. Fugi drept în Ochi, scoase un mormăit de surpriză şi dezgust, iar apoi începu o ploaie de pumni peste suprafaţa sa gelatinoasă şi tremurătoare.

— Las-o-n pace! răcni el. *Se-aude? Las-o-n pace! Cară-te de-aici! Cară-te de-aici!*

— Doar un Ochi! Doar un căcat de Ochi!

Eddie zbiera în delir. Trase iar cu inhalatorul şi simţi cum Monstrul dă înapoi. Căzură tentaculele de pe el.

— *Richie! Richie! Şo pe el! Nu-i decât un Ochi!*

Richie se împletici în faţă, incapabil să creadă că făcea una ca asta, că se apropia efectiv de cel mai groaznic şi mai cumplit monstru din lume. Dar acesta era adevărul.

Îi trase doar un singur pumn slab, iar senzaţia propriei sale mâini cufundându-se în Ochi – era gros, şi ud, şi oarecum nisipos – îl făcu să-şi verse maţele într-o convulsie enormă şi fără gust. Din el ieşi un sunet – *bleah!* – şi gândul că practic borâse pe Ochi îl făcu s-o mai facă o dată. Nu dăduse decât un singur pumn, dar, de vreme ce el crease acel monstru anume, poate că doar atât era de ajuns. Dintr-o dată tentaculele se retraseră. Auzeau cum Monstrul se îndepărtează… Iar apoi singurele sunete rămase erau gâfâitul lui Eddie şi plânsul încet al lui Beverly, cu o mână la urechea ce-i sângera.

Bill scăpără unul dintre ultimele trei chibrituri şi se holbară unii la alţii cu feţe buimace şi şocate. Braţul stâng al lui Bill şiroia de o clisă groasă şi tulbure, asemănătoare cu un amestec de albuş de ou parţial coagulat şi muci. Sângele se prelingea încet pe o parte a gâtului lui Beverly, iar pe obrazul lui Ben se zărea o tăietură proaspătă. Richie îşi împinse lent ochelarii pe nas.

— Su-su-sunteţi bi-bi-bine? întrebă răguşit Bill.

— Cum eşti *tu*, Bill? întrebă Richie la rândul său.

— Bi-bine.

Se întoarse spre Eddie şi-l îmbrăţişă pe băieţelul mai mic cu o forţă aprigă.

— Mi-ai sa-sa-salvat viaţa, omule.

— Ţi-a halit *pantofu'*, exclamă Beverly şi slobozi un hohot neastâmpărat. *Nasol* ai mai păţit-o.

— Îţi cumpăr eu o pereche nouă de pantofi când ieşim de-aici, spuse Richie şi-l bătu pe Eddie pe spate, în întuneric. Cum ai reuşit, Eddie?

— L-am împuşcat cu inhalatorul. Cică era acid. Gustul ăsta-l are după un timp dacă am, înţelegeţi, o zi proastă. A mers de minune.

— „Eu îl fac pe Monstru chisăliţă. *ŞI MAI AM ŞI-O MÂNĂ-N GHIPS!*” spuse Richie şi râse nebuneşte. N-a fost chiar nasol, Eds. De fapt aproape chicoticos, îţi zic eu.

— Nu suport să-mi zici Eds.

— Ştiu, răspunse Richie, îmbrăţişându-l strâns, dar cineva trebuie să te călească, Eds. Când vei înceta să mai duci igzistenţa asta ocrotită, de copil mic, şi-ai să creşti mare, ai să, voi a zice, voi a zice, ai să descoperi că viaţa nu-i întotdeauna atât de uşoară, băiete!

Eddie începu să guiţe de-atât râs:

— Asta-i cea mai căcăcioasă Voce din câte-am auzit, Richie.

— Păi, ţine drăcia aia de inhalator la-ndemână, zise Beverly. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

— N-ai văzut pe undeva Monstrul? întrebă Mike. Când ai aprins chibritul.

— S-s-s-a d-d-dus, spuse Bill, apoi adăugă amar: Dar ne apropiem. Ne apropiem de locul unde s-st-stă Mo-Monstrul. Şi cr-cred că de data as-asta l-am r-r-rănit.

— Henry tot mai vine, zise Stan; avea vocea joasă şi aspră. Îl aud pe undeva în spate.

— Atunci hai s-o luăm din loc, propuse Ben.

Porniră. Tunelul înainta constant în jos, iar mirosul – acea duhoare ameninţătoare şi sălbatică – se înteţea treptat. Când şi când îl auzeau pe Henry în urma lor, dar acum ţipetele lui păreau îndepărtate şi deloc importante. Cu toţii aveau o anume senzaţie – asemănătoare cu acel simţământ de deconectare, acel simţământ că ar fi alunecat într-o lume paralelă, ce-i încercase în casa de pe Neibolt Street –, senzaţie că trecuseră dincolo de marginea lumii cunoscute, până într-un soi de nefiinţă stranie. Bill simţea (deşi nu avea vocabularul pentru a exprima ceea ce ştia) că se apropiau de întunecata şi descărnata inimă a aşezării Derry.

Lui Mike Hanlon i se părea că poate aproape să simtă bătaia bolnavă, aritmică, a acelei inimi. Beverly avea o senzaţie de putere malefică sporind în jurul ei, părând s-o învăluie, categoric încercând s-o smulgă de lângă toţi ceilalţi şi s-o însingureze. Cu nervozitate, întinse mâinile de cealaltă parte şi le prinse pe ale lui Bill şi Ben. Avea impresia că trebuie să se întindă prea departe şi strigă agitată:

— Ţineţi-vă de mâini! Se pare că ne îndepărtăm unii de alţii!

Stan a fost cel care şi-a dat primul seama că putea vedea din nou.

O radiaţie scăzută, ciudată, plutea prin aer. La început nu putea vedea decât mâini – ale sale, ţinând-o pe a lui Ben într-o parte şi a lui Mike în cealaltă. Apoi observă că putea să vadă nasturii de pe cămaşa înnoroită a lui Richie şi inelul Captain Midnight – un fleac de premiu din cine ştie ce cutie cu fulgi de cereale – pe care lui Eddie îi plăcea să-l poarte pe degetul mic.

— Băi, voi vedeţi? întrebă Stan, oprindu-se pe loc.

Ceilalţi se opriră şi ei. Bill privi în jur, iniţial conştient că *putea* să vadă – puţin, oricum – şi apoi dându-şi seama că tunelul se lărgise uimitor de mult. Se aflau acum într-o încăpere curbată, mare cel puţin cât Summer Tunnel din Boston. Mai mare, se corectă el, uitându-se în jur cu o senzaţie crescândă de uluire.

Îşi lăsară capetele pe spate ca să vadă tavanul, aflat acum la cincisprezece metri sau chiar mai mult deasupra lor, susţinut de nişte proptele arcuite de piatră, asemenea unor coaste. Cuiburi de pânze de păianjen murdare atârnau între ele. Pardoseala era pietruită, dar aşternută pe deasupra cu un strat de noroi atât de vechi, încât sunetul paşilor nu li se modificase. Pereţii curbi se aflau la cel puţin cinci metri distanţă de ei pe fiecare parte.

— Departamentul Apelor chiar trebuie că şi-a ieşit din minţi pe aici, remarcă Richie, iar hohotul lui de râs era

stingher şi încordat.

— Pare o catedrală, zise încetişor Beverly.

— De unde vine lumina? vru să ştie Ben.

— Vine d-drept din pe-pe-pereţi, se p-pare, răspunse Bill.

— Mie nu-mi place, spuse Stan.

— Hai să mergem. H-H-Henry o să ne sufle î-î-în ce-ceafă…

Un zbieret enorm sfâşie penumbra, urmat de fâlfâitul greu, tunător, al aripilor. O siluetă apăru în picaj din întuneric, cu un ochi aruncând văpăi – celălalt era o lampă stinsă.

— Pasărea! zbieră Stan. Păzea, e pasărea!

Se năpusti spre ei ca un avion de vânătoare obscen, cu ciocul său portocaliu împlătoşat deschizându-se şi închizându-se pentru a dezvălui căptuşeala interioară roz a gurii, plisată precum capitonajul de satin al unui coşciug.

Zbură drept spre Eddie.

Ciocul său îi zgârie umărul, iar băiatul simţi durerea pătrunzându-i carnea ca un acid. Sângele îi şiroi pe piept. Ţipă când bătaia aripilor îi suflă în faţă aerul otrăvitor din tunel. Monstrul descrise un cerc, cu ochiul arzând fioros, rostogolindu-se în orbită, tulburat doar atunci când membrana zvâcni în jos un moment spre a-l acoperi cu o peliculă de ţesut subţire. Ghearele sale îl căutau pe Eddie, care se feri, ţipând. Îi sfâşiară spatele cămăşii, trasând dâre stacojii puţin adânci de-a lungul omoplaţilor. Eddie zbieră şi încercă să se îndepărteze târâş, dar pasărea atacă din nou.

Mike se repezi înainte, căutând cu mâna în buzunar. Scoase un briceag cu o singură lamă. În timp ce zburătoarea plonja din nou asupra lui Eddie, îl abătu într-un arc rapid şi strâns peste unul dintre pinteni. Tăie adânc, şi sângele năvăli. Pasărea lunecă într-o parte, apoi se întoarse cu aripile strânse şi se prăvăli ca un glonţ. Mike căzu lateral în ultima clipă, lovind în sus cu briceagul. Rată, iar gheara păsării îi izbi încheietura cu asemenea forţă, încât mâna îi amorţi, începând să-l înţepe – vânătaia ce avea

să înflorească acolo mai apoi va ajunge aproape până la cot. Cuţitul zbură în întuneric.

Pasărea reveni, scârţâind victorioasă, iar Mike se rostogoli peste trupul lui Eddie, aşteptându-se la ce era mai rău.

Stan păşi spre cei doi băieţi trântiţi la pământ în timp ce pasărea dădea un nou atac. Rămase drept, mic şi oarecum cochet în ciuda mizeriei încrustate în mâini şi braţe, în pantaloni şi cămaşă, şi deodată ridică braţele într-un gest curios – palmele în sus, degetele în jos. Pasărea slobozi un cârâit şi devie, trecând ca un bolid pe lângă Stan, ratându-l îndeaproape, învolburându-i părul care apoi căzu la loc în vâltoarea de aer a trecerii ei. Băiatul se răsuci într-un cerc strâns ca să ajungă iarăşi cu faţa la ea când aceasta avea să revină.

— Cred în tanagrele stacojii chiar dacă n-am văzut niciodată vreuna, spuse el cu glas ascuţit şi limpede.

Pasărea ţipă şi se feri lateral ca şi cum ar fi tras spre ea cu puşca.

— La fel cum cred în vulturi, şi-n cufundarul din Noua Guinee, şi-n flamingii din Brazilia.

Zburătoarea zbieră, dădu ocol şi deodată se îndepărtă prin tunel, cârâind.

— *Cred în acvila pleşuvă aurie!* răcni Stan în urma ei. *Şi mai cred şi că poate exista cu adevărat un fenix pe undeva! Dar nu cred în tine, aşa că mai cară-te-n pizda mă-tii de-aici! Cară-te! Fă paşi!*

Apoi tăcu, şi liniştea păru foarte mare, foarte profundă.

Bill, Ben şi Beverly se apropiată de Mike şi Eddie; îl ajutară pe Eddie să se ridice în picioare, iar Bill îi inspectă rapid tăieturile:

— N-nu-s a-ad-adânci. Da’ pun pri-prinsoare că do-dor ca dra-dra-dracu’

— Mi-a rupt cămaşa în bucăţi, Bill Barosane.

Obrajii lui Eddie luceau de lacrimi. Glasul barbar, tunător, se stinsese; era greu de crezut că se auzise cu adevărat.

— Ce-am să-i spun lu’ mama?

Bill zâmbi puţintel.

— De ce să n-n-nu ne facem gr-grr-grrrriji cu asta când o să i-i-ie-ie-ieşim de-aici? Ia o por-porţie, Eddie.

Eddie se supuse, inhalând adânc şi apoi şuierând.

— Ai fost nemaipomenit, dom’le, îi spuse Richie lui Stan. Ai fost pur şi simplu *nemaipomenit*.

Stan dârdâia tot.

— Nu există pasăre ca aia, asta-i tot. N-a existat şi nici nu va exista vreodată.

— *Venim!* răcni Henry din spatele lor.

Vocea îi era absolut dementă. Hohotea şi urla ca un lup. Suna ca o făptură ce s-a târât afară printr-o crăpătură din acoperişul iadului.

— *Io ş-Belch! Venim şi-o să punem noi mâna pă voi, găinaţilor! N-aveţi scăpare!*

Bill strigă:

— *P-p-pleacă de-aici, H-H-Henry! Câ-câ-cât mai ai t-t-timp!*

Răspunsul lui Henry a fost un răget găunos şi nearticulat. Auziră un ropot de paşi şi, într-o strălucire de înţelegere, Bill pricepu scopul deplin al lui Henry: era real, era muritor, nu putea fi oprit de un inhalator sau un atlas ornitologic. Magia nu avea efect asupra lui Henry. Era prea prost.

— Ha-ha-haideţi, tr-trebuie să avem un a-a-a-vans faţă de e-el.

Porniră iar, ţinându-se de mână. Cămaşa zdrenţuită a lui Eddie fâlfâia în urma sa. Lumina deveni mai puternică, tunelul era din ce în ce mai mare. Pe când solul cobora, tavanul se îndepărta în zbor deasupra până ce abia reuşiră să-l mai vadă. Acum li se părea că nu mai merg câtuşi de puţin printr-un tunel, ci îşi croiesc drum printr-o titanică ogradă subterană, apropiindu-se de cine ştie ce castel uriaş. Lumina din pereţi devenise un şuvoi de foc verde-gălbui. Mirosul era mai puternic, şi începură să perceapă o

vibraţie ce putea să fi fost reală sau să nu fi existat decât în mintea lor. Era statornică şi ritmică. Era o bătaie de inimă.

— În faţă se înfundă! strigă Beverly. Uitaţi! E un perete gol!

Dar, în timp ce se apropiau – mărunţi acum, ca nişte furnici pe marele planşeu din blocuri de piatră murdare, fiecare bloc mai mare decât Bassey Park, după câte se părea – văzură că peretele nu era complet gol. În el era o singură uşă. Şi deşi zidul propriu-zis se înălţa la sute de metri deasupra lor, uşa era foarte mică. N-avea mai mult de un metru înălţime, o uşiţă de soiul celor pe care le poţi vedea într-o carte de poveşti, făcută din scânduri masive de stejar bătute în benzi din fier dispuse în formă de X. Era, îşi dădură cu toţii seama pe dată, o uşă făcută numai pentru copii.

Fantomatic, în mintea sa, Ben o auzi pe bibliotecară citindu-le micuţilor: *Cine face tropa-trop pe podeţul meu?* Copiii se aplecau înainte, cu toată vechea fascinaţie lucindu-le în ochi: i se va veni de hac monstrului… sau acesta se va ospăta?

Pe uşă era un semn şi, adunată la baza ei, o grămadă de oase. Oase mici. Oasele numai Dumnezeu ştia ale câtor copii.

Ajunseseră acasă la Monstru.

Semnul de pe uşă ce reprezenta?

Bill identifică în el o bărcuţă de hârtie.

Stan îl văzu ca pe o pasăre înălţându-se spre cer – un fenix poate. Mike văzu un chip cu cagulă – cel al nebunului de Butch Bowers ar fi putut fi.

Richie văzu doi ochi îndărătul unei perechi de ochelari.

Beverly văzu o mână strânsă pumn.

Eddie îl credea drept faţa leprosului, toată numai ochi înfundaţi în cap şi gură încreţită dezvelindu-şi dinţii – toate bolile, toate molimele erau întipărite pe faţa aceea.

Ben Hanscom văzu o grămadă de fese rupte şi i se păru că simte mirosul acru al mirodeniilor vechi.

Mai târziu, ajungând la aceeaşi uşă cu urletele lui Belch încă răsunându-i în urechi, singur la capătul drumului, Henry Bowers avea să-l vadă ca fiind luna, plină, pârguită… şi neagră.

— Mi-e frică, Bill spuse Ben cu glas nesigur. Chiar trebuie?

Bill atinse oasele cu vârful piciorului, şi deodată le împrăştie într-un morman zornăitor, pulverizat dintr-o singură lovitură. Şi lui îi era frică… Dar nu trebuia să-l uite pe George. Monstrul îi smulsese lui George braţul. Se aflau acele oase mici şi fragile printre astea? Da, bineînţeles că erau.

Se găseau aici în numele stăpânilor acestor oase, George şi toţi ceilalţi – cei ce fuseseră aduşi aici, cei care-ar fi putut să fie aduşi, cei lăsaţi să putrezească pur şi simplu în alte locuri.

— Trebuie, zise Bill.

— Şi dacă-i încuiată? întrebă cu voce mică Beverly.

— Nu-nu-i î-încuiată, răspunse Bill, şi apoi îi spuse ceea ce ştia din adâncul fiinţei sale: Lo-ocurile ca ăsta nu-s niciodată în-în-încuiate.

Îşi puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe uşă şi împinse. Se deschise peste un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică de mult părăsită năvăli spre ei, incredibil de puternic.

Unul câte unul, intrară prin uşiţa de basm în bârlogul Monstrului.

Bill…

7

În tuneluri, 4.59 dimineaţa

…se opri atât de brusc, încât ceilalţi se îngrămădiră ca vagoanele unui tren când cineva trage semnalul de alarmă.

— Ce e? strigă Ben.

— A-a-aici a f-f-fost. O-o-ochiul. V-vă mai a-a-amintiţi?

— Mi-amintesc, răspunse Richie. Eddie l-a oprit cu inhalatorul lui. Pretinzând că e acid. A spus ceva în legătură cu nu-ştiu-ce chichiţă. Destul de chicoticos, da’ nu-mi aduc aminte exact ce era.

— N-n-nu contează. Nu vom mai v-vedea nimic din ce-am văzut î-î-înainte, spuse Bill, scăpărând un chibrit şi privind în jur la ceilalţi.

Feţele lor erau luminoase în aura chibritului, luminoase şi mistice. Şi păreau foarte tinere.

— C-c-cum o d-duceţi, băi?

— O ducem bine, Bill Barosane, spuse Eddie, având însă faţa trasă de durere; atelele improvizate ale lui Bill se desfăceau. Cu tine cum e?

— Bi-bi-ne, răspunse Bill şi scutură chibritul înainte ca faţa sa să-i poată infirma vorbele.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă Beverly, atingându-i braţul în întuneric. Bill, cum o fi putut ea să…

— F-f-fiindcă am m-menţionat nu-nu-numele oraşului. A-a v-v-venit du-upă m-m-mine. Chiar în ti-timp ce-o f-f-făceam, ce-ce-eva în-năun-trul meu îmi z-z-zicea să ta-ta-tac din gu-gură. D-dar n-n-n-am as-as-ascultat.

Scutură din cap, neajutorat:

— Dar, chiar dacă a-a-a venit la D-D-Derry, tot n-n-nu înnţeleg c-c-cum a p-putut să aj-ajungă *a-aici.* Dacă H-H-Henry n-n-a a-a-adus-o, atunci ci-cine?

— Monstrul, spuse Ben. Monstrul n-are nevoie să arate urât, o ştim bine. Poate să se fi arătat şi să-i fi spus că ai necazuri. S-o fi adus aici în scopul de… De-a te fute pe tine, aşa cred. De-a ne omorî curajul. Pentru că asta ai fost tu întotdeauna, Bill Barosane. Curajul nostru.

— Tom? şopti Beverly cu glas scăzut, aproape visător.

— *Ci-ci-cine?* mai aprinse Bill încă un chibrit.

Îl privea cu un soi de francheţe disperată.

— Tom. Soţul meu. Şi el ştia. Cel puţin, cred c-am menţionat în faţa lui numele oraşului, la fel cum i l-ai menţionat şi tu Audrei. Nu… Nu ştiu dacă l-a prins sau nu. Era destul de furios pe mine în acel moment.

— Iisuse, ce-i asta, un fel de serial căcăcios pentru coafeze, unde toţi reapar mai devreme sau mai târziu? remarcă Richie.

— Nu un serial, spuse Bill, părând scârbit. Un spectacol. Ca la circ. Bev s-a dus şi s-a măritat cu Henry Bowers. Când a plecat ea, de ce să nu vină aici? La urma urmei, adevăratul Henry a venit.

— Nu, îl contrazise Beverly. Nu m-am măritat cu Henry. Cu taică-meu m-am măritat.

— Dacă te bătea, care mai e diferenţa? întrebă Eddie.

— Ha-ha-haideţi în jurul meu, spuse Bill. Mi-mi-mişcaţi-vă.

Se apropiară. Bill întinse braţele lateral şi găsi mâna teafără a lui Eddie şi o mână a lui Richie. Curând stăteau în cerc, la fel cum o mai făcuseră o dată înainte, când numărul lor era mai mare. Eddie simţi când cineva îi puse un braţ pe după umeri. Simţământul era cald, încurajator şi profund familiar.

Bill avu aceeaşi senzaţie de putere pe care o mai simţise, dar înţelese cu o oarecare disperare că lucrurile chiar se *schimbaseră*. Puterea nu era nici pe departe la fel de mare – se zbătea şi pâlpâia ca o flacără de luminare în aer viciat. Bezna părea mai densă şi mai apropiată de ei, mai triumfătoare. Şi putea simţi mirosul Monstrului. *Mai încolo pe acest drum*, îşi spuse Bill*, şi nu chiar atât de departe, se află o uşă cu un semn pe ea. Ce era după uşa aceea? Asta e singurul lucru pe care încă nu mi-l amintesc. Ţin minte cum mi-am forţat degetele să stea ţepene, pentru că voiau să-mi tremure, şi mai ştiu şi cum am împins uşa şi am deschis-o.*

Mi-aduc aminte până şi şuvoiul de lumină ce-a năvălit afară şi cum părea să fie aproape vie, de parcă n-ar fi fost o simplă lumină, ci nişte şerpi fluorescenţi. Îmi amintesc mirosul, ca în cuşca maimuţelor dintr-o grădină zoologică, ba chiar mai rău. Şi apoi… Nimic.

— Mai ţi-ţi-ţineţi v-v-v-vreunul min-n-nte ce era în re-re-realitate Monstrul?

— Nu, spuse Eddie.

— Cred… începu Richie, după care Bill aproape că-l putu simţi scuturând din cap pe întuneric. Nu.

— Nu, zise şi Beverly.

— M-m. (Acesta era Ben.) E singurul lucru pe care nu mi-l pot aminti. Ce anume era Monstrul… Sau cum l-am înfruntat.

— *Chüd*, spuse Beverly. Astfel l-am înfruntat. Dar tot nu-mi aduc aminte ce înseamnă.

— Staţi alături de mi-mine, spuse Bill, şi-o s-să st-st-stau şi eu alături de v-v-voi.

— Bill, rosti Ben; glasul îi era foarte calm. Vine ceva.

Bill ascultă. Auzi paşi târşiţi, împleticiţi, apropiindu-se de ei prin întuneric… Şi i se făcu frică.

— A-A-Audra? strigă… Şi ştiu imediat că nu era ea.

Ceea ce se împleticea spre ei ajunse şi mai aproape. Bill scapără un chibrit.

8

Derry, 5.00 dimineaţa

Primul lucru rău din acea zi de primăvară târzie a anului 1985 se întâmplă cu două minute înainte de răsăritul oficial al soarelui. Ca să înţelegem cât de rău era, ar trebui să ştim două fapte pe care Mike Hanlon (care zăcea fără cunoştinţă în spitalul Derry în timp ce soarele răsărea) le cunoştea, ambele referitoare la Biserica Baptistă, ce se înălţa la colţul Witcham Street cu Jackson încă din 1897. Biserica era

încununată cu o turlă albă şi zveltă reprezentând apoteoza oricărei clopotniţe bisericeşti protestante din New England. Pe toate cele patru feţe ale bazei clopotniţei se aflau cadrane de ceas, iar ceasul propriu-zis fusese fabricat în Elveţia şi adus de acolo pe mare în anul 1898. Singurul ceas asemenea lui se afla în piaţa oraşului Haven Village, la şaptezeci de kilometri distanţă.

Stephen Bowie, un magnat al cherestelei care locuia pe West Broadway, donase oraşului ceasul la un preţ de 17 000 de dolari. Bowie şi-o putea permite. Era un bisericos devotat, diacon timp de patruzeci de ani (în timpul mai multor ani de la sfârşitul acestui interval fusese şi preşedinte al Lojii Legiunii Decenţei Albe din Derry). În plus, era cunoscut pentru pioasele sale predici de mirean din ziua Sfintei Fecioare, la care se referea întotdeauna cu închinăciune numind-o Duminica Maicii.

De la vremea instalării sale până la data de 31 mai 1985, ceasul acela bătuse cu credinţă fiecare oră şi fiecare jumătate – cu o singură excepţie notabilă: în ziua exploziei de la Oţelăria Kitchener nu sunase amiaza. Cetăţenii credeau că reverendul Jollyn făcuse ceasul să tacă pentru a arăta că biserica ţinea doliu după copiii ucişi, iar Jollyn nu contrazisese niciodată această părere, deşi nu era întemeiată. Ceasul pur şi simplu nu bătuse.

Nu bătu nici ora cinci în dimineaţa de 31 mai 1985.

În acel moment, în tot oraşul Derry, bătrânii deschiseră ochii şi se săltară în capul oaselor, tulburaţi fără niciun motiv palpabil. S-au înghiţit doctorii, s-au pus proteze dentare, s-au aprins pipe şi ţigări.

Moşnegii rămaseră de veghe.

Unul dintre ei era Norbert Keene, trecut acum de nouăzeci de ani. Şontâcăi până la fereastră şi privi afară la cerul care se înnegura. Buletinul meteorologic din seara trecută anunţase cer senin, dar oasele lui îi vesteau că avea să plouă, şi încă tare. Îi era frică în adâncul său; într-un anume fel obscur se simţea ameninţat, ca şi cum o otravă şi-

ar fi croit drum neostoit spre inima lui. Se gândi ca din întâmplare la ziua când Banda lui Bradley intrase nepăsătoare în Derry şi în cătările a şaptezeci şi cinci de pistoale şi puşti. Treburile de acel gen lăsau omul cu un soi de senzaţie interioară caldă şi leneşă, ca şi cum totul ar fi fost… ar fi fost oarecum *confirmat*. N-o putea exprima mai clar, nici chiar în sinea sa. Treburile de felul acela lăsau omul cu senzaţia că ar putea chiar să trăiască veşnic, iar Norbert Keene era al dracului de aproape de a fi reuşit. Nouăzeci şi şase de ani împliniţi la 24 iunie, şi încă mai făcea pe jos cinci kilometri zilnic. Dar acum îi era frică.

— Copiii ăia, spuse el, privind afară pe fereastră, fără să-şi fi dat seama că vorbise. Ce li-i copiilor ălora afurisiţi? Acu' cu ce se mai maimuţăresc?

Egbert Thoroughgood, nouăzeci şi nouă de ani, care fusese în „Dolarul de Argint" când Claude Heroux îşi acordase securea şi cântase cu ea Marşul Morţilor pentru patru oameni, se trezi în aceeaşi clipă, se ridică în pat şi scoase un răcnet ruginit pe care nu-l auzi nimeni. Îl visase pe Claude, doar că acesta venea după el, iar securea căzuse, şi o clipă mai târziu Thoroughgood îşi văzuse propria sa mână retezată zvâcnind şi încârligându-se pe tejghea.

Ceva rău, cugetă el în felul său tulbure, înspăimântat şi tremurând din cap până-n picioare în izmenele pătate de urină. *Ceva groaznic de rău*.

Dave Gardener, care descoperise trupul mutilat al lui George Denbrough în octombrie 1957 şi al cărui fiu descoperise prima victimă din acest nou ciclu la începutul acestei primăveri, deschise ochii fix la ora cinci şi-şi spuse, încă înainte de-a se uita la ceasul de pe birou: *Ceasul de la Grace Church n-a bătut ora… Ce n-o fi-n regulă?* Simţea o spaimă uriaşă, nedefinită. Dave prosperase de-a lungul anilor; în 1965 achiziţionase „The Shoeboat", iar acum la Derry Mall se afla un al doilea Shoeboat, iar în Bangor un al treilea. Deodată toate aceste lucruri – lucruri pentru care

îşi petrecuse toată viaţa muncind – părură aruncate în nesiguranţă. *De la ce?* îşi strigă el sieşi, privindu-şi soţia adormită. *De la ce, de ce eşti aşa de-al dracului de prăpăstios doar fiindcă n-a sunat ceasul ăla?* Dar nu găsi niciun răspuns.

Se ridică şi se duse la fereastră, săltându-şi betelia pijamalei. Cerul era frământat de nori gonind dinspre vest, iar neliniştea lui Dave crescu. Pentru prima oară de foarte multă vreme se pomeni gândindu-se la zbieretele care-l scoseseră pe verandă în urmă cu douăzeci şi şapte de ani, când văzuse făptura aceea zbătându-se în impermeabilul galben. Se uită la norii ce se apropiau şi-şi zise: *Suntem în primejdie. Toţi. Derry.*

Şeful Andrew Rademacher, care chiar credea că-şi dăduse toată silinţa spre a rezolva noul lanţ de pruncucideri ce infestase oraşul Derry, se opri pe veranda casei sale, cu degetele mari înfipte în curea, privind norii, şi simţi aceeaşi neliniştе. *Ceva e pe cale să se întâmple. Se pare că va turna cu găleata, asta-i una. Dar nu e totul.* Se înfioră… Şi, în timp ce stătea acolo pe verandă, cu mirosul şuncii pe care o frigea soţia sa plutindu-i pe la nas prin plasa de sârmă a uşii, primii stropi de ploaie mari cât monedele de zece cenţi întunecară trotuarul din faţa confortabilei sale case de pe Reynolds Street, iar undeva imediat dincolo de orizontul Parcului Bassey se rostogoli un tunet.

Rademacher se înfioră din nou.

9

George, 5.01 dimineaţa

Bill înălţă chibritul… Şi slobozi un prelung ţipăt tremurător, de disperare.

George era cel care venea clătinându-se prin tunel către el, George, încă îmbrăcat în pelerina sa galbenă stropită de sânge. O mânecă îi spânzura moale, fără niciun folos. Chipul

lui George era alb ca hârtia, iar ochii-i erau de un argintiu lucios. Stăteau aţintiţi într-ai lui Bill.

— *Barca mea!* se înălţă unduitoare vocea pierdută a lui George, în tunel. *N-o pot găsi, Bill, m-am uitat peste tot şi n-o pot găsi şi acuma-s mort şi e din vina ta din vina ta DIN VINA TA…*

— G-G-Georgie! zbieră Bill.

Îşi simţi mintea ropotind, smulgându-se din ancoraje.

George se clătină, se împletici, se poticni către el, iar acum braţul rămas i se ridică înspre Bill, cu mâna albă din capăt încârligată ca o gheară. Unghiile-i erau murdare şi încovoiate.

— *Din vina ta,* şopti George şi rânji.

În loc de dinţi avea colţi; se deschideau şi se închideau încet, ca zimţii unei capcane de prins urşi.

— *M-ai trimis afară şi totul e… din vina… ta.*

— N-n-nu, G-G-Georgie! strigă Bill. N-n-n-am ş-ş-şt-tiut…

— *Te omor!* răcni George, şi un amestec de sunete câineşti i se revărsară din gura aceea colţată: lătrături, chelălăieli, urlete.

Un fel de râs. Acum Bill îi putea simţi şi mirosul, putea simţi putreziciunea lui George. Era o duhoare de pivniţă, viermuitoare, mirosul cine ştie cărui monstru stând chircit şi cu ochi galbeni în colţ, aşteptând să tragă fermoarul măruntaielor vreunui băieţel.

Dinţii lui George se împreunară cu un clănţănit. Sunetul era ca al bilelor de biliard ciocnindu-se una de alta. Puroi galben începu să-i curgă din ochi, prelingându-i-se pe faţă… Şi chibritul se stinse.

Bill îşi simţi prietenii dispărând – fugeau, sigur că fugeau, îl lăsau singur. Se deziceau de el, aşa cum şi părinţii săi se deziseseră de el, pentru că George avea dreptate: totul era din vina lui. Curând avea să simtă acea mână desperecheată înşfăcându-l de gât, curând avea să simtă acei colţi spintecându-l, şi aşa era drept. Avea să fie un act pur şi simplu de justiţie. El îl trimisese pe George la moarte

şi îşi petrecuse toată viaţa adultă scriind despre oroarea acelei trădări – o, îi aşternuse deasupra multe măşti, aproape la fel de multe măşti pe câte îşi punea şi Monstrul, dar monstrul din străfundurile tuturor nu era decât George, alergând afară în viitura ce se retrăgea, cu bărcuţa sa de hârtie unsă cu parafină. Acum avea să vină izbăvirea.

— Meriţi să mori pentru că m-ai ucis, şopti George.

Ajunsese foarte aproape. Bill închise ochii.

Atunci, o lumină galbenă împroşcă tunelul, făcându-l să şi-i deschidă. Richie ţinea în sus un chibrit.

— Luptă, Bill! strigă Richie. Pentru Dumnezeu! Luptă-te!

Ce faceţi aici? Îi privi uimit. De fapt nu fugiseră. Cum să se poată aşa ceva? Cum puteau să nu fi fugit după ce văzuseră cât de odios îşi asasinase propriul său frăţior?

— Luptă-te! zbieră Beverly. O, Bill, luptă cu Monstrul! Pe-asta numai tu o poţi face! Te rog…

Îl mai despărţeau acum de George mai puţin de doi metri. Deodată strigoiul scoase limba la Bill. Era încărcată de mucegai alb. Bill urlă iar.

— Omoară-l, Bill! strigă Eddie. Asta nu-i fratele tău! Omoară Monstrul cât e aici! *Omoară-l ACUM!*

George îi aruncă o privire lui Eddie, săgetând doar o clipă în direcţia aceea cu ochii săi argintii-lucitori, iar Eddie se duse de-a-ndăratelea şi izbi peretele ca şi cum ar fi fost împins. Bill rămase parcă hipnotizat, privindu-şi fratele cum venea spre el, din nou George după toţi acei ani, George la sfârşit aşa cum fusese şi la început, o, da, şi putea auzi scârţâitul impermeabilului galben al lui George în timp ce acesta acoperea distanţa rămasă, putea auzi clinchetul cataramelor de la şoşoni şi simţea un miros ca de frunze umede, de parcă pe dedesubtul pelerinei trupul lui George din aşa ceva ar fi fost făcut, de parcă picioarele dinăuntrul şoşonilor lui George erau picioare-de-frunze, da, un om-frunză, asta era, ăsta era George, era un chip-de-balon putrezit şi un corp făcut din frunze moarte, de soiul celor ce astupă canalele după inundaţie.

Ca prin ceaţă, o auzi pe Beverly zbierând.

(caprei sare piatra)

— Bill, te rog, Bill…

(piatra crapă-n patru)

— O să căutăm împreună bărcuţa, spuse George.

Puroi galben şi gros, imitând lacrimile, i se prelingea pe obraji, întinse mâna către Bill şi capul lui se înclină pe o parte, cu buzele trăgându-i-se de pe colţi.

(crăpa-i-ar CAPUL CAPREI)

— O s-o găsim, continuă George, iar Bill îi simţi mirosul răsuflării – un miros ca de animale explodate zăcând pe autostradă la miezul nopţii.

În timp ce gura lui George se căsca, văzu o puzderie de vietăţi mărunte colcăind înăuntru.

— Tot o să plutească aici jos, totul pluteşte aici jos, o să plutim, Bill, o să plutim cu toţii…

Mâna ca o burtă de peşte a lui George se închise peste beregata lu’ Bill.

CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CRĂPA-NE-AR NOUĂ CAPUL CRĂPA-V-AR VOUĂ CAPUL…)

Faţa schimonosită a lui George lunecă spre gâtul lui Bill.

…Plutim…

— Crăpa-i-ar capul caprei! ţipă Bill.

Glasul îi era mai profund, aproape străin de-al lui, şi într-un pârjolitor fulger al memoriei Richie îşi aminti că Bill nu se bâlbâia decât cu glasul său propriu; când se prefăcea că e altcineva, n-o făcea niciodată.

Arătarea-George se retrase, sâsâind, cu mâna ridicându-i-se în dreptul feţei într-un gest de apărare.

— Asta-i! răcni în plin delir Richie… I-ai venit de hac, Bill! Rade-l! Rade-l! Rade-l!

— *Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!* tună Bill, avansând spre arătarea-George. *Tu* eşti drac, nu stafie! George ştie că n-am vrut să moară! Părinţii mei au greşit! Au dat vina pe mine *şi asta nu era drept! M-auzi?*

Arătarea-George se răsuci brusc, chiţcăind ca un şobolan, începu să fugă şi să se vălurească pe sub pelerina galbenă. Impermeabilul propriu-zis păru să picure, curgând în pete galben-vii. Monstrul îşi pierdea forma, devenind amorf.

— *Crăpa-i-ar capul caprei, pui de curvă!* zbieră Bill Denbrough, *cum a crăpat piatra-n patru!*

Făcu un salt spre Monstru, şi degetele i se încleiară în pelerina galbenă care acum nu mai era pelerină. Ceea ce înşfăcă părea un fel de cremă caramel caldă, ciudată, ce i se topi sub degete de îndată ce-şi închise pumnul în jurul său. Căzu în genunchi. Apoi Richie ţipă când chibritul ajuns la capăt îi fripse degetele, şi întunericul îi învălui iarăşi.

Bill simţi ceva începând să-i crească în piept, ceva fierbinte şi înecăcios. Îşi apucă genunchii şi şi-i trase sub bărbie, sperând că astfel va opri durerea sau măcar o va alina; simţea o vagă recunoştinţă pentru întuneric, bucuros că ceilalţi nu-i vedeau chinul.

Auzi un sunet scăpându-i din piept – un geamăt unduitor. Urmă un al doilea, al treilea.

— *George!* ţipă el. *George, iartă-mă! N-am vrut niciodată să se în-în-întâmple ceva r-r-r-rău!*

Poate că mai era şi altceva de spus, dar n-o putu spune. Suspina, căzut pe spate cu un braţ peste ochi, amintindu-şi de bărcuţă, amintindu-şi de bătaia constantă a ploii în geamurile dormitorului, amintindu-şi de medicamentele şi tifoanele de pe noptieră, de durerea slabă de cap datorată febrei şi de durerea din trup; amintindu-şi-l, mai mult decât toate acestea la un loc, pe George; amintindu-şi de George, în pelerina sa galbenă cu glugă.

— *George, iartă-mă!* strigă el printre lacrimi. *Iartă-mă, iartă-mă, te rog, ia-ia-IARTĂ-MĂ…*

Şi apoi ceilalţi se strânseră în jurul lui, prietenii săi, şi nimeni nu aprinse niciun chibrit, şi cineva îl cuprinse cu braţele, nu ştia cine, Beverly poate, sau poate Ben, ori

Richie. Erau cu el, şi în acele câteva clipe întunericul era bine venit.

10

Derry, 5.30 dimineaţa

La ora cinci şi jumătate ploua tare. Meteorologii radio din Bangor îşi exprimau o surprindere moderată şi încercau scuze moderate faţă de toţi cei care-şi făcuseră planuri pentru picnic şi ieşiri la iarbă verde pe baza buletinelor meteo de ieri. Afurisită întorsătură, băieţi; pur şi simplu unul dintre acele ciudate fenomene atmosferice care se manifestau uneori în Penobscot Valley cu stupefiantă bruscheţe.

La postul de radio WZON, meteorologul Jim Witt descria ceea ce, după el, era un sistem de joasă presiune „extraordinar de disciplinat”

Asta, ca să se exprime cu perdea. Condiţiile variau de la cer noros în Bangor la averse în Hampden, burniţă în Haven şi ploi în Newport. Dar în Derry, la numai patruzeci de kilometri distanţă de centrul oraşului Bangor, turna cu găleata. Călătorii de pe Drumul Naţional 7 se pomeniră înaintând prin apă adâncă pe alocuri de zece-cincisprezece centimetri, iar dincolo de Fermele Rhulin o galerie de desecare înfundată dintr-o depresiune acoperise autostrada cu atâta apă, încât tronsonul devenise practic de netrecut. Pe la şase dimineaţa, Patrula Rutieră Derry plantase semne portocalii ÎNTOARCE în ambele capete ale depresiunii.

Cei ce aşteptau la adăpostul refugiului de pe Main Street primul autobuz de dimineaţă, ca să-i ducă la lucru, priveau peste balustradă spre Canal, unde apa era ameninţător de umflată în matca ei de beton. N-avea să fie nicio inundaţie; toţi erau de acord cu asta. Apa mai avea încă un metru şi ceva până la semnul cotelor crescute din 1977, şi nici în acel an Canalul nu se revărsase. Ploaia însă răpăia cu

persistenţă monotonă şi biciuitoare, iar tunetul bubuia prin norii coborâţi. Apa curgea şiroaie în jos pe Up-Mile Hill, vuind prin rigole şi guri de canal. Nicio inundaţie, erau de acord, dar pe fiecare chip se citea umbra neliniştii.

La 5.45 un transformator de pe un stâlp, lângă Depoul de Camioane abandonat al fraţilor Tracker, explodă într-un fulger de lumină orbitoare, împrăştiind schije torsionate de metal peste acoperişul de ţigle. Una dintre frânturile aruncate reteză un cablu de înaltă tensiune care căzu şi el pe acoperiş, sâsâind şi încolăcindu-se ca un şarpe, împroşcând un torent aproape lichid de scântei. Acoperişul luă foc în ciuda ploii torenţiale, şi curând depoul ardea pălălaie. Cablul electric căzu de pe acoperiş pe fâşia cu buruieni ce dădea ocol până în locul unde băieţii jucaseră odinioară baseball. Departamentul de Pompieri Derry intră în alarmă pentru prima oară în acea zi la ora 6.02 dimineaţa şi maşina ajunse la Tracker Brothers' la 6.09. Printre primii pompieri care au coborât a fost şi Calvin Clark, unul dintre gemenii Clark cu care Ben, Beverly, Richie şi Bill învăţaseră la aceeaşi şcoală. Al treilea pas făcut îi aduse talpa cizmei de piele pe firul neizolat. Calvin a fost electrocutat aproape instantaneu. Limba îi sări din gură, iar tunica de pompier cauciucată începu să-i fumege. Mirosea ca pneurile arse din groapa de gunoi a oraşului.

La 6.05 dimineaţa locuitorii de pe Merit Street din Old Cape simţiră ceva ce-ar fi putut să fie o explozie subterană. Farfuriile căzură de pe rafturi şi tablourile de pe pereţi. La 6.06 toate toaletele de pe Merit Street explodară deodată în gheizere de rahat şi lături, în vreme ce o refulare inimaginabilă avea loc în conductele ce alimentau rezervoarele colectoare ale noii uzine de tratare a reziduurilor de pe Maidan. În unele cazuri, aceste explozii au fost destul de puternice pentru a provoca spărturi în tavanele băilor. O femeie pe nume Anne Stuart a fost ucisă de o veche roată dinţată catapultată din toaleta ei o dată cu un şuvoi de apă reziduală. Roata dinţată trecu prin geamul

mai al uşii de la duş şi-i străbătu beregata ca un glonţ în timp ce se spăla pe cap. Aproape o decapită. Roata era o relicvă a Oţelăriei Kitchener şi îşi găsise calea prin canale cu aproape trei sferturi de secol în urmă. O altă femeie a fost omorâtă când brusca şi violenta refulare, propulsată de gazul metan în expansiune, i-a făcut toaleta să explodeze ca o bombă. Nefericita femeie, care în momentul detonaţiei şedea pe tron citind ultimul număr din catalogul *Banana Republic*, a fost sfârtecată în bucăţi.

La 6.19 dimineaţa un trăsnet lovi aşa-numita Punte a săruturilor ce traversa Canalul între Bassey Park şi Liceul Derry. Bucăţile despicate zburară în văzduh la mare înălţime şi apoi căzură în apele repezi ale Canalului, duse mai departe de curent.

Vântul se înteţea. La 6.30 dimineaţa contorul din holul judecătoriei îl înregistra la imediat peste douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Pe la 6.45 crescuse la treizeci şi şapte de kilometri pe oră.

La 6.46 dimineaţa Mike Hanlon se trezi în salonul său din Spitalul Derry. Revenirea la starea conştientă surveni ca un soi de dizolvare lentă – multă vreme crezu că visa. Dacă ar fi aşa, era un soi ciudat de vis; un vis anxios, l-ar fi numit poate bătrânul său profesor de psihologie Doc Abelson. Nu părea să existe niciun motiv vizibil al anxietăţii, dar totuşi era prezentă; încăperea albă şi simplă părea să ţipe tot soiul de ameninţări.

Îşi dădu seama treptat că era treaz. Încăperea albă şi simplă era un salon de spital. Deasupra capului său atârnau sticle, una plină de lichid limpede, alta conţinând unul roşu-închis. Complet plină de sânge. Văzu un televizor stins prins în buloane pe un perete şi deveni conştient de sunetul monoton al ploii bătându-i în fereastră.

Încercă să-şi mişte picioarele. Unul i se deplasă liber, dar celălalt, dreptul, nu vru să se clintească deloc. Îşi simţea foarte vag piciorul acela şi-şi dădu seama că-i era bandajat strâns.

Puţin câte puţin îşi aminti totul. Se aşezase să scrie în caietul său şi se trezise cu Henry Bowers. O veritabilă bombă din trecut, o veste proastă. Avusese loc o luptă şi…

Henry! Unde dispăruse Henry? Pe urmele celorlalţi? Mike bâjbâi după butonul soneriei. Era agăţat la capul patului, şi îl avea în mâini când uşa se deschise. În uşă stătea un infirmier. Avea descheiaţi doi nasturi ai tunicii sale albe şi părul ciufulit, dându-i o înfăţişare şifonată. Purta la gât o medalie a Sfântului Christopher. Chiar şi în starea sa buimacă, doar pe trei sferturi trează, Mike îl localiză imediat. În 1958, o fată de şaisprezece ani pe nume Cheryl Lamonica fusese ucisă în Derry, ucisă de Monstru. Fata avusese un frate în vârstă de paisprezece ani, numit Mark, iar acesta era el.

— Mark, rosti Mike slab. Am să-ţi vorbesc.

— Şşşş, spuse Mark; ţinea mâna în buzunar. Nicio vorbă.

Intră în odaie şi, în timp ce stătea la picioarele patului, Mike văzu cu un fior neputincios cât de goi erau ochii lui Mark Lamonica. Ţinea capul uşor înclinat, de parcă asculta o muzică îndepărtată. Scoase mâna din buzunar; în ea avea o seringă.

— Asta te va face să dormi, zise Mark şi porni spre pat.

11

Sub oraş, 6.49 dimineaţa

— Şşşş! exclamă Bill deodată, deşi nu se auzise niciun alt sunet decât propriii lor paşi slabi.

Richie aprinse o lumină. Pereţii tunelului se îndepărtaseră, şi cei cinci păreau foarte mici în acest spaţiu gol de sub oraş. Se strânseră laolaltă, iar Beverly avu o senzaţie ameţitoare de *déjà-vu* în timp ce observa giganticele dale de pe jos şi pânzele de păianjeni atârnând. Erau aproape acum. Aproape.

— Ce auzi? îl întrebă Bill, încercând să privească în toate părţile în timp ce chibritul din mâna lui Richie ardea până la capăt, aşteptându-se să vadă cine ştie ce nouă surpriză apărând târâş sau în zbor din beznă. Rogan, cumva? Extraterestrul din filmul ăla groaznic cu Sigourney Weaver? Vreun şobolan uriaş lipăind, cu ochi portocalii şi dinţi ca argintul? Dar nu era nimic – doar mirosul prăfos al tenebrelor şi, undeva departe, vuietul apei curgând, ca şi cum s-ar fi umplut canalele.

— C-c-ceva în ne-ne-neregulă, spuse Bill. Mike…

— Mike? întrebă Eddie. Ce-i cu Mike?

— Am simţit-o şi eu, interveni Ben. Nu cumva… Bill, a murit?

— Nu, răspunse Bill; avea ochii ceţoşi, lipsiţi de emoţie – toată starea de alarmă i se simţea în ton și în postura defensivă a trupului. El… E-e-el…

Înghiţi în sec. Din gât i se auzi un pocnet mic. Ochii i se dilatară.

— Oh! Oh, *nu…!*

— Bill? strigă Beverly alarmată. Bill, ce e? Ce…

— Ap-ap-apucaţi-mă de mâ-mâini! răcni Bill. *Re-re-repede!*

Richie azvârli chibritul şi prinse una dintre mâinile lui Bill.

Beverly o înşfăcă pe cealaltă. Bâjbâi cu mâna rămasă liberă, iar Eddie i-o înhăţă vlăguit cu mâna cea ruptă. Ben îi apucă mâna cealaltă şi încheie cercul luându-l şi pe Richie de mână.

— *Trimite-i puterea noastră!* ţipă Bill cu aceeaşi voce stranie şi profundă. *Trimite-i puterea noastră, orice eşti Tu, trimite-i puterea noastră! Acum! Acum! Acum!*

Beverly simţi cum ceva iese din ei şi se îndreaptă înspre Mike. Capul prinse a i se rostogoli pe umeri într-un soi de extaz, şi şuieratul aspru al respiraţiei lui Eddie se contopi cu tunetul furtunos al apei în conducte.

12

— Acum, spuse încet Mark Lamonica.

Oftă – oftatul unui om ce se simte în apropierea orgasmului.

Mike apăsă butonul de apel pe care-l avea în mâini, o dată şi încă o dată. Lung. Putea auzi soneria ţârâind în oficiul surorilor de pe culoar, dar nu venea nimeni. Cu un soi de clarviziune infernală înţelese că infirmierele stăteau jos acolo, citind ziarul de dimineaţă, bând cafea, auzindu-i apelul, dar neauzindu-i-l, auzind, dar nerăspunzând; aveau să răspundă abia mai târziu când totul se va fi sfârşit, pentru că astfel mergeau lucrurile în Derry. În Derry era mai bine ca unele lucruri să nu fie văzute sau auzite… până nu se terminau.

Mike lăsă soneria să-i cadă din mâini.

Mark se aplecă spre el, cu vârful seringii scânteind. Medalionul cu Sfântul Christopher se legăna ameţitor înainte şi înapoi, în timp ce trăgea cearşaful.

— Drept aici, şopti el. În stern.

Şi oftă iar.

Mike simţi deodată puterea inundându-l – o anume putere primordială, ce-i energiza trupul cu scăpărarea curentului electric. Înţepeni, cu degetele răşchirate convulsiv. Ochii i se dilatară. Un geamăt îi ţâşni din piept, şi senzaţia aceea de îngrozitoare paralizie se smulse din el.

Mâna sa dreaptă bâjbâi spre noptieră. Acolo se afla o carafă de plastic, iar alături un pahar pentru apă, greu. Mâna i se închise peste pahar. Lamonica simţi schimbarea; lumina aceea visătoare şi mulţumită îi dispăru din ochi, înlocuită de o zăpăceală alertă. Se retrase puţin, şi atunci Mike repezi paharul în sus, spărgându-i-l în faţă.

Lamonica urlă şi se împletici înapoi, scăpând seringa. Mâinile i se înălţară la chipul şiroind de sânge; îi curse peste încheieturi, stropindu-i tunica albă.

Puterea se stinse la fel de brusc pe cât venise. Mike privi cu ochi împăienjeniţi la cioburile de sticlă de pe pat, de pe pijamaua sa de spital şi de pe mâna ce-i sângera. Auzi sunetul rapid şi uşor al pantofilor cu talpă de crep apropiindu-se pe culoar.

Acum vin, îşi spuse. *O, da, acum. Şi, după ce au să plece, cine se va arăta? Cine se va arăta apoi?*

În timp ce năvăleau în salon surorile ce şezuseră calme în camera de gardă în timp ce soneria lui le chema înnebunită, Mike închise ochii şi se rugă să se sfârşească odată. Se rugă ca prietenii lui să se afle undeva sub oraş, se rugă să nu fi păţit nimic, se rugă să pună ei capăt acestui coşmar.

Nu ştia exact Cui i se ruga… Dar, cu toate acestea, se rugă.

13

Sub oraş, 6.54 dimineaţa

— Î-îi e bi-bine, spuse numaidecât Bill.

Ben nu ştia cât timp stătuseră în întuneric ţinându-se de mâini. I se păruse că simţea ceva – ceva din ei, din cercul lor – ieşind şi apoi revenind. Dar nu ştia unde zburase sau ce făcuse – dacă existase într-adevăr – lucrul acela.

— Eşti sigur, Bill Barosane? întrebă Richie.

— D-d-da, spuse Bill, dând drumul mâinii lui şi celei a lui Beverly. Dar tre-trebuie să terminăm treaba asta cât pu-putem de re-repede. Ha-ha-haideţi.

Îşi urmară drumul, Richie şi Bill aprinzând din când în când chibrituri. *N-avem printre noi nici măcar un puşcoci cu aer comprimat*, îşi zise Ben. *Dar şi asta face parte din plan, nu? Chüd. Ce înseamnă acest cuvânt? Ce este Monstrul? Care e chipul său adevărat? Şi, chiar dacă atunci nu am ucis Monstrul, l-am rănit. Cum am reuşit?*

Sala prin care păşeau – nu se mai putea numi tunel – devenea din ce în ce mai mare. Paşii lor stârneau ecouri.

Ben îşi aminti mirosul, duhoarea aceea densă, de grădină zoologică. Deveni conştient că nu mai erau necesare chibriturile – acum aveau lumină, un fel de lumină: o radiere spectrală ce devenea tot mai puternică. În luminescenţa aceea de mlaştină, prietenii săi arătau cu toţii ca nişte cadavre.

— Zid în faţă, Bill, anunţă Eddie.

— Şt-şt-ştiu.

Ben îşi simţi inima începând să ia viteză. Gura îi era plină de un gust acru, iar capul începuse să-l doară. Se simţea greoi şi înfricoşat. Se simţea gras.

— Uşa, şopti Beverly.

Da, iat-o. Odată, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, putuseră intra prin uşiţa aceea fără să facă mai mult decât să încline capetele. Acum vor fi nevoiţi să se îndese prin cadrul ei sau să se târască în patru labe. Crescuseră; iată proba finală, dacă mai era nevoie de vreo asemenea dovadă.

Punctele de puls de pe gâtul şi încheieturile mâinilor lui Ben erau încinse, inflamate de sânge; inima sa ajunsese la o viteză şi palpitaţie dureroase, apropiate de aritmie. *Puls de porumbel*, îşi spuse el într-o doară şi îşi umezi buzele uscate.

O lumină galben-verzuie se revărsa pe sub uşă, ţâşnea prin gaura împodobită a cheii într-un fascicul răsucit ce părea îndeajuns de dens ca să poată fi tăiat în felii.

Semnul era pe uşă, şi din nou văzură fiecare altceva în configuraţia aceea stranie. Bill văzu capul retezat al Andrei, cu ochi goi ce se holbau la el într-o acuzaţie oribilă. Eddie văzu un craniu rânjind proptit deasupra a două oase încrucişate, simbolul otrăvii. Richie văzu chipul bărbos al unui Paul Bunyan degenerat, cu ochii îngustaţi în nişte fante ucigaşe. Iar Ben îl văzu pe Henry Bowers.

— Bill, suntem destul de puternici? întrebă el. O putem face?

— N-nu ş-ş-ştiu.

— Şi dacă-i încuiată? întrebă Beverly cu voce mică.

Chipul lui Tom o privea batjocoritor.

— N-nu e. Lo-locurile ca ăsta nu-s ni-niciodată în-în-încuiate.

Îşi puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe uşă – trebui să se aplece ca să facă asta – şi împinse. Se deschise revărsând un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică năvăli spre ei, mirosul trecutului devenit prezent, oribil de viu, obscen de primejdios.

Învârte-te, roată, spuse Bill în sinea sa la întâmplare şi privi în jur, la ceilalţi. Apoi se lăsă în patru labe, urmat de Beverly, de Richie şi de Eddie. Ben rămase ultimul, cu carnea încreţindu-se pe el la atingerea prundişului vechi de pe jos. Intră pe portal şi, în timp ce îşi îndrepta spatele în bizara văpaie de foc verde ce se ţâra în sus şi în jos pe pereţii din piatră umedă, ca nişte şerpi de lumină, ultima amintire se înfipse la locul ei cu forţa unui berbece de asalt psihic.

Scoase un ţipăt, se clătină, cu o mână ridicându-i-se la frunte, şi emise un prim gând incoerent: *Nu-i de mirare că Stan s-a sinucis! O, Doamne, mai bine mă sinucideam şi eu!* Văzu aceleaşi expresii de oroare năucită şi început de conştientizare pe feţele celorlalţi în timp ce ultima piesă a jocului se aşează la locul ei.

Apoi Beverly zbieră, agăţându-se de Bill, pe când Monstrul gonea în josul perdelei de borangic a plasei sale, un Păianjen de coşmar de dincolo de timp şi spaţiu, un Păianjen de dincolo de închipuirile febrile ale cine ştie căror minţi rătăcite or trăi în cele mai adânci cotloane ale iadului.

Nu, îşi spuse rece Bill, *nu e nici măcar un Păianjen, nu cu adevărat, dar forma asta e cea pe care a cules-o Monstrul din minţile noastre; nu-i decât cea mai apropiată înfăţişare la care pot ajunge minţile noastre faţă de*

(luminile moarte)

ce e Monstrul cu adevărat.

Să tot fi avut cinci metri înălţime, negru ca o noapte fără lună. Fiecare dintre picioarele sale era gros ca o coapsă de culturist. Avea drept ochi rubine strălucitoare culese din peşterile infernului, bulbucate în orbite pline de un lichid de culoarea cromului, picurând. Mandibulele dinţate i se deschideau şi se închideau, se deschideau şi se închideau, scăpând panglici de spumă, încremenit într-un extaz al groazei, pendulând în pragul demenţei absolute, Ben observă cu calmul dinaintea furtunii că spumele acelea erau vii; cădeau pe pardoseala pietruită cu dale şi acolo începeau să se zbată târându-se în crăpături, ca nişte protozoare.

Dar Monstrul este altceva, există o formă finală, una pe care aproape o putem vedea, aşa cum zăreşti silueta unui om mişcându-se dincolo de un ecran de cinematograf în timp ce se proiectează filmul, o altă înfăţişare, dar nu vreau s-o văd, te rog, Doamne, nu mă lăsa s-o văd…

Şi nici nu avea importanţă, nu-i aşa? Vedeau ceea ce vedeau, iar Ben înţelese că Monstrul era capturat în această formă finală, forma Păianjenului, de către viziunea lor comună, negândită şi nelegitimă. În luptă cu acest Monstru aveau să supravieţuiască sau să moară.

Creatura chiţăia şi mieuna, iar Ben deveni absolut convins că auzea de două ori sunetele scoase de Monstru – în cap, şi apoi, după o fracţiune de secundă, în urechi. *Telepatie*, reflectă el, *îi citesc gândurile*. Umbra Monstrului era un ou bondoc ce gonea pe pereţii străvechi ai acelei fortăreţe ce-i era bârlog. Corpul său era acoperit de păr aspru, iar Ben văzu că mai poseda şi un ac suficient de lung ca să străpungă un trup de om. Din vârful acestuia se prelingea un lichid limpede, iar Ben observă că şi lichidul era viu; asemenea salivei, veninul se ascundea în crăpăturile pardoselii. Acul Monstrului, da… Dar dedesubtul acestuia abdomenul lui se umfla grotesc, aproape târându-se pe jos cu fiecare mişcare a fiarei, care acum schimba uşor direcţia, îndreptându-se fără greş spre conducătorul lor, spre Bill Barosanul.

Ăla-i sacul de ouă, îşi spuse Ben, iar mintea sa păru să urle înţelegând implicaţiile. *Orice-o fi Monstrul dincolo de ceea ce vedem, reprezentarea e cel puţin simbolic corectă: Monstrul e femelă şi e gravidă… Era gravidă şi atunci, şi niciunul dintre noi n-a ştiut, cu excepţia lui Stan, o, Iisuse Hristoase, DA, Stan, Stan, nu Mike, Stan a înţeles, Stan ne-a spus… De asta a trebuit să venim înapoi, orice s-ar fi întâmplat, pentru că Monstrul este femelă, Monstrul e o femelă gestantă cu cine ştie ce progenitură inimaginabilă… şi i s-a apropiat vremea să fete.*

Incredibil, Bill Denbrough păşea înainte, în întâmpinarea Monstrului.

— *Bill, nu!* zbieră Beverly.

— St-st-stai a-a-acolo! strigă Bill fără a întoarce capul.

În clipa următoare, Richie fugea spre el, strigându-l pe nume, iar Ben îşi simţea propriile sale picioare punându-se în mişcare. Părea că percepe un stomac-fantomă oscilând în faţa lui şi se bucură de această senzaţie. *Trebuie să devin din nou copil*, medită el incoerent.

Asta-i singura cale de a opri Monstrul să nu mă scoată din minţi. Trebuie să redevin copil… Să accept această realitate. Cumva.

Fugind. Strigând numele lui Bill. Vag conştient că Eddie alerga pe lângă el, cu braţul său rupt bălăbănindu-se, iar cordonul halatului de baie pe care-l înfăşurase Bill împrejurul lui târându-se acum pe jos. Eddie îşi scoase inhalatorul. Arăta ca un pistolar nebun şi subnutrit înarmat cu un pistol ciudat.

Ben îl auzi pe Bill tunând:

— Mi-ai o-o-omorât fratele, fu-fu-futu-te-n cur de CURVĂ!

Şi atunci Monstrul se ridică în faţa lui Bill, îngropându-l în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii lui roşii, răi şi atemporali… Şi preţ de-o clipă văzu forma din spatele formei: văzu lumini, văzu o urâţenie păroasă şi târâtoare, nesfârşită, care era făurită

din lumină şi nimic altceva, lumină portocalie, lumină moartă ce maimuţărea viaţa.

Ritualul începu pentru a doua oară.

Capitolul 22
Ritualul Chüd

1

În bârlogul Monstrului, 1958

Bill îi ţinu laolaltă în timp ce uriaşul Păianjen negru gonea în josul plasei sale, iscând o vântoasă otrăvitoare în care le flutura părul. Stan ţipă ca un copilaş, ochii săi căprui ieşind din orbite, degetele zgâriindu-i obrajii. Ben dădu înapoi încet până ce fundul său voluminos atinse peretele în stânga uşii. Simţi foc rece arzându-l prin pantaloni şi se îndepărtă iar, totul însă ca prin vis. Cu siguranţă, nimic din toate acestea nu se întâmplă în realitate; nu era decât cel mai groaznic coşmar din lume. Descoperi că nu-şi putea ridica mâinile. Păreau să aibă greutăţi enorme legate de ele.

Richie îşi simţi ochii atraşi de plasa aceea. Din loc în loc spânzurau, parţial înfăşurate în fuioare mătăsoase ce păreau să se mişte ca şi cum ar fi fost vii, trupuri descompuse, pe jumătate devorate. I se păru că-l recunoaşte pe Eddie Corcoran aproape de plafon, deşi îi lipseau un braţ şi ambele picioare.

Beverly şi Mike se agăţau unul de altul ca Hänsel şi Gretel în pădure, privind paralizaţi cum Păianjenul atingea pardoseala şi o lua la fugă spre ei, cu umbra sa distorsionată alergând pe alături, pe perete.

Bill îşi roti privirea către ei, un băiat înalt şi costeliv într-un tricou împroşcat cu noroi şi lături, cândva alb, blugi cu manşete, pantofi înnoroiţi. Părul îi cădea pe frunte, ochii-i ardeau. Trecu peste ei cu privirea, păru să-i elimine din joc şi reveni către Păianjen. Şi, de necrezut, începu să străbată sala spre Monstru, nu în fugă, ci doar păşind repede, cu coatele îndoite, antebraţele încordate, pumnii strânşi.

— *Mi-mi-mi-mi-ai o-o-omorât fra-fratele!*

— *Nu, Bill!* ţipă Beverly, zbătându-se să scape din îmbrăţişarea lui Mike şi luând-o la fugă spre Bill, cu părul roşcat fâlfâindu-i în urmă. *Lasă-l în pace!* zbieră ea la Păianjen. *Să nu te-atingi de el!*

Căcat! Beverly! exclamă în sinea sa Ben şi o luă şi el la goană pompând din picioare, cu stomacul clătinându-i-se. Îşi dădu vag seama că Eddie Kaspbrak alerga în stângă lui, ţinând inhalatorul în mâna sănătoasă, ca pe un pistol.

Şi atunci Monstrul se înălţă asupra lui Bill, care era neînarmat; îl îngropă în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben dădu s-o apuce pe Beverly de umăr. Mâna sa îi plesni umărul, apoi alunecă. Fata se răsuci spre el, cu buzele dezvelindu-i dinţii.

— *Ajută-l!* răcni ea.

— *Cum?* răcni Ben la rândul său.

Se întoarse spre Păianjen, îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii săi răi şi atemporali şi văzu ceva dincolo de formă; ceva mult mai groaznic decât un simplu păianjen. Ceva ce nu era decât lumină dementă. Curajul îi şovăi o clipă… Dar cea care-l rugase era Bev. Bev, iar el o iubea.

— *Fir-ai a dracu', lasă-l pe Bill în pace!* ţipă el.

O clipă mai târziu, o mână îl bătu pe spate atât de tare, încât aproape căzu. Era Richie, care, deşi lacrimile îi şiroiau pe obraji, rânjea înnebunit. Colţurile gurii păreau că-i ajung aproape până la lobii urechilor. Saliva i se scurgea printre dinţi.

— *Şo pe ea, Clăiţă!* strigă Richie. *Chüd! Chüd!*

Ea? se întrebă Ben prosteşte. *Ea, a spus?*

Şi, cu voce tare:

— *Bine, da' ce-i aia? Ce-i aia Chüd*?

— *Să fiu al dracu' dacă ştiu!* răcni Richie şi o luă la fugă spre Bill, pierzându-se în umbra Monstrului.

Acesta se chircise pe picioarele dinapoi. Labele sale din faţă băteau aerul imediat deasupra capului lui Bill. Iar Stan Uris, silit să se apropie, constrâns să se apropie în pofida

oricărui instinct din mintea şi trupul său, văzu că Bill se uita în sus la Monstru, ochii săi albaştri, holbaţi, stând aţintiţi în cei portocalii şi inumani ai Monstrului, ochi din care se revărsa acea groaznică lumină cadaverică. Stan se opri, înţelegând că Ritualul *Chüd* – indiferent ce-o fi fost asta – începuse.

2

Bill în vid, devreme

…Cine eşti şi de ce ai venit la Mine?

Sunt Bill Denbrough. Ştii cine sunt şi de ce mă aflu aici. Mi-ai omorât fratele şi sunt aici ca să te omor. Ai ales copilul nepotrivit, curvo.

…Sunt eternă. Eu sunt Mâncătoarea de Lumi.

Zău? Chiar aşa? Ei bine, ai halit ultima ta masă, surioară.

…N-ai nicio putere; aici este puterea; simte puterea, mucosule, şi pe urmă vorbeşte despre cum ai venit s-o ucizi pe cea Eternă. Crezi că Mă vezi? Nu vezi decât ceea ce-ţi îngăduie mintea ta. Ai vrea să Mă vezi? Atunci, haide! Hai, mucosule! Hai!

Aruncat…

(capra)

Nu, nu, aruncat, *tras*, tras ca un glonţ însufleţit, ca Ghiuleaua umană de la Circul Shrine care venea la Derry în fiecare lună mai. Cules şi împins prin camera Păianjenului. *Se-ntâmplă doar în mintea mea!* zbieră Bill la el însuşi. *Trupul meu continuă să stea tot acolo, ochi în ochi cu Monstrul, fii curajos, nu-i decât o festă a minţii, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă, rezistă…*

(sare)

Mugind, năpustindu-se într-un tunel negru, şiroind, căptuşit cu dale sfărâmate şi descompuse, vechi de cincizeci de ani, de o sută de ani, de o mie, un milion de miliarde, cine să poată şti, gonind într-o tăcere de moarte prin intersecţii, unele luminate de focul acela unduitor verde-

gălbui, unele de baloane radiante pline de-o lumină spectrală albă ca un craniu, altele negre ca mormântul; propulsat cu o viteză de-o mie de kilometri pe oră pe lângă maldăre de oase, unele omeneşti, altele nu, accelerând ca o rachetă cu reacţie într-un tunel aerodinamic, acum luând-o în sus, dar nu către lumină, ci spre un întuneric necuprins

(piatra)

şi explodând afară în bezna absolută, bezna era totul, bezna era cosmosul şi universul, iar pardoseala beznei era dură, dură, era ca ebonită lustruită, iar el luneca pe piept, burtă şi coapse ca o bilă pe pista de popice. Se afla pe planşeul sălii de bal a veşniciei, iar veşnicia era neagră.

(crapă-n)

— … Încetează cu asta! de ce spui asta? asta n-o să te-ajute, băiat prost patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

…Încetează!

Capra sare piatra; piatra crapă-n patru; crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru!

…Încetează! încetează! pretind, poruncesc să încetezi!

Nu-ţi place, nu-i aşa?

Şi, în gând: *De-aş putea-o doar spune cu voce tare, s-o spun fără să mă bâlbâi, atunci aş putea sparge iluzia…*

…Nu-i nicio iluzie, băieţaş neghiob – e eternitatea, eternitatea Mea, iar tu te-ai rătăcit în ea, rătăcit pe veci, nicicând să nu-ţi mai afli calea înapoi; acum eşti etern şi osândit să hoinăreşti prin beznă… După ce mă vei întâlni faţă în faţă, adică.

Dar mai era şi altceva aici. Bill o percepu, o simţi, într-un mod nebunesc, o mirosi chiar: o uriaşă prezenţă undeva în faţă, în întuneric. O Formă. Nu simţea teamă, ci o senzaţie de atotcovârşitoare minunare; aici se afla o putere ce minimaliza puterea Monstrului, iar Bill gândi incoerent: *Te rog, te rog, orice ai fi Tu, nu uita că-s foarte mic…*

Se repezi spre ea şi văzu că era o enormă Ţestoasă cu carapacea împlătoşată în multe culori arzătoare.

Străvechiul ei cap reptilian ieşi încet din carapace, iar lui Bill i se păru că simte o vagă surpriză dispreţuitoare din partea forţei care-l azvârlise acolo. Ochii Ţestoasei erau blânzi. Bill îşi spuse că, fără îndoială, era cea mai bătrână făptură pe care şi-o putea închipui cineva, pe departe mai bătrână decât Monstrul, care se declarase a fi etern.

Ce eşti?

...Eu sunt Ţestoasa, fiule. Eu am făcut universul, dar, te rog, nu mă învinui pentru asta; mă durea burta.

Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

...N-am nimic de-a face cu lucrurile acestea.

Fratele meu...

...Îşi are propriul său loc în macrounivers; energia este eternă, aşa cum până şi un copil ca tine trebuie să înţeleagă.

Acum zbura pe lângă Ţestoasă şi, chiar şi la viteza aceea uriaşă de alunecare, latura împlătoşată a Ţestoasei părea să continue la nesfârşit în dreapta lui. Se gândi vag că e într-un tren şi trece pe lângă un altul care circulă în direcţie opusă, un tren atât de lung, încât în cele din urmă părea că stă pe loc sau chiar se deplasează îndărăt. Continua încă să audă Monstrul-femelă vociferând şi bâzâind cu vocea ascuţită şi furioasă, neomenească, plină de ură dementă. Dar când vorbea Ţestoasa vocea Monstrului era acoperită complet. Ţestoasa vorbea în capul lui Bill, iar Bill înţelese, cine ştie cum, că mai era şi Altul, şi că acel Final Altul sălăşluia într-un vid de dincolo de acesta. Acel Final Altul era poate creatorul Ţestoasei, care doar privea, şi al Monstrului, care doar mânca. Acel Altul era o forţă de dincolo de univers, o putere mai presus de orice putere, autorul a tot ceea ce există.

Deodată crezu că a înţeles: Monstrul voia să-l arunce printr-un zid de la capătul universului într-un alt loc

(ceea ce bătrâna Ţestoasă a numit macrounivers)

unde trăia cu adevărat Monstrul; unde Monstrul exista sub forma unui miez enorm şi arzător ce putea să fie cea

mai măruntă fărâmă din mintea acelui Altul; avea să vadă Monstrul-femelă dezgolit, alcătuire de lumină amorfă şi distrugătoare, iar acolo el fie va fi cu milostenie anihilat, fie va trăi pe vecie, nebun, şi totuşi conştient, înlăuntrul ucigaşei făpturi flămânde, fără formă şi sfârşit, a Monstrului.

Te rog, ajută-mă! Pentru ceilalţi…

…Trebuie să te ajuţi singur, fiule

Dar cum? Te rog, spune-mi! Cum? Cum? CUM?

Ajunsese acum la picioarele dinapoi, pline de solzi grei, ale Ţestoasei; avu timp destul să-i observe pielea străveche, avu timp să fie copleşit de uimire la vederea unghiilor ei enorme – aveau o ciudată culoare galben-albăstruie şi în fiecare dintre ele putea să vadă înotând galaxii.

Te rog, tu eşti bună, simt şi cred că eşti bună, şi mă rog de tine… Nu vei binevoi să mă ajuţi?

…Ştii deja, există numai Chüd şi prietenii-tăi.

Te rog, o, te rog

…Fiule, trebuie să ajuţi capra să sară piatra, pentru ca mai apoi să crape piatra-n patru… asta-i tot ce-ţi pot spune, o dată ce-ai intrat în acest căcat cosmologic trebuie să arunci cât colo manualul de instrucţiuni.

Îşi dădu seama că glasul Ţestoasei se stingea. Acum ajunsese dincolo de ea, zburând ca un bolid printr-o beznă mai adâncă decât cea mai adâncă beznă. Glasul Ţestoasei era copleşit, dominat de vocea sardonică şi bolborosind a Forţei care-l aruncase în afară şi în vidul acesta negru – vocea Păianjenului, vocea Monstrului.

…Cum îţi place-aici, Micul meu Prieten? îţi place? îţi place mult? eşti încântat de întâlnirea cu prietena mea, Ţestoasa? credeam ca baba aia futăcioasă a murit de ani de zile, şi, la cât de mult ţi-a folosit, putea să şi moară, ce, credeai c-o să-ţi fie de vreun folos?

Nu nu nu nu capra sare nu cap-cap-capra nu

…Termină cu bâlbâitul! N-avem timp; hai să vorbim, cât încă se mai poate. Povesteşte-mi despre tine, Micul meu

Prieten… Spune-mi, îţi place tot frigul şi întunericul de aici? Te bucuri de marele nostru tur prin nefiinţa ce se întinde Afară? Aşteaptă numai până vei răzbi, Mic Prieten! Aşteaptă să răzbeşti până unde mă aflu Eu! Aşteaptă! Aşteaptă luminile moarte! Vei privi şi vei înnebuni… Dar vei trăi… Şi vei trăi… Şi vei trăi… Înlăuntrul lor… Înlăuntrul Meu…

Monstrul hohoti într-un răcnet otrăvit, iar Bill deveni conştient că vocea sa începea atât să scadă, cât şi să crească, de parcă s-ar fi retras din gamă… repezindu-se totodată înapoi în ea. Şi nu cumva exact asta se întâmpla? Da. Bănuia că aşa era. Deoarece, câtă vreme vocile erau sincronizate perfect, cea care năvălea acum spre el era complet străină, rostind silabe pe care nicio limbă sau gâtlej omenesc nu le-ar fi putut reproduce. Asta-i vocea luminilor moarte, reflectă el.

…N-avem timp; hai să vorbim cât încă se mai poate.

Vocea omenească a Monstrului estompându-se la fel cum se şterge sunetul posturilor de radio din Bangor când te afli în maşină mergând spre sud. O teroare vie, învăpăiată îl năpădi. Avea să ajungă în curând dincolo de comunicarea raţională cu Monstrul… iar o parte din el înţelegea că Monstrul, cu tot râsul său, cu tot sarcasmul său inuman, asta şi voia. Nu numai să-l trimită la ceea ce era Monstrul în realitate, dar şi să le întrerupă comunicarea mintală. Dacă aceasta înceta, avea să fie distrus în întregime. A trece dincolo de comunicare însemna să treacă dincolo de ultima şansă de salvare; atâta lucru înţelegea şi el din felul cum începuseră să se manifeste părinţii după moartea lui George. Era singura lecţie pe care o învăţase de la răceala lor ca de frigider.

Îndepărtare de Monstru… Şi apropiere de Monstru. Dar îndepărtarea era într-un fel mai importantă. Dacă Monstrul voia să mănânce aici copiii mici, sau să-i sugă, sau ce le-o fi făcând, atunci de ce nu-i trimisese pe *toţi* aici? De ce numai pe el?

Pentru că Monstrul trebuia să-şi scape eul-Păianjen de el, de asta. Într-un fel sau altul, Monstrul-Păianjen şi Monstrul-femelă, cea pe care Monstrul o numea luminile moarte, erau legaţi. Ceea ce trăia acolo în beznă putea fi invulnerabil când Monstrul se afla acolo şi în niciun alt loc… dar Monstrul era şi pe Pământ, sub Derry, într-o formă fizică. Oricât de repulsiv putea fi Monstrul, în Derry forma sa e*ra fizică*… Iar ceea ce era fizic putea fi ucis.

Bill glisa prin beznă, cu viteză tot mai mare. *De ce simt că atât de mult din vorbăria Monstrului nu-i decât o cacealma, o uriaşă cioară vopsită? De ce să fie aşa? Cum se poate una ca asta?*

Poate înţelegea cum… poate, doar.

Există numai Chüd, spusese Ţestoasa. Şi dacă asta şi era? Dacă-şi muşcaseră adânc unul altuia limbile, nu fiziceşte, ci mintal, spiritual? Şi să presupunem că, dacă Monstrul îl putea arunca pe Bill destul de departe în vid, îndeajuns de departe spre eternul său eu fără trup, ritualul va lua sfârşit? Eliberându-l, ucigându-l şi câştigând totul în acelaşi timp.

…Te descurci bine, fiule, dar foarte curând va fi prea târziu.

Monstrul se teme! Se teme de mine! Se teme de noi toţi!

…Glisa, şi în faţă se afla un zid, îl simţea, îi simţea prezenţa în întuneric, zidul de la hotarul continuităţii, iar dincolo va da de cealaltă formă, luminile moarte…

…Nu vorbi cu mine, fiule, şi nu vorbi nici cu tine – desprinde-te, muşcă dacă voieşti, dacă-ndrăzneşti, dacă poţi fi viteaz, dacă poţi îndura… Muşcă, fiule!

Bill muşcă – nu cu dinţii reali, ci cu dinţii din mintea sa.

Coborând glasul cu un registru complet, făcându-l să nu mai fie glasul său (transformându-l, de fapt, în glasul tatălui său, deşi Bill avea să coboare în mormânt fără a şti aceasta; unele secrete nu se află niciodată, şi probabil e mai bine aşa), trăgând adânc aer în piept, strigă:

— CAPRA SARE PIATRA; PIATRA CRAPĂ-N PATRU; CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CUM A CRĂPAT PIATRA-N PATRU. ACUM DĂ-MI DRUMU'!

Simţi Monstrul-femelă zbierând în mintea sa, un urlet de furie frustrată şi iritată… Dar mai era şi un ţipăt de frică şi durere. Monstrul-femelă nu era obişnuită să fie scoasă dintr-ale ei; una ca asta nu i se mai întâmplase niciodată Monstrului şi, până în cele mai recente momente ale existenţei sale, nici măcar nu bănuise că e cu putinţă aşa ceva.

Bill simţi cum Monstrul-femelă se zvârcoleşte spre el, nu trăgând, ci *împingând* – încercând să-l *îndepărteze*.

— CAPRA SARE PIATRA, AM ZIS!

— ÎNCETEAZĂ!

— ADU-MĂ ÎNAPOI! TREBUIE SĂ MĂ ADUCI! ÎŢI ORDON! ÎŢI IMPUN!

Monstrul-femelă zbieră din nou, acum cu durere şi mai intensă – poate şi pentru că, în vreme ce-şi petrecuse lunga, prea lunga existenţă cauzând durerea, hrănindu-se cu ea, n-o trăise niciodată ca parte din Sine însăşi.

Monstrul încă mai încerca să-l împingă, să scape de el, insistând orbeşte şi încăpăţânat să învingă, aşa cum învinsese întotdeauna, împingea… Dar Bill simţea că viteza exterioară îi scăzuse, iar în minte îi apăru o imagine grotescă: limba Monstrului, acoperită de scuipatul acela viu, întinsă ca o panglică de cauciuc groasă, crăpând, sângerând. Se văzu pe sine agăţându-se cu dinţii de vârful acelei limbi, sfâşiind prin ea puţin câte puţin, cu faţa scăldată în scursoarea convulsivă care era sângele Monstrului, înecându-se în duhoarea sa de hoit, şi totuşi, reuşind să se ţină, în vreme ce Monstrul se zbătea în durerea sa oarbă şi enorma-i mânie, încercând să nu-şi lase limba să zvâcnească înapoi…

(Chüd, acest Chüd, rezistă, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă pentru fratele tău, pentru prietenii tăi; crede, crede în toate cele în care ai crezut, crede că dacă-i spui

poliţaiului că te-ai pierdut o să aibă el grijă să ajungi acasă în siguranţă, crede că există o Zână Bună care locuieşte într-un imens castel de smalţ, şi crede că Moş Crăciun locuieşte mai jos de Polul Nord, fabricând jucării în atelierele lui cu îngeraşi, şi crede că ar putea fi adevărat Captain Midnight, da, ar putea fi, în ciuda lui Calvin şi a fratelui mai mare al lui Cissy Clark, Carlton, care zice că toate astea-s o grămadă de povesti de adormit copiii, crede că mama şi tatăl tău te vor iubi din nou, că e posibil curajul şi că vorbele vor veni lin de fiecare dată: gata cu Păguboşii, gata cu tupilarea într-o groapă-n pământ căreia i se spune club, gata cu plânsul în camera lui Georgie fiindcă nu l-ai putut salva şi n-ai ştiut, crede în tine însuţi, crede în tine însuţi, crede în dogoarea acestei dorinţe)

Deodată începu să râdă pe întuneric, nu isterizat, ci cu uimire absolută şi încântată.

— *EI, CĂCAT, DAR EU CRED ÎN TOATE ASTEA!* strigă el, şi nu minţea: chiar şi la unsprezece ani, observase că lucrurile ieşeau bine ridicol de frecvent.

Lumina fulgera în jurul lui. Ridică braţele deasupra capului, întoarse faţa în sus şi deodată simţi puterea revărsându-se prin el.

Auzi Monstrul-femelă zbierând din nou… Şi deodată era tras înapoi pe acelaşi drum pe unde venise, păstrând încă acea imagine a dinţilor implântaţi adânc în carnea stranie a limbii Monstrului, dinţii săi încleştaţi laolaltă precum amarnica bătrână moarte. Zbura prin beznă, cu picioarele târându-i-se în urmă, cu vârfurile şireturilor de la tenişi pline de noroi, fâlfâind ca nişte stindarde după o bătălie prea lungă şi prea sângeroasă, cu vântul acelui loc gol vâjâindu-i pe la urechi.

Zbură pe lângă Ţestoasă şi văzu că aceasta îşi trăsese capul înapoi în carapace; vocea sa ieşi găunoasă şi distorsionată, ca şi cum însăşi carapacea în care trăia era un puţ adânc de eternităţi întregi:

…Nu-i rău, fiule, dar eu i-aş pune capăt de acum; nu lăsa Monstrul să scape. Energia are un obicei al ei de-a se disipa, înţelegi; ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.

Vocea Ţestoasei slăbea, slăbea, slăbea. Nu mai era decât întunericul gonind… iar apoi, gura unui tunel imens… miasme de vechime şi descompunere… pânze de păianjen ştergându-i faţa ca nişte scuturi de mătase putredă într-o casă bântuită de stafii… ţigle putrezite zburând ceţos pe alături… intersecţii, toate întunecoase acum, baloanele-lună dispărute până la ultimul, iar Monstrul urla, urla:

…Dă-mi drumul dă-mi drumul am să plec n-am să mai vin niciodată dă-mi DRUMUL MĂ DOARE MĂ DOARE MĂ DOAAAAAAAAA…

— *Capra sare piatra!* zbieră Bill, acum aproape în delir.

Putea vedea lumina în faţă, dar aceasta scădea, pâlpâia ca luminările mari care încetul cu încetul au ars până jos… Şi, un moment, se văzu pe sine şi pe ceilalţi ţinându-se de mâini în şir, Eddie într-o parte, Richie în cealaltă. Îşi văzu propriul trup, înmuiat, cu capul căzut pe spate, holbându-se la Păianjen, care se răsucea şi se rotea ca un derviş, bătând în pardoseală cu picioarele sale aspre şi ţepoase şi cu veninul picurându-i din ac.

Monstrul urla în chinurile morţii.

Cel puţin aşa credea sincer Bill.

Apoi se trânti la loc în trupul său cu toată tăria unei lovituri de linie nimerind într-o mănuşă de baseball, iar forţa impactului îl smulse mâinile dintr-ale lui Richie şi Eddie, îl trânti în genunchi şi-l azvârli alunecând pe pardoseală până la marginea plasei. Întinse pe negândite mâna spre un fir şi braţul îi amorţi pe dată, de parcă i s-ar fi injectat o doză completă de novocainã. Firul propriu-zis era gros precum cablul de ancorare al unui stâlp de telegraf.

— Nu te-atinge, Bill! ţipă Ben, iar Bill îşi retrase mâna într-un zvâcnet iute, rămânând cu o dâră de carne vie în palmă, chiar sub degete.

Se umplu de sânge, iar el se ridică împleticit în picioare, cu ochii la Păianjen.

Acesta se îndepărta de ei, croindu-şi drum împleticit în penumbra crescândă din fundul sălii, în timp ce lumina scădea. Lăsa în urmă dâre şi băltoace de sânge negru; confruntarea îi rupsese măruntaiele într-o duzină, poate într-o sută de locuri.

— *Bill, plasa!* răcni Mike. *Fii atent!*

Făcu un pas înapoi, arcuindu-şi gâtul pe spate, în timp ce fire ale plasei cădeau plutind şi izbeau pardoseala de dale de o parte şi de alta ca trupurile unor şerpi albi, cărnoşi. Începură imediat să-şi piardă forma, să se scurgă în crăpăturile dintre pietre. Plasa se destrăma, scăpând din numeroasele-i puncte de prindere. Unul dintre trupuri, înfăşurat ca o muscă, descrise un plonjon spre a lovi planşeul cu sunetul greţos al unei tigve putrede.

— *Păianjenul!* ţipă Bill. *Unde-i?*

În mintea lui, continua să audă Monstrul, mieunând şi tânguindu-se de durere, şi înţelese confuz că acesta se retrăsese în acelaşi tunel în care-l aruncase pe Bill… Dar se dusese oare Monstrul acolo ca să fugă înapoi în locul unde intenţionase să-l trimită pe Bill… Sau pentru a se ascunde până vor fi plecat ei? Să moară? Sau să scape?

— Hristoase, luminile! strigă Richie. Se sting *luminile!* Ce s-a-ntâmplat, Bill? Unde-ai fost? Te credeam mort!

Într-o parte neclară a minţii sale Bill ştiu că nu era adevărat; dacă l-ar fi crezut într-adevăr mort, ar fi luat-o la fugă care-ncotro, iar Monstrul i-ar fi cules cu uşurinţă, unul câte unul. Sau poate ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că îl crezuseră mort, dar credeau în el viu. *Trebuie să fim siguri! Dacă Monstrul a murit sau s-a întors acolo de unde-a venit, unde e restul Monstrului, asta trebuie să aflăm. Dacă nu-i decât rănită? Dacă se poate vindeca? Dacă…*

Zbieretul lui Stan îi tăie prin gânduri ca sticla spartă. În lumina scăzând Bill văzu că unul dintre cordoanele plasei

căzuse pe umărul lui Stan. Înainte ca Bill să-l poată prinde, Mike se aruncă asupra băiatului mai mic ca o pasăre de pradă. Îl smuci de acolo, iar bucata de plasă plesni la loc, smulgând o dată cu sine şi o bucată din cămaşa lui Stan.

— Înapoi! ţipă la ei Ben. *Ieşiţi de sub ea, cade toată!*

O apucă pe Beverly de mână şi o trase înapoi spre uşa miniaturală. În timp ce Stan se chinui să se ridice în picioare, privi buimac în jur şi apoi îl înşfăcă pe Eddie. Amândoi porniră spre Ben şi Beverly, ajutându-se unul pe altul, arătând ca nişte fantome în lumina tot mai slabă.

Deasupra capetelor lor, pânza de păianjen se năruia, se surpa peste ea însăşi, pierzându-şi înfricoşătoarea simetrie. Cadavrele făceau piruete leneşe în aer ca nişte fire-cu-plumb de coşmar. Corzi încrucişate cădeau ca treptele descompuse ale unui straniu complex de scări. Mai multe fire loviră dalele pardoselii, sâsâiră ca nişte şerpi, îşi pierdură forma, o luară la fugă.

Mike Hanlon îşi căuta printre ele drum şerpuitor, la fel cum mai târziu avea să facă slalom prin liniile adverse ale aproape o duzină de fotbalişti liceeni, cu capul plecat, fentând şi eschivându-se. Richie i se alătură. Incredibil, Richie râdea, deşi părul îi stătea făcut măciucă în cap ca ţepii unui arici. Lumina scădea tot mai mult, fosforescenţa ce se încovrigase în pereţi stingându-se.

— Bill! strigă Mike. Haide! Ieşi dracului de-aici!

— *Şi dacă n-a murit?* i-o întoarse Bill. *Trebuie să mergem după Monstru, Mike! Trebuie să fim siguri!*

O încâlcitură de fire se bombă ca o paraşută şi apoi căzu cu un hidos zgomot de sfâşiere ce suna ca pielea jupuită. Mike apucă braţul lui Bill şi-l trase, poticnindu-se, din calea ei.

— A murit! ţipă Eddie, apărând lângă ei.

Ochii îi erau asemenea unor lămpi febrile, respiraţia – un îngheţat şuier de viscol în gâtlej. Fuioare căzute din plasă pârliseră cicatrice întortocheate în ghipsul braţului.

— Am auzit-o, murea, nu te-auzi aşa când eşti în drum spre un bal mascat, murea, sunt sigur de asta!

Mâinile lui Richie bâjbâiră afară din *beznă*, îl înhăţară pe Bill şi-l traseră într-o îmbrăţişare aprigă. Începu să-l bată extatic pe spinare:

— Şi eu am auzit-o – murea, Bill Barosane! Murea… *Iar tu nu te mai bâlbâi! Deloc! Cum o făcuşi? Cum dracu'?…*

Creierul lui Bill era tot numai vârtejuri. Extenuarea trăgea de el cu mâini groase şi stângace. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de obosit… Dar în mintea sa auzea vocea tărăgănată, aproape plictisită, a Ţestoasei: *eu i-aş pune capăt de-acum; nu lăsa Monstrul să scape… Ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.*

— Dar trebuie să fim siguri…

Umbrele îşi dădeau mâna şi acum întunecimea era aproape totală, înainte însă ca lumina să moară de tot, i se păru că vede aceeaşi infernală îndoială pe faţa lui Beverly… şi în ochii lui Stan. Şi încă, pe când ultima scânteie de lumină se stingea, auziră tenebroasele şoapte-trosnete-bufnituri ale indescriptibilei plase a Monstrului căzând sfâşiată în bucăţi.

3

Bill în vid, târziu

…Iată-te din nou, Amice! Dar ce s-a întâmplat cu părul tău? Eşti chel ca o bilă de biliard! Ce trist! Ce triste, ce scurte vieţi trăiesc oamenii! Fiecare viaţă e un scurt pamflet scris de un idiot!

Sunt tot Bill Denbrough. Mi-ai omorât fratele şi l-ai omorât pe Stan Omu', şi ai încercat să-l omori şi pe Mike. Iar eu am să-ţi spun ceva: de data asta n-am să mă mai opresc până nu-i treaba gata.

…Ţestoasa era proastă, prea proastă ca să mintă. Ţi-a spus adevărul. Amice… Sorocul nu vine decât o dată. M-ai

vătămat… M-ai luat prin surprindere. N-o să se mai repete. Eu sunt cea care te-a chemat înapoi. Eu

Ne-ai chemat, bine, dar n-ai fost singura.

…Prietena ta Ţestoasa… a murit acum câţiva ani. Idioata bătrână a borât în carapace şi a crăpat înecată cu vreo galaxie. Foarte trist, nu ţi se pare? Dar şi absolut bizar. I se cuvine un loc în Povestiri adevărate, *eu aşa cred. S-a întâmplat cam pe când aveai tu blocajul ăla ca scriitor. Probabil că ai simţit-o răposând, Amice.*

Nici pe-asta n-o cred.

…O, ai s-o crezi… Ai să vezi. De data asta, Amice, intenţionez să-ţi arăt totul, inclusiv luminile moarte.

Simţi vocea Monstrului înălţându-se, bâzâind şi hodorogind – în sfârşit îi simţi proporţiile depline ale furiei şi i se făcu frică. Se întinse după limba propriei sale minţi, concentrându-se, încercând disperat să recaptureze amplitudinea completă a acelei credinţe copilăreşti, în acelaşi timp înţelegând că există un adevăr ucigător în spusele Monstrului: ultima oară, Monstrul-femelă fusese nepregătită. De astă dată… Ei bine, chiar dacă Monstrul-femelă nu fusese singura care să-i cheme, cu siguranţă că-i aşteptase.

Dar totuşi…

Îşi simţi propria-i furie, curată şi cântând, în timp ce ochii săi se aţinteau într-ai Monstrului. Simţi vechile cicatrice ale acesteia, simţi că Monstrul-femelă fusese rănită cu adevărat şi că încă mai era rănită.

Şi, în timp ce Monstrul îl arunca, în timp ce-şi simţea mintea smulsă din trup, se concentra cu toată fiinţa încercând să apuce limba Monstrului… *Şi n-o nimeri.*

4

Richie

Ceilalţi patru priveau scena, paralizaţi. La început se dovedise a fi fost o reluare exactă a celor întâmplate prima

oară. Păianjenul, care părea pe cale să-l înşface pe Bill şi să-l înfulece, rămase dintr-o dată încremenit. Ochii lui Bill se încleştaseră cu ochii de rubin ai Monstrului. Se simţi o senzaţie de contact... Un contact aflat dincolo de capacitatea lor de percepţie. Dar simţeau lupta, ciocnirea voinţelor.

Apoi Richie ridică privirea spre noua plasă şi văzu prima deosebire.

Erau şi acum acolo cadavrele. Unele pe jumătate mâncate şi pe jumătate putrezite, şi asta era la fel... Dar sus, într-un colţ, mai era un trup, iar Richie fu sigur că acesta era încă proaspăt, poate viu încă. Beverly nu se uitase în sus – ochii ei erau fixaţi spre ai lui Bill şi ai Păianjenului – dar, cu toată groaza sa, Richie văzu asemănarea dintre Beverly şi femeia din plasă. Avea părul roşcat şi lung. Ochii îi stăteau deschişi, dar sticloşi şi nemişcaţi. O dâră de salivă se prelinsese din colţul stâng al gurii până pe bărbie. Fusese legată de unul dintre cablurile principale ale plasei cu un harnaşament de voal petrecut împrejurul taliei şi pe sub ambele braţe, astfel că se legăna în faţă, într-o semiplecăciune, cu braţele şi picioarele atârnându-i moi. Era desculţă.

Richie mai văzu un trup chircit la baza plasei ei, un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui... Şi totuşi, mintea sa înregistra o asemănare aproape subconştientă cu răposatul neregretat Henry Bowers. Străinului îi cursese sânge din amândoi ochii, închegându-se într-o spumă în jurul gurii şi pe bărbie. Şi...

În clipa următoare, Beverly zbieră:

— Ceva nu merge! Ceva nu merge, faceţi ceva, pentru Dumnezeu, da' FACEŢI careva ceva...

Privirea lui Richie zvâcni înapoi la Bill şi la Păianjen... Şi simţi/auzi un râs monstruos. Chipul lui Bill se întindea într-un mod subtil. Pielea i se făcuse galbenă ca pergamentul şi lucioasă ca aceea a unui om foarte în vârstă. Avea ochii daţi peste cap. *O, Bill, unde eşti?*

Sub ochii lui Richie, lui Bill îi ţâşni deodată sângele pe nas. Gura i se zgârcea, încercând să ţipe… Iar acum Păianjenul înainta din nou spre el. Se întorcea, întinzându-şi acul.

Vrea să-l omoare… să-i omoare trupul, în orice caz… În vreme ce mintea-i e altundeva. Vrea să-i închidă gura pentru totdeauna, învinge… Bill, unde eşti? Pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti?

Şi undeva, slab, dintr-o depărtare de neînchipuit, îl auzi pe Bill urlând… Iar cuvintele, deşi lipsite de sens, aveau limpezimea cristalului şi erau pline de o înnebunitoare

(Ţestoasa a murit o Doamne Ţestoasa într-adevăr a murit)

disperare.

Bev ţipă iar şi îşi puse mâinile la urechi ca să nu mai audă glasul acela care se stingea. Acul Păianjenului se ridică, iar Richie se repezi la Monstru, cu un rânjet întinzându-i-se spre urechi, şi strigă în cea mai bună Voce a Copoiului Irlandez pe care-o avea:

— Ei, ei, faina mea fătucă! Da' ce mama dracu' crezi mata că faci? Ia linişte la galerie până nu-ţi smulg fustanelele şi-ţi ard una la bucălendre!

Păianjenul se opri din râs, iar Richie simţi un urlet crescând de mânie şi durere în capul Monstrului. *Am ars-o pe gagică!* îşi spuse el triumfător. *Am ars-o, ce zici de-asta, am ars-o pe gagică, şi ghici ghicitoarea mea! I-AM ÎNŞFĂCAT LIMBA! CRED CĂ BILL NU I-A APUCAT-O NU ŞTIU CUM DA-N TIMP CE MONSTRUL-FEMELĂ ERA ATENTĂ LA ALTCEVA EU I-AM ÎNHĂŢAT-O…*

Şi atunci, urlând la el, cu ţipetele Monstrului ca un roi veninos de viespi furioase colcăind în capul său, Richie se pomeni smuls din el însuşi şi aruncat în întuneric, vag conştient că Monstrul încerca să-l scuture, să-l desprindă. Făcea şi Monstrul treabă destul de bunicică. Groaza îl scăldă, după care îi luă locul o senzaţie de absurditate cosmică. Şi-o aminti pe Beverly cu yo-yo-ul său, arătându-i

cum să-l strângă, să plimbe câinele, să dea înconjur lumii. Şi acum iată-l pe el, Richie Yo-Yo-ul uman, iar limba Monstrului era sfoara. Iată-l, şi asta nu se chema că plimbi câinele, ci poate că plimbi Păianjenul, şi dacă nici asta nu mai era de râs, atunci ce era?

Richie râse. Nu era politicos să râzi cu gura plină, fireşte, dar se îndoia că vreunul dintre cei de faţă citise Miss Bunele Maniere. Asta-l făcu din nou să râdă, şi muşcă şi mai tare.

Păianjenul zbieră şi-l zgâlţâi furios, urlându-şi mânia de a fi fost din nou luat prin surprindere – crezuse că doar scriitorul va provoca Monstrul, iar acum omul ăsta care râdea ca un băiat ţicnit îl prinsese când era cel mai nepregătit.

Richie se simţi pe sine lunecând.

…Stai un minuţeel, seniorrita, suntem împreună-n treaba asta, că de nu, nu ţi-ooi vinde niciun belet pentru la loteria la urma urmii, şi fiştecare-i lozu-ăl mare, jur pe numele la mia madre.

Îşi simţi dinţii prinzând din nou, mai ferm de astă dată. Şi urmă un fel de durere vecină cu leşinul când Monstrul îşi înfipse şi el colţii în limba lui. Măi frate, da' tot era destul de caraghios. Chiar şi în întuneric, fiind azvârlit după Bill doar cu limba Monstrului ăluia de nedescris; rămasă ca legătură cu propria sa lume, chiar şi cu durerea colţilor săi otrăviţi buimăcindu-i mintea ca o ceaţă roşie, era destul de-al dracului de comic. *Încercaţi şi singuri, băieţi. O să vedeţi că şi un* disc-jockey *poate zbura.*

Zbura, nici vorbă.

Richie se afla într-o beznă mai densă decât întâlnise vreodată, decât bănuise măcar că ar putea exista, călătorind cu o viteză pe care o simţea apropiată de viteza luminii şi zgâlţâit cam aşa cum un câine ar zgâlţâi un şobolan. Simţea că se află ceva în faţă, un cadavru uriaş. Ţestoasa pe care o auzise jelită de Bill în strigătele sale ce se stingeau? Fără îndoială. Nu era decât o carapace, o

carcasă moartă. Apoi trecu de ea, năpustindu-se în întuneric.

Acum chiar bag cărbuni, îşi spuse şi simţi imboldul acela nestăpânit de a chicoti iar.

bill! bill, m-auzi?

…S-a dus, e-n luminile moarte, dă-mi drumul! DĂ-MI DRUMUL!

(richie?)

Incredibil de distant; incredibil de departe în beznă.

bill! bill! aicea sunt! prinde-te! pentru Dumnezeu, prinde-te!

…E mort, toţi sunteţi morţi, sunteţi prea bătrâni, nu înţelegi asta? acum dă-mi DRUMUL!

Hei, curvo, niciodată nu eşti prea bătrână ca să tragi un rock and roll.

…DĂ-MI DRUMUL!

Du-mă la el şi poate ţi-oi da

Richie

…Mai aproape, acum era mai aproape, slavă Domnului…

Uite-mă că vin, Bill Barosane! Richie cu salvarea! O să-ţi salvez curul bătrân şi crăpat! Am o datorie la tine din ziua aia pe Neibolt Street, mai ţii minte?

…Dă-mi DRUMUUUU'!

Durerea Monstrului-femelă era cumplită, iar Richie pricepu cât de complet o luase prin surprindere – Monstrul crezuse că nu-l avea de înfruntat decât pe Bill. Mă rog, foarte bine. Destul de bine. Richie nu mai ţinea s-o omoare chiar acum; nici nu mai era sigur că Monstrul-femelă *putea* fi ucisă. Dar *Bill* putea fi ucis, iar Richie simţea că lui Bill îi mai rămăsese foarte, foarte puţin timp. Bill dăduse peste cine ştie ce uriaşă surpriză neplăcută acolo, ceva la care era mai bine nici să nu te gândeşti.

Richie, nu! Du-te-napoi! Aici e marginea a tot şi toate! Luminile moarte!

sună ca peste ce dai cân vii acas' la mghiezu' nopţii, seniorr… şi unde-oi fi, scumpişor? zâmbeşte, să po să văz

unde-mi eşti!

Şi deodată Bill se afla lângă el, lunecând într-o

(stânga? dreapta? aici nu existau direcţii)

parte sau alta. Iar dincolo de el, apropiindu-se cu repeziciune, Richie putu vedea/simţi ceva ce în sfârşit îi secă râsul. Era o barieră, ceva de o formă stranie, non-geometrică, pe care mintea sa n-o putea concepe. Aşa că mintea o traduse pe cât de bine putea, la fel cum tradusese şi forma Monstrului într-un Păianjen, permiţându-i lui Richie să se gândească la el ca la un colosal zid cenuşiu făcut din pari de lemn fosilizaţi. Aceşti pari urcau la nesfârşit şi coborau la nesfârşit, ca barele unei cuşti. Iar printre ei strălucea o imensă lumină oarbă. Ardea şi se mişca, zâmbea şi se strâmba. Lumina era vie.

(luminile moarte)

Mai mult decât vie: era plină de o forţă – magnetism, gravitaţie, poate altceva. Richie se simţi ridicat şi aruncat, rotit şi tras, ca şi cum ar fi străbătut un defileu de vâltori repezi printr-un tub interior al organismului. Putea simţi lumina mişcându-i-se nesăţioasă pe faţă... Iar lumina *era înzestrată cu raţiune.*

Ăsta-i Monstrul, ăsta-i Monstrul, restul Monstrului...

Dă-mi drumul, mi-ai promis că-mi dai DRUMUL.

Ştiu, da' câteodat', scumpişor, mai şi mint – mămica mă bătea când mă prindea, da' tăticu, el a cam lăsat-o baltă.

Îl simţi pe Bill rostogolindu-se, plutind atras spre una dintre deschizăturile zidului, simţi degete rele de lumină dând să-l apuce şi, cu un ultim efort disperat, se întinse după prietenul său.

Bill! Mâna! Dă-mi mâna! MÂNA, FIRAIALDRACU! MÂNA!

Mâna lui Bill se repezi către el, degetele desfăcându-se şi strângându-se, pe când focul acela viu târându-se şi răsucindu-se peste verigheta Audrei în forme runice, maure – roţi, semiluni, stele, zvastici, cercuri întrepătrunse ce creşteau în lanţuri rostogolinde. Chipul lui Bill era aşternut

cu aceeaşi lumină, făcându-l să pară tatuat. Richie se întinse cât putu de mult, auzind cum Monstrul zbiară şi se văicăreşte.

(l-am ratat o Doamne sfinte l-am ratat o să treacă dincolo)

Apoi degetele lui Bill se închiseră peste ale lui Richie, iar Richie îşi încleştă pumnul. Picioarele lui Bill zburară printr-una dintre deschizăturile lemnului îngheţat, şi preţ de-o clipă, un moment demenţial, Richie îşi dădu seama că putea să vadă toate oasele, venele şi capilarele dinăuntrul lor, ca şi cum Bill s-ar fi repezit pe jumătate în fălcile celei mai puternice instalaţii de raze X din lume. Richie îşi simţi muşchii braţului întinzându-se ca zahărul ars, simţi apofiza şi locaşul articulaţiei umărului pârâind şi gemându-şi protestul în timp ce forţa tracţiunii creştea.

Îşi adună toate puterile şi strigă:

— Trage-ne-napoi! Trage-ne-napoi sau te omor! O să... O să-ţi fac Voci până crapi!

Păianjenul guiţă din nou, iar Richie simţi deodată un enorm şfichi biciuitor încolăcindu-i-se pe trup. Braţul îi era o bară de supliciu incandescent. Mâna lui Bill începu să alunece din strânsoarea lui.

— Ţine-te bine, Bill Barosane!

— Te-am prins! Richie, te-am prins!

N-ar strica, spuse amar în sinea sa Richie, *căci cred că poţi umbla zece miliarde de kilometri de-aici şi să nu găseşti în veci o futută de toaletă publică.*

Şuierară înapoi, lumina aceea dementă scăzând până la o serie de vârfuri de ac strălucitoare care în cele din urmă se stinseră. Săgetau prin beznă ca două torpile, Richie strângând în dinţi limba Monstrului şi încheietura lui Bill într-o mână îndurerată. Iată şi Ţestoasa; alături, apoi dispărută cât ai clipi o dată.

Richie simţi că se apropiau de ceea ce trecea drept lumea reală (deşi bănuia că nu se va mai gândi niciodată la ea ca fiind întocmai „reală”; avea s-o vadă ca pe un decor dibaci

pe sub care trec cruciş şi curmeziş cabluri de susţinere… cabluri ca firele unei pânze de păianjen). *Dar vom scăpa cu bine*, îşi spuse. *Vom reveni. Vom…*

Înghionteala reîncepu – biciuirea, plesnetele, oscilaţiile laterale în timp ce Monstrul încerca pentru o ultimă oară să se scuture de ei şi să-i lase Afară. Iar Richie îşi simţi strânsoarea cedând. Auzi răgetul gutural de triumf al Monstrului şi-şi concentră toată fiinţa spre a rezista… Dar continua să lunece. Muşcă frenetic, însă limba Monstrului părea că-şi pierde substanţa şi realitatea; părea să se transforme în voal.

— *Ajutor!* răcni Richie. *Îl scap! Ajutor! Să ne-ajute cineva!*

5

Eddie

Eddie era pe jumătate conştient de ceea ce se întâmpla; simţea cumva, vedea cumva, dar ca printr-o perdea străvezie. Undeva, Bill şi Richie se zbăteau să vină înapoi. Trupurile lor erau aici, dar restul lor – partea *reală* a lor – era undeva departe.

Văzuse Păianjenul întorcându-se să-l străpungă pe Bill cu acul său, iar apoi Richie o luase la fugă înainte, ţipând la Monstru cu Vocea aceea ridicolă de Copoi Irlandez pe care obişnuia s-o folosească… Atât doar că Richie părea să-şi fi îmbunătăţit mult numărul de-a lungul anilor, fiindcă Vocea suna sinistru de asemănător cu a domnului Nell cel de demult.

Păianjenul se întorsese spre Richie, iar Eddie îi văzuse cumpliţii ochi roşii bulbucându-se în găvane. Richie zbieră din nou, de astă dată cu Vocea Pancho Vanilia, iar Eddie îl simţi pe Păianjen urlând de durere. Ben răcni răguşit, în timp ce pe pielea Monstrului apărea o despicătură de-a lungul unei cicatrice rămase de data trecută. Un şuvoi de

scursoare, neagră ca ţiţeiul brut, ţâşni afară. Richie începuse să spună altceva… Iar glasul îi *scădea* ca stingerea sonoră din finalul unui cântec pop. Capul îi căzuse pe spate, cu ochii fixaţi în ochii Monstrului. Păianjenul se cufundă iarăşi în tăcere.

Timpul trecu – Eddie habar n-avea cât de mult. Richie şi Păianjenul se holbau unul la altul; Eddie simţea conexiunea dintre ei, simţea un vârtej de vorbe şi emoţii, undeva departe. Nu putea distinge nimic exact, dar percepea schimbările de tonalitate ale situaţiei în culori şi nuanţe.

Bill zăcea prăbuşit pe jos, cu sângele curgându-i din nas şi ureche, cu degetele palpitându-i uşor, cu faţa-i prelungă palidă şi ochii închişi.

Acum Păianjenul sângera prin patru sau cinci locuri, grav rănit din nou, grav rănit, dar totuşi primejdios de viu, iar Eddie se întrebă: *De ce stăm aşa aici? Am putea lovi Monstrul în timp ce e ocupat cu Richie! De ce nu se mişcă nimeni, pentru numele lui Dumnezeu?*

Simţi un triumf sălbatic – şi senzaţia aceea deveni mai clară, mai definită. Mai aproape. *Se-ntorc!* vru să strige, dar gura-i era prea uscată, gâtul prea strâmtat. *Se-ntorc!*

Atunci, Richie începu să se răsucească încet dintr-o parte în alta. Trupul părea că i se vălureşte înăuntrul hainelor. Ochelarii îi mai atârnară o clipă pe vârful nasului… după care căzură, sfărâmându-se pe pardoseala de piatră.

Păianjenul se agită, picioarele sale ţepoase scoţând un clănţănit sec pe planşeu. Eddie îl auzi ţipând a cumplită victorie, şi o clipă mai târziu glasul lui Richie îi izbucni limpede în cap:

(ajutor! îl scap! să m-ajute cineva!)

Atunci Eddie o luă la fugă înainte, scoţându-şi inhalatorul din buzunar cu mâna cea teafără, cu buzele trase înapoi într-o grimasă şi respiraţia şuierându-i dureros printr-o beregată pe care acum şi-o simţea de mărimea unei urechi de ac. Nebuneşte, faţa mamei începu să-i danseze pe

dinainte, plângând: *Nu te apropia de Arătarea aia, Eddie! Nu te apropia! Arătările de felul ăla îţi dau cancer!*

— *Taci din gură, mămico!* ţipă Eddie cu o voce ascuţită, chirăitoare – tot ce-i mai rămăsese ca voce.

Capul Păianjenului se întoarse către sunet, desprinzându-şi momentan ochii dintr-ai lui Richie.

— *Aici!* urlă Eddie cu glasul ce i se stingea. *Aici, ia un pic din ăsta!*

Sări spre Monstru, trăgând în acelaşi timp cu inhalatorul, şi, preţ de o clipă, toată credinţa sa din copilărie în doctorii îi reveni, doctoria din copilărie, care putea rezolva orice, care-l putea face să se simtă mai bine când îl cârpeau băieţii cei mari, sau când era trântit în goana spre uşi când se suna de ieşire, ori când trebuia să şadă pe marginea locului viran de la Tracker Brothers', afară din joc fiindcă mama sa nu-i dădea voie să joace baseball. Era o doctorie bună, o doctorie *puternică*, şi, în timp ce se repezea în faţa Păianjenului, mirosindu-i duhoarea galbenă şi spurcată, simţindu-se copleşit de furia Monstrului şi de îndârjirea sa de a-i nimici pe toţi, declanşă inhalatorul într-unul dintre ochii de rubin.

Simţi – auzi zbieretul Monstrului – nu furie de astă dată, doar durere, o oribilă agonie urlând. Văzu ceaţa de stropi minusculi aşezându-se pe umflătura aceea roşie-sângerie, văzu stropii albindu-se acolo unde se depuneau, îi văzu scufundându-se la fel cum s-ar scufunda o stropitură de acid fenic; văzu uriaşul ochi al Monstrului începând să se turtească precum un gălbenuş însângerat şi să se scurgă într-un şuvoi greţos de sânge viu şi puroi viermănos.

— *Acum vino-acasă, Bill!* ţipă el cu ultimele puteri.

Apoi lovi Monstrul, simţindu-i căldura puturoasă cum îl cocea pe dinăuntru; o cumplită fierbinţeală umedă îl făcu să-şi dea seama că braţul sănătos îi lunecase în gura Păianjenului.

Apăsă iarăşi trăgaciul inhalatorului, expulzându-i de astă dată doza drept în gâtlej, drept în beregata cu duhoare rea

de putreziciune, după care îl fulgeră o durere bruscă, la fel de netă precum căderea unui cuţit greu, când fălcile Monstrului se închiseră şi-i sfâşiară braţul din umăr. Eddie căzu la pământ, din ciotul zdrenţuit al braţului ţâşnindu-i sânge; era vag conştient că Bill se ridica în picioare clătinându-se, că Richie se împleticea şi se poticnea spre el ca un om beat după o lungă noapte grea.

… eds…

Undeva departe. Fără importanţă. Putea simţi totul scurgându-se din el o dată cu sângele dătător de viaţă… Toată furia, toată frica, toată durerea, toată confuzia şi suferinţa. Presupunea că moare, dar se simţea… Of, Doamne, se simţea atât de *lucid*, atât de *limpede*, ca un ochi de geam care a fost spălat bine şi acum lasă să intre toată lumina strălucitoare şi înfricoşată a vreunei aurore nebănuite; *lumina*, o, Doamne, acea perfect raţională lumină care limpezeşte orizontul undeva în lume, clipă de clipă.

— … Eds o doamne bill ben cineva şi-a pierdut braţul bra…

Ridică privirea spre Beverly şi văzu că plângea, lacrimile prelingându-i-se pe obrajii murdari în timp ce-şi petrecea un braţ pe sub el; deveni conştient că-şi scosese bluza şi încerca să oprească torentul de sânge şi că ţipa după ajutor. Apoi privi spre Richie şi se linse pe buze. Pălind, pălind tot mai mult. Devenind tot mai clar şi mai clar, golindu-se, toate impurităţile scurgându-se din el astfel încât să se poată curăţa, astfel ca lumina să-l poată răzbate, şi de-ar fi avut destul timp ar fi putut predica despre asta, ar fi putut propovădui: *Nu-i rău*, ar începe. *Nu-i rău deloc*. Dar mai întâi de toate avea altceva de spus.

— Richie, şopti el.

— Ce?

Richie stătea ghemuit alături, privindu-l disperat.

— Să nu-mi mai zici Eds, spuse el şi zâmbi.

Ridică încet mâna stângă şi atinse obrazul lui Richie. Richie plângea.

— Ştii că eu… eu…

Eddie închise ochii, gândindu-se cum să încheie şi, în timp ce încă se mai gândea la asta, muri.

6

Derry, 7.00-9.00 dimineaţa

Pe la ora 7.00 dimineaţa viteza vântului crescuse în Derry până în jurul valorii de cincizeci şi opt de kilometri pe oră, cu rafale atingând optzeci. Harry Brooks, un crainic de la Institutul Naţional de Meteorologie cu postul la Bangor International Airport, dădu un telefon alarmat la cartierul general din Augusta. Vânturile, zise el, veneau de la apus, suflând într-un ciudat sistem semicircular pe care nu-l mai întâlnise în viaţa lui… Dar i se părea tot mai mult că seamănă cu o specie stranie de uragan izolat, ce se limita aproape exclusiv la oraşul Derry. La 7.10 posturile de radio din Bangor transmiseră primele ştiri referitoare la pagubele produse de vremea rea. Explozia transformatorului de la Tracker Brothers' lăsase fără curent toată porţiunea oraşului dinspre Maidan. La 7.17 un bătrân arţar scorburos din latura Old Cape a Maidanului se prăvăli cu un trosnet asurzitor, strivind un magazin Nite-Owl din colţul Merit Street cu Cape Avenue. Un om în vârstă, client permanent, pe nume Raymond Fogarty, a fost omorât de un răcitor de bere răsturnat. Era acelaşi Raymond Fogarty care, în calitate de slujbaş al Primei Biserici Metodiste din Derry, oficiase ritualul funerar al lui George Denbrough în octombrie 1957. Arţarul mai trase la pământ şi destule cabluri electrice cât să întrerupă curentul în Old Cape şi în oarecum mai modernul cartier Sherburn Woods de dincolo de acesta. Ceasul din turla Bisericii Grace Baptist nu bătuse nici de ora şase, nici de şapte. La 7.20, cu

trei minute după căderea arţarului din Old Cape şi cam la o oră de când fiecare toaletă şi scurgere casnică de acolo refulase brusc, ceasul din turn bătu de treisprezece ori. Un minut mai târziu, un trăsnet alb-albăstriu lovi turla. Heather Libby, soţia pastorului, privea din întâmplare chiar atunci pe fereastra bucătăriei prezbiteriului şi spuse că „turla a explodat de parcă o încărcase cineva cu dinamită”. Scânduri albite de vreme, bucăţi de grinzi şi ceasornicărie elveţiană se transformară în stropi infernali ai unei stranii ploi. Rămăşiţele frânte ale turnului arseră scurt şi apoi se stinseră sfârâind în răpăiala de aversă tropicală. Străzile ce coborau spre zona comercială din centrul oraşului spumegau şi şiroiau. Pe sub Main Street canalul devenise un continuu tunet zguduitor ce-i făcea pe oameni să se uite alarmaţi unii la alţii. La 7.25, o dată cu prăbuşirea turnului de la Grace Baptist reverberând încă prin întregul Derry, îngrijitorul ce venea la „Wally’s Spa” în fiecare dimineaţă cu excepţia duminicilor să spele pe jos văzu ceva ce-l făcu să urle îngrozit în plină stradă. Acest băiat, alcoolic încă din primul său semestru la University of Maine, în urmă cu unsprezece ani, primea un bacşiş pentru serviciile sale – adevărata plată, bineînţeles, era deplina sa libertate de a da pe gât tot ce mai rămăsese în butoiaşele cu bere. Richie Tozier ar fi putut sau nu să îşi amintească de el; era Vincent Caruso Taliendo, mai cunoscut contemporanilor săi din clasa a cincea ca Boogers Taliendo. În timp ce spăla pe jos în acea apocaliptică dimineaţă din Derry, înaintând tot mai aproape de bar, văzu toate cele şapte robinete de bere – trei Bud, două Narrangansett, unul Schlitz (cunoscut în limbaj mai familiar distinşilor clienţi de la „Wally’s” ca Slits) şi unul Miller Lite – înclinându-se înainte, ca trase de şapte mâini invizibile. Berea ţâşni din ele în torente de spumă alb-aurie. Vince porni înainte, gândindu-se nu la strigoi sau fantome, ci la bacşişul său matinal pe cale să se scurgă la canal. Apoi puse o frână patinată, cu ochii lărgindu-i-se, şi un zbieret tânguitor, îngrozit, se înălţă în grota goală cu

miros de bere. Sânge curgea acum în şuvoaie în locul berii. Se învolbura în gurile de scurgere cromate, dădea pe de lături şi se scurgea pe lângă bar în mici pârâiaşe. Acum din cepurile de bere începură să ţâşnească bucăţele de carne şi şuviţe de păr. Boogers Taliendo se uită la toate astea, ţintuit locului, incapabil să-şi adune puterile măcar atât cât să urle din nou. Urmă apoi o bufnitură înfundată, surdă, când unul dintre butoiaşele de bere de sub tejghea explodă. Toate uşile dulăpioarelor de sub bar se deschiseră larg. Fum verzui, ca după scamatoria unui magician, începu să se reverse din ele. Boogers văzuse destul. Zbierând, o zbughi în stradă, care acum era un canal puţin adânc. Căzu în fund, se ridică şi aruncă o privire îngrozită peste umăr. Una dintre ferestrele de la bar explodă cu un zgomot puternic. Cioburi enorme şuierară de jur-împrejurul capului lui Vince. Un moment mai târziu explodă şi cealaltă fereastră. Încă o dată, ca prin minune, scăpă neatins… Dar hotărî, pradă inspiraţiei de moment, că venise vremea să îşi viziteze sora din Eastport. Porni pe dată, iar călătoria sa până la marginea oraşului Derry şi dincolo de ea avea să devină o odisee în sine… Însă este suficient să spunem că până la urmă reuşi să iasă din oraş. Alţii au fost mai puţin norocoşi. Aloysius Nell, care nu de mult împlinise şaptezeci şi şapte de ani, şedea cu soţia sa în salonaşul casei lor de pe Strapham Street, privind furtuna abătută peste Derry. La 7.32 suferi un infarct fatal. Nevasta lui avea să-i spună, o săptămână mai târziu, fratelui ei că Aloysius şi-a scăpat ceaşca de cafea pe covor, a înţepenit în fotoliu, cu ochii holbaţi în gol, şi a ţipat:

— Ei, ei, faina, mea fătucă! Da’ ce mama dracu’ crezi mata că faci? Ia linişte la galerie până nu-ţi smulg fustanele!!!!!…

Apoi se prăbuşi, spărgând ceaşca sub el. Maureen Nell, care ştia cât de prost îi mersese ceasornicul în ultimii trei ani, înţelese imediat că se sfârşise şi, după ce-i lărgi gulerul, alergă la telefon să-l sune pe părintele McDowell. Dar

telefonul era deranjat. Nu scotea decât un sunet ciudat, ca sirena unei maşini de poliţie. Aşa că, deşi ştia că e probabil o blasfemie pentru care va trebui să răspundă înaintea Sfântului Petru, încercă să-i administreze ea însăşi sfintele taine. Avea încredere, urma să-i spună ea fratelui său, că Dumnezeu o va înţelege chiar dacă Sfântul Petru nu era dispus. Aloysius fusese un soţ bun şi un om de treabă, şi, dacă bea prea mult, ăsta nu era decât irlandezul din el care îşi dădea uneori în petic. La 7.49 o serie de explozii zguduiră Derry Hall, care se afla pe locul defunctei Oţelării Kitchener. Nu muri nimeni; piaţa nu se deschidea până la 10.00, şi echipa îngrijitorilor formată din cinci oameni nu era aşteptată înainte de 8.00 (iar într-o asemenea dimineaţă oricum s-ar fi arătat foarte puţini dintre ei). Un echipaj de anchetă respinse mai târziu ipoteza sabotajului. Sugerară – mai degrabă vag – că exploziile fuseseră probabil cauzate de apa ce se infiltrase în reţeaua electrică a halei. Indiferent de motiv, nimeni nu avea să-şi mai facă multă vreme cumpărăturile la Derry Hall. O explozie desfiinţă complet „Zale’s Jewelry Store”. Inele cu diamante, brăţări, şiraguri de perle, verighete şi ceasuri Seiko zburară care-ncotro într-o feerie scânteietoare de bijuterii. O cutie muzicală zbură pe toată lungimea coridorului de est şi nimeri în fântâna din faţa magazinului „J.C. Penney’s”, unde cântă scurt o variaţiune cu clăbuci a laitmotivului din *Love Story* înainte de a da ortul popii. Acelaşi impact făcu o gaură în prăvălia „Baskin-Robbins” din vecini, prefăcând cele treizeci şi una de arome în supă de îngheţată ce se scurse pe podea în pârâiaşe înnourate. Impulsul ce făcu prăpăd prin „Sears” ridică o bucată din acoperiş, iar vântul ce se înteţea o duse ca pe un zmeu; căzu la o mie de metri depărtare, spintecând silozul unui fermier pe nume Brent Kilgallon. Fiul, în vârstă de şaisprezece ani, al lui Kilgallon ieşi în fugă înarmat cu Kodakul mamei sale şi făcu o fotografie. *National Enquirer* o achiziţionă pe şaizeci de dolari, cu care băiatul îşi cumpără două cauciucuri noi

pentru motocicleta sa Yamaha. O a treia explozie sfâşie standul „Hit or Miss”, trimiţând fuste, pantaloni şi lenjerie aprinsă afară în parcarea inundată. Şi o explozie finală sparse sucursala din hală a băncii „Derry Farmers’ Trust” ca pe o cutie veche de crochete. O halcă din acoperişul băncii se smulse şi ea de la locul ei. Sirenele de alarmă se declanşară cu un lătrat ce n-a fost redus la tăcere decât după patru ore, când s-a ars reţeaua electrică independentă a sistemului. Contracte de închiriere, bonuri de depunere, chitanţe de restituire şi formulare Money-Manager se înălţară la cer, suflate de vântul tot mai puternic. Şi bani: de zece şi de douăzeci mai ales, cu o porţie generoasă de cinci şi o garnitură de cincizeci şi sute. Mai bine de 75 000 de dolari se duseră pe aripile vântului, estimau funcţionarii băncii… Mai târziu, după o epurare masivă a structurilor executive ale băncii (şi o ieşire pe cauţiune), unii aveau să admită – strict confidenţial, desigur – că fuseseră mai mult de 200 000 de dolari. O femeie din Haven Village, numită Rebecca Paulson, găsi o bancnotă de cincizeci de dolari fluturând agăţată pe ştergătoarea de bun venit a uşii din spatele casei, două de douăzeci în cuibar şi o sută lipită de un stejar din curte. Ea şi soţul ei folosiră banii ca să achite două rate în plus pentru maşina lor. Dr. Hale, un medic pensionar ce locuia pe West Broadway de aproape cincizeci de ani, a fost omorât la ora 8.00. Doctorului Hale îi plăcea să se laude că făcea aceeaşi plimbare de trei kilometri de la locuinţa sa de pe West Broadway, înconjurând Parcul Derry şi Şcoala Elementară, de douăzeci şi cinci din aceşti cincizeci de ani. Nimic nu reuşea să îl oprească: nici ploaia, nici lapoviţa, nici grindina sau gerul sub zero. Porni la drum şi în dimineaţa de 31 mai, în ciuda protestelor îngrijorate ale menajerei. Replica sa de ieşire din lume, rostită peste umăr în timp ce păşea afară pe uşa din faţă, trăgându-şi apăsat pălăria peste urechi, a fost: „Ia nu mai fi aşa de-al dracului de proastă, Hilda. Nu-i decât o ploicică. S-o fi văzut pe-aia din ’57! Aia a fost furtună!”. În

timp ce dr. Hale se întorcea acasă pe West Broadway, capacul unei guri de canal din faţa casei Mueller sări deodată de la locul său ca încărcătura unei rachete Redstone. Îl decapită pe bunul doctor atât de scurt şi precis, încât mai făcu trei paşi înainte de a cădea mort pe trotuar.

Iar vântul continua să se înteţească.

7

Sub oraş, 4.15 după-amiaza

Eddie îi conduse prin tunelurile întunecate timp de o oră, poate una şi jumătate, înainte, să recunoască, pe un ton mai mult uimit decât speriat, că pentru prima oară în viaţa lui se rătăcise.

Puteau totuşi să audă vuietul difuz al apei prin canale, dar acustica acelor tuneluri era atât de trăsnită, încât ţi-era cu neputinţă să spui dacă sunetul apei venea din faţă sau din spate, de la stânga sau de la dreapta, de deasupra sau de dedesubt. Chibriturile li se terminaseră. Erau pierduţi în beznă.

Lui Bill îi era frică… Frică de-a binelea. Conversaţia pe care o purtase cu tatăl său în atelierul acestuia îi tot revenea în minte. *Cam cinci kile de planuri care pur şi simplu s-au topit la un moment dat… Ideea mea e că nimeni nu ştie unde duc afurisitele alea de canale sau de ce. Când funcţionează, nu-i pasă nimănui. Când nu, apar trei-patru mutre acre de la întreprinderea de Ape Derry care trebuie să-ncerce să afle care pompă s-a bulit sau unde-i înfundătura… E întuneric, pute şi-i plin de şobolani. Astea toate sunt motive serioase ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poţi rătăci. Au mai păţit-o şi alţii.*

Păţit-o şi alţii. Păţit-o şi alţii. Au mai păţit-o…

Sigur c-au păţit-o. Grămăjoara aceea de oase pe lângă care trecuseră în drum spre bârlogul Monstrului, de exemplu.

Bill simţi cum panica încearcă să-i sugrume gândurile şi o împinse înapoi. Cedă, dar nu uşor. O putea simţi acolo în adânc, făptură vie, luptându-se şi răsucindu-se, încercând să iasă. I se adăuga sâcâitoarea întrebare rămasă fără răspuns, dacă uciseseră Monstrul sau nu. Richie susţinea că da, Mike spunea că da şi Eddie la fel. Dar nu-i plăcuse expresia de spaimă şi îndoială de pe faţa lui Bev sau a lui Stan, în timp ce lumina murea şi se târau înapoi prin uşiţă, departe de susurul plasei ce se prăbuşea.

— Şi acum ce facem? întrebă Stan.

Bill auzi tremurul înfricoşat, de băieţel, din glasul lui Stan şi ştiu că întrebarea îi era adresată direct.

— Hm, făcu Ben. Ce? La naiba, bine era dac-aveam o lanternă… Sau măcar o lum… lumânare.

Lui Bill i se păru că distinge un suspin înăbuşit în cea de-a doua parte a propoziţiei. Îl speria mai mult decât orice altceva. Ben ar fi fost surprins s-o afle, dar Bill îl socotea pe băiatul cel gras dur şi rezistent, mai stabil decât Richie şi mai puţin predispus să se năruie pe neaşteptate ca Stan. Dacă Ben era gata să clacheze, atunci se aflau în preajma unui necaz al dracului de mare. Nu la scheletul tipului de la Departamentul Apelor se tot întorcea gândul lui Bill, ci la Tom Sawyer şi Becky Thatcher, pierduţi în Peştera lui McDougal. Alunga o vreme gândul, iar apoi acesta se furişa înapoi.

Altceva îl tulbura, dar conceptul era prea amplu şi prea vag pentru ca mintea sa obosită să îl poată sesiza. Poate că însăşi simplitatea ideii o făcea atât de greu perceptibilă: se îndepărtau unul de altul. Legătura ce-i ţinuse laolaltă în toată acea lungă vară se dizolva. Monstrul-femelă fusese înfruntată şi înfrântă. Putea fi moartă, aşa cum credeau Richie şi Eddie, sau putea fi rănită atât de rău, încât avea să doarmă timp de o sută de ani, sau o mie, sau zece mii. O priviseră în faţă, o văzuseră cu masca dată la o parte, iar ea fusese oribilă – o, cu siguranţă! – dar, odată văzută, forma sa fizică nu părea atât de urâtă, iar cea mai puternică armă

îi fusese luată. Cu toţii, la urma urmei, mai văzuseră şi înainte păianjeni. Erau hidoşi, şi bănuia că niciunul din ei nu va mai fi vreodată în stare să vadă vreunul

(dacă mai scăpăm de-aici)

fără a simţi un tremur de repulsie. Dar un păianjen, în fond, nu era decât un păianjen. Poate că la sfârşit, când măştile ororii cădeau, nu rămânea nimic de neînfruntat pentru mintea omenească. Acesta era un gând încurajator. Orice în afară de

(luminile moarte)

ceea ce fusese acolo, dar poate chiar şi acea indescriptibilă lumină vie ce stătea chircită în pragul macrouniversului murise sau era pe moarte. Luminile moarte – şi călătoria în întuneric spre locul în care se aflaseră – deveneau deja ceţoase şi greu de rememorat în mintea lui. Şi, de fapt, nu asta conta. Ceea ce conta, simţit, dar nu definit, era simplul fapt al camaraderiei ce lua sfârşit… Se sfârşea, iar ei încă mai erau în beznă. Acel Altul, prin prietenia lor, reuşise poate să-i facă să fie ceva mai mult decât nişte copii. Acum însă redeveneau copii. Bill simţi. Şi la fel simţeau şi ceilalţi.

— Şi acum, Bill? întrebă Richie, exprimând în sfârşit gândul tuturor.

— N-n-nu şt-şt-ştiu, răspunse Bill.

Bâlbâiala îi revenise, vie şi sănătoasă. O auzea, o auzeau şi ei, şi stătea în întuneric, mirosind aroma coclită şi ameţitoare a panicii lor crescânde, întrebându-se cât va mai dura până când cineva – Stan, cel mai probabil Stan va fi – o să sfâşie ultima perdea spunând: *Păi, şi de ce nu ştii? Tu ne-ai băgat în povestea asta!*

— Şi cu Henry cum e? întrebă neliniştit Mike. Mai e şi acum acolo sau cum?

— O, Doamne, oftă Eddie… gemând aproape. Uitasem de *el*. Sigur că e, *sigur* că e, probabil s-a pierdut la fel ca noi şi am putea da oricând nas în nas cu el… Ei, Bill, n-ai *nicio* idee? Taică-tău lucrează aici! N-ai *absolut* nicio idee?

Bill ascultă îndepărtatul vuiet batjocoritor al apei şi încercă să aibă ideea pe care Eddie – pe care toţi – aveau dreptul să i-o pretindă. Fiindcă, da, corect, el îi băgase acolo şi a lui era răspunderea de a-i scoate din nou afară. Nu-i veni niciuna. Niciuna.

— Am eu o idee, spuse liniştită Beverly.

În întuneric, Bill auzi un sunet pe care nu-l putu localiza imediat. Un mic zgomot şoptitor, dar nu înspăimântător. Urmă apoi un sunet mai uşor de reperat – un fermoar. *Ce?…* se întrebă, după care îşi dădu seama ce. Fata se dezbrăca. Din cine ştie ce motiv, Beverly se dezbrăca.

— Da' *ce faci?* întrebă Richie, şi glasul său şocat se frânse pe ultimul cuvânt.

— Ştiu eu ceva, spuse pe întuneric Beverly, iar lui Bill vocea ei îi păru mai vârstnică. Ştiu pentru că mi-a spus tatăl meu. Ştiu ce să fac ca să fim iar împreună. Şi dacă nu suntem împreună n-o să ieşim niciodată.

— Ce? întrebă Ben, cu glasul sunând uimit şi înspăimântat. Ce tot vorbeşti?

— Ceva care ne va face să fim împreună pentru totdeauna. Ceva ce va arăta…

— N-n-nu, B-B-Beverly! o întrerupse Bill, deodată înţelegând, înţelegând totul.

— …Ce va arăta că vă iubesc pe toţi, continuă Beverly, că toţi sunteţi prietenii mei.

— Ce tot spu… începu Mike.

Calmă, Beverly îi reteză vorba:

— Cine-i primul? Cred…

8

În bârlogul Monstrului, 1985

…că moare, plânse Beverly. Braţul lui, Monstrul i-a mâncat *braţul*…

Întinse mâinile spre Bill, se agăţă de el, iar Bill o îndepărtă.

— *Iarăşi scapă!* răcni el. Avea sânge închegat pe buze şi bărbie.

— *Ha-ha-ha! Richie! B-B-Ben! De de-data asta o s-s-s-o ter-ter-minăm!*

Richie îl întoarse pe Bill spre el şi îl privi aşa cum te uiţi la un om care aiurează fără nicio nădejde:

— Bill, trebuie să-l îngrijim pe Eddie. Trebuie să-i punem un garou, să-l scoatem de-aici.

Beverly însă şedea acum cu capul lui Eddie în poală, legănându-l. Închisese ochii.

— Du-te cu Bill, îl îndemnă ea. Dacă-l laşi să moară degeaba… Dacă Monstrul se mai întoarce peste douăzeci şi cinci de ani, sau peste cincizeci, sau două mii chiar, jur… c-o să vă bântui duhurile. *Du-te!*

Richie o privi o clipă, incapabil să se hotărască. Apoi deveni conştient că faţa ei îşi pierdea conturul, nemaifiind o faţă, ci o formă palidă în umbrele crescânde. Lumina scădea. Asta îl decise.

— Bine, îi spuse el lui Bill. De data asta o urmărim.

Ben stătea în dosul pânzei de păianjen, care începuse iar să se descompună. Văzuse şi el forma ce se balansa în înaltul ei şi se ruga ca Bill să nu privească în sus.

Dar, în timp ce plasa începea să cadă în fuioare, şi şuviţe, şi sculuri, Bill privi.

O văzu pe Audra coborând ca într-un lift foarte vechi şi scârţâitor. Căzu trei metri, se opri, legănându-se dintr-o parte în alta, apoi brusc mai coborî cinci metri. Faţa nu i se schimbă nicio clipă. Ochii ei, albastru-de-porţelan, erau larg deschişi. Picioarele-i desculţe se balansau ca două pendule. Părul îi atârna lăţos pe umeri. Ţinea gura întredeschisă.

— *AUDRA!* urlă el.

— Bill, haide! strigă Ben.

Acum plasa cădea de jur-împrejurul lor, bufnind pe pardoseală. Richie îl apucă deodată pe Bill de mijloc şi îl

împinse înainte, ţintind un spaţiu gol înalt de trei metri între planşeu şi cea mai de jos încrucişare de fire a plasei înmuiate:

— Du-te, Bill! Du-te! Du-te!

— *Aia-i Audra!* strigă disperat Bill. *A-aia-i AUDRA!*

— Nu dau o para chioară nici să fie Papa de la Roma, replică amar Richie. Eddie a murit şi noi trebuie să ucidem Monstrul, dacă încă mai e viu. De data asta vom termina treaba, Bill Barosane. Acum *haide!*

Bill mai rămase o clipă în urmă, după care instantanee ale copiilor, ale tuturor copiilor ucişi, părură să-i fluture prin minte la fel ca fotografiile pierdute din albumul lui George. PRIETENII ŞCOLII.

— Î-în re-regulă. Să mergem. D-D-Doamne, iartă-m-mă.

El şi Richie fugiră de sub firele încrucişate cu o secundă înainte să se prăbuşească, alăturându-i-se lui Ben de cealaltă parte. Fugiră după Monstru în timp ce Audra se legănă la cincisprezece metri deasupra pardoselii pietruite, înfăşurată într-o gogoaşă prinsă de plasa în descompunere.

9

Ben

Urmară dâra de sânge negru al Monstrului – băltoace uleioase de scursoare ce curgeau şi picurau în crăpăturile dintre dale. Dar, în timp ce planşeul începea să se înalţe spre o deschizătură semicirculară neagră în capătul opus al încăperii, Ben văzu ceva nou: un şir de ouă. Fiecare era negru şi avea coaja aspră, mare cât un ou de struţ. O lumină ceroasă strălucea din interiorul lor. Ben observă că erau semitransparente; înăuntru se zăreau mişcându-se forme negre.

Copiii Monstrului, îşi spuse el şi simţi că i se ridică un nod în gât. *Copiii ei avortaţi. Doamne! Doamne!*

Richie şi Bill se opriseră şi se holbau năuci la ouă, minunându-se prosteşte.

— Mergeţi! Mergeţi! strigă Ben. Am eu grijă de ele! Puneţi mâna pe Monstru!

— Poftim! strigă Richie şi-i aruncă lui Ben o cutie cu chibrituri.

Ben o prinse. Bill şi Richie îşi reluară goana. Ben îi privi un moment în lumina ce scădea rapid. Alergară în bezna tunelului pe unde scăpase Monstrul şi se pierdură din vedere. Apoi coborî ochii spre primul dintre ouăle cu coajă subţire, spre umbra neagră, ca o manta, dinăuntru, şi îşi simţi hotărârea şovăind. Asta… Hei, fraţilor, asta era prea mult. Asta era pur şi simplu prea îngrozitor. Şi, cu siguranţă, aveau să moară şi fără ajutorul lui; fuseseră nu atât fătaţi, cât lepădaţi.

Dar sorocul Monstrului e aproape… Şi dacă unul dintre ei e capabil să supravieţuiască… unul măcar…

Adunându-şi întreg curajul, chemând în ajutor chipul palid, muribund, al lui Eddie, Ben turti primul ou sub talpă. Se sparse cu un trosnet ud, în timp ce o placentă puturoasă îi înfăşură gheata. Apoi un păianjen mare cât un şobolan porni vlăguit pe pardoseală, încercând să scape, iar Ben auzi în propriu-i cap ţipetele ascuţite şi miorlăitoare asemănătoare cu zgomotul unui ferăstrău îndoit rapid înainte şi înapoi.

Ben se repezi după el pe picioarele pe care şi le simţea ca nişte catalige şi-şi coborî din nou cu forţă gheata. Simţi trupul păianjenului pocnind şi storcindu-se sub călcâi. Beregata i se încleştă şi de astă dată nu mai avu cum să se abţină. Vomă, apoi răsuci călcâiul, sfărâmând făptura de pietre, şi ascultă ţipetele din cap stingându-se în nefiinţă.

Cât de multe? Cât de multe ouă? N-am citit eu undeva că păianjenii pot depune mii… sau milioane? Nu pot face asta la nesfârşit, o să-mi pierd minţile…

N-ai încotro. N-ai încotro. Haide, Ben… Adună-te! Trecu la oul următor şi repetă procesul în ultima licărire a luminii

ce murea. Totul se repetă: plesnetul sfărâmicios, plescăitul lichidului, finalul *coup de grâce*. Următorul. Următorul. Următorul. Croindu-şi drum încet spre arcada neagră prin care intraseră prietenii săi. Acum întunericul era total, şi plasa descompusă era undeva în urmă. Încă-i mai putea auzi şoapta prăbuşirii. Ouăle erau pietre palide în beznă. Ajungând la fiecare, scăpăra câte un chibrit din cutie şi îl spărgea. În fiecare caz reuşea să urmărească goana puiului buimac de păianjen şi să-l strivească înainte ca flacăra să se stingă. Habar n-avea cum să procedeze dacă i se terminau chibriturile înainte de a fi zdrobit ultimul ou, ucigându-le tuturor încărcătura pe care nicio minte omenească nu o putea descrie în întreaga-i scârboşenie.

10

Monstrul, 1985

Tot mai veneau.

Monstrul simţea că tot mai veneau, câştigau teren, iar frica îi creştea. Poate că la urma urmei nu era eternă – ceea ce e de negândit trebuie gândit într-un târziu. Mai rău, Monstrul-femelă simţea moartea puilor săi. Un al treilea dintre aceşti atât de urâţi şi plini de ură bărbaţi-băieţi păşea neabătut pe dâra maternităţii sale, aproape scos din minţi de atâta repulsie, dar continuând cu toate acestea, metodic, să zdrobească sub talpă viaţa din fiecare ou al ei.

Nu! *se văicări ea, repezindu-se dintr-o parte în alta, simţind cum forţa vitală i se scurgea printr-o sută de răni, niciuna mortală în sine, dar fiecare un cântec al durerii, fiecare încetinind-o. Un picior îi atârna într-o singură fâşie vie de carne. Un ochi îi era orb. Simţea o cumplită ruptură înlăuntru-i, rezultatul cine ştie cărei otrăvi reuşise unul dintre detestaţii bărbaţi-băieţi să i-o bage pe gât.*

Şi tot mai veneau, acoperind distanţa, şi cum de era asta cu putinţă? Monstrul scâncea şi miorlăia, iar când îi simţi

aproape imediat în spatele său, făcu singurul lucru pe care-l mai putea face acum: se întoarse să lupte.

11

Beverly

Înainte ca ultima licărire de lumină să se stingă, lăsând întunericul absolut stăpân deplin, o văzu pe soţia lui Bill căzând încă vreo şapte metri, apoi săltând din nou în sus. Începuse să se rotească, iar părul lung şi roşcat i se răsfiră în jur. *Soţia lui*, îşi spuse. *Dar eu am fost prima lui iubire şi dacă a crezut vreodată că altă femeie a fost cea dintâi e numai fiindcă a uitat... A uitat de Derry.*

Apoi rămase în beznă, singură, doar cu zgomotul plasei căzând şi cu povara inertă a trupului lui Eddie. Nu voia să-i dea drumul din braţe, nu voia să-i lase chipul pe pardoseala spurcată a acelui loc. Aşa că-i ţinu mai departe capul în căuşul unui braţ aproape amorţit şi-i îndepărtă părul de pe fruntea umedă. Se gândi la păsări... Era un obicei pe care probabil îl deprinsese de la Stan. Sărmanul Stan, cel care nu fusese în stare să înfrunte aceste lucruri.

A tuturor... Am fost prima lor iubire.

Încercă să îşi amintească – era un lucru plăcut la care să mediteze în toată bezna aceea, unde nu puteai localiza sunetele. O făcea să se simtă mai puţin singură. La început nu izbuti să regăsească amintirea. Intervenea imaginea păsărilor – ciori, grauri şi gaiţe, păsări de primăvară ce reveneau de cine ştie unde, în vreme ce străzile încă mai şiroiau de apa dezgheţului şi ultimele pete de zăpadă scorţoasă, murdară, se aţineau amarnic în ascunzătorile lor umbrite. Avea impresia că întotdeauna într-o zi noroasă auzi şi vezi pentru prima oară aceste păsări de primăvară şi te întrebi de unde vin. Dintr-o dată, pur şi simplu sunt înapoi în Derry, umplând aerul cu pălăvrăgeala lor croncănită. Se înşirau pe firele telefonice şi pe crestele

acoperişurilor caselor victoriene de pe West Broadway; se înghesuiau să-şi facă loc pe elementţii de aluminiu ai complicatei antene din vârful localului „Wally’s Spa”; umpleau crengile negre şi ude ale ulmilor de pe Lower Main Street. Se aşezau, stăteau de vorbă cu glasurile lor zbierate şi bâlbâite de ţărănci bătrâne, iar apoi, la un semnal pe care oamenii nu-l puteau depista, îşi luau cu toatele zborul, înnegrind cerul cu mulţimea lor… Şi coborau altundeva.

Da, păsările, mă gândeam la ele fiindcă mi-era ruşine. Tatal meu mă făcuse să-mi fie ruşine, cred, şi poate că şi asta era opera Monstrului. Poate.

Amintirea sosi – amintirea din spatele păsărilor –, dar era vagă şi lipsită de contur. Poate că această amintire aşa avea să fie întotdeauna. Făcuse…

Şirul gândurilor i se frânse, dându-şi seama că Eddie…

12

Iubire şi dorinţă, 10 august 1958

…vine la ea primul, pentru că el e cel mai înspăimântat. Vine la ea nu ca prieten al ei din vara aceea sau, acum, ca iubit trecător, ci aşa cum s-ar fi dus la mama sa cu doar trei sau patru ani în urmă, să fie mângâiat; nu se retrage la atingerea goliciunii ei netede, şi în prima clipă fata se îndoieşte că o simte măcar. Băiatul tremură şi, deşi îl ţine îmbrăţişat, bezna e atât de perfectă, încât nici chiar de la o asemenea apropiere nu îl poate vedea; cu excepţia ghipsului aspru care ar putea fi foarte bine o fantomă.

— Ce vrei? o întreabă el.

— Trebuie să-ţi bagi în mine ce ai tu, răspunde ea.

Încearcă să se retragă, dar fata îl reţine, şi se supune, lipit de ea.

L-a auzit pe careva – Ben, bănuieşte – trăgând aer în piept.

— Bevvie, nu pot face asta. Nu ştiu cum…

— Cred că-i uşor. Dar va trebui să te dezbraci.

Se gândeşte la complicaţiile de a se descurca între ghips şi cămaşă, mai întâi separându-le oarecum şi apoi alăturându-le iar, şi precizează:

— De pantaloni, oricum.

— Nu, nu pot!

Dar crede că o parte din el poate şi doreşte, căci tremurul i-a încetat şi simte ceva mic şi dur ce o apasă în dreapta pântecelui.

— Ba poţi, spune ea şi-l trage în jos.

Suprafaţa de sub spatele şi picioarele ei dezgolite e fermă, argiloasă, uscată. Tunetul îndepărtat al apei e liniştitor. Întinde braţele spre el. O clipă, intervine chipul tatălui ei, aspru şi neînduplecat,

(vreau să văd dacă eşti intactă)

iar apoi îşi împreunează mâinile după gâtul lui Eddie, obrazul ei neted lipit de obrazul lui neted, şi în timp ce el, nesigur, îi atinge sânii mici, oftează şi se gândeşte pentru prima oară Ăsta-i Eddie *şi îşi aminteşte de o zi din iulie – se poate să nu fi fost decât luna trecută abia? – când pe Maidan n-a apărut nimeni decât Eddie şi avea un teanc întreg de benzi desenate cu Little Lulu pe care le-au citit împreună în cea mai mare parte a după-amiezii, Little Lulu umblând după fragi şi mure şi intrând în tot felul de situaţii trăsnite. Fusese distractiv.*

Se gândeşte la păsări, mai ales la gaiţele, graurii şi ciorile ce se întorc primăvara, iar mâinile i se duc la cureaua lui şi o desfac, iar el spune iar că n-o poate face; ea îi spune că poate, că ştie că poate, iar ceea ce simte acum nu mai e ruşine sau teamă, ci un soi de triumf.

— Unde? întreabă el, şi lucrul acela tare o apasă dornic pe partea interioară a coapsei.

— Aici.

— Bevvie, o să cad pe tine! exclamă Eddie, iar ea îi aude respiraţia începând să şuiere dureros.

— Cam asta şi trebuie, cred, răspunde ea, cuprinzându-l cu blândeţe şi călăuzindu-l.

Băiatul împinge prea repede şi o doare.

Sssss! *inspiră ea, cu dinţii înfipţi în buza de jos, şi din nou se gândeşte la păsări, la păsările de primăvară, înşirate pe acoperişurile caselor, luându-şi zborul toate odată sub norii joşi de martie.*

— Beverly? şopteşte el nesigur. Ţi-e bine?

— Mai încet. O să-ţi fie mai uşor să respiri.

Băiatul se mişcă mai încet şi, după o vreme, respiraţia i se accelerează: dar fata înţelege că nu din cauză că i s-ar întâmpla ceva rău.

Durerea se stinge. Deodată el se mişcă mai repede, apoi încetează, devine ţeapăn şi scoate un sunet – un anume sunet. Simte că pentru el asta e ceva, ceva extraordinar de deosebit, ceva ca... zborul. Se simte puternică: un sentiment de triumf înălţându-se cu forţă înlăuntrul ei. De-asta se temea tatăl său? Firesc să se teamă! E putere în acest act, sigur că da, o putere în stare să rupă lanţuri, putere adâncă. Nu simte nicio plăcere fizică, dar senzaţia deţine un fel de extaz mintal. Simte apropierea. Băiatul îşi reazemă faţa de gâtul ei, iar ea îl îmbrăţişează. El plânge. Ea îl ţine în braţe. Şi simte cum partea din el ce făcuse legătura între ei începe să se dizolve. N-o părăseşte propriu-zis; pur şi simplu se şterge, se împuţinează.

Când greutatea lui se desprinde, fata se ridică în capul oaselor şi-i atinge faţa pe întuneric.

— Ai reuşit?

— Ce să reuşesc?

— Ce-o fi trebuind. Nu ştiu exact.

Băiatul clatină din cap – îl simte, cu mâna lipită de obrazul lui.

— Nu cred că a fost exact cum... ştii, cum zic băieţii mari. Dar a fost... Chiar a fost ceva.

Vorbeşte încet, astfel ca să nu-l audă ceilalţi.

— Te iubesc, Bevvie.

Aici, cunoştinţa i se frânge puţin. E absolut sigură că mai urmează şi alte vorbe, unele şoptite, altele mai sonore, şi nu-şi poate aduce aminte ce spun. Nu contează. Va trebui

să-i lămurească de la început pe toţi? Da, probabil. Dar n-are nicio importanţă. Trebuie să fie lămuriţi despre această esenţială legătură între lume şi infinit, singurul loc unde fluxul sangvin atinge eternitatea. Nu contează. Ceea ce contează e iubirea şi dorinţa. Aici, în bezna aceasta, e un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate chiar mai bun decât altele.

Mike vine la ea, apoi Richie, şi actul se repetă. Acum simte o oarecare plăcere, o căldură difuză în sexul ei copilăresc şi nematurizat, şi închide ochii în timp ce vine la ea Stan, şi se gândeşte la păsări, la primăvară şi la păsări, şi le vede, iar şi iar, toate poposind în acelaşi timp, umplând copacii despuiaţi de iarnă, călăreţi pe unda de şoc a marginii în mişcare a celui mai violent anotimp al naturii, le vede reluându-şi zborul din nou şi din nou, fâlfâitul aripilor lor sunând ca plesnetul multor cearşafuri întinse la uscat, şi îşi spune: De-acum într-o lună fiecare copil din Derry Park va avea un zmeu, vor fugi ca să nu li se încurce sforile unele în altele. *Şi îşi spune iar:* Aşa e când zbori.

Cu Stan, la fel ca şi cu ceilalţi, o stăpâneşte acea jalnică senzaţie de dizolvare, de despărţire, lucrul de care au nevoie cu adevărat din acest act – un anume ceva – aproape, dar încă negăsit.

— Ai reuşit? întreabă ea iarăşi şi, deşi nu ştie exact ce să reuşească, înţelege că nu.

Urmează o lungă aşteptare, după care vine la ea Ben.

Tremură din tot trupul, dar nu e tremurul de frică pe care l-a simţit la Stan.

— Beverly, nu pot, spune el pe un ton ce-şi propune să fie rezonabil şi e orice altceva, numai asta nu.

— Ba poţi şi tu. O simt.

Sigur că simte. E mai multă duritate din aceea; mai mult din el. Îl poate simţi sub apăsarea blândă a burţii lui. Mărimea trezeşte în ea o anume curiozitate şi atinge uşor proeminenţa. Băiatul îi geme pe gât, iar suflul respiraţiei lui îi face trupul gol să se înfioare. Simte prima

străfulgerare de căldură gonind prin ea – deodată senzaţia dinlăuntru-i e foarte mare; recunoaşte că e prea mare

(şi e oare prea mare, poate încăpea aşa ceva în ea?)

şi prea matură pentru ea, ceva, o senzaţie ce umblă încălţată în ghete. E ca bombele lui Henry, ceva interzis copiilor, ceva ce poate exploda, făcându-te bucăţi. Dar acesta nu era nici locul, nici momentul să-şi facă griji; aici erau iubirea, dorinţa şi întunericul. Dacă nu încercau cu cea dintâi, cu siguranţă aveau să rămână cu cel din urmă.

— Beverly, nu…

— Ba da.

— Eu…

— Învaţă-mă să zbor, spune ea cu un calm pe care nu-l simte, conştientă, după căldura umedă şi proaspătă de pe obraz şi gât, că a început să plângă. Învaţă-mă, Ben.

— Nu…

— Dacă ai scris poezia, învaţă-mă. Mângâie-mă pe păr dacă vrei, Ben. Mi-ar plăcea.

— Beverly… eu… eu…

Acum nu numai că tremură; se zguduie din tot trupul. Dar ea simte din nou că aceşti fiori nu sunt numai frică – o parte din ei sunt precursorii chinurilor presupuse de tot ceea ce se întâmplă. Se gândeşte la

(păsări)

chipul lui, la chipul lui drag, dulce şi sincer, şi ştie că nu e frică; dorinţă e ceea ce simte el, o adâncă dorinţă pasională acum abia ţinută în frâu, şi din nou are acea senzaţie de putere, ca un fel de zbor, ca un fel de privire în jos de deasupra văzând toate păsările pe acoperişuri, pe antena din vârful localului „Wally's", văzând străzi răspândite ca pe o hartă, oh, dorinţă, da, asta era ceva, era iubire şi dorinţă ce te învaţă să zbori.

— Ben! Da! ţipă ea deodată, şi frâul se frânge.

Din nou simte durere şi, un moment, o domină senzaţia înspăimântătoare că este zdrobită. Apoi el se propteşte pe palme şi senzaţia dispare.

E mare, o, da – durerea a revenit, şi e mult mai adâncă decât când a intrat Eddie prima oară în ea. Trebuie iar să-şi muşte buza şi să se gândească la păsări până când îi trece arsura. Dar trece într-adevăr, şi reuşeşte să se ridice şi să-l atingă pe buze cu un deget, iar el geme.

Dogoarea a început din nou, şi-şi simte puterea dintr-o dată trecând la el, i-o dăruieşte bucuroasă şi o urmează. Mai întâi are senzaţia că este legănată, senzaţia unei delicioase dulceţi spiralânde ce o face să înceapă neajutorată să-ntoarcă dintr-o parte-n alta capul, şi un murmur fără melodie îi răzbate printre buzele închise, ăsta *e zborul,* ăsta*, oh, iubire, oh, dorinţă, oh, ăsta-i un lucru imposibil de negat, a lega, a dărui, a forma un cerc puternic: a lega, a dărui...* a zbura.

— O, Ben, o, dragul meu, da, şopteşte ea, simţind sudoarea ieşindu-i pe faţă, simţind legătura dintre ei, ceva instalat ferm la locul său, ceva precum eternitatea, precum infinitul.

— Te iubesc atât de mult, dragul meu.

Şi simte lucrul acela începând să se întâmple – ceva despre care fetele ce şuşotesc şi chicotesc în toaletă în legătură cu sexul habar nu au, cel puţin din câte ştie ea; nu fac decât să se mire cât de fioros trebuie că-i sexul, şi abia acum îşi dă seama că pentru multe dintre ele sexul nu poate fi decât vreun monstru nerealizat şi nedefinit; se referă la actul respectiv cu vocala „O”. Tu ai face-O, oare sora ta şi prietenul ei O fac, mama şi tatăl tău încă O mai fac, iar ele niciodată n-au s-O facă; a, da, ai crede că toate fetele clasei a cincea erau viitoare mironosiţe, iar pentru Beverly e evident că niciuna dintre ele nu poate suspecta această... această concluzie, şi n-o împiedică să ţipe decât faptul că ceilalţi ar auzi-o şi-ar crede-o grav rănită. Îşi duce palma la gură şi muşcă apăsat. Acum înţelege mai bine râsul zbierat al Gretei Bowie, şi al lui Sally Mueller, şi al celorlalte: oare ei, toţi şapte, n-au petrecut cea mai mare parte din această vară, cea mai lungă şi mai înfricoşătoare vară din viaţa lor, râzând ca scoşi din minţi? Râzi pentru că

ceea ce e înfricoşător şi necunoscut mai e şi comic, râzi aşa cum uneori copiii mici râd şi plâng în acelaşi timp când se apropie, făcând tumbe, un clovn de la circ, ştiind că ar trebui să fie comic... Dar mai e şi necunoscut, plin de eterna putere a necunoscutului.

Muşcatul mâinii nu-i opreşte ţipătul, şi-i poate linişti pe ceilalţi – şi pe Ben – doar exclamând în întuneric:

— Da! Da! Da!

Imagini de lumină strălucitoare îi umplu mintea, amestecându-se cu ţipetele răguşite ale gaiţelor şi graurilor; aceste sunete devin cea mai dulce muzică din lume.

Aşa că zboară, zboară sus, iar acum puterea nu e cu ea sau cu el, ci undeva între ei, iar el ţipă, şi-i poate simţi braţele tremurând, iar ea se arcuieşte în sus şi în el, simţindu-i spasmul, atingerea, totala intimitate plutitoare cu ea în întuneric. Şi răzbat împreună înapoi în lumina vieţii.

Apoi e gata şi stau unul în braţele celuilalt, iar când el încearcă să spună ceva – poate vreo scuză prostească în stare să rănească ceea ce-şi aminteşte ea, vreo scuză idioată ca o cătuşă, îi opreşte cuvintele cu un sărut şi-l trimite înapoi.

Vine la ea Bill.

Încearcă să vorbească, dar acum bâlbâiala-i e aproape totală.

— Tu să taci, îi şopteşte, sigură în noua ei cunoaştere, dar conştientă că de acum e obosită.

Obosită şi al dracului de plină de dureri. Părţile interioare şi dinapoi ale coapselor îi sunt lipicioase, şi bănuieşte că asta-i din cauză că Ben a terminat într-adevăr sau poate pentru că ei îi curge sânge.

— Totul o să fie în regulă.

— E-e-eşti si-si-si-gură?

— Da, răspunde ea şi-şi împreunează mâinile pe după capul lui, simţindu-i părul încâlcit şi asudat. Poţi să pui pariu.

— T-t-te d-d… ted-d-d…

— Şşşş…

Nu e aşa cum a fost cu Ben; există patimă, dar nu de acelaşi fel. A fi acum cu Bill e cea mai bună concluzie a ceea ce se întâmplă, cea mai bună dovadă cu putinţă. El e blând, tandru; doar că-i cam lipseşte calmul. Îi simte nerăbdarea, dar îi e temperată şi ţinută în frâu de neliniştea lui pentru ea, poate pentru că numai Bill şi ea însăşi îşi dau seama ce act enorm e acesta şi cum nu trebuie să vorbească niciodată despre el nimănui altcuiva, nici măcar ei între ei.

La sfârşit, e luată prin surprindere de acea bruscă înălţare şi are timp să-şi spună: Oh! Se va întâmpla iar, nu ştiu dacă pot să îndur…

Dar gândurile-i sunt risipite de absoluta gingăşie a faptului şi abia-l aude şoptind:

— Te iubesc, Bev, te iubesc, am să te iubesc întotdeauna…

O repetă iar şi iar şi nu se bâlbâie deloc.

Îl trage strâns spre ea şi o clipă rămân astfel, obrazul său neted stând lipit de al ei.

Se desprinde de el fără a spune nimic şi un scurt răstimp, cât e singură, îşi adună la loc hainele, şi le pune încet pe ea, conştientă de o durere surdă şi pulsândă despre care ei, băieţi fiind, nu vor şti niciodată, conştientă şi de o anume plăcere epuizată şi de uşurarea de-a o fi dus la bun sfârşit. Acum, acolo jos e un loc gol şi, deşi se bucură că sexul ei îi aparţine din nou, goliciunea implică o stranie melancolie pe care nicicând n-ar putea-o exprima… decât gândindu-se la copaci goi sub un cer de iarnă alb, copaci desfrunziţi, copaci aşteptând mierlele să vină ca nişte pastori la sfârşitul lui martie pentru a oficia moartea zăpezii.

Îi găseşte, bâjbâind după mâinile lor.

Un moment, nu vorbeşte nimeni, iar, când o face cineva, n-o surprinde prea mult să audă că-i Eddie.

— Cred că atunci când am luat-o la dreapta, acum două cotituri, ar fi trebuit s-o luăm la stânga. Fir-aş, am ştiut-o, da' eram aşa de năduşit şi speriat…

— Ai fost speriat toată viaţa, Eds, spune Richie.

Are glasul binevoitor. Muchia aspră a panicii a dispărut complet.

— Am mai luat-o greşit încă în două locuri, spune Eddie, neluându-l în seamă, dar asta a fost cea mai nasoală chestie. Dacă ne găsim drumul înapoi până acolo, s-ar putea să scăpăm cu bine.

Se adună într-un şir nesigur, Eddie primul, Beverly a doua acum, cu mâna pe umărul lui Eddie, după cum şi Mike îşi ţine mâna pe al ei. Se pun din nou în mişcare, mai repede de astă dată. Eddie nu mai dă niciun semn din fosta sa îngrijorare nervoasă.

Mergem acasă, *îşi spune ea şi se înfioară de uşurare şi bucurie.* Acasă, da. Şi asta va fi bine. Ne-am făcut treaba pentru care am venit, acum putem merge înapoi să fim iar doar simpli copii. Şi va fi bine şi asta.

În timp ce înaintează prin întuneric, îşi dă seama că sunetul apei curgând se aude mai aproape.

Capitolul 23
Afară

1

Derry, 9.00-10.00 dimineaţa

Pe la 9.10, viteza vântului în Derry înregistra o medie de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale până la o sută. Vântul rupsese din agăţători girueta de pe acoperişul tribunalului şi o aruncase în lumina difuză a zilei bătute de ploaie. La fel ca bărcuţa lui George Denbrough, nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Pe la nouă şi jumătate, lucrul despre care Departamentul Apelor Derry jurase că acum e imposibil părea nu doar posibil, ci chiar iminent: zona centrală a oraşului s-ar putea să fie inundată pentru prima oară din august 1958, când multe dintre vechile canale se înfundaseră sau se surpaseră în timpul unei furtuni îngrozitoare. Pe la 9.45, oameni cu chipuri sumbre soseau în maşini şi automacarale pe ambele maluri ale Canalului, cu echipamentul de vreme rea zbătându-se nebuneşte în vântul rapid ca un tren de marfă. Pentru întâia dată din octombrie 1957, saci cu nisip începură să se alinieze pe laturile cimentate ale Canalului. Arcada prin care Canalul intra sub intersecţia cu triplu sens din inima oraşului era plină aproape până sus; Main Street, Canal Street şi baza Colinei Up-Mile erau impracticabile altfel decât cu piciorul, iar cei care se grăbeau spre operaţiunea cu sacii de nisip simţeau străzile vibrându-le sub tălpi o dată cu torentul frenetic al apelor, aşa cum un pasaj suprateran trepidează când trec unul pe lângă altul camioane de mare tonaj. Dar aceasta era o vibraţie constantă, iar oamenii se bucurau să se afle pe latura nordică a centrului, departe de acel vuiet statornic, mai mult simţit decât auzit. Harold Gardener striga la Alfred Zitner, care ţinea „Zitner’s Realty” în partea

de vest a oraşului, întrebându-l dacă străzile se vor prăbuşi. Zitner spunea că mai curând ar îngheţa iadul decât să se întâmple aşa ceva. Harold avu o scurtă viziune cu Adolf Hitler şi Iuda Iscariotul oferind patine, după care reveni la căratul sacilor. Apa ajunsese acum la mai puţin de trei degete sub creasta pereţilor de ciment ai Canalului. Pe Maidan, râul Kenduskeag îşi ieşise deja din matcă, iar pe la amiază vegetaţia luxuriantă şi copacii piperniciţi aveau să răsară dintr-un întins lac puturos, puţin adânc. Oamenii continuară să lucreze, oprindu-se doar când li se termină rezerva de saci… Iar apoi, la 10.10, îngheţară la auzul unui enorm şi asurzitor zgomot de sfâşiere. Harold Gardener avea să-i povestească mai târziu soţiei sale că îşi spusese că a venit sfârşitul lumii. Nu era năruirea centrului pe pământ – nu atunci –, ci Turnul de Apă. Doar Andrew Keene, nepotul lui Norbert Keene, o văzu efectiv întâmplându-se, şi în dimineaţa aceea fumase atât de multă *iarbă*, încât în prima clipă crezu că are fără doar şi poate halucinaţii. Hoinărea pe străzile răvăşite de furtună încă de pe la ora opt, cam din aceeaşi perioadă când dr. Hale se înălţa spre acea mare familie de practică medicală din ceruri. Era ud până la piele (cu excepţia trăistuţei de cincizeci de grame pe care o purta la subsuoară, mai exact spus), dar total inconştient de acest lucru. Ochii i se dilatară, neîncrezători. Ajunsese la Memorial Park, aflat pe coasta Colinei pe care se înălţa Turnul de Apă. Şi, doar dacă nu se înşela cumva, acesta avea acum o *înclinaţie* pronunţată, la fel ca fututul ăla de turn din Pisa de pe cutiile cu macaroane.

— Oh, *mamăă!* ţipă Andrew Keene, cu ochii căscându-i-se şi mai mult.

Acum arătau de parcă ar fi stat pe nişte arcuri elastice – în timp ce începeau trosnetele. Aplecarea turnului devenea tot mai pronunţată, sub privirea lui, aşa cum stătea acolo cu blugii leoarcă lipiţi de picioarele slăbănoage şi panglica de pe cap şiroindu-i apă în ochi. Ţigle albe ţâşneau din latura marelui turn de apă circular… Nu, nu tocmai ţâşneau;

păreau mai degrabă a fi *stoarse* de-acolo. Şi o crăpătură clară apăruse cam la şase metri deasupra fundaţiei de piatră. Prin acea crăpătură începu deodată să fie pulverizată apă, iar acum ţiglele nu mai erau stoarse din faţa dinspre centru a turnului; erau duse de vânt. Un zgomot groaznic începu să se audă, iar Andrew văzu turnul mişcându-se ca limba unui mare orologiu înclinându-se de la ora amiezii spre unu, apoi spre două. Săculeţul cu iarbă îi căzu de la subsuoară, cuibărindu-se în cămaşă undeva deasupra curelei. Nu observă. Era complet năucit. Dangăte imense răsunau din interiorul turnului, ca şi cum s-ar fi rupt una câte una corzile celei mai mari chitare din lume. Acestea erau cablurile dinăuntrul cilindrului, care furnizaseră echilibrul optim al tensiunii faţă de presiunea apei. Turnul începu să se răstoarne tot mai repede şi mai repede, scânduri şi bârne dezghiocându-se, ţăndări sărind şi răsucindu-se prin aer.

— *PĂĂĂ–… FUTU-I…– ZEAAAAA!* chirăi Andrew Keene, dar ţipătul i se pierdu în bubuitul final al prăbuşirii şi în vuietul crescând a patru milioane şi trei sferturi de litri de apă revărsându-se prin latura ruptă a clădirii.

Porni într-un val seismic cenuşiu şi bineînţeles că, de s-ar fi aflat în pantă faţă de turn, Andrew Keene şi-ar fi făcut ieşirea de pe această lume cât ai zice peşte. Dar Dumnezeu îi apără pe beţivi, pe copiii mici şi pe cei drogaţi; Andrew stătea într-un loc de unde vedea totul fără a fi atins nici măcar de un strop.

— *MAMĂ, CE MAI FUTU-LE DE EFECTE SPECIALE!* zbieră Andrew în timp ce apa se rostogolea peste Memorial Park ca un corp solid, măturând cadranul solar lângă care un băieţel pe nume Stan Uris stătuse adesea privind păsările prin binoclul de câmp al tatălui său.

— *STEVEN SPIELBERG, SĂ TE ZGÂRII PE OCHI!*

Se duse şi băiţa păsărilor. Andrew o văzu un moment cum se dădea peste cap la nesfârşit, piedestal în locul cuvei şi cuvă în locul piedestalului, după care dispăru. Un şir de

arţari şi mesteceni ce despărţeau Memorial Park de Kansas Street au fost doborâţi la pământ ca tot atâtea popice pe un culoar de bowling. Traseră după ei şi nebuneşti încâlceli ţepoase de cabluri electrice. Apa năvăli şuvoi de-a latul străzii, acum întinzându-se, începând să semene mai mult a apă decât a zidul solid ce ştersese cadranul solar, băiţa de păsări şi arborii, dar tot mai avu destulă putere ca să smulgă din temelii aproape o duzină de case de pe partea cealaltă a Kansas Street până pe Maidan. Se duseră cu o uşurinţă ameţitoare, majoritatea încă întregi. Andrew Keene o recunoscu pe una ca aparţinând familiei Karl Massenisk. Domnul Massenisk fusese profesorul său din clasa a şasea, o adevărată jigodie. În timp ce casa zbura peste margine luând-o pe pantă, Andrew îşi dădu seama că încă mai putea vedea o lumânare arzând cu flacără vie într-o fereastră şi se întrebă scurt dacă n-ar putea-o stinge prin concentrare mintală. Urmă o explozie pe Maidan şi o văpaie instantanee de flacără galbenă, când felinarul cu gaz Coleman al cuiva aprinse combustibilul ce curgea dintr-un rezervor spart. Andrew privi la partea opusă a străzii, unde până cu numai patruzeci de secunde în urmă se aflase un şir ordonat de case. Acum erau Oraşul Dus, şi n-ar strica s-o crezi pe cuvânt, dulceaţă mică. În locul lor se vedeau zece beciuri care arătau ca nişte piscine. Andrew vru să avanseze opinia că asta era futu-i mama mă-sii de grozav, dar nu mai putea să urle. Părea că i se paradise urlătorul. Îşi simţea diafragma slăbită şi inutilă. Auzi un şir de bufnituri trosnitoare, zgomotul pe care-l face un gigant cu pantofii plini de crochete coborând o scară. Era Turnul de Apă ce se rostogolea pe colină, uriaş cilindru alb încă scuipând ce-i mai rămăsese din provizia de apă, cablurile groase zburând prin aer şi apoi plesnind iar pământul ca nişte harapnice de oţel, scobind în solul moale şănţuleţe ce se umpleau imediat cu apă de ploaie şiroind. Sub ochii lui Andrew, care privea cu bărbia rezemată undeva între clavicule, turnul, orizontal de acum, şi mai lung de

patruzeci de metri, se ridică în aer. O clipă păru îngheţat acolo, imagine suprarealistă din ţara cu pereţi-de-cauciuc şi cămăşi-de-forţă tra-la-la, cu apa de ploaie scânteindu-i pe pereţii zdrobiţi, cu ferestrele sparte, cu cercevelele atârnând, cu farul din vârf, menit să avertizeze avioanele uşoare ce zburau prea jos, fulgerând încă, după care căzu în stradă cu un ultim bubuit asurzitor. Kansas Street preluase o bună parte din apă, care acum începu să şiroiască spre centru abătându-se peste Up-Mile Hill. *Acolo erau case,* îşi spuse Andrew Keene, şi deodată toată puterea i se risipi din picioare. Se aşeză greoi: pleosc-fleoşc. Rămase cu ochii holbaţi la fundaţia de piatră pe care de când se ştia el stătuse Turnul de Apă. Se întreba dacă l-ar crede cineva vreodată.

Se întreba dacă el însuşi o credea.

2

Uciderea, 10.02 dimineaţa, 31 mai 1985

Bill şi Richie văzură Monstrul-femelă întorcându-se spre ei, cu mandibulele deschizându-se şi închizându-se, cu singurul ochi sănătos arzând, iar Bill îşi dădea seama că acesta avea propria sa sursă de iluminare, ca un soi de licurici groaznic. Dar lumina pâlpâia, nesigură; Monstrul-femelă era grav rănită. Gândurile îi bâzâiau şi hodorogeau

(daţi-mi drumul! daţi-mi drumul şi puteţi căpăta orice-aţi dorit vreodată – bani, faimă, avere, putere – vă pot da aceste lucruri)

în capul lui Bill.

Acesta înainta cu mâinile goale, ţinându-şi ochii aţintiţi către cel roşu al Monstrului. Simţea puterea crescând înlăuntrul său, învestindu-l, înnodându-i braţele ca pe nişte odgoane, umplând fiecare pumn strâns cu propria-i forţă. Richie păşea alături de el, cu gura crispată într-o grimasă a hotărârii nezdruncinate.

(îţi pot înapoia soţia – o pot face, numai eu – nu-şi va aminti nimic, la fel cum nici voi şapte nu v-aţi mai amintit nimic)

Acum erau aproape, foarte aproape. Bill îi putea simţi duhoarea puturoasă şi-şi dădu seama cu neaşteptată groază că era mirosul Maidanului, cel pe care-l luaseră drept miros de canale, de pârâiaşe poluate şi gunoi ars… Dar crezuseră oare vreodată că asta era tot? Era mirosul Monstrului, şi o fi fost el poate mai puternic pe Maidan, dar plutise pe deasupra întregului Derry ca un nor, şi oamenii pur şi simplu nu-l simţeau, întocmai cum, după o vreme, îngrijitorii de la grădina zoologici nu mai simt mirosul cuştilor, ba chiar se întreabă de ce vizitatorii strâmbă din nas.

— Noi doi, îi murmură el lui Richie, iar Richie dădu din cap fără să-şi ia ochii de la Păianjen, care acum se făcea mititel dinaintea lor, cu abominabilele-i picioare ţepoase dârdâind, adus în sfârşit la respect.

(nu vă pot oferi viaţa eternă, dar vă pot atinge şi veţi trăi vieţi lungi, lungi – două sute de ani, trei sute, poate cinci sute –, vă pot face zei ai Pământului – dacă-mi daţi drumul dacă-mi daţi drumul dacă-mi daţi…)

— Bill? întrebă Richie răguşit.

Cu un ţipăt crescând în el, înălţându-se tot mai sus, şi mai sus, şi mai sus, Bill atacă. Richie alergă lângă el în acelaşi pas. Izbiră în acelaşi timp cu pumnii drepţi, iar Bill înţelese că în realitate nu loveau deloc cu pumnii; era forţa lor combinată, sporită de forţa acelui Altul; era forţa memoriei şi a dorinţei; mai presus de orice, era forţa iubirii şi a neuitatei copilării ca o unică şi mare roată.

Zbieretul Păianjenului umplu capul lui Bill, părând să-i spintece creierii. Îşi simţi pumnul plonjând adânc într-o umezeală ce se zvârcolea. Braţul îl urmă până la umăr. Şi-l trase, şiroind de sângele negru al Păianjenului. Zeama curgea din gaura pe care o făcuse.

Îl văzu pe Richie stând în picioare aproape sub trupul umflat al Monstrului, acoperit cu sângele scânteietor şi întunecat, în poziţia clasică a boxerului, izbind cu pumnii uzi.

Păianjenul îi biciui cu picioarele. Bill simţi unul tăindu-l în josul coastelor, sfâşiind cămaşa, sfâşiind pielea. Acul pompa zadarnic, proptit în pardoseală. Zbieretele Monstrului răsunau ca nişte salve de trâmbiţă în capul lui Bill. Se repezi stângaci înainte, încercând să-l muşte, şi, în loc să se retragă, Bill înainta şi el, folosindu-şi acum nu numai pumnul, ci întregul trup, prefăcut într-o torpilă. Intră în burta Monstrului ca un fundaş de fotbal care-şi apleacă umerii şi pur şi simplu goneşte drept înainte.

O clipă simţi carnea împuţită a Monstrului cedând cu simplitate, ca şi cum ar fi urmat să se destindă şi să-l catapulteze înapoi. Cu un urlet nearticulat, împinse şi mai tare, apăsând înainte şi în sus cu picioarele, săpând cu mâinile. Şi pătrunse; se simţi inundat de fluidele fierbinţi ale Monstrului-femelă. Îi curseră peste faţă, în urechi. Le aspiră pe nas în fire subţiri şi viermuitoare.

Era din nou în întuneric, afundat până la umeri înăuntrul trupului cuprins de convulsii al Monstrului. Iar în urechile înfundate putea auzi un sunet asemănător cu monotonul *mpf-MPF-mpf-MPF* al unei enorme tobe bas, cea care conduce parada când intră circul în oraş cu alaiul său de clovni pe catalige şi acrobaţi.

Bătaia inimii Monstrului.

Îl auzi pe Richie răcnind brusc de durere, sunet ce crescu într-un rapid geamăt sufocat şi se frânse. Bill îşi repezi dintr-o dată înainte ambii pumni strânşi. Se înecă, strangulat în punga pulsândă de măruntaie şi ape a Monstrului.

Mpf-MPF-mpf-MPF…

Îşi cufundă mâinile în Monstru, rupând, sfâşiind, despărţind, căutând sursa sunetului; smulgând organe cu

degetele sale mânjite care se desfăceau şi se strângeau, pieptul ferecat părând să i se umfle din cauza lipsei de aer.

Mpf-MPF-mpf-MPF…

Şi deodată o avu în mâini. Uriaşă fiinţă vie ce pompa şi pulsa în palmele sale, împingându-i-le în repetate rânduri.

(*NUNUNUNUNUNUNU*)

Ba da! ţipă Bill, sufocându-se, înecându-se. *Ba da! Încearc-o pe asta, fă, curvo! ÎNCEARC-O P-ASTA! ÎŢI PLACE? ÎŢI FACE BINE? DA?*

Îşi întrepătrunse degetele peste inima pulsândă a Monstrului, cu palmele despărţite într-un V inversat, şi le împreună cu toată forţa de care era în stare.

Se mai simţi un ultim urlet de durere şi groază când inima oribilei creaturi îi explodă între mâini, curgându-i printre degete în fâşii palpitânde.

Mpf-MPF-mpf-MPF

Răcnetul, stingându-se, micşorându-se, Bill simţi că trupul Monstrului se încleştează deodată în jurul său, ca un pumn într-o mănuşă pe măsură. Apoi totul se înmuie. Deveni conştient că acel trup se înclina, lunecând încet într-o parte. În acelaşi timp începu să se retragă, pierzându-şi cunoştinţa.

Păianjenul se prăvăli pe-o latură, maldăr enorm de carne nepământeană, aburindă, încă azvârlind şi zvâcnind din picioare, mângâind pereţii tunelului şi râcâind pardoseala în zgârieturi disperate.

Bill se îndepărtă împleticit, respirând în icnete sufocate, scuipând în efortul de a-şi curăţa gura de oribilul gust al Monstrului. Se împiedică de propriile-i picioare şi căzu în genunchi.

Şi, desluşit, auzi Vocea celuilalt; o fi fost moartă Ţestoasa, dar ceea ce o învestise nu era.

— *Fiule, ai făcut într-adevăr un bine.*

Apoi se stinse. Puterea dispăru o dată cu ea. Se simţea slăbit, scârbit, pe jumătate nebun. Privi peste umăr şi văzu

coşmarul negru muribund ce era Păianjenul palpitând şi cutremurându-se încă.

— *Richie!* strigă el cu un glas aspru, frânt. *Richie, unde eşti, domne?*

Niciun răspuns.

Acum se stinsese şi lumina. Murise o dată cu Păianjenul. Cotrobăi în buzunarul cămăşii încleiate după ultima cutie de chibrituri. Erau acolo, dar nu voiau să se aprindă; gămăliile erau leoarcă de sânge.

— *Richie!* răcni iar, acum începând să-i curgă lacrimile.

Porni târâş înainte, întâi o mână, apoi cealaltă, dibuind prin beznă, în sfârşit, una dintre ele dădu peste ceva ce-i cedă molatic atingerii. Mâinile zburară pe deasupra… şi se opriră la contactul cu faţa lui Richie.

— *Richie! Richie!*

Tot niciun răspuns. Chinuindu-se pe întuneric, Bill îşi trecu un braţ pe sub spinarea lui Richie, iar pe celălalt pe sub genunchi. Se adună pe picioare şi porni poticnit înapoi pe unde veniseră, cu Richie în braţe.

3

Derry, 10.00-10.15 dimineaţa

La ora 10.00, vibraţia care străbătuse străzile din centrul oraşului Derry crescu până la un vuiet rostogolit. *Derry News* avea să scrie ulterior că suporturile porţiunii subterane a Canalului, slăbite de asediul sălbatic al unei inundaţii, se prăbuşiseră pur şi simplu. Au existat oricum oameni în dezacord cu această opinie.

— Eu am fost acolo şi ştiu, îi spuse mai târziu Harold Gardener soţiei sale. Nu s-au surpat doar suporturile Canalului. A fost un *cutremur*, asta a fost. A fost un *cutremur*, futu-i mama mă-sii.

Oricum rezultatele erau aceleaşi. În timp ce vuietul creştea constant, ferestrele au început să se spargă,

tencuiala de pe tavane să cadă, iar ţipătul inuman al grinzilor răsucite şi al fundaţiilor se înteţi până ajunse o cacofonie înfiorătoare. Crăpături goniră peste faţada din cărămizi găurită de gloanţe a prăvăliei „Machen's" ca nişte mâini dornice să înhaţe. Cablurile ce susţineau deasupra străzii marchiza cinematografului „Aladdin" plesniră, iar copertina se prăbuşi la pământ. Richard's Alley, ce trecea pe după farmacie, se umplu deodată cu o avalanşă de cărămizi galbene când Brian X Dowd Professional Building, clădită în 1952, se prăbuşi bubuind. Un enorm ecran de praf de culoarea icterului se ridică în aer şi fu smuls de vânt ca un văl.

Cam în acelaşi timp, statuia lui Paul Bunyan din faţa Primăriei explodă. Ca şi cum acea ameninţare de demult a profesoarei de arte că o va arunca în aer se dovedise în cele din urmă al dracului de serioasă. Capul bărbos şi rânjit zbură drept în văzduh. Un picior dădu un şut înainte, celălalt înapoi, de parcă Paul ar fi încercat un soi de *grand écart* atât de entuziast, încât sfârşise cu dezmembrare. Secţiunea mediană a statuii se spulberă într-un nor de şrapnel, iar capul securii de plastic ţâşni spre cerul ploios, dispăru, apoi căzu din nou, făcând tumbe. Străpunse acoperişul Punţii săruturilor, apoi şi podeaua.

Iar după aceea, la ora 10.02, centrul oraşului Derry se surpă pur şi simplu.

Cea mai mare parte a apei din turnul dărâmat traversase Kansas Street şi sfârşise pe Maidan, dar tone de lichid şiroiseră în jos spre cartierul administrativ pe panta Up-Mile Hill. Poate acesta să fi fost paiul care a rupt spinarea cămilei… Sau poate, după cum i-a spus Harold Gardener soţiei sale, chiar a *fost* un cutremur. Crăpături goniră pe Main Street, înguste… Apoi începură să se caşte ca nişte guri flămânde, iar sunetul Canalului pluti în sus, acum nemaifiind înăbuşit, ci înspăimântător de puternic. Totul începu să se zguduie. Reclama de neon din faţa magazinului de suveniruri „Shorty Squires's" căzu în stradă şi făcu

scurtcircuit într-un metru de apă. După câteva clipe, clădirea lui Shorty, ce se înălţa alături de „Mr. Paperback”, începu să *coboare*. Buddy Angstrom a fost primul care observă fenomenul. Îi dădu un ghiont lui Alfred Zitner, care privi, rămase cu gura căscată, apoi îl înghionti şi el pe Harold Gardener. În interval de câteva secunde, operaţiunea de amplasare a sacilor cu nisip încetă. Oamenii aliniaţi pe ambele maluri ale Canalului nu mai făcură decât să stea cu ochii holbaţi către centru, în ploaia torenţială, având întipărite pe feţe expresii identice de stupefacţie îngrozită. „Squires’s Souvenirs and Sundries” părea să fi fost clădit pe cine ştie ce lift enorm care acum începuse să coboare. Se scufundă în betonul aparent solid cu o ţinută absolut demnă. Când se opri, ai fi putut să te laşi în patru labe pe trotuarul inundat şi să intri printr-una dintre ferestrele de la etajul trei. Apa ţâşni în sus de jur-împrejurul clădirii şi, după o clipă, Shorty în persoană apăru pe acoperiş, dând înnebunit din mâini după ajutor. Apoi a fost nimicit, când instituţia din vecini, cea care găzduia la parter „Mr. Paperback”, se scufundă şi ea în pământ. Din nefericire, aceasta nu coborî de-a dreptul, aşa cum făcuse cea a lui Shorty; clădirea „Mr. Paperback” dezvoltă o înclinaţie pronunţată (preţ de-o clipă de fapt chiar se asemănă vădit cu fututul ăla de turn din Pisa, ăla de pe cutiile cu macaroane). Pe când se apleca, începu să plouă cu cărămizi din vârf şi laturi. Mai multe îl loviră pe Shorty. Harold Gardener îl văzu lăsându-se pe spate, cu mâinile la cap… Iar apoi ultimele trei etaje de la „Mr. Paperback” lunecară la fel de distinct ca nişte clătite din vârful unui teanc. Shorty dispăru. Cineva din şirul cu sacii ţipă, după care totul se pierdu în vacarmul scrâşnit al distrugerii. Oameni erau doborâţi de pe picioare sau catapultaţi de-a dura, zbătându-se, în Canal. Harold Gardener văzu cum clădirile aflate faţă în faţă pe Main Street se aplecară înainte ca nişte cucoane chibiţând la un joc de cărţi, aproape atingându-şi creştetele. Strada însăşi se scufunda,

pârâind şi frângându-se. Apa împroşca şi se spulbera. Iar apoi, una după alta, clădirile din ambele părţi ale străzii se înclinară pur şi simplu până dincolo de centrele de greutate şi se prăvăliră în stradă – „Northeast Bank”, „The Shoeboat”, „Alvey’s Smoke’n Jokes”, „Bailley’s Lunch”, „Bandler’s Record and Music Barn” Atât doar că, de fapt, nu mai aveau nicio stradă în care să se prăbuşească. Strada căzuse în Canal, întinzându-se la început ca zahărul caramel, şi apoi frângându-se în bucăţi săltăreţe de asfalt. Harold văzu refugiul de dirijare a circulaţiei din intersecţia celor trei străzi căzând deodată în afara câmpului vizual, şi, în timp ce apa ţâşnea ca din nişte gheizere, înţelese deodată ce urma să se întâmple.

— *Tre’ s-o ştergem de-aici!* urlă el la Al Zitner. *O să refuleze! Al! O să refuleze!*

Al Zitner nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit. Avea faţa unui somnambul sau poate a unui om care-a fost hipnotizat profund. Stătea în sacoul său sport, cadrilat în roşu şi albastru, ud fleaşcă, în cămaşa Lacoste descheiată la guler şi cu micul aligator pe colţul stâng al acestuia, în ciorapii albaştri ce aveau brodate în lateral bastoanele albe de golf încrucişate, în pantofii-bărci cu tălpi de cauciuc. Privea cum poate un milion de dolari din investiţiile lui personale se scufundau în stradă, trei sau patru milioane din investiţiile prietenilor săi – băieţii cu care juca pocher, băieţii cu care mergea la golf, băieţii cu care schia în Rangley. Deodată, oraşul său natal, Derry, din statul Maine, pentru numele lui Dumnezeu, începuse să semene în mod bizar cu oraşul ăla de futu-i mama mă-sii unde luntraşii plimbau lumea în canoe lungi şi slăbănoage. Apa se învolbura şi spumega printre clădirile ce încă mai stăteau în picioare. Canal Street se termina într-o trambulină neagră şi dinţată deasupra marginii unui lac clocotitor. Nici nu era de mirare că Zitner nu-l auzise pe Harold. Alţii însă ajunseseră la aceeaşi concluzie ca şi Gardener – nu puteai arunca atât de mult căcat într-o masă de apă turbată fără a pricinui

necazuri mari. Unii lăsară să cadă sacii de nisip pe care-i ţinuseră în mâini şi o luară la sănătoasa. Harold Gardener era unul dintre aceştia, aşa că rămase în viaţă. Alţii nu avură la fel de mult noroc, şi încă se mai aflau pe acolo când Canalul, cu gâtlejul înfundat acum cu tone de asfalt, ciment, cărămizi, ipsos, sticlă şi mărfuri asortate în valoare de circa patru milioane de dolari, refula şi se revărsă din matca sa betonată, luând cu sine, imparţial, oameni şi saci de nisip. Harold se tot gândea că pe el urmărea să-l prindă; indiferent cât de repede gonea, apa continua să câştige teren. Până la urmă scăpă căţărându-se pe un taluz abrupt acoperit cu buruieni. Privi o dată în urmă şi văzu un om pe care-l crezu a fi Roger Lernerd, funcţionarul-şef al secţiei de împrumuturi de la sindicatul de creditare al lui Harold, încercând să-şi pornească maşina în parcarea minihalei Canalului. Cu tot vuietul apei şi urletul vântului, Harold auzi motoraşul ca al unei maşini de cusut tuşind, tuşind şi iar tuşind, în vreme ce apa neagră şi fără valuri curgea pe ambele părţi ale autoturismului, până la suspensii. Apoi, cu un ţipăt adânc şi tunător, Kenduskeag-ul se revărsă peste maluri şi mătură atât minihala Canalului, cât şi maşina roşie a lui Roger Lernerd. Harold îşi reluă ascensiunea, agăţându-se de crengi, rădăcini, de orice arăta destul de rezistent ca să-i suporte greutatea. Teren mai înalt, ăsta era pontul. În urma sa auzea centrul oraşului Derry continuând să se năruie. Zgomotul părea cel al unui foc de artilerie.

4

Bill

— *Beverly!* strigă.

Spatele şi braţele-i erau o unică durere solidă, pulsândă. Acum Richie părea să cântărească pe puţin două sute de kilograme. *Atunci, lasă-l jos*, îi şopti mintea sa. *E mort, ştii prea bine că aşa e, şi atunci de ce nu-l laşi jos?*

Dar nu voia, nu putea s-o facă.

— *Beverly!* strigă iar. *Ben! Oricine!*

Îşi spuse: *Aici m-a aruncat Monstrul – şi pe Richie – doar că ne-a aruncat mai departe – cu atât mai departe. Cu ce semăna? O pierd, o uit…*

— Bill?

Era glasul lui Ben, tremurat şi sleit, undeva destul de aproape.

— Unde eşti?

— Aici, dom'le. Îl am pe Richie cu mine. A… E rănit.

— Vorbeşte-n continuare, spuse Ben, acum mai aproape. Vorbeşte tot timpul, Bill.

— Am omorât Monstrul-femelă, spuse Bill, mergând spre locul de unde se auzise glasul lui Ben. Am omorât-o pe târfă. Şi dacă Richie e mort…

— *Mort?* exclamă Ben, alarmat.

Acum era foarte aproape… Şi imediat mâna sa bâjbâi prin întuneric şi atinse uşurel nasul lui Bill.

— Cum adică, mort?

— Eu… el…

Acum îl susţineau amândoi pe Richie.

— N-am cum să-l văd. Asta-i chestia. N-n-n-am cu-cu-cum să-l *văd!*

— *Richie!* strigă Ben şi îl scuturã. *Richie, haide! Haide, fir-ar să fie!*

Acum glasul lui Ben se tulburase, devenise tremurător.

— *RICHIE, AI DE GÂND FUTU-TE-N CUR PE MĂ-TA SĂ TE TREZEŞTI?*

Şi, în întuneric, Richie rosti cu o voce somnoroasă, iritată, de abia-m-am-sculat:

— Ghini, Clăiţă. Ghini. N-am chef naibii să ţi le împlu…

— *Richie!* ţipă Bill. *Richie, ţi-e bine?*

— Curva m-a aruncat, murmură Richie cu aceeaşi voce obosită, de om ce tocmai s-a trezit din somn. Am dat peste ceva tare. Asta-i tot… tot ce-mi amintesc. Unde-i Bevvie?

— Pe-aici, răspunse Ben; le povesti repede despre ouă. Am călcat în picioare peste o sută. Cred că le-am terminat pe toate.

— Să dea Domnul să fie aşa, replică Richie; începea să sune mai bine. Lasă-mă jos, Bill Barosane. Pot să umblu şi singur… Cum se-aude apa, mai tare?

— Da, răspunse Bill; toţi trei se ţineau de mâini în întuneric. Ce-ţi mai face capul?

— Mă doare ca dracu'. Ce s-a întâmplat după ce m-a doborât?

Bill le spuse cât de mult se putea îndura să spună.

— Iar Monstrul-femelă e moartă, se minună Richie. Eşti sigur, Bill?

— Da. De data asta chiar sunt si-sigur.

— Slavă Domnului, spuse Richie. Ţine-mă, Bill, trebuie să borăsc.

Bill îl ţinu, iar când Richie termină o luară din loc. Ici şi colo atingea cu piciorul ceva sfărâmicios ce se rostogolea în beznă. Fragmente din ouăle Păianjenului pe care Ben le zdrobise în bucăţi, bănuia, şi se cutremură. Se simţea bine ştiind că mergeau în direcţia cea bună, dar totuşi îl bucura faptul că nu putea să vadă rămăşiţele.

— *Beverly!* strigă Ben. *Beverly!*

— *Aici…*

Ţipătul ei era slab, aproape pierdut în vuietul neîntrerupt al apei. Înaintară prin întuneric, strigând-o încontinuu şi orientându-se după glas.

Când în sfârşit ajunseră la ea, Bill o întrebă dacă-i mai rămăsese vreun chibrit. Femeia îi puse în mână o jumătate de cutie. Aprinse unul şi văzu feţele celorlalţi apărând, spectrale – Ben cu braţul cuprinzându-l pe Richie, care stătea cocoşat, sângerând din tâmpla dreaptă, Beverly cu capul lui Eddie în poală. Apoi se întoarse în direcţia cealaltă. Audra zăcea chircită pe dalele de piatră, cu picioarele depărtate şi capul întors în sensul opus. Cea mai mare parte a plasei dimprejurul trupului ei se topise.

Chibritul îi arse degetele şi-l scăpă. În întuneric, aprecie greşit distanţa, se împiedică de ea şi aproape căzu grămadă.

— Audra! Audra, mă a-a-auzi?

Îi trecu un braţ pe sub spate şi o ridică în şezut. Strecurând o mână pe sub valurile părului, îi apăsă cu degetele o latură a gâtului. Pulsul i se simţea: o bătaie înceată şi constantă.

Mai aprinse un chibrit şi la lumina lui îi văzu pupilele contractându-se. Dar aceasta era o reacţie involuntară; fixitatea privirii nu i se schimbă, nici chiar atunci când îi apropie chibritul de faţă îndeajuns de mult ca să i se înroşească pielea. Era vie, dar lipsită de reacţii. Pe dracu', era mai rău de-atât şi o ştia. Era catatonică.

Al doilea chibrit îi fripse degetele. Îl scutură.

— Bill, nu-mi place cum sună apa aia, spuse Ben. Cred c-ar trebui să ieşim de-aici.

— Cum s-o facem fără Eddie? murmură Richie.

— O să ne descurcăm, replică Bev. Bill, Ben are dreptate. Trebuie să ieşim.

— O iau şi pe ea.

— Sigur că da. Dar acum ar trebui să mergem.

— Încotro?

— Vei şti, răspunse încetişor Beverly. Tu ai ucis Monstrul. Vei şti, Bill.

O ridică pe Audra la fel cum îl ridicase şi pe Richie şi reveni lângă ceilalţi. Senzaţia trupului ei în braţele sale era neliniştitoare, sinistră; era ca un manechin de ceară ce respiră.

— Pe unde o luăm, Bill?

— Nu ş-ş-şt…

(vei şti, tu ai ucis Monstrul şi vei şti)

— Păi, ha-haideţi, îi chemă Bill. Să vedem dacă putem găsi ieşirea. Beverly, ţi-ţi-ţine-te de astea – îi întinse el chibriturile.

— Cum rămâne cu Eddie? întrebă ea. Trebuie să-l scoatem şi pe el!

— Cum s-să putem? Totul… B-Beverly, tot lo-ocul se sfă-sfărâmă-n bucăţi.

— *Trebuie* să-l scoatem de-aici, omule, spuse Richie. Haide, Ben.

Reuşiră să salte între ei trupul lui Eddie. Beverly le lumină drumul înapoi până la uşiţa de basm. Bill o trecu prin ea pe Audra, ţinând-o cât putea de sus deasupra pământului. Richie şi Ben îl traseră pe Eddie.

— Lăsaţi-l jos, spuse Beverly. Poate să rămână aici.

— E prea întuneric, suspină Richie. Ştii… E prea întuneric. Eds… El…

— Nu, e-n regulă, interveni Ben. Poate că aici e locul lui. Cred că probabil aşa şi e.

Îl depuseră jos, iar Richie îi sărută obrazul lui Eddie. Apoi ridică spre Ben doi ochi orbi:

— Eşti sigur?

— Mda. Haide, Richie.

Richie se ridică şi se întoarse spre uşă.

— Futu-te-n cur, Curvo! ţipă el pe neaşteptate şi trânti uşa dintr-un şut. Aceasta scoase un sunet fleşcăit, închizându-se şi ferecându-se.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă Beverly.

— Nu ştiu, spuse Richie, deşi ştia destul de bine.

Privi înapoi chiar în clipa când chibritul ţinut de Beverly se stinse.

— Bill… semnul de pe uşă?

— Ce-i cu el? gâfâi Bill.

Richie spuse:

— A dispărut.

5

Derry, 10.30 dimineaţa

Coridorul de sticlă ce făcea legătura între Biblioteca Adulţilor şi Biblioteca pentru Copii explodă deodată într-o unică văpaie vie de lumină. Cioburile zburară în formă de umbrelă, ciopârţind frunzişul copacilor bătuţi de vânt ce împestriţau curtea bibliotecii. Ar fi putut să se rănească grav cineva sau chiar să-şi piardă viaţa, într-o atât de ucigătoare canonadă, dar nu era nimeni pe acolo, nici înăuntru, nici afară. Biblioteca nu se deschisese deloc în acea zi. Tunelul care îl fascinase atât pe Ben Hanscom în copilărie nu avea să mai fie înlocuit niciodată; avuseseră loc atâtea distrugeri costisitoare în Derry, încât părea mai simplu ca cele două biblioteci să rămână clădiri separate. În timp, nimeni din Consiliul Orăşenesc Derry nu avea să-şi mai amintească măcar la ce servise acel ombilic de sticlă. Poate că numai Ben însuşi le-ar fi putut spune cu adevărat cum era să stai afară în gerul încremenit al unei seri de ianuarie, cu nasul curgându-ţi, cu vârfurile degetelor amorţite în mănuşi, privind oamenii cum trec încoace şi încolo înăuntru, străbătând iarna fără paltoane şi înconjuraţi de lumină. Le-ar fi putut spune… Dar poate că nu era genul de lucru pe care să-l poţi scoate pe tapet depunând mărturie despre el într-o întrunire a Consiliului Primăriei – cum ai stat afară în întunericul îngheţat şi ai învăţat să iubeşti lumina. Aceasta nu era decât o utopie, pe când faptele erau următoarele: coridorul de sticlă a sărit în aer fără niciun motiv vizibil, fără să rănească pe nimeni (ceea ce era o binecuvântare, de vreme ce tributul final plătit furtunii din acea dimineaţă – în termeni omeneşti, cel puţin – era de şaizeci şi şapte de morţi şi mai mult de trei sute douăzeci de răniţi), şi n-a fost construit la loc niciodată. După data de 31 mai 1985, dacă voiai să treci din Biblioteca pentru Copii în cea a adulţilor aveai de mers pe afară. Iar dacă era frig, sau ploua, ori ningea, trebuia să-ţi pui paltonul.

6

Afară, 10.54 dimineaţa, 31 mai 1985

— Aşteptaţi, icni Bill. Lăsaţi-mă un pic… Odihniţi-vă.

— Lasă-mă să te-ajut, îi propuse din nou Richie.

Îl părăsiseră pe Eddie în urmă în bârlogul Păianjenului, iar ăsta era un lucru despre care nu voia să vorbească niciunul dintre ei. Eddie însă era mort, iar Audra trăia încă – cel puţin în sens tehnic.

— Mă descurc, rosti Bill printre gâfâieli sufocate.

— Rahat. O să te-alegi cu un atac de inimă. Lasă-mă să te ajut, Bill Barosane.

— Ce-ţi mai face ca-ca-capul?

— Doare. Nu schimba subiectul.

Fără convingere, Bill îl lăsă pe Richie să o ia în braţe. Ar fi putut să fie şi mai rău; Audra era o femeie înaltă a cărei greutate normală era de şaptezeci de kilograme. Dar rolul ce-i fusese distribuit ca să-l joace în *Attic Room* era acela al unei tinere ţinute ostatică de un psihopat care-şi închipuia că-i terorist politic. Întrucât Freddie Firestone dorise să filmeze mai întâi toate secvenţele din pod, Audra se supusese unei diete stricte cu pasăre, brânză de vaci şi ton, pierzând zece kilograme. Totuşi, după poticneala cu ea în braţe prin beznă cale de-un sfert de kilometru (sau o jumătate, sau trei sferturi de kilometru, sau cine ştie cât), acele şaizeci de kilograme păreau mai degrabă două sute.

— Mu-mulţumesc, d-d-dom’le, spuse el.

— N-ai de ce. Urmezi tu la rând, Clăiţă.

— Bip-bip, Richie, spuse Ben, iar Bill rânji în ciuda propriei sale voinţe.

Era un zâmbet ostenit, şi nu dură mult, dar puţin însemna mai mult decât nimic.

— Încotro, Bill? întrebă Beverly. Apa aia se aude mai tare ca nicicând. Chiar că n-am chef să mă-nec pe-aicea.

— Drept înainte, apoi la stânga. Poate n-ar strica să-ncercăm să ne grăbim un pic.

Îşi continuară drumul timp de o jumătate de oră, Bill anunţând cotiturile la stângă şi la dreapta. Sunetul apei creştea necontenit, până ce păru să-i înconjoare, înfricoşător efect stereo în beznă. Bill îşi găsi pe pipăite drumul pe după un colţ, târându-şi mâna peste cărămizile umede, şi deodată simţi apa curgându-i pe pantofi. Curentul era foarte rapid, puţin adânc.

— Dă-mi-o pe Audra, îi ceru el lui Ben, care gâfâia sonor. De-acum, în amonte.

Ben i-o trecu cu grijă înapoi lui Bill, acesta reuşind să şi-o rezeme pe umăr, purtând-o ca un pompier. De-ar protesta doar… de s-ar mişca… de-ar face ceva.

— Cum stăm cu chibriturile, Bev?

— Prost. O jumătate de duzină, poate. Bill… *Ştii* încotro te îndrepţi?

— Cred că d-d-da. Haideţi.

Îl urmară pe după colţ. Apa spumega împrejurul gleznelor lui Bill, apoi îi ajunse până la fluierele picioarelor, şi pe urmă până la coapse. Tunetul apei devenise profund ca un vuiet monoton de bas. Galeria în care se aflau trepida continuu. O vreme, Bill crezu că torentul va deveni prea puternic ca să mai poată merge împotriva lui, dar apoi trecură pe lângă o ţeava de alimentare ce scuipa un enorm jet de apă în tunelul lor – se minună de forţa sa spumegândă –, iar curentul se mai îmblânzi oarecum, deşi apa continua să se adâncească. Şi…

Am văzut apa ieşind prin ţeava aia alimentatoare! Am văzut-o!

— *H-h-hei!* strigă el. *V-v-voi puteţi să vedeţi ce-ceva?*

— Se luminează de vreun sfert de oră! îi strigă drept răspuns Beverly. *Unde suntem, Bill? Ştii cumva?*

Credeam că ştiu, aproape că spuse Bill.

— *Nu! Haideţi!*

Crezuse că se apropiau de tronsonul canalizat cu beton al Kenduskeagului ce purta numele de Canal… Partea care intra pe sub pământ în centru şi ieşea din nou la lumină în

Bassey Park. Dar aici jos era lumină, *lumină*, şi cu siguranţă că nu putea fi lumină în Canalul de sub oraş. Dar cu toate acestea lumina se tot înteţea.

Bill începea să aibă probleme serioase cu Audra. Nu din cauza curentului – acesta slăbise –, ci din cauza adâncimii. *Nu peste mult o s-o duc plutind,* îşi spuse el. Putea să-l vadă pe Ben în stânga sa şi pe Beverly la dreapta; întorcând uşor capul, îl vedea şi pe Richie, în spatele lui Ben. Pardoseala devenea tot mai ciudată. Fundul tunelului era acum denivelat şi plin de resturi – cărămizi, după câte se părea. Iar în faţă ieşea din apă ceva care semăna cu prova unei nave aflate în curs de scufundare.

Ben plescăi într-acolo, dârdâind prin şuvoiul rece. O cutie de trabucuri îmbibată de apă pluti izbindu-i-se de faţă. O împinse în lături şi apucă obiectul ce ieşea din apă. Căscă ochii. Se părea că e o inscripţie mare. Reuşi să citească literele AL, iar dedesubt FUT. Şi deodată ştiu.

— Bill! Richie! Bev!

Râdea de uimire.

— Ce este, Ben? strigă Beverly.

Apucând-o cu ambele mâini, Ben o răsturnă pe spate. Se auzi un sunet bârâit când o margine a firmei zgârie peretele tunelului. Acum puteau citi: „ALADDI”, şi mai jos „BACK TO THE FUTURE[{13}]“.

— E copertina de la „Aladdin”, spuse Richie. Cum…

— Strada s-a surpat înăuntru, şopti Bill.

Ochii i se dilatau. Se holbă în lungul tunelului. În faţă lumina era și mai puternică.

— *Ce*, Bill?

— Ce futu-i mama mă-sii *s-a-ntâmplat?*

— Bill? *Bill?* Ce…

— Toate canalele astea! exclamă înnebunit Bill. Toate canalele astea vechi! Iar s-a produs o inundaţie! Şi cred că de data asta…

Începu să plescăie din nou înainte, ţinând-o sus pe Audra. Ben, Bev şi Richie îl urmară. După cinci minute Bill privi în

sus şi văzu cerul albastru. Se uita printr-o crăpătură în plafonul tunelului, o crăpătură ce se lărgea până la mai bine de douăzeci de metri pe măsură ce înainta din locul unde stătea el. Apa era întreruptă de numeroase insuliţe şi arhipelaguri aflate în faţă – grămezi de cărămizi, partea dinapoi a unui Plymouth cu portbagajul deschis şiroind de apă, un parcometru rezemat de peretele tunelului înclinat ca un om beat, cu steguleţul roşu de CONTRAVENŢIE îndreptat în sus.

Acum mersul devenise aproape imposibil – munţi în miniatură ce se înălţau şi coborau fără niciun sens, promiţând fracturi de glezne. Apa le şiroia cu viteză moderată pe la subsuori.

Acum e moderată, medită Bill. *Dar, dac-am fi fost aici acu' două ore, una chiar, cred că poate ne-am fi ales cu o scaldă pe toată viaţa*.

— Ce pizda mă-sii-i asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

Stătea lângă cotul stâng al lui Bill; cu faţa înmuiată de mirare în timp ce privea în sus la crăpătura din tavanul tunelului – *doar că nu-i tavanul nici unui tunel*, îşi spuse Bill. *E Main Street. Cel puţin asta a fost*.

— Cred că cea mai mare parte din centrul oraşului e acum în Canal, dusă în jos de Kenduskeag. Curând va ajunge în Penobscot, iar apoi se va vărsa în Oceanul Atlantic şi futu-i călătorie sprâncenată. Poţi să m-ajuţi cu Audra, Richie? Nu cred că pot…

— Sigur, răspunse Richie. Sigur, Bill. Nicio problemă.

O luă pe Audra de la Bill. În lumina existentă, Bill o putea vedea mai bine decât poate şi-ar fi dorit – paloarea mascată, dar nu ascunsă de murdăria şi zoaiele ce-i mânjeau fruntea şi-i încleiau obrajii. Ţinea ochii tot larg deschişi… Larg deschişi şi neatinşi de nicio senzaţie. Părul îi atârna încâlcit şi ud. Ar fi putut să fie la fel de bine o păpuşă gonflabilă care se vindea la „Pleasure Chest" în New York sau pe Reeperbahn la Hamburg. Singura diferenţă consta în

respiraţia înceată şi constantă… Iar asta putea să fi fost doar un truc, nimic mai mult.

— Cum ieşim de-aici? îl întrebă el pe Richie.

— Roagă-l pe Ben să-ţi dea o mână de ajutor. Tu o salţi în sus pe Beverly, şi pe urmă amândoi o puteţi ridica pe nevastă-ta. Ben mă va împinge pe mine, după care noi doi îl tragem pe Ben. Şi după asta am să-ţi arăt cum poţi organiza un turneu de volei pentru un club universitar de-o mie de fete.

— Bip-bip, Richie.

— Bip-bip în curu’ tău, Bill Barosane.

Oboseala îl străbătea în valuri monotone. Prinse privirea ştearsă a lui Beverly şi i-o susţinu un moment. Fata dădu încet din cap, iar el îi oferi un surâs.

— Îmi dai o mână de ajutor, B-B-Ben?

Ben, care arăta şi el incredibil de istovit aprobă în tăcere. O zgârietură adâncă îi străbătea un obraz.

— Cred că pot să mă descurc.

Se aplecă uşor şi-şi împreună mâinile. Bill ridică un picior, păşi pe scăriţa mâinilor lui Ben şi sări în sus. Nu era chiar destul. Ben ridică treapta formată din mâini, iar Bill se agăţă de marginea plafonului prăbuşit al tunelului. Se trase în braţe. Primul lucru pe care-l văzu era o barieră de accident rutier, albă cu portocaliu. Al doilea era mulţimea de oameni ce mişunau dincolo de barieră. Al treilea, Magazinul Universal „Freese’s” – doar că avea o înfăţişare ciudată, bombată şi teşită. Îi trebui un moment până să îşi dea seama că aproape jumătate din „Freese’s” se scufundase în stradă şi-n Canalul de dedesubt. Partea de sus pivotase peste stradă şi părea în pericol să se răstoarne ca un teanc de cărţi suprapuse neglijent.

— Priviţi! Priviţi! E cineva în stradă!

O femeie arăta spre locul unde capul lui Bill răsărise prin crăpătura asfaltului sfărâmat.

— Slavă Domnului, mai e şi altcineva!

Femeia, o cucoană vârstnică purtând o basma legată pe cap, ţărăneşte, porni înainte. Un poliţist o trase înapoi.

— Nu e sigur locul acolo, doamnă Nelson. Ştiţi foarte bine. Restul străzii se poate duce în orice moment.

Doamna Nelson, îşi spuse Bill. *Mi-amintesc de dumneata. Sora dumitale ne îngrijea câteodată, pe George şi pe mine*. Ridică mâna ca să-i arate că e nevătămat, iar, când şi ea îşi ridică mâna ca răspuns, simţi un val brusc de recunoştinţă – şi speranţă.

Se răsuci şi se întinse pe asfaltul lăsat, încercând să-şi distribuie, greutatea cât putea de egal, aşa cum faci când te afli pe gheaţă subţire, întinse braţele după Beverly. Aceasta îl apucă de încheieturi şi, cu ceea ce păreau a-i fi ultimele puteri, Bill o trase afară. Soarele, care dispăruse iar, ieşi acum de după un fuior de nori ca nişte scrumbii şi le restitui umbrele. Beverly privi în sus, surprinsă, întâlni ochii lui Bill şi zâmbi.

— Te iubesc, Bill, şopti ea. Şi mă rog să se facă bine.

— Mul-lţumesc, Bevvie, răspunse el, iar surâsul său blând o făcu să izbucnească în plâns.

O strânse în braţe, iar mica asistenţă adunată dincolo de bariera de avarie aplaudă. Un fotograf de la *Derry News* luă un instantaneu. Apăru în ediţia de la 1 iunie a ziarului, care se tipări la Bangor, date fiind stricăciunile produse de apă tipografiei din Derry. Explicaţia de sub fotografie era destul de simplă şi destul de adevărată pentru ca Bill să o decupeze şi s-o păstreze ascunsă în portofel în anii următori: „SUPRAVIEŢUITORI”, spunea textul. Atâta tot, dar era de ajuns.

Era unsprezece şi şase minute în Derry, Maine.

7

Derry, mai târziu, în aceeaşi zi

Coridorul de sticlă dintre Biblioteca pentru Copii şi cea a adulţilor explodase la ora 10.30. La 10.33, ploaia încetă. Nu treptat; se opri dintr-o dată, ca şi cum Cineva Acolo Sus ar fi apăsat pe un comutator. Vântul începuse deja să se potolească şi se potoli atât de repede, încât oamenii se uitară unii la alţii cu chipuri neliniştite, superstiţioase. Sunetul semăna cu reducerea motoarelor unui Boeing 747 după ce a fost tras în siguranţă la poarta de îmbarcare. Soarele făcu ochi pentru prima oară la 10.47 Pe la mijlocul după-amiezii norii se risipiseră complet, ziua înseninându-se, frumoasă şi caldă. La 15.30, mercurul termometrului Orange Crush din faţa uşii de la „Solduri Rose” arătă 30°C – cea mai înaltă temperatură din acel sezon. Oamenii mergeau pe străzi ca nişte stafii, fără să rostească vreo vorbă. Pe chipuri aveau întipărite expresii identice: un fel de prostească mirare care ar fi putut să fie comică, dacă n-ar fi fost atât de evident jalnică. La orele serii, reporteri de la ABC, CBS, NBC şi CNN sosiseră în Derry, iar corespondenţii reţelelor de ştiri aveau să le ofere majorităţii oamenilor o oarecare versiune a adevărului; aveau s-o facă verosimilă… Deşi rămâneau aceia care poate ar fi sugerat că verosimilitatea e un concept profund nedemn de încredere, nici măcar atât de solid ca o pânză de decor întinsă peste o reţea de cabluri precum urzeala unui păianjen. A doua zi dimineaţă, Bryant Gumble şi Willard Scott de la emisiunea *Today* aveau să apară şi ei în Derry. În timpul programului, Gumble avea să-i ia un interviu lui Andrew Keene.

— Tot Turnu’ de Apă s-a dărâmat uite-aşa şi s-a dus de-a dura pe pantă, declară Andrew. A fost ceva de mamă-mamă. Pricepeţi ce vreau să zic? Ceva să-l facă pe Spielberg să se zgârie pe ochi, pricepeţi? I-auziţi, întotdeauna când mă uitam la voi la televizor aveam impresia c-aţi fi, pricepeţi, mult mai înalţi.

Faptul că urmau să se vadă la televiziune, asta avea să aducă verosimilitatea. Le dădea un reper din care să apuce

cumplita, inimaginabila întâmplare. Fusese o FURTUNĂ NEBUNĂ. În zilele următoare LISTA MORŢILOR avea să sporească, ÎN URMA FURTUNII UCIGAŞE. Fusese, de fapt, CEA MAI GRAVĂ FURTUNĂ DE PRIMĂVARĂ DIN ISTORIA STATULUI MAINE. Toate aceste titluri de ziar, cât erau ele de îngrozitoare, folosiră – ajutară la atenuarea ciudăţeniei celor petrecute… Sau poate că *ciudăţenie* era un termen prea blând. Nebunie s-ar fi putut să fie mai potrivit. Dacă se vedeau la televizor, le venea mai uşor să simtă faptele mai concrete, mai puţin demente. Dar în ceasurile de dinaintea sosirii echipelor de ştiri nu erau decât oamenii din Derry, umblând pe străzile presărate cu pietriş şi mânjite cu noroi, cu feţele purtând expresii de neîncredere năucită. Doar oamenii din Derry, fără a vorbi prea mult, culegând din când în când câte un obiect şi apoi aruncându-l la loc, încercând să-şi închipuie ce se întâmplase în ultimele şapte-opt ore. Pe Kansas Street stăteau şi fumau bărbaţi, privind la casele răsturnate pe Maidan. Alţi bărbaţi şi femei, în spatele barierelor de avarie vopsite în alb cu portocaliu, se uitau în groapa neagră unde până la ora zece a acelei dimineţi fusese centrul oraşului. Titlul din prima pagină a ziarului din duminica aceea anunţa: „VOM RECLĂDI, JURĂ PRIMARUL DIN DERRY” – şi poate chiar aveau să o facă. Dar în săptămânile următoare, pe când Consiliul Orăşenesc îşi scobea creierii cum ar trebui să înceapă reconstrucţia, enormul crater din locul fostului centru continuă să se întindă, în mod nespectaculos, dar constant. La patru zile după furtună blocul cu birourile Companiei Hidroelectrice Bangor se prăbuşi în groapă. Trei zile mai târziu, „The Flying Doghouse”, unde se vindeau cei mai buni cârnaţi şi cele mai bune chiftele din tot estul statului Maine, se prăvăli şi ea. Canalele refulau periodic în case, blocuri şi instituţii. Situaţia se înrăutăţi atât de mult, încât locuitorii din Old Cape începură să plece. La 10 iunie seara se ţinură primele curse de cai în Bassey Park, lucru ce păru să înveselească pe toată lumea. Dar un sector de tribune se prăbuşi în timp

ce trăpaşii din prima cursă se apropiau de linia dreaptă, rănind vreo şase persoane. Una dintre acestea era Foxy Foxworth, administratorul cinematografului „Aladdin” până în 1973. Foxy a stat două săptămâni în spital, cu o fractură la picior şi un testicul găurit. După externare, hotărî să se mute la sora sa din Somersworth, New Hampshire.

Nu era singurul. Oraşul Derry se destrăma.

8

Ambulanţa porni spre Derry Home Hospital. Richie o oprise, riscându-şi serios viaţa şi un picior, şi se certase cu şoferul enervat care insista că nu mai are niciun loc liber. Până la urmă o întinsese pe Audra pe podea.

— Şi acum? întrebă Ben.

Avea sub ochi uriaşe cercuri vinete şi un inel de jeg slinos împrejurul gâtului.

— Eu mă du-duc înapoi la Pensiune, spuse Bill. Tr-tre’ să dorm cam vreo şa-şaişpe ore.

— Susţin ideea, interveni şi Richie.

O privi cu speranţă pe Bev:

— Mai ai ţigări, distinsă doamnă?

— Nu. Cred c-am să mă las iar de fumat.

— O intenţie destul de generoasă.

Porniră încet în susul pantei, toţi patru unul lângă altul.

— S-a te-te-terminat, zise Bill.

Ben dădu din cap:

— Am făcut-o. *Tu* ai făcut-o, Bill Barosane.

— Toţi am făcut-o, spuse Beverly. Mi-aş dori să-l fi putut aduce şi pe Eddie sus. Mi-aş dori asta mai mult decât orice.

Ajunseră la colţul Upper Main cu Point Street. Un copil cu pelerină roşie şi cizme verzi de cauciuc alerga după o bărcuţă de hârtie ce plutea prin pârâul iute din rigolă. Ridică privirea, îi văzu uitându-se la el şi le făcu nesigur cu mâna. Lui Bill i se păru că era băiatul cu *skateboard*-ul, cel

al cărui prieten îl văzuse pe Jaws în Canal. Surâse şi păşi spre băiat.

— Acum e totul b-b-bine, îi spuse.

Băiatul îl studie grav, apoi rânji. Zâmbetul îi era luminos şi plin de speranţă.

— Mhm, făcu el. Şi eu cred.

— Să moară mo-mo-mortu'.

Copilul râse.

— O să a-ai grijă cu *skateboard*-ul ă-ăla?

— N-aş pre-aş crede, replică puştiul, şi de astă dată râse Bill.

Îşi stăpâni un impuls de a ciufuli părul copilului – probabil că l-ar fi duşmănit pentru aşa ceva – şi se întoarse la ceilalţi.

— Cine era? întrebă Richie.

— Un prieten, răspunse Bill şi îşi vârî mâinile în buzunare. Vă mai amintiţi? Când am ieşit data trecută?

Beverly dădu din cap:

— Eddie ne-a scos din nou pe Maidan. Doar că, nu-ştiu-cum, am ajuns pe partea cealaltă a Kenduskeagului. Pe partea dinspre Old Cape.

— Tu şi Clăiţă aţi împins la o parte capacul unei staţii de pompare, îi spuse Richie lui Bill, pentru că eraţi cei mai puternici.

— Mda, confirmă Ben. Şi eram acolo cu toţii.

— Dar nimic nu durează o veşnicie, spuse Richie; privi în urmă spre poala colinei pe care tocmai o urcaseră şi oftă. Uitaţi-vă la asta, de pildă.

Desfăcu palmele. Cicatricele dispăruseră. Beverly îşi arătă şi ea mâinile; Ben la fel; Bill le întinse şi pe ale lui. Toate erau murdare, dar cu nimic însemnate.

— Nimic nu durează o veşnicie, repetă Richie.

Ridică privirea spre Bill, iar Bill văzu lacrimi croindu-şi încet drum prin murdăria de pe obrajii lui Richie.

— Decât poate iubirea, spuse Ben.

— Şi dorinţa, adăugă Beverly.

— Cum rămâne cu prietenii? întrebă Bill şi zâmbi. Tu ce părere ai, Gură-spartă?

— Păi, spuse Richie, zâmbind şi ştergându-se la ochi, îi cazu' să mulţămesc pentru aiasta, băiete; voi a zice, îi cazu' să *mulţumesc* pentru aiasta.

Bill întinse braţele, şi le uni cu ale lor şi rămaseră o clipă astfel, şapte oameni împuţinaţi la patru, dar reuşind totuşi să formeze un cerc. Se uitară unul la altul. Acum plângea şi Ben. Dar zâmbea.

— Băi ăştia, vă iubesc prea mult, spuse el; strânse tare-tare-tare un moment mâinile lui Bev şi Richie, apoi le dădu drumul. Acum, ce-ar fi să vedem dacă pe aici au ceva ce s-ar putea numi gustare. Şi n-ar strica să-l căutăm şi pe Mike. Să-i spunem că suntem bine.

— Bine gândiit, seniorr, zise Richie. Din când în când mă tot gândeesc că ai şanse să-ţi revii. Ce păreere ai, Bill Baroosane?

— Am părerea c-ar trebui să meri în pulă, zise Bill.

Râzând în hohote, intrară în Pensiune şi, în timp ce Bill împingea uşa de sticlă, Beverly zări ceva despre care nu vorbi nimănui niciodată, dar nici nu uită. O clipă doar le văzu imaginea oglindită în geam – numai că erau şase, nu patru, căci în spatele lui Richie era Eddie, iar în spatele lui Bill stătea Stan, cu binecunoscutu-i surâs sfios întipărit pe chip.

9

Afară, în amurg, 10 august 1958

Soarele stă rezemat pe linia orizontului, minge roşie uşor alungită răspândind lumină febrilă peste Maidan. Capacul de fier de deasupra unei staţii de pompare se ridică puţin, cade la loc, se ridică iar şi începe să lunece într-o parte.

— Î-î-împinge-l, B-Ben, îmi ru-rupe umărul*…*

Capacul alunecă mai departe, se înclină şi cade în buruienile ce au crescut împrejurul cilindrului de beton.

Şapte copii ies afară unul câte unul şi privesc în jur, clipind ca bufniţele, cu tăcută mirare. Parcă n-au văzut în viaţa lor lumina zilei.

— E atâta linişte*, spune încet Beverly.*

Singurele sunete sunt vuietul sonor al apei şi zumzetul somnoros al insectelor. Furtuna s-a sfârşit, dar Kenduskeag-ul e încă foarte umflat. Mai aproape de oraş, nu departe de locul unde e încorsetat în beton, primind numele de Canal, râul s-a revărsat din matcă, deşi inundaţia nu e în niciun caz serioasă – cel mai grav efect al ei sunt câteva pivniţe ude. De această dată.

Stan se îndepărtează de ei, cu faţa inexpresivă şi îngândurată. Bill priveşte în jur şi iniţial crede că Stan a văzut un foc pe malul apei – prima sa impresie e aceea a unui foc; o văpaie roşie aproape prea puternică pentru a o putea privi. Dar, când Stan ia focul în mâna dreaptă, unghiul în care cade lumina se modifică, iar Bill vede că nu-i decât o sticlă de Coca-Cola, una dintre cele noi şi transparente, aruncată lângă râu. Îl priveşte pe Stan cum o întoarce, o apucă de gât şi izbeşte cu ea un colţ de rocă ieşită din mal. Sticla se sparge, iar Bill e conştient că acum îl privesc cu toţii pe Stan în timp ce scotoceşte printre resturile spulberate ale sticlei, cu chipul grav, studios şi absorbit. Într-un târziu culege un ciob îngust. Soarele amurgind iscă în el luciri roşii, iar Bill îşi spune din nou: Ca un foc.

Stan ridică privirea spre el, iar Bill înţelege dintr-o dată: îi e perfect clar şi i se pare perfect îndreptăţit. Merge spre Stan cu mâinile întinse şi palmele întoarse în sus. Stan păşeşte înapoi, până în apă. Mici gângănii negre săgetează, iar Bill vede o libelulă iridiscentă ce se îndepărtează bâzâind în bălăriile din lungul malului opus, ca un mic curcubeul zburător. O broască începe un orăcăit jos şi, în timp ce Stan îi apucă mâna stângă şi-i trage tăişul ciobului de sticlă prin palmă, despicând pielea şi stârnind o dâră subţire de sânge, Bill îşi zice într-un soi de extaz: E atâta viaţă aici jos!

— Bill?

— Sigur. Amândouă.

Stan îi taie şi cealaltă mână. Simte durere, dar nu prea tare. O ciocârlie a început să cânte undeva, sunet răcoros, paşnic. Bill reflectează: Ciocârlia aceea trezeşte luna.

Îşi priveşte mâinile, ambele sângerând acum, apoi se uită în jurul său. Ceilalţi sunt alături. Eddie, cu inhalatorul ţinut strâns într-o mână; Ben, cu burta sa mare ivindu-se palidă printre rămăşiţele zdrenţuite ale cămăşii; Richie, cu chipul ciudat de golaş fără ochelari; Mike, tăcut şi solemn, ţinându-şi buzele, pline în mod normal, comprimate într-o linie subţire. Şi Beverly, cu capul sus, cu ochii mari şi limpezi, cu părul încă fermecător în ciuda murdăriei ce i-l încleiază.

Noi toţi. Aici suntem noi toţi.

Şi-i vede, îi vede cu adevărat, pentru ultima oară, pentru că într-un fel înţelege că niciodată nu vor mai fi din nou împreună – nu în acest fel. Nimeni nu scoate o vorbă. Beverly îşi întinde mâinile, iar după un moment Richie şi Ben le întind pe ale lor. Mike şi Eddie fac la fel. Stan le taie una câte una în timp ce soarele începe să se ascundă dincolo de zare, răcindu-şi vâlvătaia roşie ca de cuptor până la un roz-trandafiriu crepuscular. Ciocârlia ţipă, iar Bill vede primele fuioare de ceaţă deasupra apei şi simte că parcă a devenit parte integrantă din toate – îl încearcă un scurt extaz despre care nici el nu va vorbi mai mult decât o să vorbească Beverly mai târziu despre scurta imagine reflectată pe care a văzut-o, a celor doi bărbaţi, prietenii ei din copilărie.

O briză adie prin copaci şi arbuşti, făcându-i să ofteze, iar Bill îşi spune: Acesta e un loc minunat, şi n-am să-l uit niciodată. E minunat, şi ei sunt minunaţi; fiecare dintre ei e grozav. *Ciocârlia mai ţipă o dată, ţipăt dulce şi fluid, şi, un moment, Bill simte că e una cu ea, ca şi cum ar putea să cânte şi apoi să dispară în asfinţit – ca şi cum ar putea zbura vitejeşte prin văzduh.*

O priveşte pe Beverly, iar ea îi zâmbeşte, închide ochii şi îşi întinde mâinile. Bill o ia de cea stângă, Ben de dreapta. Îi simte căldura sângelui amestecându-se cu a sa. Ceilalţi li se alătură şi stau cu toţii în cerc, toate mâinile lor fiind acum pecetluite în felul acela ciudat de intim.

Stan se uită la Bill cu un soi de zor; un fel de teamă.

— Ju-juraţi-mi că veţi v-v-v-veni î-înapoi, spune Bill. Juraţi-mi că dacă Mo-Mo-Monstrul nu e m-m-mort veţi ve-veni înapoi.

— Jur, spune Ben.

— Jur. Richie.

— Da – jur.

Bev.

— O jur, murmură Mike Hanlon.

— Mhm. Jur.

Eddie, cu glasul o şoaptă subţire şi uscată.

— Jur şi eu, şopteşte Stan, dar vocea i se clatină în timp ce vorbeşte. Ochii-i sunt aţintiţi în pământ.

— J-j-jur.

Asta a fost; atâta tot. Dar mai stau acolo un timp, simţind puterea ce există în cercul lor, corpul închis pe care-l formează. Lumina le zugrăveşte feţele în culori palide, decolorate; acum soarele s-a dus, iar asfinţitul moare. Stau împreună în cerc în timp ce întunericul se furişează pe Maidan, umplând cărările pe care le-au bătut în vara asta, poienile unde au jucat leapşa, locurile secrete de-a lungul malurilor unde au şezut şi au discutat complicatele probleme ale copilăriei, sau au fumat ţigările lui Beverly, ori pur şi simplu au stat tăcuţi, urmărind trecerea norilor oglindiţi în apă. Ochiul zilei se închide.

Într-un târziu Ben îşi lasă mâinile în jos. Dă să spună ceva, clatină din cap şi se îndepărtează. Richie îl urmează, apoi Beverly şi Mike. Nu vorbeşte nimeni; urcă malul spre Kansas Street şi se despart. Iar când Bill se gândeşte din nou la toate astea, douăzeci şi şapte de ani mai târziu, îşi dă seama că într-adevăr nu s-au mai reîntâlnit niciodată toţi

şapte. Câte patru destul de des, uneori cinci, şi poate şase o dată sau de două ori. Dar niciodată toţi şapte.

E ultimul care pleacă. Stă vreme îndelungată cu mâinile pe gardul alb şi şubred dinspre Maidan în timp ce, deasupra, cele dintâi stele însămânţează cerul de vară. Stă sub cerul senin, deasupra întunericului, şi priveşte cum Maidanul se umple de întunecime.

Nu vreau să mă mai joc niciodată acolo, *îşi spune el deodată şi e uimit să constate că gândul nu e cumplit sau deprimant, ci incredibil de eliberator.*

Mai stă pe loc un moment, după care se întoarce şi o ia către casă, mergând pe trotuarul întunecat cu mâinile în buzunar, privind din când în când la casele din Derry, luminate cald în noapte.

După o stradă sau două începe să grăbească pasul, gândindu-se la cină… Şi după altă stradă sau două începe să fluiere.

Derry
Ultimul interludiu

„Oceanul nu mai este acum decât o mare flotă, şi ne vom încrucişa, desigur, cu alte vase în drum Călătoria asta e o glumă, zise dl Micawber, luându-şi lornionul. Curată glumă. Distanţa e numai imaginară.”

Charles Dickens,
David Copperfield

4 iunie 1985

Bill a trecut pe aici cam acum douăzeci de minute şi mi-a adus acest caiet – Carole l-a găsit pe una dintre mesele de la bibliotecă şi i l-a dat când el l-a cerut. Mă gândeam că l-o fi ridicat şeful Rademacher, dar se pare că nu i-a trebuit.

Bâlbâiala lui Bill dispare iar, dar bietul om a îmbătrânit cu patru ani în ultimele patru zile. Mi-a spus că o aşteaptă pe Audra să fie externată mâine de la Spitalul Derry (unde eu însumi încă mai zăbovesc) şi urmează să o ducă într-o ambulanţă particulară în nord, la Bangor Mental Health Institute. Fizic e sănătoasă – tăieturi şi vânătăi minore care deja sunt în curs de vindecare. Mintea ei însă…

— Îi ridici capul şi rămâne sus, a spus Bill; stătea lângă fereastră, învârtind în mâini o cutie de apă minerală dietetică. Stă plutind aşa până când cineva i-l pune iarăşi jos. Reflexele îi funcţionează, dar foarte încet. Electroencefalograma pe care i-au făcut-o indică o undă alfa sever reprimată. E c-c-catatonică, Mike.

Eu am spus:

— Am o idee. Poate nu una chiar aşa de bună. Dacă nu-ţi place, să-mi spui.

— Ce?

— Eu mai rămân aici încă o săptămână. În loc s-o trimiţi pe Audra la Bangor, de ce n-o duci acasă la mine, Bill?

Petrece săptămână asta alături de ea. Vorbeşte-i, chiar dacă ea nu-ţi răspunde. Are… are continenţă?

— Nu, spuse Bill sumbru.

— Poţi… vreau să zic, ai…

— Dac-aş schimba-o?

Zâmbi, şi era un zâmbet atât de dureros, încât a trebuit să-mi mut un moment privirea. Aşa îmi zâmbise şi tatăl meu atunci când mi-a povestit despre Butch Bowers şi despre găini.

— Da. Atât lucru cred c-aş putea face.

— N-am să-ţi spun s-o iei uşurel, când mi-e evident că nu eşti pregătit pentru aşa ceva, dar, te rog, adu-ţi aminte că tu însuţi ai fost de acord că multe, dacă nu toate cele întâmplate, au fost aproape cu siguranţă prestabilite. E posibil să se includă şi rolul jucat de Audra în asta.

— Ar fi tr-trebuit să-mi ţin gura, unde mă d-duc.

Uneori e mai bine să nu spui nimic – aşa că la fel am procedat şi eu.

— Bine, a spus el în sfârşit. Dacă vorbeşti serios…

— Vorbesc serios. Au cheile mele de la casă la Biroul de Servicii pentru Pacienţi. În congelator sunt două biftecuri. Poate că şi astea au fost prestabilite.

— Mănâncă mai mult feluri uşoare şi, ăă, li-lichide.

— Mă rog, am spus, agăţându-mă de propriu-mi zâmbet, poate vor exista motive de sărbătorire. Mai am şi o sticlă de vin bunicică pe raftul de sus al cămării.

S-a apropiat şi mi-a strâns mâna:

— Mulţumesc, Mike.

— N-ai de ce, Bill Barosane.

Mi-a dat drumul la mână.

— Richie a plecat înapoi în California azi-dimineaţă.

Am dat din cap:

— Păstraţi legătura, nu?

— P-poate. O vreme, oricum. Dar…

Privirea-i era sinceră.

— O să se-ntâmple din nou, cred.

— O să uităm iarăşi?

— Da. De fapt cred că am şi început s-o facem. Uităm doar mărunţişuri deocamdată. Amănunte. Dar cred c-o să se-ntindă.

— Poate că aşa e cel mai bine.

— Poate.

Privi afară pe fereastră, continuând să se joace cu o cutie de apă minerală, gândindu-se cu siguranţă la soţia sa, cu ochii ei atât de mari, tăcută, frumoasă şi asemănătoare cu o păpuşă. Catatonică. Zgomotul unei uşi trântite şi încuiate. Oftă.

— Poate că e.

— Ben? Beverly?

Mă privi din nou şi surâse vag.

— Ben a invitat-o să-l însoţească înapoi în Nebraska, iar ea a acceptat să se ducă, cel puţin pentru o vreme. Ştii despre prietena ei de la Chicago?

Am dat din cap. Beverly i-a spus lui Ben, iar Ben mi-a spus ieri. Dacă pot să atenuez povestirea (să o atenuez în mod *grotesc*), descrierea ulterioară a lui Beverly despre minunatul şi fantasticul ei soţ, Tom, a fost mult mai adevărată decât cea iniţială. Minunatul şi fantasticul Tom a ţinut-o pe Beverly în prizonierat emoţional, spiritual şi uneori fizic, în ultimii patru ani. Minunatul şi fantasticul Tom a ajuns aici scoţând informaţia, cu bătaia, de la singura prietenă apropiată a lui Beverly.

— Mi-a spus că peste două săptămâni se va duce înapoi la Chicago şi îi va reclama dispariţia. Dispariţia lui Tom, înţelegi?

— Destul de isteaţă. Nimeni n-o să-l găsească *acolo* jos.

Şi nici pe Eddie, am adăugat în sinea mea, dar n-am spus-o.

— Nu, nici eu nu cred, spuse Bill. Iar, când se va întoarce, pariez că Ben o să meargă cu ea. Și mai ştii ceva? Ceva ticnit de-a binelea?

— Ce?

— Nu cred că-şi aminteşte cu-adevărat ce *anume* i s-a întâmplat lui Tom.

Am holbat ochii la el.

— A uitat sau uită acum, continuă Bill. Iar eu nu-mi mai pot aminti cum arăta *poarta*. Po-poarta bârlogului Monstrului, încerc să mă gândesc la ea şi se întâmplă cea mai mare trăsnaie – îmi vine i-imaginea aia cu i-i-iezi care trec peste un pod. Din povestea „Cei trei iezi bosumflaţi”. E-o nebunie, mm?

— Până la sfârşit au să-i ia urma lui Tom Rogan la Derry, am spus. O fi lăsat o dâră de hârtii lungă de un kilometru. Maşini închiriate, bilete de avion…

— De asta n-aş fi atât de sigur, mă contrazise Bill, aprinzându-şi o ţigară. Cred că biletul de avion şi l-a plătit cu bani gheaţă şi a dat un nume fals. Poate a cumpărat aici o maşină ieftină sau a furat una.

— De ce?

— Ei, haide. Crezi c-a făcut atât drum doar ca să-i dea câteva scatoalce?

Ne privirăm în ochi un lung răstimp, după care se ridică:

— Şi-acum, Mike…

— Faci paşi pe covoraş, am spus. M-am prins.

La asta râse, râse cu poftă, iar când se potoli zise:

— Mulţumesc că-mi pui la dispoziţie casa ta, Mikey.

— N-am de gând să-ţi jur că va schimba cu ceva situaţia. N-are nicio calitate terapeutică, din câte ştiu.

— Ei… La revedere, atunci.

Şi atunci făcu un lucru ciudat, dar agreabil. Mă sărută pe obraz:

— Domnul să te binecuvânteze, Mike.

— S-ar putea să iasă bine, Bill, l-am îmbărbătat. Nu-ţi pierde speranţa. Poate o să fie bine.

Surise şi dădu din cap, dar cred că şi-n mintea lui, şi-ntr-a mea reverbera acelaşi cuvânt: *Catatonică*.

5 iunie 1985

Ben şi Beverly au trecut azi să îşi ia rămas bun. Nu iau avionul – Ben a închiriat un Cadillac mare de la Hertz şi vor pleca pe şosea fără grabă. Li se simte ceva în ochi când se uită unul la altul, şi aş paria pe dosarul meu de pensie că, dacă n-o fac acum, o vor fi făcut până ajung în Nebraska.

Beverly m-a îmbrăţişat, mi-a spus să mă fac bine repede şi pe urmă a plâns.

Ben m-a îmbrăţişat şi el şi m-a întrebat pentru a treia sau a patra oară dacă o să le scriu. I-am spus că le voi scrie cu siguranţă, şi aşa am să şi fac… un timp, cel puţin. Pentru că de astă dată mi se întâmplă şi mie.

Uit diverse lucruri.

Aşa cum a spus Bill, pe moment nu sunt decât chestiuni mărunte, detalii. Dar simt că fenomenul este pe cale să se întindă. S-ar putea ca peste o lună sau un an caietul ăsta să fie tot ce voi mai avea pentru a-mi aminti ce s-a întâmplat în Derry. Bănuiesc că înseşi cuvintele vor începe să se şteargă în cele din urmă, lăsând caietul la fel de alb ca atunci când l-am cumpărat din raionul de papetărie de la „Freese’s”. Asta-i un gând groaznic şi pe timp de zi pare de-a binelea paranoic… Dar, vedeţi dumneavoastră, în ceasurile de veghe ale nopţii mi se pare perfect logic.

Această uitare… Perspectiva aceasta mă umple de panică, dar mai oferă şi un soi de uşurare furişată, îmi sugerează mai mult decât orice altceva că de data asta într-adevăr au *omorât* Monstrul. Că nu mai e nevoie de cineva care să stea de veghe aşteptând reînceperea ciclului.

Panică surdă, eliberare furişă. Voi alege eliberarea, cred, furişă sau nu.

Bill a dat telefon să-mi spună că el şi Audra s-au instalat. Nu se observă nicio schimbare în starea ei.

— Am să-mi amintesc întotdeauna de tine.

Aşa mi-a spus şi Beverly, chiar înainte de a pleca împreună cu Ben.

Cred că am văzut în ochii ei un alt adevăr.

6 iunie 1985

O ştire interesantă pe pagina întâi a cotidianului *Derry News*. Articolul era intitulat: „DIN CAUZA FURTUNII, HENLEY RENUNŢĂ LA PLANURILE DE EXTINDERE AL SĂLII” Persoana în chestiune este Tim Henley, un investitor multimilionar care a apărut ca un uragan în Derry la sfârşitul anilor şaizeci – Henley şi Zitner au fost cei care au organizat consorţiul ce a construit Hala Derry (care, conform altei ştiri de pe pagina întâi, probabil va fi declarată drept pierdere totală). Tim Henley era hotărât să vadă oraşul Derry dezvoltându-se. Avea motive de natura profitului, sigur că da, dar nu era numai atât: Henley dorea cu sinceritate să vadă acest lucru realizat. Brusca abandonare a extinderii sălii îmi sugerează mai multe. Că lui Henley i s-a acrit de Derry nu e decât cel mai evident lucru. Cred că mai degrabă e posibil să fi rămas în fundul gol o dată cu distrugerea halei.

Dar articolul mai indică şi că Henley nu e singurul: că alţi investitori şi potenţiali investitori în viitorul oraşului Derry şi-ar putea revizui opţiunile. Desigur, Al Zitner nu va avea de ce să-şi facă griji: Dumnezeu l-a retras de pe faţa pământului când s-a surpat centrul. Ceilalţi, cei care gândeau ca Henley, se confruntă acum cu o problemă destul de dificilă – cum să reconstruieşti o zonă urbană care acum se află în proporţie de cel puţin cincizeci la sută sub apă?

Cred că, după o existenţă îndelungată şi plină de un soi de viaţă tenebroasă, oraşul Derry moare… Aidoma unei măselariţe căreia timpul de a înflori i-a venit şi i-a trecut.

L-am sunat pe Bill Denbrough azi spre seară. Nicio schimbare cu Audra.

Acum o oră am mai dat un telefon, de data asta lui Richie Tozier, în California. Robotul mi-a înregistrat apelul, cu muzică Creedence Clearwater Revival cântând în fundal. Maşinăriile astea întotdeauna îmi fut oarecum coordonarea în timp. Am lăsat numele şi numărul, am ezitat şi am adăugat că sper că va fi în stare să-şi poarte iar lentilele de

contact. Eram gata să închid, când Richie în persoană a ridicat receptorul şi a spus:

— Mikey! Cum ţi-e?

Glasul îi era bucuros şi plin de căldură… Dar se mai simţea în el şi o evidentă uimire. Purta expresia unui om luat complet prin surprindere.

— Ura Richie, am spus. Mi-e destul de bine.

— Bun. Te mai doare?

— Puţin. Trece. Mai rea e mâncărimea. Al dracului m-aş mai bucura să se decidă odată să-mi ia bandajele de pe coaste. Şi, să ştii, mi-a plăcut Creedence-ul.

Richie râse.

— Ei, căcat, nu era Creedence, era *Rock and Roll Girls,* din albumul nou al lui Fogarty. *Centerfield* îi zice. Ai auzit ceva din el?

— Nţ.

— Trebuie neapărat să ţi-l cumperi, e grozav. E exact ca…

Rămase un moment pe gânduri, apoi spuse:

— E exact ca pe vremuri.

— O să-l iau, l-am asigurat.

Şi probabil o voi şi face. Întotdeauna mi-a plăcut John Fogarty. *Green River* a fost favoritul meu Creedence din toate timpurile, cred. Întoarce-te acasă, spune. Şi o spune chiar înainte de final.

— Ce mai face Bill?

— El şi Audra au grijă de casă cât sunt eu aici.

— Bun. Asta-i bine. Tăcu o clipă.

— Vrei s-auzi ceva al naibii de bizar, Mikey bătrâne?

— Sigur, am răspuns.

Cam ştiam ce voia să-mi spună.

— Păi… stăteam aici în studioul meu, ascultând câteva dintre noile albume *Cashbox*, parcurgând câte un exemplar de reclamă, citind referate… S-au adunat cam doi munţi de materiale şi mă aşteaptă vreo lună a câte douăzeci şi cinci de ore fiecare zi. Aşa că ţineam robotul deschis, dar cu volumul dat tare ca să pot intercepta apelurile pe care le

voiam şi pe neghiobi să-i las să stea de vorbă cu banda. Iar motivul pentru care te-am lăsat să vorbeşti cu banda atât de mult timp…

— … A fost acela că la început n-ai avut nici cea mai vagă idee cine eram.

— Iisuse, aşa e! De unde-ai ştiut?

— Pentru că uităm iar. Cu toţii, de data asta.

— Mikey, eşti *sigur?*

— Care era numele de familie al lui Stan? l-am întrebat.

Linişte la celălalt capăt al firului – o tăcere lungă. În acest timp, slab, am putut auzi o femeie vorbind în Omaha… Sau poate să fi fost în Ruthven, Arizona, sau în Flint, Michigan.

Apoi Richie spuse, nesigur:

— Cred că-l chema Underwood, dar ăsta nu-i un nume evreiesc, nu?

— Îl chema Uris.

— Uris! exclamă Richie, sunând atât uşurat, cât şi zguduit. Iisuse, nu pot să *sufăr* când îmi stă ceva exact pe vârful limbii şi n-o pot spune pe loc. Cineva aduce un joc *Trivial Pur suit*, eu zic „Scuzaţi, dar cred că iar îmi vine diareea, aşa că poate cel mai bine ar fi să mă duc acasă, în regulă?” Dar tu ţi-ai amintit, oricum, Mikey. Ca-nainte.

— Ba nu. M-am uitat în agendă.

O altă tăcere lungă. Apoi:

— Nici *tu* nu ti-ai amintit?

— Nţ.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Atunci, de data asta chiar s-a sfârşit, spuse el, şi uşurarea din glas îi era inconfundabilă.

— Da, aşa cred şi eu.

Tăcerea distanţelor lungi se lasă din nou – de-a lungul tuturor kilometrilor dintre Maine şi California. Cred că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru: se sfârşise, da, iar în şase săptămâni sau în şase luni aveam să fi uitat totul unii despre ceilalţi. S-a sfârşit, cu preţul prieteniei noastre şi al

vieţilor lui Stan şi Eddie. Pe ei aproape i-am uitat, ştiaţi? Cât ar suna de oribil, aproape că i-am uitat pe Stan şi pe Eddie. Ce avea Eddie, astmă sau migrenă cronică? Dracu' să mă ia de mai ştiu precis, deşi cred că migrenă era. O să-l întreb pe Bill. El trebuie să ştie.

— Ei, zi-i salut lui Bill şi drăguţei lui neveste, spuse Richie cu o voioşie ce suna ca dintr-o conservă.

— O să le spun, Richie, am replicat, închizând ochii şi frecându-mi fruntea.

Mai ţine minte că soţia lui Bill a venit în Derry… Dar nu şi cum o cheamă sau ce i s-a întâmplat.

— Şi, dacă treci vreodată prin Los Angeles, ai numărul. Ne întâlnim şi crăpăm ceva potol.

— Sigur.

Simţeam lacrimi fierbinţi îndărătul ochilor.

— Şi, dacă te mai întorci tu pe-aici, e valabil şi pentru tine.

— Mikey?

— Prezent.

— Te iubesc, dom'le.

— Valabil şi-aici.

— Bine.

— Bip-bip, Richie.

Râse.

— Aşa, aşa, aşa. Bagă-ţi deştu-n ureche, Mike. Voi a zice, în *ure-chea-ţi*, băiete.

Închise. Şi am închis şi eu. Apoi m-am rezemat de perne cu ochii închişi şi multă vreme nu i-am mai deschis.

7 iunie 1985

Şeful Poliţiei, Andrew Rademacher, care l-a înlocuit pe şeful Borton la sfârşitul anilor şaizeci, a murit. A fost un accident bizar, unul pe care nu pot să nu-l asociez cu ceea ce s-a întâmplat în Derry… cu ceea ce tocmai s-a sfârşit în Derry.

Combinaţia de secţie-de-poliţie-şi-tribunal se află la marginea porţiunii care s-a prăbuşit în Canal, şi câtă vreme ea a rămas la locul său, alunecarea de teren – sau inundaţia – se pare că a cauzat avarii de structură pe care nu le-a observat nimeni.

Rademacher lucra târziu în biroul său aseară, relatează articolul din ziar, aşa cum făcea zi de zi după furtună şi inundaţie. Încă de pe vremuri, biroul şefului Poliţiei se mutase de la etajul trei la cinci, imediat sub un pod unde sunt depozitate fel de fel de documente şi obiecte nefolositoare. Unul dintre acesta era scaunul pentru vagabonzi pe care l-am descris mai devreme în paginile mele. Era din fier şi cântărea mai bine de două sute de kilograme. Clădirea a înghiţit o cantitate însemnată de apă în perioada aversei de la 31 mai, şi asta trebuie să fi slăbit podeaua podului (sau cel puţin aşa scrie în ziar). Indiferent de motiv, scaunul-de-vagabonzi a căzut din pod drept peste şeful Rademacher, care stătea la birou, citind rapoarte de accidente.

A murit pe loc. Ofiţerul Bruce Andeen a dat fuga înăuntru şi l-a găsit zăcând pe ruinele biroului sfărâmat, cu stiloul încă în mână.

Am vorbit iar la telefon cu Bill. Audra reuşeşte să înghită ceva hrană solidă, spune el, dar în rest nu e nicio schimbare. L-am întrebat dacă marea problemă a lui Eddie era astma sau migrena.

— Astma, a zis el prompt. Nu-i mai ţii minte inhalatorul?

— Ba da, am spus, şi nu minţeam, dar mi l-am amintit abia când mi l-a pomenit Bill.

— Mike?

— Mda?

— Care era numele lui de familie?

M-am uitat la agenda de pe noptieră, dar n-am luat-o.

— Nu mai ştiu foarte bine.

— Ceva în genul Kerkorian, spuse Bill, părând abătut, dar parcă nu ăsta. Tu oricum le ai pe toate scrise. Corect?

— Corect.
— Slavă Domnului.
— Ţi-au venit ceva idei în legătură cu Audra?
— Una, dar atât de nebunească, încât nu vreau să vorbesc despre ea.
— Eşti sigur?
— Mhm.
— Bine.
— Mike, e ceva de speriat, nu? Să uităm aşa?
— Da, am spus. Şi aşa şi era.

8 iunie 1985

Raytheon, care îşi planificase să înceapă fundaţiile la uzina sa din Derry în iulie, a decis în ultimul moment să construiască la Waterville în loc de Derry. Editorialul din pagina întâi a ziarului *Derry News* a exprimat nemulţumire… Şi, dacă am citit corect printre rânduri, un strop de teamă.

Cred că ştiu care era ideea lui Bill. Va trebui să acţioneze repede, înainte ca ultima fărâmă de magie să părăsească acest loc. Dacă nu cumva s-a şi dus.

Cred că lucrul la care m-am gândit mai înainte nu era la urma urmei chiar atât de nebunesc. Numele şi adresele celorlalţi din carneţelul meu se şterg. Culoarea şi calitatea cernelii fac aceste însemnări să arate ca şi cum ar fi fost scrise cu cincizeci sau şaptezeci şi cinci de ani înaintea celorlalte pe care le-am scris acolo. A început să se întâmple în ultimele patru sau cinci zile. Sunt convins că până în septembrie numele lor vor fi dispărut cu totul.

Cred că le-aş putea păstra: pot, pur şi simplu, să le tot copiez. Dar mai sunt convins şi că fiecare se va şterge la rândul său şi că foarte curând ar deveni un exerciţiu zadarnic – aşa ca şi cum aş scrie *N-o să mai flegmez în clasă* de cinci sute de ori. Aş scrie nume care nu înseamnă nimic, din motive pe care nu mi le-aş aminti.

Lasă-le-n pace, lasă-le-n pace.

Bill, acţionează repede… Dar ai grijă!

9 iunie 1985

M-am trezit în plină noapte dintr-un coşmar cumplit pe care nu mi-l mai amintesc, am intrat în panică, n-am mai putut să respir. Am întins mâna după butonul soneriei şi n-am putut apăsa. Aveam o viziune groaznică, Mark Lamonica răspunzând apelului cu o seringă… Sau Henry Bowers cu şişul său.

M-am repezit la agendă şi l-am sunat pe Ben Hanscom în Nebraska… Adresa şi numărul de telefon s-au şters şi mai mult, dar încă mai sunt lizibile. Nicio scofală, Joe. Am dat peste o voce imprimată pe bandă la centrala telefonică. Şi astfel am aflat că postul cu acest număr a fost desfiinţat.

Oare Ben era gras sau avea un picior bont?

Am rămas treaz până în zori.

10 iunie 1985

Mi-au spus că mâine pot pleca acasă.

L-am sunat pe Bill şi l-am anunţat – cred că voiam să-l previn că-i rămâne tot mai puţin timp. Bill e singurul pe care mi-l amintesc clar şi sunt convins că şi eu sunt singurul pe care el şi-l aminteşte clar. Pentru că amândoi încă suntem aici în Derry. Cred că acesta este motivul.

— În regulă, a spus. Până mâine n-o să ne mai ai pe cap.

— Încă mai ai ideea aia?

— Mda. Se pare că e vremea s-o încerc.

— Ai grijă.

Râse şi spuse ceva ce am putut şi totodată n-am putut înţelege:

— Nu poţi să ai g-g-grijă pe un *ska-kateboard*, dom’le.

— De unde am să ştiu cum a ieşit, Bill?

— Ai să ştii, spuse el şi închise.

Inima mea e alături de tine, Bill, indiferent cum o să iasă. Inima mea e alături de ei toţi, şi cred că, indiferent dacă am uitat unii de alţii, o să ne aducem aminte în vis.

De acum sunt aproape gata cu jurnalul meu – bănuiesc că nu va fi niciodată altceva decât un jurnal şi că povestea vechilor scandaluri şi excentricităţi din Derry nu-şi află niciun loc în afara acestor pagini. Mie-mi convine de minune; cred că mâine, când îmi vor da drumul de aici, s-ar putea să fie în sfârşit timpul de a începe să mă gândesc la un nou soi de viaţă… Deşi cam ce ar putea să fie viaţa asta încă mi-e neclar.

V-am iubit, aşa să ştiţi.

V-am iubit atât de mult.

Epilog
Bill Denbrough aleargă ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul (II)

„Am cunoscut mireasa când obişnuia să joace Pony,
Am cunoscut mireasa când obişnuia să joace Stroll.
Am cunoscut mireasa când obişnuia să vrea petreceri,
Am cunoscut mireasa când obişnuia să danseze rock and roll.”

Nick Lowe

„Nu poţi să ai grijă pe-un skateboard, dom’le.”

Un puşti oarecare

1

Amiaza unei zile de vară.

Bill stătea în picioare, gol, în dormitorul lui Mike Hanlon, privindu-şi trupul slab în oglinda de pe uşă. Ţeasta sa cheală lucea în lumina intrată pe fereastră, care îi întindea umbra pe podea şi perete. Nu avea păr pe piept, coapsele şi gambele îi erau subţiri, dar aşternute cu odgoane de muşchi. *Totuşi*, îşi spunea el, *avem aici un trup de adult, nu încape nicio îndoială. Uite burtica apărută după un pic cam prea multe biftecuri bune, un pic cam prea multe sticle de bere Kirin, cam prea multe prânzuri la piscină, unde ai ales bucătăria Reuben sau cea franţuzească în locul meniurilor dietetice. Ţi s-a lăsat şi dosul, bătrâne Bill. Încă mai poţi servi un as dacă nu eşti prea mahmur şi dacă ai ochiul ager,*

dar nu mai poţi zbura după bătrâna minge Dunlop la fel ca pe vremea când aveai şaptesprezece ani. Fuduliile tale încep să aibă înfăţişarea aia fleşcăită de după prima tinereţe. Ai pe faţă riduri care nu erau acolo când aveai şaptesprezece ani… Pe toţi dracii, nu le-aveai nici când ţi-ai făcut prima fotografie de autor, cea în care încercai atât de tare să arăţi de parcă ştiai ceva… Orice. Eşti prea bătrân pentru ce ţi-ai pus în gând, Billy băiatule. O să vă rupeţi gâtul amândoi.

Îşi trase chiloţii pe el.

Dacă am fi crezut asta, niciodată n-am fi putut… N-am fi putut face ceea ce am făcut.

Căci nu-şi mai amintea cu adevărat ce anume făcuseră sau ce se întâmplase cu Audra de o transformase într-o epavă catatonică. Nu ştia decât ceea ce trebuia să facă acum şi ştia că, dacă n-o făcea acum, avea s-o uite şi pe asta. Audra şedea la parter în fotoliul lui Mike, cu părul atârnându-i despletit pe umeri, şi privea cu atenţie la televizor, unde în acele momente se transmitea *Dialing for Dollars.* Nu vorbea şi nu se mişca decât dacă era condusă.

Asta-i altceva. Pur şi simplu eşti prea bătrân, omule. Crede-mă.

Ba nu te cred.

Atunci mori aici în Derry. Mare scofală.

Îşi puse ciorapi de atletism, singura pereche de blugi pe care şi-o adusese cu el, tricoul pe care-l cumpărase de la „Shirt Shack” din Bangor în ajun. Portocaliu-aprins. Pe piept avea inscripţia „UNDE DRACU-I DERRY, MAINE?” Se aşează pe patul lui Mike – cel pe care în nopţile ultimei săptămâni îl împărţise cu soţia sa, caldă, dar cadaverică – şi îşi încălţă tenişii… O pereche de Keds pe care tot ieri în Bangor îi cumpărase.

Se ridică în picioare şi se privi din nou în oglindă. Văzu un bărbat apropiindu-se de vârsta mijlocie, îmbrăcat în hainele unui puşti.

Arăţi ridicol.

Ce copil nu arată ridicol?

Tu nu eşti copil. Las-o baltă!

— Futu-i mama mă-sii, ia hai să tragem un pic de *rock and roll*, spuse încetişor Bill şi ieşi din încăpere.

2

În visurile pe care le avea în anii din urmă, întotdeauna pleacă din Derry singur, la apusul soarelui. Oraşul e pustiu; toţi au plecat. Seminarul Teologic şi casele victoriene de pe West Broadway lâncezesc profilate negre pe un cer lugubru, toate asfinţiturile de vară pe care le-ai văzut vreodată suprapuse într-unul singur.

Îşi aude paşii trimiţându-şi ecourile înapoi în timp. Singurul alt sunet care se aude e vuietul găunos al apei şiroind prin canale.

3

O împinse pe Silver afară pe alee, o propti pe cric şi îi verifică din nou cauciucurile. Cel din faţă era în regulă, dar cel din spate părea puţin cam moale. Luă pompa de bicicletă pe care o cumpărase Mike şi îl mai umflă. Când puse pompa la loc, controlă cărţile de joc şi cârligele de rufe. Roţile bicicletei continuau să producă acele fascinante răpăieli de mitralieră pe care Bill şi le amintea din copilărie. Bună treabă.

Ţi-ai pierdut minţile.

Poate. O să vedem.

Se duse din nou în garajul lui Mike şi unse lanţul şi axul. Apoi se ridică în picioare, privi la Silver şi strânse uşor para claxonului. Suna bine. Dădu din cap şi intră în casă.

4

Şi iar vede toate acele locuri, intacte, aşa cum erau pe atunci: matahala fortificată de cărămizi a Şcolii Primare Derry, Puntea săruturilor cu acele complicate gravuri de

iniţiale, îndrăgostiţii de liceu gata să crape lumea-n două cu pasiunea lor, care crescuseră şi ajunseseră agenţi de asigurări şi comis-voiajori de maşini, ospătăriţe şi cosmeticiene, vede statuia lui Paul Bunyan profilată pe cerul acela însângerat al amurgului şi gardul alb înclinat ce mărginea trotuarul Kansas Street pe lângă Maidan. Le vede aşa cum erau, aşa cum vor fi întotdeauna într-o anume parte a minţii lui… Iar inima i se frânge de iubire şi groază.

Plecăm, plecăm din Derry, *îşi spune el.* Plecăm din Derry, şi, dacă asta ar fi o carte, acum ne-am afla cam în ultima jumătate de duzină de pagini: pregăteşte-te să pui şi această carte în raft şi s-o dai uitării. Soarele se culcă şi nu se mai aude niciun sunet decât cel al paşilor mei şi al apei în canale. E timpul să…

5

Dialing for Dollars a cedat locul emisiunii *Wheel of Fortune*. Audra stătea pasivă în faţa micului ecran, fără ca ochii ei să se desprindă fie chiar şi pentru o clipă de el. Atitudinea nu i se schimbă când Bill închise televizorul.

— Audra, îi spuse, apropiindu-se de ea şi luându-i mâna. Haide.

Femeia nu se clinti. Mâna ei rămase într-a lui, ceară caldă. Bill îi desprinse cealaltă mână de pe braţul fotoliului lui Mike şi o ridică în picioare. O îmbrăcase în acea dimineaţă cam la fel cum se îmbrăcase şi el – blugi şi un tricou albastru. Ar fi arătat fermecătoare dacă nu ar fi avut privirea aceea holbată şi goală.

— Ha-haide, o chemă el din nou şi o conduse pe uşă, în bucătăria lui Mike, şi de acolo afară.

Îl urmă destul de supusă… deşi ar fi căzut de pe pragul verandei din spate, rostogolindu-se grămadă în noroi, dacă Bill n-o cuprindea cu un braţ de talie şi nu-i călăuzea paşii.

O conduse până la locul unde Silver stătea proptită pe cricul ei, sub razele fierbinţi ale amiezii de vară. Audra se

opri lângă bicicletă, privind cu seninătate la peretele garajului lui Mike.

— Urcă, Audra.

Audra nu se mişcă. Cu răbdare, Bill se chinui să o facă să-şi arunce unul dintre picioarele ei lungi peste portbagajul montat deasupra aripii lui Silver. În sfârşit, ajunse cu coşul de bagaje între picioare. Bill îi apăsă uşurel creştetul capului, făcând-o să se aşeze.

Sări pe şaua lui Silver şi ridică cricul cu călcâiul. Se pregătea să întindă mâinile la spate după braţele Audrei şi să şi le petreacă pe după mijloc, când, înainte de-a apuca s-o facă, acestea se strecurară împrejurul lui din proprie iniţiativă, ca nişte şoricei ameţiţi.

Privi în jos la ele, cu inima bătându-i mai repede, părând să-i pulseze în gât la fel de tare ca şi în piept. Era prima acţiune independentă întreprinsă de Audra într-o săptămână încheiată, din câte ştia el… prima acţiune a ei independentă de când *se întâmplase*… indiferent ce-o fi fost acest *se întâmplase*…

— Audra?

Niciun răspuns. Încercă să întoarcă uşor capul ca să o vadă, dar nu reuşi. Nu-i vedea decât mâinile în jurul taliei lui, unghiile înfăţişând ultimele coji ale unui lac roşu ce fusese aplicat de o tânără femeie sclipitoare, talentată şi plină de viaţă, într-un orăşel din mult prea îndepărtata Anglie.

— Mergem la o plimbare, spuse Bill şi începu să ruleze cu Silver spre Palmer Lane, ascultând cum scârţâia pietrişul sub pneuri. Vreau să te ţii bine, Audra. Cred… Cred că s-ar putea să merg cam r-r-repede.

Dacă nu mă pierd cu firea.

Se gândi la copilul pe care-l întâlnise mai devreme în timpul şederii sale la Derry, când încă se întâmpla. N*u poţi să ai grijă pe un skateboard,* spusese puştiul.

Nimeni n-a grăit vreodată mai drept, copile.

— Audra? Eşti gata?

Niciun răspuns. I se strânseseră un piculeţ mai mult mâinile pe talia lui? Probabil doar îşi dorea asta prea tare.

Ajunse în capătul aleii şi privi la dreapta. Palmer Lane ducea drept în Upper Main Street, unde o cotitură la stânga avea să-l scoată pe panta ce cobora spre centru, în jos. Luând viteză. Simţi un tremur de frică închipuindu-şi această imagine şi un gând neliniştitor (*oasele bătrâne se frâng uşor, Bill-băiatule*) îi fulgeră prin minte aproape prea iute ca să-l desluşească, şi trecu. Dar… Dar nu era numai nelinişte, nu-i aşa? Nu. Mai era şi dorinţă… Sentimentul pe care-l avusese la vederea puştiului mergând cu *skateboard*-ul sub braţ. Dorinţa de a goni repede, de a simţi vântul vâjâindu-i pe la urechi fără a şti dacă aleargă spre ceva sau fuge de ceva, dorinţa de-a goni şi atât. Dorinţa de-a zbura.

Neliniște şi dorinţă. Toată deosebirea dintre lume şi voinţă – diferenţa dintre a fi un adult ce socoteşte preţul şi un copil care doar a dat peste el şi s-a dus. Întreaga lume între una şi alta. Şi totuşi, nu este o distanţă atât de mare. Dorm în acelaşi pat, la o adică. La fel cum te simţi când trenuleţul de la *montaigne-russe* se apropie de vârful primei părtii abrupte, de unde *într-adevăr* începe plimbarea.

Neliniște şi dorinţă. Ceea ce vrei şi ceea ce ţi-e frică să încerci. Unde ai fost şi unde vrei să te duci. Ceva dintr-un cântec *rock and roll* despre a dori fata, maşina, locul de-a sta şi a fi. O, rogu-Te, Doamne, înţelege-mă.

Bill închise un moment ochii, simţind greutatea moale şi neînsufleţită a soţiei sale în spate, simţind colina undeva în faţa lui, simţindu-şi propria sa inimă înlăuntru-i.

Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.

Începu s-o împingă iar pe Silver înainte.

— Vrei un pic de *rock and roll,* Audra?

Niciun răspuns. Dar asta nu conta. Era gata.

— Atunci, ţine-te.

Începu să pedaleze. La început mergea greu. Silver se balansa îngrijorător încoace şi-ncolo, greutatea femeii

adăugându-se dezechilibrului… Şi totuşi, *trebuie* că se echilibră şi ea, cât de cât, fie chiar şi inconştient, altfel s-ar fi prăbuşit amândoi pe dată. Bill stătea în picioare pe pedale, cu mâinile strângând ghidonul cu putere sălbatică, cu capul întors spre cer, ochii îngustaţi, tendoanele gâtului ieşite în relief.

Vom cădea ca o pleaşcă chiar aici în mijlocul străzii, o să-i crap capul şi pe-al meu…

(ba n-o să se întâmple aşa ceva dă-i bătaie Bill dă-i bătaie dă-i bătaie ticălosului)

Stătea ridicat de pedale, rotindu-le, simţind fiecare ţigară fumată în ultimii douăzeci de ani în tensiunea crescută a sângelui şi în galopul inimii. *Futu-vă şi pe voi*! spuse în sinea sa, şi năvala nebuneştii înviorări îl făcu să rânjească.

Cărţile de joc, care iniţial trăseseră foc cu foc, începură acum să pârâie mai repede. Erau noi, frumoase şi noi, şi scoteau un zgomot puternic, de calitate. Bill simţi prima mângâiere a brizei pe scalpul pleşuv, şi rânjetul i se lăţi. *Eu am făcut briza asta*, îşi spuse. *Eu am făcut-o, pompând la nenorocitele astea de pedale.*

Semnul STOP din capătul aleii se apropia. Bill începu să frâneze… Şi apoi (cu rânjetul continuând să i se lărgească, dezvelind tot mai mulţi dinţi) reîncepu să pedaleze.

Ignorând semnul, Bill Denbrough o luă la stângă, pe Upper Main Street, mai sus de Bassey Park. Din nou greutatea Audrei îl înşelă şi nu lipsi mult să se dezechilibreze şi să cadă. Bicicleta se clătină, se bălăbăni, apoi îşi reveni. Vântul se simţea acum mai puternic, răcorindu-i sudoarea de pe frunte, evaporând-o, şuierându-i pe la urechi cu un sunet gros şi toxic ce semăna cu vuietul oceanului într-o scoică, dar în realitate era ca nimic altceva pe acest Pământ. Bill bănuia că-i un sunet familiar copilului cu *skateboard*-ul. *Dar e un sunet cu care-ţi vei pierde contactul, copile*, reflectă el.. Lucrurile au un fel al lor de-a se schimba. E o şmecherie murdară, aşa că fii pregătit pentru ea.

Pedalând acum mai repede, găsea în viteză un echilibru sigur. Ruinele lui Paul Bunyan pe stângă, ca un colos căzut. Bill strigă:

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!*

Mâinile Audrei i se strânseră de mijloc; o simţi agitându-i-se la spate. Dar n-avea niciun zor să se întoarcă acum pentru a încerca s-o vadă… Nicio grabă, nicio nevoie. Pedală mai repede, râzând zgomotos, un chelios înalt şi slab pe o bicicletă, cocoşat peste ghidon ca să reducă rezistenţa aerului. Oamenii se întorceau să-l privească în timp ce gonea pe lângă Bassey Park.

Acum Upper Main Street începu să se încline spre centrul surpat într-un unghi mai abrupt, iar un glas lăuntric îi şopti că, dacă nu frânează, curând nu va mai fi în stare; avea să zboare pur şi simplu ca vântul în rămăşiţele năruite ale intersecţiei cu triplu sens, ca un liliac scăpat din iad, şi amândoi vor muri.

În loc să frâneze începu să pedaleze iar, zorind bicicleta. Acum zbura în jos pe Main Street Hill şi putea să vadă barierele de avarie albe cu portocaliu, cazanele cu asfalt şi flăcările lor fumegânde ca de Halloween însemnând marginea gropii, putea vedea acoperişurile caselor iţindu-se din străzi ca nişte frânturi din imaginaţia unui nebun.

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE!* ţipă în delir Bill Denbrough şi se repezi în josul colinei spre indiferent ce anume îl aştepta, conştient pentru ultima oară de Derry ca loc al său natal, conştient mai presus de orice că era viu sub un cer adevărat şi că totul era dorinţă, dorinţă, dorinţă.

Gonea în josul pantei pe Silver: gonea ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul.

6

Plecarea.

Aşadar pleci, şi simţi impulsul de a privi în urmă, de a mai privi în urmă doar o dată, pe când asfinţitul se stinge,

ca să mai vezi o ultimă dată acel sever orizont din New England – turlele, Turnul de Apă, Paul cu securea sa aruncată pe un umăr. Dar poate că nu-i o idee chiar atât de bună să te uiţi înapoi – toate poveştile spun asta. Uite ce i s-a întâmplat nevestei lui Lot. Mai bine să nu întorci capul, mai bine să crezi că va domni fericirea pe veci de jur împrejur – şi chiar aşa s-ar putea să fie: cine are de spus că nu există asemenea încheieri? Nu toate corăbiile ce se îndepărtează în întuneric nu vor mai regăsi niciodată soarele sau mâna unui alt copil; dacă viaţa te învaţă cât de cât ceva, te învaţă că există atât de multe finaluri fericite, încât omul care crede că nu există Dumnezeu trebuie supus unui examen psihiatric sever.

Pleci, şi pleci repede când soarele începe să apună, gândeşte el în acest vis. Asta faci. Iar, dacă mai păstrezi un ultim gând, poate că despre duhuri te întrebi… Despre duhurile copiilor ce stau în apă la apusul soarelui, stau în cerc, stau cu mâinile împreunate, cu chipurile tinere, sigure, dar aspre… Destul de aspre, în orice caz, ca să dea naştere oamenilor ce vor deveni ei, destul de aspre ca să înţeleagă, poate, că oamenii ce vor deveni ei trebuie neapărat să dea naştere oamenilor care-au fost înainte de a putea începe să încerce a înţelege simpla mortalitate. Cercul se închide, roata se învârteşte şi nimic altceva nu mai are importanţă.

Nu trebuie să priveşti în urmă pentru a-i vedea pe aceşti copii; o parte din mintea ta îi va vedea pe veci, va trăi cu ei în veci, îi va iubi în veci de veci. Nu sunt neapărat cea mai bună parte din tine, dar au fost odinioară depozitarii a tot ceea ce ai putut deveni.

Copii, vă iubesc. Vă iubesc atât de mult.

Aşa că ia-ţi tălpăşiţa repede, ia-ţi tălpăşiţa înainte să se şteargă şi ultima geană de lumină, ia-ţi tălpăşiţa din Derry, din amintire… Dar nu şi din dorinţă. Asta rămâne, strălucitorul medalion a tot ce am fost şi am crezut, copii fiind, a tot ce a strălucit în ochii noştri când ne rătăceam şi vântul sufla în noapte.

Ia-ţi tălpăşiţa şi încearcă să îţi păstrezi surâsul. Prinde un mic rock and roll *la radio şi îndreaptă-te spre toată viaţa ce există, cu tot curajul pe care-l poţi găsi şi toată credinţa de care poţi da dovadă. Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.*

Iar restul e întunecime.

7

— Hei!

— Hei, domnu', matale…

— …Fii atent!

— Nebunu' dracu' o să…

Cuvintele plesneau pe alături în curent, la fel de lipsite de sens ca pavilioanele în vânt sau baloanele dezlegate. Iată bariera de avarie; simţea aroma fumegândă a gazului de la cazane. Vedea bezna căscată de pe locul unde se aflase strada, auzea apa mohorâtă şiroind acolo jos în tenebrele încâlcite şi râdea la auzul ei.

O trase pe Silver cu putere spre stânga, atât de aproape de bariere, încât un crac de pantaloni chiar i se frecă de una dintre ele. Roţile lui Silver se aflau la mai puţin de trei degete de locul unde asfaltul se termina în gol, şi i se termina şi spaţiul de manevră. În faţă, apa rosese toată strada şi jumătate din trotuarul din faţa Magazinului de Bijuterii Cash. Barierele închideau accesul pe ceea ce mai rămăsese din trotuar.

— Bill?

Era vocea Audrei, buimacă şi puţin cam groasă. Suna de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Bill, unde suntem? *Ce facem?*

— *Hai-ho, Silver!* strigă Bill, îndreptând schelăria gonind care era Silver drept spre bariera de avarie ce stătea în unghiuri drepte faţă de vitrina giuvaiergeriei.

— *Hai-ho, SILVER, HAAAIDEEE!*

Silver lovi bariera cu mai bine de şaizeci de kilometri pe oră şi o luă în zbor, cadrul într-o direcţie, cele două

suporturi în formă de A în altele două. Audra ţipă şi îl strânse pe Bill cu atâta putere, încât i se tăie respiraţia. În sus şi în jos pe Main Street, Canal Street şi Kansas Street, oamenii stăteau în uşi şi pe trotuare, privind uluiţi.

Silver ţâşni pe puntea de trotuar scobit pe dedesubt. Bill îşi simţi şoldul şi genunchiul stâng ciupind latura magazinului de bijuterii. Simţi roata din spate a lui Silver lăsându-se dintr-o dată în jos şi înţelese că trotuarul se prăbuşea pe urmele lor…

…Şi atunci mişcarea de întoarcere a lui Silver îi readuse pe teren solid. Bill coti ca să evite o ladă de gunoi răsturnată şi se năpusti din nou pe carosabil. Frâne scrâşniră. Văzu masca unui camion enorm apropiindu-se şi tot nu putu să se oprească din râs. Fulgeră prin spaţiul pe care uriaşul camion îl ocupa, mergând în zigzag, cu o secundă întreagă înainte ca acesta să ajungă acolo. Ei, căcat, timp berechet!

Urlând, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi, Bill sună din goarna lui Silver, ascultând fiecare lătrat răguşit ce se încastra în lumina vie a zilei.

— Bill, o să ne frângem gâtul amândoi! strigă Audra, şi, deşi în glas i se simţea spaima, totuşi râdea.

Bill coti înclinând-o pe Silver şi de astă dată o simţi pe Audra aplecându-se o dată cu el, făcând bicicleta mai uşor de controlat, ajutându-l în a-i face pe amândoi să coexiste cu ea, cel puţin pentru acel mic moment compact din timp, sub forma a trei fiinţe vii.

— Aşa crezi? îi strigă el peste umăr.

— Sunt sigură! ţipă ea şi imediat îl apucă de partea din faţă a blugilor, unde se simţea o erecţie imensă şi veselă. Da’ nu te opri!

Oricum n-avea nimic de spus. Viteza lui Silver se scurse pe Up-Mile Hill, vuietul greu al cărţilor de joc redevenind simple împuşcături izolate. Bill se opri şi se întoarse spre ea. Era palidă, cu ochii mari, evident speriată şi confuză… Dar trează, conştientă şi *zâmbitoare*.

— Audra, rosti el, râzând împreună cu ea.

O ajută să descalece de pe Silver, rezemă bicicleta de un zid de cărămizi din apropiere şi o îmbrăţişă. O sărută pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe gură, pe gât, pe sâni.

În acest timp, ea îl strânse la piept.

— Bill, ce se întâmplă? Mi-aduc aminte că am coborât din avion la Bangor, și nu-mi mai amintesc *nimic* de după aceea. Eşti bine?

— Da!

— Şi eu?

— Da. Acum.

Îl împinse astfel ca să-l poată privi:

— Bill, tot te mai bâlbâi?

— Nu, spuse Bill şi o sărută. Mi-a trecut bâlbâială.

— De tot?

— Da. Cred că de data asta mi-a trecut de tot.

— Ai spus ceva despre *rock and roll?*

— Nu ştiu. Am spus?

— Te iubesc, replică ea.

Bill dădu din cap şi zâmbi. Când zâmbea, arăta foarte tânăr, chel sau nu.

— Şi eu te iubesc. Şi ce altceva contează?

8

Se trezeşte din acest vis incapabil să îşi amintească exact ce anume fusese, în afară de simplul fapt că a visat că era din nou copil. Atinge pielea netedă a soţiei care îşi doarme somnul ei cald şi îşi visează propriile ei vise; se gândeşte că e bine să fii copil, dar e bine şi să fii om mare şi să ai puterea de a cugeta la misterul copilăriei… la credinţele şi dorinţele ei. Am să scriu despre toate astea într-o bună zi, *îşi spune, şi ştie ca nu-i decât un gând al zorilor, un gând de după vis. Dar e plăcut să gândeşti astfel o vreme în liniştea curată a dimineţii, să te gândeşti la copilărie şi la propriile ei dulci taine ce confirmă mortalitatea, şi la faptul că mortalitatea defineşte tot curajul şi toată iubirea. Să te*

gândeşti că ceea ce a privit înainte trebuie să privească şi înapoi şi că fiecare viaţă îşi făureşte propria-i imitaţie a nemuririi: o roată.

Sau cel puţin aşa gândeşte câteodată Bill Denbrough în acele zori de zi după ce a visat, când aproape îşi aminteşte de copilăria sa şi de prietenii cu care a împărtăşit-o.

Această carte a fost începută în Bangor, Maine, la data de 9 septembrie 1981, şi a fost încheiată în Bangor, Maine, la data de 28 decembrie 1985.

Mall, “loc de plimbare, promenadă”; în cazul de faţă, spaţiu acoperit şi transformat în hală de comerţ (n. tr.).
Aluzie la un episod din romanul lui Stephen King *The Dead Zone* (Zona moartă), primul din seria romanelor şi nuvelelor localizate în Castle Rock (n. tr.).
Bigfoot („picior mare”), antropoid enigmatic, un fel de Yeti-Omul-Zăpezilor (n. tr.).
În original, *Big Apple*, oraşul New York, al cărui blazon reprezintă un măr (n. tr.).
Belch, „râgâială”; „a râgâi” (n. tr.).
A venit din spaţiul cosmic, celebru film SF, Universal/International, 1953, r. Jack Arnold (n. tr.).
Ochiul târâtor (n. tr.).
În original: *You got any on ya, Dick?* („Ai nişte gumă asupra ta/pe tine, Dick?”). Joc de cuvinte intraductibil: Dick, 1) diminutiv de la Richard; 2) „puţulică”; *gum*, „gumă”, dar şi cu sensul de „brânză” colectată pe penis (n. tr.).
John Barleycorn, „John Bob-de-Orz”, personificare a berii şi a altor băuturi din malţ (mai ales whisky) (n. tr.).
Zână care prevesteşte moartea prin tânguieli (în mitologia irlandeză şi scoţiană).
Club, 1. „club”; 2. „baston, ciomag” (în lb. engleză) (n. tr.).
în lb. engleză, *chicken*, 1. „pui de găină”; 2. „laş” (n. tr.).
Înapoi în viitor, Steven Spielberg, 1986, r. Robert Zemeckis (n. tr.).